Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

K

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

Καλλίχθυς, (q.d. pulcherpiscis) à quibusdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθὺς qui & καλλιώνυμος. teste Athen. lib. 7.

Πολύιχθυς, υ, ὁ piscibus abundans, multos pisces habens: Hom. hymno in Apoll. ἐ εἰς εὖ μ' ἄλσον πολύιχθυον ἀμφὶς ὀρύσσει.

ΙΧΝΟΣ, ου, τὸ, vestigium, i. ima pedis pars seu (vt Gal. tradit comm. 1. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi subiecta. Frequentius autem accipitur pro vestigio, i. signo quod pes incedentis solo imprimit. Xen. de venat. τὸ ἴχνη τῆς λαγῶ. Et apud Soph. κατ' ἴχνος αἴσσω, feror per vestigia, vestigia sequor. Metaph. etiam capitur, vt apud Soph. ἴχνη παλαιᾶς αἰτίας. Et apud Plut. in Lyc. ἐν τούτοις οὐ ἐν ὄντι αὐθαδίας ἴχνος οὐ ἐν πλεονεξίας. Et apud Plat. in ep. τῆς πολιτείας οἷς ἴχνεσι ἰέναι, reipub. vestigiis insistere, seu reip. vestigia sequi. Item pro ipso pede. apud Eur. in Or. (vt tradit schol.) σίγα σίγα λεπτὸν ἴχνος ἀρθείλης Τιθεῖτε μὴ κτυπεῖτε. Idem schol. etiam pro incessu apud eũdem in Hecuba vsurpari tradit. * Ἐστὶ δὲ ἴσχνον ὁ ὅτι συνίχνον ὅλον τὸ πόδα deducit Etym.

Ἰχνεύομαι, εύσομαι, vestigo, vestigiis consequor. Plut. in lib. de soler. anim. (de dasypodibus loquens,) πολλαχόθι ταῖς μεθόδοις ἰχνευόμενοι.

Ἰχνεύω, εύσω, idem. Xen. in Cyn. ἐπὶ τὸ ἔρη εἶναι ὅτι ἐν ἰχνεύειν, mores enim promptum est vestigare canibus.

Ἰχνεύειν, vestigiis indagari. Poll.

Ἰχνεύμα, τος, indago. Poll.

Ἰχνεύμων, ονος, hneumon. Aristot. lib. 5. de anim. & Plin. lib. 8. ca. 24. Est & vespæ genus de quo Aristotel. lib. 5. cap. 22. & Plin. li. 10. cap. 74.

Ἴχνευσις, vestigatio, indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Ἰχνευτής, ου, ὁ, vestigator, indagator. Poll. Ἰχνευταί dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. vt apud Herodot. lib. 2. οὐ αὐτοὺς τοὺς κυσὶ εἰ ἰχνευταὶ θέμενοι.

Ἰχνεία ἡ idem quod ἰχνεύσις. Xen. in Cyneg.

Ἴχνιον, ου, τὸ, vestigium. idem quod ἴχνος. Od. ι. & π. μετ' ἴχνια βαίνε θεοῖς. Vtitur & Xen. in Cyneg.

Composita.

Ἀνιχνεύω, pervestigo, diligenter inuestigo, indago, persequor. Plut. in Cæs. δεῖ γὰρ ἐν γῆς καὶ θαλάττης ἐλαύνειν καὶ ἀνιχνεύειν. Et ἀνιχνεύεσθαι, dicitur fera, quum à vestigantibus venatoribus quæritur, i. vestigiis indagatur. Item metaph. persequor.

Ἀνιχνευτής, οῦ, ὁ, pervestigator, indagator, persecutator.

Ἀνιχνίας, idem quod ἀνεξιχνίας, qui inuestigari nequit. apud Æschylum.

Δυσίχνευτος, inuestigatu difficilis, ægrè inuestigabilis.

Ἐξιχνεύω, vestigo, inuestigo, vestigus consequor. Plut. λανθάνουσι ἐξιχνεύειν καὶ λαμβάνειν. Sic ἐξιχνεύειν τὰς ἁμαρτίας. apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc. ἐξιχνεύειν τὰ θηρία, vestigandæ & indagandæ sunt feræ.

Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω. ἐξιχνισμός, οῦ, ὁ, inuestigatio, indagatio.

Ἀνεξιχνίας, (decomp.) imperuestigabilis, qui inuestigari nequit, quem nullis vestigiis consequi possumus. Areopag. & Naz. & Rom. 11.

Προιχνεύω, ante vestigo. Alij exp. præeo.

Ἀράχνης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΙΧΩΡ, ῶρος, ὁ, ab Aristotel. lib. 3. de hist. an. dicitur esse sanguis crudus qui vel nondum coccotus est vel in serum versus. Galenus li. 2. de elem. ἰχῶρα id appellat quod sero lactis respondet. Alij serosos humores, alij aquosos, alij tenues, alij verò saniem interpretantur. Cornelius Celsus dicit saniei speciem esse lib. 5. cap. 26. Apud Hom. ἰχὼρ est humor qui è deorum cute vulnerata effluit. eos enim ἀθάνατοι esse docet. vnde Il. ε. ῥέε δ' ἀμβροσίη αἷμα, Ἰχὼρ οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis, vt apud Dioscor. (de corno) ὁ δὲ χλωρὸς φύλλων καταμιγεὶς ἰχὼρ ἀφίζει, &c. Serum quoque lactis sic appellatur. Aristot. de hist. an. lib. 3. cap. 20. πᾶν γὰρ ἰχὼρ ὑδατώδη, ὁ καλεῖται ὀρός. * Eustath. scribit antiquos deriuare ab ἴσχω.

Ἐξιχωρίζω, (comp.) humorem serosum aut saniem exprimo, apud Suid.

ἀείχω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ι Ψ, vide in Γ Ψ.

ΙΟΣ, vber arbor, de qua Theophr. hist. lib. 3. cap. 6. ¶ Ἰός verò oxyt. est hedera. Hesych.

Ἰώ, adverb. seu interiectio dolentis & exclamantis: vt io, heu seu eheu, hei & ô apud Latinos. Soph. in Aiace ἰώ, ἰώ μοι, μοι, hei, hei mihi. Ibidem, ἰώ μοι τοῦμὸν νίσσων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomine ἰὼ τλήμων hei misero mihi ô miserum me. Item cum vocatiuo. ἰὼ τλήμων γυναῖ, ô miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ ἥρως ἰὼ στρατηγέ. et rursum, ἰὼ νίμοι θαυμάζομαί τι βροντῆς. Nonnon cum genit. ellipsico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐμῶν τῶνδε, ô vulnera dolorifica. Apud Euripidem ἰὼ ἰὼ exp. proh proh.

ΙΩΓΗ, ῆς, ἡ, tegmen. vt Od. ξ. ὅθι περ σύες ἀγριόδοντες Πίεζον πλαφυρῇ σύδ' ὄρον βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Aristarch. & cum eo scholiorum brevium autor exp. σκέπη, sub tegmine boreæ. ¶ Ab Hesych. & Suid. exponitur etiam, diuersorium, litus. item quies, flatus, vox clamor.

Ἐπιωγαί. (comp.) loca, in quib. naues à ventorum iniuria tutæ esse possunt.

ΙΩΗ, ῆς, ἡ, vox clamor. Il. κ. Φοίβῳ δὲ ἰωὴ ἐξ ἄλοχος ἐφίει φρένας ἄλυδ' ἰωή, vox: *mirorum clamore excitantis.* ¶ Item flatus, πνοή, vt Il. δ. νέφος Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. Et Il. υ. φόσε δ' ἄχνη Σκιδνᾶτο ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, tumus, splendor, imperus.

Ἰωκή, vide in Διώκω. Ἰώμαι, vide in Ἴαομαι.

ΙΩΝ, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi nepos Hellenis, à quo Ἴωνες dicti fuerunt posteri eius ac subditi.

Ἰωνία, ας, ἡ, Ionia, regio quam incolebant Ἴωνες: sub. χώρα. Aliquin Ἰωνία. Athecis dicitur ἡ χαμαιφυτος, vt est apud Dioscor. l. 3. c. 175. ¶ Item violentum, ab ἰὼν, de quo vide suo loco.

Ἰωνικός, qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris. vt Ἰωνικὰ ῥήματα apud Athen. Et Ἰωνικαὶ ὀρχήσεις, Ἰωνικὰ ἄσματα, apud eundem, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Lucianum. Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, apud Athen. lib. 4.

Ἰωνικῶς, Ionicè. Ionum more. Aristoph. pro molliter & delicatè, quoniam ἁβρὸν καὶ ἁπαλὸν est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ, idem quod Ἰωνικὴ. vt in Epigr. Ἰωνὶς φωνή, Ionica vox. item ἡ Ἰωνίς, pro Ἰωνὶς χώρα.

Ἰωνίζω, Iones imitor, vel æmulor, Iones sequor.

Ἰάζω, Iones imitor: vel Ionica lingua vtor. Hermog.

Ἰαστί, Ionicè. Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία, Ionica harmonia, teste Athe. libro 14.

Ἰακός, Ionicus. vt Athen. lib. 10. εἰς ἀγαθὸν τὸν Ἰακὸν ἀστεῖον. feruntur enim Iones fuisse delicatis & luxui dediti.

Ἰάς, ἀδος, ἡ, Ionica. vt Ἰαδὶ ξυγγράμματα apud Thuc. Sic Ἰὰς γῆ, Ἰὰς πόλις, Ἰὰς γλῶττα, Ἰὰς διάλεκτος, pro Ἰωνική.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum, vt Herod. tradit lib. 1. πανιώνιον συνέδριον, conuentus duodecim oppidorum Ioniæ. vide Bud. annot. in Pand.

Ἰωξις, ἰωχμός, vide in Διώκω. Ἰῶλα, vide in litera Ι.

Ἰάλ, pisces quidam Suidæ. Meminit eius Callimachus.

K

, decimæ literæ Græcorum nota est, quam vocant κάππα. Vsurpatur interdũ in plur. num. vt in prouerbio, τρία κάππα κάππαδοκία, de Cappadocia Creta & Cilicia, inquit Suid. ¶ Est etiam numeralis nota significans viginti, hoc modo, κ', καὶ κά', & sic deinceps præfixa autem acuti accentus apice ab imo sinistri lateris pede, viginti milia denotat κ.

Κοππα pro κάππα dictum fuit sed κατὰ γλῶσσαν, vt inquit Eust.

Κοππατίας, nomen equi, apud Aristoph. in Nub. Ὁ τ' ἱππομάμου τὸ κοππατίου, vbi scribit sch. κοππατίας equos fuisse dictos quibus impressa esset litera κ.

Καβασεῖς, vide in Καβεῖς.

ΚΑΒΑΛΛΗΣ, ου, ὁ, caballus, equus clitellarius. Plut. de non fœner. ἐνίοτε τοῖς τοῦ τυχόντος καὶ καβάλλῃ χρώμενος.

Καβάλλιον, idem quod καβάλλης. Hesych.

ΚΑΒΟΣ, ου, ὁ, mensura frumentaceæ genus. Hesych. Suid. Pol. Est etiam mensura vinaria. Hesych.

Κάβη, ης, ἡ, apud Suid. exp. τροφή, i. cibus.

Κάβηνος, ου, ὁ (vel καβεῖς, vt apud Pollucẽ legitur) edax, vorax, qui cibo est inexplebilis, ὁ ἀεὶ τοῦ τρόφιμου ἀπολαύων, Pollux.

Κάβης, dicitur à Suida esse auis, quæ also nomine larus: & ab edacitate λάρος esse appellata: eiusque meminisse Euphorionem hoc in versu, τῆς κάβ' αἷ θῆμα ἀδ' ἀκρυόεν κεκάνοις.

ΚΑΤΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, cancamum: lacryma Arabici libi. Dioscor. li. 9. cap. 23 & Plin. lib. 12. c. 20.

Κάγκαμον, herba est apud Galen. simpl. medic. lib. 7. Aet. lib. 1. Oribas. collect. medic. lib. 15. pro quo apud Paulum Aegin. scribitur κάκαμον.

ΚΑΓΧΑΖΩ, F. άσω, P. άσα, cachinnor, i. effuse rideo, risum effundo. (* Factum putatur per onomatopœiam, imitando sonum qui in profuso risu editur.) Eunapius apud Suidam, οἱ δὲ ὀλίγοι πλὴν καγχάζοντες ὤχοντο. ¶ Item cognitior, διακαγχάζω, inquit Suidas, ex Soph. πάντων καγχαζόντων γλώσσαις.

Καγχαστής

Καγχασμός, οῦ, cachinnatio, i. ipsa cachinnandi actio: vel cachinnus, risus profusus, ὁ ἐκχυθεὶς γέλως, Suid.

Καγχαστής, οῦ, & καγχαστάς, cachinnator, i. qui lubenter cachinnatur apud Poll.

Καγχάζω idem quod καγκάζω. Athenæus ὀλίγου τι ἡδυσμένου, αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος ἐπίστο καγχάζων, Sic Hesych. καγχάζω, ἐπιφορήσας γελῶ.

Καγχάμαι, ώμαι, rideo incompositè. Hesych.

Καγχαλέω, vide in comp. ex γαλάω.

Composita.

Ἀνακαγχάζω, idem quod καγχάζω, nisi quòd præpositio auget significationem. Plat. 1. de rep. καὶ ὃς ἀνίας ἀνεκάγχασε μάλα σφοδρόν. Lucian. ἐφ' οἷς ἐποιοῦντο καὶ ἐλίττοντο, παμμίγεθες ἐπῆρε ἀνακαγχάσαι.

Ἐγκαγχάζω, irrideo, illudo, vel, petulantibus cachinnis illudo.

Ἐκκαγχάζω, præpositione ἐκ itidem augente significationem simplicis καγχάζω, Xen. in symp. Κριτόβουλος καὶ ἐξεκάγχασεν ὑπὸ τοῦ εἰκτισμοῦ αὐτοῦ. Aristot. ethic. 7. καὶ ὥσπερ εἰ κατέχοντο πειρωμένου τὸν γελοῖον ἀφροῦν ἐκκαγχάζειν.

Ἐπικαγχάζω, vel τοῖς τοῖς λόγοις ἐπικαγχάζοντες, pro καγχάζοντες ὅτι τοῖς τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum effundè cachinnos. (sustulissent.

ΚΑΓΧΑΙΝΩ, calefacio, arefacio. Hesych.

Καγχαίνω ἀντὶ τοῦ ἀνξηρός, vt καγχαίνα ξύλα. Il. φ. & Od. σ. à quibusdã dicuntur τὰ ἐκ τοῦ καταξανθῆναι ἀφαιρούμενα, i. κοττύμματα. Pro eodẽ scribitur & καγκαίνος, vt καγκαίνα ξύλα, apud Theocr. idyll. 25.

Πολυκαγκαίνω ὁ καὶ ἡ, (comp.) q. d. multum calefactus, multum aridus, admodum siccus: epitheton sitis, apud Hom. Il. α.

Καγχεύς vide in Κάγχευς.

ΚΑΔΟΣ vel καδδίον, vas vinarium, cadus, dolium vel doliolum. Herodotus apud Pollucem, καὶ φασκὼν εἶναι καδδίον. Accipitur & pro poculo è quo bibitur: vt apud Athen. lib. 11. εἶναι δὲ ἐξωτικὸν καδδίον. ¶ Item vas in quod calculi immittebantur, situla siue sitella suffragiorum. Aristoph. in auib. καὶ δοκοῦσιν ἡμῖν καὶ δοκιμάζειν τὸν καδδίον; Paulò post, Ἐγὼ γοῦν τὸν καδδίον διεκαδδίζω. vbi Schol. τοὺς καδδίοις τινὰς ἀμφεκίνουν εἰς ἃς τὰς ψῆφους καθίεσαν. * Quidam ab ἑκαδδίον, alij ab Hebræo cad pro hydria, aliòque vasis genere, deriuarunt volunt.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel καδίσκος (dimin.) paruus cadus, parua testa. Pollux inter vasa vinatia ponit. Citatur ex Nonno pro situla quæ in puteum deminitur. ¶ Item vas in quod calculi conijciebantur. Demosth. πρὸς Εὐβουλίδην τὴν λαμβάνοντες δύο ἢ τρεῖς ψῆφους, ἕκαστος αὐτῶν ἐνέβαλον εἰς τὸν καδίσκον.

Καδίον, ου, τὸ, (diminut. aliud) paruus cadus. item pera καδίον ποιμενικόν, pera pastoralis, 1. Reg. cap. 17. 40. 49.

Ἡμικάδιον, ου, τὸ, (comp.) dimidius cadus, apud Pollucem. lib. 10.

ΚΑΔΥΤΑΣ, ὁ. Syriaca herbula, arboribus & spinis se circumuoluens, vt Plin. tradit lib. 16. cap. vlt. ex Theophrast. de caus. plant. lib. 1. cap. 23.

ΚΑΖΩ, F κοσμέω, exorno, decoro: vel excolo, instruo. κόσμεω, καλλωπίζω. Poeticum est, nec nisi in præter. pass. vsitatum, itémque in participio: vt Odyl. δ. Πανδίης ἀρίστῃσι κεκασμένον ἐν Δικαίοις. Ilias. β. (in catalogo nauium de Aiace Oilei filio) Ἐγχείῃ ἐκέκαστο παντελλίωνας καὶ Ἀχαιούς, hastæ peritia ornatus instructissique erat vt quisquis alius vniuersorum Græcorum. Il. δ. Καὶ, συκαμίνοις δ' ἄλσεσι κεκασμένοι, malis instructæ arboribus & dolis. Apud Apol. Arg. lib. 2. ἐκέκαστο Γδεωνεὺς, præditus erat regendi facilitate.

Λαπαίζω, Suidæ est ἀπατῶ, deripio. Significat etiam, scortor, Aristoph. in Equit. ὃν πρωτεύειν λαπάσεις.

Λαπάστρια, ἡ, ἡ, meretrix, prostibulum.

Λαπαστής, οῦ, ὁ, πόρνος, scortator, seu qui corpore quæstum facit. Aristoph. in Acharn. Ἡμεῖς γ' (sub. ἀδικούμεθα ἡμεῖς) λαπαστάς τε καταπυγόνας. item apud Athen. lib. 13. dicit Peloponnesiacum bellum Græcis exarsisse ἐκ τριῶν λαπαστριῶν. Simœtha, & duabus Aspasiis raptis à Megarensib. * Volunt hæc esse ἀφ' τὸ καζεῖν τὸ κοσμεῖν, & τὸ λα τὸ ὀστρακικὸν inserto ι.

Καθά, vide in Ὅς.

ΚΑΘΑΙΡΩ, F καρῶ, P. καρα, purgo, mũdo. Od. χ. οὐδὲ τρεφακίδας γ' ἔστι καὶ ἀπόγλωσσι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Athen. li. 7. πάντα τὰ πίλον καθαίρειν. ¶ Item expio, lustro. καθαίρειν στόλον lustrare classem. Appian. li. 5. bell. ciuil. Et καθαίρειν καθαρμόν Plat. de leg. expiationẽ adhibeo. itẽ flagitis cædo. Theocrit. idyll. 5. ἐκάθηρε εἶπε διὰ τὴν ἐπιφθόνου εἰς τὴν καθίστασιν. item αὐτὸ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέβαρε. Aristoph. πολὺ ἐν τοῖς πλείστοις καὶ ἐκάθηρεν. Καθαίρεμαι purgor. Aristot. de mundo ἐμέρους γὴ καθαίρεται. item expior. Plat. καθαρθῆναι καθαρμοῖς expiationibus expiari. apud Hermog. ὅτε καθαιρόμεθα ὑπὸ τῶν ἀδικημάτων, neque à sceleribus expiatus. item flagris cæsus. Hesych.

Καθαρμός, οῦ, ὁ, purgatio. Plut. symp. 3. item expiatio. lustratio. Plat. de rep. 1. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ καὶ ἀπολογίαι. Plut. ὀργὴ καὶ μιασμοὶ καθαρμοῖς δ' ἐόμβρεον, scelera expiandi. Item pro καθαρμα, i. pro piaculari homine, apud Herod. in Polym. καθαρμὸν τι χώρης ποιεύμενον Ἀθηναίων Ἀθήνησι τὴν Λοιμόν.

Καθαρμα, τος, purgamentum, piamentum. Poll. lib. 5. cap. 26. Eustath. καθάρματα dici ait τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους, viles homines & abiectos. ¶ Item id quod ad purgãdum adhibetur, siue ad expiandum. Et secundum hanc significationem καθάρματα vocabantur homines scelerati, tanquam piaculares, (i. pro patriæ lustratione expiationéque deuoti, qui & sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia ciuitatis aut gentis alicuius scelera luebantur, quique ad auertendam deorum iram mactabantur. Vide Schol. Aristoph. & Suid. Dein. καθαρμα εἶπε ὅμοιόν μοι τὴν ἀρετῆς. in orat. pro cor.

Καθαρσις, εως, purgatio, expiatio. Plat. Gal. & alij.

Καθαρσιος, ία, ιον, purgatorius vel purgatiuus, purgãdi vim habens. Item expiatorius, vt καθαρσιος φυσις Nax & καθαρσιον ὕδωρ. Nonn. lustralis aqua. Καθάρσιον, ου, τὸ, (sub.) pro καθαρσις, vel καθαρμος, expiatio, lustratio vel piaculũ. Dẽ Plut. Greg. Itẽ καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. Lucã. lib. 1. pauf.

Καθαρτής, οῦ, ὁ, purgator. Item expiator, lustrator. Soph. in El. item Plut.

Καθαρτικός, οῦ, ὁ, purgatiuus siue purgatorius, purgandi vim habens. at καθαρτικὸν φάρμακον. Plut.

Καθαρτήριος, idem quod καθαρσιος purgatiuus. Item expiatiuus. Synes. in epist.

Καθαρός, ὁ, purus mundus, nitidus. Od. ζ. καθαρὰ χροῖ εἵματ' ἔχουσα. Od. χ. καθαρὸς θανάτοιο mors pura *eorum qui euitè occiduntur, non eorum qui strangulantur.* * Item [illegible] intermixtus, simplex item quod ἄκρατος & ἄμιγης cum quibus etiã copulatur. Xen. Pæd. ἀλλ' ἄκρατος καὶ καθαρὸς νῦν ἐκκρίθη. ¶ apud Arist. καθαρὴ ὄψις νυκτὸς. Cic. integri, & ab scelere. Item purus, i. qui se non contaminauit aliquo scelere, sceleris purus. Plut. in Pericle, οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. Καθαραὶ ἡμέραι. Plat. de leg. dies fasti quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cũ accus. vt καθαρὸς πάντ' διάνοιαν. apud Greg. purus mente. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας. Luc. Interdum cum genit. vt καθαρὸς ὀφθαλμῶν ἐγκλημάτων Antiph. qui nulli intulit iniuriã. Sic Plut. dixit πρᾶξιν καθαρὰν πάσης ἀδικίας apud Aristop. in Vesp. ὁ πατὴρ καθαρόν τι φίλοστι. exp. ingenuũ, liberum, vel liberè dictũ. ¶ Καθαραὶ ψῆφοι. Dem. ratio putata & perfecta. ¶ Item vacuus. Plut. in Numa, καθαραὶ ψίφων ἑδραι. vacuæ sti: epitibus viæ καθαρὰ ἄντρα, apud Apbrod. antra vasta & vacua.

Καθαρύλλος (diminut.) q. d. nitidulus. vt καθαρύλλος ἄρτος, apud Athen.

Καθαρῶς, adverb. purè nitidè. Hesiod in Erg. ἔρδ' ἀγαθὸν ἐπὶ ἄτυπα καὶ καθαρῶς. apud Plut. ad Col. καθαρῶς διαλογίζεσθαι. pro serenone vti & quasi nitido. Item diluciде, manifestè. vt καθαρῶς γνῶναι. Plut. in consol. ad Apoll. Sic Dem. ὥσπερ ἀφεστῶτα. dixit καθαρῶς εἰδέναι. Sic & Arist. Rhet. μᾶλλον διορίσωμεν καθαρῶς, magis enucleatè. Item purè, i. pura mente, candidè. Demost. Philipp. 3.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, munditia. vt καθαρότης λόγου, Hermog. Item puritas, innocentia.

Καθαρεύω, purus sum, purè me gero. Cum genit. vt Plat. φύσει καθαρεύω τοῦ τοῦτο, apud Polyb. & καθαρεύω ὑπὸ τινος, apud Plut. κεφ. Ῥωμ. Item καθαρεύω τινὶ apud Philonem.

Καθαρίζω, purifico, mundo, purgo. Καθαρίζομαι, purgor. Nazianz.

Καθαρισμός, οῦ, ὁ purificatio, purgatio. Item expiatio siue expiamentum, piaculum pro καθαρσιον, Luc.

Καθαρός, siue καθαρεύων, ία, ὁν, mundus, munditiem seruans, præsertim in victu & cultu corporis. Dicitur de persona & de re vt in Pythag. carm. & apud Plut. apud Eur. καθαρὸν πῦρ pro lustrali igne.

Καθαρίως, mundè, munditiem seruando. vt μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, apud Athẽ. Exponitur etiam, elegantèr, apud Xen. Pæd. 1.

Καθαρότης, ητος, ἡ, mundities. Athen. lib. 12.

Composita.

Ἀκαθαρσία, ἡ, sordes, immunditia, spurcitia. Dem. Ἀκάθαρτος, ητος, ὁ, idem Apoc. 17.

Ἀκάθαρτος, ία, ὁν, non purgatus, impurus, immundus. Itẽ scelestus apud Dem. & Luc.

Ἀκαθαίρω, expurgo, perpurgo, vel purgo. Theologicum est verbum (inquit Bud.) pro allegorias anagogicas ad liquidum vsque sensum patefacere & explanare.

Ἀκαθαίρομαι, idem apud Plut. in Anth. ἀκαθαιρόμενος τὰ ὑπόλοιπα τῆς πολέμου persequens reliquias & repurgans. Item planè explico, apud Plat. Ἀκαθαιρεῖται dicitur Sol, in deliquio, quum luna Solem subiens & eum nobis auferens sensim præterlabitur, & eam partem Solis quam nobis primùm abstulit, præterendo reddit. apud Dionys. Areop.

Ἀκαθαρ-

Ἀνακάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. Item allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio.

Ἀνακαθαρτικός, expurgandi siue purgandi vim habens, purgatiuus.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo. Item abstergo. Xen. Pæd. 1. ἀποκαθαίρεις τοῖς χέρσι εἰς τὸ χερίμακτρα. Item lustro, expio. apud Dion. Areop.

Ἀποκαθαίρομαι, idem. Item expugnor, abstergor. Item lustror, expior. apud Aristot. de an. lib. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur putamen.

Ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Thuc. lib. 2. Item expiatio lustratio.

Ἀποκαθαρτικός, expurgatorius vel expurgatiuus, expurgandi vim habens ad expurgandum aptus. Item expiatiuus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, simul purgo. Diosc. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio. Naz. de bapt.

Διακαθαίρω, in diuersis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theophrastus, inquit Bud. Jest perputare arbores & interlucare. Item pro καθαίρω. Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theoph. Item pro κάθαρσις.

Διακαθαιρέω, idem quod καθαιρέω.

Δυσκάθαρτος purgari difficilis.

Ἐκκαθαίρω, expurgo. Item detergo, vt Il. ε. οὐρὰς δ' ἐξεκάθαιρον, alius os purgabant, & detergebant. apud Plat. Poll. exp. discutio & exprimo.

Ἐκκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Synes.

Εὐκάθαρτος, ον, ὁ ἡ ἡ. purgari facilis, qui facilè purgari potest.

Περικαθαίρω, q. d. circumpurgo, circumouaque purgo vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. & ablaqueo. In lib. Iesuæ c. 5. περικάθαρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, circuncidit filios Israel.

Περικάθαρμα, q. d. circumpurgamentum. Exp. & rettimentum sordes, q. d. sordes vndique euertendo collectæ. 1. Dor. 4.

Περιποθαρσέω, circuncisa purifico.

Decomp. Ἀπερικάθαρτος, nõ circũpurgatus, non mũdatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo. Syn. ep. 44.

Ὑπερκαθαίρω, immodicè vel supra modum purgo. Hipp. aphor. lib. 7.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio. Hipp. de nat. hom.

Ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo, leuiter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, eiusmodi purgatio, vt ὑποκάθαρσις ἡ δι' ἕδρας κοιλίας. Gal. ad Glauc.

Κάθο vide in comp. ex Ὁ c. Καθώς, in comp. ex Ω c.

ΚΑΙ. & ἐν τινοις καὶ διεφθ. Interdum exp. tum: vt apud Plat. ἐφέροντο καὶ ἔφερον. Cic. interpret. tum ferebantur. ¶ Καί, etiam Plato. ἀχρηστῶ με γὰρ καὶ γυναῖξιν, etiam mulierib. inutiles. ¶ καὶ, æquè perinde. Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιότητος ἴσα καὶ παῖδων ἐτιμᾶτο, æquè atque liberorũ charissimus. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, non similiter ac prius, non itidem vt antea. Et in orat. Dominica. ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς vt in cœlo, sic & in terra. Item καὶ quam, vt Arist. Polit. l. 1. c. 8. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐκ φύσιν, alia est quæstuaria atque diuitiæ œconomicæ. ¶ καὶ, vel Aristot. de gener. anim. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. ¶ καὶ, sed, vt Them. Ph. 2. πότερον ἐν ἐστὶ τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ, καὶ τίς ἂν εἴη τρόπος, &c. ¶ Diuersis particulis præponitur: vt καὶ γὰρ etenim, & pro eodem καὶ γὰρ δὴ. Καὶ δὴ, continuò, & protinus, i. ideo. Dem. καὶ μὲν δὴ καὶ, atque adeò, & verò. καὶ εἰ pro εἰ καὶ, etsi, etiamsi, tametsi quanquam, apud Aristot. pol. 3. Καί κε τις, apud Homer. pro καὶ ἄν τις. Et καί κεν, pro καὶ δὴ ἂν. καὶ μάλα, & quidẽ atque adeò. In responsionem accipitur pro, equidem, ita sanè, ita profectò. Xen. οἶδα τοῦτο ἀληθὲς καὶ μάλα, ὦ ἄνδρες. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα καὶ περ. Xen. Hell. 6. ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἐπαύετο τὸ στρατόπεδον, ὅμως ἐκεῖ κατέμενε τρεῖς ἡμέρας, quamuis maximoperè vellet. καὶ μὴν δὲ καὶ, atque etiam. καὶ μὴν καὶ ἀν. quòd si, sin autem. Demosth. καὶ μὴν quin etiam. Καί τοι exp. atque: vt apud Hesiod. in Erg. Καί τοι δ' ἴσκε ἐπάκουε, atque iustitiæ obedi. Καὶ πάλαι, & sinè iampridem: vel iamdudum, iampridem. volunt enim quidam hic vacare καί. Καί περ, quamuis, etsi, tametsi, quod & καὶ περ, coniunctim. καὶ ταῦτα idque. Dem. pro cor. καὶ ταῦτα ὀλίγιστα, idque brevissimè vel, & hæc quidem quàm brevissimè. Apud Aristophanem καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atque hæc quidem ita se habent. Itidémque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω, & hæc quidem hactenus. vel, & hæc quidem hoc modo se habent. Καί τι καὶ, atque adeò. Demosth. Καί τοι, etsi, tametsi; item, verùm, sed, at, atqui. item, & quidem, iam verò item. proinde, itaque. Sed frequentiùs coniunctim scribitur. ¶ In compositis nonnullis subscribitur ι ipsa α. vt in κακεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.

ΚΑΙΑΔΑΣ, ου, ὁ, ἡ. ceadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, spelunca in quam fontes coniiciebant Spartani. Thucyd. lib. 1. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὴ εἰς τὸ καιάδας. ὅπερ τοὺς κακοῦργους ἐμβάλλειν εἰώθασιν ἐκεῖσε ἐξ ὀφρύος τινὸς κατιέντες, Sic Pausan in Messeniacis. ἐγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μὴ βάλωσι πάντας εἰς τὸ καιάδας.

Καιάτα. Hesychio sunt foueæ sive loca à terræmotibus dirupta & hiantia. vnde καιάτειρα dicta ab Homero creditur Sparta, quod multis eiusmodi καιάτας hiaret. Vide Strabonem l. 8.

ΚΑΙΚΙΑΣ, ου, ὁ. Cæcias, ventus ex Eurorum genere qui ab ortu æstiuo spirat. Vide Aristot. de mundo, & Gell. lib. 2. cap. 22. *Etymol. dici scribit à Caico fluuio.

Καικίας, ου, ὁ. idem. Hesych.

ΚΑΙΝΟΣ, η, ον, nouus. Xen. Pæd. 8. ἀλλά τε ἀεὶ καινὰ ὑπομιμνήσκοντες. Idem in Polit. Laced. ὅτου δὲ παλαιοῦ ὄντος, ἔτι καινότεροι ἄλλοις καινότατοι εἰσι. Apud Lucian. ἔστι τὸ καινότατον per parẽthesin *pro*, res valde insolita. Fœm. καινή, noua, vnde ἐκ καινῆς, denuò, de integro. vt Thu. 3. ἀτοχὴ ἦν τοῖς πολίταις ἐκ καινῆς. ¶ Τὸ καινὸν nomen est loci ὃν τοῦ διαφκείου, apud Aristoph. in Vespis. ἀδικεῖν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide schol.

Καινῶς, nouè, nouo modo. vt τὰ παλαιὰ καινῶς διεξιέναι. Isocr. in Paneg. Exp. & ἀφθόνως. Suid.

Καινότης, ητος, ἡ nouitas. Athen. 3. Isocr. ad Nicocl.

Καινόω, ῶ, nouo vel renouo, innouo. Dion. hist. εἰς τὸ καινοῦσθαι τοὺς τὰ δυσβουλεύματα ἐξ ἐπιτροπῆς.

Καινίζω, idem quod καινόω. Nouum, ἀρχαῖον ἐπαίνου διεμὸν ἐφεῖν.

Καινισμός, innouatio.

Composita.

Ἀνακαινίζω, renouo, instauro. Ἀνακαίνωσις, renouatio, instauratio. Suid.

Ἐγκαινία, τὰ, dedicatio rei alicuius nouæ. vt apud Dan. cap. 4. & Ioan. cap. 10. Suidas dicit esse festum in quo aliquid innouatur. Sunt qui ἐγκαίνια pro tyrocinio accipiant apud Quintil. lib. 7. cap. 3.

Ἐγκαινόω, innouo. Exp. etiam, initio dedico.

Ἐγκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω. Ἐγκαινισμός, renouatio instauratio. Item dedicatio. Mach. lib. 1. cap. 4.

Ἐπικαινίζω, renouo. 1. Machab. 10.

Φιλόκαινος, nouitatis amator.

ΚΑΙΝΩ, perimo, occido. φωνὴν κατέκτανον, Euripid. in Phœniss. πεῖς πατέρα κάνοι. *Eust. à κταίνω deducit per metathesin, vel κτῶ. Alij contrà κτάω, à κάνω deducunt.

Κάνυμαι, idem. Hesych. Item vinco, supero, & quidem occidum, propriè. Od. Γ. ὃς ἐκάνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῦν κυθερνᾶσθαι. Sic & Hesiod. in asp. & Theocr. idyll. 19. de Ioue in taurum verso) λεμῶν ἐκάνυτο κυανέοιο.

Κανίς, ίδος, ἡ, mors, cædes, strages. Luc. in Asino, σώζειν ἡμᾶς ἐκ τῶν κανίδων.

Κτάω, κτείνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποκτείνυμαι, vinco, Hesych. & Suid. vt Il. Ψ. τοῖς, αὐτ' Εὐρύαλος ἀπεκτείνυτο πάντας ἀείρας.

Καθαίρω, perimo, conficio, interimo. Eunap. ὁ δὲ τοσοῦτος ἀριθμὸς ἐκείνοις καθαίρει ἴσα κρίει βαλών. Xenoph. τοὺς μὲν καθαίροντες τοὺς δὲ καθαιρέντες. Item, τοὺς μὲν καθαίρων ἐν χερσὶ τοὺς δὲ πολίτας, τοὺς δὲ φεύγας.

Ἀκτάω, Βαστάζω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΑΙΡΟΣ, ου, ὁ. occasio, opportunitas temporis, tempestiuitas, vt καιρὸς τῶν πραγμάτων. Dem. occasio rerum bene gerendarũ. καιρὸν τηρεῖν, Aristot. rhet. 2. occasionem obseruare, occasione imminere καιρὸν λαβεῖν. Luc. occasionem nactus. Apud Thuc. καιρὸν ἔχοντα χάριν, beneficium in tempore & opportunè collocatũ. Χε. καιρὸς ἦν ἡ ἀφελεῖν τὸν στρατιώτην. Ἐν καιρῷ, ὅτι καιρῷ, εἰς καιρὸν opportunè, tempestiuè. Cicero, ἐκ καιροῦ, ἀπὸ καιροῦ, intempestiuè, alieno tempore. Dicit & de loci opportunitate. Thucyd. καὶ ἐνεκαλοῦμεν τῷ χωρίῳ καιρὸς εἶναι. Sic Euripid. εἰς καιρὸν τυπεὶς, opportuno in loco vulneratus. i. lethaliter. ¶ Item generatius, pro commoditate. Ἐν καιρῷ εἶναί τινι. Xenoph. esse alicui commodum, vel vtilem. Sic apud Herodotum, εἰς καιρὸν εἶναι, exp. vtile esse. ¶ Item modus, μετριότης, vt καιρὸς δὲ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, apud Hesiod. & Theogn. Xenop. in symp. μείζω τῷ καιρῷ τοῦ γελοίου ἐχόντων μετριώτερον βούλομαι ποιεῖσθαι αὐτοῦ. ¶ Item καιρὸς apud Græcos deus est. Pausanias, καιρὸς ὁ τοξότου τοῦ Διός παῖς ἐστιν. ¶ Item καιρὸς, tempus. vt καιρὸς δίκαιος, tempus opportunũ, vel hora opportuna, sæpe apud Herodianum: quod & καιρὸς dicitur simpliciter. Sic καιρὸν ἀφορμὴν λέγει, Chrysost. tempore orationis. Et τὸ καιρῷ λέγειν, ex tempore. ¶ In plur. καιροί, tempora (quum Cicero dicit, in grauissimis temporibus ciuitatis) Xen. Hellen. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς πολεμοῦντες ἐπ' ἀγαθοῖς. Item καιρὸς, exp. inclinatio temporum, apud Demosth. πρὸς οὐδέν ἐστι δίκαιος καιρὸς τινὰς ἰσχύειν τὰ γράμματα ἐν μέλλοντι ἀδικήματι.

Καιρῶ,

Καιρ@ρ, ιά, ό, ή, tempestiuus, opportunus, καιρ@ ὥρη, Nonnō: Apud Βατρ. λίγειν τὰ καιρία. dicere opportuna & commoda, vel, quæ in rem sint: vel quæ alicuius sint momenti. ¶ Item præcipuus, primarius. Theophr. de caus. plant. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καιρ@ πληγή, plaga lethalis. apud Luc. in Nigr. & apud Herodian. lib. 4.

Καιρίως, tempestiuè, opportunè. Vide apud Xenoph. Pæd. 4. καιριώτερ@ ἂν παρεῖναι, item lethaliter, vt καιρίως πληγείς, apud Basilium.

Composita.

Ἄκαιρ@ρ, ιο, ό, ἡ, intempestiuus, non opportunus. Plato in Axiocho. νῦν δ' ἄλλοτε ἄκαιρον, ἄκυρ@ρ. Thuc. ἄκαιρ@ προθυμία. item (quum ad personam refertur) importunus, qui obturbat & interpellat, tempus opportunum non obseruans: Theophr. item immodicus, cui opponitur σύμμετρ@ρ. Isocr. ἔστι δὲ ὁ λόγ@ οὔτ' ἐγκληρίου, οὔτ' ἄκαιρ@, ἀλλὰ σύμμετρ@ καὶ προσήκων τοῖς ὑπεύθυνον εἰρηκόσιν.

Ἀκαίρ@ς, intempestiuè, non opportunè, item, immodicè.

Ἀκαιρία, intempestiuitas: nō opportunum tempus. Demost. Ὁλιγωρίαν & καιρὸν opponit. Dicitur etiā (secundum Ammonium) de illo qui occasione destituitur. Ἀκαιρία, inquit Theophr. est molestia obturbatrix & interpellatrix. item immodicitas. Isocr. enim opponit. λόγ@ ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ῶ, destituor opportunitate. cui opponitur εὐκαιρέω.

Ἀκαιρόομαι, pro eodem.

Ἀπεκαίρ@ρ, ιο, ό, ἡ, intempestiuus, absurdus. in anth. epigr.

Εὔκαιρ@ρ, opportunus, tempestiuus, εὔκαιρ@ρ.

Εὐκαιρία, opportunitas. Plato enim in Politico εὐκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit.

Εὐκαίρ@ς, opportunè, εὔκαιρ@ρ.

Ἔγκαιρ@ρ, intempestiuus. in anthol. epigr. li. 2. ἡ γὰρ ἔγκαιρον μόλων προσδέχομαι ῥυτίδ' ἀτιμάζειν exoletam & vietam.

Ἐπίκαιρ@ρ, opportunus, cōmodus. vt ἐπίκαιρα τόποις ἐπιτήδεια. Suid. Luc. in Caucaso, ἐπικαιρότατ@ρ ὁ σκοπὸς ἡμῖν ἄν. item præcipuus. Arist. κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit Bud.) vocare videtur ἐπίκαιρα μέρεα, vitales partes. Suid. ἐπικαιρότατα exponit etiam ἐπιτηδειότατα. item tēporarius.

Ἐπικαίρως, aduerb. opportunè. [Arcop.

Ἐπικαιρότερ@ρ, idem quod ἐπίκαιρ@ρ. Xen. in Oecon.

Εὔκαιρ@ρ, opportunus, tempestiuus. Apud Herodianum sæpe, καιροὺς εὔκαιρ@ρ, tempus opportunum, vel hora opportuna.

Εὐκαίρως, opportunè, tempestiuè.

Εὐκαιρία, opportunitas, tempestiuitas. Apud Philonem, ἡ τοῦ εὐκαιρίας θέσις τῆς πόλεως, situs opportunitas pro quo εὐκαιρία τῆς πόλεως, apud Polyb.

Εὐκαιρέω, opportunitatem habeo, siue opportunum tempus. item otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marci cap. 6. καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Apud Luc. εὐκαίρουν δαπανῶν τὸν οἰκεῖον πλοῦτον in cogitatione. Sic Lucas Act. 17. εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. nulli alij rei vacabant i. in nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Item εὐκαιρῶ vel εὐκαιρῶμαι, copiosus sum & locuples: vt apud Suid. ὁ τῆς ἐκκλησίας τῆς δεκάτης εὐκαιρῶν τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ex Possidonio, εἰ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè vacabat vitæ necessaria comparare.

Παράκαιρ@ρ, intempestiuus. item immodicus: apud Isocr.

Παρακαίρως, intempestiuè. item immodicè, apud Isocr. τὴν πλοῦτον παρὰ καιρὸν ἠσκεῖτε, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

Παρακαιρία, idem quod παράκαιρ@ρ, intempestiuus. Apud Hesiod. in Erg. παρακαιρία ῥίζων, scelesta patrans, vel inhonesta.

Πρόσκαιρ@ρ, ιο, ό, ἡ, temporarius, ad tempus durans. 2. ad Cor. 4. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρ@ καθαρός, temporaria. item temporarius: caducus, fluxus, secularis, apud eundem: vt in Epitaph. fratris, τί γένομαι πρόσκαιρ@, cur inhæreo rebus caducis?

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus, ex Theophili Instit.

ΚΑΙΡΟΣ, ιο, ό, licium. Vide Eust.

Χαιρός, ιστ@ρ, ό, bene textus: *significando à parte totum.* Od. ιι.

Καίρω, stamen connecto.

Καίρωμα, τό, & καίρωσις, connexio staminis. [ex Callim.

Καιρωστὶς vel καιρωστὶς, textrix, *significando à parte toto.* Eust.

ΚΑΙΩ, F. καύσω, vro, incēdo, cremo. Il. α. ἐγγύθι νῦν καίωσι πυρὰ πολλά. multos accendūt ignes: qua phrasi vtūtur Xenophō quoq; & Plut. Lucian. de calum. πυροτολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ κατάτεμνουσι. ¶ Itē cremo mortuum. Isæus in orat. pro Pyrrho. ὅτι τὸν αὐτὸ ποιοῦμενον κληρονόμον, οὔτ' ἀνεῴλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, ὡς καὶ ἀνοσιώτατ@ εἴη, quum enim tollatori à quo hæres relictus est, exequias iustáque funebria non fecerit, eūmque in rogum non intulerit. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τοὺς κυνηγέτας.

Καῦ (vnde aor. 1. ἔκαυσα & aor. 2. pass. ἐκάην & fut. 2. καήσομαι) idem quod καίω. Xen. Hel. 4. πάντας τοὺς χόρους, minus est vsitatum quàm καίω.

Κάομαι, vror, ardeo. Xen. Hell. 9. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐν τῇ μαντείᾳ ἔτι καομένου, adhuc ardente.

Καίομαι, actiua sig. pro καίω: Il. α. Ἔνθα δὲ πῦρ κάετο. ¶ Item passiua sig. vror, &c. Interdum exp. ardeo, flagro, Iliad. ι. Νεῶν καιομένων, nauibus ardentibus seu incensis. Sic & ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. τ. Εἰς ὅ κε πῦρ ἐν σοὶ καίεται. apud Aristoph. tæda ardet. Καίεσθαι dicuntur etiam qui supra modum calent (vt ardere & vri calore apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα, τό, ardor, æstus, calor nimius. Hesiod. in Erg. Xenoph. in Symp. Dioſc. lib. 4. cap. 138. item æstus. Sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellant: alij verò ambientis aëris feruorē, alij cauteria & escharas. vt annotat Gal. comment. in Aphor. 13. d. 7. item id ipsum quod adustum est.

Καυματώδ@ς, ιο@, ό, ἡ, æstuosus.

Καυματίζω, æstu [illegible] ardore excrucio. Matt. 13. & Apoc. 16.

Καυμασία, ἡ, pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυστμός, ῶ, ό, vredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam καυθμός. Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 17.

Καῦσις, ιος, ἡ, vstio, crematio. Dioſc. l. 5. cap. 138. item cremandi & adolendi modus. Plerumque de medicorum vstionibus dicitur. Isocr. de pace. & Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de vstione siue adustione quadam architectonica. De qua Vitruu. lib. 7. cap. 9. & Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam æstus, ardor. in qua signif. καῦμα frequentius vsurpatur.

Καυσιμ@ρ, ιο, ό, ἡ, aptus ad comburendum, qui vri & cremari potest seu comburi: vt καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia: tegumentum capitis Macedonicum, pileū quo æstum Solis arcere solemus, vt mulieres vmbella. Vide Eust. Suid. Bud. Vtitur Plut. in Ant. Herodian. l. 4. Athen. l. 12.

Καῦσ@ς, ιο, ό, ardor, æstus, calor nimius. Dioſc. καῦσον ἐβίννυσι στόμαχον, ardorem stomachi. item febris ardens. apud Hippocr. Aret. Æt. P. Ægin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, vt Aet. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit.

Καυσώδ@ς, ες, ό, ἡ, æstuosus, ardens. vt καυσώδ@ς χώρα. item καυσώδ@ς πυρετός, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ & καῦσ@ς.

Καυσόω, ῶ, ardore infesto, ardore vehementi vro, inflammo.

Καυσοῦμαι, ardore infestor, ardore nimio corripior, calore extremo vror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. & Dioſc.

Καύσωμα, τό, ardor, æstus. idem quod καῦσ@ς. A Gal. apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio & ardor.

Καυστήρ, ῆρος, ό, idem quod καῦσ@ς, æstus, ardor. Matth. 20.

Καυστήριος νόμος, lex incendendi.

Καυστ@ρός, siue καυστηρός, ardens, feruens: vt καυστηρὰ μάχη. Il. θ.

Καυστήριον, ου, τό, locus vbi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur.

Καυστός, ῶ, ό, vstus crematus: qui vri & cremari potest. idem quod καύσιμ@ρ. Et καυστόν, quod vri potest, cremium.

Καυστικός, ῶ, ό, vrendi siue adurendi vim habens. vt καυστικὰ φάρμακα.

Καύστος, sedes adulta & Sole adurente marcescens: fœnum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infrà. Strab.

Καυτήρ, ῆρ@ρ, ό, cauter: instrumentum quo notæ & stigmata inuruntur: item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. vt καυτὴρ χαλκ@ρ apud Hippocrat. item σίδηρος.

Καυτήριον, ου, τό, cauterium, quod vrendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod potestate vrit, quàm pro ferro candente. Luc. δι' ἐμπύρου καυτηρίου. item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus vbi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro, item cautere amputo, vt medici partem aliquam putrem. Sic 1. Tim. 4.

Καυτός, ῶ, ό, idem quod καυστός, vstilis.

Καυστός, ῶ, ό, vrendi siue adurendi vim habens.

Καυώδ@ς, ιο@, ό, ἡ, bene olēs flagrās, δοτὸ τῆς καίουσης θυμιάματος, inquit Hesych. vt Il. ζ. ἡ δ' ἀρά μιν καυώδες ἐν ἕρκεϊ κόλπου.

Καυσ@ντ@ρ, ό, idem. Iliad. ω. ἐς θάλαμον κατεβήσετο καυσ@ντα κέδρον.

Καλόν, ῶ, τό, siccum, aridum. Hesych. At κῦλον, vide in κῦλον.

Καλόω, ῶ, exp. comburo. item decipio, noceo: & subagito.

Καλυβ@ί, apud Lycophr. sunt lupanaria.

Καλ@ρ, ιά, ό, vrens, calens, splendens. Il. ο. τρίποδ' ἵστασαν ὀμφὶ πυρὶ καλέῳ & Il. χ. νῆας ἐνιφέρεον πυρὶ καλέῳ. Dicitur & καλ@ρ pro eodem metri causa inserto: hinc comp. ἀμφίκαλα, vt ἀμφίκαλα ξύλα, ligneæ peraridæ, ambusta. item circumquaque fissa, apud Hom. Od. σ.

Κάτα vel κάστα, κάμμιν@ρ, quomodo hinc pertineāt, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum prepositione.

Ἀμφίκαυστα, hordeum momanum. Quidam exp. prima tritici germina. Sic dicitur forsan quòd amburente sole exoriatur. A comicis vsurpatur & de pudendo muliebri, vt tradit Eustath.

Ἀκκαίω, accendo, incendo. Od. υ. Ἠ εἰ πῦρ ἀΐοιμι. Ἀκκαίομαι, idem apud Herodot.

Ἀκκαυσις, accensio, incensio.

Ἀκκαίω & ἐκκαίω, aduro, deuro, exuro. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 17.

Ἀκκαυσις, adustio, deustio, exustio.

Διακαίω, peruro, vrendo penetro. Gal. Item metaph. accendo, i. incito, stimulum & calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum. Plutarc. τοῦτο διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον. Item ira accendo, Luc. de cal.

Διακαής, ές, peruri seu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα, τό, æstus & ardor perurens. Epigr. lib. 2.

Διάκαυσις, perustio, vitio penetrans siue pertransiens.

Διακαής, perustus, accensus vel ardens. Luc. in Anach. Et τὸ διακαές, ardor perurens. Gal. Cryst.

Ἐγκαίω, inuro. Item exuro, vnde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à Sole exusti, qui æstuârunt. ¶ Item encaustica piago. Sic ἐγκαυμός, inustus, inustione & encausi pictus.

Ἔγκαυμα, nota inusta. Plat. in Tim. Item inustio pustula ex vstione contracta. Item vlcus in oculo, quod à febre vt plurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Aet. l. 7. cap. 26. Item materia quæ citò ignem concipit. Poll.

Ἔγκαυσις, exustio, æstus, ardor. Gal. & Diosc.

Ἐγκαυστής, οῦ, ὁ, inustor, pictor, qui ἐγκαυστῇ aliquid pingit.

Ἐγκαυστός, inustus. Item ἐγκαυστῇ pictus. Ἐγκαυστὸν genus picturæ quod inurendo fit. Exp. & materia inusta ad pingendum apta. Plin. lib. 35. cap. 11.

Ἐγκαυστικός, ad encausin pertinens. Item encausti pictus. Ἐγκαυστικὴ scilicet τέχνη, ars inurendi siue encaustica pingendi, Plin. ibidem.

Ἐκκαίω & ἐκκαυσίω, exuro, extorreo. Theophr. de caus. pl. lib. 5. ¶ Item accendo, inflammo, excito, metaph. vt ἐκκαίειν πόλεμον. Polyb. l. 2. Plut. in Fab. μᾶλλον ἐκκαίουσι τὸν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τοῦ Ῥωμαίων. Et in pass. ἐξεκάετο πόλεμος, exarsit bellum.

Ἔκκαυμα & ἔκκαυσις, exustio, ardor, æstus, vt ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod. probl. lib. 1.

Decomp. Περιεκκαίω, in super exuro, vel insuper accendo.

Ὑπεκκαίω, succendo. Ὑπέκκαυμα, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum suscitabulum igniculi, apud Aristot. in meteorol. Phil. de vita Mos. Plut. in Cæs.

Ἐπικαίω & ἐπικαίω, aduro, in superiori parte vro. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 17. ἐπικάει τὴν κεφαλὴν τῶν ἐλαιῶν καὶ βοτρυῶν. Plato ep. 7. εἰ δὲ σώματα ἐπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικαυθέντα, quorum corpora sunt à Sole adusta.

Ἐπίκαυμα, adustio, vel id ipsum quod adustum est. Apud medicos, est oculi affectio, quum nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit ita vt colorem cinereum præ se ferat, vt Aet. docet.

Ἐπίκαυσις, adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, vt ἐπίκαυμα, Diosc. lib. 2. c. 66.

Decomp. Ἀνεπίκαυστος seu ἀνεπίκαυτος, non adustus, adustionis expers.

Καταίω, deuro, exuro, comburo, vrendo absumo, cremo. Thuc. lib. 8. τῶν δὲ μάλιστα τοῖς Ἀθηναίοις ἐνταῦθα καταίοντο exurunt seu cremant. Plat. in epist. τὴν ὑπόστολὴν ταύτην καταίουσιν.

Καταίομαι, exuror, comburor, cremor vel ardeo. vnde Καταικαυμένη χώρα, regio exusta, siue ambusta.

Κάταυμα, quod exustum seu combustũ est. Item ambustũ.

Καταυσις, exustio, combustio.

Καταυστής, combustor. Καταυσταί, erant quidam apud Cretenses à cremandis cadaueribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Καταύω, etiam dicitur pro Καταίω. Καυχαίω & καυκάω poeticè pro Καταίω & καταύω. Od. α. Ἀλλά με καυκήσειν τῆλόθεν ἀστὰ μοι ὄσσε, me crema, me exure, vel vre.

Decomp. Συνκαταίω, simul vro, comburo.

Παραιαίω, vnde παραιαί, ὁ, à latere vritur, iuxtà ardet.

Περιαίω, circumquaque vro, peruro. Theophr. θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ἐὰν περιαίῃ, retortidum facit.

Περιαίομαι, vror, i. dolore afficior. Andocides, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαίρεσθαι. Ité amore inflãmor, depereo. Chrys. de sacerd. περιαίεσθαι τῶν παρθένων.

Περιαής, circumustus, perustus. Item ardens. Περιαιής, ardenter seu admodum ardenter. Apud Suid. περιαιὴς τῶν γυναικῶν ἔχων, ardenter deperiens mulierem.

Πρόκαυμα χώρας, vstio oliæ. Ioel cap. 1. G. M. in meo exemplari πρόκαυμα

Προαίω, ininper vro, vel aduro. apud Suid. ex Aristophane.

Συγκαίω, simul vro, comburo.

Σύγκαυσις, exustio, combustio. [pud Eust.

Ὑποαίω, etemo sub, succendo. vt ὑπαίειν ξύλα τῷ πρίποδι a-

Ὑπόκαυμα, id quo aliquid succendimus.

Ὑπόκαυσις, succensio. Item idem quod hypocaustum. Vitru. l. 4. c. 10.

Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur. Sic dicitur vaporarium quod sub pauimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Vide Vitruuium l. 4. c. 10.

Cum posita sine præpositione: ac primùm facta ex præterito passiuo.

Ἄκαυστος, ου, ὁ, ἡ, qui vstus seu crematus non est, aut non adustus; vel qui vri aut aduri nequit. Plut. de primo frig.

Ἡλιόκαυστος, exustus in Sole. Sole perustus. Theocr. idyll. 10.

Ἡμίκαυστος, semiustus. Suid.

Κυνόκαυμα, æstus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accensio, lychnorum accensio. apud Athen. lib. 15.

Νεόκαυστος, recens vstus seu combustus, recens crematus. Aristot. probl. sect. 12.

Νεόκαυτος, idem. Theophr. de caus. pl. lib. 6. c. 25.

Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combustum est: vel quod totum cremari solet. Est sacrificij genus quo tota victima cremabatur, quum aliàs in sacrificijs deorum exta tantùm aræ superimposita flammis adoleri consueuissent.

Ὁλοκαυτόω, ῶ, Ἑ. ὥσω, siue Ὁλοκαυτίω, Ἑ. ίσω, totum comburo, totum cremo, quod in quibusdam sacrificijs fieri solebat. Xen. Pæd. 8. & anab. 7. item Plut. symp. 6.

Ὁλοκαύτωμα, τὸ, victima seu hostia quæ integra comburitur, victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Hebr. 10 cap.

Ὁλοκαύτωσις, sacrificium in quo tota victima crematur, peractio sacri quo tota hostia comburitur. Et pro ὁλοκαύτωμα.

Προσκαυτία, ῶ, eliciendæ picis gratia vro. Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 2. περιβεβαυτοῦσι πίσσαν.

Composita in καής & καία desinentia.

Ἀκαής, ές, ὁ, ἡ, non vstus, vstionem non expertus.

Δυσκαής, qui difficulter vri seu cremari potest, difficulter ardens. Plut. de primo frig.

Εὐκαής, qui facilè vritur seu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet & conflagrat.

Ἡλιακής, exustus in Sole, Sole perustus. ἔφραστον ἡλιακής, apud Dioscoridem.

Ἡλιοκαία, ἡ, ardor seu æstus Solis, insolatio. Laërt.

Λυχνοκαία, ἡ, lucernarum accensio, lumi num accensio. Est festum quoddam Ægyptiorum apud Herodot. in Eut.

Πυρκαιά, ἡ, rogus, idem quod πυρὰ Il. ω. Item inflammatio, incendium. Hesych. & Poll.

Πυρκαής, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compositorum.

Θυσικός, sacrificus, qui sacra flammis adolet seu accendit, à θύος & καίω, secundum Eust. Dicitur & θυσικός pro eodem. Vide & in comp. à κοίω.

Καία, καιάζω, &c. vide in Καής.

ΚΑΚΚΑΒΑ. Hesychio est perdix. Athen. quoquè lib. 9. tradit τὰς πέρδικας, à nonnullis vocari Κακκάβας, ab Alcmane Κακκαβίδας.

Κακκαβίς, vide in Κακκάβα.

Κακκαβίζειν, caccabare. Athen. eodem libro dicit non omnes perdices caccabare. Legitur & apud Aristot. hist. an. lib. 4. c. 9. Tribuitur etiam vlulis, apud Aristoph. in Lys. fin.

ΚΑΚΚΑΒΗ, ης, ἡ, caccabus, olla testacea, vt apud Athen. lib. 8. δὲ κακκάβα ζωῆς. Idẽ Athen. li. 4. scribit τὴν χύτραν ab Aristoph. in Δαιταλεῦσι vocari Κακκάβην, vbi dicit, κἄστ' ἐκεῖθεν κακκάβην. Dicitur & Κακκαβὶς pro eodem, iti dẽ apud Athen. ex antiph. Scribitur & cum vnico κ Κακάβη & κακαβίς.

Κακκάβιον (diminut.) parvus caccabus. Poll. l. 10. c. 24. ex Eubulo, καὶ πάγκια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια.

Composita.

Ἀλεκτοκάβιον, dicitur solani quoddam genus, vt Diosc. docet lib. 4. cap. 74.

Κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis & cum sanguine, aruina, & dulci iure conditaneo coccinatum. Athen. l. 9.

Καταβυρακκαβεῖν apud Chrysip. est βρῶμα quoddã sic nominatum, ὃς ἂν τῶν καταβυλῶν αὐτὸ ὅσος ἀφίῃ εἰδρῶς, inquit Suid.

ΚΑΚΚΑ N. sive Κακκᾶν, puerorũ vox est, qua vtũur significantes cacare. Aristoph. in Nub. Κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἐρθῶς φράσῃ. Κάκκη ἡ merda. Aristop. in pace. Ἀπὸ γὰρ κάκκης τοῦ γὰρ ἀπέχουν.

ΚΑΚΟΣ, ῶ, ὁ, malus, improbus, nequam. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γὰρ ἔοικεν. Od. λ. Κακὸς ἐστὶ γυναικός. Sic & in soluta oratione passim. Κακὸς ἀνθρωπος, κακὴ γυνή. Dicitur etiam de re: vt apud Hom. Κακὸν ἔργον κακὸν ἐπος. & apud Hesiod. in Erg. ἡ κακὴ βουλὴ τοῦ βουλεύσαντος κακίστη. Interdum significat infaustum, perniciosum: vt Κακὸν ἦμαρ, κακὴ αἶσα. ¶ Item ignauus, timidus: vt Odyss. γ. Ὦ φίλοι, οὐ σε ἔοικε κακὸν καὶ ἀπάλαμον ἐόντα. Et sic alibi sæpe apud Hom. Sic & apud Thuc. lib. 2. ¶ Item ignobilis, ἀγενής: vt Od. δ. Ἀλλ' ἀνδρῶν ἥρωες ἐεὶ διοτρεφέων βασιλῆες Σκηπτοῦχοι κακοί τε καὶ ἐσθλοί τε τέκοιεν. Item humilis, abiectus, pauper. Item vilis, vel vilis vetúsque. Od. ξ. Νεῦ δὴ μ' ἀτιμήσουσι κακὰ χροῖ εἵματ' ἐόντα. Et Κακὸν ῥάκος, Od. ξ. ¶ Item, imperitus, vt

tus, vt Κακὸς τεχνίτης κακὸς ἰατρὸς κακὸς φρεσίν. Gradus comp. Κακίων. & apud poëtas κακωτέρος. peior, deterior. Superl. Κάκιστος pessimus, deterrimus. * Dictus putatur Κακὸς quasi χαῖος, ἀφ' τὸ χαίειν seu χαίνειν, quod est ὑποχωρεῖν, vtpote quem omnes fugiant: aut qui à certamine pedem retrahit, vt solent ignaui & timiduli.

Κακὸν ὀ. τὸ. (lubst.) malum. vt ἀλφὼ κακὸν, Thuc l.8. Et Κακὸν ποιεῖν. scelus admitto, apud eundem, item malum, calamitas. Et in plur. Κακά, mala, calamitates, ærumnæ, apud Hom. Thuc. Aristoph. & alios.

Κακῶς. malè, prauè, vitiosè. Isocr. ad Nicol. ὅστις τοῖς ἀγαθοῖς κακῶς χρῶν. Aristoph. in Plut. Νῦν δ' ἀλλ' κακῶς κακῶς, interdũ exponi potest, imperitè. vt Κακῶς κυβερνᾶν, imperitè gubernare. Aliquãdo signif. cõtumeliosè, vt Il. α. Κακῶς ἀφεῖ, contumeliosè dimittebat. Varijs iunctum verbis, variè exponi solet. nã Κακῶς ποιῶ exp malo seu dãno afficio, Κακῶς λέγω, maledictis prosequor, Κακῶς πάσχω, malo afficior, Κακῶς πράττω, mala seu aduersa fortuna vtor. Comparat. Κακίων, peius, deterius. Superl. Κάκιστα, pessimè, deterrimè. Aristoph. in Pace.

Κακότης, ὀ. ἡ, improbitas, vitium, vel scelus, flagitium. Il. γ. Τιθέμεν Ἀλέξανδρον κακότητι, interdum opponitur τῇ ἀρετῇ, vt vitium virtuti, vt apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ignauia, timiditas Il. ε. & apud Thuc. lib 5 item malum, calamitas, ærumna. Hesiod. in Erg. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ κατὰ γηράσκουσι. Poëtarum est potius quam aliorum scriptorum.

Κακία. ἡ. (sicut Κακότης apud poëtas) improbitas, vitium aut etiam vitiositas. Cicero vult esse fraudem aut vitium. apud Platonem in Timæo. Sic apud Hermog. dicit Κακία λόγου & Κακία ἐν λόγοις, vitium orationis. item ignauia, timiditas. apud Thucyd. Dem. Synes. Exp. & probrum, dedecus. apud Thuc. item apud Matth. c. 6. pro, τὸ κακόν, ærumna.

Κάκη. ἡ. ignauia, timor, seu pauor quo fit vt locus in acie deseratur. Ælian. Κακῇ τοῦ φεύγειν λιπών. Sic & apud Plat. Exponitur etiam, vitium.

Κακόω. ὦ. malo seu damno afficio, infesto, vexo, affligo. Thuc. lib. 1. Κακοῦσι ἡμᾶς. Herodian. lib. 6 τοὺς φεύγοντας ἐπὶ ἔσω κακοῦντες. interdum etiam est, malè tracto.

Κακοῦμαι, malo afficior, infestor. Thuc. Ἐπὶ δὲ μᾶλλον κακούμενοι. Sic in Epigr. Κακουμένῳ ἐκπυρεῖν, febri vexatus.

Κάκωσις. ἡ. vexatio, infestatio, incommodatio. Thucyd Exp. & offensio, apud eundem. item mala tractatio, vnde Κακώσεις δίκης, malæ tractationis iudicium.

Κακωτικὸς. ὀ. infestandi vim habens, seu vexandi. q. d. infestatiuus. seu vexatiuus Exp. & notat. Eust.

Κακίζω. vitupero seu improbo, tanquam malum videlicet aut improbum. Videtur propriè sonare, malum appello seu improbum, vt τεχνῶν apud Æschylum vsurpatur pro λόγῳ τεχνῶν. sed generaliter significat vitupero, improbo, damno. Demosth. τοὺς τοιούτους κακίζειν τοὺς οὐκ ἐξ ἀρετῆς πράττοντας. Plut. in Sol. Κακίζων τὸν ἀδικοῦντα κοινῇ. Iungitur & cum accus. per. addito gen. rei. Philo. Κακίζοντες ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας.

Κακίζομαι, vituperor. Thuc. lib. 2. Interdum sonat, ignauus fio seu timidus, aut ignauus sum, ignauè me gero. Il. ω. ἐπεὶ οὐ κατακείσεαι οὐδ' ἐπακούσῃς. Sic Eurip. in Medea. καὶ μὴ κακίζῃς, ne te ignauum ostendas. (ignauiam.

Κακισμὸς, vituperatio. ipsa actio τοῦ κακίζειν. & exprobandi

Κακόω. malum seu improbum reddo seu efficio. Item depraua, vitio, corrumpo, vt quum Κακοῦσι τὴν πόλιν dicitur Κακοῦσιν τὴν πόλιν corrumpere vinum.

Κακοῦμαι, malus seu improbus reddor, improbus fio seu euado, deprauor. item improbè ago. Xenoph. Pæd. 6 & Plat. in Timæo.

Κακὸς. ὁ ἡ. ὁ. maledicus, conuitiator, improbus. Nicand. in Alex. Πυρίβλυστα βόσκων ἰσάνθῃ κακὸς ἀλωπήξ, pinguem quum lasit vulpes versuta racemum Cailim Κακὸν σιωὶ γλώσσῃ lingua maledica & conuitatrice.

Κακάζω. conuitijs & maledictis infestor. Κακαρμὸς. ὁ. conuitia & maledicta conuitiorum & maledictorum ingestio.

Κακῴζω, idem conuitior, irrideo. Hesych.

Ἐπικακος, [comp.] ridiculus infamis.

Composita.

Ἄκακος. ὁ. ἡ. homo minimè malus, ab omni malitia alienus, simplex, & apertus. Polyb. lib. 3. φύσει τῶν ἀκάκων ἐστὶ τὸ ἀπλοῦν καὶ φανερὸν τῇ φύσει. Plut. de audiend. οἱ θαυμαστοὶ καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λογίστων μᾶλλον βλαβήσονται. ¶ Item innocens, apud Græc. Bibl. interpret.

Ἀκάκως, simpliciter & apertè, sine fraude.

Ἀκακία. ἡ. mens abhorrens à malitia seu malitiæ ignara, simplicitas, ingenium hominis simplex & fraudis ignarum. Dem. contra Neæram. & Plut. in Demetr.

Ἄκακτος. ὁ. (poet.) non nocens, nihil mali faciens, pacificus. Mercurij epith. apud Hom. Il. π. & Od. ω. Exponitur & nullo malo dignus, nihil mali promeritus, vel bonus, mitis & placidus. apud Hesiod. in Theog.

Ἀκακοῦς. ὁ. ἡ. non affectus malo seu malis, non infestatus, non vexatus. ab Hesych. exp. molestiæ expers.

Ἀλεξίκακος, depulsor mali seu malorum, qui diras arcet seu amolitur. Luc. in somn. Dicitur etiam de rebus, vt ἀλεξίκακον νόμισμα ἢ Ὑδίαιον ἢ ἀκίδιον, apud Plut. Et ἀλεξίκακα ὕδατα, salutares aquæ. apud Nonn.

Ἀλεξικακία. ἡ. malorum amolitio sive depulsio.

Decomp. Ἀπαλεξίκακος, immedicabilis, q. d. à quo non possis depellere malum. Hesych.

Ἀνεξίκακος, tolerans, malorum, patiens malorum sive iniuriarum. ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. 2. epist. ad Timoth. Exp. etiam absolutè, tolerans, patiens. Item clemens: interdum etiam constans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter, vt ἀνεξικάκως φέρειν, toleranter ferre, & æquo animo.

Ἀνεξικακία. ἡ, tolerantia malorum, patientia malorum, vel iniuriarum, vel simpl. tolerantia, patientia. Epist. Tacher. c. 14.

Ἀνεξικακία. ὁ. tolerantia seu patientia malorum vtor, sum tolerans malorum, sum tolerans, sum patiens, Chrysost. in epist. ad Hebr. 2. In pandectis vsurpatur *pro* patientiam accommodo.

Ἀπειρόκακος, qui mala nunquam est expertus, malorum expers. Item malitia carens, minimè malus, simplex. Basil.

Ἀφελοκακία. ὦ. simplicitate vtor, malitiose non ago, vel malitia non vtor.

Ἀποκακία. ὦ. præ malo deficio, succumbo malo seu malis, vincor malo. Hieren. cap. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea. Item generalius, succumbo. Hist. eccles. lib. 4. Exp. etiam ignauiter fugio.

Ἀποκακίζω. malus fio, degenero: vnde ἀποκάκισεν. Hesych. exp. factus est amarus.

Ἀρχίκακος, qui initium dedit malorum, autor seu causa & origo malorum, vt ἀρχίκακον κακῶν. apud Hom. Il. 1. v. 63.

Ἐθελόκακος, qui de industria malus seu improbus est. Item qui studio & data opera segnior est & ignauior. Τὸ ἐθελόκακον exp. malevolentia.

Ἐθελοκάκως, deliberatâ malâ, vel consultâ ignauiâ. Appian. apud Suid. ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ σολοικοῦντο.

Ἐθελοκακία. ἡ. deliberata malitia vel consulta ignauia.

Ἐθελοκακέω, ῶ. sponte malus sum de industria improbè ago. Luc. εἴ τις αὐτῷ ὑπὸ φυσικῆς ἐθελοκακεῖ, si quis eorum sponte deteriora consectatur & capescit. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur qui consulto vires submittunt, vt vincantur, i. de industria ignauius pugnãt. & sponte cedunt. Herodot. & Paus.

Ἐθελοκακήσεις idem quod ἐθελοκακία, quum ij qui pugnant nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Polyb.

Ἐγκακέω, idem quod ἀποκακέω, deficio, item animo cõcido animum despondeo. Luc 18. Ephes. c. 3. Sic & Gregor. μὴ ἐγκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud Polyb. l. 14. τὸ μὴ σύμπεσεῖν τοῖς φοβεῖσι καὶ τὴν διάθεσιν ἐξικμάζειν, exp. consulta propè ignauia elanguescunt ad mittendas suppetias.

Ἡμίκακος, à Phyricho quidẽ vsurpari prohibetur, & loco eius ἠμελημένος, adhiberi statuitur. Euchcẽ tamẽ & Sophoclẽ dixisse ἡμίκακος, & Aristophanem ἡμίκακος, testis est Pol. l. 6. c. 36.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali, quo affectus est ab aliquo, iniuriæ illatæ memor. Aristot. eth. l. 4. cap. 3. Interdum generalius, malevolus.

Μνησικακία, malevolo animo & veterum iniuriarum memori, vel eorũ more qui ob veteres iniurias simultatẽ exercẽt.

Μνησικακία, iniuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακέω, memor sum iniuriæ, veteris iniuriæ nõ possum obliuisci, malevolo sum animo ob veterem iniuriam. Æschin. cõtra Ctesiph. ἐπαίνων τοῦ πόλιν τὸ κάλλιστον ἐν παιδείας μέμα φθεγξαμένου μὴ μνησικακεῖν. Interdum cõstruitur cũ genitiuo rei, vt apud Luc. οὐν ἐμνησικάκησε τῶν ἀδικημάτων. Interdum cum dativo pers. & accus. rei. vt apud Demosth. pro cor. πολλὰ μνησικακῶν καὶ κεφαλαίοις καὶ θυσίαις τῷ πρακτέοντι. Et cum dat. pers. absolutè, vt apud Thuc. l. 8 ἀλλήλοις μνησικακοῦντες. Item cum accus. pers. Herodian. lib. 3. Aliquando cum præpos. πρός. Demosthen. pro cor. Et cum ὑπέρ, apud Greg. & cum dativo instrumenti, apud Plat. epist. 7.

Decomp. Ἀμνησικακία, obliuio iniuriæ seu iniuriarum. idem quod ἀμνηστία. 3. Mac. 3. 21.

Ἀπομνησικακέω, ῶ, idem quod μνησικακέω. Quidam accipi etiam putant in contraria significatione, vt idem sit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omnino malus, pessimus, improbissimus, deterrimus. ὁ δὲ ἀκρόστιχος ἐν τῷ πάγκακος ἄλλας τιμῆς. Item πάγκακα, res omnino mala. Plat. ep. 8. Superl. παγκάκιστος. q. d. omnino pessimus seu improbissimus vel omnibus modis improbissimus Soph. in Antig.

Παγκάκως, improbissimè. Eurip. in Hippol. Stephan.

Παρακακέω, animo prorsus concido, labo, malo succor, malis cedo. Polyb. lib. 1. ἀθυμοῦντες καὶ παρακακοῦντες τοῖς πεζοῖς.

Ποδοκάκη. ἡ. lignum in quod inicti captiuorum pedes in carcere contringuntur, cippus. Hesychio est vinculum ligni in quo captiuorum pedes vinciuntur. Lysias cõtra Theomnest. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὁ ναὺς καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένος. Pro codẽ ferè

bitur etiam πολυκάκη. Tradunt enim Harpocration, Suidas atque Hesych. πολυκάκη dici vel quasi πολλῶν κάκων, insertio κ, vel quasi πολυκακόχη, facta syncope, & χ in κ mutato.

Υπερκακία. Hesych. idem esse scribit quod ἐκκακία.

Φερίκακος, mala seu arumnas ferens, labores ferens. Vel potius laborum tolerans aut patiens. Polyb. lib. 3.

Χαιρέκακος, & ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus. Poll. lib. 5. cap. 25. & Aristot. eth. 2. cap. 7. ¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur dici qui malis arubus oblectatur.

Χαιρεκακία, sive ἐπιχαιρεκακία, ἡ. lætitia & gaudium ex aliena calamitate Aristot. eth. 4. 27. & Plut. de Καταδείξ. Herod.

ΚΑΚΤΟΣ. ὁ. cactus: spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris, vt Athen. lib. 3. tradit. Vide & Theophr. hist. pl. l. 6. cap. 4. Plin. lib. 21. c. 10. Rursum Athen. ibidem concludit, Κάκτος esse quem Romani vocant carduum, Græci Κνίφαν. Spinosam esse plantam Theocr. etiam testatur, idyll. 10. ἁς τ' ποδ' α κάκτος ἐτύφη.

Κακτώνη, κακτώνος, &c. vide in Κακός.

ΚΑΛΑΘΟΣ. ὁ. calathus, quasillum, Callim. initio hymni in Cererem, τὸ καλάθῳ κατιόντος ὑπερθύρου ξεστοῦ γυναῖκες, Δαμάτερ, μέγα χαῖρε, πολύστροφε πολυμείλιε. * Dicitur (inquit Eust.) ἀπὸ τοῦ καλεῖν, i. lignum & θεῖον, quod est χρυσοῦν. κέλαθος δὲ θεῖον κυκλοειδὲς ὃ ἀποτελεῖ καλάθους. Quidam scribunt Καλάθου propriè dici sportulam vbi κάλλυν, (i. tinctas lanas) reponebant: sed ad vasa tritici, vuarum, lactis & aliorum translatum esse. Hesychio est etiam poculum quod & ἀμάλθη, item pateræ quæ supra faciem.

Καλάθιον. ν. τὸ, parvus calathus, schol. Callimachi. Καλαθίσκος, ὁ. idem Hesych. ex Menandro.

Καλαθίς, idem.

Καλαθισμός, ὁ, saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. lib. 14.

ΚΑΛΑΙΣ nomē propriū lapidis cuiusdam, apud Plin. l. 37. c. 10.

Κάλαια ἔγραφα, apud Galenū περὶ κατὰ τόπους lib. 5. & Aet. lib. 6. c. 65, vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundem Aet. alibi, & apud Actuarium, vasa Alexandrina quæ vocantur Καλάϊα. Itidémque Καλάϊνον σχῆμα, calainus color. Dioſc. lib. 5.

ΚΑΛΑΜΟΣ, ὁ. calamus arundo. * πολλὰ τὰ καλῶς ἀμᾶσθαι, vt vult Etym.) Theocr. idyll 8. ἐπεὶ καλαμός με Δεσποινίδος εἰς δίημαξεν, calamus scissus me fauciaut. Plut. in Lyc. ἐκάθιζον ἡμῶν κατ' ἰλίου καὶ ἀγκίλου ὅτι σκιὰν ἐν αὐτοῖς ἐποιοῦμεν τῷ πόδι τὸ Εὐρώτου πεφυκότος καλάμου. Καλαμος ἀρωματικός, calamus aromaticus nascens in India. Dioſc. lib. 1. Κάλαμος ὀδόμος, calamus odorans nascens in felici Arabia. Et Κάλαμος ἐρυθραῖος, apud Dionys. de situ orbis. ¶ Hesych. Κάλαμος inter cætera significat culmum.

Καλαμώδης, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ arundinaceus, i. arundinis speciem referēs. Item arundinosus. Et τὰ καλαμώδη, sub. χωρία arundineta.

Καλαμέος, ου, ὁ, arundineus. Fœm. Καλαμέη, arundinea, vt Καλαμέη ἰαχή, vox calamo aut arundine edita.

Καλάμινος, η, ον, ἡ arundineus, arundinaceus, vt Καλάμινος αὐλὸς apud Athen. lib. 4. & σχοῖνος καλάμινος, apud eundem lib. 3. Et Καλάμινον πλέγμα, super quo madidos exficcabant caseos, apud Poll.

Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor. Athen. lib. 16. Alij exp. stipula vel potius calamo carmen disperdo, sylvestrem musam tenui avena meditor.

Καλαμίσκος, ὁ, dimin. calamulus, parvus calamus, parva arundo. Apud Aristoph. in Acharn. accipitur pro specillo vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in vlcera.

Καλάμιον, [idem: diminut.] parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Eust.

Καλαμίς, ἰδος, ἡ, arundo piscatoria. Hesych. Item calamaria theca, quæ & graphiaria. Item vas cui lac imponebatur. Hesych. Item ornamentum quoddam cum capillos, aut genus monilis: eidem Hesych. Item interpr. calamistrum, alij acum arundineam, apud Dioſc. lib. 1. A nonnullis etiam sic dici & σύριγγα fistulam, scribit Hesych.

Καλαμεύω, arundine piscor. vnde Καλαμευτής, piscator, qui arundine vtitur. Etym. Vide & in Κυλάμη quod sequitur.

Καλαμωτή, septum quoddam ex calamis aut materia huiusmodi, in navigiorum oris, sive extremitatibus ἐπὶ τῆς πρῴρας dicebatur, vt scribit Eust.

Κάμαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Καλαμος, ὁ stipula, culmus. Theocr. idyll. 10. Ἐκ καλάμου ἄζυρον πολιὸν τεμόντ' ἀμάλιστα. Synes. in epist. κ. μέχρι μὲ καλάμου τὰ λοιπὰ. Et Lysias, ἐπικαλάμου ἀρῶν, q. d. in stipula arare, de malo & auaro agricola. Theocr. schol. sic dici ait partem quæ cum spica amputatur, & quod in amputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph. corpus senectute confectum & quasi arescens, τὸ τῶν γηρόντων ἀπόλημμα. Od. ξ. Ἀλλ' ἄμπνυε καλαμέων γιὸ δ' ἔσομαι εὐθαρσὴς γηρόκαρ. Ab Eustathio, ll. 7. sic etiam dici cadaver hominis interempti annotatur.

Καλαμάομαι, ῶμαι, stipulas lego. Plut. in apophth. ἐκεῖνος γὰρ ἔθερον τοῦ Ἀσίας, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, ego ex Asia stipulas duntaxat colligo. Item spicilegium facio, spicas colligo post messores. Eustath. ex rhet. lex. Interdum significat metonyme, vt apud Chrysost. de sacerdotio. Item racemorum reliquias colligo, racemo, hierem. cap. 6. Significat etiam oleas relictas colligo, Deut. 24. Item metaphoricè, spolio post alium.

Καλαμητής, ἰδος, ἡ, quæ spicilegium facit, quæ spicas facit. Hesych.

Καλαμήτρια, ἡ, idem. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos seu stipulas versans, vt locusta dicitur μάντις καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris & inter stipulas habitat. ¶ Καλαμαία pro Καλάμη vulgus dixisse, testatur Eust. & schol. Theocr. Et Καλαμαῖον. Eust. est etiam τὸ ἡνίον ἱλαχίστου.

Καλαμεύω, meto. vnde Καλαμευτής, incisor apud Theocr. idyll. 5. Item piscator de qua signif. vide suprà.

Composita: et primum ex Καλαμος.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλοσταλοκάλαμος, indoctus vbicē per scomma ita dictus. Eust.

Παχυκάλαμος, crasso assurgens calamo aut culmo.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus, multiplici calamo assurgens.

Σχοινοκάλαμος, ὁ, segmentum sive assula ex calamo fisso. Pro eodem dicitur & σκινόκαλμος, apud Dioſc. & Aristoph.

Composita ex Καλαμάομαι.

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, spicilegium facio. Et metaph. avello, vt exp. schol. Aristoph. in Vesp. Quidam exp. tanquam arundine expiscor.

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, post alium vel alios spicilegium facio. Item metaph. post alium vel alios spolio, spolio bonis quæ ab alijs relicta sunt. Luc. in Toxar.

Καλαμίνθη, vide in Μίνθα.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ, vestis linea ad talos demissa, Ægyptiis & Persis in vsu. Herodot. l. 2. ἐνδεδυκότες χιτῶνας λινοῦς περὶ τὰς κνήμας θυσσανωτοὺς οὓς καλέουσι καλασίρις. Hesych. est tunica lato clauo insignis. Idem Καλασιρίδα dici tradit τὴν φάρειν, i. fimbriam.

ΚΑΛΑΥΡΓΙΣ, ἰδος, ἡ, spuma argenti ex puro argento, vt est apud Dioſc. l. 5. c. 102.

Καλαῦρυξ, vide in Πίνυ.

ΚΑΛΕΩ. Fut. ήσω. P. κέκλημα, voco, accersio. Iliad. δ. καλέσ' ἀρείων Ἀγαμέμνονα. Plato in Charm. πρὸς τὸν καλεῖ Χαρμίδην. Xen. καλεῖν σε δεῖ ἐπιτιμᾶν, pro quo Homerus etiam dixit simpliciter καλεῖν. Od. λ. πρόσθε γὰρ καλέουσι. Demosth. καλεῖν εἰς τὴν δικαστήριον, vocare in ius. Et simpliciter καλεῖν pro eodē. Dicitur & καλεῖν τινὰ δίκην ἢ ἀρχὴν, vocare litē, citare litem. ¶ Itē inuoco, imploro, apud Demosth. Sic Aristoph. Καλῶ θεὸν, inuoca Deum. ¶ Itē voco, i. nomino. Il. ζ. Τὸν δ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Dicitur & καλεῖν ὀνόματι, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. signare nomine vero.

Καλέομαι, οῦμαι, vocor, accersor. Itē nominor, nomine appellor. Luc. in Hermot. ἡ τῶν μητρὸς ἅπτις πρὸς ἐκαλεῖτο, quoque nomine vocabatur. Dicitur etiam Καλοῦμαι ὑπὸ τοῦ, vocor ritud. i. nomine isto vocor. Plut. in Galba. αἱ ἡμέραι καλοῦνται καίσαρ, qui dies à Cæsare appellātur. Interdum Καλοῦμαι, significat ita vocor vt simul sim. Il. η. ἐνθάδε καὶ πρόσθεν κέκλημαι. Apud Aristoph. dicitur δίκην κεκλῆσθαι i. vocari seu citari. Item signif. media pro Καλῶ, in ius voco. Aristoph. Καλοῦμαι Σοφοκλέα εἰς τὴν ἐνθουτε δίκην. Sic & apud Plat. de leg.

Καλέτωρ, ορος, ὁ, epitheticōs dicitur ὁ κήρυξ. præco. Iliad. ω. v. 576.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. Xen. τὴν κλῆσιν τῶν κήρυκων. Item vocatio ad cœnam apud eundem in symp. ¶ Item vocatio in ius. Aristoph. & Ammon. est etiam appellatio, i. nomen.

Κλητός, vocatus, accersitus. Il. α. Ἀλλ' ἄγε τοι κλῆσιν ἐπιτιμήσω. Apud Æschin. Κλητός, exp. inuitatus.

Κλητέος, vocandus. Plat. polit. lib. 1.

Κλητικός, κή, κόν, vocatiuus, appellatiuus. vt Κλητικαὶ πτῶσεις, apud Gram. Item inuocatorius. vt Κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus deorum fit inuocatio.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor, qui vocabat ad comitiū in domibus potentum. Luc. Item qui vocabat in ius, vel testis erat vocationis in ius, Demosth. contra Euergum, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασι. Exp. etiam præconitem nuntius, testis. Hesych.

Κλητήρ, ῆρος, ὁ, vocator: sed peculiariter, apparitor, qui in ius vocat, viator, stator. Item antestatus, is quem antestamur quum alicui diem dicimus, testis vocationis in ius. Demosth. πρὸς Νεοφράτην, & Aristoph. in Vesp.

Κλητεύω, in ius voco, diem alicui dico, vador. Demosth. pro cor. τίς ἂν ἐκλήτευσεν ἡμᾶς; Item testimonium denuntio, i. homini diem dico ferendo testimonio, hoc est, ad iudicium euoco ferendi gratia testimonij. Demosth. cōtra Neæra. κεκλῆσθ' ὑπὲρ

Ὑποπαρεγγυῶν ἐν ἀναλεκτῷ παρμυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι καὶ τὸν νόμον ἢ κλητεύειν αὐτὸν, denuntiatione testimonij obstringam. item testis sum in ius vocationis. Hippocr.

Κλητεύομαι, in ius vocor, vel testimonium mihi denũtiatur. Apud Aristot. in probl. Κλητεύεσθαι δίκαιον, exp. in ius vocari.

Κλήδιον, nominatim. Iliad. ι. hunc (*decomp.*) ἐξονομακλήδιον pro eodem.

Καλήσεν, (apud Poëtas) idem quod Καλῶ, voco, accerso. Od. γ. Καλήσας σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τε δώσῃ. interdum est ἐκτικῶς καλῶν. Il. α. Καλήσασ' ἀΐδιον καὶ ἐπαρίλιον Περσεφόνειαν. item nomino. vt Καλῶ. Od. α. Οὔτιν δ' ἐμὲ κικλήσκουσι. [Od. ο.

Καλήσομαι dicitur, pro Καλήσασθαι, i. voco. Il. α. itẽ nominor. Καλὸς, &c. Κάλομαι, &c. Κλέος, &c. Κλῆρος, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primùm cum prepositione.

Ἀνακαλέω, ῶ. inclamo, alta voce appello seu voco. Plut. in Cic. σωτῆρα καὶ ἀνακαλούμενον τῆς πατρίδος. Xen. Pæd. 3. ἀνακαλοῦντες τὸν ἀρχιτέκτονα τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν. itẽ simpliciter, voco, appello, nomino. Thuc. lib. 1. ὃν δὲ τοῖς ἔντεσιν Ἀχιλλεὺς ἀνεκάλεσε. itẽ inuoco. itẽ reuoco. Thuc. l. 1. τότε δὲ αὐτὸς ταῦτα ἀνεκάλεσεν αὐτόν. ¶ Item farcio, rependo: vt apud Chrysost. ad Rom. 11. καὶ ἐκεῖνος πάλιν πάλαι ἀνακαλεσάμενος τὰς ἐκείνου, integrum certamen restaurare, & offensionum noxiam farcire.

Ἀνακαλούμαι, ῶμαι, idem quod ἀνακαλέω, inclamo. Plut. in Galba, ἀνακαλούμενοι κεφαλὰς. alta voce vocantes. item inuoco, imploro. Plut. ἀνεκαλέοντο τοὺς ἐρινύας. item reuoco. Xen. in Cyneg. ἀνακαλεῖσθαι τοὺς κύνας. Sic apud Basil. & Dioic. itẽ euoco & receptui cano. Diodorus, ἀνεκαλοῦτο τῇ σάλπιγγι τοὺς φρουροῦντας. item reuoco ab exilio: vt τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ ἀνεκαλοῦμεθα. ¶ Item reparo, recupero, vt apud Suid. ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων νόους, beneuolentiam subditorum recuperare. ¶ Exponitur etiam emendo, farcio, rependo: vt apud Plut. in Sertor. ἀνεκαλεῖτο τὸν Μαρίου φόβον. labantem reparabat. ¶ Item passiuè, alta voce inclamor. item reuocor apud Herodian. item reparor, farcior, instauror. Gregor.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio quæ fit alta voce. item reuocatio. apud Plat. in Fab. item reuocatio ab exilio. vt χαρὰ εὐθὺς τὴν ἀνάκλησιν. ¶ Item euocatio & inuocatio quæ cantu fit, apud Plut. de Arione. item imploratio & inuocatio in auxilium, apud Thucyd. lib. 7. ¶ A Suida exp. simpl. compellatio & alloquutio.

Ἀνακλητὸς, reuocatorius. Dion. Ἀνακλητικὸς, inclamatorius. item inuocatorius. Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὺς λόγους φρὸς ἐμόνοιαν, sermones ad reuocandum in concordiam. Diosc. ἀνακλητικὸς τῶν καθαιρούντων, excitatorius eorum qui sopore opprimuntur. item reuocatorius, reuocandi vim habens, excitatorius. Ἀνακλητικὸν subst. signum quod datur receptui, clasficum receptus. Plut. in apophth. & probl.

Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. item pars cantus, quæ etiam ἐπῳδὸς ἄσμα dicitur. Iulian. Cæs. Iambl. (uocabilis.

Decomp. Δυσανάκλητος, reuocatu difficilis, non facilè re-

Ἐπανακαλέω, ῶ, idem quod ἀνακαλέω, reuoco. Ἐπανακαλούμαι pro eodem. Eust. Ἐπανάκλησις, reuocatio. Gal. ad Glauc.

Εὐανάκλητος, reuocatu facilis, facilè reuocabilis. item qui facilè flecti potest & ab ira reuocari. Εὐανάκλητος, exp. συμπαθὴς. Suid.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco seu inuito.

Ἀντίκλημα, reuocamen, reuocatio.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: pro Καλῶ. Xenoph. ἀρχὴν ἀποκαλεῖ, inertes voc. bat. Et cum gemino accus. apud eundem. item reuoco. Xenoph. Pæd. 1. τὸν Κῦρον ἀποκαλεῖ. item interdico, veto. Aristoph. in Aub. ἀποκεκλῴμεθ' ἀνθρώποις θεοὺς μηκέτι γε τὸν ἡμῶν διαπερᾶν πόλιν, interdiximus diis cœlestibus transitum vrbis nostræ.

Ἀπόκλητος, vocatus. Polyb.

Ἀποκλήσκω, euoco, idem quod ἀποκαλέω.

Ἐγκαλέω, ῶ, accuso, q. d. in ius voco ob aliquod crimen. Interdum absolutè, vt apud Demosth. φρὸς Φορμίωνα ἐγκαλοῦντες, ἢ ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. interdum dicitur ἐγκαλῶ τι φρὸς τινα, appello te de proditione, & ἐγκαλῶ τι πληγῶν ago tecum iniuriarum ob verbera. Apud Isoc. φρὸς Εὐθύνωρ, εἰ καλεῖν χρὴ, exp. petere debitum. Dicitur & absolutè ἐγκαλεῖν τινι, litem alicui intendere, vt apud Liban. ἐγκαλεῖ τῷ Φορμίωνι. Dicitur & de quanis accusatione extra forum etiam. Plut. in Lyc. ἀδικεῖν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. item expostulo cum aliquo, vt amicus cum amico. Aristot. eth. 9. & 8. Dicitur etiam ἐγκαλῶ hoc improbo & reprehendo.

Ἐγκαλοῦμαι, ῶμαι, in iudicium vocor & actione conuenior. Demosth. item accusor, reprehendor. Aristot. eth. 4. δεῖ δὲ ἐγκαλεῖν τῇ τύχῃ ὅτι, &c. hoc vitio vertitur fortunæ. Sic dicitur ἐγκαλοῦμαί τινι. de hoc accusor. Et τὰ ἐγκαλούμενα, quæ obiecta sunt. Demosth. ¶ Ἐγκαλεῖσθαι pro ἐγκαλεῖν, actiuè dixit Isocr. in Trapezitico.

Ἐγκλημα, τὸ, id de quo quis accusamur, accusatio, actio, petitio, libellus actoris, & quæcunque iudiciaria persequutio dicitur. Demosth. Dicitur κατὰ ἐγκλήματος τὸ ἔγκλημα, recipere in

se crimẽ, crimini se offerre, apud eũdem. Et ἐπαίρειν τὸ ἔγκλημα, non instare accusationi instituræ. ¶ Item quod vitio vertitur, quod obiicitur, crimen. Thuc. l. 1. ἐγκλήματα ποιούμενοι, crimina obiectantes. Exp. etiam querela, apud eundem Thuc. li. 1. ibidem ἐγκλήματα διαλύσασθαι, exp. controuersias dirimere.

Ἐγκληματικὸς, accusatorius. item querulus, expostulator, litigiosus. Aristot. Ἐγκληματικῶς, accusatoriè, item querulè.

Ἐγκληματόω, accuso, queror, vel querulus sum.

Ἔγκλησις, criminatio, accusatio. Artemidor. in Oniroc.

Ἐγκλητὸς δίκη, de qua prouocatio est, vel de qua est prouocatum. Sic ἐγκλητὸν δικαστήριον, quod appellatur in prouocatione, apud Suid.

Ἐγκλητέος, reprehensione dignus.

Decomp. Ἀνέγκλητος, cui nullum crimen obiici potest, irreprehensus, inculpatus. Xen. Hell. 6. & Plato epist. 7. item purgatus, certus, non controuersus. Plat. lib. 5. de leg.

Ἀνεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè.

Ἀντεγκαλέω, ῶ, vicissim criminor, recriminor, recriminando obijcio, cum dat. perf. item excuso culpam alicuius. Ἀντέγκλημα, τὸ, recriminatio: sic dicitur, quia omnis nostra defensio constat eius accusatione qui vindicatur. Vide Fab. lib. 7. cap. 5. Ἀντεγκληματικὸς, q. d. recriminatorius: vt ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, recriminationem habens, seu potius excusationem culpæ.

Κατεγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω. Areop. ad Demophil. Κατέγκλημα, idem quod ὄνειδος. Eust.

Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso seu incuso.

Φιλεγκλήμων, amator querularum, querulus. item delator, quadruplator. [τυφὰς γὰρ εἰσκαλῶ.

Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco. Aristoph. in Vesp. τὰς μάστ-

Decomp. Ἐπεισκαλέω, insuper intrò voco.

Ἐκκαλέω, ῶ, euoco, propriè extra voco. Iliad. ω. Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας, &c. item pellicio. Plut. in Pericle, φρὸς τὸ εἰκεῖον αὐτὸν ἀπαθὲς ἐκκαλεῖ. Sæpe & prouoco. item elicio, excito, irrito. Vide ἐκκαλοῦμαι.

Ἐκκαλοῦμαι, ῶμαι, (med.) idem quod ἐκκαλέω. Aristoph. in Vesp. ἐκκαλῶ τὸν Ὕβριν, euocãt istũ. Plut. in Cam. ἐκκαλεῖται φρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους. item prouoco. Polyb. l. 16. item elicio, irrito. Æschin. τὸν ἡμετέρων ἐφεξῆς ἐκκαλεσάμενος βεβούλη. ¶ Ἐκκαλεῖσθαι τὸν δίκαιον, litem ab vno iudice ad alium transferre. Dicit & ἐκκαλεῖσθαι τὸν κρίσιν, apud Plut. in apophth. interdũ ἐκκαλεῖσθαι, pro ὑπεκκαλεῖσθαι, appellare magistratũ.

Ἔκκλησις, euocatio, prouocatio. Suid.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, q. d. euocatinus cœtus, concio. Aristoph. in Acharn. μὴ φοιτᾶν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾷξι, non dare concionem Thracibus. Sic dicitur ἐκκλησίαν συλλέγειν, conuocare concionem. Apud Thuc. & Xen. Et ἐκκλησίαν γίνεσθαι, cogi cõcio, apud Thuc. itẽ concionis locus, locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurij & Maiæ, & Demosth. pro coron. ¶ In Christianorum scriptis significat cœtum vniuersum ad vitam æternam euocatum, qui veram Christi religionem profitetur: item particulares cœtus in quo ille vniuersus distribuitur, 1. Cor. 1. Restringitur & ad quampiam familiam quæ Christum profitetur, aut ad eos qui in illa Christum profitentur. Rom. c. 16. Restringitur & ad syneditium seu presbyterium, i. seniorum collegium. Matth. 18. Tandem vsurpari cœpit etiam de loco in quo ipsa cogitur, vt & concio Lat.

Ἐκκλησιάζω, concionem habeo sue concilium. Item concionor, in concione deliberо. Isocr. de pace, ἡνίκα μὲν ἐκκλησιάζοντες φεῖ τὸ πολέμου καὶ εἰρήνης. Item sum in concione, interfum concioni apud Plut. & Synes. Item in concionem aduoco ad concionem voco. Aristoph. in Vesp. & Deut. 31.

Ἐκκλησιαστὴς, ῶ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit, vel sententiam dicit. Aristot. rhet. 1. Item qui interest concioni. Exp. & vnus ex concione. apud Luc. & qui in concione stat. Plat. in Gorg.

Ἐκκλησιαστικὸς, ad concionem pertinens, q. d. concionalis, vt ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς concionalis merces, i. eorum qui cõcioni interfuerunt. Luc. Pro quo dicitur etiam absolutè τὸ ἐκκλησιαστικὸν, apud Aristoph. in Plut. Item ad Ecclesiam Dei pertinens qui est ex Ecclesia, ecclesiæ doctrinam sequens.

Ἐκκλησιαστήριον, τὸ, minusculum theatrum. Vitruu. l. 7.

Ἔκκλητος, q. d. euocatus, is ad quem prouocatur is qui appellatur. Plut. Et de quo prouocatio est. Sic dicuntur ipsæ lites ἔκκλητοι, apud Poll. ¶ Ἔκκλητοι dicebantur etiam quidam ad certas consultationes destinati: vt apud Eutip. in Oreste: & Xen. Hell. lib. 2.

Ἐκκλητικὸς, euocatiuus sue euocatorius, euocandi vim habens. Diosc. lib. 2. ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, aptus ad prouocandam appetentiam. Ἐκκλητικῶς, euocatoriè, tanquam euocando: vel cum efficacia prouocandi. Suid.

Ἐκκλητεύω, denũtio testimoniũ, adiecta mulctæ ni pareatur. Æschin. περὶ παραπρεσβείας, ἐκκλητεύω μὴ θέλῃ ἐκεῖ παρεῖναι.

Ἐκκλητεύομαι, pro κλητεύομαι, testimonium mihi denuntiatur. Item, ob testimonium non dictum mulctor mille drachmis. Æsch. contra Timar.

Decomp. Ἐξεκλησιάζω, concionem aduoco. Atistot. Oec. 2. Apud Hierem. c. 26. ἐξεκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ὅτι Ἱερεμίαν, exp. congregatus est vniuersus populus aduersus Hieremiam.

Κατεκλησία, concio derepentè conuocata si grauius aliquod negotium incidisset. Poll. lib. 8.

Συνεκκαλέω, pronoco, conciro, pellicio. Plut.

Συνεκκλησιάζω, simul concioni interfum, concionis commune ius habeo. Exponitur etiam eidem ecclesiæ assennor, eiusdem sum ecclesiæ.

Ἐπικαλέω, ῶ. pro καλῶ, voco, nomino. appello. Xen. οὐδ' ραπτοδιφῶς ἰωνῷ ἐπικαλῇ. Item cognomino. Item inuoco, imploro, Herodian. lib. 7. θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπεκαλοῦν, læta implorabant numina. Item pro ἐγκαλῶ, obijcio, vitio verto, cumini do. Luc. βίαιον ἢ ἐφ' ὑβρισμὸν οὐδ' εἰς οὐδ' ἐν ἐπικαλῇ μοι. Herodia. ἐπικαλεῖ ἢ κἀφοτέρους φιλίαν Νίκην. Et cum infinit. vt apud Thucyd. l. 2. οὐκ ἐπικαλούντες οὐχ ἥκιστα τὸ πολέμου αἴτιοι εἶναι.

Ἐπικαλέομαι, cognominor. Xen. Plut. Item postulo, accusor. Antipho, τὸ δὲ φόνου οὗ ἀνόσιον ἀλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἀ ἐπικαλεῖται, reum damnari scelus est nisi manifestò conuictum eorum criminum quibus postulatur. ¶ Item actua figoif. inuoco, imploro. Plut. in Publio. ἐπεκαλεῖτο τὸ βρότοι. Et cum infinit. apud Synes. Item prouoco, superiorem appello. Plut. ἐπεκαλεῖ τὸν ἡμάρχας. Sic act. Apost cap. 25.

Ἐπίκλημα, criminis obiectio, criminatio, crimen quod obijcitur. Xen. in Oecon. ¶ Apud Sophoclem dicitur significare accusationem ab Eustathio.

Ἐπίκλησις, cognominatio. Iliad. σ. & τ. Et apud Plut. in Coriol. Item inuocatio. Luc. Et pro ignominia. apud Thuc.

Ἐπίκλιον, (aduerbialiter) cognomento. Plat. in Tim. Item prænomine, apud Appian.

Ἐπίκλητος, aduocatus siue euocatus, accitus. Item adscititius. Herodot. Ioseph. Aristoph. Apud Plut. symp. 7. ἐπίκλητοι, conuiuæ sunt insuper vocati, extraordinariè vocati, vmbræ. Et ἐπίκλητος πόλις, attributa. in libro Iosuæ.

Decomp. Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius siue reprehensioni, irreprehensus, inculpatus. Xen.

Ἀνεπίκλητος, citra reprehensionē, irreprehēsè, apud eūdem.

Καταλέω & καταλοῦμαι, euoco, accerso, conuoco. Plut. in Sol. Καταλελυμένος Ἀθηναίους τούτους. Apud Polyb. Καταλέων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς ἄλλους φίλους. exp. diligenter inquirens. Item inuoco, imploro. Plut. in Them.

Κατάκλησις, euocatio. Ammon. Κατάκλησία, conuocatio multitudinis. apud Hesych.

Μετακαλέω ῶ. ad me voco, accerso. Aristoph. in Pluto, Μετεκάλει τὴν ἰατρικήν. Item reuoco. Thuc.

Μετακαλοῦμαι, accersor. Plat. in Axiocho, ὁπόθεν δ' εἴρο μετεκαλέσθην. Item reuocor. Philo de vita M. lib. 1. καὶ δὴ καὶ ἤδη πρὸς φυγὴν ὁρμῶν μετεκαλεῖτο.

Μετάκλησις accitus, seu accersitio. Hesych.

Ἀμετάκλητος (*dec.*) irreuocabilis, qui reuocari nequit. Suid.

Παρακαλέω ῶ, euoco, accerso. aduoco. Æschin. ἀφικόμην. παρακαλῶ ἢ εὔθυνον συνήγορον. Plat. ἰατρὸς ἀφικαλῶ ὅστις μὲν δύνασθαι. Et ἀφικαλῶ, (per se) aduocatum mihi accerso, apud Æschin. Item inuoco. Xen. Hell. 1. οἷον ἢ ἐνεκάλουν παρακαλέσωμεν. vbi Martem inuo. auerimus. ¶ Item hortor, inuito. Xen. in Oecon. ἀφικαλῶ σε ἐπὶ ἔργον. Plut. in Numa. ἀφικαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, hortantes ad suscipiendum imperium. Et cum infinitiuo. Isocr. in Nicocle. παρακαλεῖν με κατεῖν ἐμβλέψαι τοῖς ἐπιτηδεύμασι τοῖς. Apud Thuc. li. 3. τοὺς ἄλλους ἀφικαλοῦντες. exp. sollicitantes. Et pro impello. Eurip. ἀφικαλεῖς με εἰς ἔλεγχα. item pro elicio. Xen. ἀφικαλεῖ πολλὴν φλόγα. ¶ Item oro, rogo obtecro. Greg. τὸ δὲ ἀφικαλοῦμαι, δέομαι ὑπὲρ χρείας. Plut. in apophth. ἀφικαλεῖ με δέησιν. Item pro alio precor, interuenio, vt aduocatus & patronus. Chrysost. ὑπὲρ τῆς μεγάλης τῆς βασιλείας ἀφικαλεῖν. Apud Plat. de leg. ἀφικαλεῖν δίκαιον preces adhibere. Frequens est in nouo Test. in hac significat. vt Marci 1. & alibi. ¶ Item consolor.

Παρακαλέομαι, οῦμαι, aduocor. Isocr. in Euag. Item rogor. Plut. & Act. 28. ¶ Item consolationem admitto, accipio consolationem, sæpe in nouo Test. ¶ Item refocillor. Act. 20. καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

Παράκλησις, euocatio. Item aduocatio. Dem. Æsch. Item adhortatio. Polyb. lib. 5. & Bas. item sæpè in nouo Test. ¶ Item precatio, obtestatio, deprecatio. Plut. & 2. Cor. 8. ¶ Item consolatio. Basil. Chrysost. & passim in nouo Test.

Παράκλητος, ου. ὁ, ἡ, accersitus & rogatus vt faueat alicui in iudicio. Demosth. Item deprecator vel intercessor. Philo de vita M. lib. 3. & 1. Ioan. 2. ¶ item consolator. Ioan. 15. & 16. Sic & apud Greg. & Damasc.

Παρακλήτωρ, exhortator, item deprecator. item consolator, Hesych. [consolatorius.

Παρακλητικὸς, κὴ, κὸν, exhortatiuus, siue exhortatorius. Item

Decomp. Ἀπρόσκλητος. qui non aduocatus siue accersitus venit, qui vltrò se offert. Thucydid. lib. 2. ¶ item insolabilis, inconsolabilis.

Ἀντιπαρακαλέω, in contrarium hortor, contrà hortor. Xen.

Εὐπροσκλήτος, qui facilè aduocatur, vel adiciitur, seu inuitatur.

Προσπαρακαλέω, insuper aduoco.

Συμπαρακαλέω, vnà aduoco, vnà exhortor. Plat. ep. 7.

Προκαλέομαι, οῦμαι, euoco. Luc. in Tim. ἢ μὴ κάμνοι ἐν τῷ βάθει τὸ θησαυρὸν εἰς τύμβους προκαλούμενος. Item prouoco, lacesso, incito. Herodo. li. 4. προκαλεῖ τε ἡμᾶς εἰς μάχην. Et προκαλέετο ταῦτα τοὺς συνοίκους apud Xen. Itē fine casu prouoco ad pugnam aut certamen. Plut. in Numa, προκαλούμενοι τὸν ἀρμόδιον τῶν βαρβάρων. Item prouoco, ex esto: vt προκαλεῖσθαι ἐμεῖν, prouocare vomitum Alex. Aphrod. Et προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς ἀσώτους ἐπιθυμίας, prouocare apperitus ad obscenas libidines. Herod. lib. 6. In hac significatione dicitur etiam προκαλεῖσθαι δίκαιον, lacessere arbitrio, apud Dem. Et προκαλεῖσθαι δίκαιον prouocare iudicio, apud eundem. ¶ Item in ius voco. Dem. contra Beot. πεισμαλῶν εἰς Ἄρειον πάγον με προκαλούμενος. ¶ Item o ione prouoco, conditionem fero. Thuc. lib. 5. προκαλούμεθα ἢ ὑμᾶς φίλους μὴ εἶναι, πολεμίους ἢ μηδετέρους. Et cum accus. rei apud eundem lib. 2. Dicitur & προκαλεῖσθαι φιλίαν τινὶ, conditionem ferre, apud Dem. ¶ Item hortor Plut. in Theseo. προκαλέετο φίλον εἶναι, hortabatur vt amici iam secum iniret. Sic apud eundem symp. 4. ¶ Item mancipia ad quæstionem exposco. ¶ Item denuntio quidpiam aduersario meo, testatóque prædico: seu diem dico ad aliquem actum extra iudicium perpendum.

Πρόκλησις, prouocatio ipse lacessendi actus. Athen. lib. 4. & Herodian. lib. 6. Item prouocatio, & quasi inuitatio quædam ac pollicitatio. Aristot. lib. 4. de repub. ¶ Item prouocatio & vtriusque partis stipulatio ac sponsio pœnæ nisi ita rem actam esse doceatur, vt concepta est prouocatio. Demosth. pro corona. ¶ Item conditio lata. Exp. & conditionis latio. Plut. in polit. præc. ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τοῦ Ἑρμείου. Item pro condinonis latione ponit. Item libellus qui scribebatur de mancipijs in quæstionem postulatis. Harpocr.

Πρόκλητος, prouocatus promptus.

Προκλητικὸς, prouocatorius, ad prouocationem pertinens. Item prouocandi vim habens siue eliciendi. Dioscor. lib. 1. c. 163. προκλητικὸς οὖρον, vrinam ciens.

Προκαλίζομαι, idem quod προκαλοῦμαι, prouoco, lacesso. Il. γ. & δ. [. item Odyss. δ.].

Decomp. Ἀντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim prouoco. Item optione prouoco, vicissim conditionem fero vel offero, vicissim conditionem stipulor. Dem. Ἀντιπρόκλησις, mutua prouocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti.

Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, euoco. Od. β. ἐκπροκαλεσάμενος μετὰ πάντων τοὺς ἑταίρους quum euocasset ex ædibus.

Προσκαλέω, ῶ. aduoco, adcisco, accio, accerso. Item aduoco in auxilium. Thuc. lib. 1. ἐβουλεύετο δὲ προσκαλεσάμενος τοὺς Βαρβάρους. Et poet. pro simpl. Καλῶ, voco, appello. Soph. in Aiace. ἢ οὐδὲ λίαν ὁ δεύτερός σε προσκαλῶ. ¶ Item in ius voco. Dem. contra Phorm. τί δὲ τὸν προσκαλεῖ;

Προσκαλοῦμαι, (med.) pro eodēi vt προσεκαλέσατο τὸν Μέμνονα τὸν Τρῶας. Apud Diosc. προσκαλεῖ τὰς χεῖρας. exp. pilos euocat seu elicit. Item in ius voco. Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἰ πρὸς ἀγορανόμους βλάβης τῆς φορτίου in ius te voco damni iniuria dati. ¶ Item passi. aduocor, accior. act. Act. 25. Item in iudicium vocor, item accusor, accersor. Plut. in Solone. προσκληθεὶς φεύγει εἰς Ἄρειον πάγον, cædis accersitus.

Πρόσκλησις aduocatio. ¶ item in ius vocatio. Plato. de leg. l. 8. item adhortatio. Hesych.

Προσκλητικὸς, aduocatiuus ascititius. Plut.

Decomp. Ἀπρόσκλητος δίκη, lis quæ contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non est, aut qui non rectè vocatus est. Demosth. contra Nicostr.

Συγκαλέω ῶ, conuoco, congrego. Suid.

Συγκλησία, conuocatio, concilium: dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo.

Σύγκλητος, conuocatus, indictus. Eurip. & Dem. item σύγκλητος sub. βουλὴ, senatus Romanus.

Συγκλητικὸς, senator. Luc. & Plut.

Σύγκλυς υδος, ὁ, collectitius. vnde συγκλύδων ἀνθρώπων, (Plut.

Composita ex Κλυτὸς. *citra propositionem.*

Ἄκλητος, η. ὁ ἡ, η, non vocatus, inuocatus. Athen. l. 6.

Ἀκλήτως, inuocatò, sine vocatione aut inuitatione: vltrò.

Ἀκλητὶ, idem. vt ἀκλητὶ κωμάζειν εἰς φίλους φίλοι.

Αὐτόκλητος, à seipso vocatus siue inuitatus. qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò. Plat. ep. 7. Plut. symp. 7.

Αὐτοκλήτως, spontanea vocatione. vltrò.

Δεῖπνοκλήτωρ. ορος. ὁ, qui ad cœnam conuiuas vocat, vocator. Athen. ex Artemidoro.

Θεόκλητος, à Deo vocatus. Nonn. item in quo Deus inuocatur. vt θεόκλητον μέλπεθρον.

Ὀνομακλήτωρ, nomenclator, qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quòd nominatim vocet conuiuas ad discumbendum.

Πολύκλητος, à multis vocatus. Item è multis locis conuocatus. Il. κ.

Πολύκλη-

Τελεωλητος, è longinquo vocatus. Scribitur & πολυκλητος, apud eundem Homer.

Ψευδεκλητεια, ἡ. q.d. falsa vocatio in ius, accusatio apparitoris qui falsò renuntiauit se quempiam in ius vocasse. Poll.

Καλυπτειν, vide in Κυλιω. Καλλος, &c. vide in Καλος.

ΚΑΛΟΝ. ν. τὸ, lignum. Hesiod. in Erg. πολλ' ἔτι καμπυλα κᾶλα. Festus ligneas clauas è Græcis κᾶλα vocatas scribit, quas gestantes seruos appellatos fuisse calones. * forsan à καλω seu κειω dictum est κᾶλον.

Καλινος ligneus. Hesych.

Καλιά, ᾶς, ἡ, nidus (* ἀπὸ τ καλων, i. à lignis, quòd nidi soleant esse ex bacillis & festucis compacti) Phocyl. Μηδ' ἑ τις ἐμβαλε καλιὰς ἄμα πτυξαις ἑλοιτο. Sic & apud Lucian. Significat & caueam, inquit Pollux. ¶ Ponitur & pro domo, propriè autem ea quæ est è lignis. Sid. ex Epigr. Ταυτας τ' ἠχηεντα πετυγωμενα καλιὰ. Et generaliter pro quauis domo, vt Hesiod. in Erg. (de fraudulenta muliere loquens.) πολλοὶ δεξαῖαι καλιὰν. Et paulò post, Ὡς κεν ἀφαιρεῦ βιοτον πλεονεσι καλιαι. vbi tamen quidam peculiariter hospitium intelligendum putant.

Καλιάς, ἀδος, ἡ. tugurium, domuncula. Plut. de defectu orac. Item pro sacello, apud eundem in Numa & Cam.

Καλιός, ὁ. cauea. Cracinus apud Poll. item domuncula, casa, item carcer. Hesych. item lignum quod & Κλειδες vocatur. Hesych. & schol. Aristoph.

Καλιδιον. ν. τὸ, domuncula, tugurium. Pol. ex Eupol.

Κᾶλον. ν. τὸ lignum iaculum, sagitta. Il. ε. Ἐν νῦμφ δὲ οἱ ἀκὰ φρεσὶν ὠχετο κᾶλα θοιο. iacula, sagittæ. * Eust. propriè esse dicit fusum seu lignum iaculi à καλον, lignum. ¶ At Κλῶν, vide in Κλιω.

Κλων & Κλωνειον dicitur machina illa lignea quæ iuxta puteos ad aquam hauriendam strui solet: tollenonem vocant Fest. Plin. & Veget. alij giues, Herodot. κλωνιοισι ἀρυόμενοι. ¶ Κλων. exp. etiam ἐχθρος, admissarius, item libidinosus & lasciuus. Hesych. & Eust. ex Archil.

ΚΑΛΟΣ. λη. λον. pulcher, formosus. Il. φ. Οὐχ ὁρᾶς οἷος καγω καλος τε μεγας τε. Et καλὸ θυγατηρ. Od. θ. Sic Plato in Crit. καλὴ γ' εἰδεσι γυνὴ. pulchritudine eximia fœmina. Plut. in Romulo. Καλος ἐφθεγξατο pulcher aspectu. Dicitur & καλος πλω ἔφ apud Athen. 12. & καλὸς τὸ σῶμα. (sub. ἐστ) apud Xenoph. Dicitur de rebus inanimatis, vt χρῆμα καλον. Od. ω. & ἁμαξα καλη. Il. ω. Apud Platonem καλὸς ὄντως ὁ νόμος. Cic. interpr. pulcher est hic mundus. Pro loco interdum exp. decens, decorus, egregius, honestus, laudabilis. Od. θ. Ξεῖν' ἦ καλὸν ἔειπες, non honestum sermonem protulisti. Annotauit quidam Καλον appellari à philosophis quod quouis modo pulchrum sit: τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum siue honestum quod à virtute proficiscitur. ¶ Nonnunquam τὸ καλὸν substantiuè ponitur & tum exp. decus, ornamentum: vt apud Euripid. τὸ καλὸν ἔφ βίου. Καλὸν etiam pro commodo dicunt, Xenophon. Hell. 6. ἔτι γ' κόσμου πλεω Κόρινθον ἐν καλῷ μὴ ἔφ Κεγχρεῶν καλεῖν. exp. satis esse in loco peropportuno ad traiiciendum in sinum Corinthiacum. Dicitur etiam οὐ ἐν καλῷ εἶναι, cum infinit non commodum esse, incommodum esse, apud Xenop. Hell. 4. Sic apud Sophoc. κοὐδὲν ἐν καλῷ φρονεῖν. Apud Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι, exp. in loco collocare. Sic εἰς καλὸν, vel ἐς καλὸν, commodè vel auspicatò. Plato in symp. Et Xenophon. idem in symp. ¶ Καλὰ ἱερὰ (vnde comp. καλλιερεῖν) expon. Iera extra. ¶ Καλὸς καγαθὸς, vel καλὸς τε ἀγαθὸς. interdũ exp. bonus, probus, æqui bonique amans, honestus, apud Plat. Interdum dicitur de vito strenuo, vt apud Demost. in epitaph. Interdum plur. num. Καλοὶ καγαθοὶ, honestè egregij, optimates, apud Thucyd. Xen. Pæd. 4. Plut. in Pericle. Dicuntur & Καλὰ καγαθα ἔργα, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. Pæd. 1. & alibi.

*Etym. à καλω dedocit, quòd quæ pulchra sunt, nos ad sui amorem vocent & inuitent.

Καλῶς, aduerb. pulchrè, honestè, cui opponitur αἰσχρῶς. Plato. Xen. Isocr. Apud Demosth. καλῶς ἔχει. exp. honestum est. Item idem quod ὀρθῶς, rectè, benè, bellè. Plat. Dem. καλῶς φρονεῖν, felicem esse, feliciter res suas gerere. Aristot. pol. 7. Interdum est approbantis quæ dicta sunt. Demosth. item rectè, i. peritè & ex arte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodissimè. Xenop. Pæd. 4.

Καλλυω, ῶ, (à cõparatiuo καλλιων) pulchri* seu venustius reddo.

Καλλιστευω (à Superl. κάλλιστος) pulcherrimus sum siue formosissimus, aut pulcherrima siue formosissima. Herod. l. 1. & Plut. Item præstantissimè me gero, vel optimam operam nauo, vt καλλιστευων ὑπηρετων strenuissimus propugnatorum.

Καλλιστευμα, præstantissimus habeor. Eurip. in Medea.

Καλλιστευμα. τὸ, exp. pulchritudo, vel potius pulchritudinis præstantia vel exuperantia, apud Eurip. in Oreste. Item egregiæ fortitudinis siue strenuitatis specimen.

Καλλιστειον. ν. τὸ, pulchritudinis præmium exuperantis cæteras. Luc. item pro pulcherrimo præmio, ex Soph. in Aiace.

Καλλος. ους. & per contr. ους τὸ, pulchritudo oris. Isocr. ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ὦ χρῶς ἀκαλωστον, ὦ νεος ἡμαρτον. Apud Plat. μετριον κάλλος. modica forma seu mediocris, ifata forma, de qua Gell. Dicitur & de cuiusuis rei pulchritudine. Isocr. in Helene. Demosth. Plato. ¶ Item Veneris vnguentum. Eustath. ¶ Item τὸ κάλλαιον, i. barba, vel potius palearia galli gallinacei, vt scribit Th. mag. Καλλη, purpureæ vestes. Suid. Th. magn. ait κάλλη esse αὐδῆ. Sic & Pausaniæ apud Eustathium κάλλη sunt αὐδῆ & βαμματα.

Καλλαιον. ν. τὸ, barba galli gallinacei. Aristoph. in eq. Et Aristot. in 9. de hist. anim.

Καλλυω, pulchrum reddo, venusto, honesto, como, orno. Interdum accipitur pro verro, vt apud Aristot. in probl.

Καλλυνομαι, pulchrum reddor, venustor, honestor, ornor. Item pro, verror, apud Polyb. Item nitidè elegantèque me habeo, glorior, nihique ipsi placeo, apud Plat.

Καλλυντης, ὁ, ornator, comptor. Exp. & tonsor. Hesych.

Καλλυντηριον. ν. τὸ, ornamentum quod adhibetur ad ornãdum. Hesych. apud Etym. καλλυντηριον est festum quoddam apud Athenienses.

Καλλυντρον, idem quod καλλυντηριον, instrumentum omne comptorium, i. apium ad comendum. Interdum est instrumentum quo verrimus, scopæ. Plat. in Dione. Et quoniam spathulæ palmarum vsum præbebant scoparum, vocatæ sunt καλλυντρα. Leuit. c. 11. καλυνθρα. Hesych. & Suid. sunt κόσμητρα.

Καλλονη, ἡ. pulchritudo, decor. Ab Hesych. expon. εὐκοσμια. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2.

Καλλιμος. ν, ὁ, ἡ, apud poetas idem quod καλὸς, pulcher vel pulcherrimus. Od. δ. & ο. καλλιμα δ' ὤρα. At ὥρα καλλιμος, dicitur commodus, iucundus, prosper. Od. λ.

Αἰκαλλω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ac primum ex καλὸς.

Ἀπειροκαλος, ν. ὁ, ἡ, recti & honesti experientiam non habens, honestatis omnis rudis & imperitus, decori ignarus, decorum seruare nesciens, ineptus. Demosth. Plut. Luc.

Ἀπεροκαλως, præter decorum, nulla honesti ratione habita, ineptè.

Ἀπειροκαλια, ignorantia recti & honesti, seu decori, ineptia. Dionys. Halic. Xen. Pæd. 1.

Ἀπεροκαλουμαι, ineptè ago, ineptio. Aeschin. in epist.

Δοξοκαλια, ἡ opinio pulchritudinis suæ. Plut. in Phil.

Μισοκαλος honesti osor. Hesych.

Οἰδιπαλα [quasi οἰδημα ἐν καλὰ] leonum catuli. Aeschylo. Secundum quosdam dicuntur & iuporum catuli.

Πανκαλος. [q.d. omnino pulcher] pulcherrimus, perpulcher. Item honestissimus, Aristop. in Plato. Dicitur & πανκαλη, in fœm. apud Philonem.

Πανκαλως, pulchrè. Item honestissimè. Dem. Plato.

Ὑπερκαλος, supra modum pulcher. Arist. Item supra modum honestus.

Φιλοκαλος, amans pulchritudinem, pulchritudinis studiosus. Luc. Xen. Item honestatis studiosus vel rerum honestarum. Plut. ad Colot. Et τὸ φιλοκαλον, honestatis vel honesti studium. Philo de vita M. lib. 1. Item studiosus elegantiæ vel munditiæ. Isocr. ad Dem. Interdum iungitur cum περὶ. Xen. Pæd. 2. ἐν φιλοκαλον περὶ ἐστλα. Apud Luc. περὶ παιδειαν φιλοκαλος, exp. bonarum artium studiosus.

Φιλοκαλως, cum quodam elegantiæ studio, ita vt elegantiæ siue munditiæ studium appareat. Item cultè, ornatè.

Φιλοκαλια. ἡ, studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. Item studium honestatis, siue rerum honestarum, in Geop. lib. 1.

Φιλοκαλεω, pulchritudinem amo, res pulchras vel res honestas amo, honestatis sum studiosus, aut rerum honestarum. Thuc. l. 2. φιλοκαλουμεν μετ' εὐτελειας, elegantiæ sumus studiosi. Sæpe cum περὶ. vt apud Ioseph. contra Apionem, περὶ παιδοτροφιαν φιλοκαλουμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitiuo. Plut. in Alex. φιλοκαλουν διακοσμεῖσθαι τ βασιλικα, contendens.

Φιλοκαλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Decomp. Ἀφιλοκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum. Vtitur Plin. secundus lib. 1. epist. 3.

Ἐμφιλοκαλεω, in studio rei honestæ immoror & versor, studio honesto sum deditus. Plutar. in Philopœm. ἐμφιλοκαλουσαι τοις στρατιωτικοις, studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Προσφιλοκαλεω, elegantiam adsciscо, seu cõminiscor. Strab. Προσφιλοκαλεῖν τινα νόμον.

Composita ex καλὸς.

Ἀκαλλης, ἐς, ὁ, ἡ, deformis, inuenustus. Luc. Greg.

Ἐυχαλος. ν. ὁ, ἡ, pulchritudinem habens. Apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. exp. spectabilis.

Ζωκαλλὴς, admodum formosus, perpulcher. Hesych.

Ἡμερόκαλλὶς & ἡμερόκαλλὶς, flos vnico die vigēs, lilium agreste. Vide Theophr. Dioſc. Plin.

Κᾶγκαλλύνω, pro καλλύνω, orno, vel verro.

Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo & adulterina, non natiua, Epigr. lib. 2.

Πογκαλλὴς, perpulcher, idem quod πάγκαλος.

Περικαλλὴς, perpulcher, perelegans. Hom. Il. λ. Athen. lib. 1.

Περικαλλέως, perpulchrè, pereleganter.

Συγκαλλύνω, simul orno. Item simul verro. Arist. in Probl.

Ὑπερκαλλὴς, idem quod περικαλλὴς.

ΚΑΛΠΗ, ἡ, ὁ, vrna, fitula, hydria. Herod. l. 2. καλπίδι φέροντες ἐνθα δὴ τοῦ Σεβοῦς λείψανα. Et lib. 3. εἰς καλπίδα ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. Item pro quatuor ſtellis quæ in ſumma Aquarij dextro viſuntur. Procl. ¶ Item pro curſus quodam genere apud Pauſan. Eliac. l. 1. vbi dicit. κήρυγμα ἐνοικίζοντι μόνοι καλπίδι φλοιοῦ μόνοι ἀσπίδος ἔστι δὲ ῥόμβος.

Καλπὶς ἰδος, ἡ, idem quod καλπὶ, vrna, fitula, Od. π. παρθενικὴ ἐπὶ ὤμῳ κεφαλῇ καλπὶν ἐχούσα. Ariſtoph. in Ranis, καλπίδιον ἐκ πολιῶν δ' ὕδωρ ἔφερε. Athen. l. 5. ἐκ χρυσῶν καλπίδων μέρος ἐφέρετο. Indicuarias etiam vrnas ſeu fitulas vocabant καλπίδας, vt ſcribit ſcho. Ariſtoph. Item vas quoddam potorium. Ath. l. 11.

Καλπαζεῖν, eſt equum ad ingreſſum exultantem vrgere.

Παρακαλπαζεῖν, (comp.) equo à latere curſitare, frœno eius manu apprehenſo. Plut. in Alex.

Καλπίον, vas quoddam potorium, apud Athen. lib. 11.

ΚΑΛΥΠΤΩ, F. ψω, tego, operio, velo. Il. π. Ὡς ἐρά μιν εἰσέτι τοῦ θανάτου καλύψειν. Ὀφθαλμὼ ῥῖνας θ'. Et Il. ι. πάσσι δ' ὑπερθε καλύψας. Cum alia conſtructione. Il. φ. τόφρα οἱ ἀμφὶ κεφαλῇ καθύπερθε καλύψω.

Καλύπτομαι, tegor, velor. vt Il. ω. ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Et in med. aut. καλύψασθαι, velare ſe, velare faciem ſuam. Od. κ.

Κάλυμμα, τὸ, tegmen ſeu tegumentum, operimentum, velum. Hom. Il. ω. & Soph. ¶ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ, quod ſint tegumenta oculorum. Pol. lib. 1.

Καλλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen. ¶ Καλλυμμάτιον apud Pol. ſunt ſcandulæ, vel quid ſimile. Ariſtoph. ἐν καλλυμματίοις τ' εἶναι ὄρνιθι.

Κάλυπτις, ιδος, ὁ, tectus operiens, apud Athen.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, item operculum Diodor. Sic apud Dion. Halic. lib. 6. καλυπτῆρσι βάλλειν, exp. tegulis & imbricibus. Inſtrumenti cuiuſdam nomen eſſe exiſtimatur. Exod. 25. & Num. c. 4.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum.

Κάλυπτρα, tegmen capitis muliebre, quale erat flamineum. Od. ι. & ε. Plut. in Heilen.

Καλύβη, ἡ, tugurium, gurguſtium. Et cauerna etiam, ſecundum nonnullos. Thuc. l. 1. Exponitur etiam cala vel cella, apud Thu. lib. 2. * Etym. dici putat quaſi καλύφη.

Καλύβιον, ου, τὸ, (dimin.) tugurioluſ, gurguſtiolū, caſula Plut.

Καλυξ, υκος, ἡ, roſa clauſa & quaſi dicas tecta. A Suida & Etymologico exp. flos roſæ non expanſus, ſeu folia non habens expāſa & dilatata. A quibuſdam bacca roſæ exponitur, ab aliis caſi lyculus roſæ: in anth. epig. ῥόδων καλύκεσι. Sic appellatur etiā omnis folliculus ſeu omne putamen quo aliquid includitur. In anth. epigr. ἀπαλαὶ λεπυρίων κάλυκες. ¶ Numeratur etiam in mundo muliebri, teſte Heſyc. Il. ε. v. 401. καλυκάς τε καὶ ἕρμας, de qua re lege Euſt. Vide & alias ſignificationes apud Heſych. ¶ Eſt etiam herbæ nomen, quæ & ἀγχοῦσα. Dioſc. l. 4. c. 23.

Καλυκώδης, ίδος, ὁ, ἡ, calyculatus, calycula intectus, apud Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10. Sic λεβὶς καλυκώδης, apud Dioſc. l. 2.

Καλυκίζειν, exp. ἀνθεῖν, florere.

Κάλυκιον, calyculus. Heſych.

Κάλυξις, ornamentum quoddam è roſis. Heſyc.

Κίλυφος, ίδος, τὸ, cortex, putamen. vt κίλυφος τῆς κερύου, apud Dioſc. l. 1. Et τὸ τῆς κυάμου κίλυφος, apud Theoph. de cauſ. libr. 5. c. 21. Sic apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. κίλυφος τῆς κεφαλῆς. Item inuolucrum ac integumentum oculorum, in Epigra. Pro eodem reperitur & κίλυφη, fœminino genere.

Κιλυφαῖος, idem quod κίλυφος. Κιλυφαιώδης, putaminoſus, corticoſus. Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. c. 7.

Κλίνω, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀκάλυπτος, ον, ἡ, ὁ, non tectus, retectus, apertus. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, apertum caput.

Ἀμφικαλύπτω, circūtego, contego, circumoperio. Il. ζ. ἀμφὶ δὲ οἱ νέφος εἶλε. Item ſuperiniicio aliquid tanquam tegmen ſeu operimentum. Hom. ἀμφὶ δὲ οἱ νέφος ἀμφεκάλυψε.

Ἀνακαλύπτω, reuelo, retegō, detego, patefacio, ſæpe apud Syneſ.

Ἀνακαλύπτομαι, reuelor, detegor, patefio. Apud Polyb. ἀνακαλύπτεσθαι, faciem detegere.

Ἀνακεκαλυμμένως, reuelatè, apertè. Heſych.

Ἀνακαλυπτήριον, ου, τὸ, dies quo ſponſa noua nupta facie retecta prodit. Heſiod. Ἀνακαλυπτήρια, dona quæ dantur ſponſæ à marito & à propinquis atque amicis, quum primum retecta in virorum conſpectum prodit. Suidas.

Ἀνακάλυψα, per ſyncopē pro ἀνεκαλυπτήρια. Diod. Sicul.

Ἀποκαλύπτω, detego, ſeu retego, reuelo, ſublato velamine conſpiciendum præbeo, vnde aor. 1. med ἀπεκαλυψάμην, apud Plut. in Coriol. retegens ſe. Apud eundem in Alexandro, ἀπεκαλυπτόμην πρὸς Ἀριστοτέλεα, animum ſum detegens Ariſtoteli. Item manifeſto, aperio, declaro: ſæpe in nouo Teſta.

Ἀποκαλύπτομαι, manifeſtor, detegor, frequentius in N. Teſt.

Ἀποκεκαλυμμένως, detectè, apertè, palam, & q. d. detracto velamine. Iſocrat. de pace.

Ἀποκάλυψις, detectio, reuelatio, patefactio rerum opertarū antè ſeu occultarum. Cor. 1. cap. 10. & alibi in nouo Teſtam.

Ἀποκαλυπτικὸς, qui reuelare ſeu patefacere ſoleat aut poteſt. Gregor. Naz.

Διακαλύπτω, detego, patefacio. Demoſt. orat. ad Philipp. ep.

Διακαλύπτομαι, detegor, patefio.

Ἐγκαλύπτω, intego, obuelo.

Ἐγκαλύπτομαι, integor, obuelor. Et ἐγκαλύψασθαι, pro περικαλύψαι, apud Plut. in Coriol. Item ἐγκαλύψασθαι velare ſuae obtegere ſe, i. faciem ſuam. Iſocr. Trapez. ἐγκαλυψάμενοι ἐκλαον. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego, i. pudore afficior. Aeſchin. αἰσχύνομαι, ἐφ' οἷς ὁρίσεις ἐγκαλύψαντο.

Ἐγκάλυμμα, τὸ, velamentum quo aliquid integitur.

Ἐγκάλυψις, velatio faciei velano præ pudore.

Ἐγκαλυπτέος, quem pudore affici decet ſeu moueri. Ἐγκαλυπτήρια, quæ dantur quum puella obuelata videri non vult: quod congruit deformi. ex Cæl. Rhod.

Ἐκκαλύπτω, (oppoſ. præcedenti) detego, reuelo. Soph. Γὼ ἐκκαλύψω, ὡς ἴδῃ τὸ πᾶν κακόν. Euenus Parius, Πολλάκις ἀξιόν τι ἔργον ἐξεκάλυψεν.

Ἐκκαλύπτομαι, (med.) idem apud Plat.

Ἐκκάλυμμα, detectio, reuelatio. Plut.

Ἐπικαλύπτω, contego, tego. Heſiod. in Theog. κακὸν δ' ἐπὶ πᾶσι κάλυπτε. Item obſcuro Luc. ὡς εἰμὶ ὡς πᾶν ἐπικαλύπτων.

Ἐπικαλύπτομαι, contegor. Pſal. 31. Rom. ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

Ἐπίκαλυμμα, tegmen, operimentum, operculum. Ariſtot.

Ἐπικαλυπτήριον, idem Ἐπίκαλυψις, contectio, velatio, occultatio. vt apud Greg. ἐπικαλυψις τῶν ἁμαρτιῶν.

Κατακαλύπτω, obtego, operio. Heſio. in Erg. ἠ τε γῆν κ' ἐπὶ γαῖαν καλύψῃ.

Κατακαλύπτομαι, obtegor, operior. Plat. in Tim. apud eundē ep. 7. τοῖς λεγομένοις κατακαλυψάμενος, hac ratione me protegēs.

Κατάκαλυμμα, operimentum, velamen.

Κατάκαλυψις, velatio, ipſe actus tegendi.

Decomp. Ἀκατακάλυπτος, non tectus, detectus.

Παρακαλύπτω, q. d. aduelo. Et pro καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω.

Παρακαλύπτομαι, pro ἐγκαλύπτομαι, velo, obnubo, aut obtego me, i. faciem meam. Plutarc. in Pomp. παρεκαλυψάμην πρὸς δέος. Et cū accu. apud eundē in Demetr. παρεκαλυπτόμην τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, ebrietate mentem ſuam obcuecat.

Παράκαλυμμα, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam ſiue occultandam, velum. item aulæum. Plut. in Alex. Item metaph. obtentus, prætextus.

Decomp. Ἀπαράκαλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifeſtus. Ἀπαράκαλύπτως, apertè. apud Herm.

Περικαλύπτω, obtego, obuelo. q. d. circumtego, circumuelo. Plat. in Tim. κυκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψας. Apud eundem περικαλύψας ἔχω, exp. tutor.

Περίκαλυμμα, integrumentum, involuerum, q. d. circumtegumentum. Apud Gal. & Dioſcor. dicitur involucrum fructus palmæ recentis adhuc & florentis. Exp. etiam folliculus.

Περικαλυφή, tegumentum, apud Plat. de legib.

Προκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum. Plat. in Gorg. φροντίζω τῆς ψυχῆς ἕλεν τὸ σῶμα προκεκαλυμμένος, animam toto corpore tectam habentes. Et metaph. prætendo, obtendo prætexto, Chion. in ep. ad Matrid. προκαλύπτεσθαι δ' ὄψιν μετριότητος, modeſtiam prætendere.

Πρόκαλυμμα, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum. Thuc. l. 2. Item metaph. prætextus.

Πρόκαλυψις, obtentus, ipſe actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tangendum.

Decomp. Ἀπρόκαλυπτος, ſine velamento & colore quæſito, prætextu nullo: ſine vllis inuolucris ſeu integumentis. Chion (ep. 1).

Συγκαλύπτω, contego, cooperio. Item occulto.

Συγκαλύπτομαι, occultor, abſcondor. Matth. 10. Ἵνα (in media voce) obtego vel obnubo me, i. faciem meam. Ariſtoph. in Pluto, συγκαλυψάμενοι δ' εἴσω, apud Aeſch. in Prometheo, συγκαλυπτέος λόγος, exp. ſermo qui tacendus eſt.

Συγκάλυμμα, cooperimentum.

Συγκάλυψις, ipſe actus tegendi.

Ὑποκαλύπτω, ſubtego, ſubocculto.

ΚΑΛΧ, ἡ, ὁ, flos vel animal quo tingitur purpura, vt ſcribit ſcholiaſtes

scholiastes Nicandri in hunc locum in Ther. Η' δ' ἑτέρη φυ-ζλωτὴ ἐν καλύκεσι θαλασσα Γ' φολή. idem scholiastes in hunc eiusdem poetæ versum in Alexipharm. στρόμβων δ' πολυ πλόκα κάλυκας Κυπρίδος, annotat κάλυκα esse speciem purpuræ quæ mulieres tingant κάλυκον. Scholiastes Sophoclis κάλυκα esse dicit κόκκον.

Κάλυκον, accipi videtur à schol. Nicandri pro purpura quæ succo κάλυκος, tingitur.

Καλυκόω, purpureo colore perfundo, schol. Nicandri. ¶ Item alta mente cogito, q.d. profundè cogito, vel in profunda cogitatione versor. Soph. in Antigone, Τί δ' ἐστὶ θυλοῖς γὰρ τι καλυκοῦν ἔοικε.

ΚΑΛΩΣ, ωτ, vel ων, rudēs, funis nauticus (à verb. καλέω quod eo laxentur vela, inquit Etym. itidemque Eust.) Od. ε. Ἐνθ' ὑφίρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. vbi veteres κάλῳ per o scripsisse annotat Eustat. Apol. Arg. ὑπὸ πνοιῆς κάλως Ὀρθαίης νῆα πάντῃ τινάσσοντο. Et in proverb. πάντῃ κάλων κινεῖν, omnem rudentem movere. Luc. in Scytha. Dicitur & πάντῃ κάλων στέρειν vel ἀπαστέρειν, in anthol. epigram. Generaliter etiam pro quolibet fune ponitur.

Καλωδίον, ου τὸ funiculus nauticus. Dicitur de aliis etiam funiculis. Aristoph. in Vesp. Thuc. l. 4.

ΚΑΜΑΞ, ακος, ὁ, vitis pedamentum sive adminiculum, palus. Ἡσ. Εἰσκαταβῶν κάμακι διαμπερὲς ἀργυρόεντι. Hesiodor. in asp. ἀμφὶ δ' ὀφιόεν ἕρκος Σφιγγὸς φυλάσσει καὶ ἀργυρόεντι κάμακι. ἀμφὶ τὸ κάμνειν, quasi κάμακ τὰς ὕλας, vt vult Etym. Eustat. autem tesse, vel ἀμφὶ τὸ κάμνειν τὸ ὕφος dicitur κάμαξ. vel quasi καλάμαξ ὡς καλάμοις ἀναγομένων τῶν κλυμάτων. ¶ Item generaliter pertica, in epigram. αἱ κλαδόφραι κάμακες, ramalis perticæ. Item κάμακες pro vallis apud Ioseph. ¶ Item κάμαξ, contus. Luc. ὑπὸ λιττῶν κάμακι καὶ πολλαπλῇ πολὺ ἄλκα ἀφεῖρον. ¶ Item lignum hastæ. Eust. Hesychius vult etiam esse hastam. Item δόρατον ἱππικόν.

Καμάκιον, ου, ὁ, vt κάμακον δόρυ, hasta apud Xen.

Καμακίς, ornamentum capitis muliebre capillos ambiens, vt inquit Hesych. addens quibusdam esse σύριγξα.

Καμαλίας, ου, frumenti genus, apud Theophr. hist. pl. l. 8. fortasse sic dictum quòd κάμακος magnitudine æquet, aut perticæ instar crassum culmum gerat, quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

ΚΑΜΑΡΑ, ας, ἡ, camera, fornix, testudo (* dicta, vt putat Hen. Steph. ἀφὸ τὸ καμνόντων τῶν ὑφῶν) apud Gal. 8. de vsu part. Budæus in hist. Eccles. laqueatū regis tectū ita vocari scribit. ¶ Item vehiculi contecti genus. Herodo. ἐν καμάρῃσι ἐπὶ ζεύγεσι ἐλαύνοντες. ¶ Hesychius καμάρας vult esse zonas militares. ¶ Polluci καμάρα est etiam pars auris iuxta eius foramen.

Καμαρωτός, camerat. i. fornicis habens formam, cameratus vel concameratus, apud Diosc. & Athen.

Καμάρωσις, concameratio, q.d. testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur caluæ ictus in quo ossis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa reloquitur, altrinsecus à reliqua calua separata vt scribit Marcell. in l. 4. Diosc.

Καμαρίς, ornamentum quoddam muliebre. Hesyc.

Καμαρόω, laboro, labore me fatigo. item acquiro, accumulo. Hesych.

Καμαρεῶν, ῶνος τὸ, dicitur esse cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ & φαλοῖδες vel potius φαλοῖδες ὦν nominatur Gal. de vsu partium.

ΚΑΜΑΣΗΝΕΣ. Hesychio sunt pisces. Athenæus verò l. 8. scribit communiter omnes pisces ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνες, vt quum canit, Πῶς κ' ἐθέλοις ἐπὶ γῆν μακρὰ κρέα εἰναλίων καμασῆνας. Sic & apud Plutarch. in quibusdam Empedoclis versibus legitur καμασῆνες. Et epigr. l. 2. Φαλῆνοῖ δ' ἐλλόβοιοι ἢ λεπτοῖ σε ἢ καμασῆνες ἀ' δοτε.

Καμάτω, &c. vide in κάμνω.

ΚΑΜΗΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, camelus (* ἀφὸ τὸ καμνόντων, cui d sit animal ferendis laboribus maximè idoneum. Frequentius vtuntur fœminino genere tum ab aliis tum à Xen. & Athen. Sic & Plut. in Alex. ἐκφεύγων πολεμίους ὅτι καμήλου δ' ρωμαῖ ἀφ. ¶ κάμηλος per s funis est crassus quo naves vtuntur ad iaciendas anchoras. Suid. & schol. Aristoph.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator. Aristotel. initio libri de audit. mirabil. Legitur & apud Herodian. l. 4.

Καμηλίαι, camelions.

Καμηλωτή, pelis cameli.

Στρουθοκάμηλος, (comp.) struthocamelus, avis de qua Pli. l. 10. c. 1. Alex. Aphrod. in præf. l. 1. probl. στρουθοκάμηλος οἷόν τινα πτῆνα ἱδεῖν τῶν.

ΚΑΜΙΝΟΣ, ου, vel ου, caminus, fornax (* ἀπὸ τὸ καίειν ἀφ' ἑαυτοῦ quasi καυμαῖνος) Matth. 13. καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρός. Apoc. 9. ἀνέβη καπνὸς κατὰ τὴν κάμινον μεγάλης. Item ignis flamma. Chrysost. in prioris ep. ad Cor. c. 12. καὶ πολλοὶ κατὰ ὀνειρῶν ἐκπεσόντες τὸν κάμινον. Item æstus seu ardor. Idem in lib. de sacerdotio, ἐν τῷ ἐνδυφᾶν τοῖς χρυσίοις τὸν ἄφυκτον κάμινον. ¶ Hesych. est etiam pars quædam nauis.

Καμινόθεν, ἐ fornace. Nic. in Ther.

Καμίνιον, ου τὸ, paruus caminus, parua fornax. Schol. Aristoph. in Pace.

Καμινικός, ὴ, ὸν, q.d. caminarius seu caminalis, id est ad caminum pertinens, vt καμινικὴ ἀθλη caminaria fulgo. Exod. c. 9.

Καμινίτης, (itidem adiect.) caminarius vt ὀρτὴ καμινίτης, apud Athen. lib. 3. idem qui & ἰπνίτης.

Καμινώδης, ὴ, vt γρὺς καμινώδης, anus camini fuligine oppleta. Odys. σ. Γρὺ καμινοῦ ἔοικε.

Καμινωδῶς, ὴ, ὸν, ἡ, vt καμινωδῶς ἀναπνεῖν apud Strab. exhalatio velut è fornace.

Καμινεύω, in camino excoquo seu cōdefacio, vnde pass. καμινεύθεν, in camino excoctum, apud Strab. l. 13. apud Diosc. l. c. 84. χαλκὸς καμινεύμενος, ης, in camino seu fornace candens, vel æs quod in fornace candefit aut liquefit.

Καμίνευμα, ὴ, opera quæ nauatur circa caminum seu fornacem, q.d. operatio circa vel apud caminum. Theophr. lib. 5.

Καμινευτής, in camino aliquid excoquens vel generalius, circa caminum vel fornacem laborans seu opus faciens: vt Vulcanus apud Lucian.

Καμινευτική, (scil.) quæ circa caminum laborat, seu opus facit. Eust. ex Aristarcho & Herodiano.

Ἡλιοκάμινος, (comp.) fornax solaris, solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem Solis excipiendum, in Pand.

Καμμιάζω, vide in Κάπτω.

ΚΑΜΝΩ. Fut. καμοῦμαι, vel καμοῦμαι. P. κέκμηκα. lassesco, fatigor vel fatigatus sum, grauor, fatisco, deficio. Il. τ. οὐδέ τι τῷ γε φεύγ καμόντε πόδε ἐρωήσει πολέμοιο. Et Il. ω. ὀφρα δ' ἐγὼ λίσσομαι καμόντ. Lucian. in Hermot. καὶ ἔστι τὸ ὑμπρὰ ἀλτυζῶν ἀλλοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμάζοντας τοὺς κεκμηκότας ἐυμετοεῖσθαι. apud Greg. καμόντα τὸν πόδα καὶ ἐφαπτόμενα. Et καμόντα ὑπὸ τινος τῶν apud Thuc. l. 2. subitem subire vel periculum. Dicitur & καμόντα τὸ πόνων, apud Plat. de republ. l. 5. Interdum fit transitiuè, & accusatiuo adiunctum significat cum labore facio, elaboro, cum labore fitino vel fabricior, vt Il. ε. Αὐτὰρ ἐπεὶ πολὺ ἔπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Sic ἐπὶ μέτρον. in hac significatione pro ἐκάμον apud Apollonium Rhodium l. 2. Ἱερὸν ἐρ' ἐκάμετο. Item comparo cum labore seu acquiro. Il. ε. ἐκ αὐτοῦ λαμβάνω βοῦν τε δύω τε μακρῷ. Dicitur & κάμετος κάμνειν, apud Herod. l. 3. Reperitur κάμνω & pro contendo efficere, apud Greg. Item κάμνω κακῶς, malè me habeo, (vt & Lat. laboro) Arist. ἀλλὰ μέλει εὐτάκτοις ἐφ' ἑκάστοις εἰ ἐπεῖ κάμνοντες ἄλλως ἐκεῖνος. Aristoph. in Nub. τί παρχοῦσι κάμνεις; Dicitur & κάμνοντέω δ' τὸν νόσον. & κάμνω ὑπὸ τῆς νόσου. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷδε. laboro hac in re, malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet: apud Aristoph. & Eurip. Participium κεκμηκώς, fatigatus, defessus, debilitatus, Hom. Luc. Plutar. Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, sicut & κάμοντες. Sic Od. λ. βροτοῖ εὖ μάλα κάμοντων. Sic Thuc. καὶ ὑπὸ νόσου τῶν κεκμηκότων. Sic vtitur etiam Plato & Aristot. Ethic. 1.

Κάμματος, ὁ, labor, fatigatio. Il. ω. & τ. Interdum id quod labore comparatum est Od. ξ. Ἄλλοι δ' ἀμείνονα κάμματα νηπιέουσιν. Sic & apud Hesiod. in Theog. Itē morbus Hesy. & Poll.

Καμματόω, laboro, fatigor, fatisco Hesy.

Καμματώδης, ὲς, ὸν, ἡ, laboriosus, laborem afferens sine labores. Hesiod. in Erg. ὀίστος καμματώδεα ἔργα. Item morbos afferens.

Καμματηρός, ρὰ, ρὸν, laboriosus Arist. de mūdo & Luc. de fale. apud Arrian. καμματηρὰ καὶ πολυφθόρα, exp. labore edēs. Apud Apol. Arg. 2. ἁλὶς καμματηρὸν ἀυτμῷ φυσιόωντες, exp. ardēs.

Καμματηρός, laboriosè. Item ardēter. Poll.

Κάμαξ, καμάρα, κάμηλος, quomodo huc pertineat vide suis locis.

Compositæ ac primùm cum præpositione.

Ἀπυκάμνω, idem quod κάμνω, defatigor. Item debilitor, fatisco, deficio. Philo de vita M. l. 3. θυρεόνετε, μὴ ἀπυκάμωνται. apud Herodia. l. 4. οἱ δὲ τῶν Καρθαγενῶν ῥώμῃ ἀπυκάμωσι. exp. fatiscere.

Decomp. Ἐκπυκάμνω, deficior & frangor animo in.

Ἐκκάμνω, idem quod ἀπυκάμνω. Ἐκφυσιῶν enim, elassesco. Item labori aut dolori cedo vel succumbo. Interdum simpliciter significat cedo vt apud Plut. καὶ οἷόν τῷ ἐξεκάμνε πλήγῃ.

Προκάμνω, antè fatigor, antè laboro. Thuc. l. 1. ἀθυμοῦσι δὲ τοῖς τε μέλλουσι ἤδη ἐκείνοις μὴ προκαμόντων. Item ante laboro aliquo morbo, vel prius confictor aliquo morbo vel dolore, apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω, vt apud Arist. πάντων γὰρ ὡς ἐπὶ μέτρῳ ὑπὲρ τοῖς τοῖς ἐκείνοις, pro filiis laborauit.

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro. Interdum idem quod adiuuo. Soph. ἐὰν τὴν αἰνεῖν σύγκαμνε. (Eurip.

Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro. vt ὑπερκάμνειν παῖδων, apud

Composita sine præpositione: ac primùm in Κμὸς, vel κμητὸς desinentia.

Ἄκμὸς, ὄτος, ὁ, non fatigatus, non defessus. Arrian. hist. l. 5. Apud Herodian. ἀκμὸς, exp. recens exercitus.

Ἄκμητος, ὁ, ἡ, ὸ, idem. Apud Nic. in Ther. ἄκμητον τύμμα, exp. ictus non laboriferus seu doloriferus.

Ἄμητι vel ἀκμητεί, citra fatigationem, citra laborem. Item facilè. Suid. & Hesych.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus, sic dicta per syncopen, quasi ἀκάμων, quod nullis ictibus fatigetur. Od. θ. Ἐν δ' ἔθετ' ἄκμοβίτῳ μέγαν ἄκμονα. Herodot. l. 1. τὸν ἄκμονα καὶ τὰς σφύρας ἐποίεε.

Ἀνδροκμὴς, exp. à viro interfectus. Schol. Sopho. Apud Eurip. ἀνδροκμῆτος ἀγῶνας, sunt certamina in quibus viri laborant.

Ἀνδρόκμητος, ab homine laboratus, aut (simplicitee) factus, vt ἀνδρόκμητος τάφος, sepulchrum cum labore ab homine extructum vel in quo vir mortuus iacet. Hesych. & Etymol.

Θεόκμητος, à Deo laboratus, diuinus.

Νεόκμὴς, recens fabricatus aut factus. Nicand. in Ther.

Νεόκμητος, idem Suid. & Hesych. Item recens mortuus, vel nuper mortuus. ex Eurip.

Πολύκμητος, vt πολύκμητος οἰδ' ἡφαίστου. Il. ζ. & Od. ξ. ferrũ multũ elaboratũ aut circa quod multum laboratur *à fabro*, *id est videlicet.*

Σιδηροκμὴς, mortuus ferro, interfectus. Soph. in Aiace.

Χειροκμητος, manu laboratus vel manu elaboratus. Item manu factus. Aristot. l. 2. de mundo & Philo de mundo.

Composita ex Κάμνω

Ἄκαμνος, ὁ, ἡ, ὸ, labore carens, i. laborem non sentiens, infatigabilis, indefessus. Dionys. de situ orb. Item ἄκαμνος, qui non laborauit. apud Nonn.

Ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefessè. Suid. Dicitur & ἀκαμαντί, adueibaliter à Sophocle.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, infatigabilis, indefessus. Il. ε.

Εὔκαμνος, non laborioſus, facilem laborem habens. Plut. in lib. an. seni administranda resp.

ΚΑΜΠΤΩ. F. ψω, P. φα, flecto, inflecto incuruo. vt κάμπτω τὸ τόξον. Homer. Apud Cratetem dicit curuus quidam senex ὁ γὰρ γέρων μ' ἔκαμψε τἀκτὼ τὼ ῥόδε. Item flecto, vt fit in cursu certamine: vnde sumpta metaphora dixit Eurip. τὸν κάμψαι μ' ὥσπερ ἡνίαμαξα βίον. Dicũtur & nauigantes καμπτειν, Plut. vtra animantia prudentiora. ἀνεμοῦδ' ἵς τι μέλλουσι κάμπτειν ἀκροτήριον. si quam oram procellosiorem circumire necesse sit. Item κάμπτω, exoro, de sententia deduco. Gregor. in enc. Macc. λῦε νῦν ἔκαμψον νῦν ἱμαλάκισον, νῦν ἀβλημοτέραν ἐπείσον.

Κάμπτομαι, flector, incuruor, pandor. Theoph. l. 5. τὰ μὲν ἐς τὰ κάτω κάμπτεται ὁ τοῖχος ἐς τὰ ἄνω. Item flector, exoror, Thuc. li. 3. & Plut. in Pericle.

Κάμψις, inflexio, curuatio seu curuatura. Exponitur etiam suffrago poplies, inflexus, curuus. Hesych.

Κάμψα, theca. Hesych.

Καμπτήρ, ῆρος, ὁ, flexus, curuatura. Xen. Pæd. 7. Item peculiariter meta quòd in ea flectatur. vt apud Aristot. rhet. 3. οἱ δρομεῖς ὅτι τοὺς καμπτῆρας ἐκπτίουσι, & Poll. l. 1. c. 30. Hinc δεῦρο τοῦς ἀφετηρίας μέχρι τῶν καμπτῆρος.

Καμπτὸς, flexilis, flexibilis.

Καμπὴ, idem quod κάμψις, inflexio, flexus curuatio, curuatura. Plut. in Polit. præc. Item articulus, item nodus, i. flexura, vt ἀγίτορῶν. Item flexus qui fit in cantu musici appellant στροφὰς & ἀντιστρόφους, & ὑπωδὰς. Aristoph. in nub. ¶ Κάμπη autem (retracto accentu in priorem) eruca.

Κάμπιον δρόμος, cursus qui non rectè fit, sed per quosdam flexus. Suid. & Hesych.

Κάμπιμος flaxibilis. ex Eurip.

Καμπαλίος inflexus, curuus. Hesych.

Καμπύλος, η, ον, inflexus, curuus. vt καμπύλα τόξα. apud Hom. & Hesiod. curui arcus. Et καμπύλα κάλα, curua ligna, apud eundem Hesiod in Eg. Καμπύλη, curuus baculus siue retortus quo venatores vtuntur.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curuitas.

Καμπυλόεις, pro καμπύλος, vnde καμπυλόεντα, fem.

Καμπυλόω, flecto vel incuruo, inflecto.

¶ *Derivata quæ sequuntur prima syllaba scripturam mutarunt.*

Γαμψὸς, ῶ, ὸν, idem quòd κάμψις, inflexus, incuruus, aduncus. vt γαμψὸν δρεπάνην, in Epigram. & γαμψοὶ ὀνυχοὶ, apud Aristoph. in Nub. (flexus.

Γαμψότης, ητος, ἡ, curuitas: vel etiam curuatura, flexura seu

Γαμψωλὴ, Suidas exp. ὅτι καμψὶς, inflectio. Hesyc. verò scribit γαμψαλὰ, & exp. κελεύθη, addens alis significare summitatem vel circumferentiam.

Γαμφηλαὶ, maxillæ. Hesych.

Γαμφηλαί, idem. Ilia. ν. φ. & τ. Apud Aristoph. in Equit. & Apoll. Arg. 2. pro rostro quoque vsurpari traditur.

Γναμπτω, pro κάμπτω, interdum, (& etiam derivatum ab eo teste Etym.) inflecto, incuruo. Et metaphoricè etiam flecto, inflecto. ¶ Item flecto, i. flectendo transmitto. Apol. Arg. 2. Ῥῆσαν ὀκυρόῃ πόδεσσιν γναμψαντες. ¶ Item vellico, discerpo, lanio, vnde pass. apud Sopho. ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων ἐγναμπτοτ' αἰὼν ἐστ' ἀπόλυξιν βίου. apud Nic. in Ther. γναμπτόμενοι Schol. exp. ξυόμενοι. In hac autem sign. dicitur potius γνάπτω sine μ.

Γναμπτὸς, ὁ, inflexus, incuruus, vel flexibilis. Hesiod. in Eg. γναμπτοῖσι πεπαρμένα ἀμφ' ὀνύχεσσι. Sic γναμπτοῖσι γόνασι, apud Hom. Il. λ. & γναμπτοῖσι μέλεσσι, apud eundem Od. ρ. Item metaph. γναμπτόνομα, animus oratione flexibilis, apud eundem. Il. ω.

Γνάθος & γναθμὸς, quomodo hoc referantur, vide suis locis.

Κυάμτω, idem quod γνάμπτω, flecto. Hesych. Exponitur etiam, robore vinco, viribus præualeo: item καταξαίνω. apud eũdem.

Κναμπτομαι, malis frangor & succumbo: instar eorum quæ præ grauitate ponderis flectuntur & panduntur. Exponitur etiam καταξύομαι, in qua signif. μ. potius eximi solet. Hesych.

Κομψὸς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ac primùm ex κάμπτω cum præp.

Ἀνακάμπτω reflecto. Sed sæpe passiuè, reflector. Philo de mundo ψυχὴν γὰρ ἀνεῖς ὑπόφασιν, ἀνακάμπτει πάλιν. Itẽ reciprocor. Themist. de anima l. 2. Item reuertor redeo. apud Pol. & alios. Itẽ deflecto & declino de via. Cebes Theb. (tur.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio. Itẽ reciprocatio. Et reuersio, redi-

Decomp. Ἐπανακάμπτω, reflector, reuoluor, seu reuertor, redeo. Aristot. in Probl.

Ἀποκάμπτω, deflecto. Item neutraliter, deflecto me à recto cursu. Xen. de re equ. καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῶν ἂν.

Ἀπόκαμψις, deflexus.

Διακάμπτω, inflecto, incuruo.

Διάκαμψις, inflexio, curuatio. apud Naz.

Ἐγκάμπτω, inflecto. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐπικάμπτω, idem. Et metaphy. persuadeo: animum alicuius ad voluptatem meam inclino. Ἐπικάμπτομαι, incuruor.

Ἐπίκαμψις, inflexio, incuruatio. (Ammon.

Ἐπικαμπὴς, inflexus, incuruus. vnde ἐπικαμπὴς ἕξις, apud

Ἐπίκαμπος, idem. vnde ἐπίκαμπον (scilicet ἕξιν) ποιεῖν apud Diod. aciem incuruo facie instruere.

Κατακάμπτω inflecto. Κατάκαμψις inflectio. Strab.

Περικάμπτω flecto circum, circumflecto.

Περίκαμπτος, circumflexus seu circumflexio. Herodot.

Συγκάμπτω, inflecto, incuruo. Exp. & contraho flexuosè & conuoluo, apud Plat.

Συγκάμπτομαι, conuoluor. vnde particip. συγκεκαμμένος, conuolutus in se conglobatus, vt fœtus in vtero. Aristot. in Probl.

Σύγκαμψις, inflexio, incuruatio.

Συγκαμπὴ, iunctura. Exp. etiam digiti, apud Arist. hist. an. l. 3.

Ὑποκάμπτω, flector, conuertor, circumagor, ambages fugæ implico. Xen. in Cyreg.

Composita sine præpositione: ac primùm ex Κάμψις.

Ἄκαμψία, ἡ, nõ flecti, non frangi, inflexibilitas, rigiditas, constantia. apud Aristot. de gen. an. l. 5.

Εὐκαμψία, flexibilitas.

Composita ex Καμπτὸς.

Ἄκαμπτος, ὁ, ἡ, ὸ, qui flecti nequit nec frãgi, rigidus. Plu. in Lyc.

Ἀσμακοκάμπτης, ου, ὁ, cantuum siue certaminum inflector, qui variis carminum flexibus & quasi anfractibus vtitur vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poetis dictum ab Aristoph. in Nub.

Δυσκελόκαμπτος καμπὴ, flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto: apud eundem Aristoph. ibidem.

Εὔκαμπτος, flexibilis, qui facilè flecti potest.

Μονόκαμπτος, q. d. vnicum inflexum habentes de pedum digitis dictum, quòd vnico inflexu adducantur. ex Aristot.

Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit: cognomen Sinis centauri à Theseo interempti, vt refert Apollodorus l. 3. suæ bibliothecæ. Meminit & Plut. in Thes.

Composita ex καμπὴ.

Ἀκαμπὴς, ής, ὁ, ἡ, ὸ, inflexibilis, rigidus. ἄκαμπτος. Luc. in dialogo Mercurij & Solis.

Ἀκαμπίας δρόμος, cursus qui rectà fit, flexibus carens. Hesych.

Βαθυκαμπὴς, longè latéque curuaturam habens. Suid.

Δυσκαμπὴς, qui nõ facilè flectitur. Itẽ inflexibilis. Pluta. de (priano frig.

Εὐκαμπὴς, flexibilis, qui facile flectitur.

Ἱπποκάμπη, ἡ, & ἱπποκάμπος, ὁ, hippocãpus: animal marinum exiguum. Diosc. l. 2. c. 3. Philostr. (de Thetide marina, ἡ

ἢ ἐτύχειν ὅτι δελφίνων καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρεται.

Πιτυοκάμπη, eruca pinorum. Diosc. l. 6. c. 2.

Προκάμπτω, de plantis dicitur, quæ vbi primùm in rectum altitudinem venerint, rursus terram versus inclinant.

Composita ex γνάμπτω.

Ἀγναμπτος, ὁ, ἡ, ὸ, non flexibilis, qui flecti nequit: rigidus. vt ἀγναμπτ-

ἀγκαμπτηνόθιος, apud Orpheum in lib. περὶ λίθων. Et proverb. ἀγκαμπτόζωνος βάτος αὖος, apud Suidam.

Ἀνεγκάμπτω. idem quod γκάμπτω. incurvo, reflecto. Il. ξ. δεσμὸν ἀνεγκάμψαι est nodum soluere.

Ἀνεγκάμπτομαι, recurvor, vt Il. γ. ἀνεγκάμψαντο δ' ἀείγυιαι, cuius incurvata est seu reflexa.

Ἐπιγκάμπτω. inflecto. Expon. & incorqueo. item metaph. apud Hom. Il. β. Ἐπίγκαμπτος, qui flecti potest.

Εὐγκάμπτος. idem quod ἀγκάμπτος, suprà.

Πολιγκάμπτος, retrorsum curvus, seu recurvus.

Περιγκάμπτω. pro περιγκάμπτω, circumflecto.

Πολυγκάμπτος. multum incurvus, seu flexibilis. Theocr. id. γ. πολυγκάμπτου τε σελίνου.

Ὑπογκάμπτω. q. d. subflecto, subincurvo. Hom. Iliad. α.

Composita ex κάμπτω.

Ἐπικάμπτω. inflecto. Iliad. α.

Εὐκάμπτος, bene flexus, item flexibilis. Dionys. de situ orb. Et in Epigr.

Κάν. vide in Ἀν & in Ἐάν.

ΚΑΝΑΒΟΣ, lignum tenue, cui fictores ceram vel gypsum vel limum circumliniunt: vnde & κάνασι per metaphoram vocantur homines graciles & macilenti. Poll. & Hesych. item κάνασι, fontes riuo multiplici sparsi. Aristot. de gener. anim. l. 2. ἐκ τῆς καρδίας εἰς ὀφθαλμοὺς διατείνουσι, καθάπερ εἰς τοὺς κανάβους γραφόντες ἐν τοῖς τοίχοις.

Κανάβιος, vel κανάβινος, vt κανάβεος κηρός, apud Hesyc. ὃ (inquit) χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν. In Anthol. epig. l. 2. Ἀ πλόκαμος κ' γῶς σῶμα τὸ κανάβινον.

Κανηφόρος, vide in Κάνα. Κανάχω &c. vide in comp. ex ἠχέω.

ΚΑΝΔΥΣ, ος ὁ, indumentum Persicum, vt testatur Poll. l. 7. & Hesych. Sæpe apud Xen. vt Pæd. 8. κανδύας ὁλοπόρφυρον. item l. 1. εἰ πορφυρᾶ χιτώνες. κ' κανδύας κ' εἰ φρεττοῖς ἀμφιέσθη, &c.

Κανδύας, eadem Aristoph. in Vesp.

Κανδύλαι & κανδυλοφόροι, dicuntur vestiaria, pretiosiorum vestimentorum repositoria. Hesiod. Pro eodem repetitur apud Pol. κανδύτας & κανδυλοφόρους.

ΚΑΝΔΥΛΟΣ, ου ὁ, candylus edulij genus ex amylo, caseo, lacte, & melle. Poll. l. 6. Plut. Symp. 4. ὡς τὰ ἐν ἀθροφόρῳ καὶ κ' κανδύλους κ' κηρύκας ἐστίν. Apud Eust. & Athen. legitur κανδαύλος. Tradit enim Athen. l. 11. κανδαύλους, fuisse edulium quoddam apud Lydos, & id quidem trium generum.

ΚΑΝΗΣ, νος ὁ, canistrum vel calathus, vt quidam interp. apud Plut. in Solone, μετὰ κάνητος πυκνοῖς μεστόνα. Apud Suidam idem est quod κάνεον, ἱστοφόρος.

Κανήτιον, νου τὸ, parvum canistrum.

Κάνεον, & per contract. κανοῦν, idem quod κάνης. canistrum, cista, Od. ρ. Ἄρτον τ' οἶνον ἐλαῖον ἀφυσκαλίας ἐν κανέοιο, κ' κρέα. Athen. l. 4. κάνεα ξύλινα κ' πλεκτά. Thuc. l. 6. ἐπαγγελλάντες ἐν κανοῖς, εἰσιόντας ἐν πομπῇ τοῖς Athen. l. 6. συὶ τοῖς κανοῦσι τιθέναι κάνεον dixit. κανοῦν autem contractum vsurpant frequentius prosæ scriptores.

Κάνεον pro κάνεον dixit Hom. Od. α. Ex Hippoc. γυναικ. l. 2. citatur pro ollæ operculo.

Κανίσκιον, parvum canistrum. Apud Athen. & Poll.

Κάνεφρον & ἀκάνεφρον, apud Poll. idem quod κάνης, siue κανοῦν.

Κανεφίω & ἐκκανεφίω, Pollux pro euacuare vel ebibere dicta esse scribit ἀπὸ τοῦ κανέφρου.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, ου ὁ, scarabæus, (dictus παρὰ τὸ κανθαίνειν, quod ex stercore κάνθαρος, i. asini nascatur. Suidas verò deriuat παρὰ τὸ κάνθαινα, ἡ ἔρον, τοῦτο γὰρ τὸ σπέρμα κάνθαρος τοῦ ὄνου) Aristoph. in Pace. Ἀλλ' ἀέρα μαζόνων ὡς ὄρνις κάνθαρος. ¶ Item cantharus, poculi genus, quo Liberum patrem vsum ferunt. ¶ Item pisces quidam littorales, scarabeus itidem dictus. Apud Aristot. l. 8. animal. ¶ Item nota in lingua Apidis bouis: ex Herodoto l. 3. Ab aliis nodus vocatur. Plin. l. 8. c. 46.

Κανθάριον, νου τὸ, cantharulus, parvus cantharus. Plutar. in lib. περὶ ἀοργησίας.

Κανθαρίζειν, apud Atticos, temere, vt scribit Ammonius.

Κανθαρίς pro κάνθαρος, scarabeus, qui frumenta erodit. Nicander in Alexip. κανθαρίδ' σπερμολόγον memini Theop. de hist. pla. l. 8. c. 9. θαυμάζω δὲ μὴ κανθαρίς ἐν τοῖς πυροῖς.

Κανθαρίδες, etiam sunt animalia parva, varia, luteis lineis quas in pennis transuersas habent, promissoque corpore: crassæ, ac blattarum more præpingues. vide Hippocr. περὶ φύσιος ἀνθρώπου, & l. 4. de diæta in morbis acutissimis Diocl. l. 6. & 2. c. 54.

Κανθαρίδες ἀμπελῶν, vitis quæ cantharcos dicitur apud Theop. de caus. plant. lib. 2. c. 20.

Composita.

Ἡλιοκάνθαρος, solaris scarabeus, qui καρκίνος ab Hippocrate vocatus est: q. d. fimarius, quòd è fimo ingentes pilas auertit pedibus volutet. Ales. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς τεταρταίους.

Κυκνοκάνθαρος, apud Athen. lib. 11. nauis dicitur cygni & canthari effigiem gerens.

Χρυσοκάνθαρος, aureus scarabeus, seu scarabeus aureolus, i. aurei coloris, idem quod μηλοκάνθη. Hesych.

ΚΑΝΘΟΣ, ου ὁ, oculi angulus, hircuus. Arist. εἰς ἃ οἱ ὄνοι κνῶνται μακρὰ κατοῦσι κανθοῖς ἐκμάσσει. ¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur, seu quod orbile cingit. Fabius Ad. um seu Hispanum vocabulum esse tradit.

Ἐγκανθίς & ἐγκανθίδιον (comp.) cantheti in radices. Poll. l. 2. & Gal. 4. κ' τόπους. ¶ Est ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte nascentis. Annotatur ex Aegineta ἐγκανθίδα esse quum maioris anguli seu canthi caruncula excrescit infio amplius, & ad nares prominerat.

ΚΑΝΘΩΝ, ωνος ὁ, asinus. Suid. Eustath. Sic in Anthol. epigr. 2. Νῦν Λιβυκὸς κάνθωνας ἐγκμβρίζ. εἴτ' ἀποσιμωτοῦ. Ibidem, ἡ γὰρ κ' κάνθωνες τύχῃ γελοῖοι τε κ' ἱστοῖα. vbi per κάνθωνας videntur generaliter significari iumenta. ¶ Item pro κάνθαρος apud Aristoph. in pace, Ἡ τυχὸν ἀρίμα κάνθων.

Κανθίς, asella. Hesich.

Κανθίλιος, ου ὁ, asinus vel asinus prægrandis. Xen. ἀναβ. 7. εἰ δὲ πτοήσειεν ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτώσαντες, ὥσπερ ὅταν κανθίλιοι. Dicitur, & κανθώλιος, ab obiurgatione vt apud Lucianum ἀλλ' ὁ δὲ τοῦ ἀποδυσόντος τοῦ λεοντῆς ὡς φανερὸς ἦν κανθώλιος ὤν. Item metaphorice pro bardo seu stolido, apud eundem. ¶ Κανθῶλια, cliteliæ Aristoph. in Vespis. Μὰ τὸ Δί' οὐδ' ὅτ' ἀλλ' ἀποδεῖσθαι βουλόμην. Τὸν ὄνον ἄγων αὐτῷ τοῖς κανθωλίοις. Hesych. vnde ita dici quædam etiam ligna incurua in puppi.

Κάνθαρος, quomodo hoc pertineat vide suo loco.

Κάνις, vide in Ἀνή.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ, νεως ἡ, cannabis, genus plantæ, de qua Dioc. Athen. l. 5. κάνναβιν κ' κ' κυτίνη ἐκ τῆς ῥοδ' κυῶν πεσόμενῶν. Herodot. li. 4. scribit apud Scythas eam nasci lino simillimam, præterquam crassitudine ac magnitudine, ex qua vestes conficiant.

Καννάβινος, cannabeus, ex cannabe factus: vel cannabem ref. τέα.

Κανναβίς, ίδος, ab Hesych. exp. πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξυφαίνεται καὶ πτεικοδίνιον.

ΚΑΝΝΗ, vel κάννα, ης ἡ, florea. Λίνεος. Aristoph. in Vesp. κοὐ μὴ τίλιον ἀφῇ τῆς κάννας ὑφαίνων. Μὴ δ' ἀποκναδῶ. Reperitur & cũ vnico ν scriptum κάνα. Apud Hebræos קנה *Kaneh*, calamum significat, vnde hoc nomen originem habere videtur.

Κάννα ῥόον, νου τὸ, cursus ex florea contextus: videlicet ἐκ τῆς κάννης. Fuit tamen partem quandam cursus duntaxat hoc nomine appellari tradit. Plut. in Agesilao, κάννα ῥόα ὃ εἶδ' ὅλα καλοῦσι ξύλινα γρυπῶν κ' πρόσελαφον ἐν οἰκήματι τοὺς παῖδας ἐν τοῖς πεσσοῖς.

ΚΑΝΩΝ, ονος ὁ, regula, norma: propriè quod est supra trutinã & æquilibriũ facit: examẽ. Aristoph. in Ran. κ' κανόνας ἐξεύρατε κ' πάλας ἑτοῖς. Aesch. ὥσπερ ἐν τῇ πεσσείᾳ, ὅταν εἰδ' ἴσας βουλώμεθα τὸ ἔσθον κ' τὸ μὴ κανόνα προσφέρεσθαι. Sic & apud Luc. in l. de hist. scribenda metaph. dicitur κανὼν ὀρθὸς apud eundẽ Luc. copulantur κανὼν κ' σταθμὸν, ἢ κανὼν κ' ἴσωμα. in Herm. & κανὼν κ' κρατήρ. apud Plutarch. κανόνες artium regulæ ex quarum obseruatione artes ipsæ constituæ discuntur: vt κανόνες grammatices, præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquendi dirigenda sit. ¶ Ire calamus circa quẽ textores fila inuoluunt, vt scribit autor breuium Scho. in Hom. Il. ψ. ὡς ὅτε τις τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο Σιδῶνις ἔστ' κανών. Item κανόνες, virgulæ quibus clypeos tenebant. vt Il. θ. Ἀσπίδ' ἄρ' Νεοπτόλεμος τῆς νεῦε κλιτὸν ἐκ πάσας χρυσείας ἐξῆρε κανόνας τε κ' ἱμάντας. Quidam putant κανόνας vocari quòd ita essent collocati vt ipsum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites grauaret. Item palus, lignum erectum. Chrysost. in epist. ad Eph. κανόνας vocat clathros earcearum in quibus feræ inclusæ sunt κανὼν τῆς κλίνης, columna lecti, ex lib. Iudith. ex Epigr. κανόνες αὐλῶν regulæ organorum i. tabellæ quæ digitis percutiuntur. ¶ Item κανὼν, mensura saltus, μίαν τῶν πεντήκοντα. Poll. Sic Paul. 2. ad Cor. c. 10. κανόνα vocauit assignatam sibi certã veluti arui Dominici mensuram aut portionem, (quam Dominus veluti ad regulã exegerit) in quo excolenda laboraret, translatione ab agri mẽsoribus sumpta. Ponitur & pro tributo ordinario ac fisco. Item κανόνες χρονικοί, qui συγχρονισμοὶ dicuntur. apud Plut. in Sol. quidam dicunt annales canones appellari, alij supputationes temporum quæ omnium historiarum sint veluti norma. ¶ Κανὼν apud Ecclesiasticos scriptores (præsertim recentiores) quinque modis peculiariter sumitur. Pro regula & norma disciplinæ siue politiæ Ecclesiasticæ. Pro sacrorum librorum catalogo

logo, quorum inuiolabilis est authoritas, & ad quos veluti certissimam normam exigenda sunt omnis religionis Christianæ dogmata.in hac sign.vsurparat in synopsi diuinæ scripturæ Athanasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunque munere seruiebant.Laodic.syn.can.24. Pro certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. Pro fidelium episcoporum & præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur.Ideo autem pro catalogo ponitur, quod catalogus certa norma & regula esset iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

Κανονικὸς.ή,ὸ,q.d.regularis,regulæ consentaneus.Item κανονική, pars quædam geometriæ quæ ad aures pertinet, qua musici vt fundamento artis suæ vtuntur.vide Gell.lib.6.c.18. Item κανονικοὶ apud quosdam ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Ecclesiæ album relati: siue qui canonem, id est sum ex Ecclesiastico ærario accipiebant.Item κανονικοὶ episcopi legitimè & secundum canones electi, Constant.synodi canone 6.

Κανονικὰ βιβλία,libri sacri,in canonem relati:quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, Laodic.synodi.can.vlt.

Κανονικῶς,(q.d.regulariter)secundum regulam & normam. Exponitur etiam ritè.

Κανόνιον.ν.τὸ.lignum cui in nauibus cataphractis tabulæ incumbunt Poll.lib.1. ca.9. Item quoduis genus tractatus seu operis, aut libri.Suid.

Κανονίας.ν.ὁ.& in plur.κανονίαι,apud Hipp. quibus ventres velut ad regulam exacti & directi sunt: quibus opponuntur ventricosi seu ventrosi.

Κανών.ὀνός,ὁ,ἡ, instrumentum quo vtuntur qui eleganter scribunt.Suid.

Κανονίζω,ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis præceptis adstringo.Exponitur etiam,concinno & modulor.Arist.ethic.2.c.3.

Κατα,ρίζομαι,vnde κατακανόνισται,constitutum est & à iure positum in Pand.

Ἀκανόνιστος,ν.ὁ,ἡ,ὴ,(comp.) vt ἀκανόνιστα βιβλία,libri non recepti in numerum eorum quos vno corpore comprehensos κανόνα vocant.

ΚΑ΄ΝΩΠΟΝ.ν.τὸ.sambuci flos,teste Paulo Aegin.lib.7.

Κανωπικὸν,dicitur à quibusdam pityusa herba, vt est apud Diosc. lib.4.c.166.

Καπεῖος,vide in Σκαπτω. Καπε in Κάπτω.

ΚΑΠΗΛΟΣ.ν.ὁ institor.A quibusdam exponitur propola. Plato de rep. lib. 2. scribit καπήλους dici eos qui in foro ad vendendum & emendum operam suam locent. Xen.Pæd.4. πωλεῖν τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους, ὅτι ἐκ ἔφη ἁρμόττοι. Suid. & Etym.volunt καπήλους, generaliter dici,qui aliquid vendant. Hesych.exp.μεταφορέας,ὁ τῶν πρὸς τὴν κάπηλον ἀναφερόντων,ad etymologiam respiciēs.¶ Ponitur & pro caupone,i.vini vēditore.apud Luc.in Herm.ἄρ' οὖν ἀφικόμενος ἀπαιτεῖς τὸν κύκλωψ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους ἀπωλλυμένους καὶ ἀναβαλλόντας καὶ ἀντιβολοῦντας τοὺς οἴνους, item pro eo qui corrumpit & adulterat vinum: ibidem.Metaphor. apud Aeschyl. κάπηλα τεχνήματα,artes & fraudes cauponariæ. *Sunt qui deducant ἀπὸ τοῦ καπνοῦν τὸν πηλὸν, οἷον αὔειν,à corrumpendo vino.

Καπηλὶς.ίδος,ἡ,quæ cauponariam exercet Aristoph.in Pluto.

Καπηλικὸς,ή,ὸν,cauponarius,ad cauponem pertinēs, vt καπηλικὰ μύτρα,epig.lib.2.καπηλικὴ (ἰδέα) Aristot.polit.1.apud Greg. καπηλικὸς τὴν διάνοιαν, qui fraudulenta est mente, cauponum more.

Καπηλικῶς,cauponariè seu cauponatoriè,fraudulenter per impositurā cauponariam.Aristoph.in Pluto.

Καπηλεύω,cauponor,cauponariam exerceo.Propriè de vini vēditoribus.Sæpe etiam ponitur metaph. vt & Latinè cauponari.vt 2.Cor.2.Καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ,cauponantes, i.callidè & auarè,minusque syncerè tractantes, apud Herod.lib.6. καπηλεύειν εἰρηνέω, pacem cauponari vel vendere. Et καπηλεύειν τὰς δίκας,cauponari vel nundinari.Exponitur etiam auarè & sordidè ius dicere. καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæstui habere, apud Herodot.Τὴν σοφίην καπηλεύειν,apud Philostr.loco prostituere.Sic & τὰ μαθήματα καπηλεύειν,apud Plat.in Protag.Exponitur etiam,adultero.

Καπηλεία.ἡ,cauponatio,ipsa cauponandi actio.Exponitur etiam,ars institoria seu cauponaria,καπηλική Plat.de leg.

Καπηλεῖον,ν,τὸ,caupona,popina.Syn.ep.32.

Composita.

Ἀκάπηλος.ν,ὁ,ἡ,ὴ, caupone seu cauponibus carens. Item simplex,non astutus,vel cauponum fraudibus carens.Strab.

Ἀκαπήλευτος γνώμη,syncerus animus.

Ἀνδραποδοκάπηλος, (q.d.caupo mancipiorum)mango,venalitius,mancipiorum venditor.Suid.

Βιβλιοκάπηλος.libroruṁ propola. Luc. (Hesych.

Ἐκαπηλεύω & καταπηλεύω, adultero cauponū more, δόλῳ,

Θεοκάπηλος, qui Deum seu res diuinas cauponatur, qui Deum & res diuinas quæstui habet, seu sacrilegus nundinator,sacrilegus institor. Greg.Θεοκάπηλοι, dicuntur etiam hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent.

Ἱματιοκάπηλος,vestimentorum propola,vestiarius.Luc.

Ὀρνιθοκάπηλος,qui aues cauponatur,qui aues venditat.Pol.l.8.

Παλιγκάπηλος, qui à caupone emit,deinde vendit.Demosth.in Aristot.

Παλιγκαπηλεύω,à caupone emo,deinde vendo.

Προβατοκάπηλος, qui oues cauponatur,qui oues venditat. Plut.in Pericle.

Σιτοκάπηλος,frumenti propola,qui vulgò reuenditor.

Σωματοκάπηλος, q.d. corporum caupo, hominum venditor, mango.Chrysost.

Χριστοκάπηλος, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur.Greg.Nab.

ΚΑΠΝΟΣ,ῦ.ὁ.fumus,vt Od.α.ἰμάλδοις καπνὸν ἀπὸ θυσκόεντα τεοῦσι Ἡσιόδος.Hesiod.in Erg.ὑπὸ καπνῷ καπνιδόεν. Apud Plut.dicitur καπνὸς ἀφανιζόμενος,euanescere.* Etym. dedicit ἐκ τοῦ καίω καὶ πνοὴ,vt propriè sic dicatur ἀπὸ τοῦ καίειν πνοὴ aut ἀπὸ τοῦ καπνοῦ seu κάπτειν τὸ πνεῦμα,vnde καπνός, & κάπνη, quod posterius etymon sequitur.Eust.

Καπνώδης.ές,ὁ,ἡ,ὁ fumosus,fumidus.Gal.καπνηλός, idem apud Nicand.in Ther.

Κάπνη,caminus,fumarium.Aristoph.

Καπνίον,ν,τὸ,parvus fumus,q.d.fumulus.

Καπνία.ἡ.furigo.Item vappa,schol.Aristoph.

Καπνίας,ν,ὁ,(q.d.fumosus)lapis quidam ex iaspidum genere,ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit.Diosc.lib.5.

Καπνιάς,ἀδος,ἡ,vt καπνιὰς ἄμπελος,quæ & κάπνιος. Sic & καπνιὰς λίθος,capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. l.37.c.9. Καπνιάω,fumigo,Apoll.Arg.2.

Καπνίζω,fumum excito:& *ex consequenti* ignem accendo,Ilia.β. κάπνισαν τὸ πῦρ κλισίας.Item infumo,fumigo, fumo inficio & denigro.

Καπνίζομαι,fumigor,infumor.Item in fumum euanesco.

Καπνίσμα,infumatio vel fumatio.Et in Epig.incensum thus.

Κάπνισις,idem quod κάπνισμα.Καπνισής,fumigatus,Athen. l.4.Καπνισὲν ὀλαῖον,vide Æl.lib.1.

Καπνοῖω,poetica ectasi & epenthesi ῖ pro καπνίω, i. καπνίζω, fumigo,suffio.Nic.in Ther.v.31.

Κάπνος siue κάπνιος ἄμπελος, capnia vitis: vitis genus, cuius meminit Theoph.hist.pl.l.2.c.4.& de causis plant.l.5.c.3. vbi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex eo quod τὸ χρῶμα πρὸς βοτρύων ὥστε μέλαν ὥστε λαμπὸν ἔχει,ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristoteles quoque de gen.an.l.4.c.4.

Composita.

Ἄκαπνος,fumo carens, fumum non emittens. vt ἄκαπνα ξύλα.

Ἀποκαπνίζω.fumigo,suffumigo.

Ἀποκαπνισμός, apud medicos quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus & deuoratus excipitur. Vide Plin.l.26.c.6 & Diosc.lib.3.c.116.

Δύσκαπνος,fumum molestum habens:vt δύσκαπνα ξύλα.Theophr.de hist.pl.l.5.c.vlt.Exponitur etiam fumosus.

Ὁμοκάπνοι,q.d.ad eundem fumum degentes.Et (*ex consequenti*) eodem foco vtentes.ex Aristot.pol.1.

Πολύκαπνος, fumo abundans, nimio fumo niger factus: vt Πολύκαπνος ἐρίφος.Eur.in El.

Ὑποκαπνίζω,idem quod ἀποκαπνισμός.

ΚΑΠΠΑΡΙΣ,ίδος,ἡ,cappatis:frutex spinosus, cuius fructus quoque eodem nomine appellatur.vide Dioscoridem lib.1.c.104. Gal.simplic.medicam.libro 7.& de aliment.facult.lib.2.c.38. Plin.libro 13. cap.23.Meminit eius & Theophr.de caus.plant. lib.3.c.1.

Καππαρίδιον,diminutiuè & per contemptum dicitur:vt apud Plut. symp.l.4.πρὸς καππαρίδιον ἔχῃς δ' ἰσάμβιον πρὸς ἀνδρίαν.

ΚΑΠΡΟΣ.ν.ὁ.aper,vt Iliad.ρ. δῆτα κάπρῳ βλωθρῷ αἴξηνον.Xenophon.Pæd. δῆτα ἔφη ὁ κάπρος ἐδ' ἔστι παῖς.Dicitur etiam εὖς κάπρος.Iliad.ι. & ρ. Pro domestico quoque porco, apud Hesiodum dici annotatur.Item pro eo qui castratus non sit atque adeò pro eo quem verrem Latini vocant.¶ Item nomen piscis qui apud Arginos celebris erat.Eust.¶ Est etiam morbus quo laborant apes,vt scribit Hesyc.¶ Item membrum genitale viri.Suid.

Καπραίνα.ἡ.libidinosa:vt καπραίνα γυνὴ.Æl.Dionys.

Καπροάω,ῶ.subo.Dicitur etiam de mulieribus: apud Aristoph. in Pluto.καπροάω,idem apud Arist.hist.an.l.7.

Καπροῦμαι,idem teste Eust.καπρίζω,idem apud Aristot.

Κάπριος.ν,ὁ,pro κάπρος,aper,Iliad.λ.Dicitur & εὖς κάπριος. ρ.Accipi putatur & pro rostro nauis.apud Herodot.

Καπρίσκος,ν,ὁ,piscis nomen, qui & mys appellatur. Athen. libro 8.

Ἀπέκα-

Καρτερόφθορος (comp.) perditè & impudenter libidinosus, ἀπὸ τοῦ λαθροφθορεῖν, pleonasmo φ 1 & ς. Suid. & Etym.

ΚΑΠΤΩ. F. ψω, comedo: vel auidè comedo, & velut me ingurgitando. Eust. Suid. Hesyc. & Etymol. interdum etiam mordeo: vnde quod Aristot. dicit apud Athen. πορφυρεῖον μοῦν κάπτων εἶναι, vertit Plin. lib. 10. cap. 46. porphyrio solus morsu bibit. ¶ Item spiro, flo. in qua significat. ponitur & κάπτω: vtrumque tamen inusitatum thema: sed ab eo formantur quædam deriuata. hinc & part. κεκαφηώς: vnde κεκαφηότα θυμόν, apud Hom. Iliad. 1. De cuius participij formatione vide Eustath.

¶ *Derivata ex Κάπτω 1. comedo.*

Κάμμακτα & καμμακτίδες, edulia quædã Laconica apud Athen. [& Hesych.

Κάψις, voratio, item morsus.

Κάψα, ἡ, capsa, cista, theca. Suid. ἀπὸ τοῦ κάπτειν τὰ ἐδώδιμα, vtpote in quam imponuntur edulia.

Καψάκη, ἡ, idem, lib. 3. Reg. 17. Καψάκιον, capsula.

Κάπη, ἡ, ἡ, præsepe, præsepium, φάτνη. Od. δ. ἀγ τὸν μ', (ἵππους) κατὶ κῆας ἐφ' ἵππειόν κάπεσι. * Eust. deriuat ἀπὸ τοῦ κάπτειν, ἀφαιρέσει τοῦ ἐδώδιμα.

Κάπόθεν, à præsepi. Suid.

Καπάνη, pro præsepi & rheda accipi indicat. Hes. scribens καπανικώτερα dici τὰ χοροστατικώτερα ἀπὸ τῆς φάτνης. Athen. quoque lib. 10. scribit τὰς ἁπλῶς à Thessalis vocari καπάνας. Polluci autem καπάνη est pars quædam currus, vide lib. 1. cap. 10. tit. de partibus currus. ¶ Item galea è pilis, Hesychio.

Καπανικώτερα ab Hesych. exp. χοροστατικώτερα. Athen. lib. 10. dici scribit veluti ἀμαξιαῖα, ideoque μεγάλα ac μεγαλότμητα.

Κάπελα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Κάπτω.

Ἀνακάπτω, deuoro. Herodot. & Aristot.

Ἀνάκαψις, deuoratio, apud Aristot. de gen. an. lib. 2. cap. 5.

Ἐγκάπτω, & ἐπιγκάπτω (*decomp.*) voro, deuoro, apud Aristoph.

Ἐγκαφός, ὁ, buccella, bolus, frustulum. Eupol. 5. apud Suid. & Υποκάπτω, præuoro, præcipio & deglutio. Aristot. [Eust.

Composita ex Κάπη.

Βουκάπαι, αἱ, boum præsepia. Hesych.

Ὁμόκαπος, ὁ, ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel (per catachresin) eadem mensa vtitur. Aristot. Polit. 1.

Πωστικάπη, ἡ, instrumentum erat [vt tradit Ælius Dionysius] rotæ simile, per quod iumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum & de instrumento quo impediebantur homines ne manus ori admouere possent. Ex quibus verbis colligit Eustath. πωστικάπτειν dictam ἀπὸ τοῦ κάπτειν, ἢ τὴν πόσιν, ὅ ἐστι τὴν ἐδώδιμον.

¶ *Derivata ex Κάπτω spiro.*

Κάπος, flatus, Etym. Hesych. Suid. Ponitur & Κάφος pro eodem.

Καπύω, flo. Ἀποκαπύω, effio. vnde Iliad. ἀμφὶ δὲ οἱ ψυχὴν ἐκαπύσσεν, efflauit animam.

Καπυρός, à Hesych. exp. καπύουσαν ἐκπνοήν, vt in Epigr. ἀμφὶ γελᾶς καπυρὸν παρακείσεαι, magno cum cachinno veluti efflans risum, vide & in comp. ex Πῦρ.

Κάπυς, κάπη, κάπος, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Κάρ κάρα, vide in Κάρηνον.

ΚΑΡΑΒΟΣ, ὁ, carabus: animal marinum è cancrorum genere cauda à cæteris cancris distans, vide Plin. lib. 9. cap. 31. Aristot. hist. an. l. 4. cap. 2. & Athen. l. 3. A Gaza exp. locusta.

Καραβίδες, carabi speciem gerens, qui è caraborum genere est. Aristot. lib. 4. de part. anim.

Καράβιον, paruus carabus.

ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ, ἡ, dictum fuit vile & rusticum calceamentũ vna suppactum solea. Xen. anab. lib. 4. ἐπὶ δὲ κάπιλιν τὰς ἀρχαίας ὑποδήματα, καρβατίνας, πτωκοπρῳρα ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

ΚΑΡΔΑΜΟΝ, τό, nasturtium: herba de qua Dioscor. l. 2. cap. 185. Plin. lib. 20. cap. 13. * Sunt qui sic nominatam putent, quasi καρδ' ἄμον, quia calore & acrimonia sua caput tenet.

Καρδάμινη & καρδαμίς, cardamine & cardamis: herbæ à nasturtij similitudine sic nominatæ. Pro καρδαμίς dicitur ab Hippocrate σκωρίδιον, vt testantur Erotianus & Gal.

Composita.

Ἀγριοκάρδαμον & λεπιδίον, dicitur à quibusdam ἡ Ἱσπανὶς βοτάνη, herba Iberis, vt tradit Paul. Ægineta lib. 3. cap. 77. quasi nasturtium agreste. Ætio καρδάμινον dicitur, lib. 12. cap. 12.

Κυνοκάρδαμον, quibusdam idem quod & Καρδάμον, nasturtium. Dioscor.

ΚΑΡΔΙΑ, ας, ἡ, cor. idem est quod poeticè Κῆρ (* à quo etiam deduci putatur & dici quasi Κηρδία (Aristop. in Ranis, ἀλλ' ἀκούσας Κλεωνὸς ἐξ τοῦ κηρδίου. Apud eundem in Nub. & Plat. in symp. & Plut. de audit. poem. Καρδία πηδᾷ. Apud Lucianũ de salt. ἀνὸς κατὰ τὴν καρδίαν ἔχει. Et Καρδία λέων τοῦ vocat stellã, quæ in corde leonis sidereis apparet. Metaphoricè interdum ponitur, exponitúrque animus, vt apud Plutarch. in apophth. καρδίαν μισεῖν. Sic apud Aristop. in Nub. ὀνομαστὶ καρδίας φιλεῖν, ex animo diligere. in Geopon. ἀμβλυωπεῖν τὰς καρδίας, exp. sensus. ¶ Καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & mutuum consensum, vt declarauit Gal. lib. 1. de placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. lib. 2. καὶ ὁπόσα ἐς τὴν καρδίαν ξυνέβαινε ἀνιαρὰ τὸ αὐτίκα καὶ &c. ¶ Καρδία, matrix seu medulla & quasi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλεψύδρας, apud Aristot. in Probl. aluus clepsydræ.

Καρδιακός, ἡ, ὁ, cardiacus, cui cor dolet vel potius os ventriculi. Propriè sic dicitur, qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resoluitur. Gal. & Dioscor. interdum adiect. q. d. cordialis, vt καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med.

Καρδιάω, ῶ, cordis dolorem sentio, seu potius dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. in cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἀδελφή μου, exp. vulnerasti.

Καρδιώσσω vel Καρδιώσσω idem quod Καρδιάω, cordis dolorem sentio &c. Aristot. in probl. & Gal. Exponitur etiam κεντεῖν ab Ælio Dionysio.

Καρδιωγμός, cordis dolor, seu potius oris ventriculi, morsus seu rosio cordis, vel potius oris ventriculi. Exponitur etiam cordis (hoc est visceris eius quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. vide Gal.

Κραδία, cor (per metathesin pro καρδία) apud poetas. Il. α. & alibi passim. interdum κραδίη & θυμὸς copulantur: vt Il. θ. Od. α. & alibi. Sic & apud Hesiod. in Theog. Exponi interdum potest, animus vel mens: item sensus. A Didymo & Etym. annotatur dici κραδίην à verbo κραδαίνεσθαι, καὶ πάλλεσθαι, quòd perpetuò palpitet cor.

Composita.

Ἀκάρδιος, ὁ, ἡ, qui sine corde est. item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκάρδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Ἀνακάρδιον, siue ἀνακάρδιος, arbor est Indica, fructu auiculæ corculo non dissimili (vnde nomen putatur inditum) rubente intus cruore, quo velut sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantum huius arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram colorémque æmulentur. Paul. Ægin.

Ἀντικάρδιον, canum illud quod sub pectore est carneum mollé-[Hesych.
que ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή.

Βαρυκάρδιος, cui cor graue est, grauatum cor habens stolidus.

Διακάρδιος, cor pertransiens. Ioseph. de antiq.

Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua est cor. Sic dicitur interna pars & medulla ligni. Dioscor. lib. 1. ἐγκάρδιον τῆς σφόμβου, medulla caudicis. Sunt qui cuiusliber etiã rei internam partem ita dici putẽt.

Ἐντεκάρδιον, idem quod κεκάρδιον. Nicand.

Ἐρυθροκάρδιος, qui rubro corde est. item qui rubra medulla est.

Εὐκάρδιος (& poeticè εὐκραδίων) bonum cor habens, 1. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. εὐκάρδιον exp. εὐστόμαχον stomacho conueniens.

Εὐκαρδίως, forti & præsenti animo. Eurip. in Hecuba.

Θρασυκάρδιος, audaci prædius corde seu pectore, qui impauidus & magno est animo. Hesiod. in asp.

Κατάκαρδος πληγή, ictus in cor directus. Herodian. lib. 6.

Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est cui cor saxeum est.

Μελαγκάρδιος, qui nigro corde est. item qui nigra medulla est, item qui atrocis & crudeli animo est. Apud Aristoph. μελαγκάρδιος πόνος dicitur metaphora sumpta ab agrestibus hominibus quos ob agrestem feritatem μελαγκάρδιους vocãrunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignauo & segni corde est, excors, stupidus, qui tardo ingenio est. Hesych.

Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens, iracundus, ad iram præceps, vel qui acuta ira excandescit. Aristoph. in Vesp.

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis inuolucrum: tunica quędam crassa, dura à cordis basi nata & ipsum vndique ambiens. Poll.

Ποτικάρδιος, qui est in corde, cordi insidens, pro φροντικάρδιος, Bion in epitaphio Adonidis.

Προκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum iuxta os ventriculi. (ties. Marci 16.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est. ¶ Σκληροκαρδία, cordi duri-

Τλακάρδιος, qui toleranti & forti animo est, cuius cor tolerare nouit. Hesiod. in asp. Herculis epith. Τλητικάρδιος, idem. Eust.

Ταραξικάρδιος, cor turbans, cor seu animum mordens & turbans. Aristoph. in Acharn.

Ὑποκάρδιος, qui est sub corde, sub corde latens, aut etiam in corde: vt ὑποκάρδιος ἄλγος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκάρδιος ὁμφή, cordis conceptio, mens & cogitatio.

Ὑψικάρδιος, qui corde est elato, superbus, arrogans.

Καλκοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo & propemodum inuicto. Theocr. idyll. 11.

Ἀμφιτρύων ὁ Καλκοκάρδιος ἥρως.

Καρδαμύλιον, vide in Σκαρδαμύλιον.

ΚΑΡΔΟΠΟΣ.ω,ὁ,mactra,alue* in quo farina mixta aqua subibigitur & panis pinsitur: quod & μάζις, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς, λεκάνη, teste Poll. & Suid. Aristoph. apud Gell.li.13.c.14. dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον, vtendã pete mactram, vel si mauis ita appellare κάρδοπον. Et in Nubib. κἀν' ἐν κάρδοπῳ Κλεωνύμῳ, ἀλλ' ἐν θυείᾳ τρεῖς ὑπὸ πτ' ἀνεματίας.

ΚΑΡΗΝΟΝ.ω,τὸ.caput, vt apud Hom. Il.λ. κάρηνα Τρώων φευγόντων. Et Od.κ. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. ¶ Item vertex, summitas, vt πόλεων κάρηνα & ὀρέων κάρηνα, apud eundem poetam.* Etym. deducit à κείρω, vnde ἔκαρον. Eustathius dicit κάρα (de quo mox) & ἄκρα ταυτίζεσθαι, & ex hoc illud fieri literis transpositis.

Κάρη.τὸ. (indeclinabile & Ionicum) idem quod κάρηνον, & ex eo per apocopen factum esse volunt Etym. & Eust. Iliad. χ. πολέοντε κάρη πολέοντε γυῖα.

Κάρηκρ.ατος, τὸ, idem, vt Iliad. ψ. αἰθέμεν δὲ λοετρά καρήκατος ἄντον ἱκέσθαι. Hinc volunt grammatici per syncopen facta esse καρητος & κάρητι apud poetas.

Κάρα, τὸ, idem quod κάρη, frequẽs apud tragicos. vt Soph. in Aiace. παῖσον κάρα θυόεν. Eurip. in Medea. σοῦ κάρα μιαιφόνον. Itẽ pro tota facie. apud Soph. Veteres neutro genere vsi sunt, qui autem illis successerũt, in fœm. etiam vsos esse annotauit Eust.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ. squilla, pileis genus ex genere τῶν μαλακίστρα κων, dictum ὅτι τῷ κάρᾳ, quia caput maius habet reliquo corpore, teste Athen. lib 3. Κεφάλιον & κεφαλάριον, parua squilla, squillula. Aristot. hist an. lib. 5.

Κάρι ὁ κάρη per apocopen. Il.τ. ῥίψας ἐξ ὀρέων ὀστὸν κάρ, in caput. ¶ Est & gentile nomen. Κᾶρες enim sunt populi Ionibus & Doribus finitimi; quorum regio dicitur Καρία. Accipitur Κᾶρ & pro Carico mancipio, seu homine nauci & nihili, qualis Carum gens quæ alijs se mancipabat.

Κάρανος, pro αὐτοκράτωρ, κύριος, apud Xen. Hell.1. Καρανεὺς μόρος, apud Eurip. exp. mors capitalis.

Κράς, ατος ὁ, vel τὸ, idem quod κάρη. Il.τ. κατ' ἀνδρῶν κράτα βάλον. Apoll. Arg.1. κράτος ἐξ ὑπάτοιο.

Κρᾶς, ατος ὁ vel τὸ, idem quod κράς, ex quo & factum per syncopen. vt ὀστὸ κρατός Od.ξ. Et κῇ κρᾶτα. Od.θ.

Κρῆθεν, adverb. à capite, de capite. Hesiod. in alp.

Κρανον.ω, τὸ caput. Eust.

Κρανος.ου, τὸ, galea. Luc. de scribenda hist. & Plutarch. an seni administr. respub.

Κρανίον, ω.τὸ, caluaria, calua. Luc. in Timone. Interdum exponitur etiam, caput: vt apud Herodian. ¶ Item poculi genus, apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis, ex Theophr. hist. pl. lib.1. cap.9.

Κρανάος.ᾶ.ὁ, asper. vt κρανὴ Ithaca, apud Hom. Exponitur & sterilis. Vult Eust. deduci à κράνον.1. caput.

Κάρ, &c. Κρεῖν, &c. Κάρυς, &c. Κορυφή, &c. Κρατύς, &c. Κρανεῖν, &c. Κρυφαῖος, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primùm ex κάρηνον.

Ἀμφικάρηνος, ω.ὁ ἡ, ὀ. vtrinque caput habens, vel biceps geminum caput habens. Pro eodem dici & ἀμφίκρανος per syncopen quidam tradiderunt.

Δικάρηνος, biceps geminum habẽs caput. Hom. in βαρυχέμετυμ.

Ἑκατογκάρανος, q.d, centiceps. Pind. Aristoph. & Æschyl.

Εὐρυκάρηνος ἄναξ, corpus lato seu vasto capite. Oppian. de venat. lib.3.

Λευκάρηνος, glabrum caput habens.

Ξανθοκάρηνος, cui flauum est caput, i. cui flaui sunt capitis pili.

Ὀξυκάρηνος, acutum caput habens. Dion. Alexand.

Οὐλοκάρηνος, qui crispo capite est. i. crispis capillis. Od.τ.

Πεντηκοντακάρηνος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi apud. Hesiod. in Theog.

Πολυκάρηνος, multa capita habẽs. vt πολυκάρηνος ὄφις, in Epig.

Προκάρηνος, præceps capite deorsum vergens.

Τεσσαρακάρηνος, triceps. Hesiod. in Theog.

Ὑψικάρηνος, altum caput habens, vel altum cacumen habens.

Composita ex κάρη seu κάρα.

Ἀκρής, cerebrum vel caput. Etym.

Ἀκρὴς & ἀκρεῶν, exp. quasi ita exiguus vt caput & principium reperiri non possit. Poll. Vide & in compositis ex Κέρας.

Ἀμφικαρὴς ἔος, ὁ ἡ ὀ idem quod ἀμφικάρηνος. Nicand. in Ther.

Ἀντικρὰ locus qui post clauiculam est. Hesych.

Καταγκάρα Atticè dici ait, pro ἐπὶ κεφαλῆς in caput. apud Dionys. Long. Id tamen dicitur potius κατωκάρα, quod κατωκάρα scribitur. apud Aristoph. in Acharn.

Τείκαρα, nomen promontorij.

Χηλικρὴς, caluus: quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex κάρ.

Ἄνακρ, sursum versus, in acciue. Quidam exp. in superiorem partem (cuius cont. ὑπακρ.) apud Hippocr.

Ἐγκαρ, ατος ὁ, cerebrũ vel pe! culus. vt quidã exp. Il.α. τίω δ' μὲν ἐγκαρ ἄτην. Dicitur etiam ἐγκαρον, ω, pro cerebro, apud Lycophr. & Alcæũ epig. li.3. ἀμφὶ τὸν τῇ κάρᾳ ἠδὲ κεφαλῇ εἶναι. Ἐπίκαρ, ὰ ἐπ, ὀπ κάρ, in caput.

Composita ex κράνος seu κράς.

Δικρανὴς, ίος, ὁ ἡ ὀ. biceps.

Δίκρανος, bifidus, bicornis, apud Hippocr. de loc. in homine. Δικραυότης.ητος, q.d. bifiditas, bicornitas, Hippocr. ibidem. Vide & in comp. à κέρας.

Δίκρους & per contract. δίκρους; item δικρόος & per contract. δικρῶς biceps, bifidus, bisulcus, bifurcus. Xenoph. in Cyneg. Vtitur & Hippocr. Gal. Aristot. & alij. Fœmininum δικρόα substantiuè aliquando ponitur apud Aristot. & Xen. Dici autem δίκρους per syncopen pro δίκρανος seu δικράνους: vel potius quasi δίκρα & δίκρανος scribit Etym.

Καταχρόβον, idem quod κῇ κρατὸς, seu κῇ κάρας, κῇ τῆς κεφαλῆς.

Καταχρᾶς, idem: nonnulli tamen volunt esse pro κῇ κρᾶτος i. vt nonnulli exp. prorsus, funditus.

Λευκόκρας, candidum habens caput.

Composita ex κράνον.

Ἀμφίκρανος, ω.ὁ ἡ ὀ. q.d. vtrinque capitatus, aut circumcirca capitatus. Eurip. in Herc. fur. Dici tamen per syncopen pro ἀμφικάρηνος quidam tradiderunt.

Ἀποκρανίζω, (poet.) caput amputo.

Βύκρανον.ω.τὸ caput bubulum: apud Proclum de spæra. Item galea facta ex capite bouis. Βυκράνιον, vitis nigra. Dioscor. Sic etiam appellatur τὸ ἀντιῤῥόνον. Gal.

Δίκρανος, biceps. Δίκρανον [sub. ξύλον] exp. furcatum lignum, furca. apud Luc. in Timone.

Δικρανόω.ῶ, bifurcum reddo, seu biceps. in duas partes aperio.

Ἐπίκρανον.ω.τὸ. quod super caput est, seu vitta, capitis ligamentum. idem quod κρόκεμνον. Eurip. in Hippol. Item munimentum quod capiti imponitur, i. galea. Poll. Ἐπίκρανα dicuntur etiam capitula siue capitella columnarum, apud Architectos, idem quod κιονόκρανον. Xen.

Ἐπικρανὶς ίδος.ἡ. cerebrum. Poll.

Ἑτεροκρανία κεφαλαία seu ἑτεροκρανία absolutè dicitur quum alteram cranij seu capitis partem dolor tentat, dextram vel sinistram quæ & ἡμικρανία. Gal. in Hagoge. & in defin. medic.

Ἡμίκρανον.ω.τὸ. dimidia capitis pars. Alex. Trall. l.1. c.12.

Ἡμικρανία.ᾶ & ἡμικρανικὸν πάθος dicitur ὑπὸ ἡμίκρανον ἀδίων. Galen. περὶ κῇ τόπ. lib.2. cap.3. Aet. lib.6. cap.49. & Paul. Ægin. lib.2. cap.5.

Ἡμικρανικοί, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxij sunt. Paul. Ægin. lib.2. cap.5.

Κιονόκρανον, idem quod ὑπέρανα. caput columnæ. Xen.

Μακροκράνος, Doricè pro μακροκράνος, vpupa: quoniam in capite habet cristam velut oblongam galeam. Hesych.

Μαλακοκρᾶς, ᾶς, q.d. molliceps. Auis nomen, apud Aristot. hist. animal. lib.9.

Μελάγκρανος, nigriceps. Iũ i genus, apud Plin. li.21. c.18. & Hesyc.

Μεσόκρανον, media capitis seu cranij pars, vertex. Poll. l.2.

Μυριόκρανος, innumera habens capita. Epith. canis Lernæ, apud Eurip. in Herc. fur.

Ὀρθόκρανος, erectum caput habens. Soph. in Antig.

Περικρανος, qui circum caput est aut adhibetur. Poll.

Περικράνιος χιτὼν, apud anatomicos dicitur tunica seu membrana quæ cuti calvariam ambienti subiecta est. Vtitur & Plutarch. in Numa.

Πολυκρανος, multa habens capita. Eurip.

Πρόσκρανος, capiti adiunctus. Πρόσκρανον, idem quod προσκεφάλαιον, cervical, puluinar. Pro quo Doces dicunt ποτίκρανον: vt apud Theocr. idyll.15. [in Oreste.

Ταυρόκρανος, tauri caput habens, qui taurino capite est. Eurip.

Τρίκρανος, triceps. Soph. Τρίκρανον, promontorij nomen. Xenop.

Ὠλέκρανον.ω.τὸ. quasi ὠλενόκρανον, caput cubiti, eminens & protuberans cubiti pars, gibber, apud Aristot.

Ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio. apud Poll.

ΚΑΡΚΑΙΡΩ, resono, sonitum edo: vel etiam pulsatus vibro & tremo. vt Il.υ. κάρκαιρε δὲ γαῖα ποδῶν ὑπὸ καὶ κτ. Ὀμηρίδων ἀμφὶ κτ.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, siue Καρκῖνος, ὁ, cancer, de cuius piscis generibus vide Aristot. hist. anim. l.4. cap.2. Athen. l.3. & Plin. lib.9. cap. 31. * Sunt qui ita denominatum dicant ἀπὸ τοῦ γαστρὸς φέρειν, ὅθεν τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. ¶ Est etiam sidus hoc nomine ex duodecim zodiaci signis. apud Arat. μίαν δὲ τε καρκίνος ἔστι. ¶ Item cancer, morbi genus: de quo vide Hippocr. Alex. Aphrod. Gal. ¶ Καρκῖνοι, dicuntur ossa duo ingalia quæ prope tempora committuntur. Poll. lib.2. ¶ Item καρκίνος, cancer: vinculi genus apud Gal. lib. de fasciis, fascia in plures partes scissa, cancrorum pedum speciem referens. ¶ Est & calceamenti genus, Hesych. & Poll.

Καρκινοειδὴς, ος, ὁ ἡ ὀ, cancro similis, vel qui è cancrorum genere est. vt ἡ καρκινοειδὴς, apud Aristot. l.4. de part. an. quæ è cancrorum genere sunt. Sic καρκινοειδὴς ἕλκη, apud Dioscor. vlcera quæ in cancros vergunt. Et Καρκινοειδὴς ὄγκος apud Alex. Aphrod. probl. lib 1. quæst. 92.

Καρκινώδης, dicuntur animalcula minutis cancris similia, colore fulvo, quorum meminit Aet. l.6. c.139.

Καρκινωτ.

Καρκίνιον, ν. τὸ, parvus cancer, cancellus. Aristot. hist. an. l. 5.

Καρκινῶσθαι, cancro tentari & infestari. apud Hippocr. At καρκινῶσθαι volunt dici plantarum radices quæ cancri instar divaricatæ & in latera dispersis fibris vel capillamentis terram approbendunt apud Theophr. sæpe.

Καρκίνωμα, τὸ, idem quod καρκίνος, cancer morbus, apud Dioscor. lib. 1. & 2.

Σὺν καρκινώσει, dicuntur frumenta quum radices agunt. Theocr.

ΚΑΡΟΣ, ου. ὁ, sopor cum grauedine marcor, ceruini species secundum quosdam. Galenus Methodi l. 13. κατὰ φύσιν ἕξεις distribuit in ὑπνωτικὴν ἕξιν & κάρος ac καῦσον. item generaliter, soporem Herodian. lib. 1. δύνοις δὲ καρὸς ὑπνώττειν αὐτὸ ὕπνον τι καθελκόμενος, ὑπὸ κάματου παντελῶς εἰθὺς ἀνιπτάμενος. atque in soporem prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur quem se tradidit. Apud Dioscoridem κάρον ὑπνοφόρον, exp. grauitatem soporémque affert. Apud Apol. Arg. 2. κάρῳ δ' μιν ἀμφεκάλυψε Ποσειδάων. schol. exponit σύνεσιν, q. d. obtenebratio. Apud eundem exponitur etiam crapulatis redundantia. Aristot. in problem. τὸ κάρον καὶ τὸν πρωϊνὸν λεγόμενον πόνον. Dedocitur à κάρα, caput, quòd capitis grauedinem afferat. ¶ Item κάρῳ vel κάρον herba quæ officinis carum, vulgo cherum, de qua vide Dioscor. l. 3. Dicitur etiam κάρον Ἄτιον, & κάρον, item κάρυον annotatur, ἰσοκρατοῦντον à Simeone Seth.

Καρόω, ῶ. sopor cum grauedine affero, marcorem induco seu veterum. Gal. Apud Aristot. καρώσας ὕπνῳ βαρυνθεῖς, alto graueque sopore oppressi.

Κάρωσις, q. d. soporatio. 1. actus ipse soporem illum inducendi. Exponitur etiam, sopor.

Καρωτικός, ή, ὸν, soporifer, soporem inducens qui κάρῳ dicitur, exponitur etiam grauedinem afferens. Gal. & Dioscor.

Καρωτικαὶ (sine καρωτίδες) ἀρτηρίαι, quæ & λυπαργικαί, & ὑπνωτικαί; nimirum duo arteriæ magnæ qui sub clauiculis duplex iuxta asperam arteriam, vna cum vena iugulari in caput feruntur, sic à veteribus medicis dictæ, quod vinculo exceptæ carotidis lethargum & apoplexiam inducant. Aristot. hist. anim. lib. 3. Arethæus acut. morb. lib. 2. cap. 12. Gal. in lib. de vsu respir. Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Composita.

Νάρκωρ, dormitatio, segnities, sopor, veternus, sopor, quasi τὸν νῦν κάρωσιν, vt tradit schol. Nic. in Ther. vers. 189. A Suida & Etymolog. adiectiuè etiam exponitur δύσκωφος. Vide & in com. à Σκέρω.

Ὑπόκαρος, sopore leniter afficior sed quidantenus. Dioscor. l. 4.

ΚΑΡΠΑΙ, ῶν, potantur esse vermes qui oleis innascunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. ὅσα γὰρ ἐν τοῖς ἐλαίοις τὰς καρπὰς γίνεται, vbi tamen quidam legendum suspicantur κάμπας.

ΚΑΡΠΑΣΟΣ, ου. ὁ, carpasus, ex Athen. lib. 1. εἰς χιτῶνας τοῦ κατωτέρω κεκλωσμένου, ἐν τῷ ὅπλῳ. Quæ desumpta sunt ex Xenophonte lib. 6. Anabas. vbi scriptum καρπασίνου.

Καρπαλίμως, vide in Ἅρπαξ.

ΚΑΡΠΑΣΟΣ, ου. ὁ, carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero Dioscor. l. 6. c. 13. & Paul. Ægin. l. 5. c. 43.

Ὀπὸς καρπάσου, (Dioscor.) ἐστὶ καρπασίου, succus carpasi. Gal. lib. 1. de antidot. & τῷ κῷ τόπῳ lib. 1. c. 3. ex Archigene.

ΚΑΡΠΗΣΙΟΝ, ου. τὸ carpesium fructuca renum, cuiculis cinnamomi similis, odore & φῷ sed valentiore & magis aromatico, duplo pondere pro cinnamomo vsurpatur à Galeno. Serapio, Auicenna atque Arabes omnes cubebas esse dicunt. Sunt qui crediderint ἀμωμοσίνιον esse. Plura vide apud Galen. simpl. medic. l. 7. & de antidot. l. 1. & lib. 1. τῷ κῷ τόπῳ.

ΚΑΡΠΟΣ, ῶ. ὁ, fructus. Generaliter de quarum libet plantarum fructu dicitur. Od. η. (de fructu olearum & ficuum) Τῶν ὑποτὶ καρπὸς ὄλλυται. Et καρπὸς ἀμάων apud Hom. & Hesio. quicquid è terra proueniat. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3. καρπὸς δὴ τὸ συγκομιζόμενον ἀπὸ μιᾶς ἑκάστης φυτείας. semitur & pro semine, apud eundem. Item metaph. vtilitas emolumentum. Herodian. l. 8. ἐπὶ καρπῷ τῶν νῦν παρόντων ἀγωνίζεσθαι. ¶ Item iunctura manus cum cubito. Aristot. de part. an. 1. ἄμφω δὲ χεῖρε καὶ βραχίονε, καρπὸς. Sunt tamen qui pro vola accipiunt apud Homer. Iliad. ω. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα χίρνατο. Ἑλλαβὴ δὲ ἐξήγηται.

Derivata ex Καρπὸς, *fructus.*

Καρτίμη, fructus, offerto Leuit. cap. 2.

Καρτίζομαι, ίσομαι, fructum percipio, fruor. Theophr. hist. pl. 4. καρπώσασθαι ἑκάστου τὸν καρπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ, frui suis rebus. Sic καρπώσασθαι σχολὴν, frui otio. Syn. item consequor, vt καρπώσασθαι δίκας, apud Dem. Sic Xen. Pæd. 8. καὶ ἐκ τούτου καρπώσομαι ἀσφαλῶς δόξαν. Exponitur etiam aliquando, vsumfructum percipio, vt apud Demosth. in Aphobum. ἐξεστιν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου καρπώσασθαι, item exhaurio & consumo. Dem. (de matre Æschin.) καρπωσόμενος θεοῖς χρήματα εἶναι. Dicitur etiam de nubis vt apud Aristid. καρπώσασθαι δὲ καὶ νέφη ἐστὶ τὸ ἀφαιρεῖν. Apud Lysiam in apol. 1. καρπώσασθαι δὲ τὰς τῶν πολιτῶν συμφορὰς, sunt calamitatibus reip. t. ex rep. calamitatibus fructum percipere, & sua commoda comparare.

Κάρπωμα, τὸ, fructus qui percipitur, quæstus. Hesych. Item oblatio, victima seu hostia. Exodi 29. & Leuit. 1. cap. Exponitur etiam possessio, seu possessio ex qua fructum & emolumentum capimus.

Κάρπωσις, ίως. ἡ, fructuum & commodorum perceptio, vsus rei fructuosiæ. q. d. fruitio. Xen. Pæd. 4.

Καρπώσιμος, νὸ, ἡ, ex quo fructus capi potest, item fructiferus. apud Athen. l. 11.

Καρπιμος, ου. ὁ, fructiferus, seu qui fructus gignere solet aut aptus ad fructus edendos. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Καρπίζω, fructum colligo seu decerpo item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Dioscorid. lib. 3. ca. 57. καρπίζουσι δὲ πρὶν ἢ ἀνθῆσαι.

Καρπίζομαι, idem quod καρπόομαι, fructum colligo, apud Thucyd. & Atheo. lib. 6. item defrugo i. fructus seu fruges consumo, & q. d. fructibus seu frugibus exhaurio & exinanio. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Καρπισμὸς, ὁ, fructus perceptio, vsusfructus. idem quod καρπώσις. Item defrugatio, exinanitio & extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. ibidem.

Καρπόω, ῶ, ἀλέω, idem quod καρπόομαι & καρπίζομαι, fructum percipio, fruor, vt καρπόειν χρόνον, apud Pol.

Καρπωσις, ἡ, fructus perceptio, vsusfructus. idem quod καρπωσις & καρπισμὸς. καρπώσιον, ου. τὸ, idem videtur esse, quod καρπός. Pol. ex Aristop. Apud Nic. in Alexiph. εἰδ' εἰν καρπώσιον, idem quod εἶδος.

Composita.

Ἁβρόκαρπος, ον. ὁ, ἡ, molles & delicatos fructus ferens.

Ἀγλαόκαρπος, splendidus fructibus quos fert, vel splendidos aut pulchros fructus ferens: vt μηλέαι ἀγλαόκαρποι, apud Homer. Et βίρος ἀγλαόκαρπον apud Nonn.

Ἀείκαρπος, semper fructum habens, perennes seu perpetuos fructus ferens.

Ἄκαρπος, infructuosus. Theoph. τῶν τριβόλων τὸ ἄρρεν ἄκαρπον. item generaliter inutilis.

Ἀκαρπία, ἡ, infructuositas, sterilitas, vt ἀκαρπία γῆς.

Ἀκαρπόω, ῶ, sine fructu sum, infructuosus & sterilis sum, fructum non gigno seu fero. Theoph.

Ἄκαρπος, ex quo fructus perceptus non est. vt χάρις ἄκαρπος, apud Soph. ex qua nemo fructum percepit.

Πανάκαρπος, [comp.] omnino infrugifer & sterilis. Nicand. in Ther.

Ἀκρόκαρπος, in summitate fructum habens, in summa sui parte seu cacumine fructum edens. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 23.

Ἀμυρόκαρπος, nigrum habens fructum, dicitur de flore fructuæ, apud Theophr. l. 6. c. 12.

Ἀμφίκαρπος, vtrinque seu ab vtraque parte fructum habens.

Ἀπεκαρπώσω, ῶ, fructum edo seu emitto: item emitto veluti fructum genera, pullulo. Gal. apud Hippocr.

Βραδύκαρπος, tardos seu seros reddens fructus.

Γλυκύκαρπος, cuius fructus dulcis est, dulcem fructum gignens. Theocr. idyl. 11.

Γλυκυκαρποῖοι, fructus mei dulces sunt, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπος, cuius fructus nudi sunt, qui non habet fructus inuolucro aliquo tectos.

Διακαρπίζομαι, decerpo.

Δίκαρπος, ῶ, bigenus, bis fructum gignens. Strabo, δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν.

Διακαρπόω, ῶ, bifarius sum, bis fructum fero: tam de arbore quam de fructu. Theophr.

Δούκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόκαρπα. Eust.

Ἐγκαρπος, in quo fructus insunt, fructus in se habens. Metaph. Soph. in Thrachin. de muliere gravida, in cuius vtero fœtus est, veluti fructus in arbore. Suid.

Ἐγκαρπόω, ῶ, ἡ, fructuosus. Hesych.

Ἐκκαρπόομαι, ῶμαι, idem quod καρπόομαι. Greg. τὸ ἄγειν ἐκκαρπώσασθαι μέγα ἐν τῇ βίῳ, quæstum habere res factas & diuinas atque exhaurio & extenuo facultates alicuius & percipio earum fructus apud Demosth.

Ἐκκάρπωσις, fructuum ac commodorum perceptio & vsus rei fructuosi.

Ἐκκαρπίζω, fructum decerpo & percipio. Ἐκκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Ἐπαλλόκαρπα, apud Theophr. esse dicuntur quæ aliarum plantarum falta sustentaculo quasi fructificant.

Ἐπετεόκαρπος, vno anno fructificans. Theoph. l. 1.

Ἐπικάρπιος, frugifer, vel qui est fœcundus. Aristot. de mundo.

Ἐπίκαρπον, quicquid semen aliquod continet, ex annotat. Marcell. in Dioscor.

Ἐπίκαρπα, dicuntur etiam ramusculi plantarum de quibus fructus ipse dependet, & qui sunt super fructum. Athen. lib. 2.

Ἐπικαρπία, ἡ, fructus, fructuum prouentus, fructuum reditus. Item metaph. fructus & reditus qui ex ipsa summa capitali manant, vsus rei fructuosus, idem quod ἐκκάρπωσις. Plat. lib 11. & de leg. Aristot. cæc. 11.

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo. Theophr.

Ἐπιχολλόκαρπος, (decomp.) q. d. super folia fructuum habens, qui in foli j dorso fructum gerit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὔκαρπος, bene fructificans, vberibus fructibus fœcundus. Theophrast. de caus. pl. l. 1. Item actiuè, bene fructificare faciens, fructuum vbertatem adiuuans, vt Εὔκαρπος ἀήρ, apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Item metaph. fœcundus, vt Venus Εὔκαρπος, apud Plut. in Erot.

Εὐκαρπία, ἡ, fructuum vber prouentus, fructuum vbertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophr. de caus. pl. lib. 2. & Theophyl. cp. 74.

Εὐκαρπέω, ῶ, fructibus vberibus fœcundus sum, vberes fructus fero, q. d. benè seu feliciter fructifico.

Ἡδύκαρπος, suauis & iucundos fructus gignens: vt ἡδύκαρπον δένδρον apud Theophr.

Κακόκαρπος, malè & infeliciter fructificans, aut etiam malos fructos gignens.

Κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9. Plut. in Coriol.

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio; vel fructuum pulchritudo & venustas.

Καλλικαρπέω, pulchros & venustos fructus edo: aut pulchros & bonos fructus gigno. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Καρπόκαρπος, fructuosus, frugifer: vt Καρπόκαρπος ἐλαία, frugifera, olea Psalm. 51.

Καρπόκαρπον, ου, τὸ, fructus ex Theophr. (uit. 6.

Καρποκαρπόω, ῶ, adoleo. Suid. Καρποκάρπωσις, exp. cinis, Le-

Κλετόκαρπος, inclytum fructum habens. Pind.

Λευκόκαρπος, cuius fructus albi sunt. Theophr. [sunt.

Λεύκοκαρπος, cuius fructus albi sunt. Theophr.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cuius fructus magni

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum, seu fructus loco atram afferens obscuritatem: vt Μελάγκαρπος ἀκάρεια, apud Plut.

Μικρόκαρπος, fructus paruos ferens.

Μικροκαρπία, parui fructus editio, fructus exiguitas.

Ξηρόκαρπος, aridum seu siccum fructum pariens.

Οἰσόκαρπος, salicis fructus: ab οἶσυς, quæ & λίγος & ἄγος dici

Ὀλιγόκαρπος, paucos fructus gignens. [tur. Eust.

Ὀλοκαρπόω, ῶ, totum adoleo. Ecclesiast. 45.

Ὁλοκάρπωμα & ὁλοκάρπωσις, holocaustum. Sapient. Salom. c. 5. & Esaiæ 41.

Ὁμοιόκαρπος, similes habens fructus, cuius fructus similes sunt.

Ὁμοιοκαρπόω, ῶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine conuenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11.

Ὀπιστόκαρπος, vel ὀπισθοκάρπος, ferens fructum ex aduerso folio siue à tergo foli j. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 2.

Ὀψίκαρπος, cuius fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens. Theophr. ibidem.

Ὀψικαρπία, sera fructus editio. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 3.

Ὀψικαρπέω, ῶ, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt, seros fructus fero. apud eundem.

Παγκάρπος, fructus omnis generis habens. Soph. in Electra. Et in Antiocho, ἔνθα ἄρδουσι μὲν ὥραι παγκάρπου γονῆς.

Παγκαρπος, idem: vt παγκαρπία μαλακίδες, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. placenta ex melle & omni frugum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuũ genere: apud Eust. ex Antiel.

Περικάρπιος, fructu cinctus, fructum habens circum se. Item cuius fructus tegmine & inuolucro aliquo cinctus est. Athen. l. 2. ex Phania.

Περικάρπιον, ου, τὸ, vitium cingens, seu muniens fructum. Vide Plin. lib. 15. c. 28. Itè fructus pars quæ semen ambit. Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 1. ἔχει ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ. Exponitur etiam fructus, apud eundem l. 6. c. 4. ἔχων περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα πλὴν μικροῦ ἀκανθῶδες. ¶ Περικαρπία, itidem pro integumento fructus, apud eundem lib. 6. cap. 1.

Πλαγιόκαρπος, obliquè seu à lateribus fructum ferens. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 13.

Πλατυκάρπος, latum fructum habens, cuius fructus latus est. Dioſc. lib. 3 cap. 161.

Πολύκαρπος, multos fructus gignens, fœcundus. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 5. Τὸ πολύκαρπον apud Hippocr. dicitur τὸ πρωιόγονον. Gal. in lex. Hippocr.

Πολυκαρπία, vberias in fructu ferendo, vber fructus. Theophrast. hist. pl. l. 3. cap. 3.

Πρόκαρπος, cuius fructus maturè prouenium. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 13.

Προκαρπία, matura fructuum editio, quum arbores fructus suos maturè reddunt. (pl. lib. 1. c. 15.

Προκαρπόω, ῶ, maturè fructus meos reddo. Theoph. de cau.

Ῥυτόκαρπος, fructum rugosum ferens.

Τριλίχοκαρπος, caudice fructum ferens, vt ceratonia siliqua.

Τελεσικαρπέω, seu τελεσκαρπέω, ad maturitatem fructum perfero, Theophr. Item ad frugem peruenio, apud eundem.

Τρίκαρπος, triferus, i. ter fructus suos quotannis reddens. τρίκαρπον exp. etiam trienne, apud Hesych.

Ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cuius fructus modum excedunt, fructuosissimus.

Ὑπερκαρπόω, supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo.

Φερίκαρπος, fructum ferens. Plut.

Χλοόκαρπος, cuius fructus virent. Item virere fruges faciens. Orph. hymno in Cererem.

Χρηςόκαρπος, bonos fructus habẽs. vt χρηςόκαρπος χώρα, apud

Χρηςοκαρπία, fructus bonus. (Strab.

Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens, cuius fructus aurei sunt.

Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam à colore acinorum aureo. Vide Plin.

Ὠλεσίκαρπος, fructum perdens, frugiperda. Od. κ. ἐτέων ὠλεσίκαρποι, & Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13.

Composita ex καρπὸς iunctura manus.

Ἐπικάρπιος, ου, ὁ, qui supra manus cum brachio commissuram ponitur. Philostr. cp. 39.

Μεσόκαρπιον, quod est in medio καρποῦ, vel media pars καρποῦ.

Μεταικάρπιον, quod est post καρπὸν palma, quæ pars infra digitos aperitur & in illos finditur, inquit Camer.

Περικάρπιον, armilla siue brachiale, apud Poll.

Προκάρπιον, quod est ante vel supra καρπὸν. aut prima pars καρποῦ. Poll.

Κάρρων, vide in Κρείττων.

ΚΑΡΣΙΟΣ, ια, ὁ, obliquus, πλάγιος, Hesych.

Καρσίως, obliquè, πλαγίως, Suid. Καρσία, ἡ, obliquitas.

Composita.

Ἐγκάρσιος, ια, ὁ ἡ, ἡ, obliquus, seu in obliquum porrectus, transuersus. Aristot. de mundo, οὗ μέσος ὁ ζωφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἐμβολαί, obliquæ, seu quæ obliquè fiunt. Et Philo in vita Mos. lib. 1. ἐκκεκόπτομεν ὁδὸν τῆς ἐπ' ἀλθείας ἐγκάρσιον διεξιόντες δίκην, relicta via recta nactus callem transuersam.

Ἐγκαρσίως, obliquè, transuersè. Thuc. l. 2. ὥσπερ τὸ τεῖχος διελυόμενοι ἐγκαρσίως.

Ἐπικάρσιος, obliquus, transuersus.

Κάρσις, vide in Κείρω. Καρταίρω, &c. vide Κράτος.

ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, cophinus seu corbis in angustum desinens, vt κάρταλλος φοιτῶν. Legitur Deut. cap. 6. & 4. Reg. cap. 10. & Ierem. cap. 5.

ΚΑΡΥΑ, ας, ἡ, nux iuglãs (de arbore) Theophr. l. 3. hist. pl. c. 6. καρύα, Διὸς βάλανος. * Plut. symp. 3. πλὴν καρύαν inde vocatam tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῇ καθεκαθεύδοντας. alij à κάρα seu κάρη deducunt, hoc est, à capitis grauedine, quam afferunt arboris ipsius folia.

Κάρυον, ου, τὸ, nux iuglans (de fructu) Theocr. idyll. 9. ὁ καὶ δὲ καρύων ἀμύλεια πωρόντες. Vati j autem cognominibus distinguitur, est enim κάρυον βασιλικόν, Περσικόν, Διὸς οἰκόν, Ποντικόν seu Ἡρακλεωτικόν aut λευκόν, Γυθεικόν. Item φάγινον, σπατῶν, πικρόν, μυροβλεῖον, de quibus apud Dioſc. Gal. Theophr. Plin. Vocatur etiam κάρυον quod vulgus ὀστέον appellat, nimirum ob similitudinem quam cum nuce habet.

Καρυῶδη κάταγμα, fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ.

Καρυηρός, nuceus, ad nucẽ pertinẽs, vel affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, fructus qui est nucis modo. Et καρυῶδη, quæcunque generali nucis appellatione comprehendunur.

Καρύϊνος, nuceus: vt καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus iuglandibus.

Καρύϊνος, cyphus in nucis modum factus. Καρυωτὸς pro eodem. ex cap. 25. & 36. Exodi.

Καρύωτις, caryites: tithymali herbæ genus, à nucibus quibus simílem fructum gerit, vt annotatur ex Dioſc. A Plinio myrsinites etiam vocari traditur, lib. 26. c. 8.

Καρυῶν, medicamenti nomen ex nucibus & alijs quibusdam confecti, apud Hippocr. lib. περὶ ἑλκῶν.

Καρυώδης, ης, ὁ ἡ, ἡ, nuceus, nucis referens speciem.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Actio lib. 11. c. 30. caryota palmula, quæ & καρυῶτις. Dioſc.

Καρύκη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Λεπτοκάρυον, & diuisim λεπτὸν κάρυον, nux auellana. Dioſc. lib. 1. cap. 180.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus: alio nomine κάρυον μυροβλεῖον, vel μυροβλεῖα βάλανος appellatur. Dicitur & μοσχοκαρύδιον.

ΚΑΡΥΚΗ vel Καρύκη, ἡ, intritum quoddam seu conditura. Quidã existimãt sic apud Hippocr. dici Lydium quoddã eduliũ ex sanguine altisq; rebus variis apparatum. Accipitur etiã generalius, & exp. condimentum: vt apud Plut. symp. 4. ὡς τὸ ὄν ἀδιαφορίας καὶ κανδύλους καὶ καρύκας ἔχειν. Apud Luc. καρύκης τὸ ἡμῶν ἀναπλεῶς. exp. ex sorbitione iusculi esculentioris.* Sunt qui à Κάρυον deduci putent, aliquod Κάρυον, (i. toglandium) genus huic condimẽto admisceri suspicantes. ¶ Καρύκη, calyx. Luc. ἀνοίξωμεν γὰρ ἀυτῆς τὰς πολυβεῖς τῆς καρύκης.

Καρυκῶν, qui est coloris sanguinei, colore sanguineũ referens.

Καρυκεύειν, condio more eorum qui intritum conficiunt dictum Καρυκη. Et generaliter, condio, vel potius exquisitè condio. Athen. lib. 14. Τῶν γὰρ καρυκευόντων ἡδέων καὶ ἐπιθυμητῶν ἀεὶ ἐν θυσίαις item metaph. pro ἐξαπατῶ & ἀνηρεῖν. Hesych.

Καρύκευμα condimentum exquisitè tactũ schol. Aristoph.

Καρυκεία ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam conditura superuacanea Gal. in lib. de sanituenda.

Ἐπικαρυκεύω, (comp.) interer cõdio, condimentũ aliud addo.

ΚΑΡΦΩ F. fico, sicco, arefacio. Od. ν. Καρφῶ μὲν χροιὴν καὶ νεῦρ' ἐνὶ γυμνωθεῖσα μύεσσι. Quidam etiam exponunt, sordido, squalidum reddo. Metaphoricè apud Hesiod initio Erg. Ῥεῖα δ' ἐ τ' ἴθυιαν σκολιὴν καὶ ἀγήνορα καρφεῖ. & superbum arefacit, i. deterior vel facit vt deflorescat.

Καρφαίνω idem quod καρφω, vnde καρφανθῆναι apud Hesy. exp. ξηρανθῆναι item φθαρῆναι.

Καρφῶν ὁ, palea. Diosc. 1. c. 85. ἐμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γλοιαίνων πλοιοῦμενος plena. item apex tenuis à ligno illo abiecdens. Athen. lib. 13. ¶ Item festuca, i. arida & crassior in ferno nondum demesso stipula: vel etiam aridum & leue fenum. Luc. in Herodot. Plut. de sera num. vindicta. apud Polyb. quidam exp. talcolam, alij tesseram. ¶ Accipitur & pro putamine seu cortice pomorum. apud Nic. in Alexiph. vt testatur eius scholiastes. ¶ Idem signif. etiam Κάρφη, ἡ. festuca, seu fœnum leue & aridum.

Καρφίτης, ου, ὁ, qui ex festucis est. vt καρφίτης ἀηδών, in Epigr. de nido hirundini.

Καρφίον, ου, τὸ, parua festuca, fœculus. ¶ Καρφεῖον vero exp. ramenti. Nicand. in Alexiph. καρφεῖα νέον βοτρυόεντα κεδρῦ.

Καρφέα, νιδι. sed propriè nidi ex festucis. Hesych. ¶ Item virgulta, frutera, eidem. ¶ At Καρφῶν eidem Hesyc. sunt pulli. ¶ Item Καρφωλαί, strata ex festucis. apud Eurip. ex Ione.

Καρφαλέος, ου, ὁ, siccus, aridus. Il. φ. ἀλλ' καρφαλέοι καὶ κονιοβρῶτες in Epigr. ἀσκαλῶνος καρφαλέοι. Item idem quod ὑπόσαυρος, vt Eust. ex antiquis docet. Pro quo dicitur & Καρχαλέος. Il. ν.

Composita.

Ἄκαρφος, qui arefactus non est, nec succo planè priuatus. Athen. lib. 4. ex Nicand. o.

Καταξηραίνω, deficco, exsicco. Item è conspectu seu è medio tollo. Hesych.

Λεπτόκαρφος, ου, ὁ, ἡ, festucam seu fœculum tenuem habens. Diosc. l. 3. c. 27. ἐστὶ δὲ ἡ πόα λεπτόκαρφος.

Περικαρφισμός, ου, ὁ, dicitur quem gallina post ouum editum circumactis sese & ouum festuca aliqua purificat. Plut in symp. 7. probl. 1. οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τίκτωσι περικαρφισμός.

Πλαγιόκαρφος, festucam seu ramulum latum habens. Diosc.

Ὑποκάρφω, sicco, vel leuiusculè sicco. Apud Nicand. ὑποκάρφομαι, exp. exasperor.

Ὑποκαρφισμός, ου, ὁ palearum excussio. Plut.

Καρχαρός, vide in Χαρακτῆρ.

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ, ου, τὸ, carchesium: summa pars mali nautici funis qui in summo nauis malo habetur, inquit Gal. comment. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Apud Luc. τὸ καρχήσιον ὑπεκδύσαι, carchesio intedisse. ¶ Item poculi genus: forsan sic dictum, quòd extendatur instar carchesij. vt Eust. tradit & Athenæus lib. 11.

Καρχήσια dicuntur funes seu rudentes in carchesio extenti, vt annotat Gal. in lex. Hippocr. Apud Oribas. in lib. de laqueis καρχήσιον est laqueus.

Καρωσις καρωτικός, &c. vide in Κάρος.

ΚΑΣΑΛΒΗ, ης, ἡ, & Καβαλβάς, ἀδος, ἡ, meretrix, scortũ. (* sic appellata ἀπὸ τοῦ καλεῖν καὶ βοᾶν: quoniam introuocat amasios si non habeat, si habeat, expellit ad introuocandos alios, vt vult schol. Aristoph. & Suidas.) Aristoph. in Concion. ἐὰν τι φωλάκαις πάθω Γ' ἀπὸ τῶνδε τῶν καβαλβάδων.

Καταλβίον, lupanar.

Καβαλβάζω conuitiis & probris incesso: ac quidem petulanter impudentérque meretricum more. Aristoph. in Equit. Καβαλβάζει τοῖς ἐν Πύλῳ στρατηγοῖς.

Καβαλβάς, idem quod καβαλβίς, meretrix.

ΚΑΣΑΣ, Hesychio est tapes vtrauis parte villosus. Xen. Pæd. 8. τοῦ γὰρ ἄκρου τοῦδε δίνου κάβαν μὲν βοῖ ὁ ὁμάλλῳ.

ΚΑΣΙΣ, ἰδος, ἡ, frater vel soror. Eurip. in Hec. Τοῦ δ' ἀδελφὰς τὰς Χαρίσιν πολλῶν κάσεις multorum sororem, interdum & consobrinus. ¶ Item æqualis, coætaneus. Hesych.

Σύγκασις, (comp.) idem quod κάσις, aut qui vnà frater vel soror est. Eurip.

ΚΑΣΣΑ, ας, ἡ, meretrix. Adiectiuè vsurpatur pro libidinosa & scortatice. Lycophron in Alexandria, τοῦτο γὰρ μόνον λέκτρον κάσσας ἐκβαλὼν πολλὰς ἀεὶ. * ἀπὸ τοῦ κάειν. Ety. vide & comp. καθεκάσσα.

Κασσαρίς, idem Lycophr. in Alex. Scribitur & κατσαρίς.

Κασσάζω pro κασσαρεύω, meretricor, scortor, ibidem.

Κασσαρεῖον, lupanar.

Κασσαρα. Hesych. est κατσαρίς, πόρνη. Κασσαρίς, ἀδος, ἡ, idem.

Κασσαρεῖον, ου, τὸ, lupanar. Aristoph.

Καβασσάς, (comp.) Suidæ est κατωφερής, libidinosa, prona in libidinem. Ab eodem itidémque ab Hesychio exponitur et iam ἄξια τῆς καβασσαυλίδος, pignis supplicio dignæ.

ΚΑΣΣΙΑ, ας, ἡ, cassia, frutex aromaticus in Arabia nascens: de cuius generibus vide Dioscor. lib. 1. c. 12. & Plin. lib. 12. c. 19. Reperitur & κασσία cum vnico σ apud Galen.

* Etymol. ἀπὸ τοῦ κάειν dictam vult, quasi κοσμοῦσι δὲ τῇ ὀσμῇ τὰς αἰδοῖας.

Κασσίζω, cassiam refero.

Composita.

Ξυλοκασσία genus cassiæ.

Ψευδοκασσία seu ψευδοκασσία, pseudocassia, quæ veram cassiam mentitur. Diosc. lib. 1. c. 12.

ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ & Atticè κασσίτερος, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hom. Il. ε. κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν τιμήεντα καὶ ἄργυρον. Hesiod. in Theog. ἔπειτ' κασσίτερον καὶ ἄνα. Plut. ὁ κασσίτερος ἀναμιγνυμένος τῷ χαλκῷ σύμμετρος ἀναμίγνυται.

Κασσιτερινος, ου, ὁ, stanneus, è stanno conflatus. apud Diosc. l. 1.

Κασσιτεροῦν, stanno inducere: vnde partic. pass. κασσιτεροῦμαι, stanno illitus, stanno inductus.

ΚΑΣΤΑΝΑ, ας, ἡ, Castana, vrbs Thessaliæ & Ponti.

Καστανῆς κάρυον, castanaica nux, nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti parte prouenit, quæ & κάστανον nominatur, Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 10.

Κάστανον, ου, τὸ, idem quod καστανῆς, apud Athen. & Nicand.

ΚΑΣΣΥΩ, & Atticè κατύω. F. σύω, consuo seu reficio conseuendo: quidè ita vt veteramentarij dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. lib. 9. ἵστε Πελμάτων εἶδος πίδιλα καὶ ἰμβόλα κατύειν. Metaph. apud Aristoph. in Equit. Οἶδ' ἐγὼ τὸν πρέσβυν τὸν ἄνω κατύοντ'. Sic & Theodorus in hist. Eccl. vsurpauit pro struere & machinari.

Κάσυμα, τὸ, corium vtpote quo calceamenta solent κατύειν, soleæ. Diosc. lib. 2. Νεῦρα περὶ κασύματα πεπλεγμένα ἐμπλέξας, corta è veteribus soleis. Sic & Aristoph. in Acharn. Et metaph. pro doloso machinamento, apud eundem in equit.

Composita.

Ἐπικατύειν & ἐπικατύειν, veteramentarij sutoris artem exercere, corta quæ inuetterauerunt & detrita sunt concinnare & consuere.

Περικατύειν, affuo vel consuo, item paro. Aristoph. in Pluto, Ἡ μὴ δ' ἐκεῖνος ὑπόδημα περικατύειν τοῦ παρεῖχε.

ΚΑΣΤΩΡ, ορος, ὁ, castor, ferra animal ἀμφίβιον de quo vide Diosc. & Plin. * Dicitur quasi γαστωρ, est enim vẽtriosum animal.

Καστόρειον seu καστόριον, castoreum. Et in plur. καστόρια, pro καστορίου ὀρχεῖδια testiculi castoris, castorea. Gal.

Καστορίζω, imitor castoreum, castorei odorem refero, ex Diosc.

ΚΑΤΑ, præpositio varias habens constructiones & significationes.

Cum genitiuo significat aduersus, in. vt λέγειν κατὰ Μιδιανῶν oratio aduersus Midiam, vel in Midiam. ¶ Item ab, de, è: vt apud Herodot. κατὰ τείχεος κάτω ἵπτεον, è muro præcipitare, vel de muro. Sic apud Homer. βαλὼν κατὰ πύργου. ¶ Exponitur de, in alia etiam signif. pro περὶ: vt apud Æschin. πολλὰς ἡμῶν ἑκάστου λοιδορεῖν κατὰ τῶν ἡμετέρων πόλεων. Sic Demosth. κατ' ἐμοῦ ἐγκώμιον, pro περὶ ἐμοῦ. ¶ Sæpe expon. in, vt κατὰ γῆς δυνεῖς ἀμμίξεις φυλλάς. Il. γ. in terrã figens oculos. Sic dicitur κατὰ κόρρης παίειν seu πατάσσειν, in maxillam percutere. Et κατὰ νώτου ξαίνειν, apud Demosth. Sic κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr. in tetram cadere: & κατέχεον ἄνωθεν κατὰ τῆς κεφαλῆς. Matth. cap. 14. in caput illius effudit. ¶ Item κατὰ, sub: vt κατὰ γῆς δύνειν, apud Aristophan. subterram mitto. ¶ Κατὰ super: vt κατὰ χειρὸς ὕδωρ, seu κατὰ χειρῶν, aqua super manus, apud Aristophan. ¶ Κατὰ per. vt Odyss. ξ. Οἶος δὲ κατὰ ἄστεα εἶσι καθ' ὕρεος ἰσχεαίρων. Sic Act. cap. 9. καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, per totam Iudæam. Et κατὰ τὴν τράπεζαν καθεσθείσας, apud Aristophan. per mensam. Item cum

verbo iurandi significationem habente. Lucian. εἰ δὲ κατὰ κεφαλῆς καὶ χειρῶν καὶ πλαγίων ἐπόμνυτο.

Cum dat. (raro & apud solos poëtas) vt κατ' ὄρεσφι, in montibus, & de moribus. Apud Hesiodum. κατὰ δ' ἐν στήθεσι κλαγγὴ Αἷμ' ἀπολείβεται ἰφθίμων. exp. ab, pro ἀπὸ αὐτῶν.

Cum accus. (apud poëtas) in vt Il. ϛ. ἀλλὰ κατ' αὐτὸς ἀϊόν ἔρα. intuebatur in eos, pro ἐπ' αὐτούς. Il. λ. κατὰ στῆθος βάλε δουρί, percussit in pectus. ¶ Item pro ἐν. vt Od. ξ. κατὰ ῥωπήια πυκνά, pro ἐν ῥωπήιοις πυκνοῖς, in virgultis, vel inter virgulta. Sic Demosth. κατὰ τὴν ἀγορὰν pro ἐν ἀγορᾷ. in foro. Thucyd. li. 3. τὰ δὲ κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο quæ gesta sunt apud Ambraciam. Sic lib. 2. κατὰ τὴν νόσον, pro ἐν τῇ νόσῳ, in morbo, i. tempore morbi. ¶ Præcedente articulo, exp. ad, vel in. vt τὰ κατὰ τὴν πόλιν, quæ in vrbe aguntur, vel quæ ad vrbem pertinent apud Isocr. & ὁ μὲν δὴ δὶς ἀπελθὼν τὴν κατὰ μουσικὴν eorũ quæ ad musicam pertinent, i. præceptorum mufices. apud Plat. in Axiocho. Sic & apud Plut. in Galba τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, hæc sunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, noster; vt ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, nostrum clima, nostra terra habitabilis. ¶ Κατὰ. circa. vt εἰ καθ' ὑπερβολὴν νόμοι, leges quæ sunt circa excessum, apud Aristot. polit. ¶. Κατὰ. ob, è regione. vt κατ' ὀφθαλμοὺς τοῦ λέγειν. ob oculos tibi dicit. i. in faciem, coram. Sic κατὰ πρόσωπον ἐρεῖν. Thucyd. obuersus Boteæ. Idem lib. 2. κατὰ κεφαλὴν ἀκρωτήριον. Interdũ in huiusmodi locis exp. ad, aut versus. ¶ Κατὰ & in aliis locis exp. ad, vt κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: & κατὰ λόγον, ad verbum, Plutarch. Et καθ' εἱμαρμένην γενόμενος ἀπέθανον. Philo de mundo, ad Dei imaginem. ¶ Κατὰ, pro vt κατὰ τὸ σῶμα δὲ ἐστι pro δίχα τοῦ σώματος. Aristophan. Sic Xen. θηρατὴς ἦν κατὰ τέχνας, peritus vestigia. Demosth. in epist. μένει δὲ ἡμῖν τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ κατὰ θάλατταν. item κατὰ πάντα, per omnia (pro) in omnibus. Thucyd. libro 7. Alij tamen exp. παντελῶς, id est prorsus. Item κατὰ pro eo sensu quo dicitur aliquis per se aliquid facere, Demosth. ad Philipp. epist. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀδύνατος ὤν. Sic apud Xenoph. Hell. 2. αὐτὸς καθ' αὑτὸν, & μὴ τοῦ ἄλλου opponuntur. ¶ Interdum κατὰ distributioni adhibitur, vt Il. ϛ. Κεῖν' ἀνδρὰς κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον ordina viros per populos. Thucyd. libro 3. κατῴκησαν κατὰ δήμους καὶ πόλεις, digressi sunt in suam quisque ciuitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, singulis annis, quotannis. Et κατὰ μῆνα apud Demosth. 11. pro καθ' ἕκαστον μῆνα pro quo Plato. dicit etiam κατὰ μῆνας singulis mensibus, per singulos menses. Apud Aristophanem κατ' ἔπος, in singulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον vel καθ' ἕκαστον pro eodem: vt apud Plut. de virt. mul. καθ' ἕνα τοῦ Γαλατοῦ παριόντος σφαγιαζόμενον. singulos tradebat interimendos. Demosth. κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, singulas binásque. Xenophon, πάντα καθ' ἕν ἕκαστον. omnia singulatim. His similia sunt, κατὰ πόλεις. oppidatim. κατὰ κώμας, vicatim κατ' οἴκους, domesticatim vel per singulas familias vel domos. κατ' ἄνδρα. viritim. Plutarch. in Galba. κατ' ἄνδρα τοῖς κυλικεῖοις δωρεὰν ὑπεσχέτο. Sic κατ' ἄμφω exp. coniunctim. Sic κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, paulatim, vel minutatim. Sic κατὰ σταγόνα. apud Alex. ad. Aphrodis. guttatim. ¶ In aliis etiam loquendi generibus κατὰ varia nominibus iunctum exponitur per adnexium: vt κατὰ σπουδὴν, diligenter vel festinanter κατὰ θεὸν diuinitus. ¶ Κατὰ interdum conuenientiam significat: vt apud Xenoph. Hellen. 6. ἐπιστεῖλαι κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, conuenienter literis regis: vulgò exp secundum vel iusta. Apud Aristot. Ethic. 8. μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύνηθες καὶ κατ' ἡλικίαν, ætatis competentia. Apud Thucydidem lib. 8. πολὺ δὲ ἔτι καὶ φιλίαν κατὰ τὰ, q. d. faciendo consentanea his. Lucian. in Hermotimo. τοῦ μὲν οὖν Λυκίνου βωμολοχικὰ καὶ κατὰ τοῦτο. Interdum etiam ἐν κατ' ἐμὲ significat, non est in meis viribus, excedit meas vires. Sic τὰ κατ' ἀνθρώπους, quæ facultatem humanam non excedunt. Κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην, & κατὰ θυμὸν apud Homer. ex animi sententia, q. d. vt animo meo conuenit. At κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην vel δόξαν, mea sententia meo iudicio. Interdum cum comparatiuo, sequente particula ἢ: vt apud Aristophan. in Vespis. καὶ δὴ δεινότερον πλεῖν ἢ κατὰ γέροντα. Plato, polit. 2. μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρωπον. Interdum ad proportionem referuntur: vt apud Thucyd. lib. 7. ὅπλα μείζονα ἔτι πλείω ἢ κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἐλήφθη, plura quàm pro numero exercitus. ¶ Κατὰ, etiam pro διὰ, propter: vt apud Thucyd. libro 1. διὰ καὶ κατὰ τοῦτο. Et alibi κατὰ τοῦτο pro, διὰ τοῦτο. ¶ Κατὰ exponitur etiam, pro: vt κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, pro facultatibus, pro modo facultatum. Et κατὰ τόπους pro locis, i. pro natura locorum, vel conditione. ¶ In compositione interdum retinet suas significationes, interdum amittit. vt in καταθήσω. Sæpe significat κάτω, vt in κατάγω, καταβαίνω, καταστήσω, &c. Nonnunquam Æolica Syncope elidit posterius α, & mutat τ in literam similem primæ sequentis dictionis: vt κοκκαίω pro κατακαίω, καλλείπω pro καταλείπω, κεκκεύδειν pro κατὰ σεύδειν, καῤῥίζω pro καταῤῥίζω. ¶ At κάτα, vide in κῆτα.

Κάτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΑΤΑΪΤΥΞ. galeæ genus depressum & sine crista: (ἐστὶ κάτω τετύχθαι, vt volunt nonnulli) Il. κ. ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἴδωμεν Τυδείδεω ἀφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ὅτι καταΐτυξ Κύκλῳ. Quidam exp. cassidem.

ΚΑΤΗΛΙΨ, πος, vel ψος, ὁ, tabulatum, trabs tectum sustinens vel scala. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τοῦ κατήλιψ' ἀναβὰς ἀνοιγόμεθα. schol. exp. τοῦ μετόδου, vel τοῦ κλίμακα. Sic Luc. in Lexiph. ἐπὶ τοῦ κατήλιψα ἀναβὰς κατάμβλεπε ὀπτῆρα ἐξόντα.

Κατηφὴς, vide in comp. ex φαίω, in φαιὸς, fusco.
Κάτι, vide in Ἔτι.

ΚΑΤΩ. infra. Item deorsum. ἀπὸ κάτω. vt ἄνω fit ab ἀνά. Interdum etiam, infernè, in inferiore parte, subter. Herodot. κάτω τοῖχος κάτω ῥίψαντες. Plut. de vitiosa verec. ἔφραν ἐπέφρασε μόνον ἢ κάτω κυψάσαι. Sæpe copulantur ἄνω & κάτω: vt apud Dem. pro cor. τοῦ μὲν οὖν λέγειν ὡς οὔτε ἄνω καὶ κάτω δέομαι ἔλεγε, vt Lat. sursum ac deorsum. Gal. ad Gl. ἄνω καὶ κάτω τε καὶ πάντῃ κινοῦσι. Κάτω cũ articulo, exp. per nomen: vt τῶν κάτω πανδημεί, apud Aristot. inferni spiritus, seu inferioris. Sic τὸ κάτω pars inferna, seu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, terrena, quæ sub cœlo sunt. Et οἱ κάτω, Nazianz. terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κείμενοι apud eundem. ¶ Κάτω interdũ etiam significat, apud inferos, vt in Axiocho, ὡς ἢ κάτω ἢ ἄνω δεῖ σε μετεῖναι τὸν θεῖον, quocirca aut apud inferos, aut apud superos te oportet post mortem beatum esse. ¶ Κάτω, ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: vnde οἱ κάτω, qui maritimis incolunt, maritimi. Thuc. lib. 1. Sic vicissim ἄνω de locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω, (compar.) inferius, magis infrà. Aristoph. in Ran. ἄνω γ' ὄζει ἔτι κατωτέρω. Κατωτέρω, qui est magis infra.

Κατωτέρωθεν, q. d. à loco qui magis est infra. Item ex inferiori ex Theophrast.

Κατωτάτω. (superlat.) maximè infra, in infimo loco. Et τὰ κατωτάτω, infima. Κατωτάτω, infimus.

Κάτωθεν ex inferiore loco, ab imo, seu ab ima parte. Herodian. lib. 5. λίθῳ δὲ ἐν τῇ βάσει μέγιστῳ, κάτωθεν σφῆρος, λίθου εἰς ἑξήκοντα. i. ab imo rotundus. Pro κάτω. etiam ponitur, vnde τὰ κάτωθεν & τὰ κάτω eadem significat, apud Aristot.

Ὑποκάτω. (comp.) idem quod κάτω. Apud Plat. de leg. exp. in ima parte, in inferiore loco. Interdum cum genitiuo pro, sub, vt Marci 7. ὑποκάτω τῆς τραπέζης. & Ioh. 1. ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Ὑποκατωθεν, pro κάτωθεν. ex Plat. de leg. ὑπὸ ὑποκατωθεν αἰγείας.

ΚΑΥΑΞ, seu καύξ. Æolicum dialecto latus dicitur: ratione rapacisq; naturæ. Lycophr. in Alex. Τρικάρανος ὁ τρεχύστατος Κερκάφου κύκνος Καύκας ἐκ ἀκάθου Ἀλέξῃ πιστῷ. * Etym. φ λαρὸν dici καύκα scribit δίχα τοῦ ἀδιφάνου. (nam καυλὸν dici τὸν τραχηλόν) vel ἀπὸ τοῦ λίγειν καυ καυ.

Καυδμὸς, vide in Καῦν. Καυκαλίων, in Βαυκαλίων.

ΚΑΥΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ. caucalis herba ex olerum genere, apud Theophr. hist. pl. lib. & cap. 7. Dioscor. libr. 2. cap. 169. & Galen. simpl. medicam. lib. 7. ¶ Est & myrrha quædam prætermodum exoleta, nigra & retortida, apud eundem Dioscor. lib. 1. cap. 78.

ΚΑΥΚΙΣ, ίδος, ἡ. calceamenti genus, apud Athen. l. 11. Τὴν χεῦν μικρὰ τὴν οὖσα, φελλὸς ὁ τὴν καυκίδα. Ἐγκυκᾶται, ἡ quæ parua & pusilla est, suberem calceis infundum curat.

Καυκίζειν, saltare & quidem lasciuius. Apud Athen. lib. 4.

ΚΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, caulis, qui & scapus & thyrsus dicitur. Lamnè Theophr. de hist. plant. lib. 1. cap. 2. καυλὸν ὁ λέγω τὸν ἀπὸ ῥίζης πεφυκὸς ὑφ' ἕν. Apud Hippocr. καυλὸς per excellentiam dicitur caulis silphij, teste Galeno: sicut & ὀπός. Animum quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. lib. 2. anim. ἔχει καυλὸν ἅπασα, pennæ omnes caulem habent. ¶ In hominis pudendo καυλὸς dicitur virga. vt Pollux docet. Quidam interpretantur penem. Nicand. in Alexiph. (de iis qui à phalangio, quod ῥαξ appellatur morsi sunt) οἷά τε καυλὸς φύρεται μιν ὀλίβῳ φρεσκαφέος. Sic etiam ostium veteri vocatur in mulieribus, vt quidam tradunt. ¶ In hasta verò καυλὸς dicitur ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, vt exponit Eustath. Iliad. v. Ἐνεκαυλοῦτο δὲ ἐν δόλιχον δόρυ. Sic & Xenophon in Cyneg. In ense dicitur idem quod κώπη. vt Eustath. tradit. Il. ω. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἔφαλτο, ea parte qua manubrio induitur.

Καυλώδης, ὁ, ἡ, ὁ. q. d. caulosus, vel caulaceus: qui caule magno est. Et in compar. apud Dioscor. lib. 2. Καυλωδέστερος, qui caule est ampliore.

Καυλωτὸς, ὁ, ἡ. q. d. caulatus, caulem habens. Athen. lib. 9.

Καυλίας, ου, ὁ, caulias. Theophr. lib. 6. cap. 3.

Καυλικὸς, ὴ, ὸν, cauliculaceus, Theophr. de hist. pl. lib. 7. cap. 9.
Καυλίκη, ἡ, ὁ, cauliculus parvus, cauliculus. Dioſc.
Καυλίον, idem. Eſt etiam herba, qua ſicut alga & bryo piſces veſci trade Ariſtot. lib. 9 de hist. anim. cap 2.
Καυλοῦν, in modum caulis. Καυλοῦν κάταγμα, eſt fractura oſſium ſuper tranſverſum facta, fracti oſſis partes tra ſeparant, vt è directo non iaceant. vt ſcribit Galen. lib. 6 meth. & comment. 2. οὐ τὸ ὀρθὸν ἀφῆκεν.
Καυλόω, ῶ, cauleico. Theophr. l. 1. c. 3. de caul. pl.

Compoſita.

Ἄκαυλος, ον, ὁ ἡ, caulem non habens. Athen. lib. 2. Ariſtot. de part. an. l. 4 c. 2.
Ἀποκαυλος, caule recido non regerminans. Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 2.
Ἀποκαυλόω, decauleſco, i. caulem amitto, caulem deperdo.
Ἀποκαύλωσις, cauliſ amiſſio, caulis abiectio.
Ἀποκαυλίζω, decutio, decutto: propriè, reuello ſeu excindo vnà cum ipſo caule, Thuc. l. 2.
Ἀποκαύλισις, extirpatio (de caule.) item decurtatio.
Διεκκαυλίζω, caulem amitto, decauleſco. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c 2.
Δολιχόκαυλος, longum caulem habens. item longum haſtile habens. Pro quo & ſολίκαυλος.
Ἐγκαυλόω, ῶ, cauleſco, caulem emitto ſeu gigno. erumpo in caulem. Theophr. hiſt. pl. lib. 1. cap. 3. Ariſtot. in probl. ſect. 20. probl. 17.
Ἐκκαυλόω, idem. Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 4. Eſt & contrariæ ſignificationis, vt Pollux indicat li. 6. Dicuntur enim ἐκκαυλοῦν, quorum caules marceſcunt.
Ἐκκαύλημα, id quod caulis inſtar erumpit, caulis, ſcapus. vt ὀκκαύλημα τῶν πράσων, caulis porri, apud ſchol. Ariſtoph.
Ἐκκαύλωσις, caulis emiſſio. Theophr.
Ἐκκαυλίζω, caulem euello. Ariſtoph. in equit. item caulem emitto.
Ἐπαλλόκαυλος, cuius caulis alij inſiritur. Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. vlt.
Ἐπετόκαυλος, ſingulis annis caulem mutans. idem hiſt. pl. l. 3.
Ἐπιχόκαυλος, cuius caulis humilis eſt & in terra veluti ſerpit. Idem hiſt. pl. l. 6. c. 3.
Ἑπτόκαυλος, ſeptem caules habens. ἑπτόκαυλος λυχνία, candelabrum ſeptem haſtilium.
Εὐθύκαυλος, qui recto ſeu rigido caule eſt. Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 3
Λειόκαυλος, lævem caulem habens, cui ſcapus lævis eſt. idem hiſt. pl. l. 7. c 8.
Λεπτόκαυλος, qui exili caule ſeu ſcapo eſt.
Λευκόκαυλος, cuius caulis albus eſt. Theophr.
Μακρόκαυλος, caulem longum habens.
Μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus eſt.
Μονόκαυλος, vnicaulis, qui vnico caule conſtat. Theophr. hiſt. pl. lib. 7. c. 9. Item ſimplici caule conſtans, apud eundem hiſt. pl. lib. 4. cap. 7.
Νευρόκαυλος, cui neruoſus caulículus eſt.
Ἐκνευρόκαυλος, (*decomp.*) pro eodem. apud Theophr. hiſt. pl. lib. 6 cap. 2.
Ὀλιγόκαυλος, paucos caules habens. idem hiſt. pl. l. 7. c. 8.
Ὀρθόκαυλος, qui recto ſeu rigido caule eſt. idem ibidem.
Παρακαυλίζω, caules emitto iuxta, & quaſi ad latus. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c 2.
Παχύκαυλος, qui craſſo ſeu denſo caule eſt.
Περικαλλόκαυλος, caule ſuo aliud circumplectens, amplexicaulis. idem hiſt. pl. l. 7. c 8.
Πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens, apud eundem.
Πλατύκαυλος, qui lati caulis eſt. apud eundem.
Ποικιλόκαυλος, qui varios caules habet. cuius caulis varius eſt. apud eundem. (l. 7. c. 3
Πολύκαυλος, qui multos caules habet, multicaulis. idem hiſt. pl.
Πορφυρόκαυλος, cuius caulis purpureus eſt. apud eundem.
Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi caulis eſt. apud eundem.
Χαμαίκαυλος, qui humi ſtrato caule eſt, cuius caulis humi ſerpit nec inde aſſurgit.

Καύμα, &c. vide in Καίω.

ΚΑΥΝΟΣ, ὁ, ſors, κλῆρος, Heſychio & Suidæ: vt apud Ariſtoph. in Pace, πόθεν ἐστὶν ὁ καῦνος. vide ſchol.
Καυνίσαι ſeu Καυνῆσαι, ſorti i. Κληροῦσθαι.
Διακαυνίσαι ſeu διακαυνῆσαι (*comp.*) ſorte diſceptare. διακληροῦσθαι. Ariſtoph. in Pace, Ἢ διακαυνίσαι φατέρα κλαυσομαθ' ἁμοῦ. Sunt tamen qui hæc à Caunis deriuata velint.

Καυσι, καυτὸς, &c. vide in Καίω.

ΚΑΥΧΑΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior, me iacto item exulto Suidas ex Lycurgo. ἐφ' οἷς καυχᾷ τοῖς ἄλλοις διεγείρων. Ariſtot. pol. 5. δεῖ τὸ καυχᾶσθαι εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀπτέον. quia iactaſſet ſe eius abuſum eſſe ſtate in epiſt. 2. Cor. c. 9. τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι, iacto, vel iactans prædico.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio, iactatio. Idem, id de quo quis gloriatur vt apud Leſbonact. καὶ κατὰ τὸ δίκαιον φέρειν καύχημα τὴν ἀρετήν. Sic & Rom. cap. 4. καύχημα ἔχει. habet quod glorietur. Καυχηματίας, glorioſus, iactator.
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, iactatio. Rom. cap. 15. Καύχη, pro eodem. ex Pind.

Compoſita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, iactor, glorior, q. d. inſuperbio, vt ἐγκαυχᾶσθαι τῷ πλούτῳ.
Ἐπικαυχάομαι, (q. d. glorior aduerſus aliquem) inſulto alicui.
Ἐπικαύχησις, inſultatio, apud Hermog.
Κατακαυχάομαι, ῶμαι, idem quod ἐπικαυχάομαι Rom. c. 11.

Καφίω, καφὼν, vide in Κάπτω.

ΚΑΧΛΗΣ, κακλῆς, ὁ, lapillus, calculus: peculiariter lapillus ſeu calculus qui in aquis reperitur & maris littoribus, teſte Suida. Thuc. l. 4. διακαίομεν δὲ κάχληκα ὅτι τῇ θαλάσσῃ ἐστὶν οἷον εἶδος ὕδωρ. Alij χάλικας appellant & κοχλακας.
Καχλάζω, ſtrepito, relonc: propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν quum φέρεσθαι ὅτι τοῖς κάχλησι ψόφος ἐγγίνεται in littore vbi fluctus agitati per lapillos ſtrepitant & reſonant. Alij dicunt eſſe ὀνοματοποιίαν ſignificans τὸν ἦχον ὀστοτυλῶν. Theocr. id. 6. τὰ δ' ἐν κάλα κύματα φαίνει λ' ἐνὶ χῶρα καχλάζοντα. Apol. Arg. l. 2. καχλάζοντ' ἀνέπτυν κύματα κοῖλα. Apud Eurip. καχλάζειν ἄφρου, exp. ſpumam concitare τὸν καχλάζειν.
Καχλασμα, ατος, τὸ, ſtrepitus & ſonitus quem εἰ κάχλησι à fluctibus agitati cient. Ab Euſt. Il. ψ. exp. βρασμα ζέσις.
Καχλαστὴς, turbo. Heſyc.
Ἐπικαχλάζω, (*comp.*) ſuperne ſtrepito vt ſtrepitus vnda ſpumam ſimul emittens.

ΚΑΧΡΥΣ, ſiue καχρὺς, υος, ἡ Euſt. eſſe dicit hordeum inſuper toſtum vt facilius commoli poſſit & in farinam redigi. Ariſtoph. in Veſp. Ἐπάλλετ' ἐκπάτα, πεπόρδ' ἀπεγέλα. ὥσπερ καχρυὸς ἐνίδιον ἀλωμένου. vt atellus epulatus hordea toſta. vbi tamen ſchol. ſimpliciter exp. κοριάνδρα. Hippocr. de morb. l. 3. ἡμιχόνικον καχρυὸς δ' ὀπτὸν ἰωνὶ ἐν ὕδατι χρῆ. ¶ Eſt & roris marini ſemen, Dioſc. l. 3 c. 87. & Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 12. ¶ Eſt & aliorum quarundam καχρυς. Theop. hiſt. pl. l. 3. cap. 7. ἴδιον δ' ἔχουσι ὑπωκίδιόν τι τῆς καλουμένης καχρυος, veluti ἐλάτης πολὺ καὶ ὀρυζόφυλλον διὸ θαλάττιον καὶ πίτυος.
Καχρυόεις, ſimilis τῇ καχρυΐ. Καχρυόεσσα ῥίζα dicitur, à Nicand. in Ther. cachryferi rotmarini radix.
Καχρυώδης, ὁ ἡ, ὸ, idem quod καχρυόεις.
Καχρυῶνες ſiue καχρυῶνες πυροί, triticum ſimile hoic hordei generi. apud Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 4 & de caul. plant. l. 3. c. 16.
Καχρυῶνες ἄρτος, panis ex hordeo toſto.
Καχρυώνιον, τὸ, granulum hordei toſti, ſeu hordeolum toſtum. Ariſtot. probl. ſect. 20. q. 8. & Theoph. de cauſis pl. l. 4. c 6.
Καχρύω, confundo, turbo. Heſych.
Κατακαχρύω, ab Heſyc. & Suid. exp. ῥάσσω, itidémque Euſtathius apud Pauſaniam metaphoricè pro κατασφύζειν καὶ πιεστῶν ποιεῖν dicit.

Κάψα, καψὶ, vide in Κάπτω.
Κάω, vide in Καίω.

Κὲ, poetica particula, idem ſignificans quod in proſa ἂν potentiale: vt, Ὁ κε θεὸς ἐπιτάσσῃ. pro ὁ ἂν, quidquid obtempere iubet. Sequente vocali, adiciſcit ν. vt Od. ε. Καὶ νύ κεν αὐτοῦθι ἐνιαυτὸν ἐν ἀκαχήσαιμι γαίῃ. veniſſem in patriam. ſeu venire poteſſem. Et cum optatiuo. Il. Καί κε τὸ βουλοίμην. vbi accipitur pro ἐὰν.

Κεάζω, vide in Κάω.

ΚΕΑΝΩΘΟΣ, ſpina quædam, de qua Theoph. hiſt. plant. l. 4. cap. 11.

ΚΕΑΡ, ατος, τὸ, cor, animus. Ariſtoph. in Acharn. ἐφ' ὅτῳ τὸ κέαρ διαφρανθῶ. Legitur & apud Æſchyl. & Soph. *Heſychius eſſe dicit ψυχὴν διαπεμπόμενον, innuens deriuari παρὰ τὸ κεάζειν.
Κῆρ, idem quod κέαρ, ex quo contractum eſt, vt ἦρ ex ἔαρ. Iliad. α. φθίσθω κῆρ φίλον κῆρ macerabar charum cor. Od. ε. τὸν δὲ θεοὶ κῆρ ἐφίλεον Ζεύς, quem ex animo amar. ¶ At κῆρ. vide ſuo loco.
Κηρόθι, corde, animo, ſeu cordicitus. Iliad. α. Odyſ. ο.
Κηρόθι, idem.
Κηραίνω animo voluto, animo verſo, ſollicitè & anxiè cogito. Eurip. apud ſchol. Soph. τί ποτ' ὦ τέκνα θεὸς κηραίνει. Aliam ſignif. vide in κῆρ.
Καρδία & κραδία, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἄκηρος, exanimis, cor non habens, mortuus. ἄψυχος, i. timidus, ignauus, vt & Lat. ſocors, qui eſt ſine corde. Iliad. λ. ἄκηρ αὐτὰρ

φεον δ' ἀξιοῦν τιθνηκότ. Sed ἀκύριον δ' ἐστ. Il.v.exp.metus qui reddit homines exanimes. Vide & in comp.à Κῆρ oxyt.

Νεκρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Νωκαρρ@. exanimis, Κῆρ non habens, i.animam. Eust. vide & in comp.à Κήρ@. & à Κυαίρω.

Προκηραίνω, anxiè cogito, &c. Soph. in Thrac. Κείνω φροκηραίνοντα.

Κέλλω & κύελλα, vide in Κιφελλα'.

ΚΕΒΡΙΟΝΗΣ cebriones: aliis nomen, apud Aristop. in amb.

ΚΕΓΧΡΟΣ κεγχρὸς, semen panico simile, milium. Hesiodus in asp. Τῷ μ@ δ' ἐν κεγχρῴ κεῖ γλυκὺς τελίθοιο. Et apud Athen. lib. 10. πίνουσι κρῖθιν λεπτὸν κέγχρῳ, bibunt cerusiam è milio confectam. ¶ Dicitur etiam serpens quidam à maculis quibus milij similitudine aliquis eius tincta est. Vide Dioſc. lib. 7. c. 14. ¶ Item vnum ex adamantis generibus, quod est milij magnitudine. Plin l. 37. c. 4. ¶ Est etiam ornamentum vestis apud Athen. lib. 12. Κέγχρος à Chrysostomo vocari traditur granum ficus: quippe quod & ipsum milij sit simile.

Κεγχρώδης, ε@, ὁ ἡ, milio similis, seu ad milium accedens, milij naturam referens apud Athen. lib. 3.

Κεγχρίνος λίθος, cenchrites lapis, milij granis veluti sparsus. Plin. l. 37. c. 11. Et form. gen. Κεγχρίνοι ἰσχάδες dicuntur caricæ, quoniam granula in se habent milij granis similia apud Suid.

Κεγχρίας ἕρπης apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes: nomine inde imposito quòd Κέγχρους ὁμοίας ἐξοχὰς καὶ τὸ ἐξάνθημα ποιοῦν, teste Oribasio & Actuario.

Κεγχρίδιος ὄφις, serpens veluti milij granis variatus. Dioſc. l. 8. c. 13. Dicitur & Κεγχρίνης, & κεγχρὶς. Nic. in Ther. P. Æg. n. l. 5. c. 18. ¶ Est & aurum quædam nomine Κεγχρίνης, de qua vide Aristot. hist. an. l. 2. c. 17. & l. 6. c. 1. & de generat. an lib. 3. c. 1. Quidam miliarem auem interpr. Eadem etiam appellatur Κεγχρὶς.

Κεγχριαῖος, qui milij magnitudine est, tantus quantum milij granum: vt Κεγχριαῖον μέγεθος, milij magnitudo, apud Dioſc. lib. 2.

Κεγχρινόω, ὁ, è milio confectus, miliaceus, vt Κεγχρινον ἄλευρον, milia farina, apud eundem Dioſc. lib. 5. c. 5. Κεγχρίνη, pulis è milio.

Κεγχρωμα, τὸ, q.d. miliamentum. Vocant autem Κεγχρώματα siue Κεγχρωτὰ paruos ex auro clauos quibus ἡ ἵππος τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potiùs parua foramina in scuti circumferentia per quæ aduersarios speculantur, vt tradit schol. Eurip. in Phœniss.

Κεγχρίδιον, ν, τὸ paruulum milij granum.

Κεγχραμὶς ἰδος, ἡ. granum seu semen ficus: quoniam milij granum & figura & colore magnitudine refert. Theophr. in fine libri 5. de caus. pl. Suidæ Κεγχραμίδες sunt etiam nucleis seu officula oleatum.

Κεγχραμιδώδης, ε@, ὁ ἡ, qui est ex genere τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχρεών, ῶνος, ὁ. officina in qua grana & ramenta metallorum exiccantur, vt innuit Theophr. in lib. de metallis.

Κεδάζω, vide in Σκεδάζω.

ΚΕΔΜΑΤΑ τὰ. ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem. vt Gal. tradit in lex. Hippocr. vide num à σκεδάζω, vt sit pro σκεδάσματα. & per syncopen & aphæresin Κέδματα.

Κεδματώδεα τα, dicuntur quæ ad τὰ κεδμάτων naturam proximè accedunt. similia τοῖς κεδμασι. Hippocr.

Κεδνὸς, vide in Κεδνὸς cura.

ΚΕΔΡΟΣ, ου ἡ. cedrus: arbor odoratissima. de qua vide Theophrast. Plin. Dioſc. Gal.

Κεδρία ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum, resina cedri, cedri lacryma. Gal. simpl. med. 7.

Κέδριον, oleum quod è cedro nascitur. Gal. ibidem.

Κέδρινος cedrinus, ὁ. è cedro confectus. vt Κέδρινα κλίμακες & κέδρινον ξύλον, apud Eurip. & κέδρινον ἔλαιον. apud Hippocr. Et κέδρινος οἶνος, apud Dioſc. lib. 5. cap. 45. pro quò dicitur & κεδρίνης οἶνος, apud eundem lib. 5. cap. 47.

Κέδρινος, dicunt poetæ pro κέδρινος. vt κέδρινα πίακα, apud Nic. in Alexiph.

Κεδρίδιον, ὁ, fructus cedri. Dioſc. l. 1. cap. 106. & Gal. simpl. medic. lib. 7. Apud Theophr. autem hist. pl. lib. 1. frutex est cedro similis in Phrygia nascens.

Κεδρόω, cedria seu cedrio condio, cedrino liquore, seu oleo perungo. Strab. ὡς ἡ πολεμίων ἐκ ἔξω κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον.

Κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus. Eurip. in Oreste.

Ὀξύκεδρος, (comp.) acuta cedrus. Theophr. hist. pl. l. 3.

ΚΕΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ. cedrostis, à nonnullis appellatur vitis alba, teste Dioſc. l. 4. c. 184. & Plin. l. 23. c. 1.

ΚΕΙΜΑΙ (quod per cõtract. factũ putat ex κίωμαι) Γκείσομαι, iaceo. Il. o. Ἔνθα δὴ ἐν πεδίῳ ἕδε κείμεθον ἐκατὸν, prostratũ. Hoc. ἐξ ἧς μάνας σύνοιχος ἐν τῷ πλίνθῳ κείμεθον. Ite positus situs sum. Od. ξ. Τόσσα τε δὴ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Thuc. dicit vrbem κεῖσθαι καλῶς ἐν πεδίῳ πλείστῳ, ἐπὶ κεῖσθαι δὲ παράπλου. Apud Polyb. κεῖται ἐν αὐτῷ, positum est in eo, situ est in eo. Ite κεῖσθαι, positum esse pro axiomate, seu statuti esse, vnde thases ipsæ appellantur τὰ κείμενα. Apud Aphrod. περὶ ψυχῆς l. 2. Item κεῖσθαι, repositum esse. Il. δ. κεῖθι δὴ ἐν θαλάμῳ πολλὰς τὰ μὲν ἤρισαντο Τρῶες φορέειν ἐκατόμβοι ἧς κεῖται ἄγαλμα. Sic Il. α. ξυνῆιε κείμενα πολλά. multa prædam cõmunem repositã esse & reconditã. Sic apud Thuc. κεῖται τὰ ἐν εὐεργεσίᾳ repositũ est apud nos beneficiũ. Item κεῖσθαι, propositum esse. Thuc. l. 3. πλὴν αὐτοῖς ξυμπαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, noxis propositam esse eandem pœnam. Sic apud Soph. ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πόλει, propositũ de armis erat certamen. ¶ Κεῖμαι, proiectus sum, vt κεῖται πεσὼν νεκρὸς pro ἔρριπται νεκρός. Eust. Idem tradit κεῖσθαι accipi, & pro τεθνηκέναι ab Hom. i. mortuum esse: vt quum dicit Κεῖται πεσφυλῶ. Sic & Herod. l. 2. Κεῖται γὰρ ὁ τύραννος δίκην δ' ἐς τὸν φονεύσαντα. ¶ A Pausania pro sepultum esse sæpe accipi traditur. ¶ Κεῖται, pendeo, dependeo. vt Apol. Arg. 2. ἐκ γὰρ τῆς κλυτῆς πείρατα κεῖται ἀθλων, ex hac pendent, seu dependent. ¶ Κεῖμαι, desidero, fessus, vt Il. β. Κεῖτο γὰρ ἐν νήσῳ πολὺ ἄριστος δ' ἐνὶ Ἀχαιοῖς. Idem alibi, κεῖτο πάρα μνῆμα ἀλόχου.

Κίμαι, Ionicè & poeticè pro κεῖμαι.

Κεῖμαι, etiam dicitur pro κείμαι. Od. π. ἀλλ' ἄγε τὰ πρῶτα θυρέων ἐκ κεῖνο ἀνοίξω. Od. χ. αὐτὰρ τοι εἶμαι ἐπὶ μεγάροισι κεῖται.

Κείω, iacere cupio, cubare seu decumbere cupio. Od. θ. Οὐ μὴν σφῶϊν ἔτ' ἔολπα μενεμβάτε γε κείμεν ὕπνῳ. Il. ξ. Ἐνθ' ἐμὸν ἐστορέσαντες ἐπεὶ νόστοι δόσαν ἐν δόμῳ. Od. ξ. Βῆ δ' ἰέμεν κείοντ' ἐν πυρὶ σίνις ἀγρεύοντες. Εὖ ἴσ. Pro eodem dicitur etiam κίω. Od. ν. Ὄρσο κίων ὦ ξεῖνε.

Ὀρεσκῴ@ (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσκῴ@, facta syncope mutatoque ει in ῶ. Il. α. & Od. μ.

Ὀρεσκόος in montibus dego.

Κειμήλιον, ν τὸ dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β. ἐμοὶ δ' ἐν κίρδιον εἶη Τρώιος ἐξ Ἰλίου κειμήλιά τε φορέεσκε. vbi annotat Eust. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i. quæ κείνται appellantur φορέτον verò ea quæ αὐτοκίνητα seu τὰ δι' ἑαυτῶν φερόμενα. Magis propriè & vtilitatè ita vocatur quod in nostra suppellectile cæteris pretiosius, & tale quod magna cura reponi soleat. idem quod θησαυρὸς. cuiusmodi κειμήλια pretiosa amicis & hospitibus donari solebant amoris & hospitij pignora ac monumenta perpetua vt Il. ζ. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Χαλκός τε χρυσός τε πολυκμητός τε σίδηρος. Sic Il. ψ. ἀλλ' ἄγε τὸ λίτρον κειμήλιον ἐστω Πηληϊάδεω τῷ μνῆμ' ἐμμεμαῶς. Luc. Διφόνου τινὸς ἢ Καμβύσου ἢ Κύρου ἀστὶ κειμήλιον.

Κειμήλιος, ν ὁ qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repositus est. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, domi iacent repositi.

Κίσσα Κοιμάσμαι. Κοίτη, Κοίτος, Κοῖμα, Κοίς, quomodo huc pertineant singula vide suis locis.

Composita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐδέσθαι ἐν ὕπνῳ ἀνακείμεθα. Apud Plut. ἀνὰ φῶς ἀνάκειται, exp. statua est posita. Sic apud Æsch. ἀνάκειται ὑπόμνημα τῷ@. Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro ἀνατεθεῖσθαι, consecratum esse. item Deo devotum esse, apud Chrysost. δεῖ γὰρ τὸν ἀνακείμενον θεῷ, πρὸς αὐτὸν ἀλίπτως μόνον ἔχειν ἀνακεῖσθαι ἀλαθῶς. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus sum & addictus, apud Chrysost. in epist. ad Tim. & apud Plut. ¶ Ἀνάκειται πᾶν ἐν σοὶ omnis in te recũbit, i. spes de re tota in te sita est. Aristoph. in auibus, ὅτι σοὶ θεὸς πάντ' ἀνάκειται. Thuc. l. 3. πάντων γὰρ δὴ ἀνακείμενον τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. ¶ Item ἀνακεῖσθαι referri acceptum alicui, tribui seu adscribi alicui. Phalaris in Lysand. ἐκ εἰς ἀπάντας ἢ τὶ ἐν ἀνακεῖται.

Ἄγκειμαι, per syncopen, pro ἀνάκειμαι, vt in Epigr. ἀγκεῖθ' Ἡφαίστῳ dicatum est.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repositus sum. Xenop. Pæd. l. 3. τοῖς κεκοῦς τὰ πεπονῆς τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀθυμοῦντα, ὁ λόγος ἐπανακείσεται, iniungetur seu incumbet.

Προσανάκειμαι, deditus sum & addictus: vel deuoui me & velut consecraui. Areth. in Apocal.

Συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo, Matth. 9. Marci 2. & alibi in nouo Test.

Ἄγκος, Ἀγκών, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀντίκειμαι, oppositus sum, ex aduerso situs seu positus sum. Herodian. l. 4. τὸν ἀντικείμενον ἤπειρον Εὐρώπην. Europæ oppositam continentem. Item metaph. apud Aristot. in categ. & alibi. Dicitur etiam ἀντικεῖσθαι πρὸς, apud eundem.

Ἀντικείμενος, inter eorum quæ opposita sunt, ex opposito. Aristot. cath. 3. ἀντικείμενος ἔχειν, dicuntur res aliquæ pro ἀντικεῖσθαι, oppositæ sibi esse & aduersari. Syn. c. 7. 15.

Ἀπόκειμαι, repositus sum, reconditus sum, reseruor. Luc. πολὺ δὲ ἐν τῷ

ἐν τῷ αὐτοῦ δεδόσθαι γραφέντα. idem εἰς τὸν ἀναγκαῖον χρόνον δεδοκιμάσθαι. Metap. apud Dem. pro corona, ἀτυχήματα δεδοκιμασμένα & apud Paul. ad Col. 1. item maneo. Heb. c. 7. ἀπέκειτο τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ δεδοκιμασμένοις, mors omnes homines manet. Sic & ep. ad Tim. item immineo, impendeo. Greg. τοῦ δ' ἀπέκειτο τὸ μοχθηρόν μοι ζωῆς, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ δεδοκιμασμένον, destinatum, pro aliquo positum, q. d. attributum, apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui sum, contemptus iaceo. Plut. Ἰσχυρὰ δὲ μὴ ἐργάσωνται φαρμάκων ἀπόκειται.

Decomp. Ἐνανάκειμαι, repositus sum in, insum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐνανακείμενον πνεῦμα τοῖς ἐντέροις, spiritus inclusus intestinis.

Διάκειμαι, constitutus sum. Hesiod. in asp. Ὡς γὰρ δὴ οἱ διάκειτο, ita ei constitutum erat. ¶ Item in statu sum. Demosth. διάκειτο οὕτω τὰ πράγματα, res in hoc statu erant. ¶ Item pro διαθέμαι, q. d. sum dispositus vt καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus apud Alex. Aphr. Εἰ διάκειτο μοχθηρῶς, apud Plut. Sæpe etiam in hac significatione cum adverbio iunctum, exp. natura propensus sum ad rem aliquam, seu ei addictus: vt apud Athen. οὐκ δὴ διάκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ¶ De animo dictum exp. etiam affectus sum, sic animatus sum: vt apud Plutarc. in Fab. πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Et apud Nat. διακείμενος ἀεὶ τοῦτο ἐρωτικῶς, huius rei amore captus sum. Sic dicitur πρὸς ἡμᾶς καλῶς διακεῖσθαι, apud Dem. ¶ Interdum passive exp. vt apud Thuc. ἐνυφθόνως διακεῖσθαι, invidiosum esse, invideri.

Decomp. Ἐπιδιάκειμαι, acquiesco.

Ἄγκειμαι, q. d. iaceo in, positus sum in, item insum. Hesiod. in Theog. ὀφθαλμὸς δὲ οἱ ἐν κεφαλῇ ἄγκειτο μετώπῳ, inerat fronti. Expon. & inhæreo: vt apud Plut. in Fab. βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκείμενον. ¶ Item in vado, in gruo. Thuc. l. 1. item incumbo, innitor, apud Syn. & eundem Thuc. l. 1. ¶ Item insto, vrgeo. Plut. in Fab. ἐγκεῖται τοῖς πολεμίοις. Et insto, persequor, apud Dem. Exponitur etiam, infestus sum apud Greg.

Decomp. Παρεγκείμαι, interiectus seu interpositus sum, interiaceo. Themist. in Phys. l. 6.

Προσέγκειμαι, incumbo.

Ἔκκειμαι, expositus sum: vt ἐκκείμενος παῖς, apud Herodot. puer expositus. Dicitur & scopus ἐκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, vt ad eum tendant. Plutar. de educ. lib. Item pateo. Syn. de insom. μόνοι μελαίνεσθαι δ' ἡμῶν θεθλαῖς ἐκκείμενα, patientia populis prophanis.

Ἐπίκειμαι, impositus sum, superimpositus sum, vel imponor, superimponor. Paulan. Eliacon. l. 1. στέφανος ὁ ἐπίκειται εἰς τὴν κεφαλήν. Aristot. Polit. 4. ἐπίκεται σειρῆνα. Et cum accus. rei, apud Paul. in El. 1. ἐπικείμενος πρὸς τὴν κεφαλὴν galeam habens capiti superimpositam. ¶ Item neutraliter, iaceo super, situs seu collocatus sum super vel apud, incumbo, immineo. Hesiod. in Theog. μεσσόθι δ' ὀφθαλμὸς μάλα ἐπίκειτο μετώπῳ. Aristot. in Polit. ἐπίκειται δολοφόνος. Item metaph. immineo seu impendeo. Xen. Pæd. 4. Sic hostes dicuntur alicui instare, seu vrgere & premere aliquem, & quidem plerumque fugientem. Thuc. lib. 4.

Κατάκειμαι, iaceo, situs sum. Plat. de leg. κατάκειμαι ἐν γῇ, humi iaceo. ¶ Item decumbo, vt ægrotus. Luc. εἰ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. ¶ Item recumbo, vnde apud Hom. Od. α κατάκειτο recumbit. ¶ Item accumbo, discumbo: sic ἐπὶ κλινῶν κατακείσθαι, apud Plat. de rep. lib. 3. ¶ Item repositus sum. Hesiod. in Erg. Οὐδ' ἐν τῷ οἴκῳ κατάκειμαι κέρα κόσ σε.

Decomp. Ἐγκατάκειμαι, q. d. intus iaceo, intus decumbo, vel decumbo in. Aristop. in Pluto, εἰ δὴ ἐγκατάκειμαι παρ' αὐτῷ.

Παρακατάκειμαι, iuxta decumbo seu accumbo. Xeno. παρακατάκειμαι σοι.

Συγκατάκειμαι, vnà adiaceo. Laërt.

Ὑπερκατάκειμαι, super discumbo, supra aliquem discumbo.

Μετάκειμαι, transponor, transferor. Strabo lib. 4. Metaphoricè verba apud Rhetores μετάκεισθαι, transferri dicuntur. Demet. Phaler.

Παράκειμαι, adiaceo, vicinus sum & quasi iuxtà seu à latere situs. Philo de mundo, item à latere accumbo, accubo, item adiunctus sum alicui rei. Plut. Hinc & παρακείμενος χρόνος, præteritum tempus, apud gramm. quòd eius perfectio adiaceat præsenti, i. nuper perfecta sit. ¶ Item apponor. Luc. ἀραμένου δὲ ὁ διάκονος τὰ τοῦ παρακείμενα ἐκείνῳ παρατίθεσθαι, fercula tibi apposita.

Περίκειμαι, circumiaceo. Herodian. l. 2. ἐν τοιούτῳ σχήματι περίκεται καὶ παρεβλήθη τῇ Ἰταλίᾳ. Apud eundem l. 6. τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας καὶ τὸ ἔνημα ἐκείνῳ περίκειτο. circumposita erant insignia imperij. Et cum accusat. περίκειμαι λίθῳ cingor hac re & circumdor. Herodian. l. 3. χρῆται σχήματι βασιλικῷ περίκειτο. sic Luc. περίκεισαι δ' ἀφθονίαν, redimor lauro. Apud Hom. Il. 1. περίκειται. Eust. exp. reliquum est & velut κεφάλαιον repositum iacet.

Πρόκειμαι, propositus sum, positus sum ante. Od. ξ. & δ. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, quæ proposita est, i. promulgata, aut in publico posita, apud Thuc. l. 4. Dicuntur & ea nobis προκεῖσθαι, quæ ab aliis nobis proponuntur, vt optio, pœna & præmium. Herodia. l. 3. sic & pericula & scopus aliquis aut via nobis πρόκεται. Herod. l. 2. & Gal. Dicitur etiam προκεῖσθαι, id de quo deliberatio aut disputatio instituitur, vel quod agendum in cipitur. Arist. Thuc. Isocr. ¶ Item πρόκειμαι, prosto apud Scho. Aristoph. ¶ Item obiectus sum quasi præsidium vel propugnaculum. Polyb. ¶ Item obiectus sum, expositus sum, vel proiectus sum. Soph. in Ajace, θανόντος δὲ προκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. ¶ Item situs sum ante præiaceo. Herodot. προκεῖται γὰρ Σκυθικός. Exponitur etiam simpliciter, situs sum (vacante præpositione) Herod. l. 3. προκεῖται δὲ αὐτὴ ἐπ' ἀκρωτάτῳ πεδίῳ, sita est in extrema planitie.

Πρόσκειμαι, positus seu situs sum ad, adiaceo. Diod. l. 4. προσκείμενα μὴ ἀλλήλοις θύλακα. Item apponor. Plut. in apol. προσκείμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Item addor. Polyb. l. 3. Item sto apud seu adito. Aristoph. in nub. Σὺ δ' ἐν τῇ θύρᾳ προσκεῖσαι. Item incumbo, insto, seu vrgeo, premo, ad plerumque fugientes seu cedentes. Thuc. l. 3. Plutarc. in Agesil. Item insto, incumbo, in bonam partem. Plut. in Pericle, προσκεῖται δὲ κέμοιγε, precibus instat. Item πρόσκειμαι τινὶ, rei alicui studiose addictus sum seu incumbo. Syn. ep. l. 3. πρόσκεται τοῖς βιβλίοις adhæret libris. De homine dictum significat studeo alicui, & et quasi adhæreo. Thuc. lib. 8. Item assentior, transeo in partem & sententiam alicuius. πρόσκειμαι κακῷ, implicitus sum malis.

Συγκείμαι, q. d. coniaceo, simul iaceo, simul positus sum. Aristot. συγκεῖται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ. Item συγκεῖσθαι dicitur id de quo inter aliquos conuenit. Plut. καθάπερ ξυνεκεῖτο, vt conuenerat inter eos. Et τὸ συγκείμενον id de quo pergimus, cõuentum pactum. Item ἐκ τῶν συγκειμένων ex compacto, ex composito, cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα, contra conuenta, contra fœdera. συγκείμενος exp. etiam condictus: vt apud Dem. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies.

Ὑπόκειμαι, subiaceo, subiectus sum, subsum. Thuc. l. 1. εἰ γὰρ θεμέλιοι παντοῖοι λίθων ὑπόκειντο. Apud Aristot. in cœlo. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις exp. demonstratum à nobis est tanquam fundamentum disputationis tacentibus. Item ὑποκείμενος καιρός, subiectum tempus, i. de quo agitur. Τὸ ὑποκείμενον, q. d. subiectum argumentum. Exp. etiam obiectum quod quis sibi propositum habet, quo omnes cogitationes & consilia alicuius tendunt. Τὰ ὑποκείμενα, quæ in nostra sunt potestate, apud Plut. Et pignori opposita pignora, apud Dem. ¶ Item ὑπόκειμαι, propositus sum, vt ὑπόκειμαι ἐλπίδι, apud Dem.

Decomp. Καθυπόκειμαι, subiaceo, subsisto.

Προϋπόκειμαι, q. d. prius subiaceo, vel prius subiectus sum. Item prius in naturam rerum editus sum: mihi tanquam antè subiacenti alia superimposita sunt. Philo de mundo, τὸ δὲ ἐξόμενον ἀναγκαῖον προϋπόκεισθαι σώματι. locum necesse est prius editum esse in rerum naturam quam corpus.

Κεῖνος, &c. vide in Ἐκεῖνος.

ΚΕΙΡΩ. F. κερῶ, Aor. 1. ἔκειρα, præt. κέκειρα, tondeo. Il. ψ. Σοὶ τε κόμας κείραιμι θεῷ ἐν δ' ἱερὸν ἐκτελέοιμι. Sic sæpe κείρειν κόμας aut τρίχας. ¶ Item scindo, abscindo. Il. ω. δ' ὤρ' ἀλόχου κείραντες. Item populor, vasto, diripio: vt apud Platonem, οὐδ' ἄρα τοὺς Ἕλληνας ὄντας κείρουσιν, & κτήματα κείρειν apud Homerum. bona alicuius diripere vel dissipare, absumere. ¶ Item insatiabili quadam edacitate voro, ἀπολίγως ἐσθίω, vt exponit. Eust. ab hac significatione deducens Κάρη.

Κείρομαι, tondeor. Cum accus. vt Il. ψ. κείραιντο κόμας, & κείρονται τρίχας. Od. ω. Et sine accus. vt apud Gal. ὑπὸ κειρομένοις προσώποις. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ apud Plutar. de discern. adulat. Interdum metaph. in quodam Epigr. ἡμείψατο δ' ἐν λαῖς Σπάρτη μὲ ἐκείρατο δ' ὀξύν. Cic. interpr. Consilio nostris lans est attonsa Laconum. Item scindor, abscindor, item erador, stringor, demetor, sternor, item laceror, lanior, item exedor & corrodor: ex Luc.

Κάρης, ἡ, ὁ, tonsura. Theophr. de caus. plant. l. 4. c. 9. τὰ εἰς κάρη ἀνωρίσθη.

Καρτός, ἡ, ὁ, tonsus: vnde comp. ἄκαρτος, ὁ, ἡ, ὁ, intonsus Athen. l. 5.

Κυρά, tonsura. Plut. Herod. Luc.

Κυρεύς, tonsor. Plut. de garrul. ὀθνείας ἢ λαλεῖν δεῖ τὸ κυρεῦν ἡμῖν.

Κυρεῖον, τὸ, tonstrina, officina tonsoris. Aristop. in Pluto.

Κυρεύτης, tonsor. Et fœm. Κυρεύτρια, tonstrix. Plut.

Κυρεῶ, q. d. tonsuram appeto, tonsura mihi opus est. Expon. & tonsoris manum poseo. apud Luc.

Κυρίας, tonsus, tonsum capillum habens. Luc. Laert. in Diog.

Κυρὶς, instrumentum tonsorium. Poll. Κυρὶξ (adverb.) per comam, coma. Il. χ. ἑρύσσε τέ μιν κίονι κυρὶξ, coma apprehensum intrò trahebant.

Κυρικὸς & Κυρικός, tonsorius, ad tonsuram pertinens seu idoneus, vt σίδηρος κυρικός, apud Eur. in Orest. Κυρικὸς, traditur etiam esse vas ligneum, teste Cyrillo in opusculo vocabulorum pro diuerso accentu diuersa significantium.

Κυρίζω, tondeo, attondeo. Item succido, deputo. Theophr. hist. plant. lib. 3. c. 2.

Κυριακὴς

Κερεμικὸς, tonsorius, ad tonsorem seu tonsores pertinens Poll.

Κερεοῦντες ἡμέρα & κερεοῦντες ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Hesych. & Suid.

Κερέσια, & festa quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias. Greg.

Κέρις, ιος, ἡ, ciris: auis quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui alcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse auem quæ Scylla nominatur. Vocatur autē ciris, à Κείρω, vnde Ouid. Metamorph. lib. 8. & à tonsa est hoc nomen adepta capilla. Apud Oppian. Halieut. 1. legitur Κίρρις pro κέρις.

Κερμοστὴ ὁ, truncus. Athen. lib. 5.

Κερμαίζω, trunco, puto. Item circumligo. Hesych. καθεκερμαίζω, deputo, amputo, detrunco. Hesych.

Κέρμα, τὸ, nummulus minutus, frustum seu segmentum monetæ minutulum, minutiæ æris. Athen. l. 13. ἔξεστι δὲ Μικρῷ πρόσθεν κέρματα τοῖς οὐ τυχοῦσι. Dem. in Mid. ἐπῆθον ἡμᾶς δ' οὐδὲ κέρμαζε. apud Ioan. Euang. τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν.

Κερμάτιον, ου τὸ, (diminut.) nummulus minutus. Apol. l. 2. Epig.

Κερματίζω, in minutos nummulos comminuo, ad cudendos nummulos aliquid in minutias redigo. Lucill. l. 2. Epigr. Item generaliter, in minuta scindo, comminuo. Aristot.

Κερματιστὴς, οῦ ὁ, qui minutias æris cudit, vel qui minutis æris aurum vel argentum permutat, nummularius. Ioan. c. 2.

Κόρση, vel (Atticè) Κόρρη, ης ἡ, crinis Æschyl. λόφοις τε κόρσας τῷ δ' ἐπιστέλλειν νέφη. Poll. καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλουν οὕς τὸ κεφάλαιον. ¶ Κόρσαι, plerùnque dicuntur tempora, seu ossa duo cranii, vtrinque singula ad aures sita. Il. ρ. & σ. & apud Oppian. lib. 3 de venat. Rof. Ephes. & Poll. ¶ Κόρση exponitur etiam maxilla. Theocr. idyl. 14. κοὐκ ἐπὶ κόρσῃ ἀλαλᾶ. Dem. in Mid. Τραύματα ἐπιστάξει χόρτου σώματα ἐπὶ κόρσῃ. ¶ Accipitur & pro ipso capite. Luc. (de Ioue Minerua parturiente) ὀξὺ ἴχνος ἐπιθεμένη κόρσῃ. Eust. etiam in Ælio Dionysio tradit Atticus Κόρσαι & κορσοῖαι vocare totum caput cum cerice. ¶ Hesych. Κόρσας & κορσοῖαι ἐπάλξεις, περιμαχῶνες, κεφαλαὶ πύργων vel ἀλίμακες. * A κείρω derinari Etymol. & Eustath. testantur.

Κορσεὺς, οῦ, tonsor. Hesych.

Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, idem quod Κείρω, teste Hesych. Κορσωτὴς & κορσωτεὺς, tonsor. Athen. lib. 12. Poll. l. 2. Κορσωτήριον, tonstrina, tonsoris officina. apud Athen. loco citato.

Κορη, Κόρη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Κείρω.

Ἀκήρης, ἐσ ὁ, ἡ, q. d. insecabilis, qui scindi non potest: vt ἀκαρὲς χρόνῳ, apud Dem. & ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis, apud Aristoph. pro quo apud Luc. in Tim. dicitur ἐν ἀκαρῶν χρόνῳ, & ἐν ἀκαρεῖ absolutè. Dicitur & ἀκαρὲς subaudiendo χρόνῳ. Aristoph. Interdum ἀκαρῆ, aduerbialiter ponitur: vt apud Aristoph. in vesp. οὐκ ἔτι χρήσιμος ἐστ' ἀκαρῆ, ne minimum quidem. Τὸ ἀκαρὲς, teste Poll. dicitur exiguum quod ob exiguitatem non possumus κεῖραι: metaph. sumpta à crinibus ita exiguis & quasi curtis, vt tonderi nequeant. ¶ Item ἀκαρὲς minimum interiectum habens spatium, vt Κατέπεσον ἀκαρὲς τοῦ δ' ἴσον. parum abfuit quin metu deciderem.

Ἀκαρὲς, puncto temporis, interiecto temporis momento. Pro eodem dicitur & ἀκαρέως, & ἀκαρεῖ. Suid. & Hesych.

Ἀκαρεῖος, ία, ὁν, minimus, pauxillus, vel pauxilluus. Lucian. de sect. Item breuis, momentaneus. vt ἀλὼς ἀκαρεῖος, apud Dem. ¶ Vide & in comp. ex Καρίων.

Ἀκαρίδιος, ία, ὁν, idē quod ἀκαρεῖος. Suid. exp. βραχύβιος.

Ἀκαρὶς, animalculum omnium minutissimum, solens innasci cerui & caseo inueterato, & cum humanæ. Arist. hist. anim. lib. 5. cap. 32.

Ἀμφικείρω, circumtondeo. in Epigr.

Ἀμφικείρος, circumquaque tonsus seu rasus. Suid. exp. quam vtrinque viri complectuntur, seu cingunt.

Ἀποκείρω, tondeo. Item abscindo. Hesych. Item disseco, lacero. Theodorit. lib. 3. hist. Ecclesiast.

Ἀπεκείρω, tondeo, detondeo. vt ἀπεκείρατο τὴν κεφαλήν. Et in Aor. med. apud Herodian. ἀπεκειρώμεθα τὸ γένειον. Item tondendo lacero & dilanio. Luc. Item decutio, priuo, spolio. Greg. Gregor. Basil.

Ἀπόκαρμα, τὸ, quod tondendo resecatur. Ἀπόκαρσις, tonsura.

Διακείρω, tondeo. Metaph. apud Aristoph. in vesp. pro aufero. Item interfeco. Il. β.

Ἐπικείρω, attondeo. Et præcido. metaph. Il. α.

Καθακείρω, detondeo. Et metaph. pro, absumo. Od. δ. & χ.

Περικείρω, circumtondeo. Philostr. ep. 11.

Περικείρομαι, circumtondeor, apud Luc. in Tim.

Περίκειρος, circumtonsus. Poll. Hesych. περίκειροι sunt qui in bello circumclusi & capti fuere.

Comp. ex Κειρὸς sine præpos.

Ἄκειρος, intonsus, q. d. tonsura carens.

Πρασόκειρον, salix quæ porrum detondent. in Epigr. φρασόκειρις, animalculum viride, quod lactucas in hortis & in primis porros depascitur atque detondet. Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 3. Arist. hist. an. l. 5. c. 19.

Πρωτόκειρος, num primùm tonsus, vel qui primùm tondetur.

Σιτόκειρος ἀνθρ. τὸ κείρεσθαι τὸ σῖτον, homo inutilis, qui frustrà alitur, fruges consumere natus. Athen. l. 6. ex Alex. & Menand.

Τρίκειρος, ter tonsus.

Composita ex Κέρμα.

Ἀποκερματίζω, in æris minutulos numos redigo. Item dissipo facultates. ex Epigr.

Καθακερματίζω, in minutos numulos redigo, minutis nummulis comminuo. Aristoph. Item generaliter, in minutas partes comminuo seu dissecco. Plat. Plut. Basil.

Composita ex κείρω.

Ἀεικροτόβοτος, q. d. semper tondere, ἀεὶ κεροῦσας. Ab Hesychio exp. tondere caput. Ἀεικρόωσι, semper tonsi, seu qui semper aut crebrò tonderi solent. Ab Hesych. exp. ἀκαρῆται.

Ἀποκεροόω, ῶ, detondeo. Hesych.

Δίκερος, ω, ὁν, & ὁ, ἡ, biceps. Eust. ex lex. ther.

Ἐπίκερος, qui supra tempora seu supra maxillas est.

Καθαιρεῖος, vt καθαιρεῖος οἰκία, domus altera parte premitur angustiórque. vt exponitur apud Arist. lib. 3. œcon.

Ψιλοκέρος, ὁ, qui glabro & depili capite est, seu cuius tempora glabra sint, aut nudus crinibus. Herodian. lib. 4.

Κέρσαι, vide in Κείρω. Κέρσαι, in κόρση.
Κέκλομαι, in Κέλομαι. Κοκρεκμὸς, &c. in Κρέκω.

---

* ΚΕΛΑΔΟΣ ου, ὁ, strepitus, tumultus. Item clamor. Il. α. Ἠ δ' ἀμφ' ἀστὶ θοὴ πολὺ κέλαδον ἠὲ θύελλα. Eurip. in Hecub. κοὐδὲν κέλαδος ἡμῶν πόλει. ¶ Item sonus musicus, inquit Hesych. ex lib. Epigr. Κέλαδος μουσικός. * Ἀκέλομαι derinari annotat H. Steph.

Κελαδεινὸς, ὁ, obstreperus. Item tumultuosus. vt Diana Κελαδεινὴ dicitur propter tumultus seu strepitus venationis: aut propter turbulentum & quasi tumultuosum aëris statum qui lunæ mutationem comitatur. Eust.

Κελαδέω, ῶ, strepo, tumultuor. Il. θ. ἐπὶ δ' ἀρῆς κελάδεον. Item sono, vt de musicis sonis, apud Luc. ἀνὴρ κελαδεῖν. Et de auibus insonantibus, vt gallinaceus dicitur Κελαδεῖν ἀνέστησε Ἀρήϊα δ' ὄρνιθι, apud Theocr. idyll. 18. Quidam de fluuiis propriè dici putant, vnde κελαδεῖν πεδίοις, per metapl. contrag. resonans: apud Hom.

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio. Item strepitus, clamor. Aristoph.

Composita.

Δυσκελάδων, ου, ὁ, ἡ, malè sonans seu grauiter sonans, q. d. grauisonus. Agath. l. 2. epigr. apud Hesiod. in Erg. ξεῖνε δ' ἀνεκλαδόν, exp. male sonans, i. maledicus.

Ἐγκελάδων, q. d. cui inest Κελαδών, apud Schol. Aristoph. ἐγκέλαδα ζῶα sunt animalcula quædam ex insectorum genere, sic appellata, quòd ἐν αὐτοῖς τὸ κελαδεῖν ἔχουσι.

Εὐκελάδων, bene sonans, sonorus. Aristoph.

Καλλικελάδος, pulchrum sonum edens seu elegantem. cui opponitur κακελάδων.

Κελαινὸς, &c. vide in Μέλας.

ΚΕΛΑΡΥΖΩ, Ρ. σω, murmuro, strepito, vel cum murmure & strepitu fluo. Od. ι. ῥέματος δ' ἐξέπεσον ἀλμύρον πικρὸν ἀϋτμὴν πολλὰ δὲ κῦμα κελάρυζε κατὰ. Il. φ. (de aqua per canales deducta) τοὶ δ' ἄρα τοῖς ἐπέχυτο κελαρύζων. Sic apud Theocr. idyll. 7. τὸ δ' ἐγγύθεν ἔρρεε δίνᾳ. Νυμφῶν ἐξ ἄντρων κατεειδόμενον κελαρυστὸν. ex Hesych. etiam Κελαρυστὴς ἐπὶ μετὰ θορύβου ἐκ πηγῆς ἐκχυνόμενος. [murmure & strepitu.

Κελάρυξις, εως, ἡ, eiusmodi murmur & strepitatio, seu fluxus cum murmure & strepitu.

Κελάρυξα κορώνη, crocitans cornix quæ aliquoties λαλίρυξα transpositis primoribus syllabis, vide suis locis.

Ἐγκελαρύζω, [comp.] leniter murmuro, cum leni murmure fluo. Hipp. epist. ad Demag.

ΚΕΛΕΟΣ, auis perniciosissima, à qua Κέλλειν τὸ ἔχειν ἐπιθέσεις. Suid. & Etym. vide & Arist. hist. anim. lib. 9. c. 10. ¶ Item Κελεὸς à quibusdam vocatur ὁ ἱππότης, per alteismum & antiphrasin. Etym.

Κελεοντικὸς, propriè sunt ἱππικοὶ τρόποι. Harpocr. ex Aristoph. Per antichresin autem sic vocantur τὰ καθεστηκότα ὅπλα, quæ & γυμνικὰ. Etym. Vtitur & Antiph. ἐν τῇ περὶ ἀρετῆς ἀπολογίᾳ κελεοντικὰ ἐπολεμοῦμεν. apud Poll. scribitur etiam Κελεστικὰ.

ΚΕΛΕΥΘΟΣ, ου, ὁ, via sine semita, sine nauta, sine acita. Od. ε. Ὀξὺ κατ' ἠῶιον ἐξ ἀνέμου κελεύθου. Il. α. & Od. ε. Ἠ δ' ἴθυν ἀνὰ κῦμα διαπρήσσουσα κελεύθου. Od. α. Ἀλλ' ἄρα οἱ ῥίμφα πρόφρων κελεύθου. Il. γ. Ἐνθ' ἄρ' ἔπειτ' ἀνέμοιο κελεύθου. Soph. in Aiace. πολὺ πολὺ βοῦν κελεύθου, viam à Solis ortu. Et Μαρμαρὰ κελεύθου apud Apollon. Per metaplasmum autem pluralis numero dicitur Κελεύθοι pro κελεύθου, sicut φωδμὰ pro φωδμεὶ & ζυγὰ pro ζυγοὶ. vt Odyss. γ. πόδας πολεῖ ὑγρὰ κελεύθοι. Il. ξ. λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κελεύθοι. * Derivant grammatici à Κέλλω τὸ ὁρμῶ seu θεῖ ἴσῳ: nonnulli ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ.

Κελεύθου

Κελεύθιοι, Deæ quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratrices, aut viatorum custodes. Hesych.

Κελεύθεω, viam carpo, ὁδεύω. Hesych. Κελευθεύω, iter facere cupio

Κελεύθετος, ου, ὁ, viator, in Epigram.

Composita.

Ἀγχικέλευθος, ου, ὁ, ἡ, qui prope viam est. Nonn.

Ἀκέλευθος, inuius. Ἀκέλευθα, signa quæ locis parum peruiis præfiguntur. Hesych

Ἀμφικέλευθος, qui circa seu propter viam est, aut vtrinque viam habens vt ἀμφικέλευθος ἄφορος, in Epigr.

Ἀντικέλευθος, obuius, aduersus. ex Nonno.

Αὐτοκέλευθος, qui per se iter facit, in Epigram.

Διωξικέλευθα κέντρα, calcaria quæ velut persequuntur viam, i. vrgent. in Epigram.

Ἐκκέλευθος, deuius. Lycophr.

Ἰθυκέλευθος, qui recta via incedit, rectà ambulans.

Ἱππικέλευθος, equo iter faciens, equester, vel qui multum itineris confecit. Iliad. ψ.

Ἀμφηρικέλευθος, celeriter viam conficiens, cuius via est celer, velox. Hesiod. in Theog. Pro eodem legitur & ἀμφηρικέλευθος, qui citato rapidóque motu viam carpit.

Ὀπιθικέλευθος, qui ponè sequitur, affectator Nonn.

Ὀψικέλευθος, serò viam carpens, qui serò iter facit seu serò venit. Nonn.

Προκέλευθος, præuius qui præit, præcursor. apud eundem.

Ῥηξικέλευθος, viam perrumpens. Epithetum Apollinis. in Epigr.

Ὑψικέλευθος, per alta loca gradiens in Epigr.

Κελεύω, vide in Κέλω seu κέλομαι.

Κέλης, ητος, ὁ, ἵππος, celes, equus desultorius: ad differentiam equi quadrigarij. Od. υ. αὐτὰρ Ὀδυσεὺς λαμπρὸν ἐπὶ δίφρου βῆσε κέλητος ἐς ἵππον ἐλαυνέμεν. Lacer. ἵππῳ κέλητι τεινόμενος. Interdum omittitur ἵππος, vt apud Plut. τὸν κέλητα τῆς ἡμιόνου. ¶ Κέλητες dicuntur etiam desultores equites qui in certaminibus equo duntaxat vno vtuntur. in Pandect. ¶ Item κέλης, navigium quoddam parvum & angustum, quod vno tantum remo agitatur. Thucyd. lib. 4. Xen. Hell. 1. ¶ Apud comicos sic vocatur pudendum muliebre, teste Eust. * A κέλλω deriuati significante βαδίζω, seu τρέχω, vel à κελεύω, testatur idem. Eust.

Κέλητιον, ου, τὸ, parua celox. Thuc. l. 4. Synes. ep. 4.

Κελητίζω, celete equo vehor, equum desultorium ago. Iliad. ο. & Aristoph. in vesp. Κελητεύω idem. Hesych.

Composita.

Ἐξίππελης, equus ephippio non instratus. Item celox seu nauis piratica. Suid.

Ἐκκρεκέλης, navigium prædatorium: sic dictum quòd fit inter ἐκκρεκέα & κέλητα, teste Eustath. Vtitur & Aristotel. in lib. περὶ ἐμψύχων. αρ. 2.

Παρακελητίζω, celete equo alicui à latere equito.

Κέλαω, seu κελάω, appello, seu appello. pervenio in portum, Odyss. ι. Κελάσασι δ' γυνοὶ καθοίλεμβ ἰσίον, nauibus quæ appulsæ erant. Apollon. ἐνθάδε κέλω Ἀνδρῶν ἡρώων θέον σκόλον. Metaph. apud Eurip. Hec. ποῦ βοῦς πᾶ σκῆπτα κέλεαι; quò appellam, seu quò me conuertam? ¶ Item moueo. vt exponitur ab Eustath. ¶ Item celeriter curro. * Etymolog. à κελεὸς deductum esse scribit.

Ὀκέλλω, appello, applico (significatione transitiua.) Thuc. lib. 4. τὸν ἱππαγὸν κυβερνήτην ἀπαγαγόντες ἐκέλλει πρὸς τὴν ναῦν. Et apud Herodot. ἀνέκελλον τὰς νῆας.

Κέλδομαι, κελεός, κέλητος, quomodò huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm ex κέλλω.

Δικέλλω, ligo. Supra positum sua serie huc transfer.

Ἐγκέλλω, insisto, incumbo. Hippocr. de fract.

Ἐπικέλλω, idem quod κέλλω. Od. ν. Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, ad continentem appulit. Apoll. Arg. 2. ἐπικέλσῃ τε νέεσθαι.

Μακέλλα, η, ligo (παρὰ τὸ μακρὸν κέλλειν, i. κινεῖν, seu τέμνειν. Iliad. φ. χερσὶ μακέλλαν ἔχων. Verum & Aristoph. Pro eodem dicitur & μάκελα, apud Hesiod. in Erg. - ὁ δ' τυδὸς ἐπιδεύεν δμωὰς ἔχων μακέλας. sic apud Moschum idyll. 1. Νεμέσσειν μακέλας: quatiebat ligonem. Hesych. μάκελλα & μάκελα, sine φραγμοῖς & δρύφακτοι.

Νωχελής, ής, ὲς, ἡ, tardus, segnis: à νω priuatiuo & κέλλω quod est τρέχειν τρέχω. Item inualidus. Ammon. ¶ Item inutilis, placidus seu tranquillus. Suid.

Νωχέλεια sive νωχελία, ας, ἡ, tarditas, segnities. Iliad. τ. ὑμεῖς δ' ἐμεῦ ὑστέρη τε νωχελίη τε. Exponitur etiã, infirmitas. Hesyc.

Νωχελίζω, tardo, moror. Hesych.

Composita ex ἐκέλλω.

Ἀποκέλλω, deflecto & declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via. Suid.

Ἐξοκέλλω, delabor, impingo, incurro. Isocr. in Areop. εἰς τραχύτερα φράγματα ἔνθ' τότε ἡμεῖς ἐξοκέλλομεν. Herodian. lib. 5. εἰς ἣν ἐξώκελλε παραπλοίας, εὐδ. accidit vento: diæ. Exponitur interdum, erumpo, effundo me, effundor. Plut. de lib. instit. εἰς κύβους καὶ κέμβους ἐξοκέλλουσι. ¶ Item transitiuè, auerto alium à portu. Et metaph. auerto alium à recta via, vt βήξεις τοῖς λόγοις γελοίων ἐξώκελλεν αὐτόν, blanditiis labiorum eum pertraxit, seu aliò auertit.

Ἐπικέλλω, impingo illido, contrà impello, vt quum nauem scopulis impingimus. Thuc. li. 4. & 8. act. Apost. c. 27. ἐφικέσαντες εἰς τόπον διθάλασσον, ἐπέκελσαν τὴν ναῦν, illiserunt nauem.

Συνεπικέλλω, (decomp.) simul ad litus appello. Plut.

Προσεπικέλλω, appello, applico. idem quod ἐκέλλω, vt προσεπέκελσαν τὴν ναῦν τῇ ἀκτῇ. Item cum datiuo, impingo. apud Luc.

Κέλυφος &c. vide in Καλύπτω.

ΚΕΛΩ, seu potius κέλομαι, iubeo, hortor. Ilia. σ. κέλομαι δὲ ἕκαστα Ἀχιλῆϊ ἥνωγα. Od. γ. Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐκ κέλομαι καὶ ἀνώγω Ἐλθεῖν. Il. ω. Οὐκ ἂν ἔγωγε σ' ἐπιφραζέμεν οὐδ' κελοίμην Νῦν ἐπ' Ἀχαιῶν ἰέναι. Futurum κελήσομαι (tanquam à κελέομαι.) Od. κ. ἢ γὰρ ὁ δόσις δ' εἴδεα κελήσῃ ἐκκοβέειν.

Κεκλημένων iussum mandatum. Hesych.

Κέκλομβον, idem quod κέλομβον, hortor: ex eoque factum per epithesin τοῦ κ. Iliad. δ. Τρῶας δ' κέκλετ' ἀύτῃ. Sic Il. ν. Κεκλόμενοι καθ' ἕμελον hortantes eum per turbam. Item inuoco. Apoll. Arg. 2. κεκλόμβῃ μαντήϊον Ἀπόλλωνα.

Ὀμοκλή, ἡ, (δοκεῖ δ' ὁμῶς κέκλεθαι, teste Eust.) hortamentum quod fit cum vociferatione. Item increpatio & comminatio. Iliad. ω. κλῦε ἄρα σκαιὸς ἔπος δ' εἴδαρτες ὁμοκλεῦ. Il. ζ. κρείσσων γὰρ ἔχει δρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ.

Ὀμοκλάω, ῶ, vel ὁμοκλέω, ῶ, hortor vociferando, minacites clamo, increpito, vt in conferenda pugna. Il. υ. Κέκλετ' ἔμοκλήσας. Dicitur & de vociferatione quæ fit ad incitandos equos, ad cursum. vt Il. ψ. πάλλῃ δ' ἵππους ὀμόκλησεν τ' ἐπέεσσιν.

Ὀμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, increpitator, obiurgator. Item qui magno clamore minatur. Il. μ. & Il. ψ.

Ἀνακέκλομαι, (Decomp.) inuoco. Hom. hymno in Pana.

Κελεύω, εύσω, iubeo, impero. Iliad. τ. Σεῖο δ' αὖ τόδ' ἐγὼν ὑποτέλλομαι ὅ τ' κελεύω. Xen. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. ¶ Item hortor, incito ad aliquid agendum, vt Iliad. β. καὶ ῥ' ὀλίγον ἐπὶ νῆστιν πολυκλείστοι κελεύω. Interdum sine infinit. Il. υ. τί μοι θοῦρε καὶ ἀμβλὺ θυμὸ κελεύεις. Nonnunquam cum datiuo, vt Il. ψ. μάλα δ' ἄστυδ' ἔστι κέλευον. Sic & Il. π. & υ. itidemque in prosa passim. ¶ Item peto, postulo. Thucyd. lib. 3. κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic apud Xenoph. Hellen. 6. Exponitur etiam, permitto: vt apud Thuc. lib. 3. ὡς δ' ἐκέλευον, ἔλεγον τοιάδε, quem illi permisissent. ¶ Item censeo: vt apud Dem. καὶ πολλοὺς τῶν στρατηγούντων εἶναι κελεύω. ¶ Peculiari significatione de nautis dicitur, clamore suo remiges vt hoc vel illo modo remigent hortantibus, Athenæus lib. 12. Καλλισθένης ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε.

Κελεύομαι, iubeor, mihi imperatur. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ θεοῦ. Interdum absolutè vt apud Thu. lib. 1. οὐδὲν κελευόμενοι πεισθῆναι, nihil se facturos imperio coactos. Et τὰ κελευόμενα, seu τὰ κελευόμενα, res quæ imperantur, imperata. Xen. Pæd. 4. Plat. Pol. 1.

Κέλευσμα, τος, iussum, mandatum, vt θεοῦ κέλευσμα. Eurip. Item hortamentum, quod hortãdi causa dicitur & quidem specialiter quod remigibus datur. Dicitur & de hortamento auigæ. Plat. in Phædro, κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἐμψύχῳ. Exponitur & clamor, vel clamor hortatorius, apud Euripidem in Hecuba.

Κελευστεύω, ὁ, iussum, mandatum. Herodot. Κελευσμός, idem cum κέλευσμα. Eurip.

Κέλευσις, εως, ἡ, iussus, actio ipsa iubendi.

Κελευστής, οῦ, ὁ, iussor, seu qui iubet hortator. Et peculiariter, qui celeusma canit. Thuc. lib. 2. Xen. Hell. lib. 5. Plut. in Pol. præc. ἀνῶν τῶν γυναικῶν καὶ κρουστῶν καὶ κελευστῶν.

Κελευστικός, hortatorius, hortamenti vim habens. Et τὸ κελευστικόν, substantiuè apud Synes.

Κελευστεύω, (poeticum) pro κελευσθεύω nam metri causa amisit. Il. ν. Ὣς ἄρα κελευστεύων γαμψῶνυξ ὄρσεν Ἀχαιούς.

Κέλευθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex κελεύω.

Ἀκέλευστος, ου, ὁ, ἡ, iniussus. Soph. in Aiace & in Epigr.

Ἀντικελεύω, contrà iubeo, contraria iubeo, vel vicissim iubeo.

Ἀντικελεύομαι, vicissim iubeor aliquid facere.

Αὐτοκέλευστος, (q. d. à se ipso iussus) intiussus. i. qui non iussu alius sed sua sponte & quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρυτίς τε ἀζηλός τε ἐκ αὐθαιρέτου ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὁρμῶν.

Διακελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. Isocr. in paraig. τοσοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι μνημονεύειν ὅσον σπουδάζετε τοῦ βίου. Plutarch. in Public. διακελεύομαί σοι ἐρρωμένως. Exponitur & præcipio, præcepta do. apud Isocr. in Euag. ὅτι πολλάκις καὶ διακελεύομαι αὐτοῖς τοῦτο, apud Plut. exp. etiam iubeo,

Διακελευσμός, adhortatio. Thuc. lib. 7. πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμοῦ χρώμενοι.

Ἐγκελεύω, hortor, incito. Xen. in lib. de venat.

Ἐγκελεύομαι, idem. vnde partic. ἐγκελευόμενος, apud Plut.

Decomp. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter. Plut. in apophth.

Προσεγκελεύομαι, insuper adhortor, præterea suadeo. Plut.

Ἐπικελεύω, hortor Xen. ἐπικελεύοντα τοῖς κυσὶν καὶ ἐπικελεύοντα.

Ἐπικελεύομαι, idem, plut. in Ant.

Κατακελεύω, hortor; & peculiariter, hortor vt nauta, seu nautico hortamento vtor. Eust. ex Aristoph. Apud eundem Aristopha. κατακελεύειν, exp. etiam silentium indicere.

Κατακελευσμός, pars secunda τῆς πυθικῆς νόμου τῆς αὐλητικῆς, in qua Apollo prouocat draconem, poll. l. 4. c. 10. Videtur fuisse adhortatio illa quæ Apollo ad ferendum serpentem à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω, hortor, adhortor. ex Plut. & schol. Thuc.

Παρακελεύομαι, idem. Thuc. lib. 2. ταῖς μὲν τοῖς πολεμοῦσι εἰ ἀρχαῖς παρεκελεύοντο, hac adhortatione apud milites vti sunt. Plat. in Apol. οὐδὲν παρακελευόμενος καὶ ταῦτα μαθεῖν. Et παρακελεύειν ἑαυτῷ ποιεῖν τι, qui in animum induxit aliquid facere, seipsum veluti adhortando. Ly. ἀξιῶ ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς πρὸς τοῦτον δίκαιον λαβεῖν. Item iudeo. Plat. op. 7. νεῦε ἡμῖν λόγῳ τῷ τῶν παρακελευόντων.

Παρακελεύσμα, τό, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. Plat. in epist. παρακελευσμός, adhortatio. Thuc.

Παρακελεύω, eadem quod παρακελευσμός. Thucyd. lib. 4. καὶ ὑμῖν ὁμοίως δεῖ ἀγῶνα ἅμα τῇ παρακελευσθείσῃ ἐπιμέλειαν. Specialiter de adhortatione bellica apud Isocr. in Euag.

Παρακελευστός, persuasus, qui est adhortatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit. Thuc. lib. 6. παρακελευστικός, adhortatorius, adhortãdi vim habens, vnde παρακελευστικὴ ἐπιβοήσεις, & παρακελευστικὴν σάλπιγγα, classicum. Poll.

Ἀντιπαρακελεύομαι (*Decomp.*) vicissim hortor seu adhortor. Xen. Præd. 3. & Thuc. Exponitur etiam, contrà hortor, seu suadeo, vel contraria suadeo.

Προκελευσματικός, pes metricus quatuor syllabis breuibus constans. Et προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd τοῖς κελεύσμασι, præcini solerent.

Ὑπεκελεύομαι, (q. d. subhortor.) tacitè hortor.

Composita ex κέλομαι.

Ἀνακέλομαι innoco. Hom. hymno in Pana. [ced.

Ὀμόκλη (λόγος τῷ ὁμῶ κέλευσμα teste Eust.) cætera pete ex col. præ-

Κεμάς vide in Κεμάσμαι. Κεν vide in Κε.

ΚΕΝΔΥΑΑ, in Epigram. esse dicitur instrumentum ad naues fabrefaciendas.

Κενεβρα vide in Νεκρός.

ΚΕΝΟΣ, ῏ό, vacuus, inanis. Xenoph. Hellen. 1. & Thuc. lib. 8. κενὴ κοῖλος, et cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ πάντων ἀπὸ δόξης. Sic κενεόν apud Sophocl. Metaphoricè quoque capitur vt inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus, Isocrat. de pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν. Plutar. ad Colot. κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν γραμμάτων dicitur in qua nihil scriptum est. κενὸς σφυγμός, pullus vacuus, Galen. lib. 4. de pulsuum dignotione.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas, vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν substantiuè. vt & Lat. inane, vacuum.

Κενοῦμαι, exinanio, vacuo seu euacuo. Κενοῦμαι, vacuor Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 1. A Thuc. κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι quæ post mortem eorum qui in ipsis habitabant vacuæ, relinquuntur & inhabitatæ. Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus quum ab humoribus (vt vulgò loquuntur) purgatur, Gal. ad Glauc. Aliquãdo significat vacuari, i. exhaurire. Greg.

Κένωμα, q. d. euacuamentum, quod euacuatur, aut euacuatio Dioscorid.

Κένωσις, exinanitio, euacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua eius parte deriactio.

Κενωτικός, ῏ό, q. d. euacuatorius, euacuandi vim habens. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Κενός apud poetas idem quod κενός. Iliad. β. Αἰχμὴν τοῦ δ' ἀνέρος τε μάθοιεν, κενός τε κενός τε. Hesiod. in Erg. κενεὸν δὲ οἱ ἐλπίδα μίμνει. Apud eosdem poetas dicitur & κενός, pro κενός, vt Il. γ. κεινῇ ἐν κεφαλῇ κεν.

Κενεών, ῶνος, ὁ, pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad ilia pertinet, sic dicta quod inanis sit & desidat. Gal. comment. 2. εἰς τὸ κατ' ἰατρεῖον. Ab aliis exp. locus sub pectore concauus & ossibus carens. Iliad. 4. Dicitur & de equo apud Xen. Pro eodem dicitur & κενεών. Hesych. ¶ Item general. capacitas vacua, spatium vacuum. vt κενεὼν χθονός, pro terra, ex Nonno.

Composita.

Ἀκένωτος, ῏ό, ἡ, non euacuatus cuius non facta est euacuatio.

Ἄκενος, vacuus inanis: idem quod κενός.

Ἀκενεών, idem quod κενεών.

Δικένεος, itidem pro κενός, vacuus inanis. Aristot. in Probl. apud Plut. in Lyc. δικένεος ἕξις, macilentus corporis habitus. Et δικένεοι δ' ἴκανον, apud Luc. de iis qui fame aut morbo macilenti facti sunt.

Διακενής, inanitor, frustrà, nequicquam. Polyb. lib. 3. Item inani conatu seu tractatione. Arist. in Probl. sect. 5. Scribitur & disiunctim δι' κενῆς.

Ἐκκενόω, idem quod ἀποκενόω & κενόω. Exponitur etiam exhaurio. Ezech. c. 5. ἐκκενώσω μάχαιραν, gladium nudum & vagina vacuum ostendam, i. nudabo ensem.

Ἐκκένωσις, exinanitio, euacuatio. item egestio.

Ἐπίκενος, vanus.

Κατακενόω, euacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio, euacuo. Plut.

Ὑπόκενος, vacuus, vel q. d. subterauacuus. ὑπόκενος τόπος ex Seneca natur. quæst. lib. 6. exp. subterraneus locus, & τὸ ὑπόκενον vacantis loci subterinanitas. Expon. & vanus, ex Hermog.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum studiosus.

ΚΕΝΤΕΩ. F. κέσω, pungo, stimulo. Theocr. idyll. 21. Ἐρεῦν καὶ κεντεῦσαι (pro κέντησαι) μέλισσα. Theoph. (de scolymo) ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον δίψαν καὶ κέντει. Plin. interpr. aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. lib. 12. Κεντοῦντες ὑπὸ τῶν χλωρῶν ὀνυχας βελόναις ἀνεῖλον κοῦφοι. Metaph. τὸ φίλημα [osculum] κεῖν dicitur apud Theocr. in Adoniazusis, seu Adonidis festum celebrantibus. Dicitur & κεντω pro eodem apud Hom. vt κέντω ὁμοκλάδας.

Κεντίομαι, οῦμαι, pungor, Thuc. lib. 4. & Aristoph. in Neb.

Κέντημα, τό, aculeus, stimulus id quo pungimur: vnde interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polyb. in Epit.

Κεντητήριον, ου, τό, id quo pungere seu stimulare possumus. Pro fibula poni apud Lucianum annotatur.

Κεντητός, ῏ό, punctus, item punctis distinctus.

Κεντητικός, cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus. Theophr. de hist. plant. c. 10.

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit. Iliad. ε. κέντορες ἵππων. Et in form. gen. apud Nonn. κέντορι λόγχῃ, acuta lancea. Apud eundem metaph. ἐλίγξε κέντορι μύθῳ, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

Κέντρον, ου, τό, stimulus. vt φὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν, apud Pind. & Eur. aduersus stimulum calces iactare. Metaph. quoque capitur. vt stimulus & calcar apud Latinos. Dionys. Longinus. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρῳ πολλάκις ὥστε ἐγείρειν καὶ χαλινῷ. Sic Plut. in Lycurgo, & Synesius epist. 139. Tribuitur etiam acibus, vt plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Latini calcar appellant: vt in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσι ὄρνιθες ἐπιπλέκεται τοῖς τῆς ἀλεκτρυόνος. Interdum exp. aculeus in qua significatione metaph. etiam capitur. vt Eupol. τὰ κέντρα ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. Nonnunquam exp. spiculũ. Apud Polyb. pro spiculo hastæ seu ferro accipi traditur. ¶ Κέντρα, stimuli in habenda quæst. schol. Aristop. ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cœli, quos cuspides nonnulli vocant. ¶ Κέντρον est & vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrum appellant. Plin. verrit vmbilicum in circulo, i. punctum in medio circuli aut globi. Plut. in lib. περὶ φιλοστοργ. & in lib. de exilio. Vide & Euclid. & Arist. ¶ Κέντρα dicuntur etiam vitia quædam lignorum & lapidum, quæ Plin. centra appellat, de quibus Theophr. hist. plant. lib. 5. c. 3.

Κεντρόω, ῶ, stimulo seu spiculo confingo, item aculeo seu spiculo armo. Plato de repub. lib. 8.

Κεντροῦμαι, ῶμαι, ὁ, stimulis confixus. vt κεντρωτοὶ θηρῶν apud Plut. in apophth. aculeis frequentibus spiculatæ. Item aculeo seu spiculo armatus, aculeatus. vt κεντρωτὸς κηφὴν apud Aristot. lib. 9. de histor. animal.

Κεντρίζω, F. ίσω, stimulo pungo. Idem quod κεντέω. Xenop. de re eq. ἱππικῶν μαθήματων καὶ κεντρίζων. Sic metap. apud eundem in symp. ὁ ἀεὶ εὐφυεστέρους ἡμῶν ἔρως κεντρίζων εἰς τὸν ἀστιπαρῆ ἔρωτα.

Κεντρώνης, ου, ὁ, aculeatus, idem quod κεντρωτός. Nicand. in Alexiph. ἀστὴρ κεντρώνης.

Κεντρεὶς, ίδος, ὁ, aculeus, vt apum, apud Aristop. item locus in quo à sessore equus stimulatur, punctũ. Item genus serpentis.

Κεντρεῖνος, η, ον, q. d. aculeatus. Athen. lib. 7. κεντρεῖνα sunt etiam culicum species quædam apud Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. vltimo. ¶ Κεντρεῖνα autem dicitur dispas, schol. Nicand.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, [abiecta litera ρ] vestis è variis panniculis ac diuersis interdũ coloribus cõsarcinata. hinc per similitudinem centonẽ vocant carminis genus è carminũ fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasique coniorum.

Ὁμηροκέντρα, vel Ὁμηροκέντρωνες, *comp.* Homeri cento, *ad est.* Homeri carmina, vel integra vel dimidia ex variis locis decerpta & ita velut consuta, vt ad alius rei & longè etiam diuersæ descriptionem accommodentur. quorum meminit D. Hieron.

Κεντόω, ῶ, ὁ, acu pictus. Iliad. ξ. κεντόν ἐμοὶ ἔστιν, acus compunctionibus elaboratum & pictum.

Composita.

Composita: ac primùm ex Κεντέω.

Ἀκέντητος, ὁ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀκεντέω, idem quod Κεντέω.

Βουκέντης, ὁ, qui boues stimulo impellit.

Διακεντέω, perpungo, item affigo.

Ἐκκεντέω, siue ἐκκεντίζω, pungo, stimulo. Apoc. cap. 1. Dicitur enim ἐκκεντίζω pro eodem.

Ἄκεντος, ὁ, idem quod ἀκέντητος, stimulo nondum domitus, nondũ subactus. Il. ζ. compositum ex α. priuat. in ν mutato & Κέντω.

Composita ex α. priuat. in ν mutato ex Κέντω seu Κεντέω.

Κατακεντέω, siue κατακεντίζω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles. hist. lib. 3. Pro quo dicitur & Κατακεντάνυμι, apud Lucian.

Κατάκεντημα, τὸ, punctum, punctionis siue punctus opus.

Παρακεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, ἡ, ὡς ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio qua hydropicis aqua eximitur. Vide Ægineam. Ita vocatur etiam curationis genus in suffusione per punctionem acu traiecta.

Πολύκεντος, multum pictus varius: vt πολύκεντος ἱμάς. Il. γ.

Πολυκέντητος, idem.

Συγκεντέω, confodio, contrucido. Apud Athen. lib. 6. ὀρτύγεσσι μὲν φόνον τε συγκεντοῦσι, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο.

Composita ex Κέντρον, &c.

Ἄκεντρος, ὁ ἡ, stimulo seu aculeo carens, cui aculeus negatus est, qui sine aculeo est. Philo de vita Mos. & Plut. Item calcaribus carens, cui calcaria non sunt, vt gallinaceus. Athen. 14.

Βουκέντρον, τὸ, stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

Ἐγκέντρος, aculeatus, cui aculeus inest.

Ἐγκεντρίς, ἰδος, ἡ, aculeus, idem quod Κέντρον, vt Poll. docet. Aristoph. in Vesp. Ponitur & pro calcari sicut Κέντρον. Erat & in forensi suppellectili graphium, stylus. Poll. lib. 8. Item retinaculum ferreum quo qui scandit, vt aliquando solet.

Ἐγκέντρια, apud Hesych. calcaria.

Ἐγκεντρίζω, idem quod Κεντρίζω. Greg. de amore erga pauperes, ἀλλὰ σὺ γε τῷ ἐγκεντρίζειν τῶν πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. Item insero. Theophr. de hist. plant. lib. 2. cap. 1. de amygdalo arbore, διὸ ἢ αὐξηθεῖσα ἐγκεντρίζεται καὶ βλαστάνει. Item metaph. apud Greg. in Cæsarium. πατὴρ μὲν δὴ τῶν ἀγρελαίων καλῶς ἐγκεντριζόντων εἰς τὴν καλλέλαιον, i. Christianus factus. Ἐγκέντρισις, insitio. [Suidæ est ἀστραλιστής.

Ἐγκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ἐγκεντρωτὴς, Hesychio & Ἐμπροσθόκεντρος, aculeum in anteriori parte habens, seu cui aculeus in ore est, epithetum infectorum. Aristot. de hist. anim. lib. 4. cap. 7.

Ἑπτάκεντρος, nouem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

Εὔκεντρος, bene aculeatus, bonum habens stimulum & acumen. In Epig. Εὔκεντρον βέλος.

Μακρόκεντρος, longum aculeum habens, longo spiculo armatus. Aristot. de animal. lib. 4. c. 7.

Ὀπισθόκεντρος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens. Aristot.

Κεντρωνιστὴς, &c. vide in Κεντέω.

ΚΕΠΟΣ. ου, ὁ, species auis marinæ leuissimæ quæ facilè à quouis vento circumagitur. vnde ὁ ἐξὺς ἀνόητος ἄνθρωπος nominari Κηπος soleat, teste Hesych. itidémque Schol. Aristoph. & Suid. Pro stolido accipitur apud Aristoph. in Pace, Καὶ κήπους τρέφουσι. Sic & in Plato. (Suid.

Κηφόω, efferi & leuiter circumagi in modum τοῦ κήπου. apud

Κεραΐζω, &c. vide in Κείρω.

ΚΕΡΑΜΟΣ. ου, ὁ, terra singularis, & terra ex qua ichtha fiunt. Herodian. l. 3. σκεῦή τε κεράμου πεποιημένα, vasa fictilia. Exponitur & tesla ab Hesych. ¶ Item regula (quæ Κεραμὶς) Herodian. lib. 3. λίθοις καὶ κεράμοις ἐδάλλον τοὺς ἱππεῖς. Sic Thuc. l. 2. λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων. ¶ Item quodcunque ex terra figulari factum est, vas fictile. Exp. & vicetum, lydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne instrumentum mensarium, tam argenteum quàm aureum. ¶ Est etiam ἐκκρουστὴς. Hesychio. Item carcer. Iliad. α. Χαλεπὴ δὲ ἐν κεράμῳ κατὰ τῷ πεσόντε δέεσθαι μῶνυξ. * Derivatum putatur ab ἐρα, i. terra, vt dicatur Κεραμὸς quasi ἐρα μὸς.

Κεραμεὺς & Κεραμεῖος, fictilis, figulinus. Herodot. Diosc. Luc. Plut. Κεραμικὸς dicitur & Κεραμεῖος, apud Luc. & Κεραμεῶν, apud Plut. & Diosc.

Κεραμικὸς, fictilis, vel figulinus seu figularis. vt Κεραμικὴ κύλιξ, Herodot. & κεραμικὴ πλίνθος. Diosc. Reperitur etiam Κεραμεῖος apud Plut. Item Κεράμινος pro eodem, apud Hesych.

Κεραμίον, ου, τὸ, fictile vas, figulinum. Peculiariter etiam exp. amphora. i. mensura octo & quadraginta sextariorum, vt tradit B. Diosc. ἀμφορεὺς, ὁ ὅστι κεράμιον. Exponitur etiam tesla, & dolium apud Plut. symp. 4.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, opula. Athen. lib. 5. Item fictile vas, tesla & dolium apud eundem Athen.

Κεραμὶς γῆ, figulina terra. Exp. & creta, apud Plut.

Κεραμεύω, tegulis tego seu contego: vnde pass. κεραμεύομαι οἰκία, apud Aristot.

Κεραμεύς, έως, ὁ, figul*. Hesiod. in Erg. κεραμεὺς, κεραμεὺς πολῆ. Itẽ κεραμεῖς, qui incolebant locũ Athenarum dictum κεραμεικὸν.

Κεραμεῖον, ου, τὸ, figuli officina, figlina. apud Æschin. Κεραμεία, lib. τέχνη, figuli ars, figlina, apud Dionys. Areop. & Poll.

Κεραμεύω, fingo (ea signif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Aristoph. in cõcion. ἢ τρυβλία κακῶς κεραμεύει ἡ πόλις ἢ πόλις εὖ καὶ καλῶς. Κεραμεύομαι, fingor, apud Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars seu Figlina. Poll.

Κεραμεικὸς, ου, ὁ, locus quidam Athenis vbi sepeliebantur qui in bello occubuerant. Item locus vbi prostabant meretrices. Item locus vbi edebant Athenienses quotannis, certamen quod λαμπαδήδρομον vocabatur, vt tradit Aristoph. Schol. vide & Suid.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ. siue κεραννύω & κεράω, ῶ. F. κέσω, misceo. Sic exponit Plut. symp. 8. probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus, vt Od. ο. κέρασον δὴ οἶνον ἐπὶ φρένας ἐμῇ. Plato in Philebo, τοῖς δὴ θεοῖς ὧν πρώτοις ἐυχόμεθα, κεραννύναι. Sunt qui in huiusmodi locis exponant etiam infundo, ἐγχέω. vt Od. ω. Τοιοῦτοι δὴ νῦν κρίνα πολλὰ κεραῦνοι τ' ἄθροα εἶεν, in pocula infundentes: vt ὕκρατον fit bibendum præbere. ¶ Item misceo ea significatione qua aquam vino immisceo dicitur, i. immiscere. Herodian. lib. 1. ἐμβαλόντα εἰς κύλικα φαρμάκου εἶδος τι κεράσαι δοῦναί τε δοῦναι. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἶνῳ καὶ μελίτι τὸν πηλοῦ, vino & melle temperans fontem. Plato in Timæo, ὃν ἐν τῷ παντὶ ψυχῇ κεραστὴς ἐμήχανε, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κεράσω, tanquam à κεράω per syncopen facto ex κεράω, vnde partic. pass. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. &c. & aor. 1. ἐκράθην, apud Thucyd.

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω seu κεράννυμι, misceo: vt Od. γ. Τῶν μὲν τὰ μὲν γλυκέα κεράασθαι, κεράασθαι δ' οἶνον. Apud Apoll. Arg. 1. κεραασάμενοι ὑδάτι, exp. fundentes. Item tempero. Philo de mundo, τῷ φυσικῷ ἀπείκειν τοῖς φυσικοῖς κεραασμένῳ αὐτῷ ἐκ πλείστων δυνάμεων, è plurimis eam attemperans facultatibus. ¶ Item passiuè misceor. Herodian. l. 7. ἐμοὶ μὲν ἀμαθὴς κεραυνοῦται. Plut. in Numa κεκερασμένῳ ἀκράτῳ οἴνῳ.

Κράτημα, τὸ, mixtura. Apud Hippocr. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ, mixtura: vel id ipsum quod mixtum est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de sanit. tuenda, τὸ κρᾶμα, καὶ τοῦ ὕδατος μετέχον πλείονος οἶνον καλοῦμεν. Sic & apud Diosc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta, aut huius concretione & temperatura Gregor. ἀδὶ φιλοπτωχ. Τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculiariter ea qua aqua vino miscetur: Athen. lib. 10. Item peculiariter quæuis mixtura & temperatura siue temperamentum. Luc. in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κατάστασις dicitur, apud Alex. Aphrod. ἐκ ἰσυμμίκτου κρᾶσις ὑγιεία. Sic & apud Theophr. & Aristot. Interdum exponitur cinnus, commixtio, vt apud Aristot. de mundo & Alex. Aphr. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi aut duarum diphthongorum in vnam syllabam coitio, vnum efficiens sonum ex ambabus mixtum, mutatione duarum literarum in vnam tertiam facta, vt quum ex ἀληθεία, fit ἀλήθεια, ex ἀ, ει, εα fit κᾶτα.

Κρατὴρ, (siue κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. Od. γ. Τοῖς δ' ἐν ἐρεψ ἐλθοῦσιν ἀνακρήτῃρα κεράσσεν Οἶνον ἐν ὑπείρῳ. Plut. in probl. Rom. τὸ κρατῆρα ὁ δεύτερος κρᾶσιν ὑπεκίρνα). Item τρίπους quidam quem ἄπυρον Hom. appellat, in quo vinum miscebant. Athen. l. 2. ¶ Est etiam signum cœleste, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur foramina quibus ignis, cinisque euomitur. Epigr. lib. 3. & apud Aristotel. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur & in fonte salientis aquæ concepraculum. Od. ε. Apud Plat. in Tim. exp. etiam temperatio.

Κρατηρίζω, comporo. Eust.

Κρατηρίον, parua cratera, seu parvus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρατηρίδιον (comp.) quasi exp. operculum τοῦ κρατηριδίου.

Κιρνῶ, ῶ, ῶσω: idem quod κεράω siue κερῶ, misceo. ex eóque per reduplicationem factum.

Ἐγκιρνῶ (comp.) immisceo seu misceo, idẽ quod ἐγκεράννυμι.

Κιρνάω, siue κιρνῶ. idẽ quod κεραννύω siue κεράω, eiusdémque omnino. Il. ε. Ζωρότερον δὲ κιρνᾶ. Vtitur & Athen. & Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indéque deriuatum, teste Eust. sed magis poëticum. Od. κ. μελιήρεα κίρνα οἶνον ὀπώρῃ. Herodot. κιρνᾷ κρατῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur & κίρνημι, & κίρναμαι. vt Od. γ. Κίρναν ἀλφιτα οἴνῳ. Herodian. lib. 1. εἰώθεσι γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ δεδίναι τὸν φρόνιμον οἶνον.

Κρᾶσις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Κεράννυμι, *seu* κεράω.

Ἀκήρατος, ον, ὁ ἡ ἡ. (compositum ex Κεράω & α privativo) sincerus purus non adulteratus. vt οἶνος ἀκήρατος, vinum purum. Dioſc. lib. 5. ſic ἀκήρατος θάλασσα, aqua maris ſincera. Item metaph. ſimplex vt Matth. 10. ἀκήρατοι ὡς αἱ περιστεραί. Huius tamen ſignificationis vide & aliud etymon in comp. ex Κέρας. ¶ Item integer, intactus, incolumis, illæſus. Plato de republ. lib. 1. αὐτὴ ἡ ἀδιαβής ὄντως ἡ ἀκήρατος, ſic ἀκήρατος πόλις apud Iſocr. in Panег. Et Plat. in Alcib. μόνος σχεδὸν ἀκήρατος ἥμην.

Ἀκηράτως, ſincerè, purè. Item integrè, incolumiter.

Ἀκηρατότης, ητος, ἡ ſinceritas, puritas. Interdum ſimplicitas. Item integritas, incolumitas.

Ἀνακιρνάνυμι, ſive ἀνακιρναννύω, commiſceo, permiſceo. Item commiſceo temperando, tempero. Ἀνακιρνάω idem. Od. γ. ἀνὰ κρητῆρα κίρασαν. hinc & partic. ἀνακιραθείς, apud Plut. in Rom. & ἀνακιρνάμενος, apud Plat. in Axiocho.

Ἀνάκρασις, permixtio ſeu mixtio, temperatio.

Decomp. Συναναμιγνύω, ſive συναναμιγνύω, vnà permiſceo, commiſceo. Luc. in ſomn. τίνες ἀκούετε συναναμιγνύοντες φλυαρίαν. Dicuntur etiam συναναμιγνύοντα quæ vnum cinnum efficiunt, ſeu quæ coaleſcunt & eoſdem quaſi te mperamento vniuntur. Greg.

Αὐτοκίρας, ipſe per ſe mixtus & temperatus. vt αὐτοκίρας οἶνος, apud Poll. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας.

Διακιρνάνυμι ſive διακιρνάω, permiſceo, diluo.

Ἐγκιρναννύω, ſeu ἐγκιρνάνυμι ſive ἐγκιρνάω, immiſceo, ſeu miſceo in ſeu intervel infundo. Il. θ. Οἶνον τ' ἐγκεράσσασα πιεῖν, vinum miſceus in poculo. Eubulus, τρεῖς γὰρ μόνον κρατῆρας ἐγκερανῶ ἐγὼ τοῖς τῶν φρονούσιν, tria pocula infundo.

Decomp. Ἐπιγκιρνάνυμι, inſuper immiſceo. Plat. in Polit. πολλοὺς τοῖς ἐναντίοις κράσιν ἐπιγκιρνάντες.

Ἐγκιρνάνυμι ſive ἐγκιρναννύω, effundendo miſceo. Athen. lib. 2.

Ἐπικιρναννύμι ſive ἐπικιρνάω, admiſceo, attempero.

Ἐπικρατικός, cui attemperandi vis ineſt. Τὸ ἐπικρατοῦν proprie dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morſum in aliqua parte contentorum humorum 1 apud Gal. lib 2. de alim.

Ἐπίκρασις, attemperatio. Apud medicos (teſte eodem Gal.) eſt cacochymiæ curatio, per quam paulatim vacuatur quod vitioſum eſt, inque locum eius quod bonum eſt reponitur. Vide Gal. lib. 9. meth. & Dioſc. lib. 2. cap. 53.

Ἐπικρατικός, idem quod ἐπικρατικός. Gal. lib. 2. de alim.

Εὐκίρατος, bene mixtus, bene dilutus & temperatus. vt εὐκίρατος οἶνος. apud Poll.

Καταγκιρνάνυμι, commiſceo, permiſceo, contempero.

Κατάκρασις, commixtio, contemperatio.

Κατακρατικός, contemperandi vim habens, vt Κατακρατικά, medicamenta quæ & ἐπικρατικά.

Decomp. Ἐγκατακιρνάνυμι, immiſceo. vt ἐγκατακιρναννύμενον τῇ εἴσῃ ὕδωρ, apud Eull.

Μετακιρνάνυμι, transfundo Dioſc. l 1. c. 63.

Μετάκρασμα, τὸ, temperamentum. Plut. de primo frig. ψυχρῶν καὶ θερμῶν μετάκρασμα, frigoris & caloris medium quoddam temperamentum. Peculiariter verò apud Hippocr. accipitur pro aqua lactei teporis.

Μέτακρος, ος, ὁ ἡ ἡ τὸ, temperatus qui medij temperamenti eſt. vt μέτακρος ὕδωρ. Athen. lib 2. & 3.

Περικιρνάνυμι, circumiſceo. Plut.

Συγκιρνάνυμι ſive συγκιρναννύω aut συγκιράω, commiſceo. Plut. ſymp. 4. & in paſſ. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίταις, ciuibus permixti.

Συγκιρναννύμενοι, dicuntur etiam quæ coeunt & coaleſcunt. Plato de leg. lib. 10. Item qui amicitiam ineunt aut familiaribus ſe aggregant. Xen. Pæd. 1. Et actiuè apud Herodian. συγκεράζοντες φιλίαν πρὸς ἄλληλα.

Συγκρασις, commixtus ſeu mixtus cum, temperatus cum.

Συγκρασις, commixtio, contemperatio. Item cinnus quo duæ res in vnam coeunt. Athen. lib. 10.

Σύγκραμα, τὸ, id quod commixtum ſeu contemperatum eſt. vel id quod concreuit & coaluit. Apud medicos dicitur potio diluta, ſeu mixta ex vino & aqua, quod Κρᾶμα quoque dicitur. Dioſc. lib. 5.

Σύγκρατος, ον, ὁ ἡ ἡ, commixtus, contemperatus. Naz.

Ἀσύγκρατος, (*decomp.*) qui commiſceri nequit. Plut.

Alia composita facta ex Κράω *ſuperior. ratione: ſine præpoſitione.*

Ἀκρασία, ἡ, intemperies (cui oppon. εὐκρασία) vt ἀκρασία ἀέρος, apud Theophr. Vſurpatur & pro ἀκρατεσία, intemperantia, incontinentia. Ariſtot. rhet. 1. Xen. Pæd. 9 Demoſth. Olynth. 2.

Ἀκρασίος, ον, ὁ ἡ ἡ, intemperans apud Suid.

Ἄκρατος, (& ionicè ἄκρητος) ον, ὁ ἡ ἡ. propriè merus ſine meraco, vt ἄκρατος οἶνος, vinũ meracũ. Frequentius abſolutè ponitur pro vino meraco) ſubaudito ſubſtant. οἶνος (vt apud Theocr. idyll. 14. ὀπτῶν δὲ δοῦν ἄκρατον. Athen. lib. 15. εἴ τις ἄκρατον ἴοιτο. Sic & Luc. in piſcatore, ἡ τὸ ἄκρατον φέρουσα. Per tranſlationem autem ἄκρατον dicitur generaliter quicquid eſt

impermixtum, purum, & ſincerum: in qua ſignif. Xen. Καθαρὸς copulat. Item validus, vehemens: ſumpta metaphora à vino quod vires ſuas, aqua temperatum aliquatenus amittit non dilutum autem integras retinet. In hac ſignificatione cum ἰσχυρὸς coniungitur, vt apud Plut. in Numa, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος, ἀπαθεῖς. Sic apud Thuc. lib. 2. Exponitur etiam, intemperatus, pro immoderato. vt apud Ariſtot. ἄκρατος ὀλιγωρία. Et apud Plat. ἄκρατος ἀλαζονεία. Item immitis, immanis, ac rigidus q. d. mores habens non temperatos mansuetudine. Sic apud Æſchyl. in Prometh. Argus vocatur ἄκρατος ὀργῇ immoderatam & quaſi intemperatam quandam iram habens. Exponitur & ſummus & abſolutus, apud Plat. pol. 8. Item ἄκρατος pro ἀκρατής, petulans, apud Plut. in l. de vit. trac. poni traditur. Apud Hom. Iliad. ζ. ἀστοὶ δ' ἄκρατοι, quidam exp. fœdera non completa, non perfecta: vt ſi ἄκρατος à κράω quod pro Κράτω dicitur. Alij interpretantur fœdera meraco vino adhibito pacta. (& Gal.

Ἀκράτως, merè ſine admixtione, purè. Luc. in dialogo Dor.

Ἀκρᾶτεστος idem quod ἀκρασία. Repetitur & ἀκρατωστία per ω. (poetica licentia) in galeomyomachia. (Iuo. Suid.

Ἀκρατίζω, merum bibo. meraciori hauſtu præcordia pu-

Ἀκρατίζομαι, ιστο; propriè offulas meraco imbutas aſſumo. Athen. li. 1. καὶ ὡς ἀκρατιζόμεθα. ἐν Γίδυμοῖ γὰρ ἀεὶ σκόμβρῳ. Cum caſu ſignificat in tentaculum ſumo. vt Poll. ex Ariſtoph. Κεφαλὰ κρατίσω. Metaphor. apud Phil. de vita M. l. 3. μόνος ἀμιγὴς ἀκρατίσω σοφίας, ſolus ſinceram guſtaſti ſapientiam.

Ἀκράτισμα τὸ, tentaculum, ſeu tentacula ſumptio. Athen. l. 1. & Theog. apud Plut. ſymp. & probl. 6.

Ἀκρατισμός, idem. Athen. lib. 1.

Ἀκρατιστός, ον, ὁ ἡ ἡ, qui tentare ſolet & offulas meraco imbutas aſſumere: tentaculo non facilè carens: vt exp. apud Theocr. idyll. 1.

Decomp. Συνακρατίζομαι, vnà tento, vnà offulas meraco imbutas in tentaculo comedo. Athen. lib. 1.

Φιλάκρατος, meri cupidus, in Epigr.

Ἀλίκρας, (*non accentu in penult. vt aut Eull.*) mari, i. marinæ ſalſuginis commixtus.

Αὐτοκράτης, ipſe per ſe mixtus & temperatus, cui aliunde temperamentum aliquod accerſere opus non eſt. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας & αὐτοκρᾶς, ſive αὐτοκρᾶς, Ionicè, vt docet Poll.

Δυσκρασία, intemperies, mala & incommoda temperies.

Δύσκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de ſort. Alex. Καρπῶν εὐφορίαν εὐκρασία ποιεῖ. De corpore humano εὐκρασία exponitur bona & æquabilis corporis temperies ſeu habitudo.

Εὔκρατος, bene temperatus, bene mixtus. Pro eodem dicitur & εὔκρας & εὐκρᾶς. Poll.

Decomp. Ἀνεύκρατος ζώνη, zona oppoſita tẽperatæ. Laẽrt.

Ἐπιπολοπόσια, mixtura pridiana & exoleta. Demoſth. pro cor. A Suida exp. etiam vana & inefficax potio.

Ἴσκρατος, ος, ὁ ἡ ἡ patiter ſeu æqualiter tẽperatus, ὁ ἴσως κεκραμένος. Hippocr. de morb. lib 2. Vide & in comp. ex Κρατέω.

Μελικρατον, ου, τὸ, aqua melle miſta: apud mulſa. Plutarc. in Erot. Dioſc. li. 5. cap. 17. Pro eodem Ionicè dicitur μελίκρητον, quod Euſtath. apud Hom. Od. κ. dicit eſſe miſturam mellis & lactis.

Νεόκρατος, qui recens mixtus, dilutus aut temperatus fuit. vt νεόκρατος οἶνος. Νεόκρας, idem. Poll.

Ὀξύκρατον, potio ex aceto & aqua permiſſis, ſeu acetum aqua miſtum, poſca ſeu puſca. Dioſc. l. 2. c. 129.

Χαλίκρατος, ſive χαλίκρητος, merus, purus: vel ità temperatus vt poſſit χαλᾶν τὰς φρένας. Apoll. Arg. l. 1. πίνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ. Sic & in Epig. Hinc comparat. χαλικρατέστερος & peſſimo ſuperl. χαλικρατέστατος, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκόκρας, ατος mixtus ſeu temperatus. Χαλκόκρατος, idẽ, Heſyc.

Composita: ex Κεράω.

Ἀνακίρναμαι, idem quod ἀνακιρνάνυμι, permiſceo in Axiocho.

Συναναμίρναμαι, (*decomp.*) vnà permiſceo. apud Eull.

Καταγκιρνάω, miſceo tempero. Alex. Aphrod.

Παρακιρνάω, admiſceo. (Athen. lib. 11.

Συγκιρνάω, commiſceo, ſimul tempero. vnde συγκιρνᾶται apud

ΚΕΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu. Odyſſ. μ. θεὸς κέρας ἀγκυλοῦ. Athen. lib. 5. τὰ κέρατα καὶ ἄνω ἀνακεκυφότα καὶ ὑπόπυρρα τὰ πρὸς λευκὸν ζῶον, ἀλλὰ κάτω κυκλοῦται. ¶ Item tibiæ & pocula ex cornu aut ad effigiem cornu facta apud veteres: vnde apud Athen. lib. 4. Τυρρηνοῖς δ' ὅστιν εὕρημα κέρατα τι καὶ σαλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellant. Et lib. 11. de Athenienſibus ἀργυρᾶ ποιοῦντες κέρατα ἵππου ἐξ αὐτῆς. Et apud Sophoclem, ἀργυρήλατα κέρατα. ¶ Eſt etiam vocabulum militare, vt cornu apud Latinos, ſimilitudine à bouino capite ſumpta. Thuc. lib. 3. δεξιὸν κέρας Μεσσηνίοις εἶχον, ſinitrum cornu tenebant. Sic dicitur ἔστι κέρας ἀγκὼν & κοῖλον κέρας, pro eodem. Et ἔστι κέρας περιόδου apud Ælianum de aciebus inſtruendis, eſt quum cornua prætenduntur exercitu præcedente. ¶ Κέρατα apud Ariſtotelem lib. 3. de animal. dicuntur veteri extremitates duæ & quaſi cornua: quæ frequentius κεραίαι. Et quaſus cuiuentias vocant κέρατα, docent Heſych. & Et-

& Eustath. Fluminum quoque curuitates & flexus, seu brachia & rami vel etiam ostia, sic nominantur: vt Μινυήϊον κέρας apud Thuc. Dicitur & de montibus & promontoriis. ¶ Κέρα dicuntur etiam sophismata, & captiosæ argutiæ: vt illud apud Chrysippum, εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις. κέρατα δὴ οὐκ ἀπέβαλες. κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus in primo κεραυνῶν dialogo, κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κρανοῦ τέλους πεπόνθασι. ¶ Κέρας dicitur etiam cincinni & plexus ad cornu formatu facti. Il. λ. κέρα ἀγλαὶ, παρθένιοι πλόκαμοι. ¶ Κέρας dicitur etiam antemna quæ & Κεραία. Synes. epist. 4. εἶτα κατεαγὲς μέζον κεραιόγυιον μόλιν ἀλθὼν ἀπολίσσας πεσὼν κλάδος. fracta media antemna. Κέρα, ας, ἡ. herba quam Arcades vocant raphanum agrestem, autore Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5.

Κερατιόν ης, ιῶν, ὁ καὶ ἡ. cornutus, vel coniecur, cornu imitans. Callim. in hymno in Apoll.

Κερατεός, ῶ, ὁ, cornutus, vel cornu speciem habens. vt κεραταῖος κεμάντης, de quo Plin. l. 2. c. 25.

Κερατίνος, ῶ, ὁ, cornutus, ex cornu factus. Plato de leg. ἐκ κεραταίνοις πολλάκεφας. Athen. 11. ἔστιν κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis. Apud Laërtium in Zen. Κερατίνῳ λόγῳ sunt qui cornutum syllogismum interpretentur. Inuenitur & fœm. gen. vt κερατίνῳ τοῦλῳ apud Lucian. in somn.

Κερατίνη ἡ buccina: 2. Reg. 2. ἐκάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ.

Κερατίτης, ῶ, ὁ, cornutus, corniculatus. Et in fœmmino genere apud Dioſc. lib. 4. μύκητα κερατίτιν. De quo Plin. l. 20. c. 19.

Κερατίζω, cornu ferio, cornu peto. Expon. etiam conisco. Item arieto.

Κερατιστής, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere solet.

Κεραυνί, cornu ferio, cornu peto. Greg.

Κεράτιον, ῶ, τὸ, corniculum. Aristot. item siliqua, i. leguminum folliculus; à corniculi similitudine, vt putatur. Dicitur etiam de arbore quadam peculiari, & eius fructu. Dicitur etiam siliqua Græca. Colum. in lib. de arborib. c. 25. Sic vocatur etiam fœnum Græcum, vt Columella docet lib. 2. c. 11. ¶ Κεράτιον siliqua. Est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei. Arbor hæc κεράτια ferēs, à Galeno dicitur κεραλωνία.

Κερατώνια, ῶν, τὰ, siliqua lupini.

Κεραταὶ, ῶν, ὁ, dicebantur ara in insula Delo ex cornibus concinnis & inter se congeminibus, fundatis omnibus, constructa. Plut. in Thes.

Κεραὸς ῶ, ὁ, cornutus, vt Δωρὶς κεραός, Iliad. γ. Ἐπὶ κέρας κεραοῖ. Od. δ. Item corneus, vel cornus vinculis cinctus. vt Κεραὸς βοῦς. in Epigram.

Κερέες cornuti. vt κεράεσσα Δωρὶς, apud Anacreontem. A Suida exp. ἐυκυκλεντικός.

Κεραία, ἡ, cornu. idem quod κέρας. Nicand. in Ther. Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 2. Vtero quoque tribuuntur κεραίαι à medicis, quæ sunt duæ vteri apophyses exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ seu cornibus exo. ientibus finales. ¶ Item antenna. Plut. in polit. præc. & Polyb. ¶ Κεραίαι dicuntur etiam eminentiæ, aut apices eminentes in aliqua re, vt cornua ex cornigerorum capitibus. Oppian. lib. 2. de venat.

Κεραοειδής, ῶ, ὁ, cornuta. Eust.

Κερατίας, ῶ, ὁ, superbus, elatus, ferox: metaphora à tauris ceruicem vel potius cornua erigentibus.

Κερατιάω cornua erigo. Metaphoricè accipit Aristoph. in equitib. τοῦτο ἐπειτ' τὴν χρόαν τοῦ φρονήματος. Ἀνεκρεμάσθη κέρας pilus arcus, pudendum. Hesych. (κόρυμβος.

Κεραίζω, dissipo aliquid, vt boues infestis cornibus, item incurso velut infestis cornibus, vt Il. π. & ν, leo dicitur κεραίζειν σταθμοὺς. & apud Theocr. idyll. 26. itidem leo dicitur τοὺς Πέρσας κεραίζειν. incursionibus factis Persas vastare. Sic Il. φ. Achilles Troianos fugientes ἄστυδε κεραίζει. Κεραίζειν πόλιν, vastare vrbem excindere aut deferere. Il. π. & Od. ῶ.

Κεραίζεσθαι, dissipor, vastor. vt πόλις dicitur κεραίζεσθαι. Il. υ. & θαλάσσαι κεραίζεσθαι, qui vastantur & diripiuntur. Il. γ.

Κεραιστὴς ῶ, ὁ, peruastrix, vastatrix. Peculiariter verò quidam κεραιστὰς, esse volebant vermes cornu infestantes. Od. φ. ¶ Item salacissima quædam anicula, à qua Medea κεραιστὰ vocat Lycophron.

Κεραστὴς ῶ, ὁ, cornutus. Hesych. Item vastator, populator. Hom. item ἀλιεύς. item cometa quidam, quem Plin. ceratian vocat. item serpentis species, qui frequentius dicitur κεράστης, à cornibus. De quo Plin. l. 8. c. 23. Κεράστης dicitur etiam vermiculus ficus infestans. de quo Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5.

Κεραστιαῖος, ῶ, ὁ, à nonnullis dicitur fœnum Græcum: quod alis βοῦκερω, alis αἰγόκερω, alis τῆλε, vt est apud Dioſc. in Appen. l. 2. c. 114.

Κερόω, cornibus peto seu impeto, cornu ferio. Theocr. idyll. 5. ἀλλοτε κεκραυγὼς φυλάσσεο μὴ τυ κερόω. item caput tactos apud Stob. l. 10.

Κερωτιστὴς, qui cornib. impetit seu ferit, petulcus. Theocr. idyll. 5. Pro eodem dicitur & κερωτίλος. Hesych.

Κεστρεύω, sine κυστρεύω, idem quod κορυφόω. Plat. de rep. l. 9.

Κυστρεῦντες ἀλλήλους ἐπὶ κρᾶς κεφαλῆς.

Κυστρεῦν, idem quod κορυφωτὴν. Hesych.

Κυστρεύω, idem quod κυστρεύω. Hesych.

Composita.

Αἰγόκερως, ῶ, ὁ, capricornus. Luc. Plot. Quidā etiā fœnogræcū, ita dici tradunt. Αἰγοκερωτίς, ίδος, ἡ, pro αἰγόκερως, apud Aratum.

Αἰγόκερως, fœnum græcum, sic dictum quoniam cornicula semen est simile. Plin. lib. 24.

Αἰπόκερως, ῶ, ὁ καὶ ἡ, cornua alta gerens. vt αἰπόκερως Δωρὶς.

Ἀκέραιος, ῶ, ὁ, sine cornibus, placidus. Epithetum animalium quæ natura nullis cornibus armauit ad depellendam iniuriam, aut certè quæ etiamsi armata sint, tamen illis non vtuntur ad inuadendos homines. Etymol. Sic quidem exp. apud Math. cap. 10. Vide & in comp. à Κεράννυμι.

Ἀκέρατος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, cui cornua non sunt, qui cornutus non est Aristot.

Ἄκερος, idem. Et in neut. ἄκερον, cornua non habens, quod monoproton esse docet Suidas. Declinatur etiam ἄκερος, ῶ, ὁ καὶ ἡ. Aristot. hist. an. lib. 2. cap. 1.

Ἀκρόκερα, τῶν extremitates seu (vt Virg. vocat) cornua antemnarum. Poll. lib. 1.

Ἀστιλόκερως, lasciuiens cornibus.

Βόκερως, ῶ καὶ ἡ, bubulis præditus cornibus. vt βόκερων ἀστράγαλον, apud Herodot. item fœnum græcum, quod & βόκερας & βοκέρα, apud Nicand. in Alexiph.

Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. hymno in Panem & in Epigr. Dicitur etiam δίκερω, & δίκερος, ῶ, ὁ καὶ ἡ. vt apud Aristot. hist. an. lib. 2. c. 1. Δίκερα, idem. Suid. in Epigr.

Δίκερω, idem. Hippocr. de loc. in homine. Hinc δικερόνης q. d. bifiditas, bicornitas. δίκερα, & eadem bicornis. Suid. ex Epigram.

Δίκερος, & per ecthlipsim δίκερως, bifidus, bicornis, bifurcus. Aristot. 1. de generat. anim. Vide & in comp. ex Κέρας.

Ἐκκερατίζω, dilipio, populor. ex Epigr.

Ἑλικόκερως, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, tortuola siue retorta cornua habens. Eust. & Hesych.

Ἐπικέρας vel ἐπίκερας, fœnum græcum. Hippocr.

Εὐρύκερως βοῦς, bos qui est latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Est & nomen proprium animalis, de quo Oppian. lib. 3. de venat.

Εὔκερος, bene cornutus, vel pulchra habens cornua. Sophocl. in Aiace. Declinatur etiam εὔκερω, vt δίκερω: vnde εὔκερως βοῦς, apud Nono. apud Moich. idyll. 2.

Ἰστοκεραία, antenna: hoc est, lignum in superiore mali parte per transuersum collocatum, vnde velum pendet. Attenuatores ornithocr. lib. 1.

Καλλίκερος, pulchra & elegantia habens cornua. Pro αἰγόκερως (id fœnum Græcum) vsurpari testatur Gal. lib. 1. περὶ τροφῶν.

Λευκόκερατος, alba habentes cornua Hesych.

Μονοκέρατος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, cui vnum solumque cornu est, vnico duntaxat cornu armatus. Aristot. hist. an. l. 2. c. 1. Μονόκερως, idem. apud eundem ibidem. item proprium animalis nomen, quod vnicornem itemque monocerotem Latini appellant.

Νόκερως & νώκερος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, cornua non habens. Hesiod. in Erg.

Συλλοκέρατα, siliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis quę veteres κεράτια vocārunt. Quidam sic peculiariter dici arboris ceratoniæ siliquas tradunt.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus est. item cui crines erecti stantaut crines erigens. Poll. ex Sophocle.

Πλατυκέρως, qui latis cornibus est. nomen proprium animalis quod ceruorum generi annumeratur, de quo Dioſc. lib. 2. & Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Aiace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam vnus in nare cornu, de quo vide Ælian. & Oppian. Est etiam nomen auis. Hesych.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibusdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis ἀλκά. vt est apud Dioſc.

Ταυρόκερω, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. Ἔστιν δ' ἀνὴρ μέγας Ταυρόκερω ἐπιλόφῳ θεῷ.

Ὑπερκερόω, ῶ, alterum cornu circumuenio, cornua extendendo claudo hostem. apud Aelian. & lib. 1 Maccab. c. 7.

Ὑπερκέρασις, alterius cornu circumuentio: idem. Dicitur etiam esse, cum altera tantùm parte superiores sumus in prælio.

Ὑπέρκερως, supra modum cornutus, cornua habens supra modum magna. Cerut epith. apud Poll.

Ὑψικέρατος, celia gerens cornua, qui alis cornibus est. Aristop. in Nub. Ὑψίκερως, idem. Od. ῶ.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens. Plut. in apophth. Pro eodem dicitur & χρυσοκέρατος.

ΚΕΡΑΣΟΣ, ῶ, ὁ, cerasus: arbor, de qua vide Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 13. & Athen. lib. 2. Eadem dicitur & κεράσια. in Geopon. lib. 10.

Κεράσιον, τὸ, fructus cerasi, seu pomula. ibid. & Dioſc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασος, (comp.) humilis cerasus, seu cerasus pumila. Vide Athen. & Plin.

Κερατίζω, &c. vide in Κέρας.

ΚΕΡΑΤΝΟΣ, ῶ, ὁ, fulmen. Aristot. de mūdo. τὴν μὲν κεραυνὸν καὶ πρηστῆρα καὶ πυρωδίαν

πυρωθὲν θειότερον ἄχρι τῆς γῆς διικθὲν κεραυνὸς καλεῖται), quod fulserit accensum, si ad terram vsque cursum illisum sit, fulmen dicitur. Od. ω. Κρονίδης ἀστεροπὴν ἐλελίξας κεραυνόν. Xenop. Hell. 4. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Lucian. in Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀστραπὴς καὶ σμικρὸν ἀλιβρεκὲς κεραυνός.

Κεραυνόω, ῶ. fulmino fulmine percutio. Apud Athen. lib. 12. ἐκεραύνουν πάντας. Plut. in symp. 4. τοὺς καθεύδοντας οἷον μὴ κεραυνοῦσθαι, non fulminari seu fulmine tangi.

Κεραύνιος & κεραυνίος, ία, ιον, ὁ καὶ ἡ. fulmineus fulminalis. Plutarch. symp. 4. τὸ κεραύνιον πῦρ. Item κεραυνίος Ζεὺς apud Aristot. de mundo, quem Latini fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam Κεραύνια ὄρη, Ceraunij montes. Plinio lib. 6. cap. 7. Pausan. in Atticis. ὄρος τε ἄκρα τῷ ὄρει ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. ¶ Est etiam ceraunia gemma apud Plin. l. 37. c. 9. ¶ Est & ceraunium tuber apud eundem l. 19. c. 3.

Composita.

Ἀκεραύστος, non tactus seu ictus fulmine.

Ἀργικέραυνος epitheton Iouis quòd albicante fulmine gaudeat Odyss. 7. & Iliad. χ.

Βροντοκεραυνοι νεφέλαι, Aristoph. q. d. tonitru fulminātes nubes.

Ἐγχεκεραυνος, dicitur Iupiter tanquam fulmine pro hasta vtens. Vide Eustath.

Καταστεκεραυνόω, ῶ fulmine icio seu interficio.

Τριπτολεμος, ου, ὁ, fulmine gaudens, qui fulmine delectatur, epitheton Iouis. Od. ξ. Eustath. tradit, τριπτολέμου Iouem dici quasi τρεπτοκέραυνος, i. κεραυνῷ τρέπουσα, qui fulmine in fugam conuertit, seu fulmine terret eos qui aliquid audent. Vnde Iliad. δ. Ἀλλὰ τοὺς ἔτρεψε παραίσια σήματα φαίνων.

Ὑψικέραυνος ex alto fulminans.

ΚΕΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæstus, item commodum, vtilitas. Hesiod. in Ἔργ. κακὰ κέρδεα δ' ἄτερθεν, damnum appellandum est cum mala fama lucrum. Isocr. ad Nicoclem. μὴ τὸ μὲν λαβεῖν κέρδος οἴου νομίζειν, τὸν δ' ἀπολέσαι, ζημίαν. Soph. in Antig. τὰ δ' ἐστὶ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. ¶ Item κέρδος, astutia, versutia, vafrities, dolus. Iliad. α. Ἀνδ' Ὀδυσῆος πολύμητιν ἀτειρέα κέρδεα εἰδώς.

Κερδαλέος, α, ον, lucrosus, quæstuosus, quæstuarius, item vtilis. Isocr. & Xen. Pæd. 7. μηδὲν κερδαλεώτερον ἀρετῆς. A Plat. lib. 1. de repub. κερδαλεώτερον & συμφορώτερον pro eodem ponuntur. Item astutus, versutus, vafer, callidus. Odyss. ν. Κερδαλέος κ' εἴη, ὅστις σε παρελθοι. Ἐν πάντεσσι δόλοισι καὶ οἱ θεὸς ἀντιάσειε. Sic βουλὴ κερδαλέη. Iliad. κ. & κερδαλέος μῦθος. Od. ξ.

Κερδαλέη, & per contract. κερδαλῆ, vulpina pellis. Greg.

Κερδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, vtiliter. Thuc. 3.

Κερδαλέη. Hesychio est ipsa vulpes.

Κερδαλεότης, astutia, versutia. Item prudentia, Eustathio.

Κερδοσυνη, ἡ, astutia, versutia, calliditas, item dolus. Iliad. χ. Ὡς φάτο μῦθον καὶ κεδ' ὀσσοισιν ἐνένευε. Αἰθαίων. Item prudentia, Od. ξ. αὐτὰρ Ὀδυσῆος Ἐρίβωλος κερδοσυνῇ.

Κερδῶος, ου, ὁ, vt κερδῶος Ἑρμῆς, qui lucris præest, apud Luc. in Tim. Sūt qui exp. cōciliator lucri, lucrifer. Itē vulpinus. Greg.

Κερδίων, lucrosior, vtilior. Et κέρδιον, vtilius: frequens apud Hom. vt Odyss. ω. & alibi. Ὡδ' ἤ οἱ φρονέοντι δόκουν κέρδιον εἶναι. Et πολὺ κέρδιον. Il. γ. ι. α. Sic superl. κερδιστος, lucrosissimus, vtilissimus. Κερδίων & κερδιστος accipiuntur etiam pro versutior, & versutissimus: seu astutior & astutissimus, aut callidior & callidissimus. Iliad. ζ. ὁ κερδιστος ἐμοὶ γένετ' ἀνδρῶν. Apud Sophoclem in Aiace. φρὸς τὸ κερδιστον πρὸς τὰς γνώμας, ad consilium prudentissimum conuersus.

Κερδύφιον, ου, τὸ, diminut. lucellum.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, lucrum facio, quæstum facio. Aristoph. in Nub. εἶτα δ' ἤν τι κερδανῶ. Sic apud Demosth. μικρὰ κερδάνω. Et τι ἢ τέλμα κερδαίνοις ἢ Ὀλόμπιον; Dicuntur etiam δοτὸ τινος κερδαίνειν, & δοτὸ τινος κερδαίνειν, apud Xenoph. & Sophocl. Nonnunquam sine adiectione ponitur, vt apud Thuc. lib. 2. καὶ οὐκ ἐκ τοῦ ἀργείου τῆς ὁλκάδος τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τίμιον, ἀλλὰ τὸ τιμωρεῖσθαι. Apud Aristot. ethic. 5. cap. 1. κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur.

Κερδάω, F. ήσω, idem quod κερδαίνω. Dem. & Herodot. [λοῦδ' ρν.

Κερδώ, οῦς, ἡ, vulpes, vt apud Aristoph. in equit. ὁ δολίαν κερδὼ πο-

Composita.

Αἰσχροκερδής, ές, ὁ καὶ ἡ. turpi lucro deditus, sordidum quæstum faciens 1. ep. ad Tim. c. 3. & ad Titum, cap. 1.

Αἰσχροκερδῆς, cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, seu turpis lucri studio. 1. ep. Act. c. 5.

Αἰσχροκερδεια, vel αἰσχροκερδία, turpis & sordidus quæstus, turpis lucri studium. Demosth. aduersus Æschin. Item vita turpiter quæstuosa, apud Polyb.

Αἰσχροκερδέω, F. ήσω, turpiter lucror, turpe lucrū mihi quæro.

Ἀκερδής, non lucrosus: Plato in Cratylo. Item damnosus. Exponitur etiam, gratuitus, lucrum non accipiens. Ἀκερδὴς χαρίεις, apud Soph. exp. cuius malum est lucrum.

Ἀκερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratis, seu gratuitò.

Ἀκερδεια (q. d. illucrositas) damnum, detrimentum.

Ἀποκερδαίνω, & διοκερδαίνω, ῶ. (q. d. lucror ex aliqua re.) idem. Interdum quod κερδαίνω & κερδαίνω. Herodian.

Ἐπικερδής, lucrosus, quæstuosus.

Κακοκερδεια, iniquum lucrum, iniqui lucri studium. Theognis, ὁ μὲν οὖν εὐθὺς κακοκερδείην ἐπιθύω. v. 225.

Καταστεκερδαίνω, quæstum facio: seu quæstui habeo munus & functionem aliquam, apud Xenoph.

Νοκερδής, non lucrosus, non quæstuosus, inutilis: vt νοκερδὲς ἔστι, apud Hom. Apud veteres νοκερδὲς βουλεύειν pro ἀσυμφόρῳ dictum fuisse scribit Eust.

Παρακερδαίνω, perperam lucror, vel amplius iusto lucror, & præter alios. Exponitur etiam, eadem opera lucror, aut obiter compendium facio, apud Greg.

Πολυκερδής, multum quæstuosus, multum lucri afferens. Item multum astutiæ habens, valde astutus, seu vafer. Odyss. ν.

Πολυκερδεια, magna astutia seu vafrities.

Φιλοκερδής, amans & studiosus lucri, auarus, cupidus lucri: vt Φιλοκερδεῖ θυμῷ. Theogn. & Aristoph. in Pluto.

Φιλοκερδῶς, cum auiditate lucri.

Φιλοκερδεια, ἡ, amor lucri, auiditas lucri. Theocr. idyll. 15.

Φιλοκερδέω, lucri amās sum, lucri auiditate laboro. Xenoph. anab. lib. 1.

ΚΕΡΚΙΣ, ίδος, ἡ, radius textorius, qui & pecten. Odyss. ε. (de Calypsone.) Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδι δῶκεν, auro percurrens pectine telam. Il. χ. γνάμψε δ' ἄρα κερκὶς ἐπ' ἀμφοτέρῃσι κορώνῃσι, & mox, in terram excidit radius. Sic Plato in Cratylo, ἡ ὑφαντικὴ καλῶς ἂν κληθείη τῇ κερκίδι. Eust. (indémque Etymol.) denominari scribit δοτὸ τοῦ κρίκειν quod est ἀγκύλειν: apsorbita littera ρ. Κερκὶς dicitur etiā ipsa tela quæ radio seu spatha calcatur: metonymicè posita causa instrumentali pro re instrumento confectae vt apud Eurip. in Hecuba. κερκίσιν ἐφιστάναι telam percutere pectine, telam tractare. ¶ Item pro ἀστραγάλῳ, tabellula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur. Gal. περὶ κρᾶσεως τῶν ἁπλῶν lib. 3. κίνει κερκίδι ἐν ὀρθῷ χαλκῷ τὸ φάρμακον, tunicula ex ære rubro agita. ¶ Ab earundem κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur paxillus sive clauus ferreus ligneusve qui in iugi foramen inditur ad retinenda lora iugalia ne extra iugi caput excidāt. Poll. ¶ Item maius illud os quod tibiam fert. Plut. in Alexandro, ὑφ' ἓ τῆς κερκίδος ὀστοῦν λεπτὸν κοῖλον ἐξέπτυσεν. Item radius, i. alterum os cubiti superius, sed minus & brevius. Poll. lib. 2. ¶ Item cacumen pinus seu alni, (teste Hesych.) vel species quædam alni aut populi, vt docet Theophr. hist. plant. l. 3. c. 14. & Aristot. hist. an. li. 7. c. 5. quòd nimirum istæ arbores instar κερκίδος, stipite oblongo sint, tetete & in acutum desinente. ¶ Item pars quædam theatri. Poll.

Κερκίδιον, ου, τὸ, radiolus.

Κερκίζω, F. ίσω, radio discrimino fila inter texendum: aut etiam radio calco fila. Plat. in Crat. κερκίζοντες ὅτι δρῶ λόγῳ.

Παρακερκίδες, (comp.) exigua ossa, quæ ab vtraque parte sunt maioris illius ossis quod tibiam fert. Vide Poll. l. 2.

ΚΕΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda: propriè de quadrupedibus & quibusdam caulem habens carnosum & depilem, quo pisces carent & volucres. Aristoph. in equit. Τὸ κέρκος κόψον λαγωτοῦ θερμὸν ἐλαφρὸν ἐν ὀφθαλμοῖν, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. Aristoteles tamen de part. anim. lib. 4. c. 10. inquit κέρκον ἔχειν ἐν μόνον πάντα τὰ ζῶντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄστρεα. ¶ Item pudendum virile, teste Hesychio: vt Lat. cauda. ¶ Item animalculum vites infestans, vel gallinaceus, vel mus agrestis, apud eundem Hesych. ¶ Etymol. dicit etiam esse vas quoddam, sicut & tripus, ex Alcmane.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q. d. caudatio: morbus muliebris.

Κερκωφόρος, caudatus, vt quidam exponūt, vel animal quoddam magnam caudam habens, vt tradit Hesych. Metaphoricè de homide versuto & fraudulento dicitur, teste Etym. & Eust. sumpta nimirum metaphora à canibus qui oculis & cauda adblandientes mordent, vt inquit Etymol. Vtitur & Synes. ep. 101.

Κερκωπός, ου, ὁ καὶ ἡ, versutus, fraudulentus, veneratorius. Idem Synes. de Prouidentia.

Κερκωπίζω, cercopen ago. i. veneratorem & impostorem: vel lascinio, adulor. Eust. Item χλευάζω, μυκτηρίζω, vt similiter. Suid.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam parvula. Hesych. seu animalculum quoddam simile cicadæ. Eustath. ex Alexide. & Athen. lib. 4. ex Aristoph.

Composita.

Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine cauda est. Aristot. de part. an. lib. 4. c. 10. ὁ ἄνθρωπος ἄκερκον μόνον ἐστὶν ἐν τοῖς ἐν ἔχοσι.

Δασύκερκος, cui villosa cauda est. Theocr. idyll. 5. Μαρίλα τοῖς δ' ἀσυκέρκοις ἀλώπεκας.

Μακρόκερκος, qui prælonga cauda est. Aristot.

Κολοβόκερκος, cauda mutilatus: cui cauda est amputata: vt κολοβόκερκος θυσία. Chrysost. in epist. ad Rom. Levit. 23.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

Κέρκω, vide in Κρίκω. Κέρμα, vide in Κείρω.

ΚΕΡΧΩ, exaspero. Κέρχομαι, exasperor: & quidem ita vt vocem seu sonum edam raucum & creperum, qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hippocr. de morb. lib. 2. Κέρχει ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαρῶν.

Κεκρχώς, qui ita exasperatus raucum creperúmque sonum edit. Hippocr. epid. 7. ab Hesych. exp. etiam aridus, siccus.

Κέρχω, ἀντὶ τοῦ κέρχομαι, idem. Gal. cõment. 3. in eiusdem Hipp. l. 3. de art.

Κέρχω, idem quod κέρκω seu κέρκομαι, raucum creperúmque sonum. Hippocr. epidem. 7. ἐκέρχετο καὶ ἀπέλυε.

Κέρχω, idem quod κέρχω, apud eundem ibidem, καὶ ὁ φάρυγξ δ' ἐκέρχετο. item actiuè exaspero raucúmque & creperum quid sonare facio: vt apud eundem de morb. exter. τὸ σίκλον ἐν τῷ φάρυγγι δ' ἐκίει ἐνέκερχε, καὶ κέρχει αὐτόν.

Κερχνάω, idem pro κέρχω.

Κερχνασμός, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὸ κερχνώδες πάθος, seu τὸ κέρχειν.

Κερχνάλεος, idem cum κερχνάλεος.

Κερχνώδης, idem quod κερχνῶδες, qui asperum quid, raucum creperúmque sonat. apud Hippocr. de artic. item transitiuè qui asperum tan úmque & creperum sonare facit: vt κερχνώδεα φωνήματα. apud Hippocr. de hum. vsu.

Κέρχος, ὁ, asperitas quædam gutturis quæ instar granorum milij fit. Gal. in lib. Hippocr. de articulis. item milium apud Iones. idem ibidem. item tonus qui editur ex sensu asperitatis in arteria aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. ¶ Item pulvis in officinis argentariis, seu argentifodinis. Pollux lib. 7. cap. 21. ¶ Item adiectiuè, siccus. apud Atticos, inquit Erotianus in lex. Hippocr. Exponitur & asper.

Κέρχνος, pois è milio. Hesyc. Apud eundem sic dicuntur aures piscium. item auis species quædam, ità quæ est melleo colore.

Κερχνόω, exaspero, seu paruulis punctis veluti granis milij asperum reddo.

Κέρχωμα τὸ, asperitas. item cælatura. Κερχωτός, signis asper, cælatus, tornatus. Hesych. apud Poll. Κερχωτὸν ἀργύριον, argentum postulatum.

Κερχνὶς, auis, quam interpr. Lat. stridulam, eandémque esse volunt cum strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo. Aristoph. in amb.

Κέρκος, τὸ & κέρκος, ὁ, vel κέρκος τὸ. Poll. lib. 2. Κέρκα nominari ait dentes obliquos asperitates ex lepide illis quæ in dorso assurgunt. Idem lib. 4. c. 14. inter saltationũ species scribit Κέρκα nominatas fuisse. Nicandri schol. Κέρκος vocari tradit Euanetes mysticos, ἐφ' ὧν λυχνοὺς τιθέασιν. Apud Athen. l. 11. eiusdem 13. apud Hesych. Κέρκος est poculũ quoddã figlinum.

Composita.

Αἱμοκέρχνος, apud Hippoc. quicquid in sanguinis profluuio inducit eam mittendi cupiditatem, quam medici κέρχνον appellant. At Erotianus αἱμοκέρχνα esse ait Hippocrati, quę simul sanguinolenta sint & ficta.

Κατεκεχνώσατο, exp. πρὸς τὸ κάμνειν, asper fio, exasperor. Hesych.

Κεφὶς, vide in Κεστεῖς.

ΚΕΣΤΡΑ, ας, ἡ, mallens. Poll. esse dicit ferre mallei speciem: vt apud Soph. κέστρα τοῦ δεξιᾶς χερὸς Ἡλιοῦ παῖς. ¶ Est etiã piscis species. Hes. & Poll. l. 6. c. 9. Ille tradit Athẽ. li. 7.

Κεστρεύς, aliud piscium genus diuersum à κέστρα: alio nomine κέφαλος. Illos Plinius vocat sudes: hos mugiles. Vide Athen. lib. 7. & Aristot. de hist. an. lib. 5. cap. 11.

Κεστρεῖος, idem cum κεστρεύς. vide Athen.

Κεστρεώδης, etiam pro κεστρεύς, ex Hippocr.

ΚΕΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, de qua Diosc. lib. 1. & c. 1. & Gal. simpl. 7. & Plin. lib. 25. c. 8. ¶ Item dicitur esse instrumentum quo caritur ebur. ¶ Dicitur etiam esse teli genus: quod κεστρὸς à Suida appellatur. & κέστρα ab Hesychio.

Κεστρίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. vinum ex cestro.

ΚΕΥΘΩ. F. κεύθω. P. κύω, occulo seu occulto, abscondo. Il. α. Ἐξαῦτις, μὴ κεῦθε νόῳ ἐνὶ εἰδότι οἴσω. Od. τ. δόλῳ δὲ τ' ὄγε δ' ἄκριτα κεύθει. Apud Eurip. in Phœnissis, κακοῦ τι κεύθει καὶ σκότῳ. ¶ Apud Sophoc. in Œdipo tyranno, ὁ δ' ἀνὴρ κεύθει κἀν ὁ δ' ἀνὴρ: schol. exponit κρύπτει. Sic & in Aiace, κρείσσων γὰρ ἐχθὲς ἄνδρα κεύθων ἢ νῦν μαθεῖν.

Κεύθομαι, occultor, abscondor.

Κεύθμος, ὁ, locus qui aliquem occultat & abscondit: locus in quo aliquis latet: latebra, latibulum. Iliad. ν. πάλλε δ' ἐν κεύθμῳ. Πάντοθεν ἐκ κεύθμῳ. Pro eodem legitur & κεύσμος Æolica dialecto.

Κεύθμων, ὠνος, ὁ idem quod κεύθμος. Eurip. in Hell. Ἅιδου εἰς κεύθμωνα. Exponitur & penetrale, secessus, abdita. Hesych. in Theo. Γαίης ἐν κεύθμῳ. Dicitur etiam de latibulis seu lustris ferarum: vt Od. κ. πυκινοὺς κεύθμωνας ἔχοντες.

Κεύθος, εος, τὸ, idem quod κεύθμος seu κεύθμων. Schol. Soph. in Philoct. διὰ τὸ κεύθος ἀντὶ τοῦ ἀδυτον μεταφορικῶς. Frequentius in plurali vsurpatur, & præsertim apud poetas: vt Il. ο. Od. ω. ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Sic & apud Hesiod. in Throg. Κεύθεσι, idem quod κεύθω, ex cõque factum. Iliad. γ. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθεσον.

Composita.

Ἀμφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Hesych.

Ἐπικεύθω, cęlo. Od. ξ. Εἴπερ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μυθήσαιο. Sic & Odyss. ε. & η.

Λάκεύθος & Λάκεύθος, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

ΚΕΦΑΛΗ, ῆς, ἡ, caput. Il. α. Εἰπὲ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. Xen. Pæd. 7. πολὺ κεφαλαὶ αὐτῶν ἰσχυρότεραι τῶν τῶν γυναικῶν. Sæpe de toto homine dicitur, quòd caput sit totius corporis pars nobilissima & præstantissima. Frequentissimum est & in carmine & in prosa. φίλη κεφαλή (cui opponitur ἐχθρὰ κεφαλή) & μιαρὰ κεφαλή, atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Intelligitur κεφαλὴ pro homine, (etiam sine adiectione) apud Aristot. vol. 2. ἐν Λακεδαίμονι καὶ κεφαλῶν ἑκατὸν εἰσφορὰ τὸ τέλεσμα, i. virium. Od. α. dicitur κεφαλὴ ἀνέρος pro ἀνήρ. & Herodot. in Calliope, κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίων. ¶ Sæpe etiam vsurpatur in imprecationibus & comminationibus. Aristoph. in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτο ἐμοί. Dem. in or. de malè gesta legat. ἃ νυνὶ εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτοὺς δεῖ τρέψαι. ¶ Cũ varijs propositionib. variè exp. ὑπὲρ κεφαλῆς dicitur quod imminet. ἐπὶ κεφαλὴν ὀδεῖν vel ῥίπτειν, præcipitare, vel præcipitem dare. Lucian. in Epigr. l. 2. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀφῆλθε, præceps abiit. Ἐπὶ κεφαλὴν καταβιβάζειν vel βαδίζειν, præcipitare motas. Demosth. apud Hom. Il. ι. εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes & inuerso ordine, ἐκ τῆς ποδὸς εἰς τὴν κεφαλὴν apud Aristoph. in Plut. ¶ Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus, quod in illis extremum est crassius & rotundum, à similitudine quæ illi est cum vero capite. Dicitur etiam βραχίονος κεφαλή, caput membri huius, i. vbi iuxta humerum eminet. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύτος τῆς πολυποδίας. ex Aristot. lib. 2. de part. an. κεφαλὴ τέμνω. vnæ caput & pars superior, κεφαλὴ τῆς τάφρου, fastigium fossæ, ex Demosth. ¶ Κεφαλὴ exp. summa & conclusio apud Gal. ἐπιβάλλομεν δὴ καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ λόγου. Nonnulli κεφαλὴν apud Plat. in Timæo perfectionem, siue ablolutionem, aut consummationem significare aiunt. κεφαλὴν τε καὶ τελευτὴν ἐπιθεῖναι τοῖς μύθοις. * κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τῆς κενεφαείας, i. à cauitate: & Macedones hanc κύδιον, Hippocratem κύδιστον appellasse tradit Suidas.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, vt κεφαλίτης λίθος, lapis angularis. Hesych.

Κεφαλικός, capitalis: vt κεφαλικαὶ ἔχθραι, inimicitiæ capitales. Modest. c. 6. l. 27. digest. κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum quæ ad crassæ membranæ duplicaturam vsque peruenere. Cels. l. 5. c. 19. Scrib. Larg. 101. Diosc. lib. 3. c. 55.

Κεφαλικῶς, capitaliter. Herodi. l. 2. κεφαλικῶς κολάζουσι.

Κεφαλοειδής, ὁ, ἡ, caput imitans, caput repræsentans.

Κεφαλωτός, ὁ, capitatus, caput habens: vt φρέαρ κεφαλωτόν, apud Diosc. lib. 2.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ, capital, capitium, tegumentum capitis, pileus. Aristot. rhet. 2. ¶ Item caput, capitulum, vasculum vt in plantis. Diosc. lib. 3. ¶ Κεφαλὶς βίβλου, dicitur id quod & εἴλημα. Suid. Sic ad Heb. cap. 10.

Κεφαλίδιον, capitulum. Poll. lib. 2. cap.

Κεφαλισμός, dicitur simplicium numerorum vsque ad decem multiplicatio, cuius auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur. Aristot. top. 8.

Κεφάλιον, ου, τὸ, caput, capitulum. Diosc. lib. 4. Plut. symp. 2. Est & verbum rhetoricorum apud Hermog.

Κεφάλαιον, idem. Luc. & Athen. l. 7. in radicula κεφάλαιον dicitur τὸ κρεῖττον τῶν φύλλων κωλοῦντες, vt schol. exp. apud Aristoph. in Nub. ¶ Item metaphoricè, quod summum & præcipuum est in re aliqua. Plat. l. 1. de leg. & Isocr. in Areop. Interdum exp. summa, vertex & cardo: vt apud Demosth. Plut. Greg. Isocr. & alios. Et ἐν κεφαλαίῳ, vel ἐν κεφαλαίοις, item ἐπὶ κεφαλαίῳ, summatim, capitulatim. Thuc. Dem. Polyb. ¶ Item caput vnde fructus & reditus manat: idem quod ἀρχαῖον. Æschin. contra Ctesiph. ἵνα τὸ κεφάλαιον ἀπόδοσαν. ¶ Item in libris κεφάλαια sunt certæ partes in quas sunt distincti. ¶ Apud Aristoph. in Ran. adiectiuè sumi videtur, quum inquit, κεφαλαίῳ ῥήματι, quod schol. exp. ἀδρῷ.

Κεφαλαιώδης, ὁ, ἡ, summarius.

Κεφαλαιώδως, summatim. Aristot. rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, summatim & capitulatim attingo, in capita seu summas redigo. Thuc. lib. 6. πολλὰ παρεῖς τῶν μεγίστων κεφαλαιώσω: sic & lib. 3. & 8. apud eundem. ¶ Item caput vulnero. Marci 12.

Κεφαλαιοῦμαι, in summam subducor & colligor. Aristot. lib. 4. Metaphys. item actiuè pro κεφαλαιόω. Plat. lib. 9. de rep.

Κεφαλαίωμα, τος, id quod in summam collectum & subductum est, seu summa ipsa. Herodot. in Thalia.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inueteratus & ægrè cedens capitis dolor. Gal. & Aret. de diuorn. affect. l. 1. c. 2.

Κεφαλὸς, ὁ, cephalus, piscis è mugilum genere, sic dictus ἀπὸ τοῦ βαρυτέρου τῶν κεφαλῶν ἔχειν.

Κεφαλῖνος, cephalinus, qui alio nomine βλεψίας. Idē ibidem.

Κεφαλίνη ἡ, ea linguæ pars quæ ad fauces est, aliàs γεῦσις, ob acriorem gustum, qui inesse ipsi putatur. Poll. lib. 2.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφικέφαλος, ὁ, ἡ, vtrinque caput habens: vel biceps. vt ἀμφικέφαλα ὑποπόδια, apud Eust. Item genus lecti sic dictum quod vtrinque habeat puluinar. Etymol.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, capitulatim & summatim repeto. Hesych. Ponitur & pro simplici. Atilios. Τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, summatim colligentes & repetentes. Exp. etiam peroro, apud Dion. H.

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ. summaria repetitio, repetitio antè dictorum per capita. Quintil. lib. 6. c. 1. In numeris verò & summarum collectione dicitur consummatio.

Ἀνακεφαλαιωτικός, ὴ, ὸν, τὰ ἀνακεφαλαιωτικὰ μέρη τῆς ῥητορικῆς, pars qua ea quæ dicta sunt repetuntur. Dionys. Halic.

Decomp. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, summatim enumero & colligo. Hermog.

Ἀποκεφαλίζω, capite priuo, caput amputo. Artemidor.

Ἀποκεφαλισμὸς, τὸ, capitis amputatio. Item sordes quibus caput repurgatum fuit. Poll. Pro eodē dicitur & ἀποκεφαλίω.

Ἀποκεφαλισμός, capitis amputatio. Plut.

Ἐγκέφαλος, qui in capite est: vt ἐγκέφαλος & μυελός, medulla in capite, i. cerebrum. Rufus Ephes. Item absolutè sine substantiuè, cerebrum. Il. ϛ. Ὣς φάτ' ἐγκέφαλος γαμαδὶς ῥέε, οὐδὲ τὸ πάντῃ εὐθὺς ἐπεσ' ἀλλ' ἄρα τε πρὸς ἐρείσθη μετὰ δ' ἐκέατο γυῖα. Aristoph. in Neb. τὸ ἐγκέφαλον ὥσπερ συνεσείσθαι μετὰ τοῦ κρανίου. cerebro attonito & percusso esse. Sic & apud Plut. de defectu oracu. & Atheo. l. 7. Item in palma dicitur cacumen palmæ. Gal. lib. 2. de alim. & apud Atheo. lib. 2. ex Nicand. in Georg.

Decomp. Ἐπεγκεφαλίζω, desinere. Poll. l. 2. c. 2. ex Aristoph.

Κωνοκέφαλος, genitura ipius dorsi quæ à capite in pudenda defertur. Hesych.

Παρεγκεφαλίς, ἰδος, ἡ, cerebellum, pars cerebri durior & sicciior, ex multis & paruis corporibus coagmentata, substantia, spinalis medullæ principium. Aristot. hist. an. lib. 1. cap. 16.

Πεντεγκέφαλος, quinque habens cerebra, quinq; cerebro constans. Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8. (œcon. l. 1.

Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, capitaiorum quod in capita penditur. Aristot.

Κακκεφαλίω, secundum caput. Æolica syncope pro κεφαλίω, apud poetas.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis: sic dicta quòd capiti circumindatur. Polyb. Stat. Eustat. Item pro spiris capilli muliebris, vel pro suggestu comæ. Item dolor capitis. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. ¶ Item pars quædam nauis. Poll. lib. 1.

Προκέφαλος, qui habet caput prominens & acutum. Suid. Item versus σφραγεφαλος, in quo prima syllaba abundat. aut cum sequenti per συνεζησιν coit, Iliad. ε. Ἠ ὀχ ἄλις ἐστὶ γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπιοπείρους.

Προκεφάλαιον, ου, τὸ, cervical: puluinus seu puluinar quod capiti decumbentis supponitur. Aristoph. in Plouto. Plut. de discern. adul. ab amico. & Atheo. l. 10. Impropriè sic dicitur puluinar quod sedenti supponitur. apud Plat. polit. 1.

Συγκεφαλαιόω, capitulatim & summatim complector, summatim & breuiter recenseo. Sæpe in voce mediâ vt apud Aristot. pol. 6. Xen. Pæd. 8. & Polyb. lib. 4. Apud Æschin. συγκεφαλαιοῦν τὸ λογισμὸν, rationum summam conficere, repetito calculo summam contrahere.

Συγκεφαλαιοῦμαι, summatim cōprehendor. Arist. metaph. l. 9.

Συγκεφαλαίωσις, summaria complexio, collectio per capita. Areop.

Composita sine præpositione.

Αἰγοκέφαλος, caprinum caput habens. Est & nomen auis, apud Aristot. lib. 2. de natura anim. c. 22.

Ἀκέφαλος, qui sine capite est. caput non habens. Luc. de scrib. hist. item metaph. qui principio caret. ibidem. Et versus ἀκέφαλοι, apud Atheo. l. 14. qui vnam syllabam in initio breuem habet. Item ἀκέφαλος, qui sine autore certo est & origine: vt ἀκέφαλος ἀρετὴ, de cuius authore non constat. ¶ Item imperfectus. Plat. l. 6. de leg. Luc. in Scytha. ¶ Item ἄτιμος. Suidæ. ¶ Item nomen herbæ cuiusdam vtilis ad splenicos, vt docet Eust.

Ἀκεφάλως, sine capite, sine exordio. apud Hermog.

Αὐτοκέφαλον, ipsum caput. Aristot. lib. 4. de anim.

Βαρυκέφαλος, graue & ponderosum caput habens.

Βουκέφαλος, sic dictus fuit equus Alexandri magni, siue ob torui aspectum, siue quod insigne capitis taurini in armo impressum haberet, vt docet Plin. Pro eodem Doricè βουκέφαλας dicitur.

Δικέφαλος, biceps.

Ἑκατογκέφαλος, centum capita habens. Pind.

Ἑκατογκεφαλάς, idem. Aristoph. in Neb.

Εὐκέφαλος, bono seu egregio capite præditus, aut qui capiti conuenit & conducit. Poll. lib. 2. c. 2.

Ἐχινοκέφαλος, dictus fuit Pericles à Cratino comico, quòd caput haberet simile echini capiti. Poll. l. 2. c. 2.

Κυνοκέφαλος, ὁ, ἡ, caniceps, caninum caput habens. Luc. in Hermot. Item impudens. Aristoph.

Κυνοκεφάλιον, anemone herba quibusdam dicta. Hesych. pro quo & Κυνοκέφαλον & κυνοκεφάλιον.

Λεοντοκέφαλος, leonis caput habens, leoniceps. Luc. in Hermot.

Λιθοκέφαλος, lapideo & duro capite præditus. Atheo. lib. 7. ex Aristot.

Μακροκέφαλος, longum caput habens. Hippocr. libro de aëre & aquis. & Poll. l. 2. c. 2.

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput est. capito.

Μονοκέφαλος, vnicum caput habens. Dioscor. l. 2. c. 181. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ μονοκέφαλον ἔστι.

Μικροκέφαλος, qui est paruo capite.

Μυοκέφαλον, dicitur species τῆς φρυπῶσης, parua adhuc & incipiens, & capiti muscæ similis. Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλος, qui capite est sicciore. Alex. Aphr.

Ὀξυκέφαλος, qui acuminatum caput habet. Poll. l. 2. c. 2.

Προκέφαλος, idem quod μακροκέφαλος. Eust.

Πολυκέφαλος, multa habens capita. Plat.

Στρουθοκέφαλος, habens caput passeris aut struthocameli, idēque monstrosus. Plut. καὶ πολυφόρους μοσυνοίκους. Στρουθοκέφαλα ἔμβρυα dicuntur fœtus exili capite. (Pericle.

Σκινοκέφαλος, habens caput bulbo simile, i. oblongum. Plut. in

Τριεκέφαλος, triceps, tria habēs capita: Cerberi epith. apud Suid.

Ὑγροκέφαλος, qui humido est capite. Alex. Aphrod.

Ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquosus, de quo Act. & Ægin.

ΚΕΩ findo. σχίζω. ¶ At pro κεῖω, iacere cupio. vide in κεῖμαι.

Κεῖω per epenthesin τοῦ ι pro κεῶ. findo. vt Od. ξ. Κόψε δ' ἀναστρόμβῳ σχίζῃ δ' ῥυὶς ἰῶ λίαν κείων, i. σχίζων. vt exponit Eustath. ¶ Κεῖω, iacere cupio vide in Κεῖμαι. ¶ Κεῖω, i. vro, vide in Καίω.

Κεάζω. F. σω. findo: idem quod κεῖω siue κεῶ. Od. ξ. κείασε ξύλα πολλά. Od. υ. Εὖ κ' ὀπίσω ῥόμβοιο κεάζοι ξύλα. Iliad. π. κείασε δ' ἄρ' ἐσκελίδας. findebat ossa. Apud Nicand. in Ther. Ἠ σφιλα ἠὲ λίμῳ κεάζοις, ἠὲ ῥοιγάδι πάσσῃ. schol. exponit τρίβας, terens siue contereos, comminuens: vel tundens, contundens.

Κεάζομαι, findor. Il. υ. ἀνδρὸς δ' ἀνδρὸς κεάδοντο, fissa sunt.

Κέασμα, τὸ, fractura, vel fragmentum. Hesych.

Κέαρ, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita: ex κεάζω.

Ἀκέατος, qui findi & dissolui seu frangi nequit. Hesych.

Ἀκέατος, leguminis genus, quod non nisi ægrè frangi & dissolui potest. Hesych. Etym. & Suid.

Ἀμφικεάζω, circumcirca findo seu scindo. Od. ξ. τὸ μὲν ἄρ' ῥυὶς ἀμφικεάσσας.

Ἀνακεάσαι (pro simpl. κεάσαι) findere.

Εὐκεατος, siue εὐκέατος, ὸν, ὴ, ὸν, qui facilè findi potest, scissilis, item qui facilè frangi potest. vt εὐκέατα ξύλα apud Eust. & κεάτος εὐκέατος Od. ε.

ΚΗΒΟΣ, ου, ὁ, cebus, animal è simiarū genere, caudam habens, quod & ipsum accepit natura, partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Aristot. hist. anim. lib. 2. cap. 9.

ΚΗΔΟΣ, εος, τὸ, cura, solicitudo. Od. χ. Τῶν δ' ἄλλων κῆδος ἐπέσσυται ὅστις ἐν ἔργῳ. ¶ Item mœror luctus, molestia, grūno, & dānum. Il. α. Οὐ γὰρ ἔγωγε πολύφονα κῆδε' ἐφήσω. & Il. β. Τρώεσσιν τε καὶ ἐξοχον Ἕκτορι δῖῳ. Ἐκ Διός. Sic apud Plat. ἔχει οἰκεῖον ἡμῖν κῆδος ἡ ἀρετή. Consuetū est καλλωπίζεσθαι &c. ¶ Item exequiæ funeris, arētalia, cura quā gerimus funeris seu exequiarū alicuius. Plut. in Solone. Et Aristot. eth. 9. c. 2. καὶ εἰς ἃ καὶ κῆδος μάλιστ' εἶναι δοκεῖ τοῖς συγγενέσι ἀπαντᾶν δόξαν ταῦτα. ¶ Item affinitas, vt κῆδος ἔχειν συνάψαι, affinitatem tecum contrahere. Eurip. Et pro nuptiis, vt Thuc. κῆδος τῆς θυγατρός. Apud Eurip. in Phœn. Polynices κῆδος Ἀδράστου λαμβάνει dicitur, i. filia eius in matrimonium accepta affinis Adrasto fieri.

¶ Derivata à κῆδος, cura.

Κηδόω, ῶ, F. ήσω vel ώσω curo, curā gero. Il. α. Ὅτι μ' οὐδὲν κηδεσθεῖς. & Il. ϛ. Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδήσομεν ὑστάτιον περ.

Κηδεμών, ὀνος, ὁ, qui rei alicuius curam gerit, qui solicitus est de re quapiam. Theogn. Παῦρος κηδεμόνας τῆς κακότητος ἔχει. Sic & Il. ϛ. Exponitur & curator, procurator: vt apud Luc. Κηδεμόνα τῆς τυραννίδος, procuratorem imperij seu tutorem. Item specialiter tutor, apud Aristoph. ¶ Alias significationes vide paulò pòst, in classe derivatorum secunda & tertia.

Κηδεμονίς, idem apud Apoll. Arg.

Κηδεμονία, ἡ, curatio, cura alicuius rei, solicitudo alicuius de alio. Philo de vita M. l. 3. Synes. ep. 44.

Κηδεμονικός, ῶ, ὸν, accuratus, cui adhibetur cura illa & studiū quod Κηδεμονία nominatur. Item qui curam gerit & procurationē alicuius negotij. Sic deus dicit Κηδεμονικός apud Areop.

Κηδεμονικῶς, solicitè, sedulò, magna cura adhibita. Polyb.

Κήδιστος, η, ὸν, clarissimus, doctissimus, cuius præcipuè geritur cura à nobis. Od. κ.

Κήδομαι, curā gero, curo, solicitus sum de aliquo. Exponitur & fatago Il. α. Κηδόμενος Δαναῶν. Xen. Pæd. 8. ἐκεῖνος τοῖς κηδομένοις ἀδελφοῖς. Isocrates κήδεσθαι & ἐπιμελεῖσθαι inter se opposuit vt contra κήδεσθαι & φροντίζειν de eadem re dixit. ¶ Alias significationes vide in sequentibus classibus derivatorum.

Κηδεστής, οῦ, ὁ, cuius curam gerimus, charus, amicus. Il. 7.

Κηδωλός, ὁ, solicitus, anxius. A Suida exp. ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων.
Κηδόω, curo, solicitus sum.
Κηδεστὸς ὁ, dignus cuius cura geratur, in precio habēdus ob virtutem aliquam Il. α. Οἱ οἱ κηδεστοί τε καὶ φίλοι εἶεν ἁπάντων. item reuerendus: vt apud Greg. κεφαλὴ θεοῦ μυστικὴ κηδεστὴς. Exponitur etiam prudens, q. d. cuius animus curas prudentes versat O. l. ε. v. 225. item probus honestus, vt ἄλοχος κηδεστὴ, apud Hom. & ἤθεα κηδεστά, apud Hesiod.
Κηδέω, curam alicuius rei gero. Eurip. κηδέσω σ' ἐγώ.
Κηδεστὴς, qui curam gerit alicuius, curator. Aristot. in probl. sect. 19.
Κηδεστὺς, cura dignus. Iliad. ϟ.

Composita.

Ἀκηδὴς, ἐς ὁ καὶ ἡ. nullam curam gerens, neglectui habens, negligens. Ody. μ. & Plata de leg. item nihil timens, audacter aliquid faciens. Il. φ. item passiuè incuratus, neglectus. Od. ζ.
Ἀκηδῶς (aduerb.) sine cura, neglectè.
Ἀκηδέω. F. ήσω & έσω, non curo, negligo Il. ϟ.
Ἀκηδεύω. Futur. εύσω. negligenter ago, negligens sum circa quidpiam. Basil. Chrysost.
Ἀκηδεστος, ον, ὁ καὶ ἡ. incuratus, neglectus. Ἀκήδεστον (aduer.) sine vlla cura temerè, negligenter. Apol. Arg. 2.
Ἀκηδέστως idem quod ἀκηδέστον, in anthol. epigr. Exponitur & immisericorditer. Il. ω.
Ἀνοικηδεύω, negligo, sollicitus non sum.
Δημοκηδὴς, plebicola & publicola. Plut. in Publ. & Strabo l. 14.
Δυσκηδὴς, graues curas habens, aut graues & molestas curas afferens. Od. ε. Exponitur & δυσφύλακτος. ab Hesych.
Λησικηδὴς, curarum oblitionem inducens, curas oblitione tegens Il. χ. Plut. in symp. Syn. ep. 146.
Πυρικηδόομαι, idem quod κηδόομαι. Od. ξ.
Προκηδόομαι τῇ ἀνδρός, viri curam gero.
Προσκηδὴς, curam gerens, sollicitus de aliquo. Od. φ.

¶ Derivata ex Κῆδος, maeror, tristitia, &c.

Κήδω, mœrore affico, angor, molestus sum alicui. Il. α. κῆδέ τε θυμὸν, angebat animum, item lædo, noceo, damnum infero. Il. ι.
Κηδέτω τοι ἐμοὶ τῇ κήδεν ὃς κέ με κήδει. Sic Od. ϟ. οἰδὲ ἕκαστον (pro ἕκαστον) κήδω. (εἶδον.
Κήδομαι, mœrore afficior, mœreo, item molestia afficior. Il. α. ἀλλ' ἄνδρας κηδόμεθα φρ. Sic Il. ω. (citus.
Κηδοσύνη, mœror, mœstitia. Κηδόσυνος, mœstus. Exposit. & sol
Κήδεα, locus quidam tenebrosus. Suidas.

Composita.

Ἀκήδης, tristitia vacans non anxius, securus. Ilia. ω. αὐτὰρ δ' ἀκηδὴς εἰμί. Et Hesiod. in Erg. ἀκηδὲς θυμὸν ἔχοντες.
Ἀκηδία, vacuitas mœroris, item contra, mœroris abundantia. apud Luc.
Ἀκηδιῶ, animo concido mœrore graui afficior. Cyrillus.
Δυσκηδὴς, mœrore graui affectus.
Νεοκηδὴς, recentem mœrorem habens. Hesiod. in Theog.
Πολυκηδὴς, multum mœroris seu luctus habens, magno mœrore affectus, item multum mœroris afferens, valde luctuosus. Nicand.

¶ Derivata ex Κῆδος, funus.

Κηδεμών, funeris seu exequiarum curator. Theocr. in epigr.
Κηδόμαι, exequias alicuius curo. Ælian. οὐχὶ κηδόμενος τῇ ἀνδρὸς ἀδυρόντο τε αὐτὸν &c. Tyrtæus de virtute bellica. Ἀγχαλίῃ δ' πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Κηδεύω, curam funeris gero seu exequiarum aut parentalium. Plut. in Fabio Φάβιον ἐκήδευον. Dicitur & κηδεύειν τὸ σῶμα. apud Plut. exp. & sepelior.
Κηδεύομαι, mihi funus exhiberur. Plut. de Socr. dæmone.
Κηδεία, funeratio parentatio, sepultura. Exp. etiam τὸ ὅπτα τῶν νεκρῶν πόδων. Apoll. Arg. 2. Herodian. l. 4.
Κηδευτὸς, cura sepulturæ dignus. apud Didymum.

Composita.

Ἀκήδευστος, ον ὁ καὶ ἡ, ἡ inhumatus, infuneratus. Il. ζ.
Ἀκήδευτος, inhumatus, insepultus, exequiis carens. Il. ω. Ἑκτορ ἀκήδευτε & ἀκήδεύτε σῶμα τό. Od. ω.
Ἀκήδευτι, aduerb. sine sepultura apud Suid.
Ἀκήδευστος, idem quod ἀκήδευστος. Plut. in Pericle.
Ἐπικήδειος, funebris ad funus pertinens. Plato de leg.
Ἐπικήδειον, ον, τὸ, est quod dicitur cadauere nondum sepulto. apud Suid.
Συγκηδεύω, vnà funero, seu vnà sepelio. Συγκηδεύομαί σοι, vnà tecum funeror, vnà tecum sepelire mauior.

¶ Derivata ex Κῆδος affinitas, nupta.

Κηδεμών, affinis, affinitate coniunctus. Moschid. 2.
Κηδεστὴς, ὁ, idem quod κηδεστὴς. apud Plut. & Xen. apomn. l. 1. item peculiariter. gener. Plut. & Isocr. in Helene item socer, pater puellæ. Etym. item qui dat in matrimonium & qui accipit. Suid. ¶ Item frater vxoris, apud Demosth. Apud eundem sic dicitur frater qui dat in vxorem & is qui accipit.
Κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Eust.
Κηδεστία, affinitas. Xen. Hellen. 2.
Κηδεστὶς, idem quod κηδεστὴς. apud Poll. l. 3. c. 2.
Κηδέω, affinitatem contraho, matrimonium contraho. Eurip. κηδεύειν τινά. Aristot. pol. l. 5. c. 7. ἔξεστι κηδεύειν ὅτῳ θέλοιεν. Sic Laert. in Aristot. κηδεύει αὐτῷ ὁ οὗτος τὴν θυγατέρα, affinitatem cum illo contraxisse. Item affinis sum, seu affinitate coniunctus. Plut. in Demetr. Et socer sum. apud Appian. l. 5. de bello ciuili.
Κηδεία, ἡ, affinitas. Κήδεια τὸ affinitas. Eurip. in Orest.

Composita.

Προσκηδεῖς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. affines. Hesych. Herod. προσκηδεῖς αὐτῷ ἦσαν affines ei erāt, seu necessitudine cōiuncti.
Συγκηδεῖσαι, qui duas sorores in vxores duxerunt.
Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus. Apud Aristoph. φιλοκηδὲς λόγῳ, exp. κηδεμονικός.

ΚΗΘΙΟΝ & κηθάριον, τὸ. calculi. in quod calculi & suffragia seu sortes conniciebantur. Aristop. in Vesp. συφακα τ' ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγχανεζόμενον καὶ περιαλιζόντα τὸ μὴ ἐν. vide Schol. Athen. l. 11. τὸ κηθιον τὸ χωρὶς τὰς ἀστραγάλους.

Κηκὰς, &c. vide in Κακὺς.
Κηκάω, in Κίω. Κηλάμνω, in Κηλέω.

ΚΗΛΑΣΤΡΑΙ. Hesych. sunt σκληρίδες, ἀγρία πεπαιμένα, nec non arbores quædam Theoph. hist. pl. l. 1. c. 15. & l. 3. c. 6 eaedem arbores κηλάστρας appellat, numerans inter agrestes & ἀδρύλλας. Gata quoque Lat. celastros vocat.

ΚΗΛΕΩ, ῶ, ἐ σω, mulceo, permulceo, delinio & propriè vetborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum Illecebris. Cicero interpret. suauitate auditus animum delinio. Plut. de Herod. ἁμιλλεῖ ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ θέλγει ἅπαντας πάντας omnes permulcent & attrahunt. ¶ A Suida exponitur etiam ἀπατῶ, decipio. item βλάπτω, noceo. Ab Hesych. expo. etiam καθαίρω.
Κηλέομαι, ῶμαι, demulceor, permulceor, delineor. Plut. de solert. anim. κηλοῦν μὲν ἵππους καὶ ἵππους δέχεσθαι καὶ αὐλοῖς. Plat. l. 2. de rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ἔφις κηλεθείς. Accipitur etiam pro delector, oblector. apud Eust. epigram. mate in Hecaten siue Dianam. τερίγλαις κηλεόμεθα.
Κηλεδὼ, ῶ, ὁ. mulcedo, aurium delinimentum, voluptas quæ aures demulcentur. Od. λ. & ν.
Κηλεμία, τὸ, idem. Exponitur etiam ἀπάτη, apud Suid.
Κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi siue permulcendi aures voluptas suauitate auditus animum delinicns. Plut. de solert. anim.
Κηλητήριος, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas inest. Eur. in Hec. Δίξαι χρὰς μου θεοῦ κηλητηρίους Νυμφῶν ἀγωγούς.
Κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum ad aures permulcendas propriè, vel illicium quo animum alicuius permulcemus. Soph. in Trach. Pro eodem per tyncopen dicitur κήλητρον. Hesych.
Κηλήτωρ, ορος ὁ, deliuitor, qui aures alicui permulcet.
Κηλήτρα ἡ, quę aures sine animum alicui mulcet, quę dictis pectore mulcet.
Κηλεδὼν, ὀνος, vnde σφρῶνας vel φδικά τινα δ' ἀμείνω, hoc nomine appellata fuisse à Pindaro docet Eustat. apud Pind. Vide & Athen. l. 7.
Κηλέστης, ου, ὁ, qui aurium illecebris decipit qui mulcedine aliquem capit. Suid.
Κηλαίνω, idem quod κηλέω, mulceo, demulceo, suauitate auditus animum delinio, permulcendo tractandoque mansuefacio. Θέλγω. Hesych.
Αἰκαλλω, Κηλη, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

Ἀκήλητος, ου, ὁ, ἡ, qui mulcedine non est captus, aut qui permulceri nequit, qui permulcendo tractandóque mansuefactus nō est, aut mansuefieri nequit. Od. κ. Σοὶ δ' ἐν τῆς ἐν στήθεσιν ἀκήλητον νόον ἔθειν.
Καταμηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, suauitate auditus animum delinio. Dogma Stoic. κήλησις ἡδεῖα δι' ὤτων καταμηλοῦσα.
Καταμηλητικὸς, qui permulcere seu demulcere potest, cui facultas inest permulcendi & suauitate auditus animū delinendi.

ΚΗΛΗ, ης, ἡ, dicebatur apud veteres tumor omnis, quicunque in parte esset: postea verò frequentius vsurpari cœpit de scroti tumoribus, cuòd illi tum crebriores essent, tum multo magis diuersorum generum. Ramices à Latinis vocantur. Vide Gal. de tumor. præter naturam. c. 15. *Eust. à κηλέω derivari putat, ac dici κατ' ἀντίφρασιν. Suidas à χαλάω.
Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat. Exp. hernioſus. Syn. in ep.

Composita.

Βουβωκήλη, inguinis tumor: vt lapsus intestini vel omenti in ingnen, sic tamen vt in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum. Paul. l. 5. c. 43.
Βρογχοκήλη, tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. Celsus lib. 7. c. 13.
Ἐντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino. Poll. lib. 4. c. 25.

Ἐντεροκηλικός, qui hoc morbo laborat, ramicosus, enterocelicus. Plin.

Ἐπιπλοκήλη, hernia quum omentum descendit in scrotum. vide Celsum.

Ἐνηρεπιπλοκήλη, (*Decomp.*) tumor scroti intestino & omento simul in ipsum devolutis. Gal. de tumor. præter nat.

Κιρσοκήλη, varicosus ramex, hoc est dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Paul. Aegin. l. 3. c. 64. Ab Aëtio ponitur etiam inter mulierum morbos, diciturque venarum esse dilatio varicibus crurum similis.

Ὑγροκιρσοκήλη, (*Decomp.*) est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris aliqua scroti parte collectio: Autor definit, medicamentum.

Πνευματοκήλη, ramex ventosus. Paul. Aegen.

Σαρκοκήλη, ramex callosus (siue tophus) in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum retinens, durus & inæqualis. Aegen lib. 6. c. 63.

Σαρκοκήλη, carnosus ramex, ramicis genus quum caro inter tunicas intersecitinsee est caro durior, quæ aliqua scroti parte increuit. Poll. l. 4. c. 25.

Ὑδροκήλη, hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam & quartam membranulam. Poll. lib. 4 c. 25.

Ὑδροκήλη, idem. i. tumor aquosus cosporum scrotum implicantium. Vide Celsum lib. 7. cap. 18. & Paul. lib 6. c. 18.

Ὑδροκηλικοί, qui laborant aquoso ramice, hidrocelici. Plin. lib. 30. c. 8.

ΚΗΛΙΣ, ιδος, ἡ macula. Plutar. de am. frat. φυσὶ δὲ καὶ ὄφεις ἀκεστὴ βοτρυῶδη καὶ κηλίδα δ' ἀλίβοτον ἐχθρὸν ἀνθρώπῳ καὶ δυσκατάλυτον. Syn. ἀμωμητήματα λέγει ὀξὺ πρὸς τὰς ἀκατάλυτους κηλίδας, inelutibilium macularum instar sunt. Idem epist. 105. ἀμφιπολεύοντα κηλίδι καὶ οὐκ οἶδ' εἴ τοι τις ἔσοιο ineffabilibus plenum maculis. Est etiam vicus, & cicatrix, nævus. item probrum. Hesych. Sic apud Suid. πολλὰ γὰρ ἀν' ἀρχαῖον κηλίδ' ἀφοσιωσάμενος. et Herod. l. 4. τὴν μὲν ἐκ τε καὶ κηλίδας πάλαι αὖτις ἀνεῖτο.

Κηλιδόω, ῶ, maculo, labe fœdo.

Κηλιδωτός, ή, ὸν maculatus, labe fœdatus.

Ἀκηλίδωτος, ον, ὁ, ἡ (*comp*) immaculatus, cui macula seu labes aspersa non est. vt ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata. Sap. c. 4.

Κῆλον &c. vide in Κέλον.

ΚΗΜΟΣ, οῦ, ὁ, camus: fiscella è vimine qua capiunt purpuras Hesych. vt nassa apud Latinos. Item operculum è vitili simile infundibulo quod iudiciariæ vrnæ superponitur. Aristoph. in Vesp. κἀπιτιθεμένου τοῦ τοῦ κημοῦ ἐξιόντος ὁ τελευταῖος. Et aliquanto pòst. βάλλε κημόν. in malam rem abiice camos. Item fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum quod equisones equis & molitores mulis circumponunt impositio in id hordeo, auena, fœnòve, ita vt equi mulive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Est etiam species frænæ. Hesy. quod circumnectitur equis mordacibus. Xenop. de re equestri. ὁ κημὸς ἀκανθῶν μὴ ἐνοχλοῖεν αὐτὸν ἢ οὐκ ἰᾷ. Eust. dicit esse linteum aliquod velamen, quod panifices ori & naribus circumponant vt apud Athen. l. 12. (de panifice) ἔχων ἀεὶ τὸ στόμα τε καὶ ἐπιρρίνιον ὑφάσμα. * Etym. à κάπτω, deduci scribit, vt sit κημὸς quasi κάμμος.

Κημόω, ῶ, camum circumpono, apud Xen. loco citato.

Κήμωσις, fiscellæ seu cami circumpositio. Hesych.

Κήν. vide in Ἐάν. Κήμ ἤριος, ἡμί.

ΚΗΞ, secundum Apionem dicitur ὁ λάρος, qui ac καύνος. Quidã asserunt αἰθυῖαν, mergum alij κίσσαν, alij diuersam esse auem volunt. Od. ε. Ἄλλῳ δ' ἐπὶ κῦμα πετόντ' ὡς εἰναλίη κήξ. Eadem auis nominatur κηύξ & κηρύλος, & κηρυλος, ceys & cerylos. Aristot. tamen hist. an. l. 8. c. 3 κηρύλον, diuersam esse à laro, mergo, ceppho indicat & Antigonus apud schol. Aristoph. scribit κηρύλους dici mares alcyonum.

ΚΗΠΟΣ, ου, ὁ, hortus. Od. δ. Καὶ μοι κῆπος ἔχει πολυδένδρεον. Athen. l. 1. Τὰς δ' τοῦ κήπου ἀνομάζας θεοὺς κεῖνας εἰνομίζετε ἐπιστήσετε ἐπιστήσαι. * Ἀπὸ κήπου significante τὸ πνεῦμα deducunt Etym. Eust. Hesych. vt κῆπος ἡ ἀφεστιμένη, καὶ ἀλείπτρια πόρνος. ¶ Item pectè, pubes muliebris. vt apud Laertium, πόθεν ἢ τοῦτ' οἶδ; Στίλπων ἐπιστρέψας αὐτῆς τὸ κῆπον ἐθεάσατο, i. unaquid eius ventrali sublato ipsius pubem aspexit. ¶ Item κῆπος, tonsuræ quoddam genus, de qua Poll. Hesych. Suid. Eust.

Κηπάω, hortẗeis, vt κηπάω κεφαλῇ. apud Diosc. Κηπαία, ἡ, cepaea herba de qua Diosc. l. 3. c. 168.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo aut excolo. Expon. & in horto sero. Theophylactus in epist. Τοὺς κηπεύοντας ἡμᾶς Ἑβραῖοι κηπεύουσιν. in suis hortis colunt.

Κηπεύματα, dicuntur plantæ. apud Theoph. & Athen. l. 2.

Κηπευτός, hortensis, q. d. in horto satus vel cultus.

Κηπείαν, cultura horti. Plat. de leg.

Κηπίον, ου, τὸ, hortulus. Thuc. Item illud tonsuræ genus quod κῆπος etiam vocatur. Luc. in Lexiph.

Κηπίδιον, itidem hortulus. Laert.

Composita.

Ἀγεωκήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus, apud Strab. l. 10.

Ἐπικηπίος αὔρα hortensis aura.

Μαινοκήπης, furiosè libidinosa, cuius pubes seu pecten insanit, apud Aristoph.

Φιλόκηπος, hortorum studiosus. Laert.

Κήπι. vide in Ἐπί.

ΚΗΡ, κός, ἡ, fors fatum Soph. in Trach. Ἀλλ' εἰσὶ πᾶν ἀληθὲς ὡς ἐλεύθερον ψεῦδ' εἰ καλεῖσθαι, κὴρ φέρουσιν οἱ καλοί. Plerũque in malam partem, fatum lethiferum, seu funestum: vel fors funesta & aduersa. Il. π. ὑπὲκ φυγὲ κῆρα κακοῖο μέλαιν' καὶ θάνατοιο. Od. τ. οὐδέ κε τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι. Il. ᾱ. ὃς μὲν κε μάχοιτο θανάτοιο φέρουσι. Cicero interpr. Qui non funestis liqueruntur luminibus fatis. Absque θάνατος positus exponitur lethum, mors. Il. γ. Τυδεΐδη, κῆρα δὴ ἐγὼ τότε δ' ἐξόμαι. Od. ρ. τοῖσιν φέρον κὴρ μέλαιν' ἀναι. Il. γ. κὴρ ἀλεείνων, lethum fugiẗ. Plut. de am. fra. θεοὺς ἐμπορεύοντ καὶ ζῆλοτυπίας ἀφορίζοντα καὶ κῆρας οὐκ οἰκίας μόνον ἀλλὰ καὶ πόλεων ἐλεθρεύει. Item metaphoricè pestis. apud Suid Exponitur etiam dira calamitas, noxa, apud Plat. l. 11. de rep. Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 14. locis quoque suas κῆρας tribuit fatalia vitia, fatales ægritudines & morbos. Pro morbo accipi à Sopho. testatur eius schol. in Philoct. τοὺς γὰρ ἐν νόσοις ἀνὴρ κῆλος παλαιᾷ κεῖ φροσβαίη μακρᾷ. ¶ At κῆρ circumfl. vide in Κέαρ.

Κηρίος, ου, ὁ, ἡ, fatalis, noxius. Hesyc.

Κηρεία, falciæ sepulchrales. Hesych. Pro quo scribitur & κῆσεμα. Ioan. 11. ¶ Κηρεία, lumbrici lati. Eroc.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo. Hesych. Item neutraliter fatali quodam interitu pereo, miserè pereo. Philo de vita M. lib. 3. ¶ Aliam significat. vide in Κέαρ, supra.

Composita.

Ἀκήρατος, ον, ὁ, ἡ, immortalis, fato lethifero non obnoxius, morbi expers, sanus, nõ obnoxius κηρί. Simonides. Πάμπαν δ' ἄμμορος ἔστις ὁδ' ἀκήρατος. Exponitur & illæsus qui non est passus vllam κῆρα. Od. φ. & Il. μ. Item non exitialis, non lethifer. Vide Nic. schol.

Ἄκηρατος, ον, ὁ, ἡ, immortalis, incorruptus. Aristot. de mundo, & Xen. vide & comp. ab ἄτη. Item purus, syncerus, vt ἀκήρατος οἶνος. Il. ω. Itẽ integer, incorruptus, intemeratus. Xen. ἀκήρατος φιλία διαμένοι. Sic ἀκήρατον λέχος, apud Eurip. in Orest.

Ἀκηράσιος, poet. idem quod ἀκήρατος, vt ἀκηράσιος οἶνος, apud Hom. vinum sincerum & non corruptum.

Decomp. Πανακήρατος, qui nulla ex parte fato obnoxius est, planè immortalis.

Ἐπικηρος, ον, ὁ, ἡ, fato lethifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius, interdum etiam caducus, fluxus. Aristotel. de mundo. Theophr. hist. plan. l. 6. c. 7. Item τὸ ἐπίκηρον, substantiuè, apud Plut. symp. 4. & in Artiocho.

Ἐπικήρως, more eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxij sunt. Hocr. in encomio Busiri, & Philo de mund.

Ἐπικηρος, idem quod ἐπίκηρος. Luc. in vita auct.

Πολυκηρος, fatalis, noxius. Nicand.

Μάκαρ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΗΡΟΣ, οῦ, ὁ, cera. Od. μ. κηροῦ μέλιτι ὀρεχθέντε χλωρῷ. Luc. in somn. τὸν ἐν τῷ κηρῷ σφαιρωθεῖς, iudicris ex cera figmentis. Herodian. lib. 4. κηρὸν πλάσας μόνον εἰκόνα, statuam ceream. De ceræ generibus & vsu vide Dioscor. l. 1. c. 105. & Plin. l. 21. c. 14.

Κηρώδης, ης, ὁ, ἡ, cerosus, cerinus, ceram referens.

Κηρόω, ῶ, cero, cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα, τὸ, tabula cerata in qua antiqui scribebant. Item ceratura. Item vnguentum quod fit subacta oleo cera qui in palestris vtebantur athletæ. Plut. in lib. an. sen. adm. tres.

Κηρωματικός, ῶ, ὸν, ceromaticus, ceromate vnctus.

Κηρωματιστής, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem vngit ad ceratura palæstricum.

Κήρωσις, εως, ἡ, materia ex qua cera conficitur. Arist. hist. an. l. 5. cap. 22.

Κηρωτός, ῶ, ὸν, ceratus, cera obductus. vnde κηρωτὸν ῥόδινον, ceratum rosaceum apud Diosc. τὸ κηρωτὸν, cerotum medicamenti genus, sic dictum, quod magna ex parte cera constet.

Κήρινος, ον, ὁ, ceteus, vt κήρινον πλάσμα, apud Plat. in Theæt. Et κηρίνας γυναῖκας, cereæ mulierculæ: vel quæ ceris in fucando corpore vtantur. apud Philostr. ep. 30.

Κηρίτης, ου, ὁ, cerites, gemma ceræ similis. Plin.

Κηρίνθιον, ου, τὸ, cerinthũ. Numeratur inter flores agrestes, à Theophr. hist. plant. l. 6. c. 7. & putatur id esse quod cerfathem vocat. Plin. l. 21. c. 12. Vitor & Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Κηρίον, ου, τὸ, fauus, cerea cellula, siue domicilium in quo apes mellificant. Hesiodus in Theog. Athen. lib. 15. Aristot. lib. 5. cap. 22. Item

Item fucus, humor in cute consistens, eámque maioribus foraminibus perodens, ex quibus humor melli similis excernitur. Ætius lib.6. Dioſc.l.2.cap.164.

Κηρίζω, F. σω, fauos confingo, fauos construo. Purpuræ etiã & muices quæ saliuarium quendam lentorem emittunt, qui concrescens faui similitudinem repræsentat, κηρίζειν dicuntur apud Aristot. hist. an. lib.5. cap.13. Exponitur etiam, certifico vel fauifico, apud eundem. Aristot. ibidem.

Composita.

Ἐγκηρίω ῶ, incero. Hippocr.

Κατακηρίω ῶ, cera obduco seu cera circumlino, incero. Herodot. lib.1 καταχρίσαντες δ' ὦν τὸν νῆσον Περσαι γῆ κρύψαντες.

Μελίκηρα, ἡ, fanago purpurarum apud Aristot. lentor cuiusdam ceræ quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuo attritu saliuant. Apud Athen. lib.3. scribitur μελικήρα. Pro eodem dicitur & μελίκηρον, quod simpliciter fauum exp. apud Theocrit. idyll 21.

Μελικηρίς, sanies, quę crassior & glutinosior, subalbida, mellique albo inbsimilis ex malis vlceribus fertur, vbi nerui circa articulos læsi sunt. Cels. lib.5. cap.26.

Μελικηρίς, appellatur apostema, humorẽ melli similem mẽbrana conclusum habens quique ea membrana secta non aliter quàm mel è fauis diffluit. Vide κηρίον, suprà. & apud Aetium l.6. c.8. & apud Cels. lib.5. c.28. Apud Dioſc. l.3. c.48. Θεραπεύει μελικηρίδας. (c.40.

Πυκνοκηρῶν, vocabulũ est τῶν μελιτηρῶν. Aristot. hist. an. lib.9.

Μορφωτικηρῶν, (*Decomp*) compositi medicamenti genus, apud Gal. τῶν κ' τατος. lib.1.

Πρωτοκηρῶν, primucerius.

Σκληροκηρῶν, ῶνος ὁ, ἡ, dura cera obductus. vt σκληροκηροι δ' βίβλοι apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt, diu autem quæ inscripta sunt, retinent.

ΚΗΡΥΒΙΑ, ἡ, propriè dicuntur folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur, seu, vt alij interpr. reiectamenta fabarum. Cratin. δ' ἀσκὼ ἔχων τὸν φοῦκτον ἀτι κηρυβιᾶν ἐθέλων. Erotian. κηρυβίων apud Hippocr. exp. acerum & furfurum: Atticam esse vocem annotant.

Κηρυλος, vide in Κυξ.

Κηρώδης, &c. vide in Κηρός.

ΚΗΡΥΞ, υκος, ὁ. πρωτοπ. (a verbo κηρύττω derivari tradit Euſt. vnde ab Homero. Il.η dici κυνὸς κηρυξ, forma quadã etymologiæ) vt Il.β. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε κομόωντας Ἀχαιούς. Iliad. ψ. ἐν δ' ἄρα κηρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε σιωπῶντ' ἐπέλευσεν Ἀργείους. Xenop. Hellen. 2. ἐπὶ τοῦ μυστῶν κηρυξ μαλ' ἡμῶν ὧν καταβεβοηκόμεθα ἔλεγον. Herodian. lib.1. πεπρασκεσθαι ὑπὸ κήρυκι, vendi sub præcone, vel per præconem, subiici voci præconis. item caduceator: Iliad. η. Et Xenoph. Hellen. 4. ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αὐτῶν θάψαι. idem lib.4 ἔπεμψαν κηρυκας ὑποφερομένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπόνδας. ¶ Κηρυξ, piscis apud Aristot. Latinè buccinũ, seu (vt alij) murex. Plin. l.9. c.35. ¶ Κηρυξ avis quædam, quæ & σφήκυς.

Κηρύκειον vel κηρύκιον, ου, τὸ, caduceus. Scholiastes, Thuc. lib.1. annotat κηρύκειον fuisse signum rectum, habens duos angues sibi inuicem implicitos, & facies habentes sibi obuersas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: nec non apud Polybium lib.3 ¶ Κηρύκειον, merces quæ datur præconij nomine. ¶ Κηρύκειον, signum cœleste. Procl.

Κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo. Poll.

Κηρυκεία, ας, ἡ, vel κηρύκευσις, munus caduceatoris. Herodot. lib.7. Est etiam merces quæ dabatur præconibus venditionum seu actionum nomine.

Κηρύσσω vel κηρύττω, prædico, præconio, pronuntio, promulgo, interdum absolutè ponitur: vt Xenop. Pæd.7 τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευεν. idem Pæd. 4. κηρυξάτω μηδένα ἐκεῖν μηδένα πλὴν ἀγορᾶς. præco edicat ne quis. Sæpè etiam præconio voco seu voco, aut cito cum accus. vt Iliad. β. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε κομόωντας Ἀχαιούς. præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. οὐδ' αὐτὸς πότερον ἤθελες ὀνειδίζειν ἐν ὀλυμπιάσιν, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶπας; Κηρύττειν dicuntur sæpe non ipsi κήρυκες sed ij qui eos κηρύττειν iubent. Thuc. lib.4. ἐκήρυξαν τε εἰς βουλεύσασθαι ὅπλα πρῶτοι ἀναιρεῖν τοὺς αὐτοῦ. Ἀθηναίους, in præconem pronuntiare iusserunt. Aliquando exp. per præconẽ edicere seu præconis voce edicere. Xen. αἱ πόλεις εἰς κηρύττουσιν ἀποβαλεῖν τὰς προσόδους τὰς ἀπὸ τῶν. Apud Philonẽ κηρύγμα κηρύττει expo. per præconẽ edictũ promulgat. ¶ Item κηρύττω, præconis voci subicio per præconẽ vendo, sub hasta vendo, auctionor. Plut. in Galba. ὅτε Νέρων ἐν τῷ ὄρει Ἰβηρίᾳ κηρύττων. Sic κηρύττειν τὰ πατρῷα apud eundẽ. ¶ Itẽ κηρύττω loco, ἐκδίδωμι, ἀποδίδωμι Poll. ¶ Item metaphoricè vulgo diuulgo Herodian. lib. 1. ἀγγέλοι τε ἄνεν κηρύττοντες τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Et Mam. c.10. καὶ εἴ τι ἂν ἀκούσῃ, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam

præcones promulgare. ¶ Significat etiam, inuoco. Eurip. in Hecub. κήρυσσε θεοὺς τ' οὐρανίδας θ' ὑπὸ γαῖαν, inuoca deos cœlitis.

Κηρύσσομαι, seu κηρύττομαι, præconio pronuntior seu declaror, aut denuntior. Xen. Pæd. 8. Item κηρύττεσθαι, dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ per præconem venduntur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconiũ ipsum quod per præconẽ edicitur & promulgatur, edictum præconis voce factum. Demosth. pro corona γίγνεται τὸ κήρυγμα. Aristot. œconom. 2. κήρυγμα ἐποιήσεν ἀναφῆξαι, voce præconis edixit vt referret. Aeschines etiam pro ipsa promulgandi actione. Aesch. contra Ctesiph. μὴ ἐγκαταλαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι. quæstũ non exercere in pronuncianda præmia. i. in perferendis promulgationibus.

Composita primum ex nomine κηρυξ.

Δρομοκήρυξ, υκος, præco seu nuntius præcursorius.

Ἱεροκήρυξ, ακος, præco, præco qui in sacris fauere linguis iubet, aut aliud quippiam ioter rem sacram edicit. Synes.

Στρατοκήρυξ, exercitus præco. Reg. lib.3. c.23.

Composita ex κηρυκεύω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorẽ seu præconem pacem peto, aut de pace ago, mitto caduceatores seu legatos de iniundo fœdere.

Ἐπικηρυκεύομαι, idem. Thuc. lib.3 Dem. contra Leptin. item pacisciuor. apud Plut. in Them.

Ἐπικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores seu legatos, de pace aut fœdere. Dem. in orat. de pace.

Ἐπικηρυκεία, legatio, præconium. Eurip.

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad.

Composita ex κηρυκος.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ, ἡ, per caduceatorem seu præconem non indictus vt ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. & Demosth. pro Ctesiph. Dicitur etiam ἀκήρυκτος ἔχθρα, implacabiles inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce non celebratus seu præconio. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀκήρυκτος, citra caduceatorem, vel absq; caduceo Thuc. l.1.

Ἀκήρυκτοι idem quod ἀκήρυκτος. Thuc. l.2.

Ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, voce præconis promulgo & proclamo. Luc. ἀνακηρύττομαι νεανικῶς. Item generalius, renuntio, denuntio. Xen. (de seruo fugitiuo) ἄλλως φιλεκλῶ σῶσρα αὐτῷ ἀνακηρύξῃ, vt si recuperetur præmium eius inuentori denuntiet. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Syn. ep. 122.

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renuntiatio sive pronuntiatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, est pronuntiatio qua ipse voce præconis victor renuntiatur. Poll.

Ἀνακήρυκτος, voce præconis renuntiatus, designatus, apud Areopag.

Ἀποκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, in auctione vendo, indico licitantibus. Aliquando cum solo accus. Luc. κήρυκος ἐν τῷ πρὸς ἀνδρὰ ἑαυτὸν ἀποκηρύττοντος. Sic dicitur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα. Aliquando cum accus. simul & genit. pretii deuotante. vt apud Luc. πόσου τινὸς τὸν ἀποκηρύττεις, quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis? ¶ Itẽ abdico. vt apud Lucian. υἱεῖς ἀποκηρύττειν filios abdicare. Item, eiicio, expello aliunde, proprie tãquam à domo paterna. Apud Theodorit. hist. eccles. lib 3. exp. extermino. in exilium mitto, finibus expello. ¶ Item per præconem interdico.

Ἀποκηρύττομαι, proscribor, in auctione vendor, &c. Lucian. δυ' ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdico. apud Luc. Item, per præconem interdicitur mihi. Xen. Hell. 5. ἀποκεκήρυκται μὴ ἐνταῦθα μετὰ τῶν στρατιῶν Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους.

Ἀποκήρυξις, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Luc. A Synesio vsurpatur etiam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Ἀποκήρυκτος, abdicatus, qui propter delicta domo paterna eiectus fuit. Apud Synes. ἀποκήρυκτος τῶν ἐκκλησιῶν ἐχόμενος, excommunicatus ab Ecclesia.

Ἐκκηρύττω, voce præconis euoco. Aristoph. in Acharn. Ἔτι γὰρ ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττει, in concionem vocatur.

Ἐκκηρύττω, voce præconis extermino, edicto per præconem publicato expello. Aeschin. ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, voce præconis eiecerunt ex vrbe, per præconem exilium ei denũciarũt.

Ἐκκήρυκτος, voce præconis exterminatus, præconis voce publicè expulsus & exactus. Metaphoricè apud Dionys. ἐκκήρυκτος τῆς θεολογίας πᾶς ὁ ἀλλοχρωματίζων, à theologia eiicitur & condemnatur. Jer. 22. 30.

Ἐπικηρύττω, per præconem denuntio. Xen. Hellen. 1. ἐπικήρυξε τὸν ἁλόντα ἐς τὸ πέραν ἀποπλέων θάνατον τοῦ ζημίαν, capitis pœnam præconis voce denuntiauit ei qui in vlteriorẽ partẽ traiecisset. Frequẽs est ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam qui aliquem occiderit. Sic apud Herod. ἐπικηρύξας ἐπὶ κεφαλῇ ἀργύριον. Corydali caput pecunia licitati sunt. ¶ Item inficio, ubstituo. Gregor. ὅτι ἀκούσαν ἐμοῦ ἄλλον ἐπικηρύξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον.

Προκηρύττω

Προκηρύττω, per præconē præ significo. Item per præconē prius edico. Sæpe accipitur pro κηρύττω. Aristot. œconom. 2. προκηρύξεν ὡς εἴδοιμι τὸ διαλόγιον. Et etiā per præconē prius indico. vt προκηρύξαι πόλεμον. apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτος.

Συγκηρύττω, vnde Συγκήρυγμα, commune præconium, i. plerium comprobano. Polyb.

Ὑποκηρύττω, silentium indico, audientiam faci o. Item, polliceor aliquid publicum. Poll.

ΚΗΤΩΣ, ου, τό, cetos, seu cetus: animal marinum inusitatę & immanis magnitudinis. Od. μ. Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ τι φόλιν μεῖζον ἔλοιτο κῆτος. Et Od. λ. ἔνθ' ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐνιστήσειν μέγα δῆμον Ἐξ ἁλός. Sic Athen. lib. 7. dicit θυννοι ὑπερβάλλοντος αὐξήσεως ἔφυσαν fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. meminit eius Arat. quoque apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est. vt κητώδεις ἰχθύες. apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic καὶ κητώδη dicuntur quæ cetacei generis sunt quæ cetorum genere continentur. Aristot. hist. anim. lib. 8. c. 2. τὰ κητώδη μὲν καὶ τὰ ἄλλα κητώδη.

Κητῶδες, & κητῶεις, & κήτεος, idem quod κητώδης. Dioſc. lib. 3. ἰχθὺς κητῶδης. apud Hom. Od. λ. ἑτάροι κήτεα, exp. μεγάλα. Et Odyſſ. ἡ. Λαλιδ' ὁμοῦ κητώεσσαν, exp. μεγάλαν. vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητῶον, ου, τό, navigium ceti instar magnum.

Κέτειον, Athen. l. 5 tradit τὸ ὀμοῦ κεκλῆσθαι à quibusdam vocati.

Κήτειον, videtur significare capturam cetorum. apud Atheu. l. 7.

Composita.

Βαθυκήτης, ου, ὁ, apud Luc. dicitur vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, ες, ὁ καὶ ἡ, magna seu ingentia habens cete. Item ceti instar magnus, cetos magnitudine æquans. Il. λ. & Il. φ.

Πολυκήτης, ocetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyl. 17.

ΚΟΦΗΝ, ἡνος, ὁ, fucus: quartum apum genus, μεγάθει μὲν μείονα φήκτου, ἀλκῇ δὲ κῆν ἠὲ κηφήνα, vt tradit Aristot. hist. an. l. 5. c. 22. Hesiod. in Ergis. κὴν ἀργοὶ Ζηνὸς κεφαλῆσι κεκεῦσι· οἱ κὲν ὁμιλεῖ. Et Xenoph. Pæd. 2. ὥσπερ κηφῆνες δ' ἀπόνῳ μόνον ζωμεῖν τὰς κηπίας.

Κηφήνιον, fucus paruulus: seu fœtus foci. Arist. hist. an. l. 8.

Κῆχος, vide in Πῆ. Κηώδης, κηώεις, vide in Κείω.

ΚΙΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur. in quibus spurcitia illa quæ coctione excerni solet, remansit. Theogn. Χρυσῷ κιβδήλῳ καὶ ἀργύρῳ ἔσχετ' ἄτη. Generaliter etiam de iis dicitur quæ è talib. metallis fiunt. vt κιβδήλου νομίσματα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. vnde apud Theog. Κιβδήλους δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον ἐστίν. * Aristoph. schol. & Suid. νομίσματα κιβδήλα dicta scribunt ἀπὸ τοῦ Χίων δ' ἐκβάλλεσθαι, i. λείβλαβεσθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ, qua nota cognosci possent ac tenici. Suidas addit κιβδήλους dici quasi τὸ κεκιβδηλευμένον. & quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ἀργύρου. sed est μοχθηρόν τε καὶ σεσηπός. ¶ Κιβδήλους, vocari etiam scortum tradit Pollux. in qua signif. apud Hesyc. & Etym. scribitur κιβδήλις.

Κιβδήλιον, ου, τό, vinum quo metallum aliquod laborat quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria & metallorū fæce, vt tradunt schol. Aristoph. & Suid. ¶ Item, improbitas, prauitas. Aristoph. in nauib. Πολλῷ γ' ἀφέλας τῶν κιβδήλιον.

Κιβδηλόω, F. ώσω, scoriā admisceo, adultero. Aristot. eth. 9. c. 4. ὅσοις τὸ νόμισμα κιβδηλόωται. Sic apud Aristoph. in ran. Item metaph. adulterio, corrumpo, depraua. Plat. de leg. l. 11. πᾶς γὰρ ὁκοτ' ἀργύρῳ κιβδηλόωσί τι ψυδέσι καὶ ἀπάταις.

Κιβδηλώμα, τό, cui scoria admixta est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ας, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione: propriè de metallis. Item metaph. quæuis adulteratio, corruptela & depraua tio. Plat. de leg. 11.

Κιβδηλεύω, palleo. ὠχριῶ. Hesych. & Suid. Putant ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Arist. Probl. 1.

Ἀκίβδηλος, ον, ἡ, ὁ, (comp.) cui scoria nulla admixta est. Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, paruus, nullis dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Ἀκιβδήλως, sine scoria. Item sincerè, purè, ita vt nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλωτος, cui scoria admixta non fuit, non adulteratus, incorruptus: idem quod ἀκιβδήλος.

ΚΙΒΙΣΙΣ, εως, socculus. Callim. ἐνιβάσ' ἐκ κιβίσεως ἐμὸν ἀείσεαι. Et Hesiod. in ἀσπ. ἀλλοτε δ' μὲν ἀείσας ἔος (θυμὸν ἐδ' ἐνθεν) Ἀλγυρόν. * Etym. dictum vult ἀπὸ τοῦ κοῖλον ἔχειν τὸν βίσσιν: vel etiam à κίων quasi τοῦ εἰς τὸ κίον κλίνειν βίσσιν ἐχόντων, τουτέστι φλοιόν. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ, ου, τό, ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Dioſc. l. 2. c. 128. & Athen. lib. 3. initio. ¶ Est etiam poculi species, vt testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟΣ, ου, ἡ, arca, cista, capsa. Athen. l. 3. [de citria malo] ὅς τι μέγα κεκμηλόν ἀπεπιδινεῦν ἐν ταῖς κιβωτοῖς μὴ τὴν ἰμάτιον. Et Dioſ. l. 3. c. 26. de absinthio. ἐπεὶ δὲ καὶ ἀποτιθέμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἀβρωτοῦν τηρεῖ τὰ ἱμάτια. Sic autor epist. ad Hebræos c. 9. dicit, τοῦ κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τό, arcula, capsula, scrinolum. Plut. in Alex. Vitur & Aristoph.

Κιγκλίς, vide in compositis ex Κλείω, claudo.

ΚΙΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus: auis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σφενοῦρος, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον, in modum τοῦ κίγκλου moueor & agitor. Item acinē, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphor. Theognis κιγκλίζεν ἀγαθὸν βίον, dixit, i. felicem vitæ statum crebrit quasi motib. adhibitis in peiorem mutare & inuertere.

Κιγκλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari. apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare seu cuere, Idyll. 5. vide Schol.

Κιγκλισμός, & κιγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & leuis agitatio, succussio, incussus.

Διακιγκλίζω, (comp.) idem quod κιγκλίζω. Hesych. & Etym.

ΚΙΔΑΡΙΣ. Hesychio autore est pileus regius: quem & τιάραν nonnulli verò κίταριν per τ appellant: vel στέφανον [quale sacerdotes gestant, ex myrcha & labyso] vel ἀκτινωτὸν πίλον, ὀθόνιον κεφαλῆς δεδεμένον. Plut. in Pomp. dicit Mithridatem πίλῳ καὶ ὀθόνῃ κεκοσμῆσθαι. Et in Artox. Dario datum fuisse θυμαστὸν κίταρι καὶ ὀθόνῃ ἐρυθρᾷ φέρειν. Apud Curtium [vt apud Poll. quoque per δ. lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ capitis vocabant insignē: hoc cerulea fascia albo distincta circumibat. ¶ apud Athen. lib. 14. κ. ἀφῆκε Ἀρμόδιος κιδάρεις. de saltationis quodam genere.

Ἀκιδαρίζω, cidari denudo. Leuit. 10. c.

ΚΙΔΑΦΗ, ος, ἡ, vulpes. Hesych.

Κιδαφός, idem. Item adiect. dolosus, subdolosus, fraudulentus, astutus.

Κιδάφιος, idem quod κιδαφός, astutus. Hesych.

Κιδαφίζω, malitiose & vafè ago more vulpino. Hesych. idē etiam dit hoc verbum exponi etiam κιδάω derivatum κιδὸ τῆς κιδῆς.

Κιδνάμαι, vide in Σκεδάννυμι. Κιδνᾶν, vide in Χίνω.

ΚΙΘΑΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumentum musicum ex genere eorū quæ neruis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ cum chordis viginti quatuor, & per digitum variis vocibus tinnulisque ictibus in diuersis modis concinatur. Plato Polit. 3. λύρα δ' ἡ ἐν τοῖς δ' ἐνδοῦ κιθάρα λεγόμενα. Luc. τὴν κιθάρᾳ τῇ ἐνόμα φωνῇ ἐστιν. ¶ Item superior pars thoracis vsque ad iugulum. In qua signif. dici & κιθαρίς, à Doricis annotat Eror. * Dicta autem esse putantur κιθάρα quasi κιτόωρα siue κλιτόωρα ἱρωῖα, vt ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις, ιος, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. α. κιθαρίζ' ἐν χερσὶν κίθαριν φιλέοντα θεοῖσι φόρμιγγα. Et pro cithara cantu. Od. θ. λαοὶ δ' ἡμῖν δ' ἀείδοντ' ἐσθλὴ κίθαρις τε χορός τε. siue scientia cithara canendi. Il. ι. ἐπίστω κίθαριν καὶ ἀείδειν κλεινὰ κλέα ἀνδρῶν.

Κιθαρίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Homer. in Merc. Μιλτοφόρε, κιθαρίζε. Aristot. Poll. 8. κ. ὁ δ' ἐπὶ κιθαρίζει τοῖς φωνοῖς. Sic apud Plut. in Lyc. & alibi. Item simpliciter cano, siue sono. Il. ε. πᾶσι φόρμιγγος λιγείης ἵμερον κιθαρίζει. Xenarch. symp. πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ πᾶς κῶμος.

Κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara canitur audiuntur. de τὸ κιθαρίζόμενον quod cithara canitur. apud Plu. de musica.

Κιθάρισμα, τό, citharæ sonus vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag. κιθαρίσματος, ου, ὁ, idem. Callim.

Κιθαρισμός, ου, ὁ, citharæ pulsatio, citharæ citrus. Plut. symp. 8. Athen. lib. 8. & 14.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit. Hesiod. in Theog. Arist. de poet.

Κιθαριστικός, ῆ, ὁν, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. 8. κιθαριστικὴ lib. 11. χρῆσις, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαριστήριον, ου, ὁ, citharisteria. Athen.

Κιθαριστύς, ύος, ἡ, scientia pulsandi citharam. ars canendi citharam. Il. β.

Κιθαριστάρης, ου, ὁ, vnde κιθαριστάρης αὐλοῖ tibiæ quibus citharæ accinebantur. Athen. lib. 4. & 14.

Κιθαρίσκος, ου, τό, parua cithara. Athen.

Κιθαρῳδός, citharus: piscis nomen, quē fidiculam Gara appellat, Aristot. de hist. an. & Athen. lib. 7. Etymol. dictum, ideo à κιθάρα, quat quod eius officula citharæ fidib. similia sint.

Composita.

Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulso in, idem quod κιθαρίζω. Hom. hymno in Mercur. Ἡ δ' ἐγκιθαρίζουσ' μέτρῳ ὕμνοις ἐγκιθαρίζει. Sic & apud eundem hymno in Apollinem.

Φιλοκιθαριστής, citharistarū amans, item qui cithara ludere amat.

Ψιλοκιθαριστής, ψιλός, nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio. Athen. lib 14. 14.

ΚΙΚΙ, ἡ, τὸ, cicitarbor quæ alio nomine πρότων dicitur & τηλεμαχὸν ἄγριον, & στέλλα κυπαρίσσου, teste Diosc. l. 4. c. 164.

Κικινον ἔλαιον, oleum, quod ex fructu eius exprimitur: de cuius vsu vide Gal. simpl. med. l. 7. & Plin. l. 23. c. 4.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ, ὁ, cincinus, cirrus, crinis intortus crispatusq;. Epig. l. 7. Ναὶ μὰ τὸ δὶ τλόκαμον Τιμῶς φιλέρωτος κίκιννον. Aristoph. apud Suid. οἱ ἐγὼ νομίζω τιμιον γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ στεφάνους κισσίνους καὶ ἡ ἡλικίας καὶ δίψυχρωκτίσιν. Pollux quoque l. 2. scribit Aristoph. & Eupolin. τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους. Theoc. id. 4. ταῦτ' ἄρα λεπτὸς Χ' ὦ μυσαῖ πολὺς ἀρ' κικιννὶς ἐν κεφαλῇ.' cirrulidique capilli.

ΚΙΚΚΑΒΑΥ, vox nocturnarum, vt scribit scho. Aristop. in auib.

Κικκαβάν, noctua à voce κικκαβαῦ, teste eodem schol.

Κικυμίς, idem quod κικκαβάν. Callim. κωρὶ ἀγκαλὶς κικυμίς.

Κικυμίσσειν, cæcutire, Suid. ab Hesyc. exp. ægrè videre, acie oculorum esse debili & hebete.

Κικλήσκω, vide in Καλέω.

ΚΙΚΥΣ, ὁ, vis, vires, robur. Odyss. λ. Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦεν ἐν ἡμετέρῳ κικυς. *Etym. deriuat. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam robur apparet ex motu.

Κίκυω, valeo, viribus polleo. Item accelero, propero, festino, apud Suid.

Composita.

Ἄκικυς cui nulla est κικυς, infirmus, debilis, imbecillis. Od. ι.

Νίκυς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΙΛΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, nomen ἐθνικὸν, significans hominem è Cicilia oriundum. κιλιξ ὁλόθρος pro κιλικιστής, i. ἀνοικτός. Cilicium etiam, i. crudele & immane. Cilices enim crudelissimi homines fuisse perhibentur.

Κιλικιστής, pertinens ad Cilices. κιλικιστὸ δὲ ἔθος, vide in κιλιξ. κιλικιστὶ ἄστυ. Hesych. teste dicuntur οἱ ἐυπαρεῖς καὶ μεγάλοι. vide & Atheo. ll. 3. κιλικιστὶ τράγοι. hirti & hispidi seu villosi, quoniam tales in Cicilia prouenire dicuntur hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta constant, teste Hesych. & Suid.

Κιλικίζειν sive κιλίζειν, pro κακοηθίζειν seu κακοηθίζειν πονηρεύεσθαι. Hesych. Suid. Eust.

Κιλικισμός, Theopompus historicus vocat eadem ex temulentia, teste Suida.

Ἐγκιλικίζειν sive ἐγκιλικίζειν & ἐγκιλικιζειν, expo. κακοηθίζειν.

ΚΙΛΛΙΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus suffolta cruribus quibus clypeos imponebant, qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, vt tradit schol. Aristoph. & Suid. Aristoph. in Acharn. Τοὺς κιλλιβάντας εἶδον πᾶν τὸν ἀστικόν. Apud Athenæum l. 3. ὅτι κιλλιβάντων κατεσκευάσθη, exp. super tripodes excitata erat. Apud Hesych. verò reperitur κιλλιβάντες, τρικαρίζων βάσεις καὶ ὑποθήματα τετραπόδων τρικαρίζων. Apud Poll. & κιλλιβάντες inter partes curruum idem quod ὑποκευφόνια, i. ἃ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέχρι ῥάβδου ἕως τῶν τένων.

ΚΙΛΛΟΣ, ὁ, apud Doces, asinus, teste Hesych. & Poll.

Κίλλιος asinus fuscus, vt Κίλλιον χρῶμα. Poll. lib. 7.

Κιλλαντήρια, agasones, ἀπὸ τὸ ἄγειν τὰ κίλλια, Hesych.

ΚΙΜΒΕΡΙΝΟΝ, vestimēti genus est, denominatum à loco. Suid. ex Aristoph. κιμβερικὸν ὁδὸν ὑφαίνω. Hesych. habet κιμβερικὸν qui esse dicit γυναικεῖον εἶδος πολυτελοῦς quod appellatur φωτός. Apud Poll. verò scriptum κιμβερικὸν, qui esse dicit διαφανῆ αὐτῶν πέπλον, tunicam pellucidam. Apud Aristop. in Lysistr. κιμβέρεον ὑφαίνω vel κιμβερικά.

Κίμβιξ, seu κίμβιξ animaculum è vesparum vel apum genere. ¶ Item sordidus, nimis tenacitet restrictus & parcus. Aristot. magn. moral. l. 1. c. 21. ἔστι γὰρ καὶ τοῖς ἀνελευθέροις εἶδος πλείω· οἱ γὰρ κιμβικοὶ λεγόμενοι καὶ ἀμφιφορεῖς καὶ ἀποχρεωμένοι καὶ μικρολόγοι. Idem epist. ad Nicom. l. 4. c. 2. οἱ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἔπεσι κατεγελοῦσι εἰς ὀξὺ καὶ λεπτόν τι καὶ κιμβικὸν τὴν δόξαν ἀλλοτριοῦν. *Eust. κίμβικας dici vult τοὺς ἐυπορεῖς, διὰ τὴν κιβδηλον χρυσοῦν.

Κιμβικία, Hesych. σφηκία, vespula, vespa: vel fœtus recens adhuc

à partu. item sordes, nimis tenax & restricta parsimonia.

Composita.

Κυμινοκίμβιξ, præpareus & astrictus, vt qui etiam in apponendo cumino sit iusto tenacior.

Λιμοκίμβιξ, qui ad famem vsque parcus est seu sordidus, vel quē sordes ad tolerandam famem impelunt seu ad suum defraudandum genium. Eust. vult idem esse cum κίμβιξ.

ΚΙΜΩΛΙΑ, γῆ, cimolia terra, terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur: ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans. Diod. l. 1. c. 176.

ΚΙΝΑΒΡΑ, ἀσῶ, propriè ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, canū cibus: *(κυνοβορά τις ὕλη.) alias fœtor quam capturam alæ redunt. Suid. & Hesych. Item generaliter quiuis fœtor. Lucian. in dialogo Charōtis & Mercurij, ἀν' ἀναπνεύσας, λιποβίβρος αὐτῷ τοῦ κινάβρου. Apud Pollucem l. 2. reperitur etiam κινάβρα.

Κιναβρόω & κιναβρόω, oleo, fœteo, & quidem propriè hircum oleo, seu ex alis fœtorem emitto. apud Aristoph. in Pluto, ἀγῶν τι κιναβρούντων.

Κινάβρωμα, purgamentum fœtens. Hesych.

ΚΙΝΑΔΟΣ, (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, vt scribit schol. Theocr. *παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς, vel vt alij παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. ¶ Item metaph. pro homine vafro & versuto, vulpina vafritie prædito. Aristop. in nub. κρόταλον, κίναδος τρόμον. Demosth. pro cor. τοῦ γὰρ καὶ φύσει κίναδος τ' ἀνθρώπου ἐστὶν, καὶ ἐν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et in Sū. ὡς σύζωον τε μόρῳ ὦ κινάδος κολακεύων παρεκλωβᾷς, τεθνεῶτον δ' οὐκ ἀποχωρῶν κατεγεύσω. Itidē Sophocl. Aiax, Vlyssē vocat δόλιον κίναδον. Dicitur etiā masc. gen. ὁ κίναδος. Theocr. idyl. 5. Καὶ πως ὦ κίναδ' οὐ τοῦ ἐν ἐστεφανωμένος ἔσω ἡμῖν.

Κινάδιον, vulpecula. Suid.

Κινάρα, vide in Κύων. Κινάμωμον, vide Κιννάμωμον.

ΚΙΝΔΑΛΟΙ, οἱ, claui. item paxilli, apud Poll. lib. 9.

Κινδαλισμός, lusus qui fit paxillis.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ὁ, periculum, discrimen. Demost. κινδυνον φέρει τῇ πόλει. Herodia. l. 3. ἐρῶν εἰς ἔσχατον κινδύνου, quam magnū in discrimen venerat. Isoc. in Areopag. εἰς πλείστους κινδύνους καθίστασθαι. Idē in epist. ad Philip. πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων τοῖς μεταρσίοις, quum multas monarchias circumstent periculum, seu eas impediant. Apud Xen. Pæd. l. πάνυ γὰρ ἡ κινδυνεύειν ἐστὶ ὑπόθεσις, suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur & μέγιστον κινδυνον. apud Eurip. & κινδυνον λαμβάνειν, apud Demosth. item ποιεῖσθαι κινδυνον, apud Isocr. & Plut. apud Xen. Pæd. l. κινδυνον ὑπομένειν, periculum sustinere. Apud Thuc. l. 1. ἀνθ' ἡσυχίας καὶ ἐμμελείας τῆς πρὸς τοὺς κινδυνους ἰσχυεῖν, resistere periculis potest. Apud Isoc. in Panegyr. τοὺς παρεστῶτας κινδυνους διαφυγεῖν, effugere periculū. Pro quo apud Demosth. κινδυνον ἐξιστάναι. Apud Isoc. in Areopag. διαφέρειν ἐκ πόλεμον τῇ κινδυνου ἐστῶσι, extra omne discrimen & periculum constitutos. Apud Plut. in Galba. κινδυνον ἐπὶ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, Imperatoris capiti imminere periculum. Dicitur etiam κινδυνος ἐστὶ μὴ, vel cum infinitiuo, κινδυνος ἐστὶ τοῦ συμβαίνειν, periculum est ne, apud Isocr. Xenop. &c. * Etymolog. deriuat à κινεῖν τὰς ἐδυνάς.

Κινδυνώδης, ὁ, ἡ, periculosus. Herodian. lib. 4.

Κινδυνεύω, periclitor, in periculo versor, in periculum addecor: interdum periculum adeo, pericula suscipio. Aristot. eth. 4. μεγαλοκινδυνος ἐστὶ ὅταν κινδυνεύῃ ἀξίως τῆς ἀρετῆς. Exponitur etiam dimico, vt apud Xeno. de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Pleruncque construitur & cum dat. vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει, apud Herodot. & κινδυνεύειν τοῖς ἐφόροις, apud Theoph. periclitator oculis. Et cum accus. apud Greg. Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, periclitans seditione contracta tua culpa. Nōnunquam cum præpos. vt Κινδυνεύειν περὶ τῆς βίου, apud Aristop. Sic & apud Thuc. Isocr. & alios. Apud Dem. Κινδυνεύειν ὑπὲρ σοῦ, adeo periculum pro te. Apud Xenoph. Κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους, dimicare. Sic apud Lys. τάνυ πρὸς Μαντιθέους ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντες. Sæpe cum infinit. vt Κινδυνεύω παραφρονεῖν. Xen. periculū mihi est ne mente aliener. Sic Aeschin. ἐκινδυνεύομεν παραφρονεῖν. Xen. periculū mihi est ne mente aliener. Sic Aeschin. ἐκινδυνεύομεν ἀπολέσθαι, periclitati sumus de vita. Sic & apud Thuc. & Plut. absolutè positum interdum sign. periclitor capite, reus sum: vt sæpe apud Plut. ¶ Item videor in qua signif. construunt cum infinit. elato in epist. Κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι, &c. Idem de sep. l. 1. καὶ κινδυνευεν παρ' Ὁμήρῳ μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didicisse. Aliis etiam modis exponitur: vt apud Plat. in Hippia minore, εἰ δὲ σὺ Ἱππία κινδυνεύεις μανθάνειν ὃ λέγεις, tam fermè ō Hippia quod dicis intelligo.

Κινδυνεύομαι, in periculū adducor, idē quod κινδυνεύω. Dē. οἱ δὲ τῷ μέλλοντι κινδυνεύεσθαι τῇ πόλει. in periculū adducuntur. Thucyd. l. 2. καὶ μὴ ἐν ὀλίγῳ ἀλλὰ πολλῶν ἀρετῶν κινδυνεύεσθαι.

Dicitur

Dicitur etiam κινδυνεύειν quod cum periculo probatur aut suscipitur. Thuc.

Κινδύνευμα, τὸ, q.d. periclitamẽtum, facinus audax & quod aliquis periclitando aggressus est. Lucian. item periclitatio Plat.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet aut amat. Thucyd. lib. 1. Κινδυνευτικός, qui facilè se offert periculo. Aristot.

Composita ac primùm ex nomine κίνδυνος.

Ἀκίνδυνος, ον, ὁ, ἡ, vacuus à periculis, extra omne periculum & discrimen constitutus: vt ἀκίνδυνος εἶναι, apud Eurip. in Iphig. Apud Gal. ἀκίνδυνος πυρετός, febris quæ periculosa nõ est. Apud Xen. Præd. 4. τὰς φίλας ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, in tuto collocant & periculis eximunt.

Ἀκινδύνως & ἀκινδύνῳ citra periculum, sine discrimine, Plut. in Demosth. & Dem. Olynth. 1.

Ἐθελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis obiicit aulla necessitate postulante: ideoque temerarius, audax. Poll.

Ἐπικίνδυνος, cum periculo coniunctus, periculosus. Xenopho. Dem. Herodian. Thuc.

Ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, non sine periculo. Thuc. lib. 3.

Ἰσοκίνδυνος, qui est in pari discrimine, aut qui pari discrimini se

Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis obiicit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Μικροκίνδυνος, qui in paruis periclitatur, qui parua pericula suscipit. Aristot. ibidem.

Πολυκίνδυνος, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis obiicit, qui frequenter & sæpe pericula suscipit. Aristot.

Ῥιψοκίνδυνος, qui se in pericula præcipitat: seu ad audendum proiectus. Xen. apomn. 1.

Ῥιψοκινδυνία, more eorum qui se in pericula præcipitant, proiecta quadam audacia.

Ῥιψοκινδυνεύω, εῖς, in pericula me præcipito, proiecta audacia me periculis obiicio & offero. Hippoc. ep. 11. ad Demag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipitur quoque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Aristot. Dem. Plut. Xen.

Φιλοκινδυνία, more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi sunt & prompti ad ea suscipienda. Xeno. Hell. 6.

Composita ex κινδυνεύω.

Ἀκινδυνεύω, periclitor, periculum adeo vel subeo, in discrimẽ me conicio. Apud Herodot. ἀκινδυνεύω συμβάλλων, pugnandi periculum adeo. ἀκινδυνεύω ναυμαχίῃ, in discrimen pugnæ nauali venio.

Ἀπεικινδυνεύω, periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. πειρᾶσθαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀπεικινδυνεύειν μανθάνων. Item periculũ adeo, aleam subeo, fortunam adeo. Dicitur autem ἀπεικινδυνεύειν περί τινος, cum genit. rei: & ἀπεικινδυνεύειν πρός τινα, cum accus. personæ. i. aduersus aliquem certamen inire periculosum & aleæ plenũ. Thu. lib. 7. ¶ Itẽ periculo secedo, Philo. Ἀπεικινδυνεύομαι, in discrimen venio: vt ἀπεικινδυνευόντων ἡμῶν τῷ χειμῶνι. apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam subeo: aleam certaminis subeo. Thu. l. 1. πρὸς τὲ γὰρ ὀλίγας καὶ εὐφορωτάτας κῶν διακινδυνεύουν. Sic & apud Isocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνεύεσθαι, res quæ in periculum adducitur, apud Demost. Apud Isocr. in Busir. διακινδυνεύεσθαι φάρμακα, quidam expon. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum, apud Dem. in orat. πρὸς Φορμ. Item ex periculo peror.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audaciùs periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur & sine inf. vt apud Thu. l. 1. ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ ἔλωτες. Sic & Aristoph. in Vesp. & cum præposit. εἰς, vt παρακινδυνεῦσαι εἰς Γυάλα. Thu. Accipitur & in bonam partem pro, audacter periculum adeo, vt apud Plat. ep. 7. πᾶν παρακινδυνεύειν παθεῖν. πεῖν ἀνοσίων αὐτὸς ἡγεῖσθαι κοινωνὸς, quidam expo. periculum quiduis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Alij interpr. in animum induxit suum vel extrema quæuis potiùs pati quàm nefariorum facinorum esse particeps.

Παρακινδυνεύεσθαι, dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, apud Plat. Luc. Dem. & Greg.

Παρακινδυνεύσεις, periclitatio temeraria. Thu.

Παρακινδυνευτικῶς, cum temeraria quadã periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia pericula adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δὲ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audacius quàm vt periculo careat: videlicet reprehensionis.

Προκινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo: pro, pericul is me obiicio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. l. 5. καὶ προκινδυνεύοντες ὑμῶν, periclitantes pro vobis, seu vestri causa. Sic à Greg. dicuntur martyres προκινδυνεύοντες τῆς ἀληθείας, periculis se obiecisse tuendæ & asserendæ veritatis gratia. Et sine genit. apud Thucyd. libr. 1. φανερῶς γὰρ Μεραδοῖοί τε μόνοι προκινδυνεύσαι τοῦ βαρβάρου. apud Plut. in Themist. προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνου ἀλήθειας, pro simplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, q.d. compericlitor, pro, vnà periclitor, vnà periculum adeo: cum dat. vt συγκινδυνεύω σοι. Arist. rhet. l. 1. c. 1.

ΚΙΝΕΩ. ῶ. F. κινῶ, moueo, vt τὸ αὐτὸ κινεῖν, quod seipsũ mouet, apud Plut. Sic κινεῖν τινὰ λίθον, apud eundem in Philebo & in Symp. & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, non mouenda mouere, apud eundem de leg. lib. 8. Interdum κινεῖν est loco mouere. Thuc. lib. 1. τὸ πρᾶγμα κινεῖν. Apud eundem & apud Herodia. l. 7. ὅπλα κινεῖν manum armis admouere, arma sumere. Dicitur & κινεῖν (sine adiectione) pro, castra mouere, egredi cum exercitu. Apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, aut cieo, aut etiam pello, vt Il. Ω. Ὡς δ' ὅτε κοίνῃ ζέφυρος ζαθὺ λήϊον ἐλθών, quũ Fauonius agitãtis segetem seu agitat. Apud Homer. κινεῖν κάρη. exp. quatere. Apud Diod. κινεῖν καταμήνια exp. ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere aluum, aut etiam mouere aluum. Interdum & pro subagitare, seu subigere, obscœna significatione, vt apud Aristoph. in Nub. ἐκίνει δὲ ἐλφὸς τὴν θυμητείαν ἀδελφῷ. ¶ Item κινῶ metaph. moueo, commoueo, permoueo. Demosth. in Mi. ταῦτα κινεῖ τοιαῦτα εἰς τοῦτον ἀνθρωπους αὐτῷ, hæc pronouent homines. Apud Plut. in libro de defectu oracu. ἡμεῖς δὲ κεκινήκαμεν (ὁ λόγος) ἀλλὰ καὶ συνεταράξαμεν, non solùm commouit, verum etiam conturbauit. ¶ Item muto: aut etiam, muto quæ à maioribus tradita sunt, abrogo, Isocr. ad Nicoc. τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς ὀντινοῦν νόμοις κινεῖν καὶ μεταβάλλειν μὴ καλῶς καθεστῶτα.

Κινοῦμαι, οῦμαι, moueor, &c. Κινοῦνται dicuntur etiam semina quũ producendi tempore appetente ad germinandum incitantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7.

Κίνημα, τὸ motus, quo videlicet aliquid mouetur. Aristot. de mundo. & sæpe apud Plut. Item metus, perturbatio. Polyb. lib. 5. Plut. in Fab.

Κινήμος, ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, commotio: tam in passiua quàm in actiua significatione. Luc. Arist. Plut. dicitur & de tumultu reip. aut plebis, siue exercitus, vt & κίνημα, apud Thuc. libr. 3. & sæpe apud Herod.

Κινητὴρ, ῆρος, ὁ, moto. Homer. hymno in Neptun. Γαῖαν κινητῆρα καὶ ἀστυγείτονα θαλάσσης.

Κινητήριον, ου, τὸ, quo mouere aliquid possumus, incitamentum. Pro eo per syncopen dicitur κίνητρον, apud Poll. qui dicit esse baculum, quo tinctores pannum inter tingendum agitant & versant, vt melius intingatur.

Κινητὴς, οῦ, ὁ, motor: qui mouet. Κινητικὸς, ῆ, ὸν, mouendi vi prẽditus, cui mouendi facultas inest. Diod. Item qui motibus excitandis studet: turbulentus, seditiosus. Polyb. 2. & 5. Item pass. mobilis: vt apud Plut. de primo frig.

Κινητὸς, ῆ, ὸν, qui mouetur, mobilis. Aristot. eth. 5. c. 7. Κινητέος, mouendus. Aristot. in Polit. Κινητέον, Poll. ludum esse dicit quo sese osculabantur.

Κίνυμαι, idem quod κινῶ. Κίνυμαι, moueor. Il. Ο. & α.

Κίνυσω, idem quod κίνυμαι. (schol.

Κίνυμα, τὸ, simulacrũ aëreum, inquit Eust. legitur apud Æ-

Κιναθίζειν, quidam exp. κινεῖν, mouere. Item μιγνύειν.

Κιναθισμὸς, motus: vel motus & strepitus qui à pluribus vnum in agmen congregatis cietur. Æschyl. in Prometh. κιναθισμὸς κλύω πόλεως εἰσιόντος.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀνακινέω, ῶ, commoueo, impello. Item suscito, excito. Item excito, i. enasci facio, apud Dion. Arcop.

Ἀνακίνησις, commotio. Item suscitatio.

Decomp. Προανακινέω, ῶ, commoueo seu impello. Plut. de primo frig. & Aristot. rheth. 3.

Ἀντικινέω, ῶ, contra moueo, ex aduerso moueo, moueo contra quempiam.

Ἀπεκινέω, ῶ, amoueo, remoueo. Ἀπεκινήθη τὸ ἔρος, in Pand. terminus amotus, vel quia amouetur. Dicitur & de nauigia quæ appelluntur in portum. Suid. ἀπεκινεῖν τὰς κώπας.

Ἀπόκινος, ὁ, ἡ, recessus, discessus, fuga. Aristoph. in equit. Est & saltationis genus, apud Poll. & schol. Aristoph.

Διακινέω, ῶ, permoueo, incito. Apud Aristop. in Nub. διακινεῖν τὴν νοῦν, permouere eius mentem, vel incita. Apud Thuc. διακινοῦντες τὴν φαντασίαν, concutiebant, perturbabant.

Ἐγκινήμων, ὁ, turbans, impediens. Etym. & ex Aristoph. Babylon.

Μετακινέω, ῶ, transmoueo, dimoueo & remoueo. item muto, apud Themist. in principio analyt. post.

Μετακινητὸς, qui transmouari seu dimouari potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Plut. in Symp. sept. sap.

Decomp. Ἀμετακίνητος, qui transmouari non potest: immutabilis. Ἀμετακινήτως, q.d. immutabiliter. ἀμετακινήτως ἔχειν apud Arist. & Isocr.

Δυσμετακίνητος, qui nõ facilè trãsmouari potest seu mutari.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmouari potest seu mutari.

Παρακινέω, ῶ, perperam moueor, indecorè moueor: & instabiliter. accipitur enim significatione passiua. Aristophan. in Ran.

ἐξεκίνουν ἐκ μου, ἐξεκινήθην ἐξ ἐμοῦ, item emoueor mente, in furorem vertor: vnde ἐξεκινοῦν & ἐξεκινοῦμαι, apud Plat. & Xenoph. in furorem versus, furibundus. interdum etiam adhuc accipitur pro, emoueo mente, mente alieno, in furorem verto seu agoror apud Theophr. τὰ μὲν πρόβατα ἐξεκίνησεν καὶ ἔξω ἔστησεν. Apud eundem Theophr. l. 6. de caus. pl. ἐξεκίνησεν dicitur de vino quod subsidere moto turbido vetatur. item peruerto, inuerto. Dionys. Areop. θεία λόγια ἐξεκίνησε; item labefacto. Greg. in Iulian.

Παρακίνημα, peruersio, distortio. in Hippiatr.

Παρακινήλως, emotus mente. ἐξεκινήλως ἔχει, emotum mente esse. Plut. in Solone.

Προκινῶ, ante moueo. Exponitur etiam, promoueo apud Xen.

Συγκινῶ, simul moueo, simul moueo vel agito, commoueo.

Συγκίνησις, agitatio quæ simul fit, commotio.

Ὑποκινῶ, moueo leuiter, apud Arrian. Apud Xenophontem ὑποκινεῖν dicitur lepus qui è cubili excitatur audito strepitu.

Ὑποκινούμενος, emotus mente, in furorem versus seu actus, furibundus: vt apud Plat. de rep. lib. 9. καὶ μανίᾳ καὶ ἐξεκινήθη.

Composita cum præpositione.

Ἀκίνητον ἢ semper certus motus vel perpetuus. Dion. Areop.

Ἀΐδιον καὶ ἀεί qui semper mouetur perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸν ἀΐδιον καὶ ἀθάνατον.

Ἀεικίνητος cum perpetuo motu. apud Plut. de mundo.

Ἀκίνδυνος ἢ ὁ, infirmus, debilis: quasi ἀκίνητος, qui se mouere non potest, aut qui vix sese mouere potest. Odyss. σ. Οὐδ' ἂν ἀκινδὺς τόγε γαῖα τρέφοι ἀνέρα δειλόν. Sic & apud Hippocr. lib. 1. γυναικεῖον ἀκίνδυνον, id est, Athen. lib. 3. Φαύλην ἔχον καὶ ἀκίνδυνον εἶδος. Comparat. ἀκινδυνότερος inferior. Od. ρ. & σ.

Ἀκινησία ἡ, nullus motus, quies seu status quo res aliqua immota & fixa manet. Alex. Aphr.

Ἀκινήτος, qui non mouetur: immobilis. Hesiod. in Erg. Aristot. Plat. Xen. Ἀκινήτως metaphoricè quoque dicuntur quæ suo loco & statu non mouentur seu moueri nequeunt, aut nō mutantur. apud Thucyd. & Plat. Ἀκινήτοι dicuntur etiam qui immoti in sententia & proposito suo perstant: qui à sententia aut proposito dimoueri nequeunt: pertinaces & obstinati. Ceb. Θηβ. ἀκινητότεροι ἢ δυσμετάστατοι εἰσι. Apud Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 6. ἀκίνητος μέζων. esp. medulla quæ materiam non abdit, nec contorquet. item ἀκίνητος non mouendus. vt ἀκίνητος κινεῖν. in proverb. apud Plat. de leg. l. 8.

Ἀκίνητος sine ἀκινήτοις more eorum qui non mouentur: ita vt immotus & fixus maneas. Hoer. contra Soph.

Ἀκινητίζω, immotus sto seu maneo, cauco ne mouear. Suid. & Eustath.

Ἀκινητίνδα ἄθυρμα, ludus quo inter se certabant τῷ ἀκινησίᾳ seu τὸ ἀκινήτοις ἑδραῖον. apud Poll.

Ἀκινήσι, idem quod ἀκίνητος Nic.

Αὐτοκινησία, motus vltroneus, motus quo res aliqua sua sponte & suopte impulsu mouetur aut moueri potest. Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui ipse per se mouetur, seu moueri potest, sua pte natura mobilis. Plut. de primo frig.

Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus. Plut. in præc. sanit. & Hippocr. aphor. lib. 3.

Δυσκίνητος, difficulter mobilis, qui difficulter mouetur seu moueri potest admodum tardus. Plut. de pr. frig. & in Alex.

Εὐκινησία, facilis motus mobilitas.

Εὐκίνητος, qui facilè mouetur seu moueri potest, facilè mobilis. Aristot. item agilis, vt ἀκίνητος πόδας. Hippocr. aphor. l. 3. Τὸ εὐκίνητον, motus facilitas. Herodian. lib. 7.

Ὀξυκίνητος, ὁ ἢ ὁ, ad motum subitus & præceps, qui celeriter seu subito mouetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γνώμη, subita & acri ira commouetur.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur. Aristot. de mundo.

ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ, τὸ, cinnabaris siue cinnabaris. Hesychio est coloris genus quod vulgò κόκκινον dicitur: vt & Theophr. περὶ λίθων scribit κινάβαρι esse ἄμμον λεῖον πολλὴν λαμπρότητα ἔχοντα, καθάπερ ὁ κόκκος. & Plinius lib. 33. cap. 7. arenam coccei colore. Vide & Diosc. lib. 5. c. 110. ¶ Κινναβάρεος dicitur à quibusdam & τὸ ἱερὸν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ rubrā vt habetur apud Diosc.

Κινναβαρινόχρωμα, cinnabarinus color, apud Aristot. indémque Κινναβαρινόχρωμα ἱμάτια, apud Athen. lib. 9. (de perdicibus) rosium cinnabaris seu minij in modum rubens, cinnabarino colore cinctum.

Κινναβαρινόχρωμα, cinnabarium seu cinnabarionum collyrium. Galen. περὶ κρ. τόπων lib. 4.

Κινναβαρίζω, colore cinnabarin imitor, cinnabaris colore tum, apud Diosc. lib. 5.

ΚΙΝΝΑΒΟΣ, exēplar quod sibi plastes proponit in effingēdo rei alicuius simulacro. Plinius proplasma vocat, apud Suid. Κινάβδιμα, idem. Hinc δοὺ κινάβδιματα prodere dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis & formis officinarum, hoc est, recens esse edita.

ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΝ, ὁ, τὸ, cinnamomum frutex brevis & suffruticosus, cuius dos omnis in cortice est. Plura de hoc aromate vide apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5. Diosc. l. 1. c. 13. & Gal. lib. 1. de antidotis, & simpl. med. l. 7. item Plin. l. 11. c. 10. ¶ Est etiam auis, de qua vide Aristot. & Plin. Dicitur & Κιννάμωμις. Scribitur & simplicī.

Κιννάμωμον μύρον, unguentum de cinnamomi radice. Athen. l. 1.

Composita.

Ἀκινναμώμαστος, calba quædam, de qua Plin. lib. 12. c. 20.

Ξυλοκινάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. & Diosc.

Ὀποκινάμωμον, succus cinnamomi, seu succus ex arbore, quæ cinnamomum ferat incisa manans.

Ψευδοκινάμωμον, cinnuta & silvatia quædam cinnamomi species. Diosc. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΥΡΟΜΑΙ, λαμενταῖος, & quidem querula voce, lugubri & lamentabili voce queror. ἐξ ὀφθαλμῶν δακρύων. Aristoph. in Equit. τί κινυρόμεθ' ἄλλοις cum accus. in epigr. Καὶ σε κινυρόμενον, id tidémque apud Oppian. de ven. l. 3.

Κινυρός, ἡ, ὁ, querulus, lamentabilis, funestus. Nonn.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti seu citharæ genus querulas & lamentabiles pulsatu reddens voces. Ioseph. in antiq. Iud. Quidam tamen derivant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰς νεῦρα.

Ἀμφικινυρομαι (comp.) circumlamētor vel passim queror. Apoll.

Κινυρῶ, vide in comp. ex Πιέω.

Κινυρός, &c. vide in Κίνυρ.

ΚΙΡΚΑΙΑ, ας, ἡ, circæa: herba quæ & δίρκαια nominatur, inquit Dioc. l. 3. c. 134. Scribitur & κιρκαία, apud Gal. l. 7. simpl.

ΚΙΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus: tertia accipitrum species, de qua vide Arist. hist. an. l. 9. c. 1. & 36. Plin. l. 10. c. 8. Vtitur & Hom. Il. ρ. & Il. τ. Apud eundem in Batrachomyom. mus ὁ δὲ μῦς πάλιν ἐπ' αὖον Κίρκον καὶ γαλέον. ¶ Item circus, i. locus circularis & in orbem rediens: apud Athen. l. 14. Κίρκοι etiam nominantur quos Latini circulos & annulos vocant. Poll. lib. 2. Sic & Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι ἄρπαγες & πάντες οἱ δεσμοί.

Κρίκος, ὁ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adstringo: vt apud Æsch. in Prometh. Χαλκοῖς πάτοις σφαλεὶς ὑπαιθρίοις κρίκοις.

Κιρκήσια, τὰ, Circenses, seu Circensis ludi. Arrian. in Epicteto, καὶ κιρκήσια δ' ἴσως καὶ ἀγωνίσματα δ' ἡγήσεται. Dicti putantur hi ludi à circo in quo celebrabantur & spectabantur.

Κρίκος pro κίρκος dicitur, i. annulus, seu circulus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 1. de crucifera arbore. ἐξ ὧν τοὺς κρίκους τορνοῦσιν. Sic κρίκοι ἱστίων, apud Herodot. annuli velorum, & κρίκοι τῶν δικτύων, apud Poll. & τῶν ἀλυσίδων κρίκοι, catenatum annuli. Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Κρικίλλιον, diminut. parvus circulus, apud Alexand. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικίω, ῶ, annulo tranicio & infibulo. Strab. lib. 12.

Κρικωτός, ἡ, ὁ, annularis, vel annulis confertus: vt κρικωτὸς θώραξ, qui & ἀλυσιδωτὸς & ἀγκιστρωτός, lorica conserta annulis seu hamis.

Κιρκάω, vide in κερκάω.

ΚΙΡΡΟΣ, ὁ, fulvus seu gilvus: species rubei seu rufi. Gal. lib. 13. c. 29. dicit apud Menestheum scribi, tria esse genera vini: nigrum, album, melinum, quod vocant κίρρον. Galen. quoque περὶ κρ. τόπων lib. 3. vini tria genera recenset, οἶνον κίρρον, λευκὸν, μέλανα. Affinem hunc colorem esse τοῦ ξανθοῦ, ait, idem docet idem in lib. de sanit. tuenda, lib. 5.

Composita.

Ἐγκίρρος, fulvescens. Diosc. lib. 1. c. 12.

Ὑπόκιρρος, subfulvus seu fulgilvus, subrufus. Diosc. l. 1. c. 1.

ΚΙΡΣΟΣ, ου, ὁ, varix, venæ dilatatio, seu vena dilatata: quum vena ob mulieris mollitiem distenditur à sanguine multo & crasso. Gal. comment. 6. in Aphor. Hippocr.

Κιρσώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, varicis speciem gerens: varici similis, varicum modo tumens, varicosus: ad varicem proximè accedens, seu qui è varicum genere est. Hippocr. Prognost. 2.

Κίρσιον, cirsium: herba de qua Diosc. l. 4. c. 119.

Κρυσίς, pro κιρσὶς dicitur, vt κρίκος pro κίρκος. Pro eodem dicitur & κερσός, sicut δρῦς pro δίρυς. Poll.

ΚΙΣ, κιός, ὁ, cis: vermis qui in frumento lignóue nascitur, eāque rodit: idem cum σῆς. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16.

Κισσηρὶς, ιδος, ἡ, pumex: lapidis genus fistulosas habens cauernulas & foraminula, ex eo nominatum, vt volunt nonnulli, quòd videatur crolum exesumque esse ab illo vermium genere quod κὶς nominatur. Dioscor. lib. 5. cap. 135. Scribitur

& Κιστώδης in epigram.

Κιστωδής, ής, ές, ἡ, pumicosus, ad pumicē proximē accedēs.

Καταστιστίζω, (comp.) pumice dealbo & deslingo, pumice lævigo. Athen. lib. 12.

Ἄκιστος, [comp.] idem cum ἀδηκτόβρωτος vermibus non obnoxius, qui à vermibus non corroditur. Hesiod. in Erg. Δάφνης καὶ σελίνου ἀεὶ θαλέοντος ἐρεβόσης.

ΚΙΣΣΑ, & Atticè Κίττα, ἡ, pica: avis de qua Plut. de solert. an. & Plin. l. 10. c. 42. Theocr. idyll. 5. Οὐ θέμιτον λάκον ἀστὸ ἀνὸ ὀρνεα πίσσας ἴδεσθαι. ¶ Item fastidium consuetorum ciborum & absurdorum appetitus: malum proprium mulierum prægnantium, quod picam itidem vocant nonnulli, alij malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. l. quæst. 73. & Paul. Ægin. l. 1. c. 1.

Κισσάω, laboro isto fastidio ciborum & multiplici insolentium rerum appetitu. Alex. Aphr. loco citato. Interdum cum genit. significat appeto in eiusmodi malacia & consuetorum ciborum fastidio, apud Athen. l. 9. Vsurpatur & generaliter pro ὀνειδιζω appeto, vel potius improbè appeto, insolito & inusitato desiderio flagro, more grauidarum fœminarum. Aristoph. in pace ὑμεῖς μὲν ἀνεστῶντες τῆς εἰρήνης, ἀσπάζ' ἀνὸ ρακίς. Idem in Vesp. Οὕτω κατῶ δέομ' ἢ σανὸ ὡς κ' χοιρίνης σφελδεῖν. Expon. etiam, cum voluptate concipio. Psal. 51. vnde & compos. εἰσκισσάω, cotum appetere vel concipere. Genes. c. 30. & ἐγκισσάω, amo.

Κισσώδης sive Κισσοειδής, dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista prægnantibus familiari laborat consuetos cibos fastidiens, res insolitas & absurdas appetens. Dioscor. lib. 5. cap. 12. Aliam significat, vide in Κισσός.

Κισσόω, picæ vocem edo seu imitor. Poll. lib. 5. cap. 13. tit. de auium vocibus.

ΚΙΣΣΟΣ, & Atticè κιττός, ὁ, hedera frutex. Theocr. idyll. 1. Τὼ κόσσι μὲν χεῖ' ἀ μαφόεν ὑ φόβοι κισσός. Vide & Theophr. hist. pl. l. 7. c. 2. Dioscor. l. 2. c. 210. & Plut. sym. p. 3. probl. 2.

Κισσαῖος, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam significat, vide in Κισσός.

Κίσσινος, ὁ, ἡ, hederaceus, i. confectus ex hedera, vt Κίσσινον σταφυλῆς apud Athen. l. 11. & Κισσίνος σφαῖρος, Athen. l. 5.

Κισσίνη, hederula.

Κισσός pro κισσὸς hedera apud Erotianum ex Hippocr.

Κισσύβιον, poculum è ligno hederaceo: hederaceū poculum, apud Athen. l. 11. Item apud Hom. Od. ι. & π. & apud Theocr. idyll. 1.

Κισσίς, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet seu quod hedera delectetur.

Κισσήρης, ες, ὁ, ἡ, hedera instructus vel densus. Soph. in Antig.

Κισσάεις, εσσα, εν, hederaceus. Nicand.

Composita.

Ἀπεκισσόω, seu Κατακισσόω, in hederā verti seu abire: degenerare in hederā fieri: hedera, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

Ἐγκισσόω, hederæ modo conuolui atque implicari. Hippocrat. de nat. ossi. & Gal. in lib. de ossi.

Χαμαικισσος, hedera humilis, hedera pumila & terrestris frutex sic dictus quòd habeat folia similia Κισσοῖς teste Dioscor. l. 4. c. 126.

ΚΙΣΤΗ, cista, capsa, capsula. Odyss. ζ. Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μυρόεντα ἐδωδήν. * σφῶϊν τὸ κείσθω.

Κιστίδιον, idem. Aristoph. in Achar. Τὸ δ' ἐστὶν ὦ παῖ δῆτα ἐκ τῆς κιστίδος.

ΚΙΣΤΟΣ, ὁ, cistus: frutex quē alij Κίθαρον sive Κίσταρον vocāt, vt est apud Dioscor. l. 1. c. 27. Scribitur etiā κίθος & κίσταρος. Ὑπόκιστις, quod sub cistho ad radices nascitur, vide Dioscor.

Κίστρις, vide in Κίσαρις.

ΚΙΤΡΙΑ, aut Κιτρία μῆλος, citria vel citrea arbor, quæ & Assyria sive Medica malus, nec non Indica nominatur. Autor Sempron. l. 10. Τὰς κιτρείας φυτεύουσι πρῶτον ἐν Τύρῳ.

Κίτριον μῆλον, aut (sine adiectione) κίτριον, fructus eius arboris, apud Athen. l. 3. Dicitur κίτριον etiam pro ipsa arbore, itidem in Geopon. Eust. tradit τὸ κιτρίον, à Latinis vocari esse κίτρον.

Κίτριον, interdum peculiariter de cortice mali citrei vsurpatur, vt apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

ΚΙΧΕΩ, ῶ, & κιχάνω, ac κίχημι, inuenio assequor, comprehendo. Plerunque de eo qui cursu & pedum pernicitate aliquem assequitur. Il. ψ. Γ' πάντας δ' Ἀτρεΐδας κιχάνετο. Il. π. Μυρμιδόνας δ' Ἀκαμαντίδα κικεῖν πάντα κατὰ κόσμον. Et Od. π. κίστε δ' ἐν αὐτῷ Νῶϊ πανυστάτῳ, πλὴν ἐκ δ' ἐμὲ κικῶν κιχήσῃ. Sic & fames sitisque aut fatum aliquem κιχάνει, quum eum corripit seu occupat. Il. τ. κῆρ κιχάνει Δι' ἄλλα τε καὶ λιμός. Iliad. χ. νῦν δὲ κιχάνει μ' μοῖρα κιχάνει.

Κιχάνομαι, κιχάνομαι, ac κίχημαι, adhuc vsurpantur indem pro assequor, corripio & occupo. Il. λ. Κ' δ' εἰλ' ἅ μάλα δὴ σε κιχάνει ἀστῶν ἐν πόλεμῳ. Item deprehendo, offendo, inuenio. Il. χ. κιχήσεαι δ' ἐν ἔργῳ δ' ἔτι. Od. Η. ἔστι δὲ ἀνάγκη κιχήσομαι.

Κίχησις, ἡ, assequutio, deprehensio, cōprehensio. Hesych.

Κιχεῖος, ᾱ, κίχειος, metri gratia inserto ι, vt Il. α. μή σε κιχείω

Ἀκίχητος, [comp.] quem assequi & comprehendere nequimus: vnde ἀκιχήτως adverbialiter pro ἀκιχήτους, apud Hom. Iliad. β. σὺ μὲν ἄδε ἀκιχήτῳ θυμῷ, curris & persequeris, sed non assequeris. Item ἀκίχητος dicitur quem mente & cogitatione deprehendere seu comprehendere non possumus: vt apud Nonn. initio paraphraseos, in Euang. Iohan. Ἄρχεσθαι λόγῳ, ἀκίχητος, ἐν ἀλήπτῳ λόγῳ ἀρχῇ.

ΚΙΧΛΗ, ἡς, ἡ, turdus: auis de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 20. Athen. l. 2. Od. χ. κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ φάλαιναι. ¶ Est & piscis marinus de quo vide eundem Aristot. hist. an. l. 8. c. 13. & Athen. l. 7. ¶ Porrò Syracusanis & cæteris Doribus, αἱ κίκλαι dicuntur κιχλαι. Epicharmus Τὰς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχλᾶς.

Κιχλίζειν, schol. Aristoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter & immoderatè ridere, lasciuùs ridere cachinnari. Aristop. in Nub. Οὐδ' ἐξαφανῶν, οὐ κιχλίζῃς. Et in Theinophor. Ἀλλά τι τοιοῦδ' ἕτερα μυεῖ ἐκκιχλίζει. Κιχλισμός, pinguium tu dorum comestionem risus, cachinnus. Aristoph. in Nub.

Κιχραμαι, &c. vide in Χρεμαμαι, vtor.

ΚΙΧΩΡΗ, ἡ, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. ponitur in censo olerum arvensium. Dicitur & κιχώριον idem olus, vide & Dioscor. l. 2. c. 160. Nicandri etiam κίχορα appellat in Alex. 1 egitur & κιχόρια item κιχόρεια, apud Pelli. l. 6. c. 9.

Κιχωρειδής, similis cichorio, qui è cichoriorum genere est. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

ΚΙΩ, ἀδ. εω. Plato quoque in Cratylo κίειν dicit esse τὸ ἰέναι. Poeticum est Il. ι. ἀλλ' ἄγε δὴ πάντες κιέτω δόρατα λείβοντα. Et Il. ω. ἔρχεο δ' ἴθυς κιέν οἴκον. Idem Iliad. φ. Νῦν δ' ἐπ' ἀξόμεθα κάμμορε κικήσεται θυμός. Et Od. δ. πολλὰ δ' μοι κραδίη κιέσκετο κέρδεα πάσσειν eunti, vadenti: vbi κιέσκετο, ἐξυτόνως, tanquam esset acuta partic. ponitur.

Κικίω, saltio, cum saltu sursum feror (ex κίω per reduplicationem factum, teste Eust.) Od. ε. θάλασσα δ' κικεν πολλὰ ἀνέμοιο τε βίαν τε σὺν saltu, ferebat turbū seu prorūpebat ex ore & naribus. Apoll. Arg. l. 1. Ἀφρὸς δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὸν ἐκίκιεν ἅλμη.

Κικίς, nidor in altum veluti cum saltu se sursum ferens ἀτμὶς vapor. Hesych. Soph. in Antig. ἐκ δ' θυμάτων Ἡφαίστου κικὶς ἐλάμπετο, ἀλλ' ὀστᾶ σφῶν Μυδάλεα κικὶς μηρίων ἐτήκετο: vbi schol. κικίδ' nomine propriè significari ait fuliginem fumi orientem ex iis quæ vruntur. ¶ Item galla, i. pilula inæquali superficie falcatosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proueniens.

Κικίδιον, τὸ, gallula: parvula galla, apud Suid.

Κίων, Κίκυς, & Σκιά, quomodo hæc referantur, vide suis locis.

Composita.

Ἀνακκίω, sursum feror. Il. κ. μέλαν δ' ἀνεκίετο αἷμα. Il. π. λὰξ ἀνακκιόμενος ἰδρώς. Vtitur & Plato & Hippocr.

Μετακίω, vnde Μετακίει. Odyss. α. mutato loco abijt, seu abiit inde ad.

Ὀνακκίς, q. d. asinina galla. Gal. & Dioscor. l. 1. c. 47.

ΚΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, columna, στύλος (* ὅθεν τὸ κίων ἐκ κινήσεως οὐδὲν inquit Etym.) Od. η. ἀμφὶς κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longam. Od. ψ. κίονος ἐκτὸς ἐόντες & Od. τ. Εἰλαὶ τριόπτε δ' ἐκεῖ ἐν κίονι ὑψόθι δήσεις. In pluri masculino potius genere efficitur. Plut. de orac. Pyth. κίονες ἑστῶτες χαλκοῦς ἑπτὰ μὲν ἀλλήλοις ἐφεστῶτες κίονες. Sic apud Athen. l. 12. χρυσοῖ κίονες. ¶ A Medicis κίων dicitur circulus præter naturā auctus & oblongior, tenuisque æqualiter factus, ita vt columnæ similis exstet: vnde & à Latinis columella exponitur. ¶ Ab anatomicis κίων vocatur interseptum narium carnosum quod ab labem vique descendit. Poll. & Ruf. ¶ Denique κίονες vocantur congregata multitudo bestiolarum illarum quæ frumentum peredunt. C. l. in Lex. Hippocr. quarum finem vnaquæque eiusmodi κίονα dicunt.

Κιονίσκος, (diminut.) columella, i. parvula columna, apud Athen. lib. 1.

Κιονίσκος, ὁ, ἡ, oris columella, quæ & κίων, & γναθέρειον. Latinè vua dicitur. Gal. τῷ κατὰ τὸν τόνον lib. 6.

Κίονον, ου, τὸ, Dioscor. lib. 6. κιόνια vocari scribit porporarum buccinas: ūmque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen clauiculatim intorquetur.

Composita.

Ἀκίων, nullis fultus columnis. Hesych.

Ἀκροκίονον, ου, τὸ, summa seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Ἀμφικίονος, circumcirca columnis suffulti. Soph.

Εὐκίων, ονος, ὁ, ἡ, pulchras habens columnas.

Περικίων, circumcirca columnas habens: vt περίστυλος. Poll. lib. 1.

Κλωγγοκιόνα, κλωγγοκιόνος, &c. vide in Κλωγγός.

ΚΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, ramus: propriè tam tener & flexilis, quales esse solēt anniculi qui pullulāt ὀκ τῆς ἀκρεμόνων sive ὀζῶν. Sic enim definit Theophr. hist. pl. l. 1. c. 1. Κλαδὸν δὲ καλοῦσι τοῦ δένδρου

μὰ τὸ Δι τὸν Ἑρμῆν οὐ ἴν. εἶον μαλακῶς τὶ ἐπίτασσε. Repetit etiã dat. sing. κλάδι, apud Alcæũ, & dat. plur. κλάδεσι, apud Aristoph. in auib. ἐξῶ δ' ὑμῖν ἀν' κόπτας ὅτι κοῦφ' κλάδε σιτίμων ἔχῃ.* Deriuatur à κλάω ficut & κλών synonymum.

Κλάδυλος ὁ ἡ ramosus.

Κλαδύνιον, ὁ ramulus, Hesych. Κλαδίον ὁ ὁ, idem.

Κλαδίω, ῶ, ramulos deputo, pampino. Item quasso, concutio. Hesych.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo: specialiter verò vites puto.

Κλάδευσις, putatio. Κλαδευτήρ, ἡρ ὁ, putator.

Κλαδευτήριον, ου τὸ, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδερός, ῶ ὁ, ramalis Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à Κλαδέω, τὸ σείω. Item fragilis, apud Polyb.

Composita.

Αὐτόκλαδος ὁ ἡ ὁ, ipse cum suis ramis. Luc. αὐτόκλαδοι ἡ αὐτόκαυλοι κοπήσεσθε.

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophrast. hist. pl. libr. cap. 5. Pro eodem dicit etiam πολυκλάδης annotatur.

---

*Κ Λ Α Ζ Ω. F. κλάγξω, (pleonasmo γ, vel tãquã à κλάζω) clamo, clango, stridio. Poll. id aquilarum proprium esse scribit. Eustathius verò auium quæ leniusculũ clamorem & clangorẽ edũt & minus esse quàm κράζω. Hesiod. in asp. Πετρῆν ἐφ' ὑψηλὴν μεγάλα κλάζοντι μαχηθέω. Il. μ. (itidem de aquila) Αὐτὰρ ὁ κλάγξας πέτετο πτερὸν ἀνέμοιο. Item Eust. annotat κλάζειν esse animantũ ἀλόγων, vt gruum, suũ. Dicitur & de sagitta quæ emissa stridet. Il. ε. Ἐκλάγξεν δ' ἄρ' ἐπ' ὤμῳ χαλεπὸν βέλος. Αὐτὰρ κατθέτο. * Etym. deriuat à κλᾶ significante φωνῶ. Eust. verò à κλάω propriè accepto, à quo & κλαγὼ deducit.

Κλαγγεμὸς, idẽ cũ κλάζω. Deriuat hinc Eust. præt. med. κέκληγα, quo i frequenti est in vsu. Il. β. Ὀξέα κεκληγὼς λάβε δουρὸς ἄκρον. Dicitur plerunque de iis, qui impetu in hostes clangenti similẽ vocẽ edũt vt Il. ν. ὅρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς. Tribuitur etiam vento ab Apoll. Arg. 2. ὅσσον τε κῦμα κεκληγὼς ἀνέμοιο, stridẽs flatibus. Ab hoc præt. fit etiam thema κεκληγω, quod idem cum κλάζω significat vt Od. μ. Αὐτὰρ δ' εἰς θύρας κατέθη κεκληγόνε χαλκῷ. Od. ξ. (de canibus) Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπεδράμον.

Κλαγγὴ ἡ, clangor: propriè gruum & cæteratum huiusmodi auium: vnde ab Apoll. Arg. lib. 1. tribuitur Harpyis. De anseribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum seu cornuum, apud Athen. lib. 14. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio quum in hostes impetum faciunt & clangori stridori ve similem clamorem tollunt. Il. γ. Τρῶες ἐπ' κλαγγῇ τε βοῇ τε ἴσαν ὀρνίθεσσιν. Sic & Herodian. l. 4. οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τινὶ κλαγγῇ βοήσαντες. Tribuitur etiam suibus ab Hom. Od. ψ. & canibus à Xen. Dicitur etiam de sagittæ emissæ stridore. Il. α.

Κλαγγοδόνος ὁ ἡ ὁ, cum clangore. Il. β.

Κλαγγώδης ὁ ἡ ὁ, clangori similis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ἐμεῖν, vide Erotian.

Κλαγγάζω, clango, idẽ quod κλάζω seu κλαγγάω. Vide Poll.

Κλαγγάω & ἐπικλαγγάω dicuntur de canibus in venatione. Xenoph.

Κλάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακλάζω, clango. Item clamo κεῖνοι γὰρ ἀνακλάζουσι, Psal. 7.

Ἀντικλάζω, reboo boatum seu clangorem vicissim edo, seu contra edo. Eurip. ἀντέκλαζε κρᾶγγ' πέτρωσι.

Ἀποκλάζω, clango, clangorẽ edo. Interdum est cano veluti cum clangore quodamvt in Anth. epigr. Ἀποκλάγξαι ἀντίφθογγον.

Ἐγκλαγγίς, perstrepens. Pind.

---

*Κ Λ Α Ἰ Ω. vel Κλάω. F. κλαύσω & κλαύσομαι. Lacrimor, ploro, fleo, eiulo. Il. α. Τίφθε τί κλαίετε; Æsch. in Cresph. ὦῶ κλαίω μὲν ἐγὼ πάλαι γελῶσα. ¶ Interdũ cũ accus. deploro, defleo. Od. κ. Κλαῖε ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Et plur. in Alcib. ἐγὼ μὲ ἀεὶ πάλαι κλαίω καὶ ὀλοφυρόμενος. Impersonaliter ponitur fot. κεκλαύσεται apud Aristoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, frustra plorabitur à me. ¶ Item, do pœnas, vapulo. Aristoph. in Nub. οὐ γὰρ ἐ' ἔστι κλαίειν. Quibus respondet alter. οὐδὲ τί δὴ κλαύσεται. Ἐκλαίειν λέγω σοι, apud Aristoph. in Pluto. lacrymas tibi denuntio, i. verbera. Est enim oratio minitantis verbera: interdum verò aspernantis duritiam. Apud eundem Aristoph. in Vespis κλαύσειν τοῦ κεφαλοῦ, exp. plangere caput, lamẽtari caput. Reperitur etiam fut. κλαυσοῦμαι tanquam à them. κλαύω apud Dem. in Midiam. πολλὰ γὰρ ἀδικήσεσθε) καὶ κλαυσόμεθα. * Eust. vult esse à κλάω significante, frango. Lachrymis enim quodammodo frangitur animus.

Κλαυσιάω plorare cupio κλαυσιάω de strepitu ianuæ vritur Aristoph. in Pluto. τὸ θύρετρον θηγεῖμβρον ἄλλως κλαυσιᾷ.

Κλαῦμα, τὸ, ploratus, eiulatus. Aristoph. in vace. Xen. Pæd. 2.

Κλαυθμὸς ὁ, idem quod Κλαῦμα. Hom. Plut. Aristot. & alij.

Κλαυθμών ὁ, idem: sed minus vsitatum. Apud Plat. de leg. l. 7. de pueris dicitur, Κλαυθμῶνας καὶ βοὰς σημεῖα ἐν δὴ τυχῇ.

Κλαυθμῶν ῶνος ὁ, locus flentium. Iudic. cap. 2.

Κλαυθμυρίζω, fleo, eiulo. Plerunque de infantibus dicitur, quod vagire est Latinis. Alex. Aphr. l. 1. probl. ἐν ἀρχῇ μὴ λῶς ἀκαίρως κλαυθμυρίζουσι, πνυγμῶδες. Gal. comment. in prognost. κλαυθμυρίζειν esse dicit flere magna spiritus contentione. Actiuè etiam exponitur flere seu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius est pass. Κλαυθμυρίζω.

Κλαυθμυρισμὸς ὁ, fletus, eiulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

Κλαυθμοὶ ἐξ ἀκάνθης, dicũtur ab Hippocr. similes quę cũ fletu fiunt, quasi suspiria. Ab Erotiano exponitur σπασμοί.

Κλαυτὸς, lachrymabilis, fletu excipiendus. Æschyl.

Composita.

Ἀκλαυτὸς ὁ ἡ ὁ, illacrymabilis: qui non plorat: vel passiua significat, indeploratus. Exponitur enim ἀκλαυστος.

Ἄκλαυστος, vel ἀκλαυτος, indeploratus vel indefletus vt Od. γ. ἀκλαυστοι ἀκλαυστοι ἐν δόμοις ἔνθα τε κεῖνος. vbi quæstio explarata habẽt ἀκλαυτον. Exponitur etiam actiuè illacrymabilis, qui lacrymari nõ potest: tam etiam simpl. qui non lacrymatur. Od. δ. Ἀκλαυστοὶ & ἀκλαυτοὶ sine fletu. Callym.

Ἀνακλαίω, defleo, vel flee: vehementer fleo. Ἀνακλαυθμὸς, fletus.

Decomp. Προαναπλαίομαι, antè defleo.

Προαναπλαίομαι, siue προαναπλάομαι Attice, defleo apud, vel vnã defleo. Synes. ep. 71.

Ἀπολαίω, fleo: vel potius, vberi fletu me exatio, flendi desiderio satisfacio. Plut.

Ἐπικλαίω, fleo super, defleo: vel simpl. fleo.

Ἐπίκλαυτος ὁ ἡ ὁ, flebilis, lamentabilis. Aristoph. in Vesp.

Ἐπίκλαυτος, lamentabilis. Epigr.

Καταπλαίω, defleo. Item lacrymando afficio, ad misericordiam commoneo lacrymis, ad lacrymas & misericordiam concito. Plat.

Μεταπλαίω, fleo post, lacrymis & fletu prosequor. Il. λ.

Μετάπλαυτος, qui ab vno tantùm lugetur. Æschyl.

Προκλαίω, antè fleo, prius defleo: vnde προκλαύσαντες, apud Eurip. prius deflentes. [geos.

Παγκλαυτος, omninò lamentabilis. Exponitur etiam semper lu-

Παγκλαυτος, idem. Æschyl.

Πολυκλαυτος, multum eloratus seu defletus. Moschi. idyll. 3. Pro eodem dicitur & πολύκλαυτος apud Aratum.

Ὑποκλαίω, sublacrimor. Æschyl.

---

*Κ Λ Α Μ Β Ο Σ. quod in Hippocr. lib. 11. Aphorismorum in asino admissario requirit ὥστε μὴ μιμεῖσθαι μηδὲ κλαμβοῦ. quod interpretantur, Ne mutilata sint & depopulata, quia tempora raptis auribus.

Κλάσις, &c. vide in Κλάω. Κλαρός in κλῆρος.

Κλασθμὸς, &c. Κλάσμα, κλαυστός, vide in Κλάω.

---

*Κ Λ Α Ὼ, ῶ, F. κλάσω, frango. Nonn. ἄρτους ἔκλασε. Frequens est in nouo Testam.

Κλάσμαι, ὦμαι, frangor. Il. λ. ἐκλάσθη δ' ἄρα τοῦ γε. Vtitur & Dioscor. lib. 3. c. 143. κλάδοι, dicuntur etiam quorum rami siue surculi amputantur. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 13.

Κλάσμα, τὸ, fragmentum, seu fragmen, frustum defractum. Epigr. & Marci cap. 6.

Κλάσις, εως ἡ, fractio. Luc. cap. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophrast. de caus. plant. lib. 3. c. 19. κλάσις ἀμπέλου, vitium putatio.

Κλαστήριον, ου τὸ, id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur falx qua vites putantur.

Κλαστός, ὴ, ὸν, qui frangit. Item qui vites putat. Hesych.

Κλαστάω, ῶ, frango. Et peculiariter, sarmenta desiringo, siue amputo: vnde metaph. dictum quidam volunt, apud Aristoph. in equit. βωλῶν πατάσσεις καὶ σφαττεῖς καὶ κλαστάσεις. [locis.

Κλαδὸς Κλῶν, Κλῦμα, Κλάζω, quomodo huc pertineãt, vide suis

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλάω, ῶ, refringo, reflecto. Luc. de salt. Accipitur nonnunquam in pass. signif. Athen. lib. 13. ὡς ὁ ὄφις ὑπὸ τῆς θήκης ἐν τῷ καταφιλοῦντι αὐτὸ ἀνακλάσεται καὶ θήκης δ' ὑπερπηδῶντος μὴ κρότου πάλιν ἀνακλάσας ἐξιλάσεται.

Ἀνακλάομαι, ῶμαι, reflector: item repercutior. Luc.

Ἀνάκλασις, reflexio, item repercussio, repercussus. Est & nomen schematis. Ἀνάκλαστος, reflexus.

Decomp. Ἀντανακλάω, ῶ, refringo, reflecto, repercutio. Ἀντανάκλασμὸς & ἀντανάκλασις, refractio, reflexio, item reciprocatio. Est & figuræ nomen, Fab. l. 9. c. 3. Ἀντανακλαστικὸς, reciprocus: vt ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαί, apud gramm.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo.

Ἀποκλάω, defringo. Theocr.

Ἐνανακλάω (decomp.) intus seu ab interiore parte defringo, effringo: vnde ἐνανάκλαστος.

Ἐγκλάω, infringo. Callim.

Ἐνκλάω, infringo. Il. θ. κεῖ γὰρ μοι ἐνθὲν ἐπιλῇ, ὁ δ' ἐνκλάσσῃ.

Ἐπικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerumque pro animum alicuius frango & flecto. Plut. in Pericle. ἐπικλῶν τὴν Ἀθηναίων. Item reflecto, flecto.

Ἐπικλάομαι, ῶμαι, frangor, flector. Thuc. lib. 3. 4. & alibi. Sic & sæpe Plut. Item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω ῶ, confringo.

Κατακλάω, deftingo vel etiam frango. Iliad. ν. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ χειρί. Accipitur etiã metaph. vt Od. δ. ἐμοὶ γὰρ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plat. in Fab. Ἡ Μυκίνη τὸ θρέψας κατεκλάσθη.

Κατάκλασις, fractio fractura.

Δυσκατάκλαστος. (*decomp.*) fractu seu confractu difficilis.

Περικλάω circumcirca frango: item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus Plut. σφῶν ἢ ἀνέσεων.

Decomp. Ἀμφιπερικλάω, exp. circumuibro.

Ὑπεκκλάω infringo.

Συγκλάω, confringo. Aristoph. Exponitur etiam, compressiùs tracto, inflecto.

Ὀμοκλάω vide in Κλάω.

Comp. facit a ex tertia pers. præt. perf. pass.

Ἄκλαστος ὁ, ἡ, ον, non fractus: vel infractus. Epigr. Pro eodẽ dicitur & ἀκλής, quẽ peculiariter significat, eos sarmẽta defracta non sunt: vt ἀκλά τε ἄμπελοι vites non putatæ. Hesych.

Ἀμφίκλαστος ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος, fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος, semifractus Plut.

Μυλόκλαστος, mola fractus. Hesych.

Πελίκλαστος, refractus, reflexus, recurvus. Hesych.

ΚΛΕΙΩ. F. σω, claudo, obsero. Herodian. l. 8. ὡς τὸ πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6. καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. ¶ Item celebro, celebrem reddo, seu gloriosum, decanto. Od. ρ. ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Odyss. α. τάτε κλείουσιν ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo, dico. Hesych.

¶ *Derivata ex* Κλείω *i. claudo.*

Κλείομαι, (pro κλείω εἶμαι & κλείομαι) claudor, obseror. Dem. Olynth. 2. κλειόμενον τῇ ἐμπορείᾳ. Sic κλειόμεθα πύλαι, apud Herodian. & κλειόμεθα θύραι. Joh. 20.

Κλεῖσις, εως, ἡ. q. d. clausio. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεισάκιον, ἡ, valua, vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισία, fores, vel latæ fores per quas & iumẽta ingrediuntur, apud Eust.

Κλείσιον, exp. locus in quo stant boues, stabulum Suidæ, Eust. ex Ælio Dionysio exp. θυρὶς μεγάλη.

Κλεισῦρα, Suidas sic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῇ διοικήσει.

Κλειστός, ὄν, qui claudi potest, vel clausus. Diod. Sic lib. 20.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, sera, apud Luc.

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, in Axiocho. Exponitur & repagulum: item vectis ianuæ. Exponitur etiam sera, apud Luc.

Κλειθρία, ἡ exp. rima ianuæ, rima, apud Luc.

Κλείς, δός, ἡ, clauis. Plut. de aud. & alibi. Per metaph. sic vocatur etiam os tortuosum & inæquale, omoplatam cum sterno alligans: quòd ceruicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clauem & clauiculam dixerunt. Quidam iugulum appellant. Aristot. etb. 5. c. 1. εἶναι ὅτι καλεῖ) κλεῖς ἐμπνεύμας ἔστι τὸν αὐχένα τῷ ζώῳ καὶ ἡ τὰς θύρας κλείουσι. Reperitur etiam in plur. κλεῖς vt Apoc. c. 1. καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ἅδου. ¶ Itẽ iugulum thynni piscis, pro quo & κλειδίον. Athen. 7. ¶ In epigr. κλεῖδα σοῦν ἐνδυκαμπῆ, exp. vncum seu instrumentum aut baculum incurvum quo porci ferociores retinuntur.

Κλειδώσις, ὦ, claudo, clausi, obsero. Κλειδώμα & κλειδωτός, q. d. obseramentum & obseratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clauicula. i. parua clauis. Dicitur de thynno, sicut & κλείς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιακόν, pastillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλείδιον est etiam nomen epithematis, apud Act. lib. 5.

Κλῄζω vel κλῄω, claudo. Ionicè. Apud Thuc. l. 4. κλῄσον exp.

Κλειστός pro κλειστός, clausus, obseratus vel qui claudi potest. q. d. clausilis. Od. β. Κλῑστοὶ δ' ἐπιβάλομεν δόρε.

Κλῆθρον, clausirum, sera. Soph. Κλῆθρον pro eodem. Item locus in gula sub tonsillis: vt exponit Galen. apud Hippocr. lib. 2. de morb. vbi tamen legitur etiam κλεῖθρον, per ει. ¶ At κλήθρα & Ion. κλήθρον, ἡ nomen arboris, alnus, vectis. Gaz. apud Theophr. hist. pl. lib 1. cap. 7. Pro eodem dicitur & κλῆθρον eiusdem operis lib. 3. cap. 4.

Κλῆθρίδιον, ὦ, clauis. Item vectis, seu quicquid ianuam clausam continet: vt Iliad. ω. & Od. α. Item foramen in quod fibula immittebatur. Item pars corporis quæ & κλείς: vt Iliad. ε. Item pro sede nauica, vt tradit Eust. addens deriuari à κλῶ, quia ibi κλῶ) τὸ σῶμα συγκαθίστ.

Κλῶδον, ου, τὸ, sepes. Hesych.

Κλῶ, claudo. Ionicè seu Atticè pro κλείω, apud Thuc. ἔλεγον ὅ λῴστον ποτὲ κλῶδον πεπεκλεικέναι.

Κλῶζ. Doricè pro κλεῖς, apud Theocr. idyll. 15.

Κλοιός, ὦ, ὁ, vinculum quod collo circumdatur: collare, manicæ: Κλοιὸν τε κλοιόν, includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλοιὸν ἔχων τὸν ἄλλης ἄλλος. Apud Ierem. c. 27. quidam esse volunt catenas ligneas, alij ferreas. Sic & apud Xen. & Plut. Pro κλοιός dicitur Atticè κλοιός, apud Aristoph. in Pace. Vsurpat Plut. etiam neutro gen. τὸ κλοιόν. Pro quo & κλοιὸν Atticè.

Κλοιοῦν, collari includere.

Κλοιωτός, ὄν, collari inclusus. Hesych.

Ἐγκλείω ῶ. *comp.* includo seu illigo τοῖς κλοιοῖς. Prov. c. 6.

Κλεῖθρις, pudendi muliebris musculosa in medio caruncula, quę νύμφη & μύρτον appellatur: vnde Κλειθρίζειν dicitur lasciuiũ hanc caruncula contrectare. Ruff. Eph. Vide & Poll.

Composita.

Ἄκλειστος, non clausus. Thuc. lib. 1. Ἀκλῆς, ὁ, ἡ, ον, idem.

Ἀποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκλήϊω & ἀποκληΐω & Doricè ἀποκλάω) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: vt ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, apud Aristot. de mũdo, prohibere aliquẑ exitu. Sic ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, apud Xen. hell. 7. Dicit & ἀποκλείειν τινὰ ἐξαιρεῖν καὶ τῆς σίτου, apud Aristot. œcon. 1. intercludere cõmeatũ. Sic & apud Xen. ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῆς ἐπιβολείας. Itẽ includo: vt Alex. Aphr. probl. l. 1. ἀποκλείει ἡμᾶς ὄξος θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ στόματος. Sic apud Aristop. ἀποκλείειν τινά. Et pro simplici κλείω: vt ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud eundem.

Ἀπόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquid includitur: aut res quæ quid includitur. Ponitur & pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλεις, ὁ, inclusus interclusus.

Decomp. Ἐνεγκλείω, intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω, discludo, intercludo, intercipio. Polyb. lib. 5.

Διάκλῃς, ὁ, (*decomp.*) non interclusus.

Δίκλις, ιδος, ἡ, fores geminę: vt apud Theocr. idyll. 14. Γοῦν ἐμὲ φιλήσῃ καὶ δίκλιδος. Et in plur. δίκλιδες pro eodem vt in Anth. epigr. Δίκλιδες ἀμφιτίθεσαν ἐμοὶς πολάτοις πρόσωποις. Dicitur & δίκλιδες πύλαι. Il. μ. portæ bifores, valuæ bifores. i. αἱ δὶς κλειόμεναι: vt scribit Eustath. vel αἱ δίχοθεν κλῄουσαι, διθύραι: vt idem scribit Od. β. Apud Etymologum scribitur δικλιδὸς θύρας, quod dicitur propriè significare fores bipartitas, ita vt vna clausa, altera manere possit aperta. Exponi etiam potest, quæ binis claũibus clauderentur, habentibus videlicet singulis foribus suam clauem: à nomine κλεὶς. Extat & δίκλιδος, apud Gal. in Lexico vocum Hippocr. & exponitur bipartitus, vt possit quis inferiore parte clausa superpositum aperire. Apud Hesych. δίκλιδος, exp. δίθυρος biforis.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐκκλείω poeticè, apud Apoll. Arg. 2. Ἐγκλείομαι, includor: vnde ἐγκεκλεῖσθαι εἰς κῆπον, vale inclusum esse, apud Dioscor.

Ἐκκλείω, excludo, secludo. Ἐκκλείζω & ἐκκλῄζω, pro eodem Ionicè, apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace. καὶ τὰς θρωκτὰς ἐπικλεῖσαι.

Εἰσκλείω, & ἐσκλείω, includo.

Εὐκλεὶς θύρα. Il. ω. ianua bene clausa, seu bene obserata, q. d. ianua bonum vectem habens.

Ἡμικλεῖς πύλαι, semiclausæ fores, apud Suid.

Κατακλείω includo, concludo. Xenoph. Pæd. l. 4. κατεκλείω ἡμᾶς εἰς ἕρμα. Sic & alibi. Et cum ἐν: vt apud Herodian. lib. 5 κατεκλείσαντες αὐτὸς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Et cum ἐξ: vt apud Gal. ad Glauc. 1. κατεκλεισθεὶς καὶ τὸ σῶμα includitur in corpore. Et cum dat. vt apud Alex. Aphr. Κατεκλείσθαι σώματι γηΐνῳ. ¶ Item obsidione claudo. Thuc. l. 1. ¶ Item astringo: vt exponitur apud Luc. in Caucaso. τῷ δ' ἑξῆς κατεκλεῖσε καὶ σφιγγόλιν.

Κατακλεῖς, ὁ, ἡ, inclusus, conclusus.

Κατακλεῖς, ίδος, ἡ, quod claudendis foribus adhibetur, apud Poll. ex Aristoph. in Vesp. & Herodian. ¶ Item pars scopulorum sub pectore in collum desinens. Poll. Κατακλεῖδες in veste muliebri erant parua quædam foramina in quæ immittebantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες ab stomer. Κλεῖδες appellatæ fuerunt. Od. σ.

Κατακλείω & κατακλῄζω, & Doricè Κατακλάω, idem quod [Κατακλείω.

Decomp. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in. Hippocr.

Ἐπικατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd.

Συγκατακλείω, vna includo, in eundem locum concludo, Vel simul cum alio includo.

Κλεὶς, ίδος, ἡ, porta cancellata, seu valuæ cancellatæ, cancelli. Plut. in Galba. ἐπεκρίνετο εἰς μέσον κλεισθέντες, καὶ κλειδὸς ἅπασαν τοῖς πολεμίοις μεθ' ὑπερβολῆς παρέσχον, cancellis circũsepti. Poll. l. 8. itidemque schol. Aristop. scribit sic nominari cancellos iudici: vt apud Aristop. in Equit. Τὴν κεφαλὴν ἐξαρπάσας. Et in Vesp. Οἱ δ' ἀνεῳγότες κεφαλὰς δὴ τὴν κλεῖδ' ἐνοῦσιν. Et in Δαιταλεῖς. Ὁ δ' ἐλαφρὸς ἐφεστὼς τῇ κεφαλῇ τὴν κεφαλίδα. Idẽ schol. Κεφαλίδα esse vult etiã foramẽ per quod immittitur clauis. Schol. Theocr. vult esse etiã corium ferrũ portãs.

Περικλείω, circumcludo, vndique claudo, cingo. Thuc. li. 2. Περικλείζω & περικλῄζω pro eodem. Περίκλεις, circumclusus.

Πολυκλεὶς ναῦς, nauis multis transtris seu ingis aptata & instructa, vel nauis multa cõpage iũcta. A κλεὶς significãte sedẽ nauticã vel à Κλεὶς pro Κλεῖς, vt sit tanquam πολυκλείδιος. Eust.

Συγκλείω, & συγκλείζω & συγκλῄζω, concludo, vnã claudo. Item occludo. Herodian. Plut. Synes.

Συγκλεισμὸς & συγκλεισις, conclusio, ipsa actio cõcludendi.

Συγκλεισμα & συγκλεισον, inter opificia cælata numerantur, lib. 3. Regum.

Decomp.

Decomp. Ἀνύκλειστος, non conclusus, aut etiam qui concludi nequit.

Χρυσόκλειστος, auro clausus: vel aureo aut aurato clausus operculo. Athen. lib. 11.

Derivata ex κλείω celebro.

Κλέομαι, & pro eodem Κλίομαι, celebror, &c. Od. ν. ἐγὼ δὲ σεῦ θνητοῖσι Μετὰ τε κλέομαι καὶ μιμνήσκομαι. Exponitur & ὑπερκλύομαι.

Κλετός, ή, ό. inclytus, celer, Κλυτός. interdum etiam, præclarus, splendidus: vt Iliad. α. Κλετοῖσ' ἐκατόμβοισι.

Κλετός, idem: vt in quodam vet. epigr. Κεῖ δ' ὁ κλετὸς Θεμιστοκλεοῦς πάδιος. Κλεινός, idem: apud Hesych.

Κλέος apud poëtas, (pro quo etiam Κλεός,) neutr. gloria, celebritas, nominis celebritas, seu splendor. in Plut. Κλέος & Κλέα, expon. celebria gesta, seu clara gesta aut inclyta, res præclarè gestæ: vt apud Hesiod. Κλέα προτέρων ἀνδρῶν. Iliad. ι. ἀλλ' ὁ δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. invenitur Κλέος etiam apud prosæ scriptores. Thuc. l. 1. Κλέος ἐχόντων τῶν πόλεων τῶν ναῦς. Accipitur Κλέος interdum pro fama & rumore: vt exponit Eustath. Od. α. & ψ. deinanis à Κλέω.

Κλειζω, celebro. Et pass. Κλειζομαι, celebror.

Κλειτός, inclytus, celeber. Hesych. item Κλειτὸς pro eodem. Eustath.

Κλειζω, & κλεζω, idē quod Κλέω, celebro, &c. Eust. ex Aristoph.

Κλειζω, accipitur etiā pro, cōmemoro, itē voco, appello: vnde apud Xen. Pæd. li. 1. εἰ δὲ Παρεῖδε μὴ Ἀπὸ Πατρόνου κλειζοιτο, exp. nomen habent. ¶ Pro claudo, vide in Κλείω, 1. claudo.

Κλεῖνὸν, & Κλεινὸν, itē Κλεινὸν ὄνομα, ἡ, gloria: vt exp. Od. α. ἀνεῖρε τὸ κλεινὸν ὄνομα. Ὀδυσῆος itē fama, rumor: Od. δ. & apud Plut. in Camillo. itē κλεὸν ἢ κλεινὸν, omē. Herodot.

Κλεινόομαι, ominor. Κλεινόεις, exponitur, diuinaculos coniulo: in lib. 4. Reg.

Κλεινομία, ἡ, ὁ, ominatio. Chrysost. Κλεινόμα, τὸ, ipsum omen, seu quod ex ominatione signum capitur.

Κλύω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex κλείω & κλετός.

Ἀγακλετός, ή, ό, valde celebris, percelebris. Il. β.

Ἀνακλετός, bella clarus, bellator præclarus. Il. ε.

Ἐπικλείω, celebro, &c. vt Κλείω item perhibeo, dico. item nomino, appello. Aratus, τῷ ῥ' ἀνδρὸς ἐπικλέουσι θεοῖσιν. item invoco. Apoll. Arg. 2. ἐπικλεόντες ἕκαστοι Ἀπόλλωνα.

Μετακλείω, mutato nomine appello, q. d. transnomino. Apoll. Arg. 2. τρόφαδ' ἄς μετέκλειον ἀνθρώποι.

Ναυσικλετος, nauibus seu re nauali clarus. Od. ζ.

Πολυκλετος, valde celeber.

Τηλεκλετός, procul celebris: cuius nominis celebritas procul peruenit: apud Hesiod. in asp.

Composita ex κλεός sive κλέος.

Ἀγακλεής, ές, (item ἀγακλής, iridémque quadrisyllabè in cæteris obliquis tanquam ab ἀγακλεής) ὁ ἡ, ἡ, valde gloriosus, per celeber, valde celeber: in anthol epigr.

Ἀκλεής & ἀκλής, inglorius, inceleber. Iliad. π. Apud Herodot. ἀκλεᾶ γενόμενα) gloria fraudantur.

Ἀκλεία ἡ, ignobilitas, infamia. in anth. epigr.

Ἀκλεῶς & ἀκλεῶς, inglorié, ignobiliter. Isocr. in Paneg.

Δυσκλής, inglorius vel infamis. Il. β.

Δυσκλεία ἡ, obscura fama, gloria penè nulla. Dem. in epith.

Ἐπικλής, gloriosus, celeber.

Εὐκλής & εὔκλεις, gloriosus, celeber. Εὔκλεᾶ θρόνον, Soph. Εὐκλεὴς τινὶ. Plutarch. in Cam.

Εὐκλεία & εὔκλεια, gloria, splendor nominis. Il. θ. Od. ξ.

Εὐκλεοῦς, gloriosè. Poll. Εὐκλειζω, celebro.

Ἡρακλής & per contractionem Ἡρακλῆς, Hercules. Vocatiuus. Ἡρακλέ & ὦ Ἡράκλεες, intercū est opem Herculis implorantis interdum admirantis, & apud poëtas & in prosa. Form.

Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ genus est apud Dioscor. l. 4. 33. & 35.

Ἰσοκλής, pari gloria nobilis, æquè celebris, ἰσόδοξος. Suid. & Hesych.

Κακοκλής, infamis. Pind.

Πανκλής, valde gloriosus, valde celeber. in anth. Epigr.

Composita ex Κλείζω, &c.

Πολυκλεής, multum celebratus, multum decantatus, percelebris. Coluthus in raptu Helenæ.

Ὑποκλείζω, clām diuulgo, clām spargo fāmam.

Composita ex Κλεῖνόομαι.

Δυσκλεινόομαι, ominor, vaticinor.

Δυσκλεινόεις, malè ominatus, inominatus. Suid.

Προσκλεινόομαι, insuper ominor seu auguror. Suid. ex Iosepho.

Κλίμμα, &c. vide in Κλέπτω.

Κλίμαξ, κλίμακος, in Κλέω, celebro.

ΚΛΕΠΤΩ F. ψω, furor. Dē Κλέπτω δημόσια. Plut. in pol. præc. αὐτὸν ἐκλέπτειν. Idē λόγῳ τοῦ κοινοῦ κλέπτειν. Aristoph. in Pluto. μὴ κλεψιφρονεῖν ἀλλ' ὀρθοῦν. Accipitur etiam metaph. vt furor apud Lat. 1. suffuror & quasi furtim surripio, furtim ac latenter subtraho seu subduco. Nam Κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν λόγῳ τοῦ θεοῦ τὴν δόξαν, Deo suffurari, ac sibi vēdicare. Philo de vita M. lib. 2.

Κλέπτειν τὴν εἴσοδον, clanculum aditum suffurantem. Sic apud Plut. in Alex. ἡ κλέπτων τὴν νίκην, non dolo & furto victoriam reporto. Synes. ep. 25 Κλέψας σεαυτὸν λόγῳ τῶν δημοσίων furpiam te subducens à publicis negotiis. Dux quoque alicuius exercitus dicitur Κλέπτειν τὰ πολέμια, qui per exploratores hostiū consilia, eáque illis quasi furtim & latenter subtrahit, vt ipse vti iis possit ad eos frustrandos & circumueniendos: apud Xen. & Plat. in Polit. 1. ¶ Item occulo, supprimo: vel potius furtim occulto, furtim & clām supprimo: vt Κλέπτειν τὴν πόλιν ἐρείπιον apud Lysiam, etiamsi supprimere. item Xen. scribit oportere bonum præfectum equitum, τοὺς ἑαυτῶν ἱππέας κλέπτειν τὰ ἐξ ἀπροσδόκητου τοῖς πολεμίοις ἐπιτιθέμενα. apud Naz. τὴν τοῦ γνήσιου μαθήσιν κλέπτειν, occultare ac supprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorū subtrahere: vel fallaciter interpretari & veritatem discenti subducere, ac differēdo obscurare & inuoluere. Syn. ep. 147. δεῖται γὰρ ἡ ἀληθεία κλέψαι τὴν εὐδοκίαν, apta beneuolentia ad supprimendam veritatem. ¶ Item clām facio, aut dico. Soph. in Aiace πολλὰ δὴ κἀκεῖνος λάθρᾳ εὖ κλέψας κακά, clām moliri & machinari possit. ¶ Item fallo, decipio. Il. α. μηδ' ἄτην κλέπτε νόῳ, ne me ita fallas. Et apud Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν fallere aures indicum. * Quidam dictum volunt Κλέπτω quasi Καλύπτω. quidam quasi ἐκλέπτω.

Κλεπτόομαι, furto suberabor, furto auferor. Plato de leg. l. 9 Τὸ κλεπτόμενον διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur & tralatiuè pro, furto fraudor furto mihi furripiuntur: apud Synes. item metaph. furtim & clām spolior, siue defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur & de furtiua venere, apud philostr. epist. 57. πᾶν τὸ λεληθότως τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clām capitur. item ita fallor vt dolum & astutiam non animaduertam, Soph. in Antig. εἰ δὲ Αἱμονίου φθόγγου σεσωίσμ' ὑπὸ θεσίου κλεπτόμεθα, a diis decipior.

Κλεμμα, τὸ. furtum, id quod furto ablatū est. Thuc. l. 5. Plat. de leg. 9 Item obreptio & circumscriptio, apud Aeschin.

Κλεμμαῖος, ία, ό. furtiuus furax. item astutus. Ammian. lat. epigr.

Κλεμμάδιον, τὸ, paruum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμαδόν, furtim. Plat. lib. 12. de leg.

Κλεψιμαῖος, ία, ό. furtiuus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου, ὁ fur. Homer. Plutarch. & alij.

Κλεπτικὴ (sc. τέχνη) furandi artificium. Plat.

Κλεπτικός, ή, ό furax. Hinc superl. Κλεπτίστατος furacissimus Aristoph. in Plut.

Κλεπτρία ἡ, fur Naz.

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum, vel furacitas. Od. θ. & Plat. l. 1. Polit.

Κλέπτος, ου τὸ, furtum, idem quod Κλέμμα. Poll.

Κλοπή, ἡ, furtum, ipsa actio furandi. Plat. de leg. l. 9.

Κλεπτός, ή, ό, furtiuus, furto captus seu ablatus. Eurip. Plat.

Κλοπιμος, ία, ό, idem Phocyl. item furax: idem Phocyl.

Κλοπιμος, ον, idem. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα furta.

Κλόπιος, ία, ό, furax vel furtiuus. item subdolus. Od. ν.

Κλοπεύω & κλοπεύω furor. Κλοπεύω, fur. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ἡ, furtum, id, actio ipsa furandi: idem quod Κλοπή. Isocr. in Panath.

Κλωψ, κωπός, ὁ, fur. Κλωπικός, ή, ό, furax.

Κλωπεύω, furor: idem quod Κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

Κλωπεία, ἡ, furtum: idē quod Κλοπή & Κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπάσμη, ἡ, furor. item furtim & clanculum atque sine strepitu incedo aut ago aliquid. Hesych.

Κλεπτεῖν, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ὀψ.

Composita: ac primum cum prepositione.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo. Hesych.

Ἀνακλέπτω, furor surripio. Apud Greg. ἀνακλέψας ἑαυτὸν, se occulere. [Demosth.

Διακλέπτω, furto diripio & distrahо. item subduco, supprimo.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim eripio. Plut. in Pericle. item furtim & clām subduco. Iliad. ι.

Decomp. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero. Plut.

Ὑποκλέπτω, clā & furtim eripio, furto subduco. Plut. in Thē.

Ἐπίκλοπος, ον, furax: vel etiam auidus furandi. Odyss. φ. & apud Plut. de def. or. item furtiuus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3 Item subdolus, vafer, versuiloquus, apud Homer. Hesiod. & Greg. item substantiuè, fur. Eust.

Παρακλέπτω, suffuror, furtim carpo, in transcursu furor. Nazianz. Item interuerto Isæus.

Συγκλέπτης, furti socius & particeps, qui vnā furatur.

Ὑποκλέπτω, suffuror. vnde in Pand. τὰ ὑποκλεπτόντα, itē occulo, prætexo Greg. Exponitur etiam fallo, dissimulo. Apud Noon. μόθον ὑποκλέπτειν, exp. submissa voce loqui. Apud Soph. τὸν ἀνὰ ὑποκλεπτόμενον accipitur actiuè pro ὑποκλέπτοντα.

Ὑποκλοπεύω, idem quod ὑποκλέπτω. Cod. γ.

Composita sine prepos.

Ἄκλοπος, non furans: item qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Hesych. ex Soph. in Phæd.

Ἄκλοπος, ον, ὁ, ἡ, furtum iniuriæ non expositus: item non deceptus: item non furtiuus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur: & q. d. princeps furum, qui furum turbæ præest. Suid. Ἀρχικλώψ, idem.

Βουκλόψ, qui boues furatur.

Γαμοκλόπος, ον, ὁ, nuptiarum fur: adulter. in Epigr.

Γαμοκλοπία, ῶ, nuptias furor. Phocyl.
Ἱματιοκλόπος, ου, ὁ, vestium fur. Diog. Laërt.
Κυνοκλόψ, canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph. in Ran. quòd Cerberum furatus sit.
Νυκτοκλόπος, fur nocturnus. Epigr. l. 2. (Hesych.
Φρενοκλοπία, ῶ. q.d. mentem furor: decipio, impono præstigiis.
Ψηφοκλόπος, q.d. calculorum fur. Præstigiatorum quoddam genus: vel qui in calculorum seu latrunculorum lusu peritia cæteros falleret, apud Athen. lib. 1.

ΚΛΕΩΝΙΑ, ας, ἡ, à quibusdam dicitur helenium herba, vt est apud Diosc. l. 1. in Append. cap. 27. Apud Theophr. verò hist. pl. l. 7. c. 4. est Κλεωνία ῥαφανίς, cleonea radicula: quam Plinius Cleonæum napum vocat, lib. 19. c. 5.

Κλήδιον, vide in Καλέω. Κλήδων, &c. in κλέω, i. celebro.
Κλείζω, vel κληίζω, κληῖδος, κλῆθρον, κλείς. in Κλείω, i. claudo.

ΚΛΗΜΑΣ, ὁ, palmes, qui & flagellum dicitur à Lat. Theophr. hist. pl. l. 4. Κλημάσι τ' ὑπεβάλλετο καρπῶν ἐνιαυτῶν, Aesch. in Ctesiph. ex Dem. ἐμπεληγοῦσί τινες τὴν πόλιν, οἱ κατεσκευάκασί τινες τοὺς κλήμασι τῶν δήμου, quidam sunt qui sic eiusitatem vt vitem vnitores putandam suscepterunt, hominésq; ex populo excidere quasi palmites institerunt. Sic Ioh. 15. Item pro virga, vel potius pro virga vitea seu vitiginea, apud Plut. in apophth. * Eiusdem est originis cum Κλάδος & κλάω, nimirum è Κλάω frango. ¶ Ita à quibusdam dicitur etiam ἡ πατύνη, vt est apud Diosc. l. 4. c. 166.
Κλημαλώδης, ες, ὁ, ἡ, similis palmitis ad flagellũ vitigineũ proximè accedens. Exponitur etiam sarmentosus, apud Diosc. l. 3.
Κλημάτινος, sarmentinus: è sarmentis factus: vt Κλημάτινα κοσκινα, lixivium sarmentitium, apud Diosc. l. 6.
Κληματῖτις ἀριστολόχεια, exp. sarmentaria aristolochia, apud eundem l. 3. c. 6. Ab eodem recensentur & aliæ herbæ climatitides siue climarides: sic denominatæ, quoniam emittunt Κλήματα, i. flagella vitigineis flagellis similia, ac vt illa scandunt arbores.
Κληματίς, exponitur etiam sarmentum, flagellũ. Κλημάτιον, sarmentum: flagellulum, viticula, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 12.
Κληματίδες, idem quod κλημάτινος. Nicãde: Κλημαντίδας τὸν φρλῶν vocat τὰς κλημαλίδας ἀπὸ τοῦ ὄν, vt annotat Ichol. in Alexiph.
Κληματόομαι, ῶμαι, abco in κλήμασι, palmitibus & flagellis luxurio: vt vitis non putata. Exponitur etiam, pampinis & sarmentis opacor ac sylueseco. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 14.
Ἐγκληματοῦσθαι (comp.) sarmentis sylueseere. Theophr. eiusdem operis lib. 3.

ΚΛΗΡΟΣ, ου, ὁ, sors, i. nota quã vasi inuicimus ad sortiendũ: calculi quib. sortimur: idẽ appellatur & φῶλος, (* Eustath. deducit à verbo κλῶ cõtracto ex κλάω, i. frãgo: quia sortes dirimũt cõtrouersias & lites solũt) Ἰ. ἐν ᾧ κλήρους ἔβαλον. Παλλ' Ἀχιλλεὺς ἐκ ᾧ κλῆρος βόρε Νεστορέοιο Ἀντιλόχῳ. Act. cap. 1. ἔδωκαν κλῆρος pro ἔβαλον. ¶ Item ipsa sortitio: vt apud Eurip. Κλῆρον τιθεῖσθαι, sortem ducere. Sic apud Plut. Κλῆρον ἐξηρεμόρου, sortitione facta. ¶ Item sors, quod sorte obuenit, quod quis sortitus est. Epigr. lib. 2. Χαῖρε νυὶ τὸ κλῆρον ὃν ἐκλήρωσας ὀν ἄβλος. Et generaliter pro eo, quĕ alicui obtigit, vnde Syn. Θεῖον κλῆρον vocat diuinum beneficium. Act. cap. 1 λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, sortiri hoc ministerium, seu fortuitò accipere. Peculiariter verò ita vocatur hæreditas (& quasi sors quĕdam hæreditaria) quę & κληρονομία dicta fuit, quòd sortitione distribueretur, seu quod sortes de ea ducerẽtur. Hesiod. in erg. κλῆρον ἐδασσάμεθα. Ἴσον κλῆρον ἔριδος, hæreditas controuersia, cui opponitur ἀνεπίδικος. Sic & Demosth. oratio quĕdã περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου. Sic & ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι, ex Plat. adire hæreditatem: itẽ κλῆρον λαμβάνειν pro eodẽ. Apud Pausaniã specialiter sic dicitur hæredio lũ, prædiũ seu fundus. ¶ Κλῆρος Petrus (priore ep. cap. 5.) vocat ecclesiam Dei, allusione facta ad Israeliticum populum cui sortione facta tributim terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat: vel quod Deus sibi illum populum veluti portionem quandam à reliquis separatam selegisset, sicut & nunc ecclesiam. Postea verò Κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur. Interdum generaliter dicitur κλῆρος, vt vnus sit in orbe terrarum clerus, sicut vna est ecclesia: interdũ verò specialiter, prout erant variæ diœceses: vt si dicas clerus Constantinopolitanus, clerus Romanus. Κλῆρος est etiam vermiculus infestans fauos apum. Aristot. de histor. anim. lib. 8. cap. 27. ¶ At Κλῆρος sorte datus, sorte electus: in lib. de vocibus pro diuerso accentu diuersa significantibus.
Κληρόω, ῶ, sorte lego. Plut. in Polit. præcept. εἰ δ' ἕτεροι κληρωθέντες ἵνα τὴν γερουσίαν. Isocr. in Panath. ἐξ ἁπάντων τοὺς ἄρχας κληρῶντες.
Κληροῦμαι, sorte legor. Dem. in Timocr. καὶ τοὺς μὲν φυλέτας εἰ κεκληρωμένοι κατέστησαν ἐξ ὑμῶν. Apud Luc. κεκληρώσθαι γὰρ φασι τὴν Πλάτωνα ἄρχειν τῶν δεκαθανόντων. sorte lectũ esse ad imperãdum. ¶ Item actiuè, sortior, i, sortes duco, sortes mitto. Dem.

Κληροῦσθαι ἱερωσύνην, sortiri sacerdotiũ, seu sortes ducere de sacerdotio. ¶ Interdum, sorte accipio, sortitò accipio vel sortitò obtineo. Hippoc. in epist. τιμὴν κεκληρῶσθαι. Philo de vita M. l. 3. τὸ δὲ μέγιστον ταῦτα τὴν κόσμου τόπον κεκλήρωται, sortitò obtinent. Apud Eurip. ἐκληρώσαν δ' ἄλλοι, sorte facta sum seruat: & Κληρωμένων δ' ἀστῶν, sortientium heros, qui sorte nanciscuntur heros.
Κλήρωσις, sortitio. Isocr. in Areopag.
Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui sortè legit. Κληρωτὶς, ἰδος, ἡ, vrna sine fistula aut hydria in quam coniiciuntur sortes. ¶ Κληρῶται (Doricè pro κληρῶται) mancipia, serui, inquilini, quales μισθωτοὶ ἐκεῖνοι Heracleæ, οἱ λῶτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, κλαρῶτοι Syracusis. Hesych. & Suid. Refert Athen. l. 6. Cretenses ita vocare mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι.
Κληρωτήριον, ου, ὁ, locus vbi magistratus sorte creantur. Plut. in lib. anim. seni capessendi respubl. Pollici verò locus est in theatro vbi magistratus sortitò creati sedebant. Apud Aristoph. in concion. Καὶ δὲ κληρωτήρια ποιεῖ τρεῖς ἕδρας. schol. exp. magistratus qui sortitò creati solent.
Κληρωτός, ὄν, ὁ, sorte lectus, sorte designatus seu renunciatus vt κληρωταὶ ἀρχαὶ, apud Plat. Aristot. Isoc. &c. Item κληρωδαιτητὴς, arbiter sorte electus vel datus. Demosth.
Κληρωτικὸς, ῶ, ὁ, ad sortiendũ pertinens, ad sortitiones faciẽdas aptus vt Κληρωτικὸν sub. ἀγγεῖον, aut tale quid, idem quod Κληρωτὶς, vas in quod sortes coniiciuntur. Athen. l. 1. Apud scholiast. Aristoph. Κληρωτικαὶ ἀρχαὶ, eædẽ quę & Κληρωταὶ.
Κληρωτὶ, sortitò, ex sorte. Iosuæ c. 21.
Κληρικὸς, qui censetur in clero, seu qui est in clero. Vsus obtinuit, vt opponatur λαϊκῷ, i. plebeio, vel ἰδιώτῃ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκληρόω, ῶ, exhæres Theophil. ἀποκληρον ποιῶ, exhæredem facio.
Ἀποκληρόω, ῶ, sortior, sorte lego. idẽ quod κληρῶ. Thuc. l. 8. τότε οὖν φρουραίους τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκληρώσαν. Itẽ sorte distribuo. Plu. in Cæs. τοῖς στρατιώταις χώραν τῆς Γαλλίας ἀπεκλήρωσε.
Ἀποκληροῦμαι, sorte legor vel deligor. [σε σκελλαί.
Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio seu creatio quæ fit per sortes. Item attributio numerorum sigillatim vnicuique facta, vicisq; que fungendi officij attributæ Dionys. Areop.
Διακληρόω, sorte distribuo seu diuido. Διακληροῦμαι, sorte distribuor: vt apud Plat. de leg. l. 6. τινὲς γὰρ διακληρούσθωσαν τὰς μοίρας τῆς γῆς, sorte diuidantur. Item actiuè, pro διακληρῶ, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5. & Thucyd. l. 8. Sæpe [in voce media.] exp. sortior: vt apud Xen. Pæd. 6. Phil. de vita M. l. 1. & Appian. l. 2. de bell. ciuil.
Διακλήρωσις, distributio quæ fit sorte, aut ipsa actio legendi sorte seu deligendi.
Ἐγκληρος, consors, particeps. Soph. in Antig. Apud Eurip. ἐγκληρος δόμοις, exp. thalamus dotis & hæreditatis non expers.
Ἐπίκληρος, ad quã vniuersa hæreditas pertinet (de fœmina quæ vel adhuc virgo est nedum elocata; vel elocata quidem, sed ita vt spes sit vniuersam hæreditatem ei cessuram: vel quę cum vniuerso patrimonio elocatur, aut quæ nullos fratres aut sorores habet συγκληρονόμους. Eust. & schol. Aristoph. Aristoteth. ὅταν ἀρχωσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι ὦσαι. ¶ Item puella ex ba, egens, dotémque nullam habens: apud Demosth.
Ἐπικληρέτις, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος. Harpoc.
Ἐπικληρόω, sorte tribuo, seu attribuo. Item pro sorte allego, apud Dem.
Ἐπικληροῦμαι, sorte tribuor, seu attribuor. [sorte.
Ἐπικλήρωσις, attributio quæ fit sorte: aut actio ipsa alligẽdi
Καταικληρόω, sorte lego, seu deligo. 1. Reg. c. 17. (Pomp.
Καταικληροῦμαι, sortitò accipio, sortior, adipiscor. Plutarch. in
Προσκληρόω, sorte allego, seu sorte lectum adiungo. Act. 17. Item sorte addico. Luc.
Προσκλήρωσις, adiunctio alicuius seu consociatio tanquam qui sorte allectus est.
Σύγκληρος, consors. Plut.
Συγκληρόω, sorte eadẽ cõsocio. Basil. Itẽ consortẽ do, necessitudine sortis coniungo. Æschin. in orat. de malè gesta legatione. ἡ τύχη συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ βαρυτάτῳ.
Συγκληροῦμαι, eadẽ sorte cõsocior. Basil. ἡ τύχη συνεκλήρωσε τῷ κοινωνίᾳ τοῦ θεοῦ. Item necessitudine sortis coniungor. Aristid. δοκεῖ μοι συγκληρωθῆναι τὴν τύχην τοῖς σοφίσταις ἡμῖν.
Συγκλήρωσις, consociatio eorum qui eadem sorte consociati sunt, in Pand. exp. etiam consortium.
Συγκληρικὸς, eiusdem cleri collega. in conc. Chalc. c. 18.

Composita sine præpositione.

Ἄκληρος, ου, ὁ, ἡ, exors. Item pauper, inops, egenus, tenuis, cui nullæ facultates sorte obtigerunt. Od. λ. Luc. in dial. Achil. & Antil.
Ἀκληρία, ἡ, inopia, egestas. Item infelicitas. Syn. ep. 102.
Ἀκληρέω, ῶ, exors sum, non sortitus sum, vel nihil mihi sorte obtigit. Diodor. & Polyb.
Ἀκλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas: apud Diodor. & Suid. Item hæreditatis priuatio, & promissionum diuinarum, apud Oecumen. act. Ap. 3.

Ἀκλήρωτος.

Ἀκλήρωτος, qui sorte lectus non est, vel qui sorte non obtigit, insortitus. Ἀκλήρωτι citra sortem. Lysias.

Ἀκλόλητος, qui immensæ velut profunditatis opes sortitus est. Hom. & Hesiod.

Δύσκλητος, quem difficilis sors premit, infortunatus.

Δυσκληρία, sors difficilis & aspera, infortunium. Basil.

Δυσκλήρεω, difficili sorte premor, item sorte à magistratu pellor, apud Plat.

Εὔκλητος, cui bona sors obtigit, fortunatus.

Εὐκληρία, bona sors, item prospera fortuna. Hesych.

Εὐκλήρεω, bonam sortem sum nactus, prospera fortuna vtor.

Εὐκλήρημα, τὸ, idem quod εὐκληρία, prospera fortuna. Trezes in Hesiod.

Ἰσόκλητος, qui pari cum alio sorte est, cui sorte par portio obtigit. Plut. in Lycurg.

Ναύκληρος, qui naucm possidet, nauis dominus, nauclerus. Plut. in polit. πρᾶξ. ναῦς μὲν ἐκλίπε ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου ναύκληρος. Sic apud Athen. l. 5. Arist. thet. ¶ Item metaphoricè, paterfamilias. Poll. l. 1. item δήμαρχος. Poll. l. 8. ¶ Item adiectiuè nauticus. Hesych.

Ναυκληρικός, ad nauclerum pertinens, nauclerius. Athen. l. 5. Et ἡ ναυκληρικὴ nauclerium vitæ genus, apud Plat. lib. 3. de leg. item pro ναυκλήρος apud Plat. in l. an. sen. cap. resp.

Ναυκληρία, ἡ nauclericum vitæ genus. Aristot. pol. 1.

Ναύκληρον, nauigium. q. d. nauclericaca possessio. Demosth. in Aristocr. Plut. in apophth. Lacon.

Ναυκληρίω, nauclerus sum. Cum accus. vt apud Demosthen. πλεῖ ναῦν ἐκεῖ Υβλιόνος ἐναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ὃς ἐναυκλήρει Ῥωμαίων ἀνήρ.

Ναυκληρούμενος, qui a nauclero elocatur: vt ναυκληρούμενος σιτηρὰς apud Hesych.

Ὁλόκληρος, tota sorte constans, cui totum id inest quod sorte obtigit. Item general. integer, vniuersus, totus. Herodian. l. 6. Aristot. eth. 4. c. 1. Item integer, i. non vitiosus, nullo vitio labefactus. Luc. in Macrob.

Ὁλοκληρία, ἡ, integritas omnium partium rei alicuius, vel qua nulla pars vitio est labefactata. Demet. Phaler.

Παγκληρία tota seu vniuersa hæreditas. Eurip. in supplic.

Πολύκληρος, cui multa obuenit hæreditas. Od. ξ.

Κλιτύς, ἡ, ὑος, &c. vide in κλίνω.

Κλίω, in κλέω claudo.

ΚΑΙΒΑΔΙΟΝ, clibadium, a quibusdam nominatur herba nem herbam tradit Dioscor. l. 4. c. 86. Dicitur & κλίβατις.

ΚΑΙΒΑΝΟΣ, & Atticè κριθάνη, clibanus: propriè in quo hordeum coquitur. (*dicitur n. quasi κριθῆς βανός.) quidam volunt esse testum. Herodot. lib. 2. κλιβάνῳ διαφανέν.

Κλιβανίτης seu κριβανίτης, ὁ, cellitaceus, in cellu coctus: vt κριβανίτης ἄρτος. apud Athen. lib. 3. & Gal. lib. περὶ δ' ζυμίων, & lib. de alimentis 1. & lib. de antid.

Κριβανιτός, idem quod κριβανίτης apud Aristoph. in Pluto.

Κλίμα vide in κλίνω.

ΚΛΙΜΑΞ ακος, ἡ, scala, gradus: vt κλίμαξ ἑλικτή, scala cochlides, quibus in gyrum ascenditur. Xen. de vill. l. 7. κλίμακας τοῖς ὑπὸ τοῖχον φέρουσι κλίμακας. Plut. δεῖ κλίμακαν ἀνιέναι. Fuit & βασιλικὴ παντὸς τέχνου ἐν κλίμακι δόξα, ἑρμαίου ὑψηχόου μέγας ὄγκος, δίφρος ἐριδούπου. Item gradatio figura oratoria. Quintil. l. 9. c. 3. ¶ Est etiam palæstræ genus, vt tradit Ichoi. Sophoc. in Trach. ¶ A Pollunce ponitur enim inter partes curruum. * A κλίνω autem deriuatur, quòd eius ascensus acclius sit, & descensus declinis, vt & in κλίμαξ.

Κλιμακίας, ου, ὁ, gradatus: scalæ instar factus.

Κλιμακωτός, ὄν, ὁ, idem vt κλιμακωτὴ πρόσβασις, ascensus scalaris, apud Strab. & κλιμακωτὸν σχῆμα. apud Rhet. idem c. 8. κλίμαξ.

Κλιμακίς, ίδος, ἡ, & κλιμάκιον, ου, τὸ, & κλιμακίσκος, ου, ὁ, scalula, parua scala. Athen. ex Aristoph. Plut. ad præf. ind. ¶ Κλιμακίδες dicebantur etiam mulierculæ quædam assentatrices quæ reginis in curruum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plut. de discern. adul. ab. am. κλιμάκιον exp. eriã. lignum scalis transuersum. Gal. apud Hippocr. [cap. 34.

Κλιμακηδόν, siue κλιμακηδὸν, gradatim in modũ scalæ. Basil.

Κλιμακίζω, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Item peruerto, detorqueo. Suid. ex Dinarcho.

Κλιμακτήρ, ῆρος, ὁ, scalæ gradus. Ezech. c. 21. Item κλιμακτῆρες, ram scanilia: de quibus Plin. lib. 7. c. 49. & Censorinus de die natali c. 5. & Gell. l. 3. c. 10. & l. 15. c. 7. & Suet. in Aug.

Κλιμακτηρικός, ὄν, ὁ, climactericus: vt climacteticus annus, qui à plerisque dicitur sexagesimus tertius vitæ. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus & velut scalas quasdam paulatim ascendimus: qualis est numerus qui in nouem nouenariis resultat: videlicet octuagesimus primus.

ΚΑΙΝΩ, F. νῶ, reclino, seclino. Iliad. ζ. ἔνθα κε λέχεα κλίνατ. Ibidem. Κλίνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν, reclinabat seu reponebat. Item inclino, sic Κλίνειν in prælio hostes dicimur, quum in fugam eos vertimus, seu quũ hostes in fugã inclinare coepimus. Il. 1. Τρῶας δ' ἔκλινον Δαναοὶ in fugam vertebãt. Et κλίνῃ μάχλον, tacere vt aures inclinet, seu perculsa inclinet. Il. ξ. ¶ Item inclino, deprimo. Soph. in Aiace. ἡμέρα κλίνει τε κἀπόλλυ πάλιν ἅπασι τοὺς θνητούς, inclinat seu deprimit, & rursus euehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, vt apud Aristid. ἔκλινον τὰς φρένας, inclinarunt ira, seu inclinatæ sunt. Xenoph. ἡ πόλις ὅτῳ ποτ' ἂν χρόνῳ ἔκλινον. Ipsa quoque dies & Sol dicuntur Κλίνειν inclinare, quum in vesperam vergunt: vt Κλίνει τὸν ἥλιον, apud Apoll. inclinante se Sole. Luc. 9. λήξαντος κυίρα κλίνει. ¶ Item declino, deflecto, vt ἔκλινον ἅρμα τῷ ἅρματι ἐπὶ ἑτέρῳ. apud Hom. Ἰτὲ Κλίνειν πάλιν, declinate & reflectere, seu in pollteriora conuertere, auertere. Il. γ. Ἔνθα κεν ἐξ' Ἕλλην κόρε Δὶς ἀγάχοιο Ὀστε πάλιν κλίναιε. ¶ Item claudo. Eust.

Κλίνομαι, reclinor: item recumbo, iaceo. Od. ρ. Κλινομένῳ δ' ἐμοὶ ἄλγεα θυμῷ. Et Il. ψ. κλινθείσ' ἐν χερσὶ φίλης ἑοῖ ἐν κόρῃ. Itẽ incliner. Dioscor. Κεκλιμένα ὡς ἔστι τὰ γόνα. Et etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ. ἀστίοις κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, & terga verto. Il. π. Item in alteram partem verto & ruinam minor. Xen. Hell. 5. ἀφωτερ ἐξαίφνης τὸ τεῖχος ἐπέσε καὶ ἐκλίνθη. Item, inclino & vergo in locum aliquem vicinum. Od. ε.

Κλίμα, τὸ, cœli inclinatio, clima. Dicitur esse spatium duobus parallelis conclusum tanto distinctis interstitio, vt dies longissimus dimidia hora in vnum longior vel brevior fit quàm in altero. Vide Vitruu. l. 1. c. 1. Ponitur & in geometricis mensuris, apud Colum. lib. 5. c. 1. ¶ Est & Κλίμα regio Syriæ & Ciliciæ, Gal. l. 21. ¶ Item declinitas, deuexitas: vt apud Philo. de vita M. lib. 1. ὄλα τὰ ὄρεσιν τοῦ κλίματος, tota montium deuexitas.

Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio: vt Κλίσις ἡλίου, Diony. de situ orbis. Est & vocabulum castrense & militaris disciplinæ: vt Κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in hastam, i. ad dextram. Polyb. item figura grammatica quæ & μετάκλισις.

Κλισία, ας, ἡ, locus in quo recumbitur: tabernaculum. Il. κ. τ. υ. & alibi apud Hom. Item casa rugurióque rusticum, siue stabulum, vt exponit. Eust. Od. π. Item sella discubitoria, aut in qua reclini cernice recumbere possunt. Od. δ. & τ. & Athen. lib. 11. & 12. Apud Lucam Euangelistam c. 9. Κλισίαι, discuntur discumbentium classes. Κλισιάδες pro εἰς κλισίαν. Il. α. Huic opponitur Κλισίηθεν, i. ἀπὸ κλισίας.

Κλίστον, ου, τὸ, idem quod Κλισία, vel ouile, caula, stabulum. Od. ω. Demosth. pro cor.

Κλισιάδες θύραι, fores, ἢ κλισίαι maiores vt etiam per eas curus agunturi & ἢ κατὰ κλισίας φέρα. Poll.

Κλισμός, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi potest. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. & Theocr. idyll. 15. Item sella recubitoria, quæ & ἀνάκλιντρον. Il. θ. Od. α. & Athen. lib. 5.

Κλιτός, ὄν, ὁ, qui declinatur seu inclinatur. ¶ Et Κλιτὸς, ὑός, τὸ, declinitas, deuexitas. Apoll. Arg. l. 1. Ezech. c. 47. 3. Reg. c. 6.

Κλύς, υος, ἡ, declinitas seu deuexitas montis. Od. β. Il. π.

Κλινίδιον, ου, ὁ, sella apta ad declinandum corpus: sella in qua reclinari possumus. Od. ε. & Theocr. idyll. 15. & alibi.

Κλιτήριον, ου, τὸ, lectulus, vel sellula in qua reclini cernice recumbi potest.

Κλίνη, ἡ, lectus in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. Hoc. ἐξ μιᾶς ἐπιστολῆς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plut. in præc. san. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διέτριβον. Item totus in quo discumbitur. Xen. Pæd. 8. Plato in Iymp. Athen. l. 4. & 10. &c. Item Κλίναι declinationes ictuum ab aduersario.

Κλινικός, ὄν, ὁ, clinicus: in lecto decumbens.

Κλινίς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. 1. Cratino. Item specialiter sella sponsalis in curru. Poll. ex Hesych.

Κλινίδιον, ου, τὸ, idem. Plut. ad præf. ind. item lectica in qua portari dicuntur solebat. apud eundẽ in Coriol. Κλινίδιον, ου, τὸ lectulus: item quod Κλινίς & Κλινίδιον. Pol. ex Aristoph.

Κλίμαξ. quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita, ac primùm ex κλίνω cum præpositione.

Ἀνακλίνω & per syncopen apud Poet. ἀγκλίνω reclino. Il. δ. πόδας ἀγκλίνας. Luc. de luctu ἀγκλίνας αὐτὸ ἐπ' ἀγκῶνος. Item facio discumbere. Athen. l. 10. Luc. c. 11. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλίνας τὰς θύρας.

Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino, recũbo. Hom. Itẽ diffũbo.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio, item recubitus, vel accubitus, vt in cathedra. Item ἀνάπαυσις. Suid. & Hesych. Item discubitus: Exponitur etiam surrectio è somno apud Plutarch.

Ἀνακλισμός, οῦ, ὁ, recubitus, accubitus. Item recubitorium. apud Hippocrat.

Ἀνάκλιτος, ον, ὁ, ἡ reclinatus, recumbens. Hesych. [Poll.

Ἀνακλιντήριον & per syncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium.

Ἐπανάκλισις (dec.) retroflexio, acies inclinatio in sinistro.

Ἀντικλίνω, contrà declino & deiicio. Item ex aduerso annuo ex Musæo.

Α᾽πόκλινω, inclino, vergo. Item deflecto. Od. τ. & apud Æschin. Item incumbo. Aristot. in Probl. sect. 6. Et metaph. animum inclinatum habeo, aut animum conuerto ad aliquid. Demosth. Olynth. 1. ἐν ὅτῳ τὸ ῥᾳθυμεῖν ἀπόκλινε. Et apud eundem. ἀποκλίνει εἰς εἰρήνην inclinat ad pacem. (pud Plut.

Α᾽πόκλινομαι, inclinor: impellor, vt ἀποκλιθεὶς εἰς ἔρχειν a-

Α᾽πόκλιμα, accliuitas, arduitas: vt ἀπόκλιμα τῆς ἄρους.

Α᾽πόκλισις, inclinatio, quasi ῥοπή, quum onus in vnam partem vergens deprimit. Plut. in Pomp.

Α᾽πόκλιτος ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plut.

Ε᾽γκλίνω, inclino. Neutraliter apud Aristot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Itē absolutè propensus sum, animo sum inclinato. Plut. symp. 7. probl. 5. ἔδοξε τοῖς πολλοῖς ἐγκεκλικέναι. Aliquando in fugam inclino: vt apud Xen. Helien. 7. Poly. lib. 16. & Plut. in Fabio.

Ε᾽γκλίνομαι, inclinatus sum, inclinatus recumbo, innitor. Polyb. ἅμα ἐπεκλίθη αὐτῷ. Plut. ἐγκεκλιμένοι τοῖς κώμασι, innixi. Vocabula etiam ἐγκλίνεσθαι dicuntur, quū accentu suo, quod eleuati in pronuntiando solent in præcedentem syllabā aut dictionem reiecto in illam quasi inclinata recumbunt huiusmodi sunt μοι μοί μέτεστι σοί σοί μιν, τις, τινες, τινων εἰμί, φημί, ἔστι, φασί, πω, τι.

Ε᾽γκλιμα, inclinatus, inclinatio. Est & vocabulum astronomicum vt κλίμα. Procl. Item in naui dicitur id quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. lib. 1.

Ε᾽γκλισις ἡ, inclinatio. Aristot. pol. 7. cap. 11. item de cœli inclinatione seu deuergentia.

Ε᾽γκλιτικός, qui ἐγκλίνεσθαι solet, vocabulum grammaticum de iis vocibus dictum, quæ ἐγκλίνονται.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino & deuergo. Plut. de orac. Pyth. Παρέκλισις ἡ, deflexus & inclinatio in latus. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Ἐκκλίνω, declino, deflecto. Herodian. ἐξέκλινε ἀπὸ σφῶν. Xē. pref. 1. ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι. Itē inclino, vergo. Aristot. pol. 2. c. 9. ἐκ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον. ἐκ δ᾽ εἰς ἀλιγαρχίαν.

Ἐκκλινής, declinis, vel proclinis, item proclinatus, pronus. Arist.

Ἔκκλισις ἡ declinatio: vt ἔκκλισις τῶν κακῶν. Basil.

Decom. Ἐπεκκλίνω declino, deuito.

Παρεκκλίνω, aliquantū declino, paulum declino. Aristot. παρεκκλίνουσι ἀλλήλας. Item transitiuè declinare facio, deflecto.

Ὑποκλίνω, subdeclino, clam declino.

Ἐπικλίνω, acclino. Item inclino. Et neutraliter, inclino, seu declino adiet ἐπικλίνουσι πρὸς θάλασσαν, apud Aristidem.

Ἐπικλίνομαι, inclinor. Thuc. l. 2. Itē iaceo super: vt apud Apol. Arg. l. 1. αἷμα δ᾽ Κολχὶς Πόντῳ ἐπικλινθεῖσ᾽ ἐσχατιήν.

Ἐπίκλισις, inclinatio: seu acclinatio. Greg.

Ἐπικλινής, declinans, deorsum vergens. Callim. item declivis, deflexus. Plut. Thuc. l. 6.

Ἐπικλίνων, ὁ, inclinans, i. faciens vt inclinet, sic dicitur terræ motus quidam. Aristot. de mundo. ἐπικλίνων σεισμοὶ καλοῦνται εἰ τῶν γῆν σείοντες κατ᾽ ἐξείας γενέας.

Ἐπίκλιντρον, sella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus. Poll. ex Aristoph.

Καταλίνω, reclino, depono. Aristoph. in Pluto, καταλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ κράτιστον ἐστι. Plut. in Lyc. καθεκλίνει τὸ βασιλικὸν χάρακα τὸ φανόν. Itē discumbere facio. Plut. in symp. 7. sap. ἐκεῖ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Et neutraliter discumbo. Aristoph. in Vesp. πῶς οὖν καθεκλινοῦ.

Καθκλίνομαι, reclinor, reclinato corpore iaceo, decumbo. Aristoph. in Vesp. κατακλινόμενον ὅτι τὰς κοίτας. Aristo. hist. an. l. 9 καθεκλίνονται ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Item discumbo, accūbo. Plat. in symp. παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Dem. κατακλίνεσθαι τῶν ἀνθρώπων ἐπιδείξει. Sic apud Plat. & Xen. item procūbo: vt κατακλίνεσθαι εἰς γόνυ. Itē deuergo. Apoll. Arg. l. 2.

Κατακλινής, qui reclinatus decumbit. Suid. Et qui decumbit ob aduersam valetudinem. Poll.

Κάθκλισις, decubitus. Gal. ad Glauc. lib. 1. item accubatio, accubitus. Plut. symp. 5. probl. 6. Arist. polit. 7. c. 17.

Κάθκλινον, lectulus discubitorius, vel sedes in qua reclinati possumus. Suid.

Decomp. Ἐγκαθκλίνω, reclino, seu depono in. Aristoph. in Pluto. Ἐγκαθκλίνεσθαι discumbo, seu accumbo, idem in auib.

Παρακαταθκλίνω, à latere reclino, iuxtà reclino. Exponitur etiam iuxta statuo in lecto, iuxta accumbere facio.

Προκαθκλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere facio. προκαθκλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo apud Luc.

Συγκαθκλίνω vnà recumbere seu accumbere facio. Συγκαθκλίνομαι, vnà recumbo. Aristoph. in nub. Item vnà accumbo, vnà discumbo. Athen.

Ὑποκαθκλίνω, sub alio accumbere facio, inter infimos cōuiuas accubitum tribuo. Suid. ¶ Item cedo, non obsisto. Plut. in Pomp. Plat. de rep. l. 1.

Μεθκλίνω, declino. Μεθκλισις, inclinatio, reflexio.

Παρακλίνω, iuxtà seu à latere recumbere facio, iuxtà reclino, seu iuxta cubantē statuo. Athen. ¶ Item declino, i. deflecto, auerto. Odyss. υ. Ἠκα παρακλίνας κεφαλήν. Apoll. Arg. 2. κρᾶτα παρακλίνας. Et neutraliter declino, deflecto. Æschin. cōtra Tim. ¶ Item aperio seu adaperio. Aristoph. in pace. Pro eodem dicitur etiam παρκλίνω poeticè per syncopen: vt apud Hesiod. in Erg. παρκλίνουσι δίκας.

Παρακλίνομαι, ad latus accumbere iubeor: vel iuxta accūbo, seu discumbo Plut. symp. 1. Et à latere iaceo, adiaceo. Dionys. de situ orb. Item incumbo, apud Aristot. eth. 10. c. 4.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, qui à latere accubat, qui à latere acclinatus est in Epigram.

Παρακλίνης, ου, ὁ, idem. Xen. præd. 1.

Παρακλίδον, declinando & deflectendo in latus, Apoll. Arg. 1 Et declinando à vero, apud Hom. Od. δ. & ρ.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circum inclino Dionys. de situ orb.

Περικλινής, decliuis, deflexus. Plut. in Pericle.

Προσκλίνω, acclino. Item facio inclinare ad, propensum reddo. Synes. ep. 150. (Tim. cap. 5.

Προσκλισις, inclinatio (proprie animi) propensio. ep. 1. ad

Πρόσκλινατρον, id cui acclinare nos possumus. In quo accumbimus. Etym. ol.

Συγκλίνω, simul accumbere facio Exp. & neut. simul accumbo.

Συγκλίνης ου ὁ qui simul accubat. Plutarch. in symp. septem sap. & Poll. lib 6.

Ὑποκλίνω, reclino sub. Item submitto subdo, subigo. Greg.

Ὑποκλίνομαι, reclinor sub, seu iaceo sub. Od 1. & lib. 1. Epigr.

Composita sine præpos. ac primùm in κλινὴς desinentia.

Ἀκλινής, ές, ὁ, ἡ, qui non inclinatur: qui neque huc neque illuc inclinatur & vergit. Epig. lib. 4. Greg. de Theol. Item metaph. rigidus, & qui flecti nequit. Synes. ep. 56. Τὸ ἀκλινὲς (subst.) firmum & stabilitas qua res aliqua inclinari nequit Philo de vita M. lib. 1. (μιᾷ γονυκλινής.

Γονυκλινής, genu flectens. In Eccles. hist. τάττο τὸν θεὸν ἐγκεκλῶ-

Γονυκλινῶ, genu flecto. Eust.

Ἑτερόκλινής, in alteram partem inclinatus, in alteram partem vergens: vt ἑτερόκλινής νέφη.

Ἰσόκλινή, æqualiter vergens & inclinans: æquè propensus, ad æquilibrium quoquo versus tendens. Aristot. de mundo.

Ὁμόκλινες, simul accumbentes. Nonn.

Ταυρόκλινής, in diem vergens. Strabo. (cubuit.

Χαμαικλινής, humi prostratus: vel qui humi procubuit aut ac-

Composita ex κλίσις.

Γονυκλισία ἡ, genu flexio, supplicatio quæ fit genib. flexis. Basil.

Πρωτοκλισία, primus accubitus. Matth. 23.

Τοπόκλισία, locus accubitus, locus in quo aliquis accubit. Plut.

Composita ex κλιτός.

Ἀκλιτος ου, ὁ, ἡ, qui non declinatur: vocabulum Gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen secundæ declinationis: vox gram.

Ἑτερόκλιτος à communi ratione declinandi deflectens, vocabulum est gramm. (ratione.

Ἑτερόκλιτος, non seruata communi & regulari declinandi

Composita ex κλίνη.

Ἑκατονταύκλινος, centum lectis instructus. Athen. l. 12.

Ἑνδεκάκλινος, vndecim lectis instructus. Ἑνδεκάκλινος κεφαλὴ caput vndecies inclinatum. Τὸ Euclides comicus, apud Plut.

Ἑξάκλινος, sex lectis instructus. Ἑξάκλινον subst. hexaclinon.

Ἑξάλινος, Attice pro ἑξάκλινος, teste Etym.

Ἑπτάκλινος τόπος, locus septē lectos habēs ad discūbēdū. Plut.

Πεντάκλινος quinque lectis instructus. Athen.

Τριακοντάκλινος triginta lectis instructus. Plut. symp. 5. probl. 5.

Τρίκλινος ου ὁ ἡ, tribus lectis instructus. Athen. l. 5.

Τρίκλινον, ου, τὸ, triclinium: conclaue discubitorum trib. lectis instructum. Interdum capitur pro tribus lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Athen. lib. 4.

Ἀρχιτρίκλινος, (*decomp.*) architriclinus, *triclinij præfectus*, h. e. cui commissa est cura adornandi conuiuij. Ioan. 2.

Κλειός, vide in Κλείω, claudo.

ΚΛΟΝΟΣ ου ὁ, motus qualis est tumultuantium: tumultus. Itē perturbatio, strepitus. Suid. παραχθεὶς ὑπὸ κλόνου ὀπτῆρος ὑπὸ φράγμασιν ἐκ δόξης μακρῶν ἀφορμῶν ἀνίστη μέδρα τὰ γεμονικὰ κινήματα. De bellico tumultu, apud poetas: vt Il. π. ἀμφὶ τὸν ἴόντα κλόνον ὀκτόνεον. Sic apud Hesiod. in asp. ἀρρήκτοιο κλόνον ἀνδρῶν. Exponitur etiam σεισμός, concussio, vt κλόνος Ἐπιγραμματικῶν, in Epigr.

Κλονιστικός, ὁ, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus.

Κλονέω, ῶ, ῶ, ἔω, commoueo seu agito tumultuosè, turbulentum reddo. Item quatio vel concutio. Hesiod. in Erg. πυκνὰ δὲ φρένας ἀνθρώπων κλονέουσι φιλάγρυπνοι. Sic & Il. ε. & ω.

Κλονέομαι, moueor, agitor. Hesiod. in Theog. πάρ δ᾽ ἰχθὺς ἐκλονέοντο. Item tumultuosè concutior. Iliad. ε. πυκνὰ κλονέοντο φιλάγρυπνοι Τρῶες.

Κλόνις, dicitur venter: διὰ τὸ κλονεῖσθαι inquit schol. Æschyli, qui & Antimachū κλόνιν appellasse scribit τὴν ῥάχιν spinā dorsi.

Composita.

Composita.

Ἀκλυστος, ὁ, ἡ, agitationis & concussionis expers. Gal. comm. 1. in lib. 3. Epidem.

Ἀλύστος, imperturbatus: inconcussus. Synes. de insomn.

Διακλυσία, ἡ, concutio, perturbo: aut valde concutio. Hesych.

Ἐκκλυσία, idem: ex Apoll.

Πολεμόκλυστος, cui tumultus bellicus inest, bellici tumultus plenus. Hom. in batrachom.

Συγκλυσία, concutio, conturbo. Συγκλύσεις, concussio, impulsus.

Κλυστοκλυστί, vide in Κλύζω.

ΚΑΥΖΩ, F. σω, abluo, eluo, lauo: vt apud Eurip. in Iphig. Taur. Θάλασσα κλύζει πάντα τὰν ξρώσιν κακά. Aristot. ἡ κλύζουσα τὰς μυκτῆρας οἶνος. ¶ Item clystere abluo, seu superiuo. Nicarchus lib. 1. Epigr. Οὐ ἔκλυσεν φείδων μ', οὐδ' ἔψαλε, ἀλλὰ πυρίζας Ἑρμόφιλος ὑπὸ τοῦμα κάθιδρυσεν. ¶ Dicitur & de quodam lotiu quem eduit fluctus: vt Iliad. ψ. Ἐν κυδάρῳ ἔτι κύμαντ' ἐπ' ἠιόνι κλύζεσκον. Passiuè autem Κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Hom. pro Κλυδωνίζεσθαι, seu Κλυδωνώδης πάσχειν. vt scribit Eustath. i. turbari & vndis agitari.

Κλύσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio, seu ipsa actio abluendi. Diosc.

Κλυσμάνιον, apud Hippocr. idem: quod Κλύσμα.

Κλύσις, εως, ἡ, lauatio.

Κλυστήρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare.) id quo aluus abluitur seu eluitur: medicamenti genus quo liquidum intra corpus inijcitur. Galen. πολλοὶ δὲ τῷ ὅλῳ κλυστῆρα καλοῦσι. Sic appellatur & ipsum instrumentum quo medicamentum inijcitur, vt testatur Galenus Meth. 5.

Κλυστήριον, diminut. forma. q. d. parvus clyster.

Κλυδών, ωνος, ὁ, fluctus, vnda, æstus. Plutarchus (de mari) πολλὰ ἐχόντων καὶ τραχεῖα κλυδωνα. Et metaphoricè, apud eundem in Coriol. Καθάπερ ὁ ζῆλος ἀπολλοῦ καὶ κλυδωνα τῆς πόλεως. Apud Eurip. κλυδωνος ἐρυθρὸς, tumul. tuix. Apud Dem. Κλυδωνα καὶ μανίαν.

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agitor, fluctuo. Metaphoricè. Ephes. 4. Κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.

Κυδώνιον, ου, τὸ, (dim.) parvus fluctus, parua vnda.

Κλυδάζομαι, pro Κλυδωνίζομαι ex Hippocr. Κλυδάζεσθαι καὶ Κλυδάτμιος, fluctuatio. (ψέγον παρίχθν.

Composita: ac primùm ex Κλύζω cum præpos.

Ἀμφικλύζω, vnde ἀμφίκλυστος, vtrinque ablutus, vel qui vtrinque abluitur, qui alluitur. Soph. in Trach.

Ἀνακλύζω, abluo. Apoll. Arg. 2. ἀνεκλύζοντο ἰοῦσαν Νῆα ῥόοι.

Ἀπακλύζω, abluo, eluo. Item abstergo. Ἀπακλύζομαι, abluor. Aristot. de mundo.

Decomp. Ἐκπαπακλύζω, intra aliquid abluo, ad abluendum seu eluendum immergo.

Συμπαπακλύζω, simul abluo.

Διακλύζω, colluo. Διακλύζομαι, colluor. Dioscl. 5. & 6.

Διάκλυσμα, id quo colluimus, seu id quo vtimur ad colluendum, aut collutionem. Exponitur & collutio. Dioscl. lib. 3.

Διακλυσμός, idem eodem. apud eundem.

Ἐγκλύζω, per clystérem indo, infundo. Dioscl.

Ἐγκλυσμα, quod per clystérem inditur, seu infunditur: infusus vel refusio. Idem.

Ἐξεκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo. Strabo.

Ἐκκλύζω, eluo. Gal. Ἐκκλυσμα, elotio. (de mundo.

Ἐπικλύζω, proluo. Item inundo, submergo, obruo. Luc. & Philo

Ἐπικλύζομαι, proluuie maris obruor seu fluctu, apud eundem Phil. & apud Aristot. Sic & apud Hom. in batrachom. Item fluctuo.

Ἐπίκλυστος, proluuies, diluuium maris terrâ obeuentis, quum littora supergreditur. Exp. etiam illuuio, inundatio. Thuc.

Καταπλύζω, proluo, vt mare terram supergressum. Thuc. lib. 5. τὸ μὲ κατέκλυστο, τὸ δὲ ὑπεύσεστο. Exponitur & inundo, seu obruo vel submergo. Item metaphoricè abundare facio, obruo. Xenoph. καταπλύσειν δὲ ἀφθονίᾳ τῶν ἐμῶν δωρεῶν. Sic Synes. κατεκλύσαι τὴν νοῦν obtuere mentem. Apud Atisloph. exp. etiam aqua impleo.

Καταπλυσις & καταπλυσμός, proluuies, illuuies, seu illuuio. Et peculiariter diluuium, inundatio terrarum ea, quæ in Biblijs commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè καταπλυσμός, de molestijs quæ mentem velut obruunt, apud Synes. sic καταπλυσμὸς τῶν πραγμάτων, oblivio memoriam rerum obruens, apud Demosth.

Decomp. Προκαταπλύζω, antè proluo, antè inundo.

Προσκαταπλύζω, inundo, submergo. Plut.

Περικλύζω, circumluo, vndique alluo. Plutarch. Περικλύζεσθαι dicitur terra quæ vndique alluitur seu circumvoluitur, quæ circumflua à poetis vocatur.

Περικλυσμός, ὁ, circumluuio.

Περίκλυστος, qui vndique alluitur. Hom. hymno in Apoll.

Προκλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exponitur & antè diluo: fundo prius. Item prius imbuo.

Πρόσκλυζω, alluo, inundo. Exponitur etiam proluo, colluo, item lauo. Dioscorid. lib. 5.

Πρόσκλυσμα, id quo vtimur ad colluendum seu fouendum. Πρόσκλυστος, alluuio. in Pand.

Συγκλύζω, inundo, obruo, submergo.

Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plut. de Cæs. & in lib. περὶ ἀνθρ.

Συγκλυσμα, clyster.

Ὑποκλύζω, (q. d. subluo.) exp. proluo, repurgo.

Comp. in κλυστὸς desinentia sine præpos.

Ἄκλυστος, ὁ, ἡ, non ablutus, non eluus. Item vndis non agitatus, seu qui vndis non agitatur apud Plut.

Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur, Sophocl. Item qui circumluitur vel obruitur mari.

Πολύκλυστος, q. d. multum ablutus. Item qui multis fluctibus abluitur. Item vndosus. Hesiod. in Theog.

Τρίκλυστος, ter, vel sæpius eluus. Poll. ex Aristoph.

Ὑδρόκλυστος, aqua lotus seu ablutus. Plutarch. in Problem. Rom. in præc. sanitatis.

Composita ex Κλύδων.

Ἀκλυδώνιστος, fluctibus non agitatus: vel non fluctuans impetu turbatus, tranquillus. Hesych.

Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo. Hippocr. de morb. ἐγκλυδάζεται τὸ σῶμα.

Ἐγκλυδαστικός, ὴ, ὸν, solitus fluctuare vel æstuare intus. idem: de victu in morb. acut.

Εὐροκλύδων, fluctuosus Eurus. Act. Ap. c. 27.

ΚΑΥΩ, audio. Cum genitiuo. Iliad. α. κλῦθί μευ ἀργυρότοξ, ὅς τε &c. Od. δ. Θεὸς ὅ τοι ἔκλυεν ἀρῆς. Cum accusatiuo, vt Od. ξ. ἀνδρὸς ἔκλυον αὐδὴν. Sic Euripides, βοὰν ἔκλυον. Cum dativo. Od. ζ. Κλῦτε μοι ἀμφίπολοι λιπαρόχροες. Item, exaudior: vt Il. ω. καί τ' ἔκλυες εὖ τ' ἐπύθοντο. Sic apud Hesiod. in Theog. Οἱ δ' θυγατρὶ φίλῳ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Et cũ genit. vt Il. α. ἐς κε θεὸς ὀπιπεύσῃ, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. item cum genit. personæ. & accusat. rei vt Il. γ. Κλῦθί μοι, ὅστις τε καὶ ὁπόθεν σὺ &c. Ἀλλὰ μοι Μῦθον Ἀλεξάνδρου. audite ex me quod dicit Alexander. Apud Sophocl. κακῶς κλύω σοῦ πάλαι. male audio à te. ¶ Item Κλύω, audio, ausculto, morem gero. Sophocl. Κλύειν τὰ δόξαν ἀνδρὸς χρὴ τὸ τέλος. ¶ Item percipio, apud Hom. Hesych. αἰσθάνομαι exponit: vt μάλιστα δὲ τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Κλυτός, ὴ, ὸν, (participij passiui formam habens.) Plutonis est epithetia dicti, vel quod audiatur ab omnibus, vel quod ad se omnes aduocet. ¶ Κλυτὸν herbæ est nomen. Dioscor. vnde comp. ἀβρόκλυτον, nomen fruticis cuiusdam.

Κλυτός, ὴ, ὸν, cuius vox audiri seu exaudiri potest. Item vocalis, vocem edens. Interdũ etiam strepitũ edens, obstrepens: vt κλυτὸς λιμένων, apud Hom. & κλυτὰ αἰπόλια, apud Soph. ¶ Item inclitus, cuius passim fama auditur: clarus, celeber. vt Κλυτὸς Ἀχιλλεύς. Hom. & Κλυτὸς Ἀμφιτρύων. Hesiod. in Erg. & alibi. Dicitur & genere fœm. vt Κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Hom.

Κλύω, quomodo huc pertineat, vide in Κλέω, 1. celebro.

Composita.

Ἀγακλυτός, (pro ἀγὰν κλυτὸς, valde celebris, seu valde inclytus: percelebris, celeberrimus: vt Ἥφαιστος ἀγακλυτός, Hesiod. in Theog. & ἀγάκλυτον ἄμφ' Ὀδυσσῆα. Od. ζ.

Δουκλυτός & δουρικλυτός, hasta clarus. Il. α. & Od. ο.

Δυσκλυτός, inglorius vel infamis. Hesych.

Ἐπικλυτός, celebris. Apol. Arg. 1. Exponit & ἐπιφανέστατος. Hesyc.

Θεοκλυτός, exp. Θεοτιμητός. Suid.

Θεοκλυτόω, ῶ, Deũ seu à Deo audio. Poll. l. 1. c. 1. hinc etiam Θεοκλυτούμενοι dicuntur vates seu diuoi, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiunt. apud Plut. de Def. Orac. item Deum inuoco, propriè vt preces meas exaudiat. Synes. ep. 4. Suid. ex Ælian. Cum accus. pers. exp. simpliciter inuoco: vt Θεοκλυτεῖν Κυρῖνον, inuocare Quirinum. Plut. Et cum accus. rei. apud eundem in Paul.

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio seu inuocatio. Suid.

Ὀνομάκλυτος, cuius inclytum est nomen, celebris: vel cuius κλέος ὄνομα hominibus est ἀβρόκλυτον. Il. γ. Pro eodem dicitur ὀνομάκλυτος, apud Simonid. in iamb. de mulieribus.

Ναυσικλυτός, nauibus seu re nauali clarus. Od. θ.

Παρακλύω, non audio, non pareo in Epigr.

Παρακλυτος, infamis, famosus.

Περικλυτός, valde inclytus, celebris. Hesiod. in Erg. & alibi. Item de re, eximius, vt Περικλυτὸν ὕδωρ apud Moisch. idyll. 2. Item qui ex audiri potest, apud Hom.

Προκλυτός, præauditus, præcognitus.

Συγκλύω, consentio. Soph.

Τηλεκλυτός, procul inclytus. cuius nominis inclyta fama procul peruenit. Hom.

ΚΑΩΒΟΥΣ, ἀμφοιβρῶλος, caueas autum circũruptas. in Epigr.

ΚΑΩΖΩ, F. ξω, vox graculorum propria, vt tradit Poll. lib. 5. c. 14. ¶ Item, explodo è theatro sono quodam qui fit lingua ad palatum allisa, qualis auditur in pronuntiatione verbi illius primæ syllabæ. Hesych.

Κλαίζομαι, Suid. exp. συρίττομαι. Eust. ἀποσυρίττομαι.

Κλωγμὸς sive κλωγμός, clogmus, sonus seu vox graculorum, Plutarchus in lib. de præc. san. eum tribuit gallinaceo quoque generi. Xen. de re eq. tribuit etiam equitibus. Item sonus quum quis è theatro explodebatur. Hesych. & Eust.

Κλώδωνες, antiquitus apud Macedones vocabantur Bacchæ, quæ postmodum dictæ fuerunt μαινάδες, vt scribit Suid. & Hesych. Meminit harum mulierum Plutarch. initio Alexandri: forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur ἀπὸ τῆς κατόχους γίνεσθαι κλώδους.

Composita.

Ἐκκλώζω, κλωγμόν. edens, explodo.

Περικλώζω, circumcirca κλωγμὸν edens explodo Eust.

ΚΛΩΘΩ. F. ew, neo. Exponitur etiam glomero. Luc. μίτον κλώθω, filum neo, vel glomero.

Κλώθεσθαι, nett. glomerari. Metaphoricè κλώθεσθαι dicuntur ea quæ fato destinantur. Philostr. κεκλωσμένα αὐτοῖς, destinata fato. & in Epigr. κεκλωσμένα εἰς Βῦραν idem fatum passæ quod Bura. Sumpta autem est hæc metaph à lanificis sororibus quarum tertia hinc dicitur Κλωθώ, ὡς. Clotho, apud Hesiod. in Theog.

Κλῶσμα, τος. filum quod nendo deductum est. Paulan. Eliac. 2. N. m. 31. κλώσματα ὑακίνθινα, exp. vittæ hyacinthinæ.

Κλωστὴς, ῆς, ὁ. idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filum Parcarum vt apud Theoc. idyll. 25. ὅ τι μοῦρα κ' κλωστὴς ἐνόησε. Item ipsa fili deductio aut contortio. Poll. ex Eurip. & Plut. de sera num. vind. Item filus ἀφρακτὸς. Apoll. Arg. 4.

Κλωστὴς, οῦ, ὁ. qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit aut digitis torquet. Etym.

Κλωστὸς, ὴ, ὸν. nendo ductus: vel nendo contortus, digitis inter nendum tortus vel connexus. Luc. mit. 15.

Κλωστέω. neo, vnde κλώστειν. Hesychio ἐπικλώθειν.

Composita.

Ἄκλωστος, ὁ, ἡ, ὸν. qui nendo ductus non est, qui nēdo tortus seu connexus non est; vt ἄκλωστοι ῥακοῦς. Poll. ex Plat. comico.

Ἀνακλώθω. filum retorqueo, inuoluo, os fusos reuoluo atq; explico. Item de Parca dictum retracto mutando fatum. Luc. τῷ μὲν φρικῶδες τῷ δὲ κλωθὼ ἔτι ἀνακλώθουσαν. (in Antig.

Δικτυόκλωστος, in retia plexus, in retia fili modo contextus. Sop.

Ἐπικλώθω, neo. Item, fatalia stamina duco, i. fatalia stamina nectens tribuo aut destino: propriè de Parcis, interdum & de cæteris diis: idque tam in bonam partem quam in malam. Od. ω. ὡς γὰρ οἱ ἐπικλώσωσι θεοὶ δύσμορον. Sic & Od. γ. & apud Eurip. in Oreste. Virgil. & Luc. & Plut. in consol. ad Apoll.

Ἐπικλώθομαι (med.) idem. Il. ω. & Od. θ.

Εὔκλωστος bene nentus. Hom.

Καθεκλώθω, fila deduco, stamina deduco. Et peculiariter, fatalia stamina duco. Od. υ. Καθεκλώσθω, exp. fatum. Suid.

Λινόκλωστος, vt ἐλακατοκλωστος, in Epigram. colus in qua netur linum.

Νεόκλωστος, recens nendo ductus, recens digitis tortus inter nendum modò fuso versato ductus. Theocr. idyll. 25.

Περικλώθω, neo, seu nendo torqueo & circumago.

Συγκλώθω, stamina necto seu nendo connecto.

Decomp. Ἀσύγκλωστος, qui nendo connexus non est, aut connecti nequit. Synes. ep. 17.

Τρίκλωστος, ter fuso versato ductus seu nexus: vel à tribus sororibus tortus seu nexus.

ΚΛΩΝ, ωνος, ὁ, ramulus vel surculus qui deputari solet: summitas rami quæ putari solet. (* à κλάω quod significat surculos & ramulos teneriores puto: vel etiam ab ea significatione qua pro flecto sumitur: vt κλῶνες sunt ramuli teneri & flexiles. (Theophr. hist. pl. l. 5. c. 1. ἴχνεσι τοῖς ἀρχὰς τῶν κλωνῶν βλαστικὰς ἢ κλῶνες ἢ στόρθους. ἢ ἀκμῆς, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατιαίτατα τῶν δένδρων.

Κλωνάξ, idem. Hesych.

Κλωνάριον, & κλωνίον, ου, τὸ, ramulus, surculus.

Κλωνίζω, ramulos seu surculos amputo. Suid.

Composita.

Ἀκλώνητος, ὁ, ἡ, ὸ. ramulis carens. Theophr. hist. pl. 6. c. 6.

Μονόκλωνος, unicum ramulum habens. Dioscor. l. 4. c. 5.

Πολύκλωνος, multos habens ramos, ramosus vel surculosus.

Κλωτάσμαι, &c. vide in Κλώθω. Κλῶσμα &c. in Κλώθω.

Κναίω, in Κνάω. Κνακὸς in Κνεκός. Κνάμπτω in Κάμπτω.

ΚΝΑΠΤΩ, vel γναπτῶ sive γνάφω, carpendo vellicandóque expolio, carmino, carpo: fullonum proprium, qui interpolare & polire vestes dicuntur. Dioscor. l. 4. c. 162. ᾧ γνάπτουσι τὰ ἱμάτια. * Scholiastes Aristoph. dicit scripturam per κ esse Atticam, recentiores verò scribere per γ: derivari autem ἀπὸ τοῦ κνάω, quod est ξύω. Reperitur autem vtraque scriptura in derivatis omnibus quæ sequuntur.

Κναπτόμενος, carminor, carpor. Xenocrates apud Suidam. παρ' ἐμοὶ πλεῖστα ἡ κνάπτεται, apud me lana non carminatur, seu carpitur.

Κνάψις sive γνάψις politio illa seu interpolatio fullonum quæ fit carpendo, ac vellicando: vt φάρους γνάψις. apud schol. Aristoph.

Κνάφος seu γνάφος, carduus fullonius, seu spina fullonica qua politiuntur & raduntur panni. Schol. Aristoph. & Suid.

Κναφεὺς seu γναφεὺς ἐστὶ, fullo qui carduis pectit & destringit pannos: qui vestes politi carpendo & pectendo simul etiam eas lauando & subigendo à sordibus purgans. Aristoph. & Athen. l. 11. Item γναφεὺς est etiam piscis species sic dicti, quòd ex eius decocto eluantur sordes & maculæ, perinde vt fullonico lixiuio. Athen. lib. 7.

Κναφεύω seu γναφεύω, fullonicam exerceo, cardeis pannos pecto & expolio: fullo sum. Aristop. in Pluto. Ὁ γναφεύων, ὁ δὲ πλύνων κυνίδια. Κναφευτικὴ, sub. τέχνη, fullonica ars. Plato in polit.

Κναφεῖον, ου, τὸ, officina fullonis, quæ fullonica dicitur. Pro eo Ionicè dicitur κναφήϊον, apud Herodot.

Κναφικὸς seu γναφικὸς fullonicus seu fullonius: ad fullonem pertinens, vt κναφικὸς κτείς, apud Suid. & γναφικὴν ἀκανθα, apud Diosc. lib. 4.

Κναφαλὸν seu γναφαλὸν, ου, τὸ, floccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum: seu tomentum ex eiusmodi floccis, quo culcitræ infertiri solent. Suid. & Poll. lib. 10.

Γναφαλώδης, ες, ὁ, ἡ, qui similis est τῷ γναφάλῳ, mollis & lanugineus: instar τοῦ γναφάλου. Dioscor. l. 3. c. 37. Exp. & tomentosus.

Γναφάλιον, herba quadà dicitur, quoniam eius folia nonnulli pro gnaphalo vtuntur, vtpote albis mollibusq; Dioscor. l. 3. c. 132.

Γναφικὸς, auis: de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 16.

Composita.

Ἄνναπτος, seu ἄγναπτος, ου, ὁ, ἡ, ὸν. fullonem non expertus: à fullone non purgatus. Poll. Hesych. Plut.

Ἄνναφος seu ἄγναφος, dem Marci 12. & Matth. 9.

Εὐγναπτος, bene paratus, i. à fullone.

ΚΝΑΩ, & κνέω, item κνῆμι (in de derivatarum more verborum in μι) scindo. Item rado, ξύω. Suid. ἐκκνᾶν τὸ κυρὸν κεφ. Item scalpo, scabo. Gal. apud Hippocr. Item pruritum moueo, pruritū excito, titillo. Plut. de discern. adulat. ab amico. ἢ τοῦ κνᾶν, ἢ ὀφείλοντι τὴν ῥοζεμβῶ. Sunt qui à καίνω derivent, vtpote syncopen passum. Eust. tamen καίνω à κνάω factum esse testatur.

Κνάεμα, ώματος, scabo, scalpo. Plut. in Pomp. τὰς ἐπὶ δὲ κατὰ τὴν κεφαλὴν κνάεμα τοῖς δὲ ὤτα τῶν ἡμιόνων κνωβόμενα.

Κνῆμα, τος, ramentum: id quod radendo auferitur. Galenus apud Hippocr. Item pruritus. Polyb.

Κνῆμα, τος, idem. Hippoc. de natura infant. (aphor. l. 6.

Κνησμώδης, ες, ὁ, ἡ, η. pruriens, pruritum excitans. Hippocr.

Κνῆστις, ιος, ἡ, cultrei vel radula instrumentum ferreum quo radimus aliquid, peculiariter verò calcem. Il. λ. Κνῆστις χαλκείη. Et pro κνησμοῖ, apud Oppian. At κνῆστις ἰδ' ὦ, ὦ, à quibusdam exponitur laminula, ab aliis fistula, apud Plut. in Ant.

Κνεστὴρ, ῆρος, ὁ, radula idem quod κνῆστις. Etym. ex Nicandro. Hesych. exp. etiam occisor.

Κνεστήριον, ου, τὸ, radula, idē quod κνῆστις, & κνεστὴρ: pro quo per syncopen dicitur κνεῦρον, vt apud Gal. ex Hippoc. Κνεῦρον dicitur etiam τὸ κνῆρον: vt Gal. tradit. Pro eodem scribitur & κνέωρον apud Dioscor. l. 4. c. 173. quod præterea significat instrumentum quo cauatur cibus. Κεγχρίτης οἶνος, vinum ex ceiro. Dioscor. lib. 5.

Κνεστὸς, ὴ, ὸν, lectus, concisus, vel rasus. Athen. li. 11.

Κνέω, scindo, idem quod κνάω, ex quo & derivatum est. Item radula calcem rado. Schol. Aristoph. ab Hesych. exponitur etiam λυτῶν καθαρτοῦν ἢ γραφεῖον.

Κνήθω, ῶ, ου, scalpo, fico. ¶ Item prurire facio, pruritum moueo, titillo. ¶ Item irrito, ad iram prouoco, vio. Aristot. in probl.

Κνήθομαι, prurire. 2. epist. ad Timoth. c. 4.

Κνησμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo. Alex. Aphr. l. 1. probl. Philo de vita M. l. 1. Item metaph. apud Plut. de discern. adulat. ab am.

Κνησμώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν. pruritum excitans: vel pruritū excitanti similis. κνησμοεὶς, idem quod κνησμώδης. in Hippiatr.

Κνησσάω, & κνησσόω, ῶ, prurio: vt ἢ κεφαλὴ ἀφορεφαμένη τῷ σκῷ μᾶλλον κνησσᾶν αὐτῷ ποιεῖ. Pro eodē dicit & κνησσᾶν. apud Plut. (in Greg.

Κνηθμὸς, οῦ, ὁ, pruritus prurigo.

Κνηθόω, ῶ, prurio, idem quod κνησσάω.

Κνῆφος, ὁ, idem quod κνησμὸς. Suid. Item vertica.

Κνίζω, ίσω, (it idem à κνάω deductum) seco, rado. Eustathius exp. summa & leuiter derado. Exponitur etiam, scalpo, scarifico, vellico. Item pruritum moueo, pruritum excito: vel vriceæ in modum pungo seu vro. Appian. Συφακὶς ἄρα τὸν δ' ἱππόστολον ἵρυε ἔκνισε τῆς παιδὸς. pruriebat amore puellæ captus. Sic Aristoph. in vesp. καί με κνίσσουσ' ἔκνισε, pessimis probris me vsit aut vellicauit. Exponitur etiam, peruello, stomachū facio & indignationem cieo, molestus & grauis sum scrupulum iniecio, solicitudine afficio. Herodot. ἔκνιζε Ξέρξεα ὀργήν.

Κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor & tangor: vel vroc amore. Athen. lib. 13. Theocr. idyll. 4.

Κνίσμα

Κνισμα.τὸ, vellicatio. Suid. item pruritus, ignes quibus amantium pectora vruntur Basil. in Libanio.

Κνισμός, ὁ, pruritus prurigo, adeo quod κνησμός. Athen. l. 3. item peculiariter, pruritus venereus. Aristoph. in Pluto. Item desiderium & turgium inter amantes, Alciphron & Plut. Eust. etiam Μῆδ. τι κνισμοῦ καὶ νάρθηκος. Athen. lib. 14. Ponitur & inter species saltationis. Poll. l. 4. c. 14.

Κνισμώδης, ὁ ἡ, pruriens. Gal. (6. c. 9.

Κνισθείς, ὁ, concitus, vel derasus, abrasus. Athen. l. 9. Poll. l. 1.

Κνίσμα, ὁ, q. d. sculptura. Eust. ex Anacreonte.

Κνίσσα, idem quod κνίζω. Hesych.

Κνίδη, ἡ, vrtica (a κνίζω, vt vrtica ab vro.) Theocr. id. 7. ἐν κνίδῃ ἀνοῖ καθήδ' ἐνεῖ. vide & Diosc. l. 4. c. 94. & schol. Nicand. ¶ Item piscis nomen, de quo Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. & Athen. l. 3. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνίς. apud Oppian.

Κνίδωσις, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam & pruritus qua is ab vrtica excitatur: pruritus siue prurigo, aut vredo, qualis vrticæ herbæ piscisve contactum sequitur.

Κνίω, rado, scalpo. idem quod κνίζω κνάω & κναίω. ac eiusdem originis. Aristoph. in Thesmophr. Οὐδὲ πόδα μάκιστον ἕλκων πλὴν θίρας. Philoponus apud Eust. Doricum esse tradit. ab Ionibus tamen & Atticis etiam vsurpari.

Κνώδων, τὸ, scabies, prurigo vel φθορά. Eust. ex Hesiodo de filiabus Proet. εἰ γὰρ σφῶν κεφαλῆσι κ' ἐπὶ κνώδων ἀνεῖεν.

Κνῶμα, τὸ, scalptura, seu ἡ ἐρεμαίου κνησμός. vt Suid. expo. Aristoph. in concion.

Κνύζω, scalpo, rado. Etym. Gal. apud Hippoc. etiam ψοφέω.

Κνυζόμαι, lamentabiliter & querebunde gannio, seu vlulo. Suid. προσκυζόμαι, (comp.) gannitu appello seu inclamo. Philostr. in heroi.

Κνύζα, ἡ, scabies, prurigo. Eust. ¶ Item ἡ κόνυζα. conyza, cunila seu cuotilago. Theocr. id. 1. 4. & 7. vide Diosc. l. 4. c. 365.

Κνυζωδῶ, ῶσω, scabie infesto, scabie fœto seu deturpo. Item simpliciter deformo, deturpo. Ody. ρ. κνυζώσω δ' ἑ τοῖον ὅτι πάμπαν ἀφείκοιλλ' ἐέλτε.

Κνυζάω, hoc κνυζῶ, gannio, proprie de canib. querebundum vlulatum edentibus. Quidam exp. gannio adulatorie & querebunde. Theocr. id. 6. ἐγὼ δὲ νὼν αὐτᾶς ἐκνυζάτο ποτ' ἰσχὶν ἀμοῦ χ' ἰκόλα. Sic Aristoph. in Vesp. Ἀναβαίνετ' ὦ πόπαπα, καὶ κνυζώμεθα. Αἰτεῖτε κἀγὼ δολεῖτε κἀγὼ δ' ἀμφοῖν. Metaph. de infantibus apud Theocr. id. 2.

Κνυζηθμός, ὁ, gannitus, canis adulatorius & querebundus. Od. π. Dicitur & de infantum vagitu apud Eustat. & Athen. l. 9. Accipitur etiam pro rugitu, apud Oppian. l. 3. de venat.

Κνυζημα, τὸ, item Herodot. in Euterpe.

Κνυφόεις, ὁ ἡ, Gal. in lex. Hippocr. exp. κνησμός. pruritus. item (ex aliorum sententia) ξηροφθαλμία. lippitudo sicca.

Κνυφώδης, ὁ, cuiusmodi infectus est ficus infestans, vt testatur Aristoph. in amb. & Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 17. Est & vermiculus qui velin vite nascitur, eiusque oculos turgentes rodit, vel in folliculis vini, vt docet idem Theophr. hist. pl. li. 2. cap. vlt. Pro eodem dicitur & κνιφ.

Κνυπός, ὁ, expon. parcus, tenuiter viuens. Dicitur & κνυπώς.

Κνυπώω, parcitas. Suid.

Κνυττω. κνίσσα κνώδων, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex primum ex Κνάω.

Ἀκανθοκνάω, ὁ, spina dorsitita dicta quod bruta eam κνᾶσαι (scabere, seu scalpere) non possunt, sed opus sit, vt ab alio fricentur seu distringantur, proprie in solis quadrupedib. Od. κ. Τόσσ' ὁ γὲ ἐκβάντ' ἐστὶ κατ' ἀκάνθας μεῖζε κνᾶσθαι πλόξαι. Eli. & herbæ nomen, apud Nicand. in Ther.

Ἀποκνάω, ῶ, scabo, scalpo, abrado, erado. Hesych.

Δορύκνιον, τὸ, dorycnium herba de qua Dioscor. l. 6. Plin. sic appellatam scribit, quod cuspides in præliis ingerentur illa passim nascente. Demophon autem quod ad inferendam mortem pars τοῦ δόρατος vires habeat.

Ἐπικνάω, insuper scindo, insuper rado. Aristoph. in amb. & Il. λ.

Κατακνάω, concido, disseco. Aristoph. in Vesp. Exponitur & derado, abrado, distingo, defrico. apud Diosc.

Κατάκνησις, cultrer quo caseus deradimus seu abradimus. Hesy.

Προσκνάω, ad aliquid scalpo, affico, prurigo affico. Xen. apom. l. 1. πρὸς κνᾶσθαι τοῖς λίθοις. Apud Greg. Nazia. τοῖς ἀκοῦσι προσκνάουσι, quibus aures pruriunt & mulcentur.

Τυροκνήστις, radula seu cultellus quo caseus raditur. Eust. & Suid. Apud Hesych. scribitur τυροκνῆστις. Dicitur & τυρόκνη pro eodem. Suid.

Composita ex κνάω.

Ἀποκνάω, tædio afficio & molestia, malè habeo, affligo, vexo. Luc. ἀρὰς τοῖς γυναικεῖοις ἀποκνᾶν μετρίως. Νικοκλῆς μὲν Plato de rep. l. 3. ἀποκνᾶν πρὸς τοῖς ἐκεῖνον ἔφη ἄλλα. ὅς ἐστιν πολλά. ¶ Itē obtundo, enecor (loquacitate & ingrata auribus nostris dicendo.) Dem. contra Mid. Ἀποκνᾶν μὲν οὖν ἔφη καὶ ἀνιᾶσθαι καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. ¶ Item exhaurio. Xen. Hell. 2.

Ἀποκνάομαι, tædio afficior affligor obtundor. Greg. & apud Dion.

Ἀπόκνησις, molestatio, vexatio. Hesyc.

Διακνάω, corrumpo, vitio, fœdo. Aristot. l. 2. de cœlo. Item molesto molestia, afficio, vel tabefacio, macero. Aristoph. ἔγκεκνᾶμαί τις πόδ' ὑπὸ δεσμῶν διακνᾶς ἐμέ.

Διακνάομαι, maceror, tabefacio, apud eundem Aristoph.

Composita ex Κνάω.

Ἐγκνάω vel διακνάω, intero (radendo nimirum) vngue vel radula carptim intero. apud Nican. in Ther.

Καταγκνάω, derado. Aristoph. ¶ Item puritum commoneo, prurire facio, titillo.

Καταγκνάομαι, derador. Itē purigineni seu tinillationē patior. Προσκνάω, adrado, affrico. Plut.

Composita ex Κνίζω.

Ἀποκνίζω, vellico, vngue aliquid abscindo vel eximo, vel abrumpo. Athen. lib. 7. Item vngue vulnero. Aristot. hist. an. l. 5. item dedolo, extenuo. Reg. l. 4. ἀποκνίσας τὸ ξύλον.

Ἀπόκνισμα, τὸ, fruitum rei alicuius, propriè vngue abscissū seu abruptū. Item generaliter, segmentū, vt exp. apud Aristoph.

Ἀπόκνισις, vellicatio, abscissio quæ fit vngue. Theophrast. de caus. pl. l. 4.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, vngue diruimpo. Aristot. histor. animal. lib. 7.

Ἐκκνίζω, excido, expungo, exerpo, euello. Herodot. in Polymn. Τὸν κνῖζε ἀπὸ τοῦ ἐξέκνισον.

Ἐπικνίζω, in superficie scalpo, vel per summa incido, seu rado, vt apud Suid. ἀποξῦσαι, κρασπεδῶσαι, ἢ ὀπίσω χρῆσθαι.

Ἐπικνίζομαι, in superficie scalpor & incidor. Theoph. hist. plant. l. 4. c. 1. (partes fit.

Ἐπίκνισις, scarificatio, scalptura, incisio quæ per summa

Κατακνίζω, concido. Athen. ¶ Item concido carpo, vellico, vel inpungo, obrecto. Hocr. in Panath. & apud Luc. ¶ Item titillo, pruritum excito.

Καταγκνίζομαι, prurio, titillor. Aristoph. in Pluto.

Καταγκνίδω, pungo, scarifico, q. d. vinca vio vel vrticæ in modum vio seu pungo.

Παρακνίζω, vellico, irrito. Chrysost. ἐπὶ ἐπιφανείας. Item vio pectus alicuius, specialiter amore vio, amore crucio. Chrysost. in ep. ad Corinth. 1. c. 10.

Περικνίζω, circumscalpo, circumvellico, circumcarpo: in Epigr.

Πυκνίζω, prurius stimulos subdo, titillo. Item calcar subicio, extimulo, incito. Philo de vita M. l. 1.

Υπεκνίζομαι, prurio libidine, amore vror. Xen. apom. l. 3.

ΚΝΕΦΑΣ, ους, τὸ, caligo, tenebræ, nox, in crepusculo, in media nocte. Sic Il. ε. ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γοῦνα. Exponitur etiam, vitima noctis pars vt apud Xen. κνέφα νυκτὸς, subdiscedit. Eustathius genitivum singul. regulariter formatum insultarum esse tradit, pro eo autem dici κνέφους. apud Aristophan. in concion. tanquam à nominat. κνέφος, quod pro κνέφας vsurpari testatur Etym. * Vtrique autem tum Etym. tum Eustath. κνέφας seu κνέφος dici volunt quasi κενὸς φάος. Sunt & qui simpliciter à κνέφος deducant.

Κνεφαῖος, ὁ, tenebrosus, obscurus. Item κνεφαῖος aliquid facere quis dicitur, quum id fit ab tenebras matutinas, vespertinas aut nocturnas. Aristophan. Vesp. Ὁ δὲ κνεφαῖος κνεφαῖος ἐπὶ τὴν κεγχρεὰν δὴ. Sic & apud eundem in Pan.

Composita.

Ἀκροκνέφος, ὁ, ἡ, vespertinus. Luc. in Lexiph. ἡμέρας τοῦ ἀκροκνέφους μετὰ τὴν ἑλλαβὴ ὁ Δημόκριτος.

Ἀκροκνέφιος, idem Method. in Ep. ἐπιτίλλει ἀκροκνεφαῖος.

Ἀμφικνέφος, undique caliginosus seu tenebrosus, circumquaque nebulis septus.

Κνέω, κνεύω, &c. vide in Κνάω.

ΚΝΗΚΟΣ, ου, ὁ, Helychius dicit esse speciem quadrupedis minoris. Eius seminis cum herba sua meminit Dioscor. l. 4. c. 100. scribens inter alia ferre eam florem croco similem, semen album & rutilum, oblongum, &c. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4. duas esse species τὸ κνῆκον tradit, ἥμερον & ἄγριον. Scribitur & κνίκος per ι apud Dioscor. Arist. Gal. Act.

Κνηκός, ὁ, expon. flauus, rutilus, luteus, croceus, item albidus. Pro eodem dicitur Doricè Κνακός, vt apud Theocr. idyl. Ἐκ μὲν γὰρ λαστεῖα δ' ἀνύσεις ἐκ τρόφιον Κνακὸν δ' ἐμὶ ὄμμασι. vide schol.

Κνήκινον, ὁ, ἔλαιον, cnecinum oleum quod & Κνηκίλαιον, apud Dioscor. l. 1. c. 45. Scribitur & κνίκινον, apud Dioscor.

Κνηκώδης, ὁ ἡ, cnecoo similis, ad cnecum proximè accedens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. Scribitur & κνικώδης, apud eundem.

Κνηκῶν, cpitheum aquilæ apud Theophr.

Κνηκωνόεν, habens colorem cneci. Theocr. idy. 3.

Κνικίας, ὁ, dicitur bonus. apud Suid.

Κνιμός, vide in Κνάω.

ΚΝΗΜΗ, ἡ, tibia cruris, sura. Galenus exactè diuidit in tres partes μηροῦ κνήμης, τὸ ἀπὸ Ἰλίου τὸ κνῆμα τὸ πρὸς τὸ ἐκτὸς ἔξω, &c. καμάτου παλαιοῦ μαρναμένοιο. Xenoc.

Hesiod. 4. ἐξηκμασμένος ἢ τῆς κνήμης ὑπερέχει καὶ ἐξ ἀδ ἐωθὲν ἀφρόντιστον. ¶ Κνήμαι dicunt etiam tibiæ in rota, similitudine tibiæ in animantibus, vt docet Eustat. & Poll. Lysias has appellat κνήμας, teste Polluce.

Κνημιαῖος, α, ον, tibialis, ad tibiam spectans, apud Hippocr. Pro eodem scribitur & κνημῖος, apud Gal.

Κνημία, ἡ, radius rotæ, idem quod κνήμη. Poll. lib. 10.

Κνήμιον, οῦ, τὸ, tibiale, ocrea. Od. κ. αὐτὰρ ἐπὶ κνήμῃσι θέσαν κνημῖδας ἑκάστῳ, ἐξ δ' ἐπὶ τῷ ἐκάστῳ πλεκτὸν. Sic & Il. γ. & τ. & apud Athen. lib. 14. ¶ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radij Poll. ex Lysia.

Κνημός, οῦ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit seu loca montis pede ipsius altiora. Il. β. Τὸν ἑ κὰ κνημοῖσι. Sic & Il. ζ. & Od. δ. Quidam etiam κνημὸς exp. loca densa, teste Eustath. ¶ Item κνημὸς dicitur ἡ ἐξοχὴ τοῦ, Argivorum lingua, vt tradit idem Eust.

Κνημοτρόφος, ὁ, idem quod κνημός. Dion. Alex. de situ orbis.

Composita.

Ἀκνήμων, ον, ὁ, ἡ, q. d. capricornis epithetō Priapi in anth. epigr.

Ἄκνημος, tibiis seu cruribus carens: vel qui non habet suras.

Ἀνακνήμιον, ου, τὸ, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ pars fola ferè cutè contecta in quam musculorum moventium tibiam tendines inserunturGal. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Aristoph. in Pluto. Νυνὶ δὲ καὶ φλοῖον ἐνέκνημα.

Ὑπερκνήμια seu ὑπόκνημα, tibiæ pars posterior: sura. Gal. & Artill. hist. anim. l. 1. c. 15.

Εὐκνήμος, qui bonis seu pulchris tibiis est. Poll. l. 2. c. 23.

Εὐκνήμης, ου, ὁ, ἡ, bene ocreatus vel pulchris tibialibus vestitus. Iliad. α. & γ. Synecdochicè accipitur pro, benè armatus.

Κοντοκνήμος, malas tibias habens: Panum epith. apud Theocr. Idyl. 1.

Ὀκτώκνημος, octo radios habens; rotæ epitheton. Il. ε.

Ὁλόκνημος, integras tibias habens & nulla ex parte mancas aut mutilas. Athen. l. 3. & 6.

Περικνήμιον, exterius os cruris & minus; focile minus. Aristot. & Poll. lib. 2.

Παχύκνημος, cui sint pingues suræ. Aristoph. in Pluto.

Περικνημὶς, ίδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. Hesych.

Πολύκνημος, saltuosus, multos saltus seu colles habens. Il. ζ.

Προκνήμιον, cruris os interius & maius: focile maius. Aristotel. & Poll. lib. 2.

Σαπρόκνημος, cui putridæ tibiæ sunt & τὰ σαπρόκνημα ἕλκη, vlcera putrilarum tibiarum. Diosc. l. 4. c. 84.

Φιλόκνημος, tibialium seu ocrearum amans: Item studiosus armorum. Hesych.

Χαλκεόκνημος, æreis induti ocreis. Item (synecdochicè) æreis armis induti. Hom.

Κνισάω, κνίσημα, κνίσης, &c.
Κνίσα, κνισή, vide in Κνίω.

ΚΝΙΔΙΟΝ, ου, τὸ, cnidium, granum, quod potus κνιδεῖος κόκκος dicitur.

Κνιδέλαιον κόκκου, idem quod κνίδιον. Dioscor. lib. 1. c. 25. Ἔστι δὲ καὶ ἔλαιον dicitur quod & κνιδέλαιον dicitur, oleum è cnidio grano, ibid. Scribitur & κνιδῖος apud Athen. lib. 2. * A Cnido insula, vnde & κνίδιαι γνάθοι, apud Gal. quas ediderunt olim εἰς Νῆσον Κνίδον ἰατροί.

Κνίζα, Κνίζω, &c. vide in Κνάω.
Κνίζος, &c. vide in Κνέος.

ΚΝΙΣΣΑ, siue κνίσσα, ης, ἡ, nidor arularum seu pinguedinis incensæ fumus. Interdum vapor & odor ex carnibus quæ torrentur, siue assantur. Aristot. meteor. l. 4. Il. α. Κνίσσῃ δ' ἄμφιτο δῖον ἐπιστάξασα ἐοῖσι κατ' ἄντα. Sic & Il. θ. Metaph. apud Plut. de præc. san. ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κατὰ δόξης ἀγουσῶν. Item ipsa pinguedo, arula aut adeps. Il. α. Od. μ. & alibi. * Eust. ex Herod. à futuro verbi κνίζω, tradit fieri κνίσσα, quæ extensionem quidem ἢ, accipiat, significet autem τὴν κατ' ἀλήθειαν δὲ ἢ ἐπιφάνειαν ἀναφορὰν τοῦ ἐπιφανοῦς ἀποσημαίνουσα.

Κνισσός, οῦ, ὁ, dicitur esse λόγος, sermo, carillo. Eust. in communi phrasi notum esse tradit & vsitatum. Hinc κνισσότερος, nidoris appetentior, gulosior apud Athen. lib. 12. ¶ At κνισσῶν τὸ (propatoxyt.) Eust. idem esse dicit quod κνίσσα.

Κνισσώδης, ἐς, & κνισσηρός, ά, ό, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus. Od. κ. & Ath. l. 9.

Κνισσώδεις, ὁ, ἡ, idem. Arist. hist. anim. l. 4. c. 8. & lib. 3. de part. animal.

Κνισσῶδες siue κνισσῶδες, ους, τὸ, exigua pinguedo. Suid.

Κνισσοῦν, nidore inficio seu tepico. Demosthen. contra Midiam. κνισσῶν καπνῷ καὶ ζεσταίνοντες. Item vaporo, suffio. Luc. κνισσῶν τοὺς κωμῳδοὺς.

Κνισσόω, idem. Athen. lib. 4. κνισσοῦν δ' ὄψιμα. Exponitur etiam, fumigo, in fumum redigo. Alex. Aphr. ὑπεκφυσῶν ἰχθὺν κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται, piscis deussus fumigatur & euanescit, vel in nidorem abit.

Composita.

Ἀνίσσητος, ου, ὁ, ἡ, nidoris siue pinguedinis expers. Plut. symp. 4. & in præc. sanit.

Πολυκνισσος, multo nidore fumans aut redolens. Nonn.

Κνυζᾶς, κνυζᾷ, κνυζάω, κνυζῶ, &c. vide in Κνάω.

ΚΝΩΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bestia animans. [* Hesy. & schol. Aristoph. volunt propriè dici de bestia marina seu aquatica veluti κνωδάλων, hoc est, ἐν τῇ ἁλὶ κινουμένων. Homer. verò & cæteri poetæ vsurpasse etiam pro bestia terrestri ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἀλόγου ζῴου.] Odyss. ρ. Οὐ μὲν γὰρ τι φύγοιεν βασιλῆος θυμὸν ἐνιόλης Κνώδαλον ὅστις ἐόν εἴξῃ. Et Hesiod. in Theog. Κνώδαλα ἐκ τοῦ πέφυκε φόβῳ ἀδάμαντος ἀλκεινά. Aeschyl. in Prometh. vinct. boues quoq; & iumenta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine intelliguntur, & τὰ μικρὰ ζῷα, apud Nic. in Ther. v. 98. Insecta quoq; noxia idem Nic. in eodem opere, vers. 759. κνώδαλα appellat. Vermes quoque in Anthologia vocantur κνώδαλα.

Κνώδων, vide in comp. ex Ὀδάξ.
Κνωστῶ, in comp. ex Ὀστῶ.
Κνῶψ, in comp. ex Ὀπτῶμαι.

ΚΟΑΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, exp. stolidus, amens. Aristoph. in eo. Ἀλλ' ἐστὶ τοῦ μαθητοῦ κοαλεμοτέρου ἀγκυλοχείλης Γαμφωλῆς ὁ ῥαιστὴς καὶ κοαλεμοτέρου μαθητοῦ. Et paulò post. Ἀλλὰ σιφαῖν κοὐδὲν ἐστιν ἢ κοαλεμοῦ, vbi schol. exp. τὴν ἀνοίαν. * Suid. ait hanc dictionem compositam λόγῳ ἢ ἀλιμάτου καὶ ἢ κοεῖν, τυτθίζειν, inque κοάλεμον dici τὸ ἀνόητον & ἀλιμαῖον καὶ μωρὸν, id est, νήπιον siue ἀνόητον μῦθον. Idem etym. affert schol. Aristoph. Eustathius scribit ἢ ἐν τῷ κωμῳδίᾳ κοάλεμον esse ἢ ἐν τῷ κοεῖν, quod est νοεῖν ἀλόγιστον.

ΚΟΑΞ, ακος, ἡ, est [seu imitatio vocis] ranæ, apud Aristoph. in ranis. Βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ. Vnde Lat. coaxo, id est ranas vocitanto.

ΚΟΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, loquax, adulator, impostor. Aristoph. in Ran. Μετ' ἀγερωχίας μετὰ κοβάλου, ἀστεῖος ἀστεῖος μετὰ φαυλότητος. Sic & in equit. Κόβαλος ἐστὶ, deceptor & impostor es. Et rursum in ran. Ἡ μὲν κοβάλου ὄντ' ἀεὶ καὶ δόλιον, schol. exponit, ἀπατεωνικὴ κακόνοια impostoria & fallacia, malefica & improba: innuēs etiam κοβάλους dici quasi κακοβούλους. ¶ Itē, adulator seu adulatorius, apud Arist. h. an. l. 8. c. 12. [de octo anc.] ἐστὶ γὰρ κόβαλος καὶ μιμητὴς καὶ ἀνθρωπόμορφος ἀλίσκεται] ἀπαλοῦς θαττον τῇ θηρᾷ. Hesych. tradit à quibusdam exponi etiam μάταιος, futilis, vel stolidus. * Aristophanis schol. scribit κόβαλον dici, lusum iocumque coniunctum cum dolo & fallacia & κόβαλα vocari versutias, allonas, fallacias seu ψεύσματα κλεμμάτα. ¶ Idem schol. scribit κόβαλος esse dæmonas quosdam Dionysiacos, asperos & inutes. Item ab antiquis vocatos fuisse latrones qui clama aimati prædatum exibant. apud Aristoph. reperitur & cum gemino λ.

Κοβαλεύω, lum κοβαλεύω, decipio. Suid. & Etym. innuunt esse arbena paulatim pretio ad me conuerto.

Κοβαλεία, impostura quæ ioco fit deceptio ludicri speciem habens. Item adulatio ab improbo & malitioso homine profecta, hoc est, dolosa & pernitiosa. Scribitur & κοβαλία.

Κοβαλικεύω, dicitur pro κοβαλεύω.

Κοβαλικεύμα, τὸ, idem quod κοβαλεία siue κοβαλία, astus, versutia, deceptio, impostura: vel etiam facinus astutum & dolosum. Aristoph. in equitibus.

Composita.

Ἀνεπικοβάλος, ου, ὁ, nequam impiobus, veterator. Suid. & Hesyc.

Ἐπικοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumuenio. Aristoph. in equit. γέροντας ἡμᾶς ἐπικοβαλικεύεις.

ΚΟΒΥΛΙΣ, ιδος, ἡ, radula: & quidē ea qua caseus raditur. Poll. l. 10. c. 24. ex Philem. Ὀρῶ μικρὸς κόρυς καὶ κόβυλιν καὶ τυρόν.

ΚΟΓΧΗ, ἡς, ἡ, concha, seu ostreum marinum & aquatile. apud Athen. lib. 3. ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Ibidem. Aristot. τὰς κόγχας ponit sub genere ostreorum. ¶ Item mensura quæ conchæ capacitatem æquat. Hippocr. de nat. mul. ἢ κοτύλη ἡμιφόρτιον κόγχας. Et de morb. lib. 3. δίδου ὕδωρ ἢ μικρὰ κόγχας. ¶ Item vasculum conchæ in modum concauum & scutulatum: vt κόγχη κεραμεία, apud Hipp. concha testacea seu figlina. ¶ Item oculi cauitas, teste Poll. * Etymol. vide in κόγχυλος.

Κόγχη, ἡ, ὁ, ἡ, idem cum κόγχη, concha, ostreum marinū. Paul. in Act. κόγχης θαλασσίας ὄψῃ πάντας ὁνείρους τοῦ κόγχου Νίδου. Item concha, i. vas quo in implendo & depiendo vtuntur, scutulata testa. Diosc. l. 1. c. 31. Item mensuræ quoddam genus tantum capiens quantum concha. apud Hippocr. Ab eiusdem similitu-

similitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium seu caluam capitis: nam & ipsa est scutulata. Eandem ob causam umbonem clypei Polybius in Epit. κόγχον appellat. Item κόγχοι nominantur (teste Poll.) cauitates oculorum, cauitates illæ in quibus oculi latent, nam & sua figura concham repræsentant.

Κογχίτης λίθος conchites lapis. Paul. in Att.

Κόγχη, ἡ, ὁ conchula, apud Athen. l. 4.

Κόγχος, putamen ostrei, seu id quo integitur ostreum, quódque abiicitur quum comeditur. Poll. lib. 6. c. 15.

Κογχυλία, ἡ, ostreum seu purpura κόγχη. Hesych. & Suid.

Κογχυλίον, τὸ, conchylii, concha. Plin. li. 9 c. 36. Dicitur & de quadam concharum specie, expetitæ non mensis solùm, sed & vestium infectionibus, vt docet Plin. Inde κογχυλίου ἀρκεῖν vocant floccum lanæ conchylij sanie infectæ, apud Gal. περὶ κρ. τοπ. lib 3 Sic etiam nominatur lana seu vestis conchylij cruore infecta: vt apud Gal. κογχυλίῳ βεβαφὼς ἱμάτιον, conchylata lana autem obuta. Dicitur interdum & de testa ostrei, vt κόγχη, & κόγχος, vt scribit schol. Aristoph. *Sunt autem κογχύλια (authore Athen.) dicta ἀπὸ τοῦ κεχυμένου.

Κογχυλιάτης, ου, ὁ, qui conchylia venatur, conchyliatius, seu conchyta.

Κογχυλίας λίθος, lapis conchylias. Hesych. & Poll.

Composita.

Ἀνακογχυλίζω, sine ἀνακογχυλίζω, exp. ἀνακαρκαρίζω, vt apud Plat. in Symp. ὕδωρ εἰς ἀνακογχυλίσαν, aqua fauces colluit gargarizata, stromque legitur & apud Poll. lib. 2. & 6.

Ἀνακογχυλισμός, ὁ, gargarizatio oris, ablutio. Athen. l. 5.

Ἀνακογχυλιστήριον, τὸ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari solet. vel potius Plato o comicus apud Poll. l. 6. c. 3.

Ἀπακογχίζω, conchas demo seu depeco, apud Diod. l. 1. c. 33.

ΚΟΔΟΜΕΓΩ, hordeum frigo seu torreo. Item in furno frigo aut in aliquo vase. Hesych.

Κοδομαλίστης, ὁ, qui hordeum frigit & torret. Hesych.

Κοδομαστήρια, τὰ, quæ frigit torréque hordeum, apud Pollucem.

Κοδόμεον, τὸ, instrumentum quo ad frigendum hordeum vtebantur, teste eodem Poll. lib. 6. c. 10. furnorum. Pro eodem dicitur Ionicè κοδόμιον.

Κοδόμιον, τὸ, idem quod κοδομαστήρια, qui in furno hordeum torret. Poll.

Κόθ[illegible] in Nota.

ΚΟΘΟΡΝΟΣ, ὁ, cothurnus, cal. camentum vtrique pedi aptum seu vtrique sexui conueniens, & virili & muliebri. ob id πανδοξότατον Theramenem vocarunt εἴτε τὸ εἰς τὴν πόλιν ἀμφοτερόποδι: adeoque ipse Theramenes, apud Xenoph. Hellen. 2. dicit ἀμφοτέροις χρῆσθαι μοι καὶ ἀμφοτέροις πορεύεσθαι ἀρμόττειν &c.

ΚΟΓ[illegible], vox seu mutatio vocis porcellorum, apud Aristoph.

Κόϊ, ον, vocem illam porcellorum mirari, grunnire. Aristoph. in Acharn. γρυλλίζετε καὶ κοΐζετε.

---

*ΚΟΙΛΙΑ, ας, ἡ, venter, alum, ventriculus. apud Atheo. soluere seu resoluere alium: apud eundem ὑπὸ τῆς κοιλίας, subducere. Et contrà apud eundem ἐρρωμένη κοιλία, fuitit alum. κοιλία, venter. Aristoteli dicitur illa corporis cauitas, in quam cibos deuoratur. & prima concoctio peragitur. Significat etiam omnem cauitatem in profundo positã, vt cerebri, cordis, iecinoris & reliquarum partium. Quum de ventre inferiore tantùm dicitur articulo imprimitur præpositio. vt annotant Galenus & Philotheus Aphor. 20. sect. 6. ¶ Κοιλίας accipi etiam pro omasio, annot apud Aristoph. in Plato. ὥσπερ αὐτὸς προσελθὼν ἀφῆκε τὸ φρέαρ τῆς κοιλίας. ¶ Apud Polyb. quidam accipi volũt pro cadaueribus. ¶ Item κοιλία, canalis per quem aqua ducitur. Hesyc. *Deductum est a nomine κοῖλος.

Κοιλιακός, ὁ, cœliacus, alutous qui eo morbo laborat qui & ipse κοιλιακὸς πάθος dicitur & κοιλιακὴ νόσος, aut διάρροια.

Κοιλιώδης, ος, ὁ, ἡ, ventrosus, vel ventris speciem gerens.

Composita.

Δυσκοίλιος, ὁ, ἡ, cui alum est solutior. vel aluo incommodus. Cel. l. 6 c. 22. cui contra εὐκοίλιος.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, intestina, interanea. Poll. lib. 2. ἐγκοίλια dicuntur etiam nauium costæ, ligna transuersaria in ipsa naui κοίλῳ. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Εὐκοίλιος, bonam alum faciens. Εὐκοίλια, medici vocant quæ mediocrem alum solunt, dos tamen quam natura sua sponte facerent. Dioscor. l. 1. c. 134. Athen. l. 8.

Μεγαλόκοιλος, qui magno seu amplo est ventre.

Μικροκοίλος, qui parvo est ventre.

Μονοκοίλος, vnicum ventrem habens.

Πολυκοίλος, qui multos habet ventres.

Πρωτοκοίλος, versus dicitur in cuius medio syllaba redundat (sic. vt contrà λαγαρός, in quo brevis per longa ponitur) vt primo versu Iliad.

Σκληροκοίλιος, duro ventre seu dura aluo est. apud Athen. & Diosc. l. 5. c. 27.

Ὑγροκοίλιος, qui humida seu fluida aluo est.

ΚΟΓΛΟΣ, ου, ὁ, cauus, cócauus. Hesiod. in Erg. Ἐν κοίλῳ καλάμῳ, in ferula caua. Il. φ. Κατὰ κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cauas naues. Apud Xen. & Synes. dicitur κοίλη ναῦς pro ventre nauis seu concaua parte. Κοῖλος ἄργυρος, apud Aristot. l. 2. Oecon. argentum in vasa redactum. Κοῖλον ἀργύριον apud Plut. exp. argentum cælatum. Et τὸ κοῖλον, loca caua, sinus, cauus recessus habentia. apud Theophr. Τὸ κοῖλον inflationuẽ etiam capitis, pro cauitate, siue cauus recessus, locus cauus. Τὰ κοῖλα τῆς γῆς, caua terræ, seu cauæ cauernæ. Sic Κοῖλον χειρὸς & Κοῖλον ποδός, cauitas manus & pedis, vola: seu caua manus, cauus pedis. ¶ Κοῖλα dicuntur etiam caua lateris, ilia. Aristot. lib. 9. de par. animalium, πρὸς τὰ κοῖλα λέων αἰδοῖα, parte ilium ieo infimus est.

Κοιλότης, ητος, ἡ, cauitas, concauitas. Apud Athen.

Κοίλωμα, τος, cauum, cauitas. In oculo autem κοίλωμα, dicitur vlcus in cornea oculi tunica rotundum & amplius latiúsque bouyo, sed minus profundum: nascitur autem circa Iris.

Κοιλαίνω, cauo, caum seu concauum reddo. Athen. lib. 11. Apud Phocy. Κοιλαίνειν τὸν Παφίου, exp. in cauo aliquo mentis recessu recipere.

Κοιλάς, ὁ, ἡ, caua vallis, conuallis. Herod. lib. 2.

Κοιλιάδες, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll.

Κοιλιαστυλή, quomodo hue pertineat, vide suis locis.

Composita.

Ἄκοιλος, ὁ, ἡ, qui cauus non est, in quo nihil cauum est, cauitatis expers.

Ἀμφικοίλος, vtrinque cauus. Suid.

Ἀνακοίλος, cauus, concauus, idem quod Κοῖλος.

Δικοίλος, cauus.

Ἐγκοίλος, intiorum cauus. apud Athen. l. 11. ἐγκοίλοις πεπτηότες. Apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἐγκοίλοι ἰσχυρῶς, ἠμαυρωμένοι, oculi qui vehementer subsederunt.

Ἐγκοιλαίνω, incauo, cauo, excauo.

Ἐγκοίλωσις, excauatio.

Ἐπικοιλίς, ἰδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll. Veteribus significat extremum ambitum genæ superioris.

Ἰσοκοίλος, æqualis concauitatis. Plut.

Ὑποκοίλος, aliquatenus cauus, aliqua ex parte cauus: vel etiam in imo cauus.

Ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ superiori respondet.

ΚΟΙΜΑΩ, ῶ, Ι. ἄσω, dormire facio, vel potiùs cubare facio, in lecto colloco. Od. γ. Τὸν δ' αὖτε κοίμησε γοήτων ἐν θαλάμῳ Νέστωρ. Æschyl. in Prometheo vincto. ἀλλ' ἔστρα μὲ κοιμῷ ὕπνῳ Metaph. etiam capitur, vt sopio apud Latinos: vnde dicitur Κοιμήσεις ἄνεμος & Κοιμῆσαι εὐδίαν. Etymon, vide in κεκμάσμαι.

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratia, reclino ad capiendum somnũ. vt Il. α. Κοιμήσεν' δ' ἐν ἑῇσι δόμοις ἀγανοῖσι θύρῃσι. Sic Od. ω. Δὴ τότε κοιμήσεν ἀγανοῖς ἐν δώμασι θέντα. Ponit etiã dormio, obdormio. vt Il. α. Δὴ τότε κοιμήσαντο θοῇ ἐπὶ νηυσὶν ἐρετμῶν. Et Il. χ. Ὣς ἄρα καὶ τοῖσιν κοιμήσατο χαλκοκορυστής, dormiuit ferreum somnum. Apud Plat. Cicer. exp. pernoctare. ¶ Ἰσὲ κοιμάομαι, morior: vnde κεκοιμημένος apud Atropagitam, mortui. *Deducitur ἀπὸ κεῖμαι.

Κοίμησις, εως, dormitio. Apud Sophoc. in Antigone. κοίμησιν αὐτόχρωτος. schol. exp. στάσεται τοῦ πατρὸς αὐτόχρωτος.

Κοίμησις, dormitio. Ioan. c. 11. Item mors, obitus.

Κοιμητήριον, (q. d. dormitorium) locus in quo dormitur. Apud Athen. lib. 4. Item pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, dormire facio, somnum induco, sopio, consopio. *Apud Sophon. Arace. Κοιμῶ δ' ἄμα Πεμπαῖον Ἐρμῆν χθόνιον δὲ μὲ κοιμᾷ, significat sopotem mortis inducere.

Κοιμιστής, οῦ, ὁ, sopitor. in Spigt.

Κεμάς, ἀδος, ἡ, hinnulus cerui, vel caprea, dama. Il. α. Ἡ κεμάδι' ἠὲ λαγῷ ἐπιειμένος ἀντιάσειεν. Athen. l. 5. (ex Herodico Babyl.) τὰς ξηβὰς δ' ἑλίσσοντες κεμάδες. Sunt qui dictam existiment quasi κορμάδα, vtpote κεκορμωμένην ἔτι ὑπὸ τῶν ἀστραγάλων, nec audentem se committere lyniis. Apud Hesych. scribitur & gemino μ.

Κοίτη, quomodo hue pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκοίμητος, ὁ, ἡ, non sopitus, non dormiẽs, pervigil, irrequietus. Moschus. id. 2. Θεοκρ. id. 19. Ἀρχὰς ἀκοιμήτοισι κεκαμμένος ὀφθαλμοῖσι.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo, idem quod κοιμάομαι. Xen. ἐπεὶ δὲ ἀνεκοιμήθησαν ὅσον ἐδόκει μετρίως εἶναι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, seorsum dormio, secubo, seorsũ cubo. Plato de leg. ἐὰν δὲ ἀποκοιμᾶσθαι, κἂν ἐκ τοῦ ἀστεος ἐκ τῆς ἀποκοιμήσεως, ἐὰν δὲ ἀρχόντων ἕνεκα. ἢ &c. Ibi pro κοιμάομαι, dormio, apud Xen. paul. 1. ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐπὶ τὰς ἀνδρεῖας τὰς ἀνδρεῖας τε μεθ' ἡμέρας ἀποκοιμηθῶμεν. Iudẽ, ἢ πρὸ ἀν ἀποκοιμηθῇς, ὅλον μὴ πίνειν.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio, dormio super, incubo. Strabo, καὶ ἐγκοιμῶμαι δ' ἐρήμῃ.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι, somno excitor: vt ἐκκοιμηθεὶς apud Platon. exp. somno excitatus. [poet. aphor. lib.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo. vt ἐγκοιμῶμαι. Hip-

Καθεκοιμῶ, sopio, consopio.

Καθεκοιμῶμαι, sopior, consopior: vt πυρὸς δὲ καθεκοιμωμένου, consopito igne, i. extincto. Plut. Item obdormisco, obdormio, vel simpliciter dormio. Herodot. (de Cleobi & Bitone) μετὰ ταῦτα δὲ τοὺς ἵππους ὡς εἶδον τὰς ἡνιοχήσας, καθεκοιμωθέντας ἐπὶ αὐτῷ τῷ ἱρῷ τὰς νύκτας, οὐκέτι ἀνίεσαν.

Καθεκοιμητὸς, [q. d. soporius, seu soporatius] apto ad inducendum somnium. Peculiariter autem καθεκοιμητικὸν appellabatur id epithalamium quod vesperi canebatur ad mediam vsque noctem: sicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, vt tradit schol. Theocriti.

Ἐπικαθεκοιμάομαι, ῶμαι, (Decamp.) indormio.

Κατεκοιμίζω, idem quod κοιμίζω. Exponitur etiam, cõpono aliquem ad somnum capiendum. Exponitur etiam, fum cubicularius. Καθεκοιμιστὴς à Plut. in apophth. pro cubiculario poni testatur Eud.

Παρακοιμῶμαι, iuxta dormio, iuxta cubo, accubo. Παρακοίμησις, accubatio. Παρακοιμώμενος, qui accubat.

Συγκοιμῶμαι, ῶμαι, simul dormio, simul cubo. Item concumbo cõcũ. Συγκοίμησις, concubitus. Eurip.

Συγκοιμώμενος, pro eodem. Plat.

ΚΟΙΝΟΣ, ή, ό, communis. Eurip. in Oreste, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, res amicorum sunt communes. Interdum cum genit. vt apud Plat. de leg. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ μάλιστα δ' οἶ κοινωνεῖν τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, si res amicorũ sunt communes amicos potissimum oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Plato de legib. λέγει κοινοὶ τῶν ἀρχῶν τε καὶ ἀρχομένων. Interdum cum dativo, vt Demosth. pro cor. κοινὸν εἶναι τοῖς τῶν ἀγωνιζομένοις τι καὶ κτησαμένοις. Sic κοινὸν πᾶσι, Eurip. & Xen. in Oecon. Κοινὸς pro κοινωνὸς, vt apud Sophoc. in Aiace. κοινὸς ὁ κοινῶν λυπεῖσθαι ξυνών. Οὐδὲν κοινὸν, nihil communũ, ex Demosth. In Anthol. Epigr. Οὔτι δέ μοι κοινόν τι φόρος Ὀθρυάδαο γενέσθω, nihil mihi commune fuit, nihil mihi rei fuit cum Othryada. Τὸ κοινὸν, commune, communitas. εἰς τὸ κοινὸν in commune. Sæpe etiam τὸ κοινὸν exp. respub. Inter cõtũ τὸ κοινὸν ponitur pro ærario apud Thuc. ¶ Item κοινὸς pro agatus, vulgaris, trialatius: vt κοινὸς λεὼς & κοινοτέρα φράσις, in Anth. Epigr. ¶ Item κοινὸς, conuersatione & societate gaudẽs ac communicans apud Synes. σπουδάζων ἰδίοις εἶμι, μάλιστα γὰρ θεῶν καὶ φιλῶν κοινὸς. Κοινὸς, profanus, impurus, immundus, quo quilibet promiscuè & in communi vtitur. In sacris literis frequentissimum est.

Κοινῇ (adverb.) communiter, in commune. Arist. pol. 3. ἃ μὲν ἀλλὰ καὶ κοινῇ συμφέρει τοῖς φίλοις, quæ communiter vtilia sunt, i. communis vtilitas. Xen. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις, vnà cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γνώμῃ, apud Thuc.

Κοινῶς, communiter. Item in commune, sicut κοινῇ. Thuc. lib. 2. κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἰδίᾳ τῷ ἰδίῳ ἑκάστῳ. Exponitur etiam, vno animo item publicè.

Κοινότης, ητος, communitas. Exponitur & societas. Est etiam nomen vetus ex figuris sententiarum, quum ab vno verbo omnes sententiæ incipiunt, & in vnum desinunt. vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, ῶ, communico, impertio, participem facio. Thuc. li. 1. πάλαι δὲ (χρόνῳ) κοινοῦται τοῖς τῶν ἀνθρώπων κοινὰ καὶ τὰ δεσπόσιν τῆς χώρας. Item communico, i. confero cum exposco. Thuc. κοινούμενοι τῶν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς Λακεδαιμονίοις. Aristoph. in Nub. ἵνα κοινοῦσι κοινωνόν τι φρουντιστὴν ἡμῖν. ¶ Κοινῶ, inquino, polluo. vt Matt. 15. Marci 7. & in aliis Testamenti noui locis.

Κοινόομαι, ῶμαι, idem quod κοινῶνεῖν κοινωνὸν ποιῶ τῶν ἔργων, apud Synes. in ep. ad Phil. Et Herod. l. 1. οὐκέτι δὲ τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινούτο. Thu. l. 8 ἵνα δ' οὖν πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. Item passiuè, communicor, &c.

Κοινεῶν, ῶνος, locus in quo sunt communes omnibus mulieres, lupanar. Hesych.

Κοινωνὸς, ῶνός, cui alicuius rei communio est cum alio, particeps, cõsors, socius. Xen. τῆς πολιτικῆς τιμῆς κοινωνὸς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πράξεως. Plut. Ἰδὲ κοινωνοὶ πολέμου. Sic & κοινωνὸς πόνων. Hesiod. Κοινωνὸς τῆς δεσπότου. Herodiano dicitur is, cuiorum secreta nostra consilia communicamus.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, consortiũ, societas. Arist. Eth. 8 ἡ κοινωνία γὰρ ἡ φιλία. apud eundem lib. de mundo, ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία, communio quæ cum hisce intercedit. Sic Plato κοινωνία μετὰ πρὸς σε.

Κοινωνικὸς, ῶνικὸν, communionis amans, seu societatis. Apud Areopag. κοινωνικὸς est socialis, i. societatis & æquitatis cultor. Apud Lucian. in Tim. κοινωνικὸς τῆς ἑστίας, qui lubentet alios bonorum suorum facit participes. ¶ Κοινωνικὸς ad communionem pertinens, in quo communionis seu communitatis titus obiici autem. vt κοινωνικὸν συγγραμμα apud Eustath. A Plutarcho κοινωνικὰ ἀρετὰ appellantur virtutes in communitate & societate positæ. ¶ Κοινωνικὸς, non excommunicatus, ὁ μὴ ἀνάθεμα τυγχάνων. Basil.

Κοινωνέω, ῶ in communionem venio, commune aliquid habeo, particeps sum. Demosth. κοινωνεῖν γὰρ ἔφη ἡμῖν τοῖς πολιτευομένοις, commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνῶ σοι τοῦ τοῦ hoc tecum habeo commune. Et οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. Xen. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo & potu vti communiter, participem esse cibi & potus. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum esse participem. πόνων καὶ δίκαιον ἔργων κοινωνεῖν, apud Demosth. exp. conscium esse. Dicitur & κοινωνεῖν τινι, cum alio consuescere.

Κοινωνήματα τὰ, commercium. Plato in 1. de rep. Aristot. Pol. 3. Plut. in Lymp. sept. sap.

Composita.

Ἀκοινωνία, ἡ, communio & participatio nulla, commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non est. Arist. polit. 2. cap. 3 διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, quia possessiones non sunt communes.

Ἀκοινώνητος, ον, ὁ καὶ ἡ, qui cum altero non communicat, cuius alter particeps non fit. Plut. in Lycurg. Item qui nihil commune habet cum altero, cui nihil communicatur, qui particeps non est. Greg. Item, qui sibi nihil cum altero commune esse vult, qui alterum participem & consortem ferre nequit. Luc. in vit. auct. Exponitur etiam αὐθάδης, seuerus natura rigidus, exactè rectum verúmque persequens. A Suida exp. ἀκριβής.

Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθαδῶς, rigidè, seuerè, austerè: vt exponitur apud Ciceronem in Epist. ad Attic. lib. 6. epist. 1.

Ἀνακοινόω, ῶ & ἀνακοινόομαι, ῶμαι, communico aliquid cum alio, i. commune ei mecum facio, impertior ei. Pausan. Eliacis 1. ἐνταῦθα δὲ ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὸν ποιμένα. Item communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel rem aliquam, consulo vnà cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo, βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; Xen. Hell. 1. ἀνακοινοῦντο ἄν, τί ἐμέλλοιεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Isocr. περὶ τῆς μητρὸς ἀνακοινοῦν. Xen. ἀπομν. 3. ἀνακοινῶν Σωκράτει τῷ δαιμονίῳ περὶ τῆς πορείας, consulit vocratem. [mun.

Ἀνακοινωσις, ἡ, communicatio. Est & nomen cuiusdam schem.

Ἐπικοινόω, (Decamp.) communico, consilij videlicet capiendi gratia, apud Plat. lib. 11. de repub. τοῖς τοιούτοις ἐπικοινωσάμενοι τὰ ἀγορανόμια καὶ ἀνηγορεύκαντες.

Ἀξιοκοινώνητος, dignus quo cum communicemus, dignus cuius consortium & societatem expetamus. Plato. Polit. l. 2.

Δημόκοινος, publicus minister, tortor, qui & δήμιος, apud Isocr. in Trapez.

Ἐπίκοινος, communis, promiscuus. Herod. ἐπίκοινον τῷ γυναικῶν τὸν μίξιν ποιοῦσι promiscuè cum mulieribus coeunt. Ἐπίκοινα genera in nominibus dicuntur à grammaticis, genera in quibus sexus vterque per alterum apparet: aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas significant: vide Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐπικοινωνέω cõmune habeo. Arist. 2. Oecon. ἐπικοινωνοῦν τὰ πολλὰ ἀλλήλοις ἀνάγκαιον. Et apud Plat. de leg. ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

Εὐκοινώνητος, eunocum communicare aliquid facile est, facilis. Aristot. Eth. lib. 4 εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis facilem se præstans & tractabilem.

Κατακοινόω, communico, impertior. Æschin.

Πάγκοινος omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, consors, idem cum κοινωνὸς. Apoc. c. 1.

ΚΟΙΞ, ικος, ὁ, coix: species τῆς καλαμοφύλλου, vt & ὁ φοῖνιξ teste Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur καὶ ἐν ἄνθεσι. & dicitur esse in Æthiopia palmarum species, & πλίγμαλα inde confecta. ¶ Est etiam vas formatum Antiphanes apud Poll. lib. 10. c. 46.

ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Ἰω. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς. Veteresivt scribit Eustath.) deriuant hoc vocabulum à κραίω, vertio α in ο, vt sit οἱονεὶ ὁ κρατῶν.

Κοιρανίη, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, ῶνικὸν, imperatorius, principalis. Opp. lib. 3. de venat.

Κοιρανίς, ιδος, ἡ, idem quod κοιρανὸς, vt Sophoclis schol. exp. Antig.

Κοιρανέω, ῶ, dominor, impero. Apol. Arg. 2. τῶν τότε κοιρανέοντα. Item principatum obtineo, inter principis excello. Oppian. de venat. lib. 3. -λιόντων Κοιρανέοντ' Λίβυες μεγάλ' κοιρανέοντες. Item, κοιρανῶ officio fungor, imperator & princeps sum. Il. β. Ὡς ὅγε κοιρανέων ἔλιπε φρατέρας.

Composita.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, dominor, rego. apud Homer. μεγάλου ἀνακοιρανέοντα. (Hesych.

Διακοιρανέω, ῶ, regis seu domini more obeo vel administro.

Καταχειρόω, dominor, impero, rego. Od. α. Γ' βάλλω καταχειρόωντο. Od. ι. ἀνὰ λαὸν καταχειρόωντο.

Πολυκοιρανος, multorum dominus & rex.

Πολυκοιρανίη, imperium multorum, dominium multorũ. Il. α.

ΚΟΙΣΤΡΑ, ας, ἡ, Cœsyra fœmina quædam Athenienſis genere nobilitate & opibus clara, ſed luxu & molitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοιστρᾶσθαι, dixerunt comici pro τρυφερῶς κεκοσμῆσθαι, ſiue τὸ ἐν κοστῴοις φρονεῖν, luxu diffluere, nimium ornari.

Ἐγκοιστρᾶσθαι, (comp.) Cœſyræ moribus imbui: vel Cœſyram imitari, luxuriosa nimirũ & voluptuosa vita, exquisitiore cultu ornari. apud Ariſtoph. in Nub.

ΚΟΙΤΗ, ης, ἡ cubile, lectus Xen. Pæd. 2. τοῦ κοιτῶνος εἰς κοίτην δεῖλινον apud Gregor. accipitur pro concubitu, vbi ſcribit, ὧν κοινωνὸς ἐν μιᾷ μακαρίᾳ κοίτῃ, εἰς κοίτας ἐν ἀνεπιγείοις εὐδαιμονοῦσι. Rom. cap. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχοντος quidam pro concubitu, alij pro ſemine accipiunt ex Hebræorum idiotismo & ἔχειν κοίτην exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Κοίτη, inquit Bud. jaueus fluminis. in Pand. Græcis ſæpe.

Κοῖτος, ὁ idem quod κοίτη. Theoc. idyl. 24. item dormitio, ſomnus. Od. ιβ. item κοῖτοι, piſciculi quidam fluuiatiles, ſub ſaxis quieſcentes. Ariſt. de hiſt. an. lib. 4.

Κοιτάζω, adiect. vt κοιτάζον γίνεσθαι, cubare, noctu iacere. Dem. in pleiphil. Κοιτάζει, ἡ τὸ, cubitant, luſtrum feratum. Plut. in lib. de prud. animal.

Κοιτίζω, cubi. e facio, in cubili colloco. κοιτίζομαι, apud Greg. ſum in cubili decumbo. (Eull.

Κοιτῶν, ῶνος, ὁ, locus domus in quo ſunt cubilia, cubiculum.

Κοιτωνίσκος, parnum cubiculum. Exponitur etiam, paruus lectulus lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.

Κοιτίδιον, ἡ, lectulus. Ab Atticis ita vocamur, vt quidam grammatici annotant; parua cista. & apud Lucianum arcula ſeu capſula. Polluci eſt etiam capſa veſtiaria.

Compoſita.

Λαμπροκοίτης, ὁ ἡ, ὁ, ſplendido lecto ſeu ſplendidis lectis inſtructus, aut inſtructa.

Αἰθροκοιτίων, ῶν, ſub dio cubo. Theocr. idyl. 8. Αὐτὰ τὸ πρὶν θέρος αἰθροκοίτων.

Ἄκοιτος, cubile carens, cubile non habens. ἄκοιτον mel Plinio l. 11 c. 15. quod eſt ſine fermento ſedimentóve.

Ἀκοίτης, ὁ, pro ἐμοκοίτης, vnum & idẽ cubile habens, maritus. Od. λ. ὡς τε θέλω θανέειν καὶ ἀκοίτῃ. in Epigr. Τίς κεν μοι νόμῳ ἄλοχον ἄκοιτις ἔκοιτις, ιδος, ἡ. vxor, paſſim apud poetas.

Ἀμφικοίτη, lectum circumdans lectum an bieres. Suid.

Ἀνάκοιτος, ecubans, lectum cubans. Inc. μηδ' ἀνάκοιτος ἀνὴρ κοίτοιο μὲ γλυκεῖαν ἀφ' ἁ γυναικὸς ὁμοῦ εἰν ἀγκάλῃ. idẽ alibi. μηδ' ἀνάκοιτος ἔκοιμον ἐν τῇ Ῥίνῃ μηδ' ἀπόλιτον τὸν ὄρκον.

Ἀνάκοιτος, ὁ, cubo abnocto. Demoſt. pro corona ἐκείνους ἀνάκοιτον τρίλαβον ἔξω δ' ἀγαπῶν μήτε ἀφημέρους ἔχοις μήτε ἀνάκοιτον.

Ἀρσενοκοίτης ſeu Ἀρρενοκοίτης, qui cum maſculis concumbit, vel maſculorum concubitor. 1 Cor. c. 6. & in Anth. epigr.

Δεξιόκοιτος, ὁ, ſecundus vel ſecunda cubo, lecti locium habeo Athen. l. 15. (in Epigr.

Δενδροκοίτης, in querceu ſeu in arbore cubans: epitheton cicadæ.

Δύσκοιτος, malè cubans & incommodè.

Δύσκοιτία, mala cubatio ſeu incommoda, qualis eſt χαμευνία. Exponitur etiam, difficultas cubandi.

Δυσκολοκοίτης, ὁ, ſeilem ſomnum efficiens, apud Ariſtophan. in Nub. δυσκολοκοίτης τε τε ἀκρίμνης.

Ἐνταφοκοίτης, populi quibus aures in tantum magnitudinis creſcũt, vt totum corpus ijs contegatur.

Ἐξόκοιτος, qui foris cubat. Heſych. Eſt & piſcis qui etiam Adonis dicitur, vt teſtatur Athen. l. 8. ſic appellatur quòd in ſiccum ſomni cauſa exeat; vt ſcribit Plin. l. 9. c. 19. vide & Ælianum.

Ἐπικοίτιον, cubile habeo vel conſtituo mihi in.

Ἡμερόκοιτος, die dormiens (& nocte vigilans) fur. Heſiod. in Eig. item piſcis quidam, phoca, vt interpr. Erasmus.

Παρακοίτης, maritus, idem qui ἄκοιτης.

Παράκοιτις, ἡ, vxor, eadem quæ ἄκοιτις. Heſiod. ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ παρακοίτης. Heſychio eſt etiam παλλακίς.

Παράκοιτος, ἡ, concubina.

Παρακοίτεια, accubitus. Accipitur & pro excubiis.

Παρακοιτίων, ῶν, iuxta cubo, accubo: vt dicitur vxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. item excubo, vigilias ago.

Πιθοκοίτης, qui in dolio cubat.

Προκοίτος, q. d. antecubitor. Exponitur à Gr. προθάλαξ.

Προκοίτια, excubiæ, vigiliæ, ſi ut παρακοίτια. Polyb.

Προκοιτίω, ῶ, excubo.

Προκοίτιον, ου, τὸ, q. d. antecubiculum, exp. antithalamus, ex Vitrum.

Προκοιτών, ῶνος, ὁ, q. d. antecubiculum.

Στιβαδοκοιτίω, ῶ, in toro ſeu ſtramento ex herbis aut frondibus cubo, humi ſtratis herbis aut frondibus cubo, in ſtabulo cubo. Polyb. lib. 2.

Σύγκοιτος, conſors toti: de marito, vel de vxore. Et generalius pro concubitor, ſeu concubitrix.

Σύγκοιτον, ου, τὸ, concubitus, merces quæ datur meretrici. Heſych.

Ὑλοκοίτης, cubile in ſylvis habens, de feris dicitur ab Heſiodo, θῆρες ὑλοκοῖται.

Φορμοκοίτιον, ου, ſuper tegete cubo, ſeu ſuper ſtorea, tegeti incubo.

Χαμαικοίτης, humi cubans. Χαμαικοίτια, humi cubatio. Philoſt. ep. 12.

Χαμαικοιτίω, ῶ, humi cubo, humi iaceo, idem Philoſtr.

ΚΟΚΚΟΣ, ὁ, granum. Dioſc. l. 4. κόκκοι τῶν ῥοιῶν, grana mali punici, vel etiã acini mali punici. Sic κόκκος κυδίου, ſiue κόκκος κυδωνίου, granum cydonium. apud Dioſc. Galen. Athen. eſt autẽ ſemen thymelæ, myrti in modum rotundum & inter initia virens, ac tandem rubeſcens, ita etiam medici vocant pilulas, quod granorum magnitudine ferè ſint, & rotundæ granorum inſtar. Alex. Trallia. ἃ καθαροὶ, ἃ δὲ τοῦ κόκκου ἐχόντων τὴν πολυειδίαν. ¶ Eſt etiam Heſychio peculiariter, granum ilicis arboris rubens quo puniceæ inficiuntur. Latinè itidẽ coccus dicitur. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 8. ὁρῶν τὸ φοινικοῦν κόκκον φέρει, item ipſe color puniceus. Heſych.

Κόκκος, ἡ, (gen. fœm.) arbor quam Theophr. ἀγίνον vocat, Plinius ilicem: vnde κόκκος δαφνοῦ apud Dioſc.

Κοκκίον, ου, τὸ, idem quod κόκκος, pilulæ: vt κοκκία ἐκλεκτά, pilulæ quæ tuſſi medentur. Alex. Trall.

Κόκκινος, coccineus, coccinus cocco tinctus, coccino colore imbutus: vt κόκκινον ἔριον. in ep. ad Hebr. c. 9. Et κοκκίνη χλαμύς coccina chlamys. Sic κόκκινος χιτών, apud Plut. in Fab.

Κόκκινος, grana mali punici & vnde viſcum fit. Galen. in lex Hippoc.

Κοκκίζω, grana eximo ſeu acinos: vnde apud Ariſtoph. κοκκίσαι ῥόαν, punicum malum ſuis extenterere granis, grana eximere è malo punico, ſeu acinos, quod & ἐκκοκίσαι dicitur.

Κόκκαλος, nucleus pineæ nucis, qui & κροκίλος, Gal. in lex. Hippocr. Dioſc. verò diminutiuè ita nominari vult cnidiũ granũ,

Compoſita.

Δίκοκκος, dicitur à quibuſdam ὑζεκά, quod duplici grano prædita ſit.

Ἐκκοκίζω, cortice ablato granum eximo, idem quod κοκκίζω. Apud Athen. lib. 2. item metaph. polio, viduo. Ariſtoph. in Pace. ἅς πόλεις ἐκκοκίζεις. ſchol. exp. ἀφαιρεῖς.

Καλλίκοκκος, pulchra habens grana, ſeu cui pulcher eſt acinus.

ΚΟΚΥΑΙ, Heſychio ſunt aui & maiores. * Etym. dicit κοκύας Ionicum eſſe vocabulum, & ſignificare τοὺς ἀδυνάτους. legitur in Epigr. lib. 1. εἰς ὁ τοῦ μ. ibi enim Zonas dicit, τὴν δ' ἴσχε δ' ἐνὸς φίλεκτον, κοκύαι γὰρ ἔλιξαν. Ἀμὴν ὡς φρόνιμοι μᾶλλον ἐστὶ φρένες, indicans auos monuiſſe à quercubus abſtinendam eſſe ſecurim propter ſtirpis antiquitatem. Scribitur & κεκύαι geminato κ.

ΚΟΚΚΥΞ, υγος, ὁ. coccyx ſeu cuculus auis verna ex accipitrum genere, ſeu degener & timida: * ſic dicta παρὰ τὸ κέκευ φωνεῖν. Heſiod. in Eig. 2. Ἡμῶν κόκκυξ κεκυζεῖ ἐν δρυὸς ὀρεπέκτῳ. ¶ Eſt etiam nomen piſcis, apud Ariſt. hiſt. anim. lib. 4. c. 9. ibi enim dicit κόκκυξ τῶν ἰχθύων ὑφεῖν εἶναι φησί. ¶ Κόκκυγες dicuntur etiam groſſi capriſici arboris; quod ſimul cum cuculis verno tempore prodeant. ¶ Heſychio κόκκυξ dicitur & herba quædam. ¶ Item, os in imo ſacri oſſis poſitum. vide Galen. in lib. de oſſibus. ¶ Eidem Heſychio κόκκυξ eſt etiam crista & galea.

Κοκκύζω, coccyzare, cuculi vocem edere. Heſiod. in Eig. Tribuitur etiam gallinaceo, apud Theocr. idyl. 7. Ariſtoph. in Ran. & Ariſtot. hiſt. an. l. 9. itidémque apud Athen. lib. 14. Dicuntur & μοιχοὶ ἐρωτικοί. i. poetæ κοκκύζοντες contra Chiem vatẽ, i. Hom. qui in poëſi ſuperiores ipſo eſſe conantur. apud Theocr. id. 7.

Compoſita.

Ἀβελτεροκόκκυξ, ὁ, idem quod ἀβέλτερος. Suid. idem exp. ἀκόρεστος, i. vanus, præſertim quam de homine dicitur.

Νεφελοκοκκυγία, vibs auium. apud Ariſtoph. in Auib.

Ὀρθρεκόκκυξ, qui matutinus cucurrit. ὁ ὀρθρεκόκκυξ. Diphil. apud Euſtath.

ΚΟΛΑΖΩ, Fut. ω, punio, caſtigo. Ariſt. eth. 3. c. 5. κολάζεται γὰρ ὑπὸ τιμωρίας τοῦ ἀδικοῦντος μοχθηρά. Xenop. Hell. 5. ἀλλ' εἰκότως ἄρα κολάζεται ὑπὸ θεῶν. caſtigare iuato animo. idem Xen. κολάζω αὐτὸν πάσῃ κακίᾳ, omnia mala ei infero ad pœnas de eo ſumendas: Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, caſtigo verberib. Et cũ gemino accuſ. apud Soph. in Aiace, τὸν σὸν ἐνταῦθα κολάζει κύριος. ¶ Item, caſtigo ſeu reprimo, coerceo, moderor, fræno. Theophr. l. de cauſ. pl. κολάζει τὸν ἀνεμον caſtigare arbores luxuriantes. item κολάζειν τὸ ἀνεμόεν ὕδωρ apud Poll. eſt εὐφραίνειν, reprimere. Et κολάζειν τὸ πάθος apud Plut. in Artoxerx.

κε. Et κολάσαι τὴν πλεονεξίαν, apud eundem in sympos. reprimere & coërcere quod exuperat.

Κολάζομαι, punior, castigor, pœnæ de me sumuntur, pœnæ mihi infliguntur. Xen. Hell. 6. Κολάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων. Plut. ζῶν τε θεῶν κολασθῆναι. Et cum genit. apud Thuc. Κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ pœnas do. Item reprimor, coërceor: vt Luc. in Hermot. Κεκολασμένα διαίτῃ. moderata & cuius luxuries quasi castigata est. Item actiuè, pro Κολάζω. Aristoph. in Vesp. Νῦν ἐκεῖνο νῦν ἐκεῖνο τυγχάνομεν Ὦ κολάζομεθα κύστριν ἐστίβετ' ἀεί, quo castigamur eos qui nos insenat.

Κεκολασμένως, moderatè, fræuando & castigando cupiditates & luxuriam. Athen. l. 6.

Κόλασμα, τὸ pœna, vel quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xen. Pæd. 3.

Κολασμός, οῦ, ὁ, pœnæ inflictio, punitio, pœna. Plut. in Alcib. Item moderatio, refræuatio, castigatio. Plut. de loquacit.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio. Arist. Rhet. 1. & Gel. l. 6. c. 14. Item castigatio: vt Κόλασις τῶν δεινῶν. apud Theophr. castigatio quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, & qua velut supplicio coërcentur & reprimuntur.

Κολαστής, οῦ, ὁ, punitor, castigator. Synes. ep. 121 τῆς ποινῆς κολαστάς. Pro vindice & tortore etiam ponitur apud Eurip.

Κολαστικός, ὴ, ὸν, q. d. punitorius, pœnas infligere solens. Plut. περὶ ἀοργησ.

Κολαστήριος, ον, ὁ ἡ, aptus ad pœnas inferendas, ad pœnas infligendas compar. Mox: vt κολαστήριον πῦρ apud Naz.

Κολαστήριον, ου, τὸ locus supplicij: vel instrumentum aptum ad sceleratum pœnas inferendas: tormentum. Plut. & Synes. Item locus vbi fontes torquentur, carcer, apud Synes. de insomn. Accipitur etiam pro ipsa pœna apud Xen.

Composita.

Ἀκολασία, ἡ, intemperantia, petulantia, proteruitas, lasciuia. Item luxuria cui oppon. σωφροσύνη. Aristot. rhet. 1. Athen. l. 14. Dicitur & de intemperantia circa res Venereas. Plut. & Chrysost. de sacerdotio.

Ἀκόλαστος, ὸν, ὁ ἡ, intemperans, proterens, lasciuus, libidinosus, q. d. incastigatus: vel incastigabilis. Interdum absolutè ponitur & dicitur de quouis qui voluptatibus corporis nimiũ est deditus: vt apud Aristot. lib. 1. rhet. ad Theodect. ἀκόλαστος μεθυστὴς ὀρθῶς, ἐπὶ τῶν περὶ τὰς τῶν σωμάτων ἡδονάς. Interdum additur περὶ τὰ ἀφροδισιάζειν, vt apud Aristotel. aut πρὸς τὰς συουσίας vt apud Plutarch. in Lyc. Pro quo & absolutè dicitur ἀκόλαστος. vt ἀκόλαστος γυνή, apud Athen. l. 3. Dicitur & de alijs rebus, vt ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis. Eurip. in Oreste.

Ἀκολάστως intemperanter, petulanter, proteruè.

Ἀκολαστάνω intemperanter seu petulanter mè gero, proternè ago. Arist. rhet. 1. 2. Item proteruè & libidinosè viuo. Aristoph. ὑμεῖς δ' εἰ θεοὶ ἀκολαστάνετε. Plut. in Alcib. ἀκολαστανεῖν μεθυσκόμενος, intemperanter viuat ebrietati deditus.

Ἀκολαστέω ὦ idem. Ἀκόλαστημα, τὸ, factum petulans seu intemperans factum petulantiæ plenum.

Decomp. Ἐνακολαστέω τινὶ petulantia vti in aliquo aut in aliqua: petulantiam aut libidinem suam exercere in aliqua. Athen. l. 12. (in Dem.

Συνακολαστέω τινὶ, vnà cũ aliquo intẽperanter viuo. Plut.

Φιλακόλαστος qui amat τὴν ἀκολασίαν seu τὸ ἀκόλαστον.

Ἀντικολάζω, vicissim punio: vel contrà supplicio afficio: vt si loco proximij quod promeruit, aliquis puniatur.

Προκολάζω, antè punio. Aristot. rhet. lib. 2.

Συγκολάζω, simul punio.

ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, alicuius parasitus. Arist. eth. 4. c. 8. πάντες οἱ κόλακες θυτικοί, οἱ δὲ τεχνικοὶ κόλακες. Plut. de discern. adul. ab am. αὐτὰς αὐτῷ κόλακας ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. Androcydes medicus apud Athen. lib. 6. τὴν κολακείαν denominatã putat ὅτι τῇ φροντιδοκολαξίᾳ τοὺς ἑμέλους, alij detiuant è κόλον, (cibus) quod alienam mensam conciatur, alij à κόλος, i. mutilus, quod integer non sit.

Κολακικός, ὴ, ὸν adulatorius, assentatorius. Item adulanti peritus, peritus assentator. Et ἡ κολακική sub. τέχνη, ars adulatoria seu assentatoria. Plato in Sophista. Κολακικὴν πάντες φαμὲν ἂν ἀντικοῦν τινα τέχνην εἶναι.

Κολακίς, ίδος, ἡ, assentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum & principum quæ reginis currum ascendentibus aut de curru descendentibus dorsum scalæ loco subiiciebant.

Κολακεύω, F. εύσω, adulor, assentor, adulationibus capio. Plut. ὅπως ὑπακούσωσι τοῖς πλουσίοις κολακεύοντες. Ath. l. 6. Ἢ φρίττει δὲ ἄλλη τῇ κολακεύειν δεῖσθαι; Et cum accus. vt apud Xen. Hel. 5. μηδὲ ἐκείνῳ δεῖν αὐτὸν τῶν κολακεύειν ἕνεκα μισθοῦ. In partic. οἱ κολακεύοντες, idem sunt qui & Κόλακες. Plut. οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύοσι παραδιδόντες.

Κολακεύομαι, adulationibus demulceor & titillor, adulationibus vincor, & capior. Plut. de fort. Alex. lib. 2. κολακευόμενος ὑπὸ γυναικός.

Κολακευτικός, ὴ, ὸν, adularorius, assentatorius, idem quod κολακικός. Luc. de hist. scrib. & de calumn.

Κολακευτικῶς assentatorum more: more eorum qui adulandi periti sunt.

Κολακεία, ἡ, assentatio, adulatio. Athen. l. 6. ἀγαθὸς ἐνόμιζετο ὅτι κολακεία. Herodian. l. 4. ἡ τῶν ἀστῶν ἀλλὰ τοῖς κολακείαν διατιθέασι. Sic & apud Luc. Dem. & Æschin.

Composita.

Ἀκόλαξ, alienus ab adulatione. Diog. Laert.

Ἀκολακευτος, ον, ὁ ἡ, qui assentationibus & adulationibus permulceri non potest, qui blanditiis capi nequit. Plut. in Coriol. (in Alcib.

Ἀντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plut.

Δημοκόλαξ, adulator populi.

Κνισοκόλαξ, qui vt nidore seu pinguedine fruatur, adulatur. de eo dicitur qui in conuiuia adulationibus quibusdã irrepit, vt & ipse nidoris ac pinguedinis particeps fit, apud Athen. l. 1.

Προκολακεύω, ante adulor & quasi præblandior.

Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. lib. 1.

ΚΟΛΑΠΤΩ, F. ψω, tundo excauo, incido. Arist. hist. anim. l. 9. c. 1. τὰ ὄμματα κολάπτειν, exculpere oculum. Et τὸ ὄπισθεν κολάπτειν apud Luc. rostro tundere.

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt. Luc. in somn.

Κόλαφος, ου, ὁ colaphus, alapa plaga quæ palma in maxillam alicuius incutitur. Etym. ex Epicharmo, ὡς ἐκ τοῦ κόλαφος ἀπεπατεῖ δ' ἐνός. Apion apud eundem deducit à κολάπτω. Eust. ἀπὸ τοῦ ἀφῶδα, μέγα: vt κόλαφος fit ὁ μεγάλην ἀφῶδα ἔχων.

Κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum infligo, colaphum impingo. Eust. ex Pausania. Frequens est in nouo Testamento: vt Matt. 26. 1. Cor. 4.

Κολάφισμα, τὸ plaga colapho incussa seu colaphus.

Composita.

Ἀποκολάπτω, tundendo aufero: vel pertundo, insculpo.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus Martius, διὸ τῇ τοῦ δρυὸς κολάπτειν.

Ἐγκολάπτω, insculpo, incido: vel tundendo insculpo, tundendo incido. Plut. in Pericle, εἰς τὸ μίτωπον ἐγκολαψάντων τῇ χαλκῇ λύχνῳ.

Ἐγκόλαμμα, τὸ, sculptura siue scalptura tundendo incisa.

Ἐγκολαπτός, ὴ, ὸν insculptus, incisus: vel tũdendo insculptus.

Ἐκκολάπτω, exculpo, tundendo eximo, vt auis rostro: excido, i. quod insculptum seu incisum est eximio. Plut. de malitia Herodoti, τὸ μὲν ἐξεκόλαψαν τὰ ὀνόματα τῇ πέλεκυν ἐνεγράψαν. Sic & apud Plut. & Demosth. dicitur & gallina ἐκκολάπτει, quum maturo fœtu rostro ouum pertundit & frangit: aut quum pullos pertusis rostro ouis eximit: Latinis excutere & excludere. Arist. hist. an. l. 9. c. 29. & in Geopon.

Ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit. Item de exclusione ouorum & pullorum. Arist. hist. an. l. 6.

Κρανοκολάπτης, phalangium: quoddam quod si in aliquem irruat, caput eius petit. Vide Aet. tetrab. 4. serm. 1. c. 8.

ΚΟΛΑΡΙΣ, ὁ, animal viuax & cæteris γαμψωνυξιν inimicũ: vnde ab eis & deuoratur, teste Arist. hist. an. l. 9. c. 2.

Κόλασις, &c. vide in Κολάζω, κόλαστος, &c. in Κολάω.

ΚΟΛΕΟΣ, οῦ, ὁ, vagina, culeus. Il. α. Ἕλκεο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος. Sic Eurip. in Iphig. Aulid. ἐξὺ γὰρ ἐφόρουν ἀπὸ κολεῶν ἔσω θεν. Est etiam loculus, hydria, Hesych. Pro aui quadam legitur apud Aristot.

Κολεόν, οῦ, τὸ, Ionicè idẽ quod κολεός, vt Il. α. Ἀψ δ' ἐς κολεὸν ὦσε μέγα ξίφος. Il. γ. ἱρωστιόμενος χείρεσσι μακέσσαν Ἕλκε παρ' ἰσχίον μέγα κολεὸν αἰεν ἀωρτο. Apud Hippocr. est & κολεὸς καρδίας, de inuolucro cordis quo tectũ & cõclusũ est seu vagina.

ΚΟΛΕΡΑΙ, ῶν, οἱ, oues glabræ seu breuem lanam habentes, apud Aristot. hist. an. lib. 8. c. 10. αἱ κολεραὶ ἔνιαι ὀλιγόμαλλοι τῶν τῆς δασείας. Alij interpr. oues crispæ. Sic dictæ ἀπὸ τῆς κολλομένης ἔριον ἔχουσι.

ΚΟΛΕΤΡΑΩ, proculco. Apud Aristoph. in Nub. Τῶν δ' ἐπιλαμπόντων κολετρῶσ' ἀεί, Scholiastes dicit transflatum esse ἀπὸ τῆς ἐλαίας παθούσης: id enim κολετρᾶν dici, quoidam vero exponere ἐπιθλίβομαι εἰς τὸ κῶλον, εἰς τὴν γαστέρα. Idem schol. significare dicit etiam τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα: nam κῶλον dici τὸ πάχος ἔντερον vel κῶλα τύπτειν.

ΚΟΙΛΓΑΣ, ου, ὁ, piscis quidam ex genere eorum qui solent ταριχεύεσθαι, vt tradit Athen. lib. 3.

Κολοιός &c. vide in Κῶλον.

ΚΟΛΛΑ, ης, ἡ, gluten siue glutinum. Dioscor. lib. 3. cap. 101 κόλλα ἰξοῦ

λα (ἐν οἷς ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσι ὁ τοιοῦτος κόλλαν) κολλίζει τὸν ὁ μαθητὴς ἐν τῷ θείῳ βυρσῶν σκυτοζοῦσιν. Plut. de solert. anim. μήτε κόλλας δ' ἐδόασιν μήτε τινὲς ἄλλα δεσμά. ¶ Hesychio est etiam pellis dorsi in bove.

Κολλήσας ΑΤΤΩ. ὁ, glutinatus, conglutinatus, glutine compactus. Iliad. & Hesiod. in asp.

Κολλάω, ῶ glutino: vt Κολλᾶν σίδηρον. glutinare ferrum. i. ferruminare. & Κολλᾶν τραύματα. apud medicos, conglutinare vulnera. Item metaphoricè. vt & Lat. glutino & conglutino. Athen. lib. 10. Ἀνδρ' εὖ ἐν τινεῖ χαλκὸν ἐπ' ἀσσει κολλήσαντα. Plut. de leg. Κολλᾷ τὴν σταυρὸν εἰς. Sic & apud Plut. ad Colot.

Κολλῶμαι, agglutino seu adiungo me, adhæresco. Lucæ 10. κοινωνοὶ κολλώμενοι ὑμῖν, qui se vobis agglutinant. Sic & Act. 10. & alibi in novo Test.

Κόλλησις ΕΩΣ ἡ, glutinatio, conglutinatio. Theophr. & Plut. in symp. septem sap. Item Herodian. l. 4. Dicitur & de applicatione cucurbitulæ. Aristot. rhet. 3. ¶ Est etiam figura orationis Hermog. ἐξ μετοχῆς δήνεν.

Κολλητὴς ΟΥ ὁ glutinator, reconcinnator.

Κολλητικὸς ΗΝ ΟΝ vim habens glutinandi. Plut. de primo frig. Dioscor. Athen. l. 9.

Κολλητὸς ΗΝ ΟΝ, glutinatus, glutino compactus. Od. φ. & ψ.

Κολλωδὴς ΕΣ ΟΝ ΟΝ glutinosus. Plato in Cratylo. Aristot. & Athen. lib. 3.

Κόλλαξ κόλλοψ quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκόλλητος ΟΝ ΟΝ glutinis expers. Item qui conglutinari nequit. Theophr.

Ἀκόλλητος qui glutinatus non est aut glutinari nequit. Gal. ad Glau. Et metaph. qui coire nequit, incosibilis.

Ἀμφικόλλητος, vtrinque glutinatus seu vndique coagmentatus glutine. Poll. l. 10. c. 7.

Ἀνακολλάω, ῶ, glutino aliquid fluens lentore quopiam, ceu glutine restringo. & commoveri ἀνακολλᾷ τρίχας capillos fluentes cohibet & glutinat.

Ἀνακόλλησις ΕΩΣ ἡ restrictio quæ fit glutine.

Ἀνακόλλημα ΤΟΣ τὸ glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur & constringitur. Dioscor. l. 1. c. 113. Paul. Ægin. l. 7. c. 17.

Διακολλάω, conglutino, coagmento ferrumine.

Διακολλητικὸς, ὴ, ὸν, vt ἡ διακολλητικὴ ἰσχύς. in quibus vrimur glutinamentis & coagmentis: Item ferruminationibus & plumbaturis. Poll.

Δυσκόλλητος, cui glutinari difficiliter potest. glutino vix sociabilis. Galen. ad Glauc. Item metaph. malè cohærens. Luc. de hist. scrib.

Ἐπικολλάω, agglutino seu glutino super, glutine iungo.

Ἐπικόλλημα ΤΟΣ τὸ, id quod glutinamentis adiungitur alicui rei. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 4.

Ἐπικόλλησις, idem quod ἐπικόλλημα. apud Theophr.

Εὐκόλλητος, qui facile glutinari potest.

Ἐγκόλλος, tenax instar glutinis: seu continens in modum glutinis. Plut. de solert. anim. & ἀεὶ πολυφιλ.

Ἐγκόλλας, more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Dioscor. lib. 3.

Ἰχθυοκόλλα ΗΣ ἡ ichthyocolla: piscis cui glutinosum est corium, vt tradit Plin. Dioscor. scribit esse ventrem piscis cetacei.

Κατακολλάω glutino, agglutino.

Λιθοκόλλα, glutinum quo lapides ferruminantur & conglutinantur. Dioscor. l. 5. c. 164.

Λιθοκολλήτος, ex lapidibus conglutinatus & compactus. Metaphoricè apud Soph. in Trach. ἐμοὶ δὲ κόλπῳ κἀκλιθῶν λιθοκόλλητον εἶδος πόρευε. ¶ Item cui lapides pretiosi agglutinati sunt gemmis & lapillis distinctus ac picturatus. Athen. l. 4. & Plut. in Al. 2.

Εὐλεκόλλα, gluten quo ligna sociantur. Exemplum vide supra in (κόλλα.

Παρακολλάω, agglutino, a latere glutino. Paul. Ægin. l. 3.

Παρακόλλημα ΤΟΣ τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur. Theophr. hist. pl. 5. c. 8.

Παρακολλητικὸς glutinandi vim habens. Celsus l. 4. c. 19.

Προσκολλάω, agglutino, glutinamentis adiungo.

Προσκολλῶμαι, glutinamentis adiungor: vt I metaph. quibusdam quasi glutinamentis adiungor & adhæresco. Alex. Aphr. Probl. l. 1. Matth. 19 act. 5. Ephes. 5.

Σαρκοκόλλα (q. d. carnis gluten) lacryma arboris quæ in Persidis nascitur, thuris pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Plinius eam inter gummi genera numerat: sed & arbor eodem nomine cum lacryma sua vocatur: eam ob eandem quod in vulneribus carnem glutinet. Dioscor. l. 3. c. 94.

Σύγκολλος glutine sociatus, glutine iunctus.

Συγκόλλως, more eorum quæ conglutinata sunt. Athen. l. 10. Item conuenientes. Aeschyl. in suppl.

Συγκολλάω glutine commungo & coagmento. Et metaphor. compono, cōpingo: vt συγκολλᾶν μαρτυρίας apud Aristoph. in vespis, arcinate, cōponere. Sic συγκολλᾶν λόγον apud Plut.

Συγκόλλησις, ΕΩΣ ἡ, conglutinatio & compactio quæ fit glutinamentis.

Συγκολλητικὸς, ὴ, ὸν, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens & concinnans. Et metaphor. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat. Aristoph. in vesp. ἀλλὰ δὴ σὺ συγκολλητής.

Ταυροκόλλα, glutinum taurinum, quod fit ex auribus taurorum & genitalibus. Dioscor. l. 3. c. 101.

Ταυροκολλῶδες, ΕΣ ΟΝ ΟΝ, glutini taurino similis. Dioscor. l. 1. c. 81.

Χρυσοκόλλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando vtuntur. Plin. lib. 33. c. 5. Dioscor. Gal. ¶ Item edulium quoddam ex lini semine & melle. Athen. l. 3.

Χρυσοκολλήτος, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui aurum agglutinatum est, auratus seu deauratus. Poll. l. 10. c. 31. Athen. lib. 12.

ΚΟΛΛΟΨ, ΟΠΟΣ ὁ, collum dumis in cervicibus & dorsis boum aut ovium: * sic dictum quòd ἐξ ὧν τὰ ἀνοβρατόμενα fiat κόλλα, teste Eust. & Suidas. ¶ Item metaphoricè, excolens & callosus puer, seu supra ætatis vigorem libidinosus. Aristoph. εἶμι γὰρ αὐτὸ κόλλοψ ἐστίν. ¶ Κόλλοψι dicuntur etiam verticilla citharæ quibus chordæ intendunturab ipsa materia ex qua fiunt. Od. φ. Ἐνθάδε τοι ἐτάνυσσε τὸν ἔντεα κόλλοψι χαλεῦσι. Inc. ὀρθὰ φέρε ὦ κιθαρῳδὲ κόλλοψι σφιγξάμενος μελῳδὲ ἐς ἄμφω τὼ χεῖρε κἀπόδου. Metaphoricè apud Aristoph. in vesp. ἀστεῖος τὴν τῆς ὀφρύος ἐλίζων τὼ κόλλοψ' ἀνεσείετο.

Κολλοπόω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo & coagmento. Eustath. ex Pausan.

Κολλοπίζω clauculis seu verticillis intendo. Hesych.

Κολλαβίζω, idem quod κόλλοψ verticillus seu clauicula citharæ quo fides vertuntur & intendunturEust. Schol. Hom. & Suid. Et εἰ κολλαβίζω, seu Κολαβίζω, dicitur genus quoddam Lyricorum poetarum, λέγει τὸ κολλαβίζειν, i. à clauiculis citharæ sic nominatorum. ¶ Item Κολλαβίζω panum quorundam species, τὸ κολλαβίζειν similitudinem habentium, qui & quadrangulæ figuræ placentæ esse dicuntur: ab alijs verò panes esse parui. Suid. & Athen. l. 3.

Κολλαβίζω, impingo. Aristoph. ¶ Item ludo ludi genus, quo hic quidem manibus expansis oculos suos tegit, ille verò postquam percussit, quærit, num verberârit. Poll.

Κολλαβισμὸς, ὁ, eiusmodi ludus.

Ἐγκολλαβίζω, (comp.) instar Κολλάβου deglutio, seu in os ingero. Eust.

Κόλαβος, idem quod Κόλλαβος, panis quoddam genus. item placentæ quædam species apud Athenæum. item ossula, parua buccella. Suid.

Κολαβίω, buccellam deuoro, deglutio.

Ἐγκολαβίω, vnde ἐνεκολάβησεν. apud Aristoph. deglutiuit, seu per pulam in ventrem demisit velut Κόλαβον.

Κόλιξ, ικος, ὁ, idem quod Κόλλαβος, panem quendam rotundum significans, vt docet Athenæus. l. 3. Galenus apud Hippocrat. Κόλικες exp. pastillos. & apud Aristoph. de parvis panibus dici ait. Scribitur & Κολιξ vnico λ, apud Aristoph. in Ran.

ΚΟΛΛΥΒΟΣ collybus: species numismatis, seu æreus nummulus: cui bovis imago impressa erat. Hesych. Callimachus de ira qui apud inferos fuit, dicit, βοῦν κολλύβου ἀντάξιον: pro eo ac si quis diceret τὸν ὀβολοστάτην. Et Aristoph. in Pace, ἀγορᾶς Οὐδὲν εἰς ἐπιδεῖ τὸν ὁ ῥήτορας οὐδὲ κολλύβου. Pollux est etiam argentes nummi permutatio. Neutro etiam genere dicitur Κολλύβου, teste eodem Poll. hæc tantum pro nummisma accipi, sed etiam pro specie quadam bellatorum testatur Hesych. quoque Aristoph. in Plato Κολλύβου φυσιόωντ' ἀκόντιον.

Κολλυβιστὴς, ὁ, trapezyta, nummularius qui argenteos aureosve numos permutat minutos, quales oboli sunt & teruncij. Poll. ex Lysia in orat. de aureo tripode.

Κολλυβιστικὰ σύμβολα, symbola collybistica seu tesseræ collybisticæ: quales sunt literæ quæ vulgo appellantur literæ cibi, ad permutandam pecuniam externam, vt tradit Boc.

Τετρακόλλυβον, (comp.) vile quoddam nummismatis genus, vt docet Pollux l. 9.

ΚΟΛΛΥΡΑ, ας, ἡ, collyra: panis species quæ pueris dari solebat, seu panis frustulum, vt annotat Scholiast. Aristoph. in Pace. ἔξεστ' ἐν ὥρᾳ Κολλύραν μεγαλωστὶ ἐπὶ πλεῖστ' ἐλθεῖν ἐπ' αὐτῷ.

Κολλυρὶς, diminut. collyra. Quædam exp. vulnerum & sorbiuncula. Alij, torta panis, apud 70. Bibliorum interpr. vt 2. Reg. c. 6 & 13.

Κολλυρίδιον. Suid. scribit esse quod vulgari sermone dicitur Ἀκλαστος τοῦνομα ἐστὶ & ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων κολλύριον καλεῖται.

ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ sive κολλύριον, ου, τὸ, collyrium: medicamentum oblongum & teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium & animalium partibus, aromatibus, metallis, cruoribus fit facultatis ad varios vsus compositum, compactum cohærentibus, Hippocrat. ἐξ τούτων ἐξ ἀρχῆς ἐξ τρίψας λεῖα κολλύρια ποιεῖν μεταφέρει. Sic & apud Dioscor. & in Hippiatr. * Sic dictum putatur quasi Κολλόβειον, hoc est, Κολοβὸν τῷ ὑφάτι, vel Κολοβὸν ὑφάν, quia sit instar mutilatæ caudatæ rũ

per simplex λ & υ diphthongum rectius scribitur. Alij dictum putarunt ἀφὸ τὸ κυλίειν, siue κολλῶν τὰ ῥεύματα: quum tamen non ad fluxiones solùm, sed ad alias quam plurimas affectiones κολλύρια adhibeantur.

Composita.

Ξηροκολλύρια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, aromatis & alia sicca materia humore aliquo vel gummi collecta & cohærente, vide Aet. lib. 7.

Ὑγροκολλύρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, & aliis complurib. similiter humidis & varias etiam vires habentibus.

ΚΟΛΛΥΡΙΩΝ aura quædam, aqua Hesych. Eius meminit Aristot. hist. an. lib. 9. c. 33.

Κολλοῦ κς. vide in Κόλλα. Κολλοῦος, &c. in Κόλλα.

ΚΟΛΟΙΟΣ ου, ὁ, parua corvus Latinis graculus siue monedula: vt in proverbio apud Luc. Κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγαλλόμενος, & apud Aristot. rhet. 1. ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιόν. Vtitur & Hom. Il. γ. & ρ.

Κολοιώδης ης ες, ὁ ἡ ὀ, graculo similis, ad graculos proximè accedens: qui è graculorum genere est. Plut. περὶ πολυφιλ.

κολοιόω graculorum vocem fero, graculos voce imitor. Poll. l. 6. c. 23.

Κολοῖον & κολοιῶν, siue κολοιός tumultus, perturbatio: metaph. Χαὶ πρὸς κολοιῶν, i. à graculis, quippe qui aues sint gregatim volantes & magno cum garritu strepitúque. Il. α. Ἐν δὲ θεοῖσι κολοιὸν ὀλοφύρετο, tumultum & strepitum cieut inter deos.

Κολοιόω, tumultuari turbas dare: vel etiam vociferando perstrepere & garrire more graculorum. Iliad. C. Θερσίτης δ' ἔτι μῶρα ἀμετροεπὴς ἐκολοιώα.

ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ, ἡ, & κολοκάσιον, ου, τὸ, fabæ Ægyptiæ radix, vt scribit Athen. l. 3. vide & Diosc. l. 2. c. 118.

ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ siue Κολοκυντὶς, ἡ, cucurbita, apud Athen. l. 2. vide & Diosc. l. 2. c. 162.

Κολοκυντίον, ου, τὸ cucurbitula: h. e. parua cucurbita. Phrynich.

Κολοκυνθὶς à quibusdam vocatur cucurbita caprina: ab aliis cucurbita Alexandrina: à nonnullis cucumer amarus: vt tradit Diosc. l. 4. c. 178.

ΚΟΛΟΝ, ου, τὸ, cibus, τροφὴ, vt exponit Athen. l. 6. deriuans inde κόλαξ. Item δύσκολος & βύκολος. ¶ Κόλον reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco. ¶ Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα, vnde κολόκυμα quidam exp. μέγα κῦμα, vt annotat Eust.

Κόλαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβελόν, ου, ἡ, bucella, offella panis seu bucella, frustrum minutum. mica. Odyss. ρ. Λιτίζων ἀκόλους. Philip. l. 1. Epigr. Κείνῳ συκοφόρῳ τῷ ἀπτύστῳ ἀκόλους. Item pro τροφὴ, apud Athen. l. 14. Eustath. quoidam à κολοῦν derivate tradit: vt βόλον ἐστὶ δίχα συμπρέθοντος μικίστα κολοιόμενα ἢ τίμιον θεῖον δ' ἐκαμόν: posse tamè etiã à κόλον deduci, vt ἄκολον dicatur ἀνομός ὁ ἀλογιστός.

Βυκόλος, & Doricè βωκόλος, ου, ὁ bubolcus, armentarius, à (βοῦς & κόλον i. τροφὴ, vt annotat Eustath. ex Athen. l. 6.) Homer. Odyss. ξ. & alibi. Αὐτὰρ τὴν ἡμέρην βωκόλος Philostr. ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένιον ἦρα καὶ Ἀφροδίτην βωκόλον. Theocr. idyl. 21. Βωκόλε ὦ ἑταῖρε, μὴ κύσαι βόλιον. Dicitur etiam βωκόλος βοῶν, ἢ ἀφιστῶν (teste Eust.)

Βωκόλιον, ου, τὸ, armentum boum. Theocr. idyll. 26. ἢ μὰν γὰρ τὰ ἐπιλυθὲ τῶν ἐκείνου βωκολίου. Phio, βωκόλια γὰρ καὶ αἰπόλια καὶ ποιμνία μεγάλα διεφθείρουσι. Pro eodem dicitur & βωκολία ἡ apud Apoll. Rhod. & Hesiod. in Theog.

Βωκολικὸς, pastoralis, pastoritius, pastorius: & Doricè βωκολικός, passim apud Theocr. vt idyll. 1. βωκολικὰς ἔστι τὸ πλέον ἄεισμα.

Βωκολικῶς, ἐπίρ. ἡ, idem cum adiect. βωκολική.

Βωκολέω ῶ. F. ήσω, boues pasco. Il. φ. οὐ δ' εἰλίποδ' ἄς ἕλικας βοῦς βωκολέοντες. Theocr. idyll. 8. Δάφνιδι τὸν χαριέντα σκιλοῖσι βωκολέοντι. Item generaliter pasco, alo: vnde pass. apud Philostr. in heroic. βωκολεῖσθαι ἵππον αὐτῷ, equitatum ab eis pasci. Et metaph. pasco, pacto: vnde Hesych. βωκολεῖσθαι χρηστὰς ἐλπίσιν pasci bona spe. ¶ Item demulceo, delinio: item decipio: Lucian. ἀλλοτρίοις κόμαις τὸ τῆς φύσεως ἀφρεστὶς βωκολοῦσιν mitigant & leniunt. vel Philostr. ep. 61. εἰ μὴ βωκόλημαι ὁ δεῖλαιος, deceptus sum.

Βωκόλημα, τὸ lenimen, lenimentum, solatium. apud Suid.

Βωκόλησις, εως, ἡ, delinitio deceptio. Plut. in polit. præc.

Βωκολητὴς οῦ, ὁ deceptor. Hesych.

Βωκολίζω idem quod βωκολέω. Eust.

Βωκολικὸς, pastoralis cantilena, pastoritium carmen.

Βωκολιάζω, & Doricè βωκολιάω. F. άσω, vel άξω, pastoritiũ carmen modulor. Theocr. idyll. 5. καὶ ὕστερα βωκολιάξεις. Pro eodem dicitur etiam Doricè βωκολικάω: vnde pass. apud eundem Theocr. idyll. 8. βωκολικάσδετο δάφνι. & apud Moschũ idyl. 3. καὶ αὐτό τε βωκολικάσδοι, suaue aliquod buccolicum cane.

Βωκολισμὸς, pastoritij carminis modulatio.

Βωκολιστὴς οῦ, ὁ, qui pastoritium carmen modulatur. Theocr. idyll. 5.

Decomp. Ἀποβωκολέω, abgrego, à grege abduco, à grege aberrare facio. Item metaph. ex alieno grege elicitum abduco. Luc. τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτῆς Δικτύοιον ἀποβωκόλησον. Expon. & simpliciter abduco, apud eundem. ¶ Item in errorem abduco, decipio.

Ἀποβωκολοῦμαι, abducor à grege, à grege aberro. Luc. καὶ δ' ὅσος αὐδ' ἐν μὴ ἀποπλησθεὶς ἡμῖν ἀποβωκολοῦν. Ἀποβώκολημα, τὸ impostura, deceptio: propriè tanquam ex alieno grege abducendo. Damat.

Ἀποβωκολίζω, idem quod βωκολίζω, apud Suid.

Διαβωκολέω, permulceo, delinio, decipio. Luc. δεῖγμα βωκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, lactat ipsos & vana spe pasci.

Ἐπιβωκόλος, idem quod βωκόλος. Hom. Od. χ. & Theocr. idyll. 26. βοῶν ἐπιβωκόλος ἀνήρ. Ἐπιβωκόλιον, id. m quod βωκόλιον, Theocr. ibidem.

Ἱππιβωκόλος, equorum pastor. Eurip. in Phœniss.

Κοβαβωκολέω, decipio. Item irrideo, deludo.

Δύσκολος, difficilis in sumendo cibo, qui est fastidioso stomacho, Athen. Itẽ morosus difficilis, seu acerbus, cui omnia facta & dicta stomachũ mouẽt. Aristop. in Vesp. Οὐκ ἂν σὺ παίοις χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος. Æschin. contra Ctesiph. δύσκολος πρὸς φύσιν. Sic & apud Aristot. Plut. Xen. Dicitur & de re difficili, acerba seu molesta: vt δύσκολος φυλακή, apud Chrysost. Et τὸ δύσκολον, difficile, arduum: vnde proverb. δύσκολα καλά.

Δυσκόλως, morosè. Isocr. in Nicocle. Synes. ep. 37.

Δυσκολία, ἡ, morositas. Aristop. in Vesp. Plut. in li. περὶ ἀοργ. Item difficultas. Aristot. polit. 3. c. 7. ¶ Δυσκολία, dicitur etiam responsum in disputationibus dialecticis, quod syllogismum labefactat & euertit. Suid.

Δυσκολαίνω, morosus sum, indignor, ægrè fero. Aristoph. in nub. τί δ' δυσκολαίνεις. Plut. de aud. πολλὰ μὲν μέμφεσθαι καὶ δυσκολαίνοντα τῷ γνωρίμῳ. Et cum dat. apud eũdem, δυνατὸς τινι δυσκολαίνειν. Sic Xenoph. τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. ¶ Δυσκολαίνειν, dicitur etiam apud Aristot. (teste Suida) qui non conuenientibus responsis labefactat syllogismum, & impedit quo minus fiat syllogismus. (Plut.

Προσδυσκολαίνω. (*Decomp.*) insuper ægrè fero seu indignor.

Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum assumit, qui non est stomacho fastidioso. Plut. in Lyc. εὔκολα τοῖς δεομένοις καὶ ἄοκνα. Item facilis i. qui in sermonibus & consuetudine quotidiana difficilis & morosus non est. Plut. in Fab. εὔκολος πρὸς τὰς συνουσίας καὶ κατάκορος. Sic & apud Plat. & Aristot. Item facilis i. expeditus ad aliquid promptus. Synes. εὔκολος εἰπεῖν, qui facilè, & expeditè oratione exprimere potest. Εὐκόλως, facilè æquo animo, non molestè.

Εὐκολία, ἡ, facilitas: propriè in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur non respuit fastidiosè. Plut. in Cat. & περὶ ἀοργ. Item morum facilitas apud eundem in Anton. Item facilitas expediendi aliquid: idem περὶ ἀοργ. Item facilitas seu commoditas Greg.

Εὐκολίνη apud Callim. dicitur Hecate, per antiphrasin, ἢ μὰ βόλον βύκολος inquit Etymol.

Κόλος. vide in Κολοῦν.

ΚΟΛΟΣΣΟΣ ου, ὁ, colossus: statua immensæ magnitudinis seu longitudinis. (* ἀφὸ τὸ κολοῦν, ὅ ἐστι ἐλαττοῦν καὶ βραχυτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφὸ τοῦ μεγεθοῦς οὐ μὴ ἐφικνουμένου τῶν ὀφθαλμῶν ἐρᾶν, vt vult Etym.) Theocr. idyll. 15. σφριγάντα κολοσσός, Plut. in Fabio, τὸν κολοσσὸν τῶν Ἡρακλείων μεταστήσας ἐκ Τάραντος ἵστησιν ἐν καπιτωλίῳ. Luc. de conscrib. hist. Ῥόδιον κολοσσὸν τῷ κεφαλῷ γεγυμνῷ ἐν ἀέρι ἐπιτιθεῖσι.

Κολοσσικὸς ῶ ὁ, colossicus. Plut.

Κολοσσοῦος, ου, ὁ, qui colossum æquat, colosso par. Inc. in Hesm.

ΚΟΛΟΥΤΕΑ, ας, ἡ, colutea: arbor de qua vide Theophr. hist. l. 3. c. 17. legitur & Κολουτία, apud eundem l. 1. c. 18. alibi & Κολυτία.

ΚΟΛΟΥΩ, F σω, amputo, decurto, trunco. Theocr. idyll. 15. τὴν μὲν ἄκραν ἐκόλουον ὅθι σχεδὸν γόνυ χείρα. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 20. Κολοῦσιν ἄκρον τὴν βόστρυν. Frequentius accipitur metaph. Iliad. υ. Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει τὸ ἢ καὶ μεσηγὺ κολοῦσε, in medio abrumpit. Item imminuo, frango, retundo. Od. χ. μὴ ἢ τοῦ δόρατος Οὕτω χρηίζοντι κολοῦτε. Plut. in Alcibiade, καὶ δὲ κολούσας καὶ ταπεινώσας τὴν Ἄγιν. Aristot. polit. 5. τὰς ὑπερβολὰς κολοῦσιν καὶ τὰς φρονηματίας ἀκαιρεῖν.

Κολοῦμαι, amputor, decurtor: truncor. Theophr. Item metaph. imminuor. Thuc. l. 7. κατὰ δὲ τὰ ἀξύλα φυόμενα κολοῦται. Plut. in Fab. ὥστε κεκολοῦσθαι καὶ γεγενῆσθαι ταπεινόν. In Epigr. Κεκολουμένος νόσῳ, morbo fractus. Accipitur etiam actiuè pro Κολοῦν, apud Suid.

Κολοῦμαι,

Κόλαμμα, τὸ, quod detruncatum & amputatum est fragmentum recisum & detruncatum. Hesych.

Κολαμπεύσις, truncatio, amputatio decurtatio. Theog. hist. pl. l. 1. cap. 1. Arist. pro. 4. Plut. in symp. septem sap.

Κόλος, ὁ, ἡ, mutilus, truncatus, curtus mancus. (Eustat. enim à κόλου dicitur.) Theocr. id. 8. ἢ ὦ κόλε ἢ λάγε Μίλων. Sic Nicand. in Ther. Ἡ δὲ ὁ μὲν κόλος ἐστί. Dicitur & κόλον δόρυ, hasta mutilata, apud Hom. Il. π. κόλοι, ab sonibus dicuntur etiam arietes, qui multis sunt cornibus. Eustath. ¶ Item τὸ κόλον, magnum. Eust. vnde κολοσυρτὸς, exp. μέγας θόρυβος.

Κολοβός, ὁ, ἡ, idem quod κόλος, mutilus. Aristot. metaphy. 4. c. 27. κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ipsum totum maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut truncata. Athen. κολοβόστολα, in quibus aliquid deest. Sic & apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. Dicitur etiam de oratione, apud eundem. Aristot. Rhet. 2.

Κολοβότης, ητος, ἡ, qua aliquid mutilum, truncatum, curtum seu mancum est. Et πνεύματος κολοβότης, spiritus defectio efficiens pronunciationem alicuius partis in oratione curtam & truncatam. Plut. de Demosth.

Κολοβόω, ῶ, mutilo, curto, truncor: idem quod κολόω. Aristot. l. 4. de gener. animal. Item decurto, abscindo. Marci cap. 13. & Matth. 24.

Κολόβωμα, τὸ, idipsum quod mutilum & truncatum est: curtum. Aristot. metaph. 4. Galenus κολόωμα dici ait quod in labis aut marium alis, aut aure deficit.

Κολοβωτής, οῦ, ὁ, decurtator, truncator, mutilator, dicitur de eo qui in pronunciando syllabas extremas curtat & mutilat.

Κολοβίον, ου, τὸ, tunica qui θωμάτιον superinuicitur: est is erat brevis sine manicis, quasi humero tenus extenta, quali vtebantur monachi & eremitæ.

Composita.

Ἄκολος, vide in compositis ex κόλος.

Ἀποκολόω, decruncor, mutilo, imminuo, infringo.

Ἀποκολοβωτής, οῦ, ὁ, decurtator narium seu amputator narium.

Ὑποκολοβός, ὁ, ἡ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus & mancus. Diosc. l. 10. c. 1.

ΚΟΛΟΦΩΝ, ῶνος, ὁ, fastigium, apex seu summa manus, finis. Plato epist. 3. τὸ κολοφῶνα τῆς ὑποτυγχάνειν ἁπάσαις πραγματείαις τὴν ἐπίδοσιν. Idem de leg. κολοφῶνι εἰρήσθω ὅτι τοῦ λόγου. Strabo l. 14. proverbialiter ita vsurpari tradit ab vrbe quæ Colophon dicitur olim enim ἔνια ποτὲ τοῖς δυσκαθαίρετοις πολέμοις τὸ ἵππικὸν τῶν κολοφωνίων ἐπωνυμίας, solitum λέγεσθαι τὸν πόλεμον. & hunc adagio dictum τὸ κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, quum quis finem imposuit & extremam manum rei cuipiam admouit. Ab eadem Colophone ciues dicuntur κολοφώνιοι necnon κολοφωνία πυρῖτις colophonia, adferri inde solita. Item κολοφώνια ὑποδήματα apud Hesych.

ΚΟΛΠΟΣ, ου, ὁ, sinus gremium. Iliad. ζ. Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχων' ἀβαλόφρονα νήπιον αὐτῶν ἐκβεβαῶν. Theocritus idyl. 21. πρὸς εἰς ἐὸν ἐστυφελὸν κόλπον. quod & proverbialiter dicitur. vide Erasmum. Item aliquis ὑπὸ κόλπῳ ἔχει, qui aliquid occulere vult. Luciano in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, itidem pro sinu, vt Il. ε. Ἀνδρὸς δ' ἐν ἀκόρεσι κόλποισι. ¶ Κόλπος, in mamma Poll. idem est quod ἄσκυμα, sinus & laxa veteris regio, quæ lac continet κόλπος. sinus: significat etiam dextram aut sinistram veteri partem, vt passim videtur apud Galen. lib. 14. de vsu partium. in qua significatione apud Callim. hymno in Iouem legitur. Εἰδὲ τ' ἐνὶ κόλπῳ μιξάμενα κάτθετο μήτηρ. Vulnera quoque fistulæ suos sinus habent. i. κόλπους: vt apud Galen. l. 2. ad Glauc. c. 8. de tum. præt. nat. c. 4. κόλποι, (de mari dictũ) sunt loca vbi mare cauo quodam recessu inter duo promontoria constringitur ab vna parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos sinorum anfractus se diffundens. Strabo lib. 5. Sic dicuntur etiam caui recessus seu sinus terræ, apud Oppian. de venatione lib. 3. κλειστὸν Γ' ἐνὶ κόλπῳ ὀνειαθέος κρήνης. Et κόλπος ἀρούης, apud Nonnum. A maris κόλπων similitudine Eustathius dici putat vestiũ κόλπους, hoc est, (vt ipse exponit) curuitatem seu cauitatem in veste. Herodotus ἐνὸς χιτῶνα μέγα καὶ κόλπου πολλοῦ καὶ ἐλπτοῦ τοῦ χιτῶνος. Rhenbus quoque κόλπος tribuuntur, i. cani recessus & curuitates in Epigr. Eust. κόλπον dictũ scribit ἀπὸ τοῦ κοιλότητα αὐτοῦ ἔχειν. ibi vero de sinu maris specialiter loquens, dictum annotat ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κίλλειν τὰ κύματα.

Κολπώδης, ης, ὁ, ἡ, sinuosus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Κολπόω, ῶ, in sinus contrahor. κεκολπωμένος τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, sinuatum esse. Item de sinu velorum, apud Lucianum. κολπωθεὶς ὁ ἄνεμος πλοῖα, item de sinu maris apud Strab. lib. 5. κολπωθεῖσα ἀνέμων πλοῖα, in sinum canant.

Κόλπωμα, τὸ, quod sinuatum est, quod sinuato volumine collectum est. Pollux est vestis sinuosa qua in tragœdia reges vtebantur.

Κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio: specialiter de ea sinuatione qua vela in curuos sinus obliquantur vt venti flatibus pareant: vnde metaph. κόλπωσις πτερῶν, deremigio & velificatione alarum qua sinuos quasi curuantur & obliquantur: apud Herodian. l. 1.

Κολπωτός, ὴ, ὸν, sinuatus. Plut. in apophth.

Κολπίας, idem quod κολπωτός, sinuatus. Æschil.

Κολπίζω, sinuo. Suid.

Composita.

Ἀποκολπίζω, sinuo in sinus excauo, sinuosis recessibus cauo. Aristot. de mundo.

Βαθυκόλπος, ος, ὁ, profundos sinus habens. Iliad. ε. apud Nonn. πόντος βαθυκόλπος, fons profundis sinibus.

Δικόλπος, duos sinus habens: de vtero muliebri.

Ἐγκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è sinu maris prosilit. Aristot. de mundo.

Ἐγκολπόω, in sinus colligo, in sinus constringo, sinuosis recessibus coarcto. Aristot. de mundo.

Ἐγκολπίζω, in sinũ recipio, vel in sinu teneo. Philo de mundo. Plut. de loquac. Item in sinu condo. Alciphr. epist. 19.

Ἐπικολπίδιος βρέφος, infans qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur, apud Porphyr.

Καταγκολπίζω, in sinum deflectio. Thuc. l. 8.

Καταγκόλπισις, in sinu receptio, apud Suid.

Πολύκολπος, plures sinus habens: de vtero animantium multiparorum Philotim.

Προκόλπιος, ου, ὁ, ἡ, qui ante sinum est προκόλπιον, ου, τὸ, anterior sinus pars: anterior sinus, vel prominentior pars in sinu Theophr.

Ὑποκόλπιος, qui sub sinu est, in sinu latens. Theocr. idy. 14. Ἄλλος δὲ γλυκὺν ὑποκόλπιος. Et ὑποκόλπιον ὕδωρ, apud Nonn. Et ὑποκόλπιον ζῆν, quasi in sinu fatiatus. Herodian. lib. 7. Pro eodem dicitur & ὑποκολπίδιος apud Herodian. ibid.

ΚΟΛΥΜΒΑΩ, ῶσω, vrinor. Exponitur etiam, equo subeo. Act. cap. 17. ἐκκλίνοντα τὴν δυνηθῆναι κολυμβᾶν ἀπεφήσαντο πάντες ὅτι πλεῖν ἐξεῖναι, qui possent natare.

Κολυμβητής, οῦ, ὁ, natator, vrinator. Theophrast. hist. pl. l. 4. cap. 7. & Thuc. l. 4.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus vbi natare possumus aut nos mergere piscina lauacrum. Athen. l. 12. ex Diod. Sic.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, vrinatrix: de aue natrice, apud Athen. lib. 5. & dicitur de olea conditanea, in muria nouatante, apud eundem l. 2. & 4.

Κολυμβός, ου, ὁ, vrinator. Item natatio, in Epigr. & apud Plutar. in symp. septem sap. Dicitur etiam de vrinatrice auc, apud Athen. l. 9. ex Aristoph. Acharn.

Κολυμβίς, ίδος, ἡ, vrinatrix: auis quædam. de qua Aristot. hist. anim. l. 3. c. 3 & Athen. l. 9. Vtitur & Aristophan. auib.

Composita.

Ἀκολυμβος, imperitus nandi seu subeundi aquas. Strabo l. 6. Homer. Batrachom.

Ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato. Item transiuno, emergens affero. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἐξαναγκολυμβάω (Dec. mop.) emergo.

Ἀποκολυμβάω, enato seu natando aufugio & elabor. Thuc. l. 4.

Διακολυμβάω, trano, transnato, transeo natando. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐκκολυμβάω, emergo, vel enato. Act. Apost. c. 27.

Εὐκόλυμβος, vrinandi peritus. ex Alciphr.

Καταγκολυμβάω, nator, vrinor. καταγκολυμβητής, qui aquas subit, vrinator. Aristot.

Σπογγοκολυμβητής, qui aquas subit, vt spongias petris adhærentes auellat & extrahat. Poll. l. 7. c. 30.

Συγκολυμβάω, simul nato, simul aquas subeo: vt de Aristippo, παρεμβαλόντος τοῖς νέοις ἐναῦται ἐφόδια καὶ ἔστιν ἃ τινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβῶσι, quæ etiam è naufragio vnà possent enatare.

ΚΟΛΥΤΕΑ, ἡ, colytea, arbor quædam Idæa, diuersa à κολωνίᾳ, vt fusius docet Theophr. hist. pl. l. 3. c. 17.

ΚΟΛΧΙΚΟΝ, οῦ, τὸ, colchicum: herba quædam venenata, apud Nicand. in Alexiph. & Diosc. l. 4. c. 84. sic dicta quòd in Cholchorum regione maximè proueniat.

ΚΟΛΩΝΟΣ, ου, tumulus, collis, locus editus: idq; in campo plano phino deuita Mos. l. 2. ὅτι κολωνὸν τὸν πλησίον καὶ αὐτὸ ὡς ἀνωφόρημα, consenso celeriter proximo tumulo. Herod. lib. 1. ἐλθόντες ἔφασαν ὅτι τὸν κολωνὸν πάντες. Idem l. 4. κολωνοὺς λίθων, acerus lapidum, seu tumulus è lapidibus structus. Montium quoque vertices seu cacumina vocantur κολωνοί: vt apud Apoll. Arg. l. 2. καὶ δ' ἐπ' ἐρυάνοιο κολωνοῦ ἵδε ῥυθμόν.

Κολώνη, ἡ, idem quod κολωνός, collis, tumulus, locus editus. Il. ω. αἰπεῖαν κολώνην. Legitur & apud Athen. lib. 13. Dicitur itidem de montium fastigio & vertice, apud Hom.

Composita.

Καλλικολώνη, q. d. pulcher collis seu tumulus: locus quidam amœnissimus iuxta Simoentem amnem, diis sacer Il. ω.

Τεκμήλιος, triplicem habens collem, apud Steph. & Strab.

Κολεός, &c. vide in Κολεός.

ΚΟΜΑΡΟΣ ω, ὁ, arbutus: arbor ex genere τῆς ἀκαρύλλου. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 176. Aristoph. in Amb. ἐν τοῖς κομάροις καὶ τοῖς κοτινοῖς. Vtitur & masc. gen. apud Athen. l. 2.

Κόμαρον ω, τὸ, fructus arbuti, arbutum. Theocr. idyl. 8. Τοῖς μὲν ἀπ' ἀκάνθας λιβὶ κόμαρον ἀγκαλίζεις δὴ τὰ κεκοπιᾶς ἐτίθουξε.

Κομάω, vide in Κόμη.

ΚΟΜΕΩ, ῶ, Ἔσω, cuto, curam gero. Od. ζ. Ἢ νεῶ γὰρ κομέεσκε. & Od. μ. Ἢ δ' ἐλεοῦσ' ἀπὸ οἶς ἑ κομέοιεν. Sic & Od. α. & ω. & Il. θ. ¶ Item nutrio, alo. Hesiod. in Erg. Καὶ κόμισ' ἀκτὴ πρὸς τοῦ κομέοιεν. Sic apud Apol. 2. Arg. ἵππους δ' ἀμφήλικες ἀνδρὸς κομέοιεν. studiosè magna cum cura agentes.

Κομίζω, curo, curam gero: idem quod Κομέω, ex eoque derivatur: Od. ρ. Κὰς ἐμὸν ἐκεῖ ἐκόμιζε. & Od. ο. κομίσει ἡ Πηνελόπεια. Sic Il. ζ. Ἕκτορ ἔργα κόμιζε. Apud Hesio. exp. foueo. Item summa cura nutrio. Od. ω. Κομίσει ἡ δέ οἱ ἀφθίτω. ¶ Item porto, fero, vehо. Il. γ. Κομίζων δ' ἵππους ἑκάτερθεν. Thuc. Κομίζω πρὸς τὸν βασιλέα ἐπιστολάς. Sic & apud Arist. Item apporto, affero, adueho. Plato l. 2. de rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτὸ κομίσειεν. in eam adueheat. Item adduco, deduco. Soph. in Aiace. Κόμιζε νεῶ μοι τὸν δ' ἀ ἑ ἥρωα ὧδ' ἰδεῖν. Thuc. l. 2. εἰ ἄλλοθεν τοῦ κομίσειεν εἰς Ἀθήνας. Sic & apud Plat. in Phædro & in epist. Item effero, videlicet ad sepulturam. Soph. in Aiace, ἀ δ' ἐστὶ τίνα φρᾶσ' ὅστις κομίζει νῦν τὸν ἄλγος ἐξεμόν. Ἴσως, εἰ τοῦτον ἄν εἶναι κομίζοι τὸν ἄλλον. Item autero, accepto aliquid aliquo. Il. λ. Κόμισσε δ' ἀκουάζ' ἔπος. Item recipio, vel datum aut redditum accipio. Item recepio, redditur mihi de quibus sign. exempla vide in Κομίζομαι. Item recimo, suscipio in domum meam. Thuc. l. 1. εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν κομίζοντες. ¶ Item meo, eo, confero seu recipio. Euri. ἔρχω κομίζων. Herod. Κομίζεται εἰς Σπάρτην, reversus Spartam.

Κομίζομαι (poll.) curo, curam mei gerimus vel magna cura alor. Od. θ. Ἀστοῖ τοῦτο κομίζεσθον γ' ἐθέμεν. ¶ Item potior, fetor, vehor. Syn. Τὰ δ' ἄλλα πάντα ἢ ἀπαμφοτέρως ἢ κομίζονται. Sic & apud Herodot. l. 2. & Thuc. l. 3. Ἐπὶ ἀδυνατοῦν, ἢ κομίζονται. Sic & apud Herodot. l. 2. & Thuc. l. 3. Ἐπὶ ἀδυνατοῦν, ἢ κομίζονται. Sic & apud Herodot. l. 2. & Thuc. l. 3. Ἐπὶ ἀδυνατοῦν, ἢ κομίζονται. Item apporto, adhelio, &c. Plut. in Demetr. Κομίζεσθαι πολὺ ὄφον. Item effero, ad sepulcrum videlicet. Ἴσως, ἐκεῖνον ἡμῶν κομιεῖσθαι. Item datum aut redditum accipio. Aesop. ἐν τῇ εἰκόνι τῆς ἐμαυτοῦ. Item datum aut redditum accipio. Aesop. ἐν τῇ κομίζεσθαι δικαιοσύνην. Sic & apud Dem. pro cor. & apud Syn. Κομίζεσθαι ἐπιστολὴν, accipere literas. Sic dicitur: Κομίζεσθαι χάριν, χάριν, &c. consequi gratiam seu impetrare, obtinere apud Dem. & Xen. Item recupero, restituor mihi. Thuc. l. 2. τοὺς νεκροὺς κομίζονται, mortuos recipit. Sic & apud Isocrat. & Dem. ¶ Item recipio me, reuertor, Herod. ἐπίσω κομίζεσθαι. sic & apud Thuc. & Plut.

Κομιστός, ὁ, ἡ, cibus comunicatus. Hesych.

Κομιστής, οῦ, ὁ, curator. κομιστεία ἡ, curatrix. Item ἐμπλάστρια. Hesych.

Κομιστήρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus vel deductor.

Κομιστρον, τὸ, præmium quod portatori datur. Poll.

Κομιστικός, ὴ, ὸν, portatorius, vectorius: i. accommodatus ad portandum seu vehendum. Harpocr. ex Hypat.

Κομιδή, ἡ, cura, curatio qua rei alicui cura geritur. Il. α. Od. υ. θ. & ξ. & alibi apud Hom. Plerumque de cura victus qua quis bene curatur & tractatur. Philostr. in Heroic. ἐν δὲ κομιδῇ λαμπρᾷ καθάπερ ἐν πανηγύρει εἶναι. Interdũ pro nutritione accipitur: interdum dicitur de ipsa educatione: vt apud Oppian. de ven. l. 3. Οἶκον δὲ τεκέων κομιδὴ ἐν κόμασι δ' ὀλοῇσι λέων ἔχει. ¶ Item portatus, vectio, vectura. Il. θ. Ἐπεὶ οὐ κομιδὴ ἐστὶ γυναικὸς ἐπὶ ἵππων. Syn. ep. 51. ὑπὸ χρόνου μὲν τοῦ πλοῦ κομιδὴ ἐν ἀναπαυμῷ ἐστι, de te vecturos huc & reuecturos. Sic & apud Plut. in Sym. sept. sap. Item aduectio, importatio. Demetr. (de elocut.) ἐκ τοῦ ἔστι κομιδὴ ἐστὶ τὴν ἀπόκρισιν λέγω. Item apud Xen. Κυρνῶν κομιδὴ, frugum importatio. ¶ Item ἀφίξις. Suid. ex Polybio. ¶ Item recuperatio, & receptio alicuius rei. Suid. ex Herodot. & Arist. oeconom. 2.

Κομιδῇ (adverbium) valdè, cum diligentia studiosè. Eust. Item prorsus omnino. Dem. contra Mid. Μειρακίλλιον δὲ κομιδῇ. Sic apud Herodian. Κομιδῇ νέον. admodum adolescentuli. Vtitur & plura. Plut. Philo, &c.

Κόμη & Κόμαι, quomodo hinc pertineant, vide suis locis.

Composita ex præmium ex Κομίζω.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, qui loci curam gerit & custos est salutaris. Pol.

Ἀλεξητήριος, qui pertinet ad salutarios. Idem.

Γηροκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur: locus in quo senes alantur.

Γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute, eique necessaria subministrat. Hesiod. in Theog. Χάνεν γηροκόμοιο.

Γηροκομία, ἡ, actio illa alionem in senectute alendi.

Γηροκομικός, ὴ, ὸν, ad actionem illam pertinens. Et γηροκομικὴ μέρος, medicinæ pars quæ de senum valetudine tractat. Gal.

Γηροκομέω, ῶ, alicuius curam in senectute gero. Greg. τὸν γηροκομήσοντα τῶν ἐν Γρηγορίῳ.

Γηροκομεῖον, ου, τὸ, idem quod γηροτροφεῖον.

Γλωσσόκομον seu γλωττόκομον, ου, τὸ, propriè est arcula seu theca ribiarum ligulis recondendis idonea. Exponitur etiam marsupium seu nidulum, apud Ioan. c. 12. Item loculamentum seu cauea apud Dionys. Longin. Item loculus in quo corpora defunctorum reponuntur. Theocr. hist. eccles. l. 3. Item machina quædam chirurgica cutea & oblonga, facta ad similitudinem areæ femoribus & cruribus fractis accommodata: de qua Orib. in lib. de machin.

Γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, ligularum vasculum. Item arcula & scrinium scriptorium. Gal. Item machina quædam apud medicos ad fracta ossa accommodata: de qua vide Galen. in 2. comment. περὶ τόπων ἀγμῶν. ¶ Capitur etiam pro pudendo muliebri. in Epigr.

Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ, lanam tractans, vel excolens: propriè cuius cura lana tractandam occupatur. Il. γ.

Ἐλαιοκόμος, qui oliuas colit, oliuarum cultor.

Ἐλαιοκομέω, oliuas colo seu curo. Erym.

Φυτοκόμος, qui plantas educat & curat: hortulanus. Hesych.

Ἱππόκομος, qui iacorum curam gerit. Hesyc.

Ἱππόκομος, qui equos curat: equiso. Plutar. in lib. an seni administran. resp. & Xen. Hell. 2.

Κηπουρός, hortorum curator: hortulanus. Hesych.

Λεοντοκόμος, cui datum est negotium curandi leones: curator leonum. Oppian. l. 3. de venat.

Μελισσοκόμος, qui apes curat seu alitrapiarius.

Νοσοκόμος, qui ægrotos curo, vel ægrotis curandis præfectus.

Νοσοκομέω, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum. Diog. Laert. in Bione.

Νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor ab alio. Syn. ep. 67.

Νοσοκομία, ægrotorum curatio. Greg.

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur, valetudinarium. Hieron. in epist.

Νυμφοκόμος, quæ sponsam adornat. ἡ τοῦ νυμφίου κομοῦσα. Hesy. apud Eur. in Iph. Aul. νυμφοκόμος γάμος.

Νυμφοκομέω, nouam nuptam adorno. Eurip.

Συνονυμφοκόμος, [decomp.] quæ cum alia sponsam adornat. Eurip.

Ὀρνιθοκόμος, qui curat & adornat aulas multo. Plut. in lib. περὶ ἀφθ. & alibi. Xen. Hell. 5. Pro eodem scribitur & ὀρνιθοκόμος & ὀρνιθοκόμος, apud Hesyc. Suid. verò ὀρνιθοκόμος, exp. ὁ τῶν ὄρνιθων ἐπιμελούμενος.

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit & illis prospicit.

Παιδοκομέω, puerorum seu liberorum curam gero & illis prospicio. in Epigr.

Τραπεζοκόμος, qui mensam curat & instruit. Pluta. symp. 2. probl. 10. & in Antor. Vtitur & Athen. l. 1.

Τριχοκόμος, qui comæ curam impendit, capillorum seu comæ studiosus. Hesych.

Τυροκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent: taberna casearia. Poll. l. 11. 12. & l. 7. c. 30.

Φυτοκόμος, seu φυτοκόμος, plantas seu stirpes curans, curans ea quæ ad plantarum curam pertinent. apud Basil.

Φυτοκομέω, seu φυτοκομέω, curo plantas, vel plantarũ culturã.

Ὠραιοκόμος, formæ exornandæ studiosus. Suid.

Composita ex Κομίζω, ex præmium significante cura.

Ἀγελοκομικός, ad armentorum curationem pertinens. τὴν ἀγελοκομικὴν τέχνην. Plato in Polit.

Ἀκόμιστος, ον, ὁ, ἡ, neglectus, squalidus: cuius in rebus necessariis nulla cura geritur. Nonn.

Ἀκομιστία, ας, ἡ, neglectus, incuria, i. curationis defectus. Od. ρ. & Themist. φιλίας.

Ἀνακομίζω, medelã adhibeo, conualescere facio, recreo. Hesych.

Ἀνακομίζομαι, recreor ex morbo, restituor sanitati, vale ἀνακομιζόντα σώματα. apud Gal. corpora quæ ex morbis conualuere.

Ἐπανακομίζω, curo, procuro. Laert. ex testam. Arist.

Εὐκομιστός, qui bene curatus est aut curatur.

Εὐκομιστός, ὴ, ὸν, bene curatus, bene tractatus. Hesy.

Composita ex Κομίζω, porta.

Ἀνακομίζω, refero, ueho. Xen. ἀνακομίζοντες τὰ ἐπιτήδεια πολὺ κρείττω ἐπιθυμοῦν ἐν τῇ νήσῳ. Apud Herodian. expos. eram deporto.

Ἀνακομίζομαι [actiua significatione] refero, reporto. Isi. subuehо, sursum importo. Xen. anab. 4. ἐν οἷς ἐξ τὰ ὑπάρχοντα ἀνακομιζόμεθα. Item recipio, recupero, quasi rursus accipio. Plut. in Thes. ἀνακομίζεσθαι τὴν τοῦ Θησέως, recuperare regnũ. ¶ Item neutraliter, redeo, reuertor, retrò transeo. Item (passiua significatione) referor, reportor, reuehor. Plut. in Pub. ἀνακομιζόμενος φερόμενος ἐκ τῆς μάχης, à prælio relatus fuit.

Ἀνακο-

Ἀνακομιδή, relatio, reportatio. item recuperatio, receptio. Demosth. pro corona. item reditus. Plut. item delatio mortuorum ex vno sepulchro in aliud. schol. Aeschyl. in trag. Ἐπὶ τῷ ἀνδρὸς.

Decomp. Ἐπανακομίζω, refero.

Ἀντικομίζομαι, vicissim reporto, vicissim recipio.

Ἀποκομίζω, aspurto, deporto, porto. Isocr. λειπο-λυγκῶν ἀπεκόμιζε τὸ πλεῖστον μὴ θεράποντος ἢ ἐμοῦ. Arist. œcon. 2. κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀπεκομίζετο. Item deporto (sicut dicitur deporto captiuos, aut exercitum. Xen. Pæd. 7. καὶ συνέπεσε ὅστις ἀπεκομισθεὶς ὅπου ἐν αὐτῷ ἐθέλοις. Idem Hellen. 5. ἀπεκομίζοντο πάμπολυ μᾶλλον τὰς ἑαυτῶν φρουρίας.

Ἀποκομίζομαι, asportor, portor. Item referor, vel me refero, me recipio: et ἀπεκομίζετο ἐπ' οἴκου.

Ἀποκομιδή, asportatio, deportatio. Item reditus: schol. Thuc.

Διακομίζω, transporto, transueho, portando seu vehendo traijcio. Thuc. l. 3 διακομίζει εἰς τὴν πρὸς Ἡραίαν νῆσον. Polyb. πολλοὺς δ' ἐκόμισαν τοὺς ἄνδρας, summa cum audacia milites transuexerunt. Item perfero (minimum sicut tabellarius perferre literas dicitur.) Herodian. l. 4. ταῦτα γὰρ γράμματα διδόασι τοῖς διακομίζουσι. Sic Syn. epist. 133. ταύτην γὰρ τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομεῖν.

Διακομίζομαι, transportor, transuehor; item transeo, commeo nauibus. Thuc. l. 1. εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίζοντο. Item actiuè, transueho, transporto, traduco. Thuc. lib. 4. τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο.

Διακομιστής, qui aliquid transportat seu transuehit, vel qui aliquid transportando traijcit. Synes. ep. 141. Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente.

Διακομιδή, ἡ, transportatio, traductio seu traiectio quæ vehendo portandóve fit. Thuc. l. 3. & Synes.

Δυσκόμιστος, ægrè tolerabilis.

Εἰσκομίζω, siue ἐσκομίζω, importo, inueho, introduco. Xen. pæd. 1. εἰσκομίζει τὰ θηρία. εἰς δὲ καὶ τὴν πάνυ.

Εἰσκομίζομαι, importor, inuehor intrò feror seu ducor. Item actiuè pro εἰσκομίζω. Thuc. lib. 1. ἐσκομίζοντο καὶ ἐξεκομίζοντο ἃ ἐκέλευον. (Thuc. lib. 7.

Εἰσκομιδή, siue ἐσκομιδή, importatio, inuectio siue inuectus.

Ἐκκομίζω, exporto, euehо, effero. Item subduco, subtraho, interdum & eripio. Herodot. ἐκκομίσας ἐμαυτὸν καὶ χρήματα, me vnà cum pecuniis subducens. Sic dicitur ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, subtrahere aliquem e periculis.

Ἐκκομίζομαι, exportor, euehor, efferor. Plut. in Rom. ἐκκομίζεται νεκρός. Et actiuè idem quod ἐκκομίζω. Thuc.

Ἐκκομιδή, exportatio, euectio, elatio: specialiter funeris elatio, exequiæ. Greg. & apud Lucill. l. 2. Epigr.

Ἐκκομιστής, ὁ idem exportatio. Strabo.

Decomp. Προεκκομίζω, antè exporto, prius euehо, seu effero. Plut. in Timol.

Συνεκκομίζω, q. d. simul exporto, simul perfero, simul sublineo. Eur. in Oreste. καὶ χρὴ γὰρ ὅστις τῶν ἐμαυτοῦ κακὰ συνεκκομίζει.

Ὑποκομίζω, clim exporto, clanculum effero.

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laert. ex testamento Aristot. Item apporto, aduehо.

Καταγκομίζω, deporto, deueho. Thuc. l. 6. καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι. Sic & apud Demosth. Item defero. Synes. κατεκόμιζον ὅτι ναῦς τε καὶ ὕδωρ. Sic καταγκομίζειν ναῦν, nauem appellere aliquò, apud Dem. Exponitur etiã reporto, apud Aeschin. in orat. de malè gesta legat. Itẽ cõporto, cõueho, Herodia.

Καταγκομιδή deportatio, comportatio. Thuc. (l. 8.

Μεταγκομίζω, transueho, transporto. Herodian. lib. 1. τὸ ἄλμα εἰς τὴν τῶν βασιλέως αὐλὴν μετεκόμιζον.

Μεταγκομίζομαι, transuehor. Polyb. (Schol. Thuc.

Εὐμεταγκόμιστος, (*decomp.*) transportatu traductúque facilis.

Παρακομίζω, præteruehо. Itẽ deduco, comitor. Aristot. Itẽ seduco. Item deporto, importo, conueho. Xen. Hell. 5. & Plut. Item affero. Plut. ἀεὶ πολυπραγμ. ἐνθύμιον καὶ μικρὰ δίκης κέρδη παρακομίζοντες. Item porto, fero: vnde παρακομίζεσθαι τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος, arma contra Cæsarem ferre. Plut. in Oth.

Παρακομίζομαι, præteruehor. Thuc. l. 6. παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, item appellor, applicor, &c.

Παρακομιδή, ἡ, præteruectio: item aduectio & aduentus, item comportatio. Polyb.

Decomp. Δυσπαρακόμιστος, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, i. qui difficulter viam facit. Plut. Apud Polyb. πολὺς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος, nauigatio longa & in qua difficulter præteruehi potest.

Εὐπαρακόμιστος, aduectu seu comportatu facilis.

Περικομίζω, circumueho. περικομίζομαι, circumuehor. Thu. l. 4.

Προκομίζω, præfero, i. antè fero, item effero, scilicet funus. Greg. item exhibeo, vt προκομίζω τοὺς λόγους, in Pand.

Προκομίζομαι, prætendo: ex Oecumenio.

Προκομιδή, ἡ exhibitio. in Pand.

Προσκομίζω, apporto, affero. Herodi. προσκομίζουσι παῖδα τῷ σεισμῷ τῷ δεσπότῃ, item aduehо, adduco, seu vehо ad. Thuc. lib. 1. τῷ πλείστῳ ἐκράτησε, ὥστε προσκομίσαι τὸν Σύλλαν.

Προσκομίζομαι, vehor ad. Plutarc. in Pericle, προσκομίζεται πρὸς τὸ ἔργον. Item actiuè, aduehо. Thuc. l. 1.

Προσκομιδή, aduectio: εἰσφορά, Hesyc.

Συγκομίζω, conueho, comporto, Greg. πανέφερε δὲ ὅτι καιρὸς καὶ συγκομίζει. Sic & apud Xen. & Phil. de vita M. lib. 3. Item vna porto, simul fero aut duco: vnde apud Xen. pæd. 8. (voce media) τὰς τε ἰατρικὰς τὰς ἀεὶ ὧν συνεκομίζετο πρὸς αὐτῷ, vndique collectos ducebat secum. Item συγκομίζω νεκρόν, compono mortuum ad sepulturam. Soph. in Aiace.

Συγκομίζομαι, comportor, conuehor. Xen. in Cyneg. Item actiuè comporto, conueho. Idem Pæd. 1. & apud Luc.

Συγκομιστήρια, τά, festa quibus in frugum comportatione facta fiebant. Hesych. Eadem sunt θαλύσια appellata à quibusdam, teste Eust.

Συγκομιστός, ὄν, ὁ, comportatus, vt συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συγκομιστὰ ῥύτιον, resinâ lorularis quæ in loculis cõportabatur, Pallad. Et συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus citra detractionem conflat. Gal. ad Glaue. l. 1. & Athen. l. 3.

Συγκομιδή, siue ξυγκομιδή, comportatio: plerunque frugũ comportatio & collectio. Thuc. l. 3. Isocr. in Areop. Dicitur & de compositione eorum quæ ad sepulturam defuncti cadaueris pertinent. Schol. Aeschyll.

Decomp. Ἀσυγκόμιστος, qui comportatus seu collectus non est. Xen.

Ὑπερκομίζω, supercomporto, superueho. Strab.

-ΚΟΜΗ, ἡ, ὁ, coma, cõpta cæsaries & curiosiùs culta (à κόμεω, vt Artemidorus docet. Eust. verò à κομεῖν deriuat.) Plut. in Apophth. τὰς μὲν κεφαλὰς τῶν κόμαις διὰ παντὸς εἴρειν τοῖς δὲ ἀστραγάλοις φοβεῖσθαι. Item. α. Et apud Luc. ξανθὴ κόμη. apud Xen. Pæd. 1. κόμαι περιεστῶσαι, comæ appositiæ. Apud Atheo. l. 9. κόμην τρέφειν, nutrire comam. Et κόμην διακείρειν. apud Plut. in Probl. Rom. apud Pausan. in Att. ἀπὸ δὲ ἀμφοῖν τῶν κόμων. Tribuitur etiã arboribus. Od. ζ. ἐπὶ κόμῃ τανυφύλλῳ ἐλάτης. Theoph. de caus. pl. l. 3. cap. 8. αἱ τε ῥίζαι προσιέντων καὶ κόμαι. Itémque herbis: vt κόμη τῆς ἀψινθίου, absinthij coma, seu cacumen, seu caput, Dioſc. l. 4. c. 165. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοκόμων appellatur. vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7 & Plin. l. 27. c. 13.

Κομάω, ῶ. Fut. ήσω, comatus sum, comam nutrio. Aristot. Rhet. 1. ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλόν. Plut. in Apophth. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν. Et cum accusat. vt apud Herod. κομῶντες τὰς κεφαλάς. Sic & apud Xeno. in symp. ipsa etiam τέλεις dicuntur κομᾶν, apud Philostr. epist. 25. itẽ γῆ dicitur κομᾶν φυτοῖς παντοδαποῖς, apud Arist. de mundo. Sic apud Chrysippum τοὺς φύλλοις κομῶν. ¶ Item efferо me, & quasi cæsariei nomine glorior & iactito me. Aristoph. in Pluto, Μέγας ὁ βασιλεὺς οὐκ ἐμὲ δεῖ τοῦ κομᾶν; Luc. in Nigr. τί γὰρ τὸ μὴ τοῦ τὸ εἶναι ἐν ὅτῳ καὶ κομᾶν.

Κομήτης, ου, ὁ, comatus, crinitus. Syn. & Suid. Οὐδὲ εἰς κομήτης ὅστις οὐ φλοιός ἐστι. Sic & apud Athen. l. 12. Dicitur & λάμων κομήτης, apud Eurip. in Hippol. & ἀστὴρ κομήτης, apud Philostr. ep. Plerunque tamẽ absolutè dicitur κομήτης, pro ἀστὴρ κομήτης, stella comans seu crinita, vel cincinnata. Arist. de mundo. ¶ Sic etiam dicitur tithymallus γοραικίας, quòd in eius cacuminibus coma iuncea nascatur. Dioſc. l. 4. c. 165.

Κομίων, (apud poetas) idem quod Κομάω, quem neutraliter ponitur. Opp. l. 3. de venat. Καὶ ἐρύειν ἑκάτερθε δοὺς κομόωντε ἑθειρας, vtrinque luxuriant iubæ.

Κομωτής, οῦ, ὁ, comæ exornandæ artifex. Κομώτεια, fœmina comarum exornatrix. Poll.

Composita. (epith.

Ἁβρόκομος, ου, ὁ, qui molli, delicata seu culta coma, est. Bacchi

Ἁβροκομέω, molli coma sum, delicata cæsarie sum. Hesych.

Ἄκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui comatus non est, cui cæsaries nulla est. Pol.

Ἀκομία, ἡ, comæ seu cæsariei defectus.

Ἀκρόκομος, qui copiosiore est capillo. Il. δ. Ἀκροκόμης idẽ Herod.

Ἀμφικόμης, circumcirca seu vndiq; comans. latè comans. Il. ρ.

Ἀποκομόω, ῶ, comis nudo, tondeo. Luc. in Lexiph.

Αὐτοκόμης, ipse per se comatus, vel sua specie comatus. Aristoph.

Ἀφροκόμης, spumantes capillos habens, vel spumans in capillis, Musarum. (in Epigr.

Δενδροκόμης, arboribus cõptus & ornatus. Aristophan. in Nub. &

Ἐρυθροκόμης, qui rubeis est comis: sic cognominata est quædam mali punici species, teste Plin. l. 13. c. 19.

Εὐκόμης, siue Εὔκομος, bene comatus vel pulchrè, qui eleganti cæsarie est. Pro quo poeticè dicitur ἠϋκόμης, passim apud Hom. & alios poetas.

Ἱππόκομος, ex comis seu setis equinis constans, aut comans setis equinis. Il. π. & ν. & apud Theocr. idy. 23.

Καλλίκομος, qui pulchra coma est, eleganti cæsarie præditus, pulchrè comatus. Hesiod. in Erg.

Καρηκομόω, ῶ, caput comatum habeo: vnde καρηκομόωντες Ἀχαιοί, passim apud Hom.

Κατάκομος, qui disiecta coma est, vel cui densa coma est. Poll.

Κατάκ-

Καταξεκτενοκόμη, quæ pexis comis seu capillis est. Hesych.

Κουρεκόμης, ου, ὁ, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa, tonsus.

Decomp. Ἀκουρεκόμης, qui comam non totondit, intonsus.

Epithetum est Apollinis, item Bacchi.

Ἀκουρεκόμης & ἀκουρεκόμας, (Doricè,) pro eodem dicuntur, vt Il. ϟ. & hymno in Apoll. (tur. Eust.

Κουρεκόμας, apud comicos, qui tonsuræ quodam genere tonde-

Κισσοκόμης, hedera comans. i. hederacea fronde redimitus. Hom. hymno in Bacchum.

Λευκόκομος, qui candida est coma, albenæ præditus coma. Plin. l.13.c.19.

Μελανόκομος & μελανοκόμης, qui nigra coma est.

Ξανθόκομος & ξανθοκόμης, qui flava cęsarie est. Theocr. idyll.17.

Ὀπισθοκόμος, siue ὀπισθοκόμης, qui à tergo comatus est, seu qui rasa aut calua fronte est, qui est occipite comato, aut comas à tergo reflexas habens. Herodot.

Παρακόμης vocabant comici τοὺς κομῶντας, comantes seu comatos. Poll.

Περίκομος, circumcirca seu in orbem comatus. Theophr. hist. pl. (l.3.c.9.

Περισσόκομος, abundè comans. Oppian.

Πολύκομος, cui multa coma est, cui spissa est cęsaries, comosus. Diosc. l.4.c.165.

Προκόμιον, anterior coma. schol. Hom. Item coma quæ alterius loco apponitur siue circumponitur. Poll. l.2.

Πυρσοκόμης, qui rutila coma est seu fulua.

Σπραβυλοκόμης, qui crispa coma est. Hesych.

Σπραβυλοκομάω, crispa coma sum. Idem.

Σφηκοκόμαι (ἢ ἀνυσφηκοκόμαι), dicuntur ab Aristoph. homines voluptuarij, qui comam nutriunt, & digitos ad vngues vsque annulis onerant.

Υλόκομος, syluis seu arboribus comans, seu arboribus syluosus. Eurip. & in Epigr.

Υψικόμος, alitè comatus: epitheton quercus, apud Hom. Il. ϟ. & Hesiod. in Erg.

Χρυσοκόμης, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens, auricomus. Hesiod. in Theog. Pro eodem dicitur χρυσοκόμας, apud Athen. l.13. & χρυσοκόμας, apud Aristot. Rhet. l.3. & Eust.

Χρυσοκομέω, aureas comas habeo, aurei coloris cæsaris mihi est. Philostr. ep. 33.

Χρυσόκομον, fruticis seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd sit comantibus fulgore auri coryybis, vide Diosc. l.4.c.33.

Χλωροκόμος, στέφανος, corona viridem habens comam, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Κομιζω, &c. vide in Κομίω. Κόμμα, &c. vide in Κόπτω.

ΚΟΜΜΙ. gummi: nomen exoticum à Græcis vsurpatum. Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis. Multa sunt eius genera: sed quum simpliciter Κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina prouenit, quod & gummi Arabicum appellatur. vide Diosc. l.1. Apud Herodot. τῷ κόμμι ὑποχρίειν, gummi sublinere.

Κομμώδης, gummosus, gummi referens. Aristot. Κομμῶδες, idem, apud Theophr. de caus. pl. l.5.c.13.

Κομμίζω, gummi speciem præbere. apud Diosc.

Κόμμωσις, gummitio. Item lenocinium. Vide in Κόμμος.

ΚΟΜΜΟΣ, ου, ὁ, ornatus nimis accuratus & superuacaneus, seu nitor fucatus & adicitius, fucus, mangonium. (* φησὶ τὸ κομᾶν τὸ καλλωπίζειν, sicut & Κόμη. Pollux à Κόμη deriuat, atque idem vno μ scribit: ac Κομμοῦσθαι esse vult comæ ornandæ & fucandæ artifices. Apud Suid. Κομμός, esse dicitur ὁ κεκομμένον τρίχων κόσμος) Sæpe apud Galen. indémque apud Plat.

¶ Κόμμος, planctus, plangor. Apud Suid. μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plangore & eiulatu. Item peculiaris quędam quarundam tragœdiarum pars. Aristot. de arte poet. Κομμός ἐστι θρῆνος κοινὸς χορῷ καὶ τοῖς σκηνικοῖς, fletus lamentúmque commune chori & ab scena: quum histriones ipsi & qui chorum conficiunt, in aliquo aduerso casu lugendo congregantur. * In hac significatione à Κόπτω deducitur: qui enim graui dolore aliquo premuntur, frontem femúrque ferire consueuerunt.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum ac superuacaneum adhibeo, fuco. Hesych.

Κόμμωμα, τος, idem quod Κομμός: vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus comandi & fucandi causa applicatur Κόμμωμα τῆς dixit Lucian. τῆς κομμωτικῆς, cultum muliebrem.

Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis & cultus superuacaneus, lenocinium & corporis mangonium. Athen. l.13. Apiatus autem siue mellatus gummitio, à Κόμμι.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco & mangoniis ac superuacaneo cultu in corpore ornando vtitur: mango. Plutar. Κομμωτήρια, ας, ἡ, mango, ornatrix. Plut. polit. 2. Κομμωτοῖδιον, τος, apud Poll. ex Themoph. Aristoph. videtur accipi pro calamistro, i. acu maiore quę calefacta & adhibita fronti, intorquet capillos, seu pro a-

fio aliquo instrumento aut medicamento quo crines ornantur.

Κομμωτικός, ῶ, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari possumus: vel specialis, ad compitum, seu cultum crinalem comparatus: vt κομμωτικὰ medicamenta apud medicos dicuntur pigmenta & fucus quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, vt vitia naturæ artificio celent. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ ea quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Gal. l.1. de loc. affect. Κομμωτικὴ, ἡ, τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix & lenocinij aptandi. Plato in Gorgia. Hinc sumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὸν κάλλος λόγου, lenocinij plenum, apud Hermog.

Κομμωτικῶς, compte. Hermog.

Κομμωτίζω, cuiusdis orno.

ΚΟΜΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus: propriè apri dentes acuentis. (* ἀκόντων.) Il. λ. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφεῖν ὑπὸ δ' ἔντεα κόμπεον ὀξέα τοῖν. Item sonitus qui à saltantibus pede terram pulsando editur. Od. θ. πολὺς δ' ἔν τε κόμπος ὀρώρει. Sunt & κοῦφα κόμπου φορήματα, apud Eurip. in Rheso, sonitus ex tintinabulis. Dicitur etiã de verborum ampullis seu inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia, iactatione seu iactantia. Aeschin. contra Ctesiph. ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῶν ῥημάτων. Thuc. l.2. πλούτῳ τε ἔργῳ μᾶλλον ἢ λόγου κόμπῳ χρῆσθαι, diuitiis magis vtimur ad opportunitatem rerum gerendarum quàm verborum ostentatione & iactatione. Apud Soph. in Aiace, κόμπῳ παρεῖναι, cap. gloriari licet.

Κομπώδης, ῶ, ὁ, iactator: iactabundus. Eurip. in Phoenissis. Κομπώδ' ἀστοῖς ἐν πατρίδος ἀγῶσι τε τοῖς νῦν δυνάσθαι. Item κομπώδης λόγος, apud Erynol. oratio iactabunda, iactantiæ & insoleneię plena.

Κομπωδῶς ἔχω, ἡ, iactans, sui iactabundus. Thuc. l.2. Εἰ δὲ κομπωδῶς ἔχοι, iactantia seu iactatio sui.

Κομπωδῶς, iactanter, iactabundè.

Κομπέω, crepito, strepitum edo qualem aper acuens seu collidens dentes. Item generalius sonitũ edo. Il. μ. Ὡς ὅτε τοῦ μάστιγος χαλαὸς ὑπὸ φαιστῆρος Ἀντίου ἐκλελυμένου. Dicitur enim de valorum sonitu: teste Eust. Item crepo, i. verborum ampullas proiicio, vana grandiloquentia seu iactantia verborum vtor sicut Horat. dixit, sulcos & vineta crepat mera. Soph. in Aiace. Τοῦτον δ' ἐκόπτε μῦθον. Eurip. in Orest. ἐρῶ δ' ἐγὼ δεῖν, οὐ εὐκόμπου τὸν δ' ἔσκυζε τὸν νόμον.

Κομπῶμαι, iactanter aliquid dico. Thuc. l.6.

Κομπηρός, ῶ, ὁ iactans seu iactabundus, idem quod κομπώδης.

Κομπαζω, F. άσω, idem quod κομπέω. Soph. in Aiace. Μεγ' αὖτε κομπάζῃς ἀπιστὸ' εἰ λόγους, magnoperè te iactitaris. Plut. πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάζοντος, insolenter & fastuosè dicentis.

Κόμπασμα, τος, idiplum in quo nos iactamus, seu in quo nos efferimus & gloriamur. Greg. contra Iulianum.

Κομπασμὸς, οῦ, ὁ, iactatio, iactantia, vel elatio, insolentia verborum. Plut.

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, iactator, idem quod κομπώδης. schol. Eurip.

Κομπαστικῶς, iactabundè more eorum qui sese iactant.

Composita.

Αἰθαλοκομπία, ἡ, fumi instar vana iactantia. Suid.

Ἄκομπος, alienus à iactantia & ostentatione.

Ἀκόμπαστος, idem. Aeschyl.

Ἀποκομπάζω, insolentius me effero vel me iacto. in anti. epigr.

Βαρύκομπος, fastuosus. Pind.

Δημόκομπος, qui se iactat ad populum. Suid.

Ἐγκομπάω, ῶ, iactito me inter. Plut. de Deo Socr.

Ἐκκομπάζω, efferor, insolesco. Soph.

Ἐπικομπάω, iactito, ostento. Thuc. l.4. & 8.

Ἐπικομπάζω, idem, iactabundis verbis prædico & efferor. Basil. Item iactabundis verbis addo. Plut. in Camillo.

Εὔκομπος, compositus.

Κρημνοκομπέω, qui verbis præruptis & arduis gloriam. Suid.

Μελίκομπος, dulcedine gloriãs, qui mellito sono gloriam. Pin.

Περικομπάω, circumquaque iacto. Thuc. l.6.

Προδόκομπος, qui promissa sua prodit, qui fastrà & in vanum aliquid promittit, qui suis promissis non stat. Eust. & Vmb.

Στυφόκομπος seu συφεκόμπος, dicitur de gallinaceo pugnaci, idem de cornunice. Aristoph. in auibus.

Ὑπέρκομπος, supra modum iactabundus, iactator, supra modum gloriosus. Plut. in Themist. (bè. Hesy.

Ὑπερκομπώς, supra modum iactanter, seu iactabundè, supe-

Ὑψικόμπος, elatus, iactator, qui iactando sese efferit, superbus.

Ὑψικομπώς, superbè, arroganter, nimium se efferendo & iactando. Soph. in Aiace.

Φιλόκομπος, iactationis amans, qui sese iactare amat & efferre.

Φιλοκομπέω, iactationum amans sum, iactitare & efferre me amo. Suid.

Φολοκομπία, fumosa iactantia, vana & inanis. Aristoph. in eqn.

Φολοκομπιάς, fumidus iactator, vanus & leuis. Hesych.

ΚΟΜΨΟΣ, ῶ, ὁ, lectus, elegãs, bellus, venustus. Aristop. in vesp. ὅστις κομψὸς καὶ κομψὸς εἶναι προαιρεῖται. Athen. l.14. Ὁ πρῶτος ἐν Ἕλλησι κομψὸς ὢν τραγῳδίας. Item lepidus, facetus, vrbanus, festiuus. Aristoph. in Nub. εἶναι κομψὸν ὀνομαστί. Plutarch. in Pericle,

Pericle Κομψῶ ὄντι τῷ λόγῳ. Sic & apud Aristot. pol. 2. & 3. ¶ Item locuacus, garrulus. Schol. Soph. ¶ Item vafer, versutus. Aristoph. in Aub. Μὴ ἄρα κόμψον κομψότερον ἔκκυκλα. ¶ Item qui plenus est iactantiæ & superbiæ. * Deriuari dicitur à κόμπος, annotátque, si dicatur, ὅτι κόμψος, κομψὸν significare τὸ κεκαμμένον καὶ διεστραμμένον τῷ δεινότητι (sicut Erotianus quoque Κομψόν, apud Eurip. pro στρεβλόν accipi tradit) sin vero ὅτι τὸ ὀξύτατος, dici Κομψὸν ἀπὸ τοῦ δίκαμπτον εἶναι, veluti δίστομον καὶ τρόπιν.

Κομψῶς, scitè, eleganter, lepidè, festiuè. Aristot. polit. 4.

Κομψότης, ητος, ἡ, elegantia, lepor, festiuitas. Exp. & argutia, subtilitas. ex Plat. epist. 10.

Κομψόω, vel potius Κομψόομαι, scitè seu festiuè aliquid dico aut facio. Exponitur & scitè ac vibanè cauillor, ex Plat. lib. 4. de rep. item Κομψόομαι, pass. scitè & elegantè fio, seu componor, lepidè componor. Dionys. Halicarn. in in lepidè dicor, scitè dicor. Plato in Phædro. ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο κομψόομαι, scitè dictum est. Erotianus apud Hippocr. Κομψόομαι τῷ accipi annotat pro στρεβλοῦμαι, quoniam Attici Κομψεύειν appellant παρεγγυᾶν & Κομψὸν τὸ στρεβλόν.

Κομψότης, elegantia, festiuitas, lepor. Schol. Aristoph.

Κόμψωμα, τὸ, scitamentum, speciosus sermo. ex Luc. & Greg.

Composita.

Ἀκόμψος, ον, ὁ, ἡ, inelegans, illepidus, non festiuus. Plut. de educatione puerorum. Ἐγὼ δὲ ἀκόμψοις εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον. item vilis. Ἀστλής. apud Suidam. item simplex, non astutus.

Ἀκόμψως, ineleganter, illepidè. Plat. ibid.

Καταμψῶ, scitè & elegantèr dicere. Basil.

Περίκομψος, perelegans, perbellus, admodum scitus, vel festiuus.

Ὑποκομψός, ὁ, ἡ, elegans, facetus. Hesych.

ΚΟΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus, strepitus. Od. κ. ἄλλοτε μὲν τε κακὸς κόναβος κατ' ἔρεβος ἔρχεται Ἀνδρῶν ἀλλοτρίων ἐνὶ δ' αὐτε κλῆρος ἀρούρης. Κονάβεω, ῶ, resono, sonitum reddo. Iliad. β. ἀμφὶ δὲ νῆες κονάβεον κοτεσσάμεναι ὑπ' Ἀχαιῶν. Κονάβησε, cum sonitu. in Epigr.

Κονάβιζω, idem. Od. κ. ἀμφὶ δὲ οἶκον Σμερδαλέον κονάβιζε.

ΚΟΝΑΥ. Hesych. dicit esse poculum barbaricum apud Athen. lib. 11. καὶ κόνυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον. Nicomachus Perficum esse poculum scribit. Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates κόνυ τὸν ὀκτὼ κοτυλῶν ἀρχαῖον Νικάρ.

ΚΟΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digitus articulus & iunctura seu nodus & curuatura qua digitus flectitur, seu tuber in digitorũ iũcturis. Aristot. l. 1. de an. κόνδυλον vocati scribit τὸ δ' ἀκρωτήριον κεκυρτωμένον. ¶ Perquètur etiam accipitur pro digitis in cõdylos cõtractis, seu pugno vel ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis. Demosth. contra Midiam. ὥστε κόνδυλος, ὥστε τῶν κόβων, quum pugnis, & in malam cædit. Plut. in Alcibiade. ἐπιστρέψας κόνδυλον ἐπὶ κόνδυλον πολεμικὸν αὐτοῦ. Sic apud Aristoph. ὥστε τοῦτον εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ κόνδυλον, si vinum petat, pugnos ei ingere. κόνδυλον λαμβάνειν, apud Dion. accipere seu pati pugnos. ¶ Κόνδυλοι dicuntur etiam iunctura in brachio & humero, vel tuber & nodos in eorum iunctuis extans. Poll. l. 2. Gal. quoque commentario 1. in lib. Hippocr. ὅσοι κόνδυλοι καὶ ἀρθρῶν quibusdam κόνδυλοι vocati scribit τῶν κεφαλῶν τῶν βραχίονος.

Κονδυλώδης, ης, ὁ, ἡ, nodosus & tuberosus in digitorum iunctuis & curuaturis extantia repræsentans, vel κονδυλώδεις ἐν ὀστοῦν, in vertebris cervicis, apud Gal. in lib. de offibus.

Κονδυλίζω, F. ίσω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo, pugno, cædo. apud Suid. ὁ δὲ Ἡρακλῆς παίδα ὑπερφυῶς ἀνθρωπικὸν κονδυλίζει κατὰ κόρυφαν.

Κονδυλίζομαι, pugnis cædor. Lafit. in Socr.

Κονδυλιστός, plaga pugno iacta, vel ictus pugno factus.

Κονδυλόομαι, ὦμαι, intumesco, extuberto instar nodorum & tuberum in iunctuis digitorum. Hesych.

Κονδύλωμα, τὸ, tuber quale est nodorum in iunctuis digitorum. Hierocl. in hipocr.

Κονδυλώ, tuber, vibex. Schol. Aristoph.

Composita.

Δικόνδυλος, ον, ὁ, ἡ, duos nodos seu duo tubera habens. Aristot. hist. an. l. 1. c. 15.

Καταικονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω. Æschin. contra Cresiph.

Μεταικόνδυλος, dicuntur tubera in ea digiti iunctura quæ vicina est metacarpio. Poll.

Μονοκόνδυλος, vnum nodum seu tuber habens. Aristot. histor. an. l. 1. c. 15.

Πρωτοκόνδυλος, dicuntur tubera & nodi in ea digiti curuatura & iunctura quæ vngui vicina est. Ruff. Ephes.

Πυκνοκόνδυλος, solidus, valdè parens: dicto nomine abusi quibusdam ondes in sugulibus residerent, nec tantilum sunt res facere volunt, vt tonsori det nummulum qui eos repurget. Suid.

Τετρακόνδυλος, tetras in digitis iunctuis & curuaturis habens, ac tetras in vertebris & tubera extantia.

ΚΟΝΕΐω, festino, propero, curo. Hesych. item operor, eadem Hesych. Item ministro, famulor. * Eustath. annotat, veteres exposuisse ἐπείγω & πονῶ, deduci à πόνος volentes, Ionico more π in κ mutato. At in prima significatione à Κόνις deducitur, metaphora sumpta à cursoribus inter properandum puluerem excitantibus.

Κονεῖς, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Κόνι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγωνιόω, ῶ, studiosè in aliquo opere versor, opus aliquod accelero.

Ἀγωνιῶν, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Ἀγωνιάδ, ἡ, ministra, famula.

Διακονέω, famulor, ancillor, ministro, seu famulũ apo. Plerunque est dauuerat Deum. διὰ τοῦτο διακονοῦντες. Athen. l. 6. τοῖς δὲ ταῖς τέκνοις διακονεῖν τῆς νυκτὸς τοῖς φρουροῦσι. Apud Plat. de rep. l. 2. διακονεῖν πρὸς ὠνὴν τὰ ἐργάσιμα, operam suam locare ad vendendũ & emendũ. Apud eundẽ. διακονῶ σοι ταῦτα, hæc tibi seruitia præsto. Et cum accu. διακονεῖν γάμους, ministrum agere in parandis & adornandis nuptiis. Ath. l. 9.

Διακονίομαι, obsequiis & operis color ac obseruor. Matth. 20. ὡς υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Item actiuè pro διακονῶ. Luc. τοῖς ἐρωτικὰ διακονουμένοις, amorum ministris.

Διακόνημα, τὸ, opera à ministro præstita, ministerium. Aristot. polit. 1. Item διακονήματα dicuntur vtensilia ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 6.

Διακονίζω, & διακονίζομαι, idem quod διακονέω, & διακονοῦμαι. Luc. ὡς θρόνοις δ' ἐκονίζοντο, ministrabant. Dicuntur & legati διακονίζειν. Poll. l. 8.

Διάκονος, ὁ, ἡ, minister, ministrator, famulus, ministra, ministratrix, famula. Aristot. eth. 7. cap. 6. & Athen. lib. 10. Dicitur & de legatis. Poll. lib. 8. Item de magistratu Rom. cap. 13. & de ministris verbi diuini, præsertim in nouo Testam. Item διάκονοι peculiariter in ecclesia dicuntur, distribuentes eleemosynam pauperibus, curamque earum gerentes: seu ministri ecclesiastici œconomi. Compar. διακονικώτερος, expeditior & celerior in ministrando, apud Suid. in vtrouciab. φρεῖς ἄνερ πλαγίοις, ἀμείνων καὶ διακονικώτερος. Pro διάκονος Ionicè in Epigram. dicitur διήκονος.

Διακονία, ἡ, ministerium. Aristot. pol. 2. & 1. plur. symp. 5. Interdum de ministerio publico, seu officiis quæ reip. præstantur. Demosth. pro cor. Æschin. contra Ctesiph. Item de legationes. Thuc. lib. 5. Et de diaconorum ministerio. Synod. ἐν. διακονίαι appellantur quoque instrumenta ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 5.

Διακονικός, ὴ, ὸν, ministratorius, ad ministrum pertinẽs: vt διακονικὰ φορτία, munera quæ ministri exequuntur. Aristoph. pol. 3. & διακονικὰ ἔργα, apud eundem Pol. 7. c. 14. Item promptus ad exequenda ministeria, officiosus vel peritus exequendorum ministeriorum. Aristoph. in Pluto. Plato in Corip. τὸ διακονικὸν, sacratium seu secretarium. in Canon. 21. Cõcil. Laod.

Διακονικῶς, ministratorio more, more eorum qui ministrant. Athen. l. 4.

Διακονεῖον, ου, τὸ, diaconium, sacratium, locus vbi diaconi congregantur. distinct. 3 διακονία, diaconatus. Item placentæ quædam species. Athen. l. 14. Suid. ex Menecle.

Διακονίς, adornatio, textura quædam item homo gracilis.

Decomp. Ἀντιδιάκονος, vicissim ministri officio fungens vicissim seruiens. Strabo.

Αὐτοδιάκονος, qui ipse sibi ministrat & famulatur. Eust. Αὐτοδιακονία, quum quis suo ipsius nõ alieno ministerio vtitur.

Παραδιακονέω, administro. Aristoph. (Athen. l. 1.

Ὑποδιάκονος, iubilatorius, in canon. apost.

Ἐγκονέω, festino in festinus & celer sum in aliquo negotio exequendo. Il. α. Αἶψα δὲ μ' ἐρ ἐγκονέοντα δόμον ἐς κουρίδιον ἐλθεῖν. Sic & Od. α. & ψ. Eurip. in Hecuba, Σπεύδ' ὅμως ἐγκονοῦμεν, festinemus, acceleremus. Aristoph. in auib. Οὐδὲν ἄτολμον ἐγκονοῦσι. Deprecium operor, item laboro, seu cum sedulitate laboro, teste Eust.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, famula, ministra. Suid.

Ἐγκόνως, properanter. Hesych.

Κατεγκονέω, (decomp.) festino.

ΚΟΝΙΑ, ας, ἡ, cunita herba quæ & Herculeum organum. Nicand. in Ther. πανάκειαν τε κονίαν. Ἥντε καὶ Ἡρακλῆος ἐρεύγεται ἀμφὶ πόδεσσιν. Idem in Alexiph. Πολλάκι δὲ ζωὸν τε καὶ ἐπιλαφρότατον κονίαν. vbi schol. exp. Κονίαν, ἰξάριον.

ΚΟΝΙΣ, εως, ἡ, cuius. Il. ι. ἐπεὶ μάν τοῦδ' ἕνα φάσθαι τε κόνις τε. Luc. ἀπολέσαντες μίαν ἡμῖν κόνιν. vno puluere omnia conficimus. Herodian. l. 6. κόνις τῆς πόλεως ἀπὸ πολλοῦ φαίνεται, ruinis è longinquo excitatus videtur. ¶ Item cinis. Il. σ. Ἀμφὶ δὲ κόνις ἐκάλυψε κάρη καὶ ἀμφὶ ἐπεσσε. Χαίτας τε κατεκείρατο. * Eustath. hũc Koniu derivari tradit significante Κονίω: vt κόνις sit ἡ εἰς σωματικὴ κεκονιμένη γῆ. vel ὁ εἰς λεπτομερῆ διάστασιν χωρίζουσα γῆ. ¶ Item listivium. Plut. symp. 6. probl. vlt. ¶ Κονὶς, ἰδος, ἡ, lens. Item pediculorum vel ceti ouum pilis adhærens. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 31. Diosc. lib. 2. c. 101. (de melle) φθείρας καὶ κονίδας φθείρει καθαιρούμενον.

Κονίω

Κονίω, vel Κονίζω, puluere impleo. Il. ξ. Εὐρὺ κονίσσασι πεδίον. Item puluere fœdo, puluere conspergo. Iliad. φ. ἐκόνησε δ' ἀγαιοὺς. item puluerem mouco, puluerem excito. Il. ψ. Τοὶ δ' ἄρα πεζοὶ κονίσσοντες πεδίοιο. ¶ Item obliuo propriè puluere obliuo, vngo: vnde apud Theocr. idyll. 1 Κονὶς ἐλαχρυσῶ κεκονισμένος. ¶ Item festino, propero. Hesych.

Κονίομαι seu Κονίζομαι puluere fœdor. Luc. in Tim. πολὺ χοῦν κεφαλὴν κεκονισμένος. Sic sæpè apud Hom. Κονισσόμενος δὲ πεδίοιο φοβεῦτο. Item in puluere volutor & versor. Athen. l. 9. ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more qui in manus spuentes puluerem assumebant, vt fortius tenere aliquid possent. Philo de vita M. l. 3. Eust. & Suid. ¶ Κονίζεσθαι Hesych. etiam exp. φθείρεσθαι.

Κονισταίριον, ου, τὸ puluerarium: locus in quo athletæ oleo peruncti se puluere obducebant: seu locus vbi luctaturi post ceroma puluere aspergebantur. Vtitur Vitruu. l. 5. c. vlt.

Κονιστρα, ας, ἡ, volutabrum puluereum: cauum puluereum in quo aues puluerarices aut se volutare aut parere solent. Aristot. hist. an. l. 6. c. 8. Est etiam athletica seu palæstra consistra Plut. symp. 2. Probl. 4.

Κονιστής, οῦ, ὁ, qui in puluere volutari solet. Athen. l. 9. ex Aristot. hist. an. l. 7.

Κονιστήριον, τὸ, puluis vel puluereum volutabrum. Suid.

Κονιστλῶν, seu Κονιοστλῶν, puluis excitatus seu motus. Il. γ. Οἵ τε κόνιν τ' ἀνὸ πεδίον κονίσσοντες ὄρνυν' ἀλλήλοις. Sic & Il. ε. & χ. Dicitur & de puluere quo athletæ ceromate inuncti in conflictio se obliuiunt. Gal. l. 2. & 3. ὑγιεινῶν. ¶ Significat etiam pudendum. Etym. seu numen quoddam Priapeum vt apud Athen. l. 10. & Synes. ep. 32.

Κονιστλῶν, puluerulentus. Suid. & Hesych.

Κονῶν, ῶνος, ὁ, puluerem: vt Ζεὺς κονῶν, apud Pausan. in Att.

Κόνυζα, ης, puluis. Suid.

Κονία, ας, ἡ, puluis: idem quod Κόνις & Κόνιες. Il. ω. ποδῶν ὑπὸ κονία ἐφόρει ἀκαμάτοιιν. Sic & Il. λ. & alibi passim apud Hom. item arena seu labolum limoreum aut fluuiatile. Il. φ. Item cinis, lix, seu cinis loci. ¶ Item calx, opus tectorum seu albarium quo muri inducuntur & dealbantur: vt ἀσβέστου κονία, calx non extincta apud Ægin. l. 3. c. 53. ¶ Item lixiuium seu lixiuia. Aristot. Diofc. l. 1. c. 187. Plut. Theophr. Gal.

Κονιόω, puluere impleo. Suid. Item puluere aspergo seu respergo: vnde passim apud Luc. ἐδάκρυσε βοῦλομαι καὶ τὴν κεφαλὴν κονιόσαι. ¶ Item calce induco, seu obduco, dealbo calce. Demosth. Olynth. 3. ἐκ ἐπιλέξας δὲ κονιῶμεν. ¶ Item cerussio, tuco: vt Κονιῶν τὸ πρόσωπον. Philostr. in epist.

Κονιῶμαι, puluero me, in puluere me voluto. Aristot. hist. an. lib. 1. c. 31. Item opere albario inducor, calce dealbor. Plutarc. in sympos. & Matth. 23. Item actiuè calce illino, idem quod Κονιόω. Aristot. hist. an. l. 8. c. 2.

Κονίωμα, τὸ, id quod calce inductum est, opus albarium seu tectorium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt. Athen. l. 13.

Κονίωσις, ἡ, albarij seu tectorij operis inductio, loricatio & instructio quæ fit opere albario.

Κονιωτὴς, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario & tectorio parietes inducit. Hesych. Pro eodem scribitur & Κονιάτης, apud Suid.

Κονιωτὸς, ὴ, ὸν, albario & tectorio opere inductus, calce illitus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt.

Κονίω, & Κονιόω, puluerem excito, puluerem moueo.

Κονίομαι, in puluere versor, i. in puluere athletico & palæstrico exerceor.

Composita.

Ἀκόνιτος, ὁ, ἡ, qui sine puluere sit, pulueris expers. Item non illinis calce, seu calce non loricatus. Item pice non oblitus, non picatus. Diofc. l. 1. c. 94.

Ἀκονεί, sine puluere, sine iactu pulueris aut tactu. Plin. l. 35. c. 11. Metaphoricè significat, citra laborem, nullo cum periculo & difficultate, citra certamen. Thuc. l. 4. Herod. l. 2. & 8.

Ἀκόνιτος, idem. Hesych.

Ἀκονίωτος, qui calce illitus non est, opere tectorio non obductus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt.

Διακονίω, puluere perfundo. Item pice perfundo. Hesych. διακονίομαι, loricor, me puluere more athletæ: in palæstras ad certamen me paro. Plut. de solert. anim.

Ἐγκονῶν, qui in puluere est seu versatur.

Ἐγκονίομαι, puluere perfundor, vt luctatores & athletæ. Xenoph. in symp.

Ἐλαιοκονία, albarium ex oleo. Eust.

Συγκονίομαι, in eodem puluere versor. (φιλίας.

Συγκονιόομαι, idem. Plut. de discern. adul. ab am. & περὶ πολυ-

Ὑποκονίω, puluerem fuscito, vel puluere aspergo. Itè puluere subtilino. Plut. ὑποκονοῦν τὸν λαβὼν δὲ τοῦτον πεσὼν καὶ ἀφανίζει.

Ὑποκόνισις, ἡ, pulueris excitatio, pulueratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ὑποκονίω, puluerem fuscito, puluerem subtus moueo. Theophr. hist. vl. l. 2. c. 8.

KO'NNAPOΣ, cōnarus: arbor apud Alexandrinos, quam proprè describit. Athen. lib. 14. ex Agatocle Cyziceno.

KO'NNOΣ, ου, ὁ, herba Luc. in Lexiph. ὡς ἂν εἰ κρὶ πολλὰ τὰ κόννου καὶ τοῦ κορυφαίου ἀπεκεκαμμένος.

KONTO'Σ, οῦ, ὁ, contus, ξύστον. Hom. Od. ι. Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν ἀδεμονίεσσι κοντὸν ὀξὺ σάρηξε.

Κοντωτὰ πλοῖα, nauigia contis instructa: seu quæ contis impelluntur, non remis vt sunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian. (quidam.

Κοντίλων, idem quod κοντός. Hesych. est cotornix: Item serpens

Ἀντικοντωσις, (comp.) tenixus qui fit conto, hoc est, conto innitu, conto fulcire gradum, quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de artic. & Gal. in lex.

Κοπαίζω, vide in Κόπτω.

Κόπανον, κοπὴ, &c. in Κόπτω.

KO'ΠΡOΣ, ου, ὁ, stercus, fimus. Xen. de re equest. τῶν κοπρῶν καὶ τῶν ὑποστρωμάτων ἐκφέρειν εἰς τὸν χωρίον. fimū est instrumentum equi. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 8. ἡ γὰρ κόπρος ὅτι πάνυ ἐμοίωσε τὴν ἡ αὐτὴ φύσιν κρεμάτων. Ibid. κόπρος δ' ἐκμαλάττει Dicitur etiā de luto seu cœno. Il. χ. Πολλοὶ δ' ἀλλήλοισι κολαπτόμενοι κόπρον. Dicitur etiā de bubili seu bouum stabulo. Ibid. (de bobus) Μυκηθμῷ δ' ἄστεος ἄφαρ ἐπιστονάχουσι κομιζόμενοι. Sic & Od. ι. & apud Callim. hymno in Dianam.

Κοπρεκκὴς, οῦ, ὁ, stercoreus, stercorosus. (crilligit Suid.

Κόπρος, ου, ὁ, idem κόπρου ἄνθρ, homo villis & qui stercora

Κοπρίαν καὶ ἀλλεῖν. Suid. Itè sterquilinium, fimetū. Chryso.

Κόπρον, ου, τὸ, stercus, fimus. Plut. symp. 4. ἀκοῦσαι γὰρ κόπρου ἐκλεκτοτέρου, stercore abiectiores. Nat. κόπρον ἀφ' ἁλοῦς, fimum cum immicere, fimum ingerere.

Κοπρώδης, ὁ, ἡ, ὄν, stercorosus.

Κοπρῶν ἐνεσία, seu abeus quidam ita dictus quod stercoras pilas procoluat. ex Hippocr.

Κοπρών, ῶνος, ὁ, sterquilinium, fimetum, locus in quem stercora & fimus egeritur. Poll. l. 5. c. 14. & apud Athen. l. 10.

Κοπρώνης, apud Chrysost. pro homine vitiosæ sortis poni traditur, quasi sterquilinarius.

Κοπρόω, stercoro. Eust.

Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρίω, stercoro. Od. ρ. Pro eodem dicitur & κοπρόω.

Κοπρίζω, stercoro, stercore fatio, stercus ingero. Theophrast. de caus. pl. l. 3. c. 12. (Theophr.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, stercoratio, stercoris seu letaminis ingeibo.

Κόπρισις, εως, ἡ, idem. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 12.

Composita.

Ἀκόπρος, ον, ὁ, ἡ, qui stercoratus non est, cui fimus non est ingestus.

Ἀκοπρίστος, ον, ὁ, ἡ, ὴ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Διακοπρος, stercoratus, stercorosus. Theophr. de caus. plant. lib. 4. c. 13.

Μυοκόπρος, muris stercus, muscerda.

Φιλοκόπρος, stercoris seu fimi amans, qui stercorari amat.

KO'ΠTΩ. F. κόψω, scindo, seco, fodo. Interdum exp. impetro, succido, cædo. Xen. Hell. 5. ἀπιὼν ἔκοπτε τὰς δ' ὁδὸς τὰ. Et Hell. 3. ἐπιβαλὼν κόπτων καὶ καίων τὴν χώραν. ¶ Item vulnero saucio. Sic apud Hom. Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ σφυρὸν ἐν δὲ βέλος ἔστη. Item ὑπὸ ἐπίσω. Hinc metaph. apud Plut. in Alcib. καὶ φρονήματος ἀκόπτει τὰς νεῦς, καὶ σωφρονεστέρους ἀπὸ τῶν ἐκείνου. ¶ Itè cudo, icio, percutio, ferio, verbero. Κόψε ποτὶ γαῖαν allisit solo. Od. ι. ¶ Item impello, pulso. Aristoph. in Plut. Τί δ' ἐκόπτων τὴν θύραν; quis pulsat fores? Sic & Xen. Hell. 5. & Plut. in Alcib. ¶ Itè cudo, vel etiam percutio: (ea signa quæ nummi, id est signantur, percuti dicuntur) Aristot. Oecon. 2. ἀκόπτων τὴν ἀργυρίου νόμισμα ἐκόψε τὴν πατρίδα, ex stanno nummos percussit. ¶ Item mundo. Arat. φυμάτων δ' ὀστέα τῆς ὑπὸ λοιπὰ κόπτουσι σωτείρων κόπτοντες ἰοειδέα. Cic. interpretatur. Extrema mitens plumato corpore corvus Rostro mundit. Arist. hist. anim. lib. 9. c. 1. (de circo aue) γαμφόνυχος γὰρ ὢν ὀστοῦν τῇ ῥόστῳ κόπτων. ¶ Pisces quoque apud Arist. dicuntur κόπτειν, quum alliientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam: item vermes, quum rodentes aliquid & ipsi veluti tundunt. ¶ Item obtundo, ἐνοχλῶ. Plut. in Phocione, καὶ κόπτοντες καὶ τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἀμαθοῦ λόγοι. ¶ Item succutio, vt equus sessorem succutere dicitur. Xen. de re equest. κόπτει τὸν ἀναβάτην.

Κόπτομαι, scindor, secor, fodor, vt apud Hesiod. in ἀσπίδος ὑπὸ ἀμφοῖν ἐδόνει Κοιανοῖο πλεκτοῖσιν ὑπὸ ἁρμάτων, illos seu ictus à curribus. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dicitur modacibus vt proscindi & concidi apud Latinos. Epigr. l. 2. Ὁ τὰ κόπτω ῥήματα καὶ κόπτει, vt semper concideris verba & macheris. ¶ Itè vulneror, saucior. ¶ Item impellor, pulsor. Aristot. de mundo, ἐνεκλείσθησαν πνεύματα ἐν τῇ γῇ κόπτεσθαι καὶ μένοντα ἐν τῇ γῇ ventus in terra cohibitus. ¶ Item cudor, percutior: vt apud Herodian. l. 2. νομίσματα τὰ τοῦ κοινοῦ κοπτόμενα, numosque imagine eius percuti iussit. ¶ Κόπτεσθαι dicuntur etiam numeri

menta & semina quum virianmur, in primis cùm inimica & malefica animalia eis innascuntur: Theophr. hist. plant. lib. 8. c. 10. & de caus. lib. 4. c. vlt. ¶ Item succutior Xen. de re equestri. ¶ Item vexor: interdum & fatigor, fatisco, lassesco. Demosth. Olynth. 2. {de subditis Philippi.} κοπτόμενοι δ' ἀεὶ τοῖς στρατείαις ταύταις τοῖς ἐνθ τε κἀκεῖ, λυμαίνοντ' καὶ σπανιζομένοις βλαπτομένοις}. ¶ Item præcidor, significat obscuma} Aristoph. in Ran. κοπείσ' ἐγκεφαλος, præcidebatur acclinatus. ¶ Item plango, seu pectus manu plango, pectus percutio manu: Luc. de sacrif. πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον καὶ κοπτόμενοι δῆτα πεφονευμένον. Et cum accus. cum planctu deploro, plangore & lamentationibus prosequor. Epigr. lib. 2. Μηκέτι μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον ἀλλ' ἐμὲ κόπτω, sed me plange & lugeto.

Κόμμα τὸ, segmen. Item cæsum, incisum, incisio, pars seu membrum periodi imperfectum; Quintil. lib. 9. c. 4. & Demetr. ¶ Item nota seu signum in nummo percusso: moneta. Aristoph. in Ran. & metaph apud eundem in Pluto. & Synes. ep. 32. ¶ Item κόμματα. aquarum emissaria, & incilia, ad hoc inuenta & structa vt aquæ aut in campos aruales admiti possent, aut intra alueum contineri.

Κομματικὸς ἡ, incisus & commatis constans, vel in quo incisa & commata crebra sunt. Hermog. in choris τὰ κομματικὰ dicuntur quando chorus lamentatur acerbos eos casus quos in σκήνῃ commemorant. De eadem re dicitur & κομμός.

Κομματικῶς, ἀδ. vt crebra sint commata. Hermog.

Κομμάτιον. ου. τὸ, paruum segmentum, in choricis carminibus quod nominetur κομμάτιον. vide Poll. & schol. Aristoph.

Κοπὶς. ἴδος ἡ, culus. Κοπὶς & κοπτὴ, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum. sic dictum quòd non coqueretur, sed tunderetur. Dioc. lib. 2. cap. 125. Æt. lib. 13. c. 12. vide & Gal. lib. 7. de locis affect.

Κοπίδιον. (diminut.) placentula ex materia contusa, item idem quod κοπτὴ. Gal. lib. 7. τῶν κ. τόπων. Dioscl. 4. c. 190.

Κοπὴ, ἡ, cæsio, tocsio, item contusio. ex Arist. Dicitur & de loco præruptio, seu præcipitio. Strab. lib. 10.

Κοπίς. ἴδος ἡ, cœlum, quo marmorarij incidunt marmora. Luc. in somnio.

Κοπίς. ἴδος, ἡ, gladius seu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenoph. tribunus Persis & barbaris: vt Pæd. 2. 6. & 7. Sic Plut. in Alex. κοπίδ' βαρβαρικὴν κατέσπασεν. ¶ Exp. & securis. ¶ Κοπὶς dicebatur etiam cœna seu conuiuium quoddam Laconicum. Athen. lib. 4. ¶ Κόπις, ποιός, negator, incurra, loquax. Eurip. in Hecuba.

Κοπίζω, cpulum agito illud quod κόπις dicitur. Athen. lib. 4. ¶ Item nugor, mentior Hesych.

Κοπὶς ἀδος ἡ, quæ cædi solet. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5.

Κόπιον, ου. τὸ, pistillum, i. quo in mortario aliquid pinsimus

Κοπανίζω, pistillo, tundo, pisso. [& tundimus.

Κοπανιστὴν ου τὸ, pistillum: idem quod κόπανον.

Τριοκοπανίστης. (comp.) ter pistus, ter pistillo subactus. Hom. in batrachom.

Κόπος ου ὁ, labor: molestia à κόπτομαι, id est, vexor laboribus & molestiis premor. Aristoph. in Plut. τοῦ κόπου ξυνεῖναι, in labore versari. item lassitudo, fatigatio ex labore. Xen. de re eque. κόπου ἐνεκεν δ' εἰ ἀναπαύσεις. Dioscl. lib. 3. cap. 98. (de ammoniaco.) ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχρώμενον. Et apud Gal. Κόπους ἀλύσκειν. lassitudinibus corripi. i. lassari. item κόπους λύειν, soluere, dissoluere, seu leuare lassitudinem.

Κοπώδης, ἐς, ὁ καὶ ἡ. laboriosus, molestus, quo facilè lassamur seu lassescimus. Plut. in quæst. Platon. item lassatus, lassus, defessus. Paul. Æg. lib. 7.

Κοπιῶ. lasso, fatigo. Κοπιῶμαι, lassor, fatigor. lassitudine opprimor seu exanimor: vnde ἀκοπίαστος apud Galen. lassus est de via. Et κατακοπιῶν apud Dioscor lassitudine confractus vel contusus, fatiscens.

Κοπιασιάω, laboro. Matth. 6. & Luc. 10. ἀκοπιᾷ καὶ νήθει. ¶ Item molestè fero, fastidio. Plutarch. in apophth. τὸ κοπιάσαντι (εἴπεν) ἐκείνῳ αὐτῷ πολλάκις ἀναπαυομένῳ, cur fastidiis eos qui sæpe commodis veteris seruierunt? ¶ Item fatigor, lassor, fatiscor. Ioan. 4. ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, lassus de via. ¶ Et metaphor. apud Aristoph. in Aub. ἐστὶ παρίσα κοπιῶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. Οὕτω πλουτήσετε πάντες, lassabimini bonis.

Κοπιάσμαι idem quod κοπιάω. Aristot. in problem. sect. 5. ὅτι κόπῳ φησὶ ὅτι ἐξ ἀλωμένων καὶ πεζευόντων καὶ κοπιωμένων, lassatis seu lassescentibus, lassitudine defessis.

Κοπιαρὸς, ᾶ, ὁ. laboriosus, molestus, lassitudinem neruis inferens. Aristot. in problem. sect. 5.

Κοπάζω. cesso nimio labore fractus, cesso graui labore fatiscens. item simpliciter, cesso. Aristot. in problem. sect. 23. ἐξ οὗ τὸ ἅλμυρον ἢ πικρὸν ἢ ξηρὰ φύσει. Matt. 14. καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Marc. cap. 4. & 6. Num. 11. ἐκόπασε τὸ πῦρ.

Κοπετὸς. οῦ ὁ, planctus, plangor, lamentatio in qua pectus plangimus, seu manu tundimus (à κόπτομαι, pectus manu ferio, vt in lamentis fieri solet.) Plut. in Fab. Κοπετὸς γὰρ γυναικείας ἀφαιρῶν, καὶ συστολὴν ἔργων τε εἰς τὸ δημόσιον ἐξῆγε πολιτείας εὐθυμίας ἐπιφερομένων. Actor. 8. ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

Κόπτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κόπτω, cum præpos.

Ἀνακόπτω. retundo, inhibeo, retiò inhibeo: vt ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, apud Luc. Et ἀνακόπτω τὴν τῆς ὁρμῆς, inhibeo impetum tuum, arceo, & propulso. item elido, vt ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι. retudor, inhibeor. Luc. in Alex. ἵνα μὴ ἀνακόπτωμαι τῆς ἐρῶς. Apud eundem in Nigr. τὸ δ' φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέκοπτόν τε καὶ ἀνακοπτόμενον, exp. interrumpebat. item elidor, vt ἀνακόπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἀνακοπὴ, ἡ inhibitio, retusio. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἰσθ. Exponitur etiam reciprocatio, apud Aristot.

Συνανακόπτω, (decomp.) simul retundo. Laërt.

Ἀντικόπτω, retundo, referio, repercutio. item propulso. Theophr. de caus. pl. l. 2. ὅθεν τὸ μὲν ἐν ἀντικόπτειν τὴν θάλασσαν.

Ἀντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus. Plut. loco ante citato. item conflictatio, collisio: apud Philonem.

Ἀποκόπτω, abscindo, excindo, recido, amputo. Iliad. 1. Στυγὸς ὑδάτων ἀποκόψειν ἄκρα κέρασθαι. Xen. Hell. 1. ἀποκόψαντες ἀγκύρας. item metaph. præcido. vt ἀποκόψειν ἐλπίδα apud Theodorit. hist. ecclesiast. lib. 3. Et ἀποκόψειν γνώμην, apud Alciphr. Item minuo: vt οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἀπέκοψεν, nihil de veteri minuebant seu resecabant. item repello, abiungo, separo. Et metaph. auoco: abstraho, apud Synes.

Ἀποκόπτομαι, excindor, abscindor. Aristoph. in nub. & apud Philon. ¶ Item abstrahor, auellor. item obtundor: vnde ἀποκεκομμένη φωνὴ, obtusa vox, apud Plut. ¶ Item deplango, cum planctu deploro, Eurip. in Throad. Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην πικρόν.

Ἀπόκομμα, abscissum seu amputatum alicunde frustum, fragmentum. Theocr. idyll. 18. πέτρας ἀποκόμμ' ἀτιράμενα.

Ἀποκοπὴ ἡ abscissio, amputatio. Apud gramm. ἀποκοπὴ figura est qua vltima vocabuli alicuius syllaba abscinditur, vt δῶ pro δῶμα, νύφα, pro νυφίδα. &c. Aristot. de poët. Ἀποκοπὴ seu ἀποκοπαὶ γραφαὶ, tabulæ nouæ. Plut. de Lycurgo. Demosth. in Timocr. ¶ Item obtusio: vnde ἀποκοπὴ φωνῆς, vocis obtusio, apud Diosc.

Ἀπόκοπος, abscissus, i. cui abscissa est virilitas: spado. item debilis, imbecillis. Suid.

Decomp. Προαποκόπτω. præcido.

Συναποκόπτω. simul abscido. Plut.

Διακόπτω, discindo, diseco, diffindo. item intersecco, intercido: vt διακόπτων σφυγμὸς pulsus intercisus. item diruo. Plut. διακόψαι γὰρ αὐτὸς τὸ ὑφ' ἡμῶν πεπονθὸς καὶ ὁ πόλεμος. Polyb. lib. 1. ἀπὸ δέκα δ' διακόπτειν ἔφασαν μηλόφορε. item interrumpo, interpello. Gal. τὰς δ' διακοπὰς τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως. Sic & apud Basil. item, perrumpo. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἰσθ. Et specialiter aciem perrumpo, impressionem facio apud Xen. Hell. 1. item perrundo, traiicio, apud Luc.

Διακόπτομαι, discindor, diffindor. item vulneror. Aristot. item interpellor, interrumpor. Demosth. Greg. Chrysost. Basil. interdum exp. distrahor, distinguor, distingor, vt apud Chrysost. in epist. ad Theff. διακόπτομαι τῆς φρενῶν.

Διακοπὴ ἡ, intercisio, diffractio. Apud Hippocr. sic dicitur omne vulnus quod altè descendit & impactum est: specialiter verò apud medicos διακοπὴ nominatur solutio in osse experta continuitas ab aliquo actio occurrente & abscindente. Gal. Dioscl. l. 2. c. 20. διακοπὰς ὑπερκείμενον.

Διακοπαὶ, αἱ, scissuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus intercisi seu incilia hiatuia per quæ Nilus transmittebatur in arua remotiora segetibus destinata.

Decomp. Ἀδιακόπτος, non intercisus aut diremptus, non interruptus. Hesych. Ἀδιάκοπος, more eorum quæ interrupta aut diempta non sunt.

Ἐγκόπτω. incido. item intercido, seu iter aut cursum intercido, impedio, præpedio: vnde pass. apud Greg. ἐγκοπείς ἡ κακίας ἐγκοπόμενος ἡ ἀρετῆς ὁδοιπορίας. item interpello. Act. Ap. c. 24. ἵνα μὴ ὁδὸν πλείω σε ἐγκόψω. item impingo seu infigo: vt ἐγκόψῃ πάσσαλον, clauum impingere, id est, cum ictu adigere. Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. 8.

Ἐγκόμμα. τὸ, impedimentum, offendiculum, obstaculum. Hesyc.

Ἐγκοπὴ ἡ. incisio, incisura, incisus: apud Suid. Apud medicos idem significat quod διακοπὴ. item præpeditio, intercisio itineris seu cursus. Hesych.

Ἐγκοπὶς, ὁ. cœlum, instrumentum quo marmorarii marmor incidunt. Luc. in insomn.

Ἐκκόπτω, excido, excindo. Plut. νύκτα καὶ πόλεις πόλεμος ἐκκόπτουσι. idem in Cic. ἀκρωτῆρας πλατείας ἐκκόψαν τῆς παρειᾶς. Sic ἐκκόπτειν τὴν κάτιν νόσον. apud Gal. 10. meth. euellere seu excindere causam morbi. ¶ Item erundo, excutio, euerbero: Aristoph. in Acharn. & apud Plut. in Public. ¶ Item intercido. vt ἐκκόψαν ὑδραγωγὸν ἀγαθῶν, intercidere aquæ ductus. Herodian. l. 7. Et ἐξέκοψαν τὴν φωνὴν, vocis iter intercideruntLuc.

Ἔκκοπή ἡ. excisio, exectio. Medicis est caluariæ fissura cum ossis offensi ruptura. Paul. Ægin. l. 6. c. 90.

Ἀντεκκόπτω (*decomp.*) vicissim excindo. Laert.

Ἐπικόπτω, incido, præcido, i. in superficie & cacumine cædo aut decido. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 24. Καλοῦσι δὲ ὀπικοπεῖν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ὀπικόψῃ τις τὸ ἄκρον. Item accido, id est, vires extenuo, & opes ac potentiam alicuius imminuo. Aristot. pol. lib. 3. Μόλις δὲ Βαβυλωνίους ἐπίκοπτε πολλάκις. Item retundo, reprimo, cohibeo. Greg. ὀπικόπτετω μίασμα μόλις δὲ ὑπὸ λύπαι ἢ ἀπρεπείας ὕλης. ¶ Item reprehendo: Laert. in Xenophane, ὀπικόπτων αὐτὸ τὸ θεῖον ἐπὶ θεῶν ἐπεμόμα. ¶ Item cædo, ferio, desuper ictum incuto. Od. 7. βῶν ὀπικόψων. ¶ Item cudo: apud Aristot. Oecon. 2.

Ἐπίκοπη, ἡ, incisio, accisio, præcisio. qua arborum extremæ partes deputantur. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 24. Item incisio, vulnus: apud Dionem.

Ἐπίκοπος, accisus, præcisus, decacuminatus: seu breuis. Theoph. hist. pl. l. 5. Item substantiuè, lignum quod supponitur ei rei: quę secatur. Luc. in dialogo Charon. & Merc.

Ἐπίκοπος, dicitur etiam character qui initio malè impressus denuò imprimitur. Hesych.

Ἐπικόπανον, mensa coquorum supra quam carnes secari solent. Poll. lib. 6 & 10.

Ἐπικόπτης, reprehensor, castigator. Laert. in Arcesil.

Καθικόπτω, decido, amputo, deputo, detruncо: vnde pass. apud Theophr. de caus. pl. li. 2 c. 10. καθικοπτόμενοι λαμβάνει τινὰ ἀνοπτείαν καὶ ἀφαίρεσιν. Item cædo seu in minutas partes cædo & comminuo. Thuc. li. 4. τοὺς μὲν ὑπολείποντες κατέκοπτον. & l. 7 ὀλιγοστοὺς ὄντας ἀπὸ σκηνῶν φυλάκων, κατέκοψαν πάντας. ¶ Item nummum percutio. Xen. Hell. 1. καὶ τὸ χρυσίον καθέκοψεν ἐφ' ᾧ ἐκαβεῦν. ad percutendam seu cudendam monetam. Καθέκοπτόμαι, plango: Chrysost. in epist. ad Thess. 1. ἄρα τὸ καθεκόπτεσθαι ὅτι τοῖς ἀπελπίζουσι τὰ ἐχόντων ὄντα ἐλπίδα.

Καθίκοπη, decisio, deputatio: vel detruncatio. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 18.

Παρακόπτω perperam cudo, falsum nummum percutio, monetam non bonam cudo: vnde παρεκκεκομμένον νόμισμα, nummus subæratus. Item metaph. vt apud Luc. in Lexiph. εἰ τε ξενίζοι καὶ τὸ καθαρκὸς νόμισμα τῆς πόλεως παρεκόπτοι, adulteraret. Sic & apud eundem in Hermot. & de hist. scrib. ¶ Item fraudo, damno afficio: vnde in passiua voce apud Aristoph. in equit. Οὔτ' οὖν με παρεκόπτω χρόνον τοσαῦτα κρουσθεὶς ὑμῶν. ¶ Item deliro, mente captus sum, mente erro. Plut. in Coloti. καὶ παραπλήσιόν τι τοῖς φαρμακεύοντες ἀνθρώποις καὶ παρεκόπτοντες. Sic apud Synes. ἐπελθόντος δὲ ἀπρακτοῦν καὶ ἐμφορηθεὶς καὶ παρεκόψας. Luc. 1. τὸν νοῦν παρεκόπτετο. Pro eodem dicitur & παρεκόπη τῇ διανοίᾳ. apud Aristot. de auditu mirab.

Παρακοπτικός, ὴ, ὸν, mentis errori obnoxius, delirans, demens. Item mentem errare faciens, insaniam gignens. Gal.

Παρακοπή, ἡ, delirium, mentis error. Diosc. lib. 4. c. 69. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴσθ.

Παρέκκοπτος, mente eiectus, furibundus. Æschyl.

Περικόπτω circumcido, circumcirca resecо & mutilo, vnde apud Thuc. li. 6. τοῖς Ἑρμαῖς ἅπασι πλὴν ἑνὸς τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων μιᾷ νυκτὶ εἰς πλείους περικόψαντες τὰ πρόσωπα. Item metaph. accido i. vires & potentiam alicuius infringo ac imminuo. & veluti truncо. Demosth. Philip. 3. καθ' ἕνα ἕκαστον οἴονται περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τὴν Ἑλλάδα, singulorum oras accidere. Et cum genit. vt apud Plut. in Lucullo. δυώκμιν ἢ Πάρθους περικόψειν τῆς Ἀσίας. Interdum cum accus. rei: vt apud Plut. in Sertor. περικόπτων ἀγορὰς λειζόμενος τὸν χόρτον. commercia tollens. Apud eundem περικόπτων τὰς ὑπὸ Τιγράνου. exp. diripiens.

Περίκομμα, τὸ frustum circumcidendo amputatum, seu, quod circumcisum est. Item peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibus que concisis. Athen. l. 4. εἶτα δὲ εἰς κόπον ζωμὸς καὶ περίκομμα. Sic & apud Aristoph. in equit. περικόμμαζε καὶ σὺ καταδιαλέσω, te vt minutal frustulatim concidam.

Περικοπὴ circumcisio, circumcisura qua quippiam in orbem truncatur vt τῷ Ἑρμῇ περικοπὴ apud Andoc. Item quæuis mutilatio & truncatio. ¶ Sic dicitur etiam sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu determinatio, item limitatio. Basil. M. de bapt. quæst. 4. ὁλόκληρον περικοπὴν ἀναγινώσκοντες. ὅτι τὸ ἅμαρτον ὑπὸ μετανοίας. vniuersa determinatione seu limitatione lecta ¶ Item lineamentum, seu corporis descriptio, vel ornatus: Polyb. ὡς ἐμπειρίας εἶναι δ' ἡμῶν κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. ¶ Περικοπαὶ significant etiam facultates seu farcinas & apparatum hominis superfluum. Suid. ex Polybio.

Προκόπτω, procedo, pergo seu prouehor vlterius. Chion. in ep. ὡς δὲ τρόπον τινὰ τὴν φιλίαν ἐπ' αὐτῆς προκόψαμεν δ' ἐντὸς ἡμᾶς χρόνον καταλαβεῖν. Sic apud Æschin. προκόπτειν τῇ ἡλικίᾳ, ætate progredi. & Lucæ c. 2. προκόπτε σοφίᾳ, prouehebatur in sapiētia. Item proficio, facio progressus in aliqua re. Luc. ἐγὼ δὲ προκόπτων ἐν τοῖς μαθήμασι. Sic in 2. ep. ad Tim. c. 2. ὅτι πλείον προκόψουσιν ἀσεβείας. longius ad iniquitatem procedent. ¶ Item procedo, i. præteriеo, abeo. Rom. c. 13. ἡ νὺξ προέκοψεν.

Προκοπὴ, processus, progressus. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴσθ. Laert. Ioseph. de antiq.

Προκοπὸς, successor. Polyb. Προκοπὶς ἰδίᾳ, ἡ, cæsaries. Hesyc.

Προσκόπτω, allido. vnde Naz. προσεκόπτομεν τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes petræ allisi. Item impingo, offendo. Aristoph. in vesp. προσκόψῃ τῷ κόρῳ τὸ δ' ἀκτυλῷ, offendit in tenebris digitum. Matth. 4. & Luc. 4 μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Et cum dat. vt 1. Pet. c. 2. εἰ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam incurro. Synes. de insomn. ψυχὴ μηδὲν νοῖ κακοῖ ἀεὶ τῷ τῶδε προσκόπτοιεν. Item cum impetu irruo & inuehor. Matth. c. 7. προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ. (ciuili.

Προσκόπτομαι, offendor, vel offensus sum. Ap. lib. 2. de bello

Πρόσκομμα, τὸ, offendiculum, obstaculum in via in quod pedes incurrunt, Rom. 14. 1. Pet. c. 2. 1. Cor. 8. Exponitur etiam damnum, mulcta. Suid.

Προσκοπὴ, idem quod πρόσκομμα. Thuc. Item scandalum, offendiculum. 2. Cor. 6.

Decomp. Ἀπροσκόπτω qui inoffenso gradu procedit: inoffensus. Act. 14. Ἀπρόσκοπος, sine offendiculo, ita vt pedem non impingas nec offendas.

Συγκόπτω, concido seu conscindo. Item pugnis concido, verberibus cædo. Xen. in Iymp. πρὸς τῷ θεῶν ὧν Ἀντίθεος μὲ συγκόψῃς με. Sic & apud Aristoph. in neb. & Demost. cōtra Midiā. Item discindo: vnde Luc. πολλαὶ φιλίαι συγκόπτονται.

Συγκόπτομαι, syncope corripior. hoc est, cor mihi velut conciditur ac contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur quasi discissa resoluuntur. Athen. ἔνιοι δὲ τὸν τῆς εὐωχίας συγκόπτοντες ἐπίβαινον.

Σύγκομμάτιον, genus quoddam eduli: Hesych.

Συγκοπὴ, apud medicos dicitur præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano. Aegin. l. 3 c. 34. ¶ Item figura grammatica qua syllaba è medio dictionis alicuius auferitur, vt quum ἐπέκεινα dicitur pro ἐπεκείνα.

Συγκοπτικός, syncopen inducens, animæ deficiēnem & præcipitem virium lapsum afferens. Gal.

Ὑπερκόπτω, supero, supercando, seu superuehor, supergredior. Themist. in sophista.

Ὑπακόπτω, succido.

Composita ex κόπτω, sine præpositione.

Ἀμυκόπτω, ὴ, ὸν, pallor. Hesych.

Ἀμφίκοπον vtrinque scindens. Eust.

Ἀργυροκόπος, qui argentum seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat. Plut. de non fœner.

Ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo, vel argentum signo Chrysost. ad Thessal. τοῦ χρυσίου ἄξιον, ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκοπεῖ ἀργυροκοπεῖ.

Ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argendo destinatus signandæ pecuniæ officina. Athen. l. 5.

Ἀργυροκοπίς ἄρας λόγων, metaphoricè dicuntur qui verba aut orationem cudunt. Poll. ex Cratini Trophonio.

Ἀργυρεικόπος, argentarius. Regum l. 4. c. 12.

Ἀρτοκόπος q. d. qui panē tundit seu pinsit: pistor, pistrix. X. n.

Ἀρτοκοπέω, pistrinam exerceo. (Hell. 7.

Ἀρτοκοπεῖον, pistrinum.

Ἀρτοκοπικός, liber apud Alienæum.

Βλαστοκοπέω, germina auferо, & quasi amputo. Theophr.

Βολοκοπέω, glebas scindo vel frango, occo. Poll. ex Aristoph.

Βολοκοπία, ἡ, glebarum fractio, occatio.

Δενδροκοπέω, iam excido. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13. δενδροκοπούμενοι κοίλοι ἢ πόλλοι.

Δενδροκοπέω, arbores seco seu excindo. Xen. τόν τε σῖτον τεμνόντες καὶ δενδροκοποῦντες. Demosth. pro cor. τὸν χόρτον ἐξοκοπῶν καὶ δενδροκοπῶν.

Δημοκόπος, qui populum veluti corrumpit obrepens ei arte aliqua: seu qui popularitate populum sibi conciliat seruire impellit.

Δημοκοπέω, popularitate illa vtor. Plutarch. in polit. præc. & in Graccho.

Δημοκοπία, eiusmodi popularitas qua multitudini munera & gladiatorijs spectaculis obrepere quis solet. Pim. in Fab.

Decomp. Ἐνδημοκοπέω, popularitate mihi populum seruire perpello. Chion. Mattidi.

Καταδημοκοπέω, idem: apud eundem.

Δεξικοπία, ostentatio, iactantia. Item auræ popularis captatio. Plut. in Pericle, & in lib. an. sen. resp. admin.

Δρυοκόπος, (q. d. quercifecæ seu roboriseca, l. aues) roboricei (Suid. neris aues.

Θαλασσοκοπέω, vel θαλασσοκοπέω, tumultuor. Item vana loquor.

Θυρεοκοπέω, iamiā pulso. Aristoph. in vesp. καὶ θυρεοκοπῶν καὶ σπαθίζων καὶ βαλλόμενος. Metaphor. apud Synes. de insomn. ἀστεῖα καὶ εἰσὶν ἀδόκητοι, ἀλλ' ἀδόκητοι ἔργα ὑφ' ὧν θυρεοκοπεῖται τὰ ἔξωθεν ἀδόκητα, veluti iamiā pulsantur.

Θυρεοκόπος, & θυρεοκόπτης, iamiæ pulsator.

Κρεωκοπέω, carnes seco. Aeschyl.

Κριοκοπέω, arieto, ariete quatio & subruo. Polyb. lib. 1.

Λεπτοκοπέω, minutatim contundo & concido, vnde in particip. pass. apud Diosc. l. 5. c. 85. λελεπτοκοπημένον καὶ μείον.

Λιθοκόπος, lapicida, latomus. Poll. ex Demosth.

Λιθοκοπία, ictus lapide factus. Suid.

Μελοκοπία, ἡ, membrorũ amputatio, mẽbrorũ in frusta concisio.

Μετεωροκοπέω, sublimia cædo. Et metaphoricè circa sublimia volo & sullitè laboro, Aristoph. in pace, σοῦ δὲ τ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς.

Νικοκόπος, recens cæsus Poll. & Aristoph. in vesp.

Νευροκοπέω, neruos incido. Iosuę c. 7. ἵππους αὐτῶν νευροκοπεῖν. Metaphoricè apud Hermog. νευροκοπῶσί μου τὴν ψυχήν.

Ξυλοκόπος, qui ligna cædit, seu ad ligna cædenda aptus. Xenop. red. 6 πολλῶν ἐχόντων ξυλοκόπων. Οἱ ξυλοκόπαι, sunt aues quædam quæ rostro arbores rundunt. Aristot. hist. an. l. 8. cap. 3.

Ξυλοκοπέω, fuste cædo. Polyb.

Ξυλοκοπία, ipsa actio cædendi fustibus: apud eundem. Polyb.

Ὀπτικόπος, qui afinariam noxam vel ὄπτον impellit & agitat: molitor. Poll. lib. 7. c. 4.

Ὀρτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Poll. l. 9.

Ὀρτυγοκοπία, ludo ludum istum: apud eundem. (Poll. ib.

Ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐκκρίνεται τοῦ δακτύλου.

Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας.

Ὀστεόκοπος, ossa rundens. Et ὀστεοκόπος, idem. Hippocr. (Poll. ib.

Θορυβοκόπος, qui turbam seu populum concitat. Polyb. l. 3.

Θορυβοκοπία, turbam popularem concito seu solicito. Plut. in lib. an. seni administe. resp.

Θορυβοκοπία, turbæ popularis concitatio seu solicitatio.

Πραξικοπέω, facto quopiam astuto & callido circumuenio. Polyb. lib. 1. histor. ἐκ συνωμοσιῶν τῶν ἀφεστηκότων καὶ δυνάμεις εἰς Ἡράκλειαν, πρῶτον μὲν πραξικοπήσας κατέσχε τὴν τῶν Ἐρετριέων πόλιν. solicitans ad prodendam vrbem quibusdam ciribus vel præfectis. Sic & apud eundem, l. 2.

Πραξικοπήσας, facto quopiã callido, & astuto circũueniens.

Ῥινοκοπέω, nasum amputo seu seco. Suid.

Σαθροκοπέω, à uncis perrusus seu derosus.

Στηλοκοπέω, an stele seu cippo incisio. vnde ἐστηλοκοπημένος, apud Poll. item infamia noto. Hermog.

Σφυροκόπος, qui malleo percutit seu tundit. Gen. c. 4.

Τραχηλοκοπέω, collum abscindo seu amputo. Plutarch. & Artemid. de insomn.

Φυλλοκοπέω, folia amputo seu abscindo.

Χαλαζοκοπέω, grandine ferio, seu verbero aut contundo. Theophrast. de caus. pl. lib. 5. cap. 9.

Χαλαζοκοπία, calamitas illa qua aliquid grandine contunditur aut vexatur.

Χειροκοπέω, manum abscindo vel amputo.

Χειροκοπούμαι, manus mihi abscinduntur.

Χορδοκόπος, fœnifex.

Χορδοκοπεῖον, seu χορδοκόπιον locus in quo fœnũ secari potest vel solet, campus fœnarius, pratũ. Diosc. l. 2. c. 177. & l. 3. c. 21.

Χρεωκόπος, debiti seu debitorum rescissor, creditorum fraudator.

Χρεωκοπέω, debitum seu debita rescindo, debito fraudo: vnde pass. χρεωκοπούμαι, apud Phalar.

Χρεωκοπία, ἡ, vis alieni rescissio.

Χρεωκοπίδαι, idem quod χρεωκόποι. Plut. in Sol.

Ὠτοκοπέω, aures obtundo, *sicuti garrulitate*. Hesych.

Composita ex Κόπος.

Ἄκοπος, ὁ, ἡ, indefessus, infatigabilis. Xen. de re equestri. A medicis ἄκοπα dicuntur medicamenta quibus aduersus lassitudines vtuntur, quæ & l. 2. ἀκόρα. ¶ Item ἄκοπος fruticis nomen: qui sic appellari creditur quòd parturientibus laborem mitiget teste Dioscor. & Plin. ¶ Item qui molestia affectus non est, seu cui nullis molestiis cor contunduntur: apud Suid. item qui corruptioni obnoxius non est, & præcipuè à vermium noxa tutus. Aristot. probl. sect. 13. Theophrast. de caus. pl. lib. 4. ¶ Ἡ ἄκοπις gemma quædam, de qua Plin. lib. 27. cap. 4. & Diosc. l. 3. c. 167.

Ἀκόπως, sine lassitudine, item sine noxa animalium maleficorum. Theophr. de hist. l. 4. c. vlt.

Ἀκοπίαστος, ὁ, ἡ, ἡ, idem quod ἄκοπος, item facilis, lassitudinem & laborem nullum afferens. Aristot. de mundo. ἀκοπίαστον τινα ὁδὸν ἐρῶσα.

Ἀκοπιάστως, sine labore & lassitudine.

Ἔγκοπος, labore ac lassitudine plenus, laboriosus, difficilis. Hesych. item lassus, lassatus, ex Epigr.

Ἐκκοπος, fessus, lassatus, vel lassitudine enervatus, apud Suid.

Εὔκοπος, facilis: qui facili labore fit, item qui facili labore rem aliquam conficit & qui veluti non lassat. Epigr. l. 2.

Εὐκόπως, facilè, nullo negotio. Aristoph.

Εὐκοπία, facilitas.

Τάκοπος, medens laboribus & doloribus apud Aristoph. in ran.

Κεκοπωμένος, defessus labore cõfectus. Plut. in Sylla, & de virtut. mol.

Ὑπερκοπος, supra modum lassatus: valde lassus seu defessus. Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. [Cyneg.

Ὑποκοπος, aliquatenus lassatus, aliqua ex parte lassus. Xenoph. in

Κόπτω &c. vide in Κόπος.

ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ, siue Κοραλλίον, ου, τὸ, corollarium, corallum, curalium, lapis marinus rubens: cuius meminit Arrian. in περίπλῳ τῶν ἐρυθρῶν θαλάσσης, & Orphe. ἐν τῷ περὶ λίθων. & Plin. l. 32. cap. 3. Apud Dionys. de situ orbis. λίθος ἐρυθρὸς κοραλλόεις.

Κοραλλίζω siue Κοραλλιόω, corallum imitor, coralli modo rubeo, ad coralli colorem vergo. Diosc. l. 1. c. 12.

ΚΩΡΑΞ, ακος, ὁ, corous. Athen. l. 8. Κόρακας θηρεύεις καὶ ἀλεέμας γυμνῶν. Plut. de solert. anim. ἀρᾶς καὶ κόρακας καὶ ἀστοχεύματα δυσθανατοῦντες δυσλοιμοθυμίας, imprecationibus subeunt aliquis abito εἰς κόρακας, l. at. in malam rem, vel in malam crucem, ἀστοχεύματα apud Aristoph. ¶ Κόραξ, corouus: est etiam signum cœleste apud astronomos. ¶ Item nomen piscis apud Athen. ¶ Est etiam species machinæ: Polyb. l. 1. & Appian. Virtut. lib. 10. cap. 19. vocat eorum demolitorem & gravem. ¶ Κόραξ dicitur etiam malleus ferreus quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera Lucretio, Epigr. l. 2. int. οἷς δυσφῆ ἵστι τίθεσιν ἄξινα τοῖς πυλεῶσι κόραξ, portis autem mallei seu tuditis quo pulsentur, instar est. Eustath. Κοράκιον etiam appellat. ¶ Item rostrum gallinaceum. Hesych. ¶ Κόραξ est etiam genus supplicij apud Lucian. in Menippo, item nomen pastilli apud Æt. l. 14.

Κορακώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, coruinus, qui est coruini generis, & coruini speciem gerens.

Κορακῖνος, η, ὁ, coruinus, vt Κορακῖνον χρῶμα. ¶ Κορακῖνος, η, ὁ, coracinus, piscis nomẽ dictus παρὰ τὸ ἐπιτηδεύειν τὰς κόρας κινεῖν, vt Athen. tradit: vt verò schol. Oppian. παρὰ τὸ κορεῖν, i. nigrum. apud Athen. lib. 7. Κορακινίδιον, parvus coracinus, ibid.

Κορακίας, ου, τὸ, coruinus, coruo similis, qui de coruorum specie est, item graculus, species quædam monedularum. Aristot. l. 9. de hist. anim. Κορακῖνος, itidem piscis species.

Κοράκιον, ου, τὸ, coruulus, item tudes seu malleus quo pulsantur fores. Eust. Est etiam ficus, cuius fructus coracino colore est, vt Aristoph. schol. & Suid. tradunt. alio nomine Κορώνας appellatur.

Κορακιόομαι, κοράττω κοραίνω, denigro.

Κοράττω, precibus rogo & vrgeo. Suid. dicit esse sumptam hanc signif. ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν θύρας κοράκων ἐπιβοώντων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. Hesychio verò Κοράττειν est Κορακίζειν.

Σκορακίζω, ad coribos abire iubeo, amando aliquem & iubeo abire in malam rem, aut in malam crucem: contumeliosè reiicio aut repello. Demosth. ad Phil. cp. ὅταν μέγιστα καταβοῶσι, τότε μάλιστα σκορακίζουσι καὶ προσπελάζουσι ἐπὶ τὸ φρέαρ. Sic Plut. in Artox.

Σκορακισμός, οῦ, ὁ, contumeliosa repulsio qua aliquem ad coruos amandamus & in malam crucem facessere iubemus. Plut. in lib. περὶ δόξης.

Composita.

Ἀποσκορακίζω, ad coruos abire iubeo, contumeliosè repello. Alciphr. Quidam exp. in locum desertum amando. Suidas vult significare etiam ἀποτιλίζω, i. contemptui habere, vili pendere, assis non æstimare.

Ἀποσκορακισμός, οῦ, ὁ, amandatio alicuius in malam rem, contumeliosa repulsio. Apud Esaiam cap. vlt. Νεοσκορακισμόν, interpr. increpationem.

Ἐκσκορακίζειν, Suidæ est abigere. Aliis eiicere & iubere facessere εἰς κόρακας.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, coruus nocturnus. Epigr. lib. 2. Aristot. hist. animal. lib. 8. cap. 3.

Πυρρόκοραξ, coruus genus fuco rostro, apud Plin. l. 10. c. 48. vbi & φαλακροκόραξ fit mentio.

Κορώνη &c. vide in Κόραξ.

ΚΟΡΔΑΞ, ακος, ὁ, cordax: genus saltationis comicæ: quod apud Græcos habitum est φορτικόν, vt tradit Athen. Aristoph. in Nubib. οὐδὲ κόρδακα χὠ εἰλιγγόν, vide schol.

Κορδακικός, ῆ, ὁ, cordacicus, cordaci conueniens, cordacem decens. Aristot. Rhet. 3.

Κορδακίζω, cordacem salto: turpiter & inconditè salto. Suid.

Κορδακισμός, οῦ, ὁ, cordacis saltatio. Demosth. in Olynth.

ΚΟΡΔΥΛΗ, ἡ, clava, fustis, Suidę. Aristoph. schol. Κορδύλαι à Cypriis vocari scribit inuolucrum capitis. Sunt qui dicant esse & genus vilissimi piscicuti vnde esse proverb. apud Suid. Κορδύλης κακίων. ¶ Sic dicitur etiam pelamis pusilla seu fœtus thynni. Apud Aristot. hist. an. lib. 6. cap. 17. scribitur σκορδύλη pro eodem.

Κορδύλος, piscis quidam, de quo Aristot. de part. anim. lib. 4. c. 13. & de respir. c. 4. & in histor. anim. lib. 8. c. 2. A Numenio in Halieutico vocatur Κωρύλος, teste Athen. l. 7.

Composita.

Ἐγκορδυλόω, inuoluo: vnde apud Aristoph. initio Nub. Ἐν πάντα σπουδῇ ἐγκεκορδυλωμένος, inuolutus, intectus.

Συγκεκορδυλωμένος, concernatus, σκυθρωπός. Hesych.

ΚΟΡΕΩ, F. ήσω & ήσομαι, verro, purgo. Od. υ. αἱ μὲν δῶμα κορήσαντο πουπουλήσασαι, domum verrite. Demosth. pro cor. τὸ πάνδημον κορῆσαι, verrere, hinc σῆς κεκορημένος, quod ter verrendo

mundatum est, apud Anacreon. Et metaph. apud Aristoph. in Pace, Μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias vt incolis destituatur. Item mundo, orno, curo. ¶ Item satio, saturo, exatio. Il. β. Οἷς κε θάνῃ Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι, satiabit carne & adipe canes Troianas. Et in passiua signif. Il. τ. εἰνὶ κορεσσάμενοι καὶ ἐδωδῇσι, vino expletus & dapibus.

¶ *Derivata ex* Κόρεω, *verro, mundo, curo.*

Κόρημα, τὸ, quod verrendo collectum est, purgamentum. Poll. l. 6. c. 5. Item pro ipsis scopis quibus verritur. Aristoph. in Pace, Καθαρὸν τὸ κόρημα. Sic & apud Poll.

Κόρηθρον, scopæ, seu scopulæ. Lucian. in Philopseude.

Κόρθυλος, scopæ, καλλιωφρεν. Hesych. ¶ Item puer, iuuenculus seu filius. Athen. l. 2. Οὐ μάχομαι δὲ πεπῶσι κικρεπιδ' ἐν κόρθυσι. Plut. in Lyc. οὐδ' εἰ ἔστιν εἴδωσι περὶ κόρθυν τὰς κόρας γυμνάς τε πολεμοῦντας καὶ πρὸς ἱππέας τινὰ ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν τὸν νόμον παρίστασι καὶ θαυμάζουσιν. Item nouellum germen. Gal. in lex. Hippocr. Hesych. & Suid. ¶ Item satietas, de qua signif. in sequenti classe derivatorum.

Κόρη, ἡ, pupa, puella, iuuĕcula. Xen. in pol. Laced. Τὰς κόρας τὰ ἄλλα Ἑλλήνων κρείττους ἐφιστᾶν ἀξιοῦσι. Athen. l. 12. Μυτίχα, παρθενικοῦ τε κόρου δ' ἔστιν τε σεσαγμένε, &c. Sic & apud Plat. l. 7. de rep. Interdũ exponitur, virgo: vt apud Plat. de leg. Κόρη καὶ δ' ἔστια. Demost. παῖς κόρη, puella virgo. Itẽ filia, Isocr. in Helene, Κόρῃ τοῦ Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur & de nupta puella, sed adhuc iuuencula. Herodian. l. 3. (de filia Plautiani vxore Antonini Caracallæ) ἀπεγθῶς τοῦν τρὶς τοῦ κόρου δ' ἔστιν. Interdum Κόρη, seu Κόρη Doricè absolutè ponitur pro Proserpina vt apud Bion. Smyrn. idyll. 1. ¶ Item pupa, imaguncula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item, pupilla, i. nigrum illud quod est in medio oculi, vt inquit Poll. Theocr. idyll. 6. Καὶ δὴ ἐμὶν ἀμὶν κόρα: Doricè pro κόρη, vide & Rufum. ¶ Item apud Hippocr. τὸ ὑπόκοκκον, teste Gal. quod fructum habet τῷ κορίῳ similem.

Κορικός, ή, ὸν, puellaris, virginalis. Poll.

Κορικῶς, puellariter, puellarum more. Philo de vita M. l. 1.

Κορικός, ή, ὸν, ad virginem seu puellam spectans. Poll.

Κόριον, τὸ, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item sacrificium pro pueris iuuenculis. Poll. ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd haberet oculorum pupillas.

Κορώδης, ὁ, ἡ, puellaris.

Κορίδιον, τὸ, puellula, pupa. Poll.

Κορίσκη, ἡ, & κορίσκιον, τὸ, puellula, pupa. Poll. & Athẽ. l. 15.

Κοράσιον, τὸ, pupa, puellula. Matth. 9. κορασιώδης, puellaris. Plut. (in Alcest.) φιλοπλουτ.

Κορεύω, deuirgino, virginitatem libo, stupro. Eust. & Eurip.

Κόρευμα, virginitas: apud eundem Eurip. ibidem.

Κορεία, idem. Suid. ex Epigr. ¶ Item sacrificium in honorem Proserpinæ. Hesych. Item pulchritudo, eidem Hesychio.

Κοῦρος, ὁ, idem quod Κόρος, ex eóque factum poetica apenthesi. Il. υ. ἦ τοτε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτε μιν ἤματα ἰσάνει. Il. ρ. κοῦρε μ' συμμίσγεις ἐπιπώλοις, &c. Sic & Od. κ. & alibi. ¶ Item nouellum germen, seu ramus, sicut & Κόρος. Doricè pro eo κοῦρος dicitur: vt apud Theocr. idyll. 1. Τὰν ἐλίκα τὰν κοῦρος ἐπ' ἀμαξιτὸν φυλάσσει. Fœm. gen. Κόρη, idem quod Κόρη. Od. ζ. Ὣς ἔφατο μὴ κούρῃσι ὁμιλεῖν θῆλυς ἐοῦσα. Dicitur & de vxore seu muliere iuuenculâ: vt Il. α. Πανθοίδεω ἔξοχα κούρῃ. Sic & Il. β. ζ. & alibi, apud Hom. Interdum exp. filia, sicut & κόρη, vt Il. ζ. κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο: sic & Il. ι. & υ. & alibi passim.

Κορύτερος, (compar.) junior. Hesiod. in Erg. κορότερος δὲ ἄνηρ μετ' ἐμεῖο καὶ ἐπιεικής. Sic Athen. lib. 13. ψυχὴ κορυτέρα, animus iuuenilis.

Κορεσύνη & Doricè κορεσσύνη, ἡ, pueritia, infantia. Theocr. idyll. 25. ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων κορεσσύνῃ, gaudens more infantum, seu puerilitèr.

Κορέσιος, ὁ, ἡ, puerilis capillus, in Epigr.

Κυείδιος, iuuenilis: plerunque ei tribuitur qui iuuenili ætate vxorem duxit: vt Od. λ. Κυείδιον τὸν ἔκτανε πόσις ἠδὲ θύγατρα. Il. ι. Κυείδιον πόθι τοῦ γε πόσις ἠδὲ θύγατρα, Αἴθρη καὶ Κλυμένη, κυείδιον αὖ τε τιθήνη. Κυείδιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo iuuenili matrimonio nubens peruenit. Od. τ. Fœm. Κυείδεια, de vxore iuuencula, seu quæ virgo nupsit. Iliad. ν. Κυείδειαν ἄλοχον θέσθην, Herodot. l. 1. κυείδειαι γυναῖκες.

Κυείζω, iuuenem ætatem ago. Od. υ. κυείζων φορέεσκε. Item iuuenilia sapio. Suid. Item à puerili ætate educo. Hesiod. in Theog. Ἄνδρας κυείζουσιν Ἀπόλλων ἐν ὀρεσσι.

Κυείζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur. Hesych.

Κυείζομαι, blandior, blandè appello seu compello. Aristoph. Τὰς τῶν λαμβάνω ὀνείζω κυείζομαι, puellæ nubiles.

Composita: ac primùm ex κορέω & κόρος scopa.

Ἀκόρητος, ὁ, ἡ, qui scopis mundatus non est. Item incultus, minimè ornatus. Aristoph. in Nub.

Ἐκκορέω, euerro, verrendo expurgo. Synes. αἱ πάντες ἀθετοῦσαι ἐκκορέσας καὶ ἐκβυμάσας τὸ δωμάτιον. Exponitur etiam, excutio: apud Alciphr. ep. 38.

Ζάκορος, ædituus, qui templa mundat & vertit. (ἀπὸ τοῦ ζᾶ, quod ponitur pro διά. & κορεῖν τὸ καθαίρειν.) Plut. in Camillo. ἱερεῖς τε καὶ ζάκορος θεῶν. Athen. ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκλείειν. Item generaliter, famulus, minister, seu ministra, famula quarũ ministerio in verrendis expurgandisque ædibus vtimur. Etym.

Ὑποζάκορος, (decomp.) qui inseruit æditno, seu qui est minister æditui. Herodot.

Μυλακόρον ν, τὸ, scopæ farinariæ, seu quibus in mola vtuntur.

Νεωκόρος, cui templi verrendi & expurgandi cura commissa est: ædituus. Schol. Aristoph. Item nauta purgandæ nauis curam habens: in Epigr.

Νεωκορέω, templi verrendi & ornãdi curã habeo, sum æditus.

Νεωκορία, ἡ, munus æditui. Theocr.

Παρακορέω, conuerro, verro. Poll. l. 6.

Περικορέω, circumcirca verro, conuerro. (collectæ.

Περικόρημα, τὸ, purgamentũ, sordes circumquaque verrendo

Σταβλόκορος, qui stabulum verrit seu purgat: aut qui stabuli curam gerit. Od. β. Exponitur etiam, æditus, qui deorum delubra verrit, eorúmque curam gerit. Pro eodem dicitur σηκόκορος. & Doricè σηκάκορος.

Composita ex κόρος seu κοῦρος, puer.

Ἀγηλαόκορος, ὁ, ἡ, ἡ, splendens & quasi florens iuuenibus, pulchros iuuenes habens. Corinthum ἀγηλαόκορον appellat Pindarus. Olympiorum ode 13.

Ἀμφίκορος, medius inter tres fratres. Hesych. Suid.

Διακορεύω & διακορέω, deuirgino, stupro seu constupro, vitio virginitatem eripio. apud Suidam, & Pollux l. 3. ex Aristoph.

Διακόρευσις & διάκορησις, εως, ἡ, ipsa actio deuirginandi, stuprum.

Διόσκουροι, (qui & διόσκορροι) Iouis filij, Διὸς κοῦροι, Castor & Pollux, ira per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filij: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & Reges è Stesichoro. Plut. de fratr. char. ἃ μυθολογοῦσιν ὅτι τὴν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας.

Συγκασιγνήτη, germana soror. Eurip. in Alcest.

Ψευδοκόρη, fictitia & cementita puella.

Composita ex κορίζομαι.

Διακορίζω, deuirgino, virginitatem eripio. Hesych. ¶ Item intentis pupillis seu pupulis inspiciorendem Hesych.

Διακορακίζω, intentis pupillis intueri. Etymol. Pro eodem scribitur & διακοραζίζω, apud Suid.

Ἐπικορίζω, aperno & reijcio. Aristot. hist. an. l. 9. c. 8.

Ὑποκορίζω, subblandiens voco, subblandior, seu blandis verbis compello. Aristoph. in Pluto. εἰ λυπουμένῳ γ' οὐδὲν εἶδε μοι, νῦν δὲ κἀν ὑποκορίζῃ. Item minuendo seu extenuando verum nomen speciosius & honestius nomen præcoxo. Plut. in Sol. αἰσχίστας ὑποκορίζοντες τοῖς μὴ πόρνας ἑταίρας. Idem de virtut. mor. καὶ φρόνησιν τὴν φρονίμως ὑποκορίζοντες. Sic & apud Plat. & Athen. Interdum exp. contrario modo, tacendo verum nomen fallo seu turpiori nomine appello: vt apud Xen. apomn. lib. 2. εἰ δὲ μισοῦντές με ὑποκορίζοιντο ἀνομάζοντες κακίαν. Exponitur etiam innuo & indico, apud Plutarch. symp. 6. probl. 7.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum & speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. Plutarch. in polit. præc. Athen. lib. 11.

Ὑποκορισμός, extenuatio qua rei turpi honestum nomen prætexitur. Aristot. rhet. 3. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς ὃς ἂν ᾖ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ.

Ὑποκοριστικός, ὴ, ὸν, extenuatorius, diminutiuus. Athen. lib. 4.

Ὑποκοριστικῶς, blandè seu subblandiendo. Item more eorum quæ diminutiua à grammaticis appellantur. Athen. l. 7.

¶ *Derivata ex κορέω, satio.*

Κορέννυμι, seu κορεννύω, idem quod κορέω satio. κορέσθαι dicitur etiam quum nobis satisfit, & cupiditas nostra acquiescit. Herodian. lib. 1. ὁ δ' ἡμῶν κεκόρεσται. Item quum abundè aliquid nobis suppetit. Hesiod. in Erg. ἢ κεκορεσμένος ὦν τεοῖσι καὶ ἐν δόμῳ ὀφέλλῃς.

Κόρος, ὁ, satietas. Il. ν. Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὑπνου καὶ φιλότητος. Solon. Τίλλῃ τοι κόρος ὕβριν, ἀτὰρ πολὺς ὀλβος ἕπεται. Ἐς κόρον, & ἄχρι κόρου, ad satietatem. Loc. Dem. Διὰ κόρον φιλοπονία, satietate: Philo de vita Mos. lib. 2. Eustathius etiam à κόρῳ derivat, quod aliquando significare ἀφθονίας ἕνεκα, annuat. ¶ Κόρος est etiam mensuræ quoddam genus quadraginta modiorũm & vnius, teste Iosepho lib. 3. de antiq. vnde ἡμικόρια, dimidia cori pars.

Composita.

Αἰγοκορεῖς, caprarij, qui capras satiant & pascunt: Et generaliter aliorum pecorum pastores. Plut. in Sol.

Αἱμακορεῖα, seu αἱμακοῖα, inferiæ, parentationes. Pind. Ode 1. sic dictæ putantur quasi animæ mortuorum saturentur ijs quæ in inferijs ipsis mittuntur.

Ἀκόρεστος, ἡ, ὸν, insatiabilis auiditas, desiderium insatiabile & inexplebile, vt ἀκόρεστος ὀρφνῆς. (lib. 2. Soph. in Electra.

Ἀκόρεστος, ὴ, ὸν, insatiatus, insaturabilis. Philo de vita Mos.

Ἀκορέστως, insatiabiliter, inexplebili cupiditate.

Ἀκόρητος, apud poetas, idem quod ἀκόρεστος. Iliad. ο. μάχης ἀκόρητε.

ἀκόρεστος Ἀγχεμ. Sic Hesiod. in asp. Ἀμφοτεροιανάδης δ' εὐνῆς ἀκόρεστος αὐτῆς.

Ἀνεπακόρεστος, idem quod ἀκόρεστος. Hesych.

Ἀδίκορος, fastidiosus, qui simulac gustauit quod appetit, eo fastidito aliud appetit. Aristot. rhet. 2. Τὸ ἀδίκορον, fastidium seu auditas eius qui rem cuius auidus fuit, statim fastidit. Plut. in Cato. Luc. de calumn.

Ἀδικορέω, idem quod τὸ ἀδίκορον. Plut. de garrul.

Ἀδικόρως, cum fastidio tali quod aliud atque aliud appetit.

Γυιόκορος, membra ad satietatem vsque depascens, vt γυιόκορος μαλακὸν ἔνδυν. apud Hesiod. in Erg.

Διάκορος, satur, satiatus. Xen. in Laced. pol.

Δικόρως, ὁ, ἡ, ὁ, idem. Plut. in Lyc.

Δικόρως, abundè, affatim, satis superque, vt δικόρως ἔχω, satis superque habeo. Poll.

Καταπερίνυμι, exsaturo, idem quod κορίνυμι.

Κατάκορος, idem quod δικόρος. Poll. item nimius, qui satietatem & fastidium affert. Plut. in Alex. item insatiabilis, seu insaturabilis. Suid.

Κατακόρως, ad satietatem vsque, abundè, &c. Plut. de Herodot. Diod. lib. 5. item immodicè, apud Demosth. item, crebrò. Aristot. rhet. 3.

Κατάκορος, idem quod Κατάκορος & δικόρος, fastidium afferens. Aristot. rhet. 3. Exponitur etiam fastidiens. item mulus, redolens, quum de re dicitur. Plat. in Phædro.

Κατάκορος, (adverb.) admodum, in plenum, quod satis est. Theophrast. Plato. ¶ Item merus, purus, sincerus. Aristot. probl. sect. 30. quæst. 1. Dioscor. Hippocr.

Κατακόρως, sufficienter, sincerè. Gal. apud Hippocr. commentar. 1.

Προσκορίνυμι, idem quod κορίνυμι.

Προσκορέω, satior, vel saturitatem afferens.

Προσκόρως, satis superque, abundè. Hermog.

Προσκορὲς, satietatem inducens seu afferens. Luc. Hermog. Exponitur etiam fastidium inducens & satietate ingratus, nimius. apud Archam.

Τραπεζόκορος, qui satiatur seu expletur mensis appositis. Phocyl. Vide & in comp. à Κόρος.

Ὑπερκόρος, supra modum satur. Athen. l. 10.

Ὑπέρκορος, satis superque. Poll.

Ὑπερκόρως, idem cum ὑπέρκορος. Dion. de Claudio Cæs.

ΚΟΡΘΥΣ, υος, ἡ, acerus, agger, tumulus. Theocr. idyll. 10. Εἰς Βορέιον ἄνεμον ἢ ἐς κορθὺν ἀθρόα ὄμμα. Ἢ Ζέφυρον βλέπετον, acerus (aristarum) Boream aut Zephyrum intuentes secate. Et apud Suid. Κορθὺν ἄμμα ποιῆσαι, facto tumulo arenæ.

Κορθύω, seu Κορθόω, in acerum colligo, coacerno. Hesiod. in Theog. Ἦλθε δ' ἐπεὶ δὴ κορθύσατο κῦδος ἀρούρας, εἴλετο δ' ἄσπετον. (ῥίν.

Κορθύεται, in acerum colligor. Il. 1. ἀμφὶ δὲ οἱ κῦμα κελαρ-

Κορθύη, in acerum velut attollitur.

Κορέ, τὸν κόρεν, ὁ μαρ. κορεκός. κόριον. vide in Κόριον.

ΚΟΡΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, cimex. Dioscor. lib. 2. cap. 36. Κόρεις εἰ δοῦ κλίνης. & Geopon. lib. 15. τῶν ἐν ἀνθρώπῳ τῶν κόρεις. vide & Aristot. hist. an. l. 5. c. 31. Apud Aristoph. in nub. per iocum dicti sunt Κόρεις εἰ Κορεῖν θεῶν. ¶ Item herbæ seu fructis nomen qui aliàs hypericon. Dioscor. lib. 3. c. 174. ¶ Κορὶς est piscis quidam: item herbæ quæ & χαμαίπιτυς. Hesych.

Κόριον, & κορίαννον siue κορίανον coriandrum: frutex caule exili, cicutæ edore grauis, &c. quidam existimarunt sic appellatum quòd folia eius & caules cimices redoleant. Dioscor. Gal. Nic. in Alex. Vide & κόριον in κορίν. Κόριον ἄνυχον, à quibusdam appellatur adianthum. ¶ Κορίανον dicitur etiam annulus qui in indice digito gestatur. Poll.

Βορκυνθὼν &c. vide in Βορόριζω. Κορμάζω. &c. in κόρυ.

Κόρ, in κόρυ. At κόρος, niger, apud Etym. & schol. Eurip.

Κότυ. &c. in Κότυ.

ΚΟΡΥΒΑΣ, αντος, ὁ, corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ Luc. de salt. φοῖτον δ' φασὶ Ῥέας κορύβαντα τῇ τέχνῃ, ὃν Φρυγία μὲν τινὲς κορυβάντας, ὃν Κρήτη δ' τινὲς κουρήτας ὀνομάζουσι καλεῖσθαι. * Quidā κορυβάντας dictos volūt διὰ τὸ κορυφοῦσθαι βαίνειν ἐμμανῶς more Homericorū βακχευόμενοι vnde & furore agitatos sic appellari testatur Strabo lib. 10. alij κόρυβα τὴν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. Sunt etiam qui à κόρη, a. pupilla dedocant, quod dum custodiunt Iouem apertis oculis impiis fuerit dormiendum. Pro eodem dicitur & κόρυβας. Hesych.

Κορυβαντεῖον, templum corybantum. Strabo l. 10.

Κορυβαντικὸς, corybantius: corybantis proprius seu ad corybantem pertinens. vt Κορυβαντικὰ σπαρτήματα. Plut. in Erot.

Κορυβαντιῶν, corybantius: vade in Epigr. κορυβαντιῶν ἐπὶ χθόνα χαλκὸν θέσκων.

Κορυβαντιάω, corybantas imitor entheo incessu: vel insanio seu furio more corybantum. Luc. in Herod. Μή με κορυβαντιῶν ἐπο-

λάβῃς. corybantico furore percitum esse. Aristoph. in vesp. Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐπὶ τὸν κορυβαντιᾶν.

Συγκορυβαντιῶν, (comp.) cum alio corybantum more insanio. Plato in Phæd. & apud Suid.

Κορυβαντίζω, corybantum sacris initio. Aristoph. in vesp.

Κορυβαντισμὸς, lustratio, seu expiatio quæ à corybante fit ære canoro.

ΚΟΡΥΖΑ, ης, ἡ, grauedo: crudi humoris è capite in nares destillatio: morbus cerebri, de quo vide Gal. de loc. aff. l. 2. & Act. serm. 9. c. 19. Cels. l. 4. c. 2. ¶ Item mucus nasium, pituita seu humor crassior, qui per nares destilat. Gal. comm. in progn. Hippocr. Apud Luc. de conscrib. hist. λῆρα πολλὰ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. quidam accipiunt pro superbia & fastu: alij pro stultitia seu stoliditate.

Κορυζάω, ῶ, grauedine laboro, muco plenus sum, nares pituita clausas habeo. Luc. in dial. Sim. & Pol. Plato pol.

Βυκόρυζος, (comp.) admodum mucosus, ideòque stolidus. Hesyc.

ΚΟΡΥΚΟΣ, υ, ὁ, sacculus, marsupium, saccus: apud Suid. Interdum de testium sacculo seu scroto: vt Apsyrtus in Hippiatr. ἐμπίσσω τὰ ὄρχεα εἰς κόρυκον ἢ βυλάκιον. ¶ Item pilæ genus quod è pellibus cōsui solet, ventóque inflatum brachialibus ligneis impelli: follis. Martiali Scribitur & κόρυκος per υ.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, υ, ὁ, & κόρυμβον, υ, τὸ, vertex, cacumē, seu eminētia; & præcipuè cacumē montiū, teste Eust. Herodot. εἴχον δὲ φόλγοντες ὅτι τὸ ἄκρον κόρυμβον κόρυμβα νηῶν, apud Hom. Il. 1. extremæ nauium partes: quidam etiam exp. amplustria.

Κόρυμβος, dicitur & de coma certo quodā modo nodata aliij comæ ornamentum fuisse dicunt. Eustathius ex Athen. Κορύμβους δ' ἀνεδοῦντο τὸ περιχῶν, χρυσοῦς τεττίγας ἐπὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφέρον. In hac significatione dicitur & κορύμβαι, apud Athen. l. 12. ¶ Item caules asparagi. Hesych. Dicitur & de aliis: vt κόρυμβος κισσοῦ, racemi hederæ siue acini. Et generaliter, pro ramo: vt κόρυμβος δ' ἄφνης. in Epigr. & κορυμβὸς σύκης: Nonn. * Eust. à κάρα deriuari scribit.

Κορυμβίας κισσὸς, hederæ quædam species sic appellatæ quòd racemi eius in orbem sint circumacti. vide Theophr. hist. pl. l. 3. & Plin. lib. 16. c. 34.

Κορυμβόθρα, à nonnullis dicitur hedera, quòd ferat corymbos, in append. Dioscor. l. 2. c. 110.

Κορυμβόομαι, vnde κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ, coma aureo vinculo fastigiata: vel aureis corymbis fastigiata.

Composita.

Ἀκροκόρυμβα, idem quod ἄκρα κόρυμβα.

Δικόρυμβος, binos corymbos habens. δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen: apud Philostr.

Τετρακόρυμβος, quaternos corymbos habens: vt τετρακόρυμβος κισσὸς, in Epigr.

ΚΟΡΥΝΗ, ης, ἡ, claua propriè ῥάβδος κεφαλωτὴ (* ἀπὸ τοῦ κάρα, vt inquit Eust.) Iliad. π. Ἀλλὰ σὺ σῇσι κορύνῃσι μὴ νῦν κεφαλὰς φαλάγγας. Theocr. idyll. 26. Δίφρά τε θῆρας ἐρῶν χαμαιπετὲς ἠδὲ κορυνᾶν. ¶ Item metaph. pro senio veterno. Nic. in Alex. δ' ἐνέλιθρον ἀνεμόεντος ἐπὶ κλάδα κορυνᾶν. Κορυνᾶν κλάδων, dicitur genicularum incrementum & cacuminum articulatio in germinatione arborum, à clauæ similitudine: apud Theophr. hist. pl. l. 3. cap. 6. ¶ Κορυνὴ vocatur etiam à quibusdam tam summi humeri quam cubiti articulus: Poll. l. 2.

Κορυνόω, instar clauæ fastigium edere, seu fastigiare se & velut thyrsum proferre. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. (de imbro) κορυνοῦ δ' ὅλως ὁ καρπὸς ἐξ αὐτοῦ τῷ χρόμματι ὡς ἐξιὼν ὁρᾶς.

Κορυνώσις, ιος, ἡ, germinatio. Hesych.

Κορυνώδης, ες, ὁ, ἡ, clauæ formam habens: vel in clauæ modum fastigiatus. Hesiod. in asp.

Κορυνώδη, ος, ὁ, ἡ, idem quod κορυνώδης. Theophr.

Κορυνήτης, υ, ὁ, clauator, clauarius, i. qui clauā vtitur in pugna. Iliad. π.

Κορύσσω, vide in Κόρυς.

ΚΟΡΥΣ, υθος, ἡ, (in accusat. κόρυθα vel κόρυν) galea, rassis, (* sic dicta à κάρα, caput alij tamen sic vocatam putant διὰ τὸ κάρα ῥύεσθαι, quòd caput defendat.) Il. α. ἀμφὶ δὲ οἱ κόρυθος λάμπε φαεσίμβροτος αἰθήρ. Il. γ. Ἀστὴρ δ' ἀστῆρι κόρυν κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Sic & Il. φ. & alibi passim. ¶ Item κόρυς galerita: auis, quæ & κορυδαλὶς ac κορυδαλλὶς. apud Theocr. idyll. 10. Item κορυδαλλὶς, & κορυδὸς, apud eundem idyll. 7. Exponitur etiam alauda.

Κορύστη, galea armorū generaliter, armor: Il. θ. πόλεμόν τε κορύστην (pro εἰς πόλεμον) ad bellū armans. ¶ Item i. eiro. tanquam armans ad prælium. Hesiod. in asp. κορυστὴν κλόνον ἠδὲ μάχην.

Κορύστεμαι, armor: Il. π. Πάτροκλος δ' ἄρα κορυστὸς κόρυν χαλκῆν. Iliad. υ. Βῆ δ' ἄρα φρόμαχον κεκορυθμένος (pro κεκορυσμένος.) Sic & alibi apud Homer. ¶ Item impetu feror tanquam armatus ad prælium, furo: Apoll. Arg. 2. κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ

θελεῖ δὴ νῦν κορύσσε.) Sic apud Theocr. idyll. 26. (de nubibus) τὰ ὃ ἄλλα κορύσσε.) αὖθις ἐπ' ἄλλοις, aliæ super alias cum impetu sursum feruntur.

Κορυς ὴς, ῆ, ὁ, armiger, armatus miles: vel strenuus miles, bellator. vt Il. υ. αὐδ μα κορυς ῆσι & Iliad. ν. δύω Αἴκντε κορυς ά.

Compsita.

Ἀντικορύσσομαι, oppugno, ad præsium me comparo, ex Athen.

Ἐπικορύσσομαι, armor seu armo me adversum. Luc.

Ἱππικορυς ὴς, ῆ, ὁ, bellator equestris, qui armato equo pugnam init. Iliad. η.

Χαλκοκορυς ὴς, ῆς seu æreis armis armatus: item simpliciter, armatus. Il. π. Ἐκτορα χαλκοκορυς ῆσι.

ΚΟΡΥΦΗ, ῆς, ἡ, vertex: pars capitis inter sinciput & occiput media & summa: seu (secundum alios) linea illa capitis qua capilli alij ad dextram, alij ad sinistram inversi distinguuntur Poll. ex Arati iatricis, -ἔστωσα καρήατα πολλὰ μὲν αὐτῆς Μεσσατίης κορυφῆς μέσην σκωπηρ ῆρα γραμμῆν. Tribuitur & equo, apud Xen. de re equest. ¶ Item vertex, cacumē, fastigium, apex: Il. β. Ὀρθαὶ ἐπ κορυφῆς. Il. λ. Ἐδ ῆς ἐς κορυφῆν. Sic & apud Thuc. & Herodot. ¶ Itē summa, caput, *metaphorice*: vt κορυφὴ λόγ ου, summa vel caput sermonis. Plato in Cratylo, ἔρχομαι γὰ ἤδη πάνυ κορυφαιότ ατ εἰρηκα. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα ὃ κορυφαιότ ατ λόγ ῳ ἐπιθεὶς ἑαυτ ῷ παύσ ῃ). ¶ Itē pars ossis quod κεκεῦ πρωτος dicitur qua anum versus inclinat. Poll. ¶ Κορυφὴ dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre quod & πλοκαμίς, teste Eust. ¶ Κορυφαί, digitorum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant. Poll. * Etymologus κορυφοῦ dictam esse scribit quasi τὴς κόρης ὀροφοῦ: aut à κρύπτω deduci, vt sit quasi κρυφή, quòd ea pars capitis crinibus tegatur.

Κορυφαῖος, α, ὁ, q. d. verticalis, aut in vertice positus: supremum locum obtinens, supremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. ἀξιωματικ ῶν ὁ κορυφαι ότατος, excellentissimus, seu eminentissimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖον τόλ ος, cap. fastigium. κορυφαῖος χορ ός, dicitur præsultor in choreis apud Aristot. pol. 3. & de mundo. Et κορυφαῖος Ζεύς, Capitolinus Iupiter, apud Pausan.

Κορυφαῖον, retis pars. Κορυφαία, habenæ pars summum equi caput cingens.

Κορυφόω, ῶ, ῶσω, in verticem attollo, fastigio, consummo.

Κορυφοῦμαι, in verticem attollor, fastigior, consummor. apud Basil. & Strab.

Compsita.

Ἀνακορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. Apud Herodot. in Terpsichore, Ἀρτεμίσιος ὁ Ὑστάσπου Σαρδίων ὕπαρχ ος ἀνακορυφ ῶν τὴν τυ ράν ν, quidam exp. amicitiam regiam verbis extollebat, vel gloriosè respondebat alij, summatim hæc refert. Διακορυφ ῶ, ῶ ὁ ἡ, ῆ, (q. d. biverticem) duplicem habens verticem.

Διακόρυφοι dicuntur ij quibus geminum est discrimen capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes distinguit.

Ἐκκορυφόω, ῶ, summatim dico, à principio & velut à capite incipiens expono: Hesiod. in Erg. -ἄλλ' ἄλλ ῳ τε ἐγὼ λόγ ῳ ἐκκορυφώσω.

Ἰσοκόρυφος, q. d. æqualem verticem habens, æquè eminens: vt ἰσοκόρυφοι πόλεις, vrbes æqualis excellentiæ. Dionys. Halic.

Μελαγκόρυφος, atrum verticem habens: nomen auis: apud Aristotel. quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλίς, i. ficedula.

Τριστόρυφος, triplicem habens verticem, apud Steph. & Strab.

ΚΟΡΧΟΡΟΣ, ου, ὁ. Hesychio & Suidæ est olus quoddā sylvestre vile: vnde prouerb. κόρχορ ος ἐν λαχάνοις, vtpote vix dignus qui oleribus annumeretur. Sic & Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 7. (de oleribus quibusdam agrestibus) ἐν οἷς καὶ πυρεμαιαζόμενοι ὅτι δὲ καὶ πικρότατα κόρχορ ος. A Plin. quoque l. 21. c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem quoque. Ἀριστοτέλης δ' ὄψον etiam ipsum, teste Suida, qui tradit diei de vilibus & iis qui maiores sibi honores arrogant quā quantis digni sint. Scribitur & κόρκορ ος per κ.

ΚΟΡΩΝΗ, ης, ἡ, cornix. Hesiod. in Erg. Μή τι κόρ ῃ λακίζ ῃ κορώνη garrula cornix. Athen. l. 13. ex Archilocho, Σοὶ κεν τρὶς πολλὰς βόστρυχ ας κορώνας. Oppia. l. 3 de ven. Αἰετόν τε θοὸν πολιοὶ τε κορῶναι, vivaces cornices, seu annosæ. Apud Homer. Od. ε. Σκῶπίς τ' εἰρηνὴς τε Θοαὶ λωνοί τε κορῶναι Εἰναλίαι: per marinas coronas quidam intelligunt mergos, aut fulicas, teste Eust. ¶ Itē marculus ferreus quo fores pulsantur: vel anulus quo fores attrahuntur. Od. α. ἠῷ ἐπὶ θ ὑρῃ ἐκ θαλάμου θύρων ἐπ' ἐπίρροθ κορώνῃ Ἀργείῃ. Sic & Od. π & φ. Itē summitas in curvamine arcus: vel curvatura in arcu, vbi finitur ex vtraque parte nervus. Il. δ. (de fabricatore arcus) Πᾶν δ' αὖ λήνας χρυσείῃ ἐπέβηκε κορώνῃ: hinc prouerbialiter, χρυσεῖ ἐπιτιθέναι κορώνῃ, felicem finem alicui rei imponere, teste Eust. Et generaliter, quavis summitas: vt Artemid. ἐὰν δ' εἴ τις τὸ ἀεὶ ὠκὺ κατὰ ἄκρης τῆς κορώνης τινὰ περιχωθῆναι, ad summum vsque glandem. Item omne quod incurvatum est. Item ἠλίθ ου quoddam ὀστρακοῦς. Eust. ¶ Item inflexum illud quod in navis puppi visitur: Arat. ἄκρον δ' ἐν πρῴ ῃ ἀποκρίψασι κορώνῃ, Ὀρμεν ἐπερχόμενον. i. Obvertunt navem magno cum pondere nautæ, Adventāmque trahunt optata ad littora puppim, vt vertit Cic. ¶ Item apex ligni inter vtrumque bovem in aratro protensi: vnde in illo oraculo, Γνοῦθι σῆ γ ίρυσι νέαν ποτίβαλλε κορώνῃ. ¶ Κορώνη sive κορωνὸν dicitur etiam ossis apophysis in finem acutum desinens, cuiusmodi habetur vna vtrinque in olle genæ infesioris, tendinem à temporali musculo descendentem excipiens: sic appellata quòd cornicis rostro similis sit. ¶ Capitis κορῶναι vocantur δύο ἀποφύσεις ἐκτὸς τοῦ κατὰ τὴν ἀπόφυσιν φαλίδ α ἐπείζουσαι εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τῷ πλαγίῳ τῆς ὀπισθίας σφονδύλου, teste Poll.

Κορώνη, corona. Eust. Hesychio verò est αὐλ ὸς στεφάνη. Eidem κορῶναι sunt τὰ ἀνεφερῆ σχήματα.

¶ Derivata ex κορώνη, cornix.

Κορωνιδ ᾶς, ᾶς, ὁ cornicis pullus. Hesych. & Eust.

Κορώνιος, α, ὁ, ficus cuius fructus sunt colore cornicis nigro. Aristoph. in Pace, Τὴν κορώνιον γε μὴ ἐξέκοψας.

Κορωνίζω, cornici colligo stipem: de circulatoribus quibusdam qui corniceni circumferentes stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes, de qua Athen. l. 13.

Κορωνισμα, τ, carmen quod illi circulatores cornici stipem corrogantes canebant.

Κορωνιστ ὴς, ῆ ὁ, circulator qui cornici stipē medicat Athē. l. 13.

Compsita.

Πενταπόρων, ων, ὁ ἡ, ὁ, qui quinque cornicum ætates vixit: Epigr. lib. 2. πενταπόρων Ἑκάβη, ὦ Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti.

Τετραπόρων, epith. cervi, apud Hesiod. quòd quatuor cornicis ætates vivat.

Τρικόρων, qui tres cornicis ætates degit, cuius vita est admodum longeva.

¶ Derivata ex κορώνη, summitas vel curvatura.

Κορωνὶς ίδ ος, ἡ, dicitur navis, vel quæ nigra est, vel in qua summitates inflexæ sunt, teste Eust. vel in qua puppis incurva est, vt vult schol. Arati. Il. α. Οἷαι δ' ἐμῷ πεῖν νηυσὶ κορωνίσι. Sic & Il. ξ & Od. τ. Tribuitur & bobus, ob cornua in summitatibus inflexa quæ habent, apud Theocr. idyll. 26. οἱ τ' ὀξὺ δωτὶ κορωνίσι βικόλοι ἦσαν. ¶ Item substantiuè, coronis, i. linea brevis in extrema parte aliquantum incurvata, quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur: schol. Aristoph. ¶ Sic dicebatur etiam nota quæ in calce libri appingi solebat vnci figura ad significandum finem: quam & Martialis coronidem appellat. Plut. de fortuna Alex. ¶ Item fastigium, summitas & apex in re aliquandiu quod κορυφή, vnde κορωνὶς ἀνθ ῆς τιθέναι, fastigium & finem imponere rei alicui, apud Luc. de hist. scrib. Greg. in Euseb. Plut. de disc. adul. ab amico.

Κορωνίς, ῶ, ὁ, elatus, ceruicem in altum efferens: Etymol. ex Archilocho, Βοῦς ὀξὺ κερὰς ἠμὲν ἀρηϊκτὴς ἐν ἀλκῇ Κορωνὶς ἀρηγὼν ἐδ ῆς.

Κορώνιος, incurva & lunata cornua habens. Hesych.

Κορωνοῦν, ceruicem vel cornua efferto: Hesych. Item incurvus & lunatus fuit: vnde apud Hesiod. in Theog. κορωνοῦσαι πίτυλαι, inflat lunæ inflexa folia: legitur tamen ibi etiam κορυνοῦσαι à κορυνη.

ΚΟΣΚΙΝΟΝ, ου, τὸ, cribrum, Aristoph. in Nub. ὅθ' ἡ κόκκυξ οὐρεῖν, mingere per cribrum. Plato. Polit. 2. τὰς κόσκινα κ ὀ ὀστρακίνου ὕδ ωρ ἀντλοῦσι φέρειν, cribro aquam ferre. ¶ Apud Psellum esse dicitur figura quæ collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilabantur primi quilibet numeri. ¶ Hesychio κόκκινα, sunt aves domesticæ, aues quæ domi nostræ aluntur: vt gallinæ, anseres, perdices & similes.

Κοσκινάριον, ου, τὸ, cribellum. Athen. l. 14.

Κοσκινηδ ὸν, cribri modo, in modum cribri. Luc. in Tim.

Κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τὸ, (*comp.*) caseus crœrus incerniculo, vt quidam interpr. apud Athen. l. 14.

ΚΟΣΚΥΑΜΑΤΙΑ, τὰ, coriorum & pellium minuta præcisa, Hesych. Suid. & schol. Aristoph. Metaphoricè seu abusiuè apud Aristoph. in equit. Ἢ κ' ἀλλ' ἐθέλοις, ὁ κακοδαίμων, ἐκ τῆς τῶν Κοσκυλμαστίων ἀκροῶν τὰ λεῖον ἢ τὸ δ' ἀτελὲς ἐμμαθεῖν, sive λογαρίοις ἀτελέσι in modum τῶν κοσκυλμάτων.

Κοσ ῶν, vide in Πόσ ῶν.

ΚΟΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, τάξις. (* à κομῶ significante στολίζομαι.) Herodot. εἰ δὲ Πέρσαι κατεθέντες ἔφυγον κόσμ ῳ τῷ αὐτῷ κατεστ ῶτι. Thuc. lib. 3. καὶ πολλοὶ ἀνεθέντες αὐτῷ ἀτάκτως καὶ οὐ κόσμ ῳ φεύγοντες, i. incōposite. Luc. in Zenaide, ἐκκλησίας ἐπὶ κόσμ ῳ ἐφέλ ου. Exponit etiā ἀτάξια à schol. Thuc. ¶ Itē modū & rationē, vnde καθ' κόσμον, apud Homer. modo & ratione, ordine decenter, rite, aptè, conuenienter. ¶ Item disciplinam, sæpe apud Thucyd. Ab Hesychio exponitur & κατάστασις. Apud Aristot. & Isocr. in Panath. κόσμ ῳ πολιτείας ratio reipublicæ rectè atque ordine constituta. ¶ Item ornamentum, ornatus. Isocr. ad Nic. τρυφᾶν μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τῶν κόσμοις.

μοις. Herodian. l.3. ἐν πάσῃ τῇ κόσμον καὶ πολυτελῆ ἀπαλλάττεις. Sic apud Xen. Pæd. & ac Plat. l. 2. de rep. γυναικεῖα κόσμα, ornamenta muliebria, interdum decus, laus: Thucy. l. 1. οὐκ κόσμῳ καλῶς ἔχῃ δρᾶν, quibus laudi est id facere egregiè. Soph. in Aiace. γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum Od. β. ἐστὶ κόσμον ὑφάνας. Eustath. κόσμον esse dicit τὸ εὐκόσμον ὑπόπτερον καὶ μεθοδικὸν καὶ τὸ ἐν ἑαυτῷ ἡρμοσμένον διαλαμπρύνον ὡς εἰπεῖν στρατηγικῶν. ¶ Κόσμοι magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmonis: Aristot. polit. l. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus, orbis mundi. vnde Diogenes, apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτης. Et Nonn. Οὕτω γὰρ πολυμόρφου ἐφέλκεται κόσμου ἀλήτην, &c. ¶ Peculiariter interdum pro cœlo, exp. l. 2. epigr.

Κοσμικός, ή, ό, mundanus, ad mundum pertinens. Chrysost.

Κόσμιος, ια, ον, qui est moribus compositis, moderatus, modestus: Plato polit. 1. Apud Lysiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

Κοσμίως, moderatè, modestè, vt decet eum qui est compositis moribus. Luc. in Hermot.

Κοσμιότης, τος, ἡ, moderatio, modestia. Isocr. in Panath. & Aristoph. in Pluto.

Κοσμέω, ῶ ordino, distribuo, compono: vt Il. μ. Πύργα κοσμήσαντες ἀμ' ἠγεμόνεσσιν ἕποντο. item adorno, instruo, apparo: Od. κ. ἐν δ' ἄρα οἱ κόσμησε. item orno honesto. Hesio in Eog. Ζεὺς δ' ἐν κόσμησε θεὰ γλαυκῶπιν Ἀθήνην. ornavit, seu exornavit. Thucy. l. 2. ἃ γὰρ τῇ πόλει ὑμνοῦσα αὐτὴ ἐν τῷ βίῳ ἄρτι ἐκοσμοῦτο. Sic dicitur τιμαῖς κοσμεῖν, in maius efferre ornando honoribus, apud Herodian. l. 7. ¶ Κοσμεῖν dicuntur etiam οἱ κόσμοι quum magistratu suo fungunturi.

Κόσμημα, τος, τὸ, ornamentum, insigne. Plato de leg.

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio. Aristot.

Κοσμητής, οῦ, ὁ, ornator, exornator. Exponitur & moderator, item ordinator.

Κοσμητικός, ornandi vel ordinandi peritus.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ordinator, moderator, dux. Il. α. δύω κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμάριον, ου, τὸ, q. d. parvum ornamentum: apud Hesych.

Κόσμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄκοσμος, ον, ἄκοσμος, ἄκοσμον, inordinatus, indigestus, incompositus. Iliad. β. item inornatus, incultus, incomptus.

Ἀκόσμως, inordinatè, indigestè, incompositè.

Ἀκοσμία, ἡ status rerum perturbatus, res incompositæ. Syn. epist. 104. Exponitur etiam congeries rerum confusa, apud Aristot. de mundo. & Plut. in lib. de anima procr. item dedecus & rerum indignitas. Plut.

Ἀκοσμέω, ῶ incompositè me gero, aut indecenter seu inhonestè facio aliquid contra decorum, aut officium. Sop. in Antig. Ἔργον γὰρ ὄζει τὰς ἀκοσμούσας σκέπειν. Exponitur etiam munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Demosth. & Lysiam.

Ἄκοσμος, incompositus, indigestus. item inornatus, incomptus. Dionys. Areop. Ἀκοσμότως, incompositè. item inornatè, incomptè. Plato de leg.

Ἀκόσμητος, idem quod ἄκοσμος.

Ἀντικοσμέω, ῶ vicissim orno, seu contrà orno.

Ἀποκόσμος, ον, ὁ, ἡ, qui procul à mundo degit: qui in secessu & monasterio vivit: apud Greg.

Ἀποκοσμέω, ῶ, quæ ordine collocata erant, aufero seu depono, aut amoveo. Odyss. κ. ἀμφίπολοι δ' ἀπόκοσμον ἔντεα δ' αἴθ'. ¶ Item ornatum adimo, ornatu privo. Greg.

Διάκοσμος, ordo & rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens: apud Luc. & Aristot. item pro διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ ordino, distribuo, digero. item compono, adorno, instruo. Il. β. Ὡς τοὺς ἡγεμόνας διακόσμει ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑπεμένεον δ' ἵππαι. Thuc. l. 1. Ἱππαγρὸν δὲ ξυγκόψαντες τῷ παναθηναιαῖκῷ τοῦτον διακοσμοῦντι. Sic apud Aristot. de mundo. & Plut. de primo frigido. Exponitur etiam, rectè & ordine cõstituo: item guberno: vnde pass. apud Plat. de leg. ὑπὸ τούτου διακοσμούμεθα.

Διακόσμησις, ordinatio, distributio. item constitutio, gubernatio. Plato de leg.

Decomp. Ἀδιακόσμητος, inexornatus: vel qui compositè distinctus & distributus non est.

Συνδιακοσμέω, ῶ simul ordine, simul compono.

Ἐγκόσμιος, ον, ὁ, ἡ, qui est intra mundo, qui versatur in mundo.

Ἐγκοσμέω, ῶ, colloco ordine seu disponо in. Od. ε. Ἐγκοσμεῖν τῷ δὲ ἑταῖροι νῆι μελαίνῃ.

Ἐπικοσμέω, ῶ ornatum addo, cohonesto. apud Aristot. in probl. & Demetr. Phal.

Decomp. Συνεπικοσμέω, vnà orno ad ornatũ addendũ iuno. Xen.

Εὔκοσμος, bene ordinatus, cui oppon. ἄκοσμος. Thuc. l. 1.

Εὐκόσμως, ordinatè, compositè. item ritè atque ordine, decorè. Exponitur etiam, ornatè, concinnè. apud Diog.

Εὐκοσμία, decentia, modestia, elegantia, mores compositi. Isocr. Herodian. & Xen. pæd. 1.

Εὐκοσμέω, ῶ, modestè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμητος, idem quod εὔκοσμος. Hom.

Κατακοσμέω, ῶ, compono, digero in ordinem apto. Plato, εἰς τὸν ἐπιόντα δρόμον κατακοσμηθῆναι, ratione & ordine constitutus. apud Plut. in Romulo, κατακοσμοῦντες ἀλλήλους, expo. colentes obseruantésque se inuicem.

Κατακόσμησις, dispositio rerum & apta compositio. Plat.

Decomp. Ἀκατακόσμητος, inexornatus, idem indispositus, decenti ordine non distinctus. Plut. de defectu orac.

Κορακόσμιον, τὸ, puellarum seu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω, ῶ, q. d. aliter compono, in alium statum compono, seu in aliam formam.

Μετάκοσμα, intermundia. Cic. de fin. l. 1.

Μετάκοσμησις, ἡ, compositio. Plut. Luc. ἐν τοῖς τῶν ἐπαινετῶν καὶ μετακοσμήσεις.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

Παρακόσμως, indecorè, indecenter. Ioseph.

Προκόσμος, (q. d. antemundanus) qui fuit ante cõditum mundũ.

Προκόσμημα, τὸ, q. d. anteornamentum. Exponitur etiam externus cultus. ex Laert.

Συγκοσμέω, ῶ simul honesto, cohonesto. ex Xen.

Ὑπερκόσμιος, ον, ὁ, ἡ, q. d. supramundanus) vnde ὑπερκοσμίου θεωρίας, exp. rerum cœlestium explanationes, apud Areop.

Φιλόκοσμος, ornatus amans seu cultus, cultus studiosus. apud Strab. & Chrysost. Item qui amat mundum, res mundanas.

Φιλοκοσμία, ornatus studium, cultus studium.

ΚΟΣΣΥΦΟΣ, & Attice κοτύλος, ου, ὁ, mentula: aut de qua Arist. hist. an. lib. 9. cap. 19. Aelian. Oppian. ¶ Est & piscis nomen, quem Plin. enoque mentulam vocat.

ΚΟΣΤΟΣ, ου, ὁ costus, aromatis genus, de quo Theoph. hist. pl. 9. Dioscor. l. 1. c. 15. & Plin. l. 12. c. 12.

ΚΟΣΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, pro nodo & ἀναβολῇ ἱματίου accipitur. Exod. 28. οἱ κοσυμβοὶ τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex byssso. Pollux & pro crinium nodis accipit. lib. 2. tituli de tonsura & crinib. Exponitur etiam vestis fimbriata.

Κοσυμβωτός, nodatus seu nodis subsrictus, vt exod. 28. τοὺς πόδας καὶ χιτῶνα κοσυμβωτόν, togam talarem & tunicam nodis substrictam. Ab Hesych. exp. & κρασπεδωτός, fimbriatus. Scribuntur hæc & genuino o apud eundem Hesych.

Κοτέ vide in Πότε. Κοτέω, &c. vide in Κότος.

ΚΟΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliua sylvatica: Plut. in Fab. σκληρότερον ἢ φορβάδας καὶ κοτίνους ἢ ἐλαιόστερον ἢ οἱ γεωργοῦντες ἀγριέλαιον καὶ κοτίνεον quam agrestis, olæ capestris, pyris sylvaticis & agrestibus oliuis. Item corona ex oleastro qua olympicis iudis donari solebant qui vicissent. vnde Archias Epigr. lib. 1 (de quatuor Græciæ certaminibus. Olympico, Pythio, Isthmio, Nemeo) ἄθλα δὲ τοῖς κοτίνου μέλπε σελινοστεφεῖς. Sic Pausanias, ἐστεφανοῦτο δὲ ὑπὸ τῶν κοτίνων, quum etiam imponeretur corona ex oleastro. ¶ Expon. etiam acinis, apud Theophrastum hist. pl. l. 2. c. 8. (de vite) ἔστιν ὀλιγοβαλλεῖν τοὺς κοτίνους.

Κοτινέα ἐλαία, olea in oleastrum inserta. Hippocr. de morb. lib. 3. pro bacca oleastri accipere putatur quum dicit, ὥσπερ δὲ καὶ ἀπὸ καλλιόζου κοτινέα.

Κοτινοῦσσα, seu κοτινοῦσσαι, per contractionem ex κοτινόεσσαι, dicuntur insulæ quædam ab oleastrorum vberem prouentum.

ΚΟΤΟΣ, ου, ὁ, ira vetus, ira diu in mente reposita vindictæ occasionem quærens: plus est quàm ὀργή, χόλος, μῆνις. Il. α. Ἀλλά τοι καὶ μετόπισθε χόλος ἔσται ὅππότε κέν τοι Τρῶας ἀπὸ κῆρας ἀμύνω. Iliad. β. Ὀλλύοιεν Τρῶες ἀπὸ κότου οἶνον ἔδοντες. Il. α. τοῖσι κότον καὶ νεῖκος ἐνιπαί, cætera quos irarũ habenas quas diu strinxisti effundes. Interdũ pro μῆνις seu χόλος ponitur teste Fust. qui etiã à κοτέω, detinuari scribit, quòd sit χόλος ἀπόθετος, quod etymologi. Hõ quoq; innuere videtur, quũ dicit κοτον ἔθετο θυμῷ. & κότον ἔθεντο.

Κοτήεις, εντος, ὁ, iratus vel graues omnino iras pertinens. Il. ε. θεοὶ τίνες δῆτ' κοτήεις.

Κοτέω, ῶ, & ἐκκοτέω, irascor: vel æstuo ira quã diu pressi sub pectore. Il. α. σῶιν δ' ἐγὼ ἐκκοτέω. Οὐ δ' ὄθομαι κοτέοντος, nõ moueor tuis iris quas alta mente reposita coquis seu premis. Cũ genitiuo rei cuius causa irascimur: vt Il. δ. Ζεὺς φάτο Κρονίδ' ἐς ὀπιπεύσας ἱρεμιλῷ Λιγύδ' α. τῆς δ' ἀπάτης κοτέων fraudis huius nomine graues alta mẽte reponẽs iras, seu memori ira prosequens hanc fraudẽ. Et cũ dativo, vt apud Hesi. in Asped. λοιβὴ δὲ δυφὶ κλῆμβρις ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντι. mutua ira æstuantes nomine ceruæ. Idem in Frg. Καὶ πεφιδὲ κεφαλῇ κοτέει. Particip. κεκοτηώς, iratus, ira accensus Odyss. ι. Κοτέομαι idem quod κοτέω, Il. δ. Τοῦ δὲ χολῷ κοτέοντο φίλῳ Ἀπόλλωνι. Iliad. β. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἕκτορι κοτέοντο ἐοῖ θυμῷ.

Κοτοῦμαι, idem quod κοτέω. Aeschyl.

Composita.

Ἄκοτος, ου, ὁ, ἡ. qui graues & veteres iras alta mente repostas, non habet. Hesych.

Ἐγκοτος, qui veteres iras animo conditas habet: vel iratus. Suid. ex epigr. τὶς φόνος αἰὼν, Θησεῦ σε θυμῶν ἐγκοτος αἰὲν ἔχει. Vitur & Herod. Ἐγκότως, irato animo, iracundè.

Ἐγκοτέω, idem quod κοτέω. Eustat. Ἐγκοτημα & ἐγκότησις, ira vel vetus & grauis ira: idem quod κότος, apud Hesych. & Osee c. 9. in versione Aquilæ.

Ἐπικοτος, iratus. Aeschyl.

Ἐπικοτος, expon. culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur. Hesych. ex Soph. Nauplio.

Ἐπικότως, iratè, iracundè. Aeschyl. in Prometh.

Ζάκοτος, valde iratus, qui vehementer exæstuat ira, quam diu profundo pectore pressit. Il γ.

Παλίγκοτος, qui vicissim alicui irascitur, seu qui iratum alium videns vicissim & ipse se ostendit iracundum. Theocr. idyll. 23. Ἄχρις οἱ πρὶν πάντα παλίγκοτος. Exponitur & simpliciter, iracundus, apud Aristop. μὴ γὰρ παλίγκοτός τις αἰτίαν ὑμῖν. ne sis ira iracundus vt vobis iuuandis. Παμεγκότος, animo vicissim irato, seu simultantem gerente. Exponitur & iracundè, apud Herod.

Παλιγκοτία, simultas. Exp. & offensione x Hippocr.

Ὑπερκοτος, supra modum iratus.

Ὑπερκότως, admodum ira inflammato animo. Euripid. in Here (furente

KOTTABOΣ.

Atticè pro κοτταβος, ου, ὁ. cottabus: ita vocatur genus conuiualis ludus à Siculis primùm repertũ, mox à Græcis vsurpatũ, & plerunque à iuuenibus amantibus in eo, quum bibessent, reliquum sic è poculo eiiciebant vt id resonaret. Erat & aliud genus ludus quod fiebat in pelui. ea implebatur aqua, & cui innabant ἐξύδωρα, vacua: in quæ ex catchesis deiiciebant τὰς λαβάκας, quique plura vasculà submersisset ista τῷ λαβακῶν deiectione is superior euadebat. vide Athen. in tio l. 15. & Poll. l. 6. ap. 19. Pro ludo ponitur apud Eurip. in Oeneo πυκνὸς δ' ἐφάλλετο βακχίου τοξεύμασι κύπελλα γέροντος. ἢ ἐφάλλετο ἢ ἐφέρετο ἐγὼ τεταγμένου. ἄθλα κοτταβίων δ' ἀδύς. ¶ Sic nominatur etiam vinum quod è poculo in peluim suppositam demittebatur in vascula ei innatantia: alio nomine dictum λάτυξ seu λάβραξ, apud Athen. Itidem Eurip. in Phisthene. πολυς γ' κοτταβίων ἀφαγμὸς κυπρεῖδ' ὀφρύσιν δ' ἀχεῖ μέλος ἐν δ' ὁμίλοις.

Κοτταβεῖον, dicebatur ea pelvis, vt docet Dicæarchus apud Athē. l. 15. Item vas, in quod inuiciebant τὰς λαβάκας vt & κοτταβος, ibidem. Item præmium illud quod reportabat qui cottabo vicisset. Poll. Scribitur & κοτταβεῖον, pro eodem apud Athen.

Κοτταβικὸς, adiect. cottabicus. vt κοτταβικὴ ῥαβδος, apud Athen. & Poll.

Κοτταβὶς, idem quod κοτταβη, vt κοτταβὶς κύλιξ. ibid.

Κοτταβίζω, cottabo ludo, cottabo certo: Athen. l. 11. Ponitur pro iocum etiam pro vomere, euomere, vt testatur Pollux l. 6. c. 19.

Κοτταβισμὸς, lusus cottabi, i. actio ludendi cottabo. Athen.

Κοτταβιστὴς, idem apud Plut. symp. 3. probl. 6.

Composita.

Ἀποκοτταβίζω, in κοτταβον, defundo, & quidam ita vt sonitum reddat. Xen. Hell. 2. de Theramene, ἐπεὶ γε τὸ κύκνειον ἦσε, τὸ λεγόμενον ἀποκοτταβίσας. Metaphoricè Theophyl. ep. 9. ἀποκοτταβίζων ἢ καθυμίων τὸ δ' ἄκρον. Aliquando absolutè & sine casu ponitur pro ἀποκοτταβίζειν τὸ λεγόμενον. apud Athe. l. 11. Ponitur & pro vomere, euomere, vt κοτταβίζω, Poll. lib. 6. c. 19 & Athen. l. 15.

Ἀποκοτταβισμὸς, dicitur certamen illud potorum, quo postquam biberunt reliquum sic è poculo eiiciunt vt resonet. apud Athen. l. 15.

Ἐπικοτταβίζειν, idem quod ἀποκοτταβίζειν, apud Poll. l. 6. c. 19.

Καλλικοτταβιστὶ pro καλῶς κοτταβίζω, venustè cottabo ludo, eleganter scitèque cottabizo. apud Athen. l. 11.

Καταικοτταβίζειν, idem quod καταβίζειν, vomere seu euomere in, apud Athen.

Μεθυκοτάβος, ebrius, temulentus: propriè de eo qui iam ebrius cottabo vel potius cottabismo ludit. Aristoph. in Acharn.

KOTTH, ης, ἡ dicitur κυφελὴ Hesych.

Κοτταὶ, αἱ, eidem Hesych. galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant.

Κοτὶς, orcipur, ex Hippocr.

Προκοτία. species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur: vt quidam interpr.

KOTYΛH, ης, ἡ cauum, cauitas: idem quod κοίλωμα. Athep. l. 11. ex Apollodoro. κοτύλη δὲ τὸ κοῖλον. κοτύλαι ἐκάλουν παλαιοὶ ἃς νῦν τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. ¶ Item cauitas coxæ: Athen. ibid. Et cauitas manus, quæ & vola. Item sinus in quo caput femoris voluitur: propriè tamen ab anatomicis dicitur cauitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur. Il. ε. Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δὲ τε μιν καλέουσι. ¶ Κοτύλαι dicuntur & cymbala, vt Athen. & Eust. docet. ¶ Item κοτύλη, vasculum quoddam seu poculum concauum, forma scutellæ: vt Odyss. (ne Vlysse mendico) δώσ' ἐν ἐοῖσ' κ' ἐθέλῃσ' Πύρρον κ' κοτύλην. Il. χ. (de orphano seu pupillo) Τῶν δ' ἐλεεσ' ἔντοσθε κοτύλην τις τυτθὸν ὑπέσχε, cotylam præbuit hbandã extremis labris. ¶ Est etiã mensura liquidorum. eadem quæ Romanis hemina, vt Diodorus & Heraclides apud Athen. tradunt. Fuit & aridorum mensura apud Atticos: continens vncias nouem mensurales. Thuc. apud Athen. l. 11. εἰ δὲ ὅλον ἐν αὐτῷ ἑκάστῳ ὅσον ἑκατὸν μέδιμνοι κοτύλην οὐδ' ἀτῶ, καὶ δύο κοτύλας εἶτα.

Κοτυλιαῖος, α, ον, cotylæ mensuram æquans. Laert. κοτυλιαῖος τὸ ὑστὸ cotylæ. Aeschin. contra Ctesiph.

Κοτυλοειδὴς, ες, ὁ, ἡ, qui cotylæ formam repræsentat. Athen. l. 11.

Κοτυλεδὼν, ὀνος, ὁ, ἡ, idem quod κοτύλη, cauitas, vt κοιλὴ κοτυλεδὼν, apud Nic. in Alex. Item caui illud in quo femoris caput vertitur: acetabulum. Aristot. hist. an. l. 1. c. 13 & l. 3. c. 7. ¶ Item vmbilicus Veneris: herba folium habens acetabuli figurã vnde & nomen) orbiculatum & incuidenter concauum. Dioſc. l. 4. c. 9. ¶ Κοτυλεδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, seu concauæ partes in polyporum flagellis siue cirris. Athen. l. 11. & Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. Item pro ipsis brachiis siue etiam syncedochicè accipi vult Eust. apud Hom. Odyss. Item ora venarum & arteriarum intra vterum eminentia & quodammodo nodosa, non multum dissimilia cotyledonis herbæ foliis orbiculatis & parum concauis.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, concauitas coxendicis, apud Hippocr. ἐν νοῦσ. μοχλικῇ & l. 2. de morb.

Κότυλος, ου, ὁ, cotyla: poculi genus, vt κοτύλη, apud Athen. Est & mensuræ nomen apud Marcell. empir.

Κοτυλίσκη & κοτυλίσκος, parua cotyla. Κοτυλίσκος, ου, ὁ, [diminut. à κότυλος] vocatur paruus crater Baccho sacer, quo sacerdotes ipsius vtuntur. Athen. l. 11.

Κοτυλίζω, ίσω, heminatim vendo: propriè de vino dicitur: vt apud Aristot. Oec. 2. Τοῖς δὲ κιμωφόροις κακῶς ἔχει μὴ κοτυλίζειν. Metaphoricè etiam de aliis quæ particulatim venduntur. Aristop. κιρκάσσεις γὰρ τὴν πόλιν ἡμῖν κοτυλίζεις τοὺς πίνοντας.

Δικότυλος, ον, ὁ, ἡ, qui duarum cotylarum est: seu duas cotylas habens, i. duas cauunculas concauas circa cirros: dicitur de polypis quibusdam ex eorum genere qui μαλάκια appellantur. Aristot. hist. an. l. 4. c. 1.

Ἐγκοτυλὴ, idem quidam qui & ἐν κοτύλῃ de quo Athen. Poll. & Eust.

Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, dimidiata cotyla seu hemina, dimidia cotylæ seu heminæ pars. Dioſc. l. 5.

Ἡμικοτυλαῖος, qui est dimidiatæ cotylæ seu heminæ. Idem. l. 8.

Μονοκότυλος, qui vnam concauitatem habet in cirris suis flagellis: in quo vnum tantum acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere: apud Aristot. loco antè citato.

Τετρακοτυλος) quatuor cotylas capiens. apud Athen.

Κῶ, vide in Πῶ.
Κεφάλοιν, in Κεφαλλαν.
Κυρὸ, in Κύρω.
Κύρος, &c. in Κυρέω.

KOYPMI, cumi: potionis genus ex hordeo, interdum & ex tritico. Iberis occidentalibus & Britannis vitatum. vt testatur Dioſc. lib. 2. cap. 110.

KOYΦOΣ, ἡ, ὁ, leuis, non ponderosus: Theocr. idyll. 11. κοῦφόν τι τὸ κῆρ, οὐδὲ γίγνεται ἐν ἀγρώσταις, οὐδὲ μὴν ἡ μέλισσα τόσον. Idem idyll. 13. Κυθέρειά κ' ἀνὴρ ἐφίοις φοινικόεσσα ἔσσα. [sano. Αἰγ. κοῦφος τὰ φρένα ματέρ, βαρύς τὰ ζωμία καὶ [illegible] ἀνθρώπων. Sic κοῦφαι ἀθῆναι apud Hesychium. [illegible] ἀμφίμαλα apud Theophr. leuia femina, i. quæ [illegible] fugatione non eximantur. Item [illegible] Philo de vita Mos. l. 1. ¶ Item leuis, [illegible] apud Dioſc. [illegible] quæ sine scarificatione curari [illegible] ἐλπὶς κ. leuis spes, cui [illegible] cipitur, seu cuius concipiendæ leuis est occasio [illegible] quidam exp. bona spes & hilaris. apud Thucy. l. 1. [illegible] ἀνθρωπος homo leuis, ventosus. Herodian. lib. 4. ¶ [illegible] vacuæ naues.

Κούφως, leuiter. Thucyd. lib. 4. ἀνθρωποι κούφως ἐκλελαμπρυσμένοι leuiter armati. ¶ κούφως φέρειν, leuiter ferre, modicè ferre, mediocriter ferre. Eurip. in Medea. κούφως φέρειν χρὴ δυστυχοῦντ' ἀνδρὸς συμφορὰς. Item κούφως leuiter temerariè.

Κουφότης, leuitas: cui opponitur βαρύτης, gravitas. Theophr.

Κουφόω, ῶ, leuo, alleuo. Etot. ex Hippocr.

Κουφίζω, ῶ, leuo, eleuo, sublenoi Herodian. κουφίζας ἑαυτὸν ἐκ τῶν ἐκμεστῶν. Arist. de mũdo, αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γῆρας. Et apud Eurip. in Rheso, λόγου, δ' ἐς τέλος με ἐκούφισας. Apud Basilũ βάρος κουφίζειν. exp. tollere onus. Apud Sophocl. κουφίζου ἀλμὰ κεῦνος exp. exire è galea saliendo leuiter, i. agiliter. Accipitur & generalius pro in altum tollo, eleuo. ¶ Item leuo, metaphoricè. Xenoph. ἴσως ἂν τι καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, i. laboris partem le-

re leuare possimus. ¶ Item leuo, i. erigo afflictum & consolor. Atistot. κουφίζοντ ἡδὺ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τοῖς φίλοις. Et cum genitiuo, κουφισθεὶς τῶν πόνων, leuatus malo. Aristotel. in probl. ¶ Item exonero. ¶ Κουφίζω γῆν neutra significatione pro κυφοῦν. apud Hesiod. in Erg.

Κούφισμα, τὸ, leuatio, subleuatio.

Κούφισμα, τὸ, leuamen, subleuamentum, alleuamentum. Eurip. in Phœniss.

Composita.

Ἀνακουφίζω, alleuo, subleuo, erigo, attollo: vt ἀνακουφίζω τοῦ βοῦν. apud Sophoclem.

Ἀποκουφίζω, leuo, subleuo, exonero. Plut. in Pericle, ἀποκουφίζων πολυπράγμονας ὄχλῳ τοῦ πόλεως.

Ἐκκουφίζω, leuo, subleuo.

Ἐπικουφίζω, eleuo, in altum tollo. Soph. πλοῖόν σοι ἐμοὶ τοῖς δὲ ἐπικουφίζει. Philo de mundo, πρὸς τοῦ φυσικοῦ τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίζοντα αὐτοῦ ἀναβαίνει ἡ, exp. erigens. item arrigens item metaphoricè, alacrem reddo, apud Xen. Pæd. γ. τοῖς δὲ ἐλπίσι ἐπικουφίζων.

Decomp. Συνεπικουφίζω, vnà cum aliquo subleuo, ad subleuandum adiuuo.

Ὑποκουφίζω, aliquantum subleuo.

Συγκουφίζω, simul leuo, simul attollo, seu simul erigo, aut adiuuo in leuando, seu attollendo, aut etiam portando. apud Sext. philos.

Ὑπόκουφος, ου, ὁ, aliquantum leuis, aliquantum leuitatis habens.

ΚΟΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, cophinus, corbis. Epigr. l. 2. πλοῦν μὴ τῶν κοφίνου. Nonn. δ' ὑπὸ τοῦ κύκλα κοφίνων. Atiltop. in Auibus. ἡ τοῦς κοφίνους ἀποκεκλεῖς ἐμπεπλεῖν πτερῶν. ¶ Est etiam mensura Bœotica & aridorum & liquidorum. Poll.

ΚΟΧΛΑΞ, ακος, ὁ, idem quod κόκλαξ & χάλιξ. calculus, lapillus. Propriè ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluuiorum ripis & maris litoribus leguntur, vndarum agitatione æstuque eiecti. vnde exp. calculus marinus, calculus litoreus, quidam exp. silices. Gal. τῶν κοχλάκων, l. 8. κοχλάκωνον ἢ γεωμαρικὸν ἢ βότρυον κοχλάκων ἐπαφρισμένον πετρῶν τοῦ κοχλάκωνος. Diosc. l. 3. c. 111. (de asplenio) φύεται δὲ τοῖχοις καὶ πέτραις τοῦ κοχλάκωνος. in parietibus petrisque silicis.

Κοχλακώδης, silicens. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 10.

Κοχλαΐζω, ebullio. vt κεχλαΐζω.

ΚΟΧΛΩ. Etymologo est γυρεύω, gyro: vnde derivat κόχλος & κοχλίας.

Κόχλος, ου, ὁ, idem quod κόγχος, concha: Theocr. id. 9. ὁ δὲ ἐγκαταχωνεῦν κόχλῳ. Sic apud Eurip. κόχλοις φυσῶν, conchas inspirans, concham inflans, hoc est, concha inflata cancus. ¶ Item pro conchylio, ostro purpura, ex Epigr.

Κοχλαῖνοι, conchæ quædam: Aristot. hist. anim. l. 4.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare seu cochlear. sæpe apud Dioscor. ibidémque in Hippiatria.

Κοχλίας, ου, ὁ, idem quod κόχλος & κόγχος. cochlea: animal quod Hesiodus vocat φερέοικον. Diosc. l. 2. c. 11. dicit τὸ σύστολον κοχλίου εἶναι βαρυκτικὸν κοιλίας καὶ στομάχου ἐμβριθοῦν. Transferitur & ad alia. vt & Latin. cochlea. Strabo enim lib. vlt. κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam, quam Vitruu. lib. 10. c. 11. vocat cochleam.

Κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis. Quidam exp. tortilis, tortuosus.

Κοχλὶς & Κοχλίδιον, conchula, cochleola, parua concha, seu cochlea. Suid.

ΚΟΧΟΣ à schol. Theocr. esse dicitur ὁ δαψιλὴς ῥόος, humor abundè & magna cum copia fluens.

Κοχοῦν, apud Theocr. id. 2. vbi canit· ἐκ δὲ μετώπου ὑδρὸς μελικοχοῦν ἴδε νοτίαιον ἐρεύγεις. schol. exp. δαψιλῶς ῥεῦν siue καταρρεῖν, magna cum copia defluebat: addens etiam, hæc ὀνοματοποιεῖν. videtur enim Κοχοῦν & Κοχυδεῖν, propriè esse cum strepitu quodam & murmure fluere.

Κοχυδεῖν, apud Athen. l. 5. Eust. esse dicit τὸ πανδαλυγεῖν, μὴ ἠχεῖν. Apud Hesych. expon. ὑπερχεῖν, superfundere, seu magna cum copia fundere: deductum à Κοχύ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiam.

ΚΟΧΩΝΗ, ης, ἡ, commissura coxendicis partium cum sede & totus locus is qui circa sedem est. Gal. in Lex. Hippocr. Hippocrates de nat. mul. οὐ μὴν ἴσχει ἡ τοῦ κόκκυγος γωνία καὶ τὰ κυκλοτερῆ ἐρύματα τὰς κοχώνας ἀλγεῖν. Et apud Aristop. in Equit. κατάδησον δὲ σὺ τὰς κοχώνας.

Κόχωνα, ων, τὸ, idem quod κοχώνη. Aristoph. in Equit. ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα.

ΚΟΨΙΜΟΣ, ου, genus arboris apud Theophr. hist. plant. l. 3.

ΚΟΨΙΧΟΣ, siue Κόψυχος, ου, ὁ, dicitur esse arbus genus quod à nonnullis vocatur κόκκυφος. apud Aristoph. in Auib. & Atheo. lib. 6. & 13.

Κράας. vide in Καρίων.

ΚΡΑΒΑΤΟΣ siue κράββατος. grabbatus, lecti seu lecticæ genus legitur in nouo Test. vt Marci cap. 2. Ioan. 5. Act. 5. & 9. Sic dictum putatur παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, à suspendendo gradu: qui enim pensilibus lecticis sedent aut recumbunt, pedibus terram non contingunt.

ΚΡΑΓΓΟΝΕΣ. crangines: pisces quædam τῶν καρίδων, teste Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Scribitur & vnico γ. apud Hesych.

ΚΡΑΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulneus, in culus ficulneus. Theoph. hist. plan. lib. 2. c. 7. φυτεύεται ἡ κράδη οὐκ ἐὰν τις κράδη τὴν σπαρείσαν ἀποξύσας σφυρῷ πάσῃ. Sic & l. 5. cap. 1. Etymologistes scribit κράδας dici etiam ramos πάντως τῶν ἀκροδρύων. Hesiod. Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eust. item est aut folium ficulneum, aut generaliter quodvis folium. apud Nic. in Ther. Σὺν δὲ κράδας κυνόβων ἀποτμήξας κορυφάων. Pro ficu sylueslri accipi tradit scholiastes. ¶ In comœdia Κράδη etiam dicebatur quod in tragœdia μηχανή, vt scribit Poll. dicens esse συκῆς μὲν μηχανὴν κράδη ab Atticis vocari τοῦ συκοῦ.

Κράδων, ου, ὁ, idem quod Κράδη ramus ficulneus. Diosc. l. 2. Item vitium seu morbus in ficu. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 6.

Κράδαλον, rami ficulnei. Hesych.

Κραδαλός, ῶ, ὁ, vibratilis: qui facilè concutitur seu quassatur. Eustath.

Κράδαιον, ου, τὸ, folium ficulneum. Poll.

Κραδαίνω, crudatione infestori de ficu morbo infestata qui Κράδων dicitur. Theoph. ¶ Item vibro, concutio quatio: quæ significatio inde manasse videtur quòd Κράδη interdum pro folio accipitur, cuius naturæ est facile concuti seu agitari a vento. Il. ν. Κραδαίνων δ' ἐλελίζετον ἐγχος. Ibid. Ὀξὺ δόρυ κραδαίων, acutam vibrans hastam.

Κραδαίνω, idem quod κραδαίω, ex eoque factum sicut ἑρμαίνω ex ἑρμαίω. teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κραδαίνας εἶπεν. Et in paff. Il. ν. & π. Δίχμῃ δὲ Αἰνείαο κραδαινομένῃ μὲν γαίης Ὀλύμπου. Item vibro, concutio, cum tremore commoueo, vt fit in terræ motibus: vnde apud Synes. ep. 161. τὸ γὰρ ἐδάφους κραδαίνειν. Item quasso, quatio, concutioso tentu quo dicit Seneca terrore quatere populos. Plutar. in Alcib. διαστῶσαι καὶ κραδαίναι τοῦ πελοποννήσου.

Κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut. de Cicerone, Κραδαινόμενον τὸ σῶμα καὶ τοῦ φωνοῦ ἀποκόμενον, corpore pro metu vibrante & voce interrupta.

Κραδάω, idem quod κραδαίνω. vibro, quatio, concutio, Hesych.

Composita.

Ἀκραδάντος, inconcussus, non agitatus, immotus. Philo de vita Mos. lib. 2.

Ἀμφικραδαίνω & ἀμφικραδάω, circumcirca & vndiquaque vibro seu quatio, vndique quasso.

Ἀνακραδάω & Ἀνακραδαίνω, vibro, concutio, quasso.

Ἀποκραδαίω, è ramo ficulno (qui Κράδη dicitur) aufero. Nic. in Alexiph.

Διακραδαίνω, quasso, concutio, commoueo. Hesy. & Suid.

Ἐπικραδαίνω, euibro, quatio. Xen.

Συνεπικραδαίνω. *Decomp.* concutio. Xen. in Cyneg.

Συγκραδαίνω, simul quatio aut vibro. Aristo. de mundo.

Κραδία. vide in Καρδία.

---

*ΚΡΑΖΩ, F. ξω, clamo. *Eust. Κράζειν & Κρώζειν, scribit dici de corniculis & coruis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς. vt sit propriè crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine & cæteris animantibus. Arist. in equit.

Κράζομαι, idem quod κράζω, eoque vsitatius, præsertim in paulò post futuro: vt apud Aristop. in ran. κεκραξόμεθα γ' ὁπόσον ἡ φωνὴ ἀνέμφυλ χαυδαίνηκ' ἀφικέσθαι βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοὰξ. Eq. 1. γ. κεκράξον ἡ τρὶς πόδεν. Præd. med. κέκραγα & quæ inde formantur, pro præsenti pleruique vsurpantur: vt apud Luc. Τί κέκραγας. Sic Xen. Pæd. 1. πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγεσαν. Cum genitiuo significat, clamo de: vt apud Sophocl. in Aiac. ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα, de quo viro tam superba clamas? Cum accusat. rei significat cum clamore poscos vt apud Aristop. in vesp. νῦν δὲ δὸς ἀπόδρασιν κέκραγμαι ἐμβάδας. poscit soccos. Dicitur etiam κεκράγομαι, pro κεκράγω, clamo, Arist. in Tesmophor.

Κραγετής, οῦ, ὁ, clamator, clamosus. Plutarch. polit. præc. κραγετικός, clamosus.

Κραγμός, οῦ, ὁ, clamor, vociferatio. Plut. symp. 3. probl. 7.

Κραγάτης idem quod Κραγετής.

Κραυγή, ἡ, clamor, vociferatio: (factum à præt. med. Κέκραγα per pleonasmum τοῦ υ) Aeschin. contra Ctesiph. τὴν ἡ κραυγή. Sic κραυγὴν ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. & Pæd. 3.

¶Est etiam morbus quidam puerorum apud Hesych.

Κραυγίας, ὁ, ὁ, vt κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & strepitu terretur. Hesych.

Κραύγασος, vociferator, clamator.

Κραυγάζω, clamo, vociferor. Ioan. 11. & alibi in nouo Test.

Κραυγαστικός, ἡ, ὸ, clamosus.

Κραυγανάω, idem quod κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι, apud Herod. l. 1.

Κράζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακράζω, succlamo, seu acclamo. Item clamorem tollo, exclamo. Theoc. id. 27. Αὐτὰρ ἐγὼ σπεύδω νῦν ἀνακράξαι ὅσον ἰσχύω. Iosuæ c. 6. ἀνακραγόντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Sic & apud Dem. contra Mid. Item reclamo, refragor. Item eloquor, proloquor. Od. ξ. Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, ἐκ ἐπικεύσω.

Ἀνακραγγάνειν idem quod ἀνακράζειν seu κράζειν, indéque deriuatum. Hesych.

Ἐγκράζω, inclamo, cum clamore inuehor: cum clamore conuitia ingero. Arist. in Pluto. Thuc. l. 8.

Ἐγκραυγάνω idem, apud Suid.

Ἐπικράζω, inclamo. Luc.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo.

Κατακραυγάζω σοῦ, apud Suid. occlamo tibi.

Περικράζω, circumclamo, circumboo.

ΚΡΑΙΝΩ, F. κρανῶ, & Ionicè, κρανέω, efficio, effectum reddo, perficio. Od. υ. Κρήνατε νῦν καὶ ἐμοὶ ὅτ' ἐέλδωρ ἔπος. Sic in fut. medio. Il. ι. Οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ Τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, perfici posse. Et in pass. apud Eurip. κρανθεῖσα ψῆφος, perfectus calculus. *Etymolo. à κάρα deducit vt sit quasi καραίνω. & vult propriè dici, ἐπὶ τῶν τελουμένων ὑπὸ τῆς κεφαλῆς κατανεύειν ὅταν ὑποσχῶνται: pro qua etymologia facit quod Hesychius ἐπικραᾶναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. ¶Itē κραίνω, impero, regno. Odyss. θ. Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, id est imperant. Sophocl. in Aiace, ὁς κραίνει στρατοῦ, qui imperat exercitui. Orpheus de Deo, ὁ ἐξ ὑπάτου κραίνων πάντ' ἐπὶ τέρμα.

Κραντήρ, ῆρος, ὁ, effector qui effecit, qui perficit. Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt dêtes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, & maxillares, quòd illi soleant κραίνειν & ἀποτελεῖν τὴν ἐδωδὴν. Aristot. hist. an. lib. 2. ponitur & simpliciter pro dentibus, apud Nic. in Ther.

Κραντῆρες, qui efficiunt. Hesych.

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex princeps. Hesych. κράντειρα, ἡ, regina & perfectrix. Extant epigr.

Κρείων, οντος ὁ regnator, rex, vt κρείων Ἀγαμέμνων, apud Homer. Εὐρυκρείων apud eundem, κρείουσα, regina. Etym.

Κραιαίνω, idem quod κραίνω, efficio, effectum reddo. Ilia. α. τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, desiderium seu votum perfice. Il. ι. κρηῆναι ἢ καὶ ἄλλῳ, exp. perficere & ad finem perducere.

Κραιαίνομαι, efficior, perficior. Od. σ. χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.

Composita ac primum ex κραίνω.

Ἄκραντος, ὁ, καὶ ἡ, imperfectus irritus: vt ἄκραντα γηρύοντα, apud Pind. Et in Epigr. Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες.

Ἀκράαντος, Idem. Il. β. ἄμμι δ' ἔργον Αὔτως ἀκράαντον.

Ἐπικραίνω, efficio perficio. idem quod κραίνω.

Ἐπικραιαίνω idem. Il. β. - οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων. Sic Il. α. καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.

Composita ex κρείων.

Ἁλικρείων, maris regnum obtinens, regnans in mari, ὁ τῆς ἁλὸς κρείων.

Εὐρυκρείων, latè rex, latè regnãs. vt Il. α. Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, crapula. (*παρὰ τὸ κάρα πάλλειν. vt propriè sit vibrãs capitis dolor ex nimio vino.) Hippocr. in aphor. ἐς τὴν ὥρην ἐλθεῖν καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται.) Aristoph. in Achar. Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ἐκ κραιπάλης. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino qua mens & sensus obscurantur. Plut. in præcept. san. ὡς οἶνον δ' ἐκ τῶν οἴνων κραιπάλῃ ἢ τὴν κραιπάλην ἐξελάσῃς καὶ διαφορήσῃς.

Κραιπαλώδης, ὁ, obnoxius crapulæ seu vsque ad crapulam potans: apud Suid.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in symp. κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, grauedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Sic sæpe apud Athen. l. 1. ¶Item desipio seu deliro per crapulam, vino dementior & σφάλλομαι τῇ καρδίᾳ: seu ἐκ μέθης ἀτακτέω, Suid. qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι.

Κραιπαλίζω, crapulor.

Composita.

Ἀκραίπαλος, crapulã non sentiens. vel etiã alienus à crapula. Itẽ crapulam non inferens, & crapulam arcens: vt Diosco. l. 1. c. 25. de croco, ἀκραιπαλὲς ἐστι μετὰ γλυκέος πινόμενος.

Ἀποκραιπαλίζομαι, crapulam edormio seu exhalo: vel expergiscor à crapula.

Ἀποκραιπαλισμός, οῦ ὁ, crapulæ exhalatio.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ, idem quod ἀποκραιπαλίζομαι. Plutar. in Ant. μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε παρ' θεὸς ἐπισχεθῆναι.

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, οῦ ὁ, velox, pernix, celer, rapidus. Il. ψ. Ὅς τις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. Et alibi, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, velociter, celeriter, citò. Od. ρ. κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, & in epigr. κραιπνὰ διώκειν.

Κραιπνῶς, velociter, citò, prosperè, Od ποσὶ κραιπνῶς θέοντες.

ΚΡΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, caput. Hesyc. Quidam exp. cornu. Nonnulli accipiunt pro κεραία, i. antennæ item pro ἀκροστόλιον. Hesych.

Composita.

Δίκραιρος, biceps, bifidus. Exp. & bicornis. Suid. ex Epigr.

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens.

Ἡμίκραιρα, ἡ, dimidia capitis pars. Orib. in titulo cap. 3. l. 4. ad Eunap. & Athen. l. 9.

Ὀρθόκραιρος, caput erectum habens: item cornua erecta habens. Il. θ. & Od. μ. Naues quoque ἰρεπτεώς appellantur ὀρθόκραιραι. Il. σ. Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.

Τανύκραιρος, longum seu extensum caput habens.

Κραίστης, &c. vide in Κράζω.　Κρᾶμα, vide in Κεράννυμι.

ΚΡΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica: (*per syncopen pro καράμβη, vtpote quæ τὰς κόρας & aciem oculorum hebetet) vide Diosc. l. 2 cap. 146. 147. 148. Gal. Plin. lib. 20. cap. 9. Athen. l. 9. & l. 1. τὴν ῥάφανον quoque dictam fuisse κράμβην tradit.

Κραμβίδιον, ου τό, pro κράμβη. Poll.

Κραμβίδιον, ου τὸ, pro decocto brassicæ, accipit Gal. apud Hippocr.

Κραμβεῖον, Siculi appellant τὸ κώνειον, i. cicuta, vt tradit Erotian. in suo lex.

Κυνοκράμβη, (comp.) q. d. canina brassica. Sic dicitur à quibusdã τὸ ἀπὸ κυνῶν, ab aliis appellatur etiam κυνία. Gal. & Diosc.

ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, ου ὁ, aridus, torridus: vt apud Aristop. in equ. ἀποκραμβοβάτα στόματος μᾶζαν ἀσφαλέστατα ἐπινοίας, schol. & Suid. exp. ξηρότατη & ἀσθενεστάτη: dicunt etiam cum allusisse hac voce ad olus quod vocatur κράμβη. ¶ Item κράμβος, (subst.) crambus: vitium fructuum, & præcipuè vuarum, simile τῷ ἐρυσίβῃ quum acriore Solis exustione acini vuarum veluti tosti assique inarescunt: Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13.

Κραμβαλέος, idem quod κράμβος, tostus, assus, siccus, apud Athen. lib. 9.

Κραμβαλίζω, Hesych. Καταφρύγω, item Κατασείω.

Κρανεία, vide Κράνον in Κεράννυμι.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας, ἡ, cornus: arbor de qua Theophr. hist. pl. l. 1. Eadem dicitur & Κρανία, teste Suida. Κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ, vt μελία τὸ ἐκ μελίας. in Epigr. Ἐσταθὴ τῇδε κρανείῃ βροτοκτόνε. sunt tamen qui προπαροξυτόνως scribant κράνεια. Il. π. Φηγόν τε μελίαν τε ἰδὲ ὑψίκομον κράνειαν.

Κράνεος, ου ὁ, corneus, ex corno: vt κράνεον φυτὸν & κράνεος ἀκοντίς, apud Suid. & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας διχοτομήσας.

Κράνεος, ου ὁ, idem quod κράνεος.

Θηλυκρανία, ἡ, (comp.) cornus fœmina. Theophr.

Κράνον, &c. vide in κεράννυμι.　Κραντήρ, &c. in Κραίνω.

Κρᾶς in κεράννυμι.　Κρᾶσις, in κεράννυμι.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum semiaridum vel virens etiam, quod & γράστις atque ἄγρωστις. Poll.

Κραστήριον, ου, τὸ, crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Poll. l. 10. c. 38.

Κραστίζεσθαι, vesci gramine. Etym.

ΚΡΑΤΑΙΓΟ'Σ, sine κραταιγών, cratægos siue cratægo arbor habens folium simile mespilo, sine incisura, de qua vide Theophr. hist. pl. 3. c. 14. & Athen. l. 2.

Κρατήρ, &c. vide in κεράω.

ΚΡΑ'ΤΟΣ, εος, τό, robur, vires, vis, potentia. Iliad. Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, adiice robur & vires Troianis. Arist. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et, ἐν κράτει εἶναι, potentem esse, apud Thuc. (κατὰ κράτος, vi, per vim, totis viribus, apud Isocr. Plat. &c. Apud Plutarch. Thucy. & alios sæpe ponitur pro vehementer. vel pro viribus. Exponitur etiam, acerrimè omni conatu.) Sæpe etiam exp. imperium. vt τῆς θαλάσσης κράτος, Thucyd. lib. 1. maris imperium. Exponitur etiam regnum seu regia dignitas. ¶ Κράτος in manu vocarunt Græci quod ad

ad digitos vergit, tanquam manus robur. Poll. l. 2. ¶ Κράτος, victoria. Odyss. φ. Ἤ ὄφ τοι ζ θεὸς δώῃ κράτος ὦκ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. in asp. Νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὑμῖν δίδοι. Soph. κράτος καθιστάναι, victoriam comparare. Eurip. κράτος τὸ ἄρσεν ἴσον γυναιξί, victoria masculorum erit fœminis, i. fœminæ vincent masculos. Item metaphoricè, sicut apud Latinos victoria, vel principatus: vt apud Greg. (de Maximino tyranno.) φιλονεικοῦν τῷ τῆς ἀσεβείας κράτει ἀνιστάμενος.

Κραταιός, ά, ό, fortis, viribus potens, validus. Ody. ε. Καί τοι τὸν δ' ὀνίοις μεγάλας ἐμέλησαι ἐὶ κραταιός. interdum validus, seu potens in continendo aut retinendo; tenax: vt δεσμὸς κραταιός, vinculum validissimum & tenacissimum. Philo. in malam partem accipitur μάστιξ κραταιά, violentum facum, nimis viribus potens. Il. π. Ἀτ κραταιὸς ὠκ, herba est, quæ alio nomine eratæ agonon: Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. vide & Dioſc. l. 3. c. 139. & Galen. simpl. med. l. 7.

Κραταῖον, ὠ, τὸ, confertum scripturę aut picturæ firmamentũ.

Κραταιῶς, validè, fortiter. Philo de mundo.

Κραταιόω, viribus potentem & validum reddo, roboro, corroboro. Luc. 1. Ephes. 3.

Κραταίωμα, firmamentum.

Κρατερὸς ά, ὸν, idem quod κραταιός, validus, viribus & robore potens. Il. τ. κρατερὸς περ ἐὼν ἠ χερσὶ πεποιθώς. Il. γ. κρατερός τ' αἰχμητής. Sic alibi passim apud Homer. & Hesiod. item vehemens, acer, violentus. β. Ἀρὴ κρατερή. Od. ο. κρατερὴ δ' ἀνὴρ πάσχῃ. item acerbus, minax: vt κρατερὸς μύθος. Il. α. & ω. ¶ Item victor, superior: Suid. ex Ælian.

Κρατερῶς, validè, fortiter, strenuè, seu firmiter. Il. ο. item totis viribus, toto virium nixu. Od. νι. δ' Καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς. Exponitur etiam ἀπαλιγόνως ab Eust. Il. ι. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀνηρώτα, intrepidè seu apertè concionabatur.

Κρατερόω, ῶ, validum & firmum reddo, solido.

Κρατηρωμα, τὸ, mixtura æris & stanni, qua aliquid solidatur. Hesych.

Κρατύς, ύ, ὸ, idem quod κραταιός & κρατερός. Il. ω.

Κρατύνω, validum ac firmum reddo, munio. Thucyd. l. 3. καὶ τεῖχη κρατυνοῦντες & κρατύνειν τὴν πόλιν, apud eundem l. 1. Sic dicitur κραταιοῦσθαι ναῦν, navem contra vĕtorum impetus munire apud Luc. item confirmo, stabilio, vim magnam tribuo: Plut. in Alexan. οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, vim magnã fato tribuere conantes. Sic dicitur φόβος κρατυνόμενος, confirmatus seu stabilitus apud Thucy. l. 3. item robore, induro. Xen. in polit. Lac. ἔταξεν ἀνυπόδετα φ κρατύνειν. ¶ Item solidoque fracta ossa quem per calum glutinantur. κρατυνθῆναι dicuntur ab Hippocrate. item pro κρατῶ. Sophocl. in Oed. tyr. Ἀλλ' ἢ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμός. Eurip. in Bacchis. Πεντεὺς κρατύνων τῆσδ' Θηβαίας χθονός, qui imperas Thebanæ regioni. {Hesyc.

Κρατυντήρ, victor: qui prævalet alteriz & victoriam obtinet.

Κρατυντηρίου κλισμός, apud Hippocr. sella ad retinendum.

Κρατυντικός, ή, ό, firmandi seu confirmandi vim habens.

Κρατυσμός, corroboratio. Hippocr.

Ἐπικρατύνω, (Comp.) confirmo, robero.

Κρατύς, ύ, ὸ, fortissimus, validissimus, viribus præpotens, vitib' præstans: item strenuus. Thuc. l. 7. τὸ κρατύς εἶναι εἰ τὴν κρατύς ἐπιστάμενον. Idem l. 1. Κράτυστοι γὰρ τὴν ψυχὴν δικαίως ἀριθεῖν, præstantissimi ac generosissimi animi merito centeri debent. Exponitur interdum optimus: vt apud Soph. in El. εἰκὼ κράτυστον ζηλοῦσιν ἂν δ' ὠνῶ τε. Ponitur & pro comparativo apud Plut. ἀεὶ ἀδόλως. ἵνα αὐτὸς αὐτὸ τυγχάνῃ κράτυστος ὤν, vt seipso præstantior & melior existat.

Κράτυστα, præstantissimè, optimè.

Κρατυστεύω, præstantissimus sum, optimus sum, præsto, antecello. Isocr. in Euag. ἐν οἷς ἐκεῖνος τοῦ ἐκείνου κρατυστεύει. Sic & apud Xen. pæd. 1. Et cum dativo, apud eundem.

Κρατύω, ῶ, imperium obtineo, impero, dominor: item potior. Il. α. Πάντων μὲν κρατέειν εὐχόμεθ'. Ibidem. ἐς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέειν. Et cum dativo. Od. λ. τοὶ δ' μέγα κρείσσες νικῶσι. Thuc. l. 1. τῷ πολέμῳ κρείσσονες. Et Κρατῶ τῆς ὁρμῆς, potior temporis apud Demosth. item compos iuris. vt Κρατῶν τῆς ἀρχαιρεσίας ὀνειδῶν Hebr. cap. 6. ¶ Item superior sum, vinco, supero, interdum absolutè, vt apud Plut. in Alex. interdum cũ accusat. vt Κρατοῦσιν τοὺς Ῥωμαίους, & Κρατῶ τοῦ μαχόμενου, Demosth. Et cum dativo addito accus. vt Κρατῶν μεγάλα τοὺς Σπαρτιάτας, Thuc. item cum genit. vt Κρατῶν τῆς νῆσου. item superoi, præsto, excello. Greg. πάντας κρατῶν ἀρετῇ. Chryso. Παῦλος ἅπαντας κρατῶν. ¶ Item contineo. Luc. οὐ κρατῶν ἐμαυτοῦ οὐδὲ κωθόνιον. me continere non potui. item obtineo, invalesco. Thuc. l. 2. ἐπιόντος τοῦ Χαλκιδικοῦ πολὺ ἐκράτει. Sic apud eundem l. 4. interdum retineo, seu mordicus retineo. vt Marc. 7. Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων. Et cum genit. in epist. ad Hebr. c. 4. Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Ponitur & pro memoria teneo, apud Athen. Κρατῶν γὰρ εἶμι τῆς λέξεως ὅτου ἔχοιμι. ¶ Item prehendo, vt Matth. 28. ἐκράτησαν τοῦ ποδὸς αὐτοῦ. ¶ Item duro, vt apud Phil. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτει, per dies septem duravit seu grassatum est illud malum

Κρατόλιθοι, οἱ, verum bases & fulcra, quib. videlicet imponuntur verua dum infixæ eis carnes torrentur. Il. ι. & Poll. l. 10. cap. 24.

Κρατόλιθον, ου, τὸ, idem quod κρατόλιθος. Poll. l. 6. c. 13.

Καρτὸς, ός, ὸν, idem quod κρατὸς, ex eóque per transpositionem literarum factum, teste Eust. Ody. δ. Καὶ τοῦ ἐπὶ ὑμῖν μελίτου καρτὸς ἰὼ Σίπυλε. Il. ι. Κάρτος μὲν Ἀθηναίων καὶ Ἥρα δῶκεν. Il. φ. Καρτὸς δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε. Sic & alibi apud Hom. Hesiod. & cæteros poetas.

Κάρτα, valde, vehementer, ad modum. Soph. in Aiace. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνιᾶ πολλοὺς κακόν. Sic & apud Eurip. in Medea & Herod. in Clione & in Eut. Est etiam affirmantis. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ κάρτα γ'.

Καρτερὸς, idem quod κρατερὸς, validissimus, robustissimus, &c. Il. Καρτερὸς δ' ἐν πλείονι μάχῃ φαίδιμος ἔμμεν ἀνὴρ. Sic & Il. κ. & alibi.

Καρταίνω, valeo, vinco, Hesych.

Καρταιόω, idem quod κραταιόω, roboro, corroboro, validum reddo seu fortem fiemo. apud Apoll. Arg. 2. καρταιόεν ἱστὸν ἀμφὶ ἐπαρτήσαντο φάλαγγας.

Καρτερὸς ά, ὸν, idem quod κραταιὸς, robustus, fortis, validus. Interdum, potens. Il. ν. καὶ εἰ μάλα καρτερὸς ἔστιν. Luc. καὶ καλὸς ἰδεῖν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Apud Xen. καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia validus. Interdum & cum genit. vt καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, dominum esse vibis, potiri vibe. ¶ De re etiam dicitur. vt καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, validum & firmum iusiurandum. apud Xen. καρτερὸν τεῖχος, apud Thuc. χωρίον καρτερόν, locus munitus. ¶ Καρτερὸν in malam partem sumitur pro violento, vt καρτερὰ ἔργα, apud Homerum.

Καρτερῶς, validè, robustè, firmiter. Schol. Thuc.

Καρτερία, ἡ, tolerantia, patientia. Interdum pro ipsa tolerandi seu perferendi actione, sæpius tamen ipsum tolerãdi habitũ significat. Xen. pæd. 8. inter se opponit καρτερίαν & μαλακίαν, apud Isocr. in Panath. copulantur ἀνδρεία & καρτερία.

Καρτερικὸς dicitur is qui virtute, quæ καρτερία vocatur, præditus est: tolerans, patiens. Aristot. eth. l. 7. c. 7. apud Xeno. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος. Quidam exp. constans.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter.

Καρτερέω, ῶ, scil. ὕω, tolero, patior, patienter fero, item duro, perduro. Var. è cõstituitur. Cum accus. Xen. τὸ σώματι τῷ πεινῶντι καρτερεῖν. Cum πρὸς apud Xen. pæd. 2. καὶ πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ὕπνον καρτερεῖν, famem, sitim & frigus tolerare. Cum ὅτι. Isocr. in Archid. δεῖ καρτερεῖν ὅτι τοῖς παροῦσι καὶ θορυβοῦσι τὸ μὴ λίαν, patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Cum ἐν. Idem in Nicocle. καρτερεῖν ἐν ἔθεσι. q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere, vel ab his mihi temperate. Iungitur & dativo sine præpos. vt Hermog. ἵνα καρτερῶν τοῖς κακοῖς εἰς ἐμπλέοντες. Cum participio. vt Καρτερῶ ἀκούων, patienter audio. καρτερῶ τυπτόμενος patior me verberari, vel patienter fero verbera. Aliquando videtur significare, forti animo sum, non cedo malis, vt apud Thucyd. lib. 2. Καρτερεῖν ἢ χρὴ ἄλλων παθόντων ἐλπίδι, id est δὶ ἐλπίδα.

Καρτέρησις, tolerantia vel tolleratio. Plato in symp. πρὸς ἢ τοῖς χειμῶσι καρτερήσεις. apud eundem καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, exp. continuere à cibo & potu abstinere.

Κρείσσων vel κρείττων, ονος, ὁ, ἡ, præstantior, propriè viribus præstantior, potentior, superior. Interdũ melior. Il. γ. Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. Hesiod. in Erg. Ἄφρων δ', ὃς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Et cum dativo. κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Item cum genit. pro κρείττων, vel ἐγκρατὴς, vt κρείττων γαστρὸς apud Xen. κρείττων χρημάτων. Isocr. Dicitur etiam κρείττων λόγου, maius quàm vt oratione vita explicari seu exprimi possit.

Κρεττωθίωσις & κρίθωσις, inter vitia seu morbos arborũ sunt, species seu causa defluvij acinorum. vel (vt volunt alij) species rationis aut sideratione, apud Theoph. de caus. plant. l. 5. c. 13. & l. 4. c. 16.

Κρέσσων, Ionicè, idem quod κρείσσων, melior, præstantior. Theocr. idyll. 26. ἀ κυβέλας κρέσσων καὶ κυπρίδος. Et κρέσσον, melius, utilius. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κάρρων, ονος, ὁ, ἡ, fortior, validior. vt apud Plut. in Lycur. Ἄμμες δὲ γ' ἐστάμεθα πολλοὶ κάρρονες. item præstantior, potior, melior. Hesych. Etym. derivat à Κρείσσων, vt κρέσσων à κραχύς.

Composita ac primum ex Κράτος,

Κρατέω &c.

Ἀκρατὴς, ὲς, ὁ, ἡ, impotens, q. d. Κράτος οὐκ ἔχων, vt ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. Item incontinens, qui continere seu retinere non potest. Luc. ἀκρατὴς γελῶν, non continens risum. ἀκρατὴς τῆς ἐπιθυμίας, incontinens cupiditatum. Xenoph. pæd. 5. 1. 6. ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens veneræ voluptatis, i. libidinosus. Apud Aristot. ἀκρατεῖς τινὲς, qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare non possunt. ἀκρατεῖς περὶ κέρδος, qui cupiditatem lucri compescere nequeunt. Ponitur etiam absolutè, sicut Lat. incontinens. Aristot. Ethic. lib. 7. capit. 1. & 4. pro

eiſdem poni ſcribit ἀκρατῆ & ἀκόλαστον. ¶ Ἀκρατὴς paſſiuè, qui contineri ſeu coerceri aut compeſci non poteſt, vel etiam refrænatiuè ἀκρατὲς θέμα. Ariſtoph. eſſrænees. ¶ Ἀκρατὴς abſolutè, robur ſeu vires non habens, inualidus, debilis, imbecillus: vt χεὶρ ἀκρατής. Ἀκρατέστερος pro ἀκρατέστερος, meracior: apud Ariſtot. in probl. εὖ & πικρὸν μὴ, ἀκρατέστερος δ'ἐ, Ibidem, εἰ ἀκρατέστερον πίνοντος ὅλως ἄκρατον, μαλλον κραιπαλῶσι.

Ἀκρατῶς, impotenter, impotenti animo. item incontinenter, intemperanter. Item cum ſumma contentione, concitatè. apud Suid.

Ἀκράτεια, ἡ, incontinentia, intemperantia. Xen. pæd. 8.

Ἀκράτεια τῆς προσφερομένων, ſtomachi vitium, q.d. impotentia continendi cibos ſumptos.

Ἀκρατεύομαι, incontinenter ſeu intemperanter viuo, intemperans ſum: cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Ariſtot. Ethic. 7. cap. 2. & 3.

Ἀκράτευμα, τὸ, incontinentia, intemperantia.

Ἀκράτωρ, ορος & ος, ὁ, ἡ, impotens: vel incontinens: pro ἀκρατὴς. vt ἀκράτωρ θυμῷ vel ὀργῆς apud Philonem ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτῷ γενόμενος, quum præ ira exiſtet è poteſtate, vel è mentis poteſtate. Ponitur & ſine adiectione pro, incontinens apud eundem de vita Moſis l. 1. apud Soph. in Philoct. προσπαλαιῶν τε γέρασι, καὶ πυρὸς ἀκράτωρ ὁ Ἥλιος, χολῆς, exponitur ἀδύνατος, imbecillis.

Ἀκρατήτωρ, ορος & ος, ὁ, ἡ, qui contineri & cohiberi non poteſt: vt ἐνθυμίου ἀκρατήτορος apud Herodian.

Ἀποκρατέω, cohibeo compeſco. Dioſ. l. 4. ἐστραγάλας ἀποκρατεῖ καταλαγίζομενον. Et ἀποκρατεῖν, cohibere potu: ex Hippiatr. Item retineo, vnde apud Actium l. 9. τὸ χολῶδες καὶ τὸ ἀξεσμὸν ἀποκρατούμενον μεγάλας ἐλάσεις, expon. biliſus humor: retentus vel ſuppreſſus.

Ἀριστοκρατία, reipublicæ ſtatus quæ gubernatur ab optimatibus. Xen.

Ἀριστοκρατέω optimè impero. Ἀριστοκρατοῦμαι, ſum ſeu viuo ſub optimatum imperio. Plato, de rep.

Ἀριστοκρατικὸς, ad ariſtocratiam pertinens. i. ad optimatum principatum. vt ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, apud Ariſtot. pol. 2. Item Ariſtocratiæ ſtudioſus.

Ἀριστοκρατικῶς, vt decenit ariſtocratiæ: vel more optimatũ, penes quos eſt principatus. Vtitur. Cic. ep. ad Att. 12. l. 1.

Αὐθεκαστὸς, qui ſui iuris eſt, qui pro ſuo arbitrio de re aliqua ſtatuit. Plut. de defect. orac. ἀδ' ἑαυτοῦ καὶ αὐθεκαστὸς τῆς δίκης, liberos ſuique iuris. apud Greg. de homine, αὐθεκαστὴς eſt idem quod αὐτεξούσιος. Philo & αὐθεκαστὴς appellauit ſubſtantiuè liberam poteſtatem.

Αὐτοκράτωρ, idem quod αὐθεκαστὴς. Demoſth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ ἢ εἰς τὸ πέλαγος. Et αὐτοκράτωρ δ' ἡμῶν, πᾶν ἐξουσία, Polyb. merum imperium, plena & ſumma poteſtas. Item imperator, i. Cæſ. apud Herod. & Plut.

Αὐθεκατεία, ας, ἡ, imperium eius qui αὐτοκράτωρ appellatur. vt apud Ioſ. de antiqu. ἐπὶ Κλαυδίου καθεστῶτος αὐτοκρατείας, ſub Claudij imperio.

Αὐτοκρατορικὸς, ἡ, ὁ, ex libero arbitrio manans, ſeu proficiſcens. αὐτοκρατορικαὶ ἐξουσίαι. Baſil. in Hexame. liberi arbitrij impetus. Item imperatorius. Cæſareus, pertinẽs ad imperatorem, i. Cæſarem. vt αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Herodian. lib. 7. imperatoria dignitas.

Αὐτοκρατορικῶς, vt agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro ſuo arbitratu, vel ſuo arbitrio. vel, more eorum qui ſunt αὐτοκράτορες.

Γλωσσοκρατέω, ῶ. linguam coerceo, taceo.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, fœminarum imperio regor, fœminis pareo: in poteſtate ſum mulierum. Plut. in Erot.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris, muliebre imperium. Plut. de M. Catone.

Δημοκρατία, ἡ, populi principatus, principatus qui eſt penes populum, imperium populare. Thuc. Iſocr.

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens. Plato de rep. li. 1. Item qui democratiæ fauet. apud Ariſt.

Δημοκρατοῦμαι, dicitur vibs quæ populi imperio ſubeſt.

Δημοκρατίζω, imperio populari faueo, vel reip. fauco. Appian. in Libyco.

Διακρατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conſeruo, & dilabi vel elabi è manibus non ſino. Greg. ψυχὴ διακρατοῦσα τὸ σῶμα. Sic & apud Philop. de Procl. l. 9. Dion. Areop. & Appian.

Διακρατεῖσθαι, incolume ſeruari & retineri. apud Areop.

Διακράτησις, retentio, ſeu conſeruatio.

Διπράτης, q.d. bipotens: vt διπρατοῖς Ἀτρείδαις, diuiſum inter ſe imperium habentes Atridæ. Soph. in Aiace.

Δυναστεία, ſeruorum imperium ſeu poteſtas. Suid.

Ἐγκρατὴς, qui in poteſtate habet rem aliquam, qui potitur re aliqua: Demoſt. ἐπειδὴ ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς ἀρχῆς. Item compos ſeu qui potitur: vt apud eundem, ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων. Φιλιππος, potiens rerum, ſeu potitus. Sic apud Lucian. in Anach. οἷς μόλις καὶ ποτὲ ἐγκρατεῖς γίγνονται, vt potiantur oleaſtro.

Exponitur & ſuperior ſeu qui non eſt deditus (rei alicui) vt ἐγκρατὴς τῶν ἡδονῶν ἀρετῇ apud Plutar. in Numa. & ἐγκρατὴς ὕπνου, ſomno non deditus. apud Xen. Item qui retinere poteſt: apud Luc. & Plut. Item potens, validus. Iſocr. in Archid.

Ἐγκρατῶς, potenter cum potentia, vt ἐγκρατῶς ἔχειν τοῦ ἀρχείου, firmum habere imperium. Ariſtot. pol. 3. Exponitur & firmè, item acerrimè. apud Thucy. Item continenter, cum continentia, aut vtendo continentia.

Ἐγκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. Ariſtot. Exponitur & abſtinentia.

Ἐγκρατεύομαι, continens ſum, me contineo, vel ſum abſtinens. 1. Cor. cap. 9.

Ἐγκρατεύω, contineo me, i. continens ſum. ἐγκρατεῦσθαι τῇ πενίᾳ, perſeuero in paupertate, apud Plut.

Ἐγκράτησις, vt ἐγκράτησις πνεύματος, retentio ſpiritus. Laert.

Ἐπικρατὴς, in poteſtate ſua habens, potens alicuius rei compos. Comparat. ἐπικρατέστερος, potentior, ſuperior.

Ἐπικρατῶς, & poeticè ἐπικρατέως, potenter vel præpotenter, valde vel præualidè. Heſiod. in aſp. & Il. ω.

Ἐπικράτεια, ἡ, poteſtas, imperium, ditio. Plat. in epiſt. Xeno.

Ἐπικρατέω, ῶ, præualeo. Polyb. Item potior: vt apud Tuc. ἐπικρατεῖν τῆς θαλάσσης. Exponitur etiam dominium & imperium obtineo. vt apud Plut. παρὰ κόσμον ἑαυτῆς, καὶ νόμους καὶ πόλεις ὧν ἐπεκράτει. Item in ditionẽ accipio, vel vinco, ſubigo. vt apud Paul. καὶ τῶν θεσσαλῶν ἐπεκράτει. Item vinco, ſupero. vt apud Iſocr. ad Dem. μέλλει γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας, τῶν τῆς φύσεως ἁμαρτιῶν ἐπικρατήσειν. Item vinco, i. exupero, præualeo. Gal. ſimpl. pharm. l. 8. ἐπικρατεῖ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. ¶ Item inualeſco. ¶ Item cohibeo, coerceo.

Ἐπικράτησις, præualentia, præpollentia. Laert.

Ἐπικρατικὴς, cohibendi ſeu coercendi vim habens aut ſiſtendi. Gal. ſimpl. pharm. l. 11. Eſt & vocabulum grammaticum, q.d. obtinens, obtinendi ſignificationem habens.

Ἐπικρατήτωρ, apud aſtrologos dicitur ſtella, cuius in themate maximæ vires ſunt.

Ἐπικραταιόω, inſuper confirmo.

Ἐπικρατύνω, confirmo, roboro.

Ἐπικρατῶ, ἐχῶ, obtinet ac firmare poteſt. ex Ariſtot. in probl.

Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel θαλασσοκρατόω, ῶ, mari dominor, maris imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτωρ, qui maris imperio potitur, maris dominus. Idem lib. 8.

Θεατροκρατία, theatralis poteſtas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium. ſic Ioſephus appellat imperium Iudæorum ſub Moſe, in lib. contra Appion. (& Syn.

Ἱππικρατέω, ῶ, equeſtribus copiis obtineo ſeu vinco. apud Thuc.

Ἱππικρατία, ἡ, victoria quæ equeſtribus copiis æquitur. Xen. pæd. 1.

Decemp. Καθιππικραλέω, equis & equeſtribus copiis vinco. Pol.

Ἰσοκρατὴς, æquali robore ſeu potentia præditus, æquè pollens. Herodot. in Melpom.

Ἰσοκρατία ſeu ἰσοκρατεία, æquale imperium de repub. in qua eſt æqualis omnium potentia apud Herod.

Καταστρατόω, ῶ, robore vinco, domo, ſubigo. Greg. τοὺς ἰδιώτας, ἡ ὅπου φιλοσοφία τῆς ὀργῆς κατεστρατήσεν. Theophr. de conſ. pl. l. 2. c. 19. Καταστρατοῦν τῆς ἀρχῆς τὴν ἀνοίαν, deuincere principium. Item cohibeo, exercco, ſiſto.

Καταστράτωσις, ſubactio, domitio.

Καταστραλικὸς, cohibendi vim habens ſeu ſiſtendi. Aet. 19. c. 7.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. 1. ph. c. 6. & apud Greg.

Μονοκράτωρ, qui ſolus rerum potitur, qui ſolus imperium obtinet.

Μοναρχία, idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκράτης, ου, ὁ, ἡ, qui claſſis præſidio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui nauium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herod. Sic etiam à quibuſdam dicta ſunt ἡνιοχοῦς, teſte Euſt. à retinendis & remorandis nauibus ſeu eium cuſu.

Ναυκρατέω, nauib' obtineo, nauibus ſupero ſeu ſuperior ſum.

Ναυκρατέομαι, nauibus ſeu nauali præſidio inferior ſum claſſe vincor ſeu ſuperor. Xen. Hell. 6.

Ναυκράτωρ, qui claſſe obtinet, qui nauibus copiis tenet locum aliquem: idem quod ναυκράτης. Heſych.

Ὀχλοκρατοῦμαι, à turba populari ſeu plebe regor, turbæ popularis arbitrio adminiſtror & gubernor.

Παγκράτης, omnipotens, dicitur de Deo ſicut & παντοκράτωρ. Eſt etiam epith. ſomni & temporis, apud Soph.

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus ex diuũ (vt teſtatur Budæus in Pand.) quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniſumque nerorum contentione tranſigeretur, calcibus enim & cubitis, non modò pugnis pancratiæ vtebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Aliquot verbaſiter, interpretantur, Latini quinquertium ſiue quinquertionem vocant, i. exercitationem conſtantem his quinque actionibus, pugillatione, cursu, ſalto, diſco, lucta. Verùm Plutarch. ἐγυμνάσθη.

sympos.lib.1.cap. 4. dicit παγκράτιον esse mixtum ex pugillatu & luctaquod etiam confirmat Greg. in lib.Synesij de insomn. Est & nomen herbæ, apud Diosc.

Παγκρατιάζω, certo pancratio. Philostr. icon. l. 2. & apud Luc. de gymnas. Exponitur etiam, in omnibus certaminibus victor fuit, apud Synes.

Παγκρατιαστής, athleta qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio. Exponitur & qui manibus pedibusque quasi omni ope conniixus certabat: vel qui quinque illis certaminibus certauit & vicit. Plato de rep. l. 2. de frat. car.

Παγκραστιαστικός, ad pancratiasten pertinens.

Παγκρατιαστικῶς, (adverb.) more pancratiastarum, pancratice.

Deriuat. Δεκαπαγκρατιάζω, pancratio certo cum.

Παντοκράτωρ, omnipotens; epitheton solius Dei, 2. Cor. 6. & sæpe in Apocalypsi.

Παντοκρατορία, omnipotentia.

Παντοκρατορικός, ad omnipotentem Deum pertinens, seu ad diuinam potentiam, vel ab omnipotente Deo proficiscens apud Dionys. Areopag.

Παρκαρτίω, contineo, retineo, firmo.

Παρκρατέω, compos. Act. Ap. c. 27.

Παρκρατίω ῶ, obtineo, dominor, euinco. Apud Basil. ponitur etiam pro superior fuit.

Πλουτοκρατία, ditiorum dominatus, quum diuites rerum potiuntur. Xen.

Πονηροκρατίομαι, improborum imperio regor. Aristot. pol. 4.

Συγκρατέω ῶ, contineo, tueor, conseruo. Chrysost. ἡ ἡμέτερον βίον εἰς ἀρετὴν συγκρατοῦσι.

Τιμοκρατία, dominatus in quo à censu magistratus creantur. Aristot. eth. 8.

Τιμοκρατικός, censu potens; ambitiosus. Τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία, apud Aristot. ibidem.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Luc. in Tim.

Τυραννοκρατέω, ῶ, in alio dominor. Suid.

Χειροκρατία, manuum potentia seu potestas; potentia quæ vsurpatur ab iis qui viribus plus polleut, quum nimirum leges armis opprimuntur. Polyb.

Χειροκρατικός, ad chirocratiam pertinens: vel talis qualis est eorum qui χειροκρατίαν exercent. Polyb.

Ὠμοκρατής, qui validis robustisque humeris est. Soph. in Aiace.

Composita ex Καρτερέω, ῶ.

Ἀκαρτέρητος, intolerabilis, qui tolerari & sustineri nequit, Hesych.

Ἀποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, vt ea vitam finiam; inedia mortem mihi consciscio. Luc. in Macrob. Plut. sympos. l. 6. in Lyc. & in Per. ¶ Item non sustineo, animo deficio, impar sum dolori. Areth. in apoc.

Ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam. Quint. l. 8. c. 5. ¶ Item tolerantia doloris victa, abeuntio patientiæ præ dolore.

Διακαρτερῶ, ad extremum vsque perfero, perduro. Greg. ὑπὲρ δυστυχίας διακαρτέρει. Apud Luc. in somn. Διακαρτερεῖς φρὸς τὸ κρύος, obduruisti aduersus gelu. Item inedia perfero, apud Herod.

Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, penè intolerabilis.

Ἐγκαρτερῶ, patiens sum, fortiter me gero, aut perduro in, sum forti animo atque obfirmato. Xen. ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι. Aristot. rhet. 3. ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. Sic apud Plutarch. & Synes.

Προσκαρτερέω, ῶ, cum tolerantia & perseuerantia quadam insisto seu incumbo, assiduus & multus sum aliqua in re, assiduum comitem me præsto. Athen. προσκαρτερῶν τοῖς λόγοις. Themist.

Προσκαρτέρησον ὀνείρῳ. Sic & Act. Ap. c. 1. & 8.

Προσκαρτέρησις, assidua & tolerans aliqua in re perseuerantia.

Κραιπαλάω, &c. vide in Κραίζω.

ΚΡΑΥΡΟΣ, ά, ὸν, aridus, siccus, torridus, friabilis, rigidus: cui oppon. χλωρός, apud Aristot. l. 2. de part. anim. Apud eundem, l. 8. κραυρὸν dicitur esse struma morbus boues tentans.

Κραυρότης, ητος, ἡ, aridita, friabilitas.

Κραυρόω, struma laboro. Arist. Hesych. Κραυρὸν esse dicit apum morbum: quum vermes & araneas gignunt.

Κρεῖν, vide in Κρείων.

ΚΡΕΑΣ, ατος, (& Attice κρέας) τὸ, caro. Od. α. Τεμνόμενοί τε κρέα καλὰ περ ἀπο, ὀπτὰ δὲ πολλὰ. Plato polit. 1. Κρέα ἑψόμενα. Athen. lib. 4. Κρέας ἀναπεπτῶν, Idem li. 7. Κρέας καπνίσαν, carnes fumo siccatæ seu infumatæ. Apud Xen. Pæd. 2. ἐγχίσας ἑκάστῳ σφόδρα σμικρὰ τῶν κρεῶν, in hoc corpus habebis imperiũ. Sic apud Aristoph. in Ran. Ἄθλιον οὐκ ἔχω. Εἰ μὴ γνωσόμεθα τοῦ σοῦ τὸ κρεῶν. Scholiastes exponit τὴν σάρκα. Poeticè pro eodem dicitur κρέας, sicut epenthesi, vnde genit. plur. κρεῶν, Od. α. 1. & alibi.

Κρεώδης, ες, ὁ, ἡ, carnosus. Aristot. [in plur.

Κρεώδιον, ου, τὸ, caruncula, carnis frustum seu frustulum. Aristoph.

Κρεύλλιον, ου, τὸ, idem. Synes. epist. 132.

Κρέων, ωνος, ὁ, vas carnarium: carnũ receptaculũ. Il. 1. Λυθὲν ἐν κρέων μέγα κάδωλον ἐν πυρὸς αἰθῇ: vbi tamen alij accipiunt pro Κρήνη. Herodian. apud Etymol. Κρέων esse dicit mensam cuadis carnibus plenum. Pro Κρέων autem resolutione Ionica dicitur Κρήων. Est autem Κρέων & placentæ genus apud Athen.

Composita.

Ἄκρεος, excarnis; carnis seu carneæ substantiæ expers, apud Hippocr. & Gal.

Ἀνάκρεως, ω, ὁ, carnis primientem expes quo à carnibus abstinetur.

Ἀρτόκρεας, τὸ, panis carni mixtus: cibus pane & carne constans.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ, ἡ, cuius carnes suaues sunt, cuius caro grati & iucundi saporis est. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Λεπτόκρεως, carnibus defectus, minimè carnosus, macilentus. Suid.

Πολύκρεως, corpus glandulosum in medio mesenterio sirum vasorum diuisiones confirmans. Aristot. hist. an. lib. 3. c. 4. & Ruff.

Κρεάσιον, &c. vide in Κρατέω. Κρείων in Κραίνω.

ΚΡΕΚΩ, F. ξω, pectine seu radio pulso: vt Κρέκειν τ' ἴσον. Exponitur etiam simplic. pulso: vt apud Theocr. in Epigr. Κὴγὼ παλιὸν ἀστράβιζον Ἀρξιῶμαν τι κρέκειν, incipiam pulsare sublatam lyram. Sic dicitur Κιθάραν κρέκειν pro Κρούειν, pulsare citharam plectro, in epigr. Κρέκεται πίσσα, pulsat enim agitatque alas, & hoc modo sonum ciet. Sic αὐλὸν κρέκειν insonare tibiam, apud Aristoph. Sunt qui Κρέκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare edere sonum molestum, reddere sonum insuauiter creperum seu stridulum.

Κρέκει, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ait, sonum odiosum, & ὀκνοποιοῦσαν.

Κρέκελος, ab Hesych. exp. fletus, ploratus.

Κρεγμός, ῶ, ὁ, pulsatio, sonitus.

Κρεξικός, ἡ, crex, auis rostro præacuto & serrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone, vt tradit Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. & 17. Aristoph. in auib. Τὸν τρόπον δ' ἐνίκησεν αἱ κρέκες τοῖς ἰύγγεσιν. Ponitur & ὅπερ τρόχιλος, & exp. coma verticalis, ab Hesych. Eustath. à Κρέκω deriuari scribit significante sono, idque etiam ab Aristoph. in auib. obiter ostendi seu indicari.

Κρεκὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακρεκόμαι, sono, loquor. Epigr.

Διακρέκω, citharam pulso. Epigr.

Εὐκρεκέω, bene seu pulchrè strepens seu sonans, canorus, sonorus: vt εὐκρεκὲς κιθάρα. Greg. Naz.

Ὑποκρέκειν, leuem quendam sonum edere: qualis editur à citharadum cum eius fides ad numeros concinnantur. Metaph. apud Pind. in Olymp. τὸ καυχᾶσθαι ἀνδρὶ κρεμνὸν μακίσσον ὑποκρέκει.

ΚΡΕΜΑΩ, & Κρεμαννύω, siue κρεμάννυμι, suspendo. Aristot. εἰ κεκαυμένοι κρεμαννύοιεν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ὑπὸ τῶν ἵππων. Apud eundem ἐκ τῶν δένδρων κρεμαῦνται. Aristoph. in Ran. Καὶ καλῶς γ' ἐφθόνουν κρεμαθεῖσι σαυτῷ, te suspendenti ex fune, apud eundem. Τῶν ἔρχων κρεμαθῆναι τῷ λαιμῷ. Metaphoricè apud Aristoph. in nub. Κρεμάσας τὸ πνεῦμα, suspensum tenens animum. Pro eodem dicitur & Κρεμάω & Κρεμάω: vt Il. ε. & apud Synes. ep. 44.

Κρεμάομαι & Κρεμαννύμαι, suspendor. Xen. de re equ. τοῦτο δὲ ἐκεῖνο καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν ἀξόνων δ' κατὰ λῶρα κρεμάννυνται. Plut. in Alex. δοὺς Ἀλεξάνδρῳ κρεμαμένῳ. Item neutraliter pendeo, item actiuè (in aor. med.) suspendo. Hesiod. in Erg. τοῦ δ' ἀλετρὶς ὑπὲρ κεφαλῆς κρεμάσθαι. Pro eodem dicitur & Κρέμαμαι & Κρεμόμαι, suspendor, suspensus sum, item neutraliter, pendeo. Il. α. Ἢ ὅ μεῖον ἢ ἐν ἀνάγκῃ ἐν ἀνάγκῃ. Aristoph. in Vesp. Οὐκ ἂν μὰ τὸν Δία εἰ κρεμασθείη ὑμῶν, pendentis. Metaphoricè apud Aristot. Rhet. 2. μὴ κρεμασθῇ ἡ δόξα τοῦ, ne suspendatur cogitatio.

Κρεμασμός, ῶ, ὁ, suspensio. Hippocr. de artic.

Κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit, seu suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur duo musculi, vtrinque videlicet vnus, à quibus testes sursum trahuntur: vel testium nerui, quòd ex illis genitales partes dependent. Item Κρεμαστῆρες dicuntur etiam ἱμάντες, ἐφ' οἷς τοῖς τυρὸς ἐτίθεν, apud Eustath. Alij κρεμαστῆρας dicunt esse lora seu habenas pẽsiles ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστηρία, ῶ, ὁ, ἡ, pendulus, pensilis.

Κρεμαστός, ὴ, ὸν, pendulus, pensilis, suspensus. Plut. in Pericle, & lib. 2. de fort. Alex.

Κρεμάστρα, ἡ, id vnde aliquid pendet. Aristoph. rhet. lib. 3. item pensile κεδίασμα in quo reponuntur casei, panes aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium iniuria tuta esse volumus, apud Eustath. item appendix: vt exp. apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 17.

Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile, aut storeo pensilis in qua reponuntur casei aut aliæ opsonjorum reliquiæ. Aristoph. in Nub. ἐφ' τὴς

Τὰς γὰρ ὅπλα ἐν τῷ τῶν κρεμαθρας ἀνήρ. Sic apud eũdem ibidem, ὑπνώττοις γὰρ ἐν ὅτι καὶ τὴν κρεμαθρῶν ἐν θρίζων τῷ ὀνόματι.

Κρεμαστέ, idem schol. Aristoph.

Κρεμάω idem quod Κρεμάω Galen. lib. 8. Κρέμνημι pro cod.

Κρεμνός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφικρεμής, ής, ές, circumpendens, vel vtrinque pendens, in anthol. Epigr.

Ἀνακρεμάω & ἀνακρεμαννύω, siue ἀνακρεμάννυμι, & ἀνακρέμαμαι, suspendo, seu in altum suspendo. Herodot. ἀνακρέμασαν εἰς ἀκρόπολιν, in arce suspenderunt. Et metaph. apud Æschin. ἀνακρεμάσας δόξῃ τῷ ἐλπίδι, spe suspendens. Dicitur & per syncopen ἀγκρεμάω, siue ἀγκρεμάννυμι: vt in Epigr. Ἀγκρεμάσας Ἄρεϊ μιάστορι κόσμον ἀκόσμιον, in Martis tholum suspendens.

Ἀνακρέμαμαι, suspensus sum, vel pendeo ex alto.

Ἐπανακρέμαμαι, (decomp.) pendeo, suspensus sum. Aristoph. polit. 6.

Ἀπακρεμάω, suspendo, ex: vt δὶς ἀπακρεμάσας ἡ ὠτὶς, quum suspendisset ex aure.

Ἀπακρεμάομαι, suspendor. Luc. ὑμεῖς δ' ἐν ἀπακρεμάσθε τῶν κεφαλῶν ἐκείνῳ με, μάτην πονήσετε. Pro eodem dicitur & ἀπακρέμαμαι, suspensus sum, dependeo.

Ἐγκρεμάω, & ἐγκρεμαννύω, siue ἐγκρεμάννυμι, suspendo in.

Ἐκκρεμάω, & ἐκκρεμαννύω, siue ἐγκρεμάννυμι, suspendo ex. Lucill. l. 2. Epigr. Οὕτω κατεσθίετε πίλε Γαΐε ὡς ἐπολύμβα, Τῷ σῷ ὀξ ἐκκρεμάσας ἤλιθον ἐμέλεον.

Ἐκκρεμαννύμαι, suspensus sum, dependeo. Luc. ἐκκρεμάννυται τῷ τοῦ ἁλίου.

Ἐκκρέμαμαι, suspensus sum de, dependeo: vt ἐκκρεμάμενοι τῷ σώματι, de corpore dependentes. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρεμαμένοι ἐλπίδι.

Ἐκκρεμής, ές, ὁ, ἡ, dependens, suspensus de. Herodian. li. 2.

Ὑπερκρεμάω, (Decomp.) desuper appendo.

Ἐπικρεμάω, & ἐπικρεμαννύω, siue ἐπικρεμάννυμι, suspẽdo super, imminere facio. Polyb. lib. 2. Μάλιστα δὲ Ῥωμαίους, μέγα τι φοβερὸν ἐπικρεμάσας νῦν ἀνεῖν. Philo de vita M. δὶς ἐπικρεμάσας ἐλπίδας ἐλπίδι τὸ πλεῖστον, τὸ χαλεπώτερον ἀεὶ τῷ ζῆν ἐπικρεμάσας κίνδυνον. Sic & in passiuo apud Thuc. l. 3. & 2.

Ἐπικρέμαμαι, suspensus sum super, impendeo seu immineo, Plut. in Publicola. ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ. Et ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impendens periculum apud Thuc. l. 7.

Ἐπικρεμής, suspensus super, impendens, in Epigr.

Καταγκρεμάω, & Καταγκρεμαννύω, siue Καταγκρεμάννυμι, suspendo de. Od. θ. Κλῆδ' ἐν παστάδεσιν κρέμασον φόρμιγγα λιγείαν (per imesin pro κατεκρέμασον.)

Καταγκρεμάννυμι, suspensus sum de, dependeo de. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Καταγκρέμαστος, dependens seu suspensus de: exponitur pẽsilis.

Παρακρεμάω & παρεγκρεμαννύω, siue παρεγκρεμάννυμι, suspendo iuxta seu à latere. Il. ν.

Ὑπερκρεμάω, & ὑπερκρεμαννύω, suspendo super. Exponitur & super appendo, in Epigr.

Ὑπερκρέμαμαι, superpendeo, impendeo, apud Mimnermum.

Ὑπερκρεμάω, suspendo, Hom.

ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, crembalum, seu crepitaculum: aut crepitaculi genus quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. l. 14. (de musicis instrumentis loquens) τὰ μὲν ἐν χερσὶ, τὰ δ' ἐν δεξιᾷ κατεκρότουν ἐν δὲ ἑκατέρᾳ χειρὶ εἰς διεκλημμένων ἕτερα μέρη τῶν ἀμφοτέρων, καθάπερ τὰ κρέμβαλα.

Κρεμβαλίζειν, Hermippus comicus vocat crembalis pulsare.

Κρεμβαλιστεῖν idem.

Κρεμβαλιστής, οῦ, ὁ, crembali peritus, qui crembalum insonare nouit vel solet. ¶ At κρεμβαλιστής, ου, ὁ, est strepitus seu sonus qui excitatur à crembalum pulsantibus, apud Homer. hymno in Apoll. Πάντων δ' ἀθρόοι φατὶς καὶ κρεμβαλιστὺς Μιμείσθω ἴσασιν.

ΚΡΕΜΥΣ, piscis λεπτοκέφαλος, vt refert Athen. l. 7. ex Aristot.

Κρίξ, vide in Κρίκος. Κρεύλλον, κρεοῦ ἥς, in Κρέας.

ΚΡΗΓΥΟΣ, ου, ὁ, grat', iucũdus (dictus quasi Κηρὶ ἡδύς, seu ὁ κῆρ ἡδύνων, teste Eustath. cordi iucundus & gratus. Il. α. Μάλ' ἐκαπέδυν ὑπνώοντι μετ' ἀμφίπολον κρήγυον εὕδειν. Theoc. idyl. 21. Πειθοῖς εἰπεῖν μοι τὸ κρήγυον, ἠὲ κελεύεις ἡμῖν; Exponitur etiam, bonus, vtilis apud Hippocrat. in Coac. prognost. ἀλλ' ἡδὺ γονάτων πόδες κρήγυον. Sic etiam Plat. in Alcibiade priore ἡδὺ κρήγυον δὲ ἀσπαλοῖ εἶναι τούτου, boni idonei, apti. Sic & apud Theocr. in Epigr.

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis quod ad humeros vsque demittebatur: (* Dicitur enim quasi κηρὸ ἔμμεν seu δέμα τῆς κηρὸς, teste Eust.) Il. χ. Τῶν δ' ἄλλοι κρατὸς χύν δέσμαξε σηκάνοντες, Ἀμφὶ κεκρυφάλοιο τε, ἠδ' ἀπὸ πόμπολιν κρήδεμνον θ'. ¶ Dicit & de operculo doliorum aut similium vasorum, vt Od. ζ. Ἐν δὲ δὲ κάτω ἐνικοσμεῖ Ὠΐξεν θρόνῳ, καὶ δῶκε κρήδεμνον ἑλοῦσα. ¶ Vrbium quoque muri seu murorum pinnæ κρήδεμνα dicuntur. Il. π. Ὀφρ' εἴσω Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύσειεν. Sic & apud Hesiod. in asp.

Composita.

Καλλικρήδεμνος, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam. Od. δ'.

Λεπτοκρήδεμνος, elegantes seu pulchras vittas habens, & synecdochicè eleganter compta.

Μελαγκρήδεμνος, ὁμίχλη, atra caligo. Nonn.

ΚΡΗΘΜΟΝ, ου, τὸ, crethmum, herba apud Gal. simpl. med. lib. 6. Act. lib. 1. Paulum Ægin. libro 7. Scribitur & Κρεθμός, apud Diosc. lib. 2. c. 137.

Κρίθιον, vide in Κρίθος.

ΚΡΗΜΝΟΣ, ου, ὁ, præcipitium: locus pendens seu pensilis aut pendulus: seu scopulus pendens, locus præruptus. Iliad. φ. ἵππῳ μέσῳ κρημνοὶ ἀπαίνυντο. Iliad. μ. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες ἀμφὶς ἀνέσσαν Ἑστάσιν ἀμφοτέρωθεν. Thuc. l. 7. Κατὰ τὰ κρημνώδη εἰ πολλοὶ μὲν ἀπόλοντο ἑαυτοὺς ἀπολλύντες. Sic & apud Plut. & Herodot. ¶ Κρημνοὶ, ab Hippocr. dicuntur labia vlcerum in lib. de loc. in hom. Sic etiam vocantur alæ muliebris pudendi: Erot. & Poll. * Ἀκρημνάω derivati testatur Eustath. quod ex ipsa quoque significatione satis apparet.

Κρημνώδης, ες, ὁ, ἡ, præruptus, præcipitius, arduus. Thuc. lib. 7. Herodian. lib. 6.

Κρημνίζω, præcipito, præcipitem ago.

Κρημνάω, & κρημνημι, præcipitem do, præcipitem ago: præcipito, idem quod Κρημνίζω, vt Eustath. tradit.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum: idem quod Κρέμαμαι, vt tradit schol. Aristoph.

Composita.

Ἀμφίκρημνος, ὁ, ἡ, vtrinque præcipitium habens, vtrinque præceps vel præruptus. Item metaph. vtrinque periculosus: vt ἀμφίκρημνος ἀπάτη, apud Luc.

Ἀπόκρημνος, idem quod ἀπότομος, præruptus, abruptus, præceps. Xen. de ven. Thuc. l. 6.

Βαθύκρημνος, profunda habens præcipitia. Pind.

Ἐπίκρημνος, præceps, in præcipitium vergens: propriè est arduo præcipitio assurgens, vel prærupto præcipitio à cliuis, apud Naz.

Ὑπόκρημνος, rupium modo grandis: aut valde asper sicut præcipitia: vt ὑπόκρημνα ῥήματα, apud Aristoph.

Κατάκρημνος, præceps. Hom. in batrachom.

Καταγκρημνίζω, per præcipitia & prærupta loca deiicio, præcipitem deorsum ago, præcipito. Athen. l. 14. ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδε ἑνὶ κατάκτῳ κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. Sic & apud Theophyl. epist. 16. & 77.

Καταγκρημνίζομαι, præcipitor, præceps deorsum agor: aut per præcipitia seu loca prærupta deferor, Xenoph. Hell. 8. Athen. lib. 13.

Καταγκρέμνημι, præcipitẽ deiicio: idem quod Καταγκρημνίζω.

Καταγκρήμναμαι, dependeo, vel præceps dependeo. Aristoph. in Nub.

Παράκρημνος, præceps, vel præcipitia & loca prærupta imitans.

Περίκρημνος, circumcircà præcipitius & locis præruptis declinis: vel admodum præceps & præruptus.

Πολύκρημνος, multa habens præcipitia, ideoque ægrè scansilis, Hesych.

Ὑψίκρημνος, alta habens præcipitia, altus, editus. Æschyl.

Ὑψηλόκρημνοι πύργοι, apud Æschyl. altis præcipitiis ruper.

ΚΡΗΝΗ, ἡς, fons. Odyss. ζ. ἐν δὲ κρήνη ἔνεν. Odyss. ι. κρήνῃ κατεσκίασε καλλιρέεθρον. Sic & alibi, apud Homer. apud Athen. lib. 2. ἐλαίου κρήνη, fons seu scaturigo olei. * Etymologus deriuat παρὰ τὸ κρῶ quod est κρούω, seu ἐκχέω, quoniam temperatam fundit aquam. ¶ Dicitur etiam de aqua pluuia retenta & scaturiente, apud Plat. ¶ Item de vase aquario, in poëmate Epigon.

Κρηναῖος, ου, ὁ, fontanus: vt κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. lib. 2. κρηναῖον ἔδεσμα, edulium τῷ κρύους atque temperie gelidum, vel frigidum instar aquæ fontanæ, ex Gal. & Act.

Κρηνίς, fonticulus.

Composita.

Εὐκρηνος, bono fonte præditus, bona scaturigine manans: vt εὐκρηνος πύγη, in Epigr.

Διακρήνω, & Doricè Διακράνω, ῶ, effundo veluti è fonte. Theocrit. idyll. 8. Οἷον δὲ τὰ κάκα πάμπαν διεκρανοῦντο νύμφαι Βαιῶν πὰρ Δάμητρος ἀλωάδ' ἐν.

ΚΡΗΠΙΣ, ἰδος, ἡ, basis, fundamentum. Theocr. idyll. 24. Ἀστραγάλοις ἢ ἴσον δὲ κρηπῖδ' ἐν ἔρως. Plat. lib. 9. de leg. ὅτι τοιούτοις κρηπῖδ' μοι μὴ ἐπιοικὸς ἐμεῖν. Aristid. Τοιούτοις ἢ τοιούτοις ὥσπερ κρηπῖδ' ἐν κρίσις ἐπικειμένοις. Sic & apud Xenoph. & Paus. ¶ Item crepida, calceamentum suberatum. Xenoph. de re

de τε εφο. εἰ ἱμεῖς ἢ ἡμῖν τοῦτο ἐξ οὐ πρὸς κρηπῖδας ποιοῦν. Sic & apud Athen. l. 11. ¶ Κρηπὶς dicitur etiã πεῖδημα τῆς ἐγχύτου πλακούντων. Hesyc. & in centu etiam placentarum à poll. reponitur. Quidam ab ἴρπω deriuant facto ὑπερβιβάσμῳ. Eust. à ῥάπτις quod à ῥάπτω deriuatur.

Κρηπιδόω, ῶ. fundo, fundamentum iacio. Dion. τὸ ἱερεῖον ἐν ᾧ ἐκείμενοι λίθοις πεπαχυδεῖς ἐκρηπιδοῦσι, fundamenta eius struxit. ¶ Item crepidas induo: seu crepidis induo: vnde κρηπιδούμενος, crepidis indutus, crepidatus, apud Plutarchum in Apophth.

Composita.

Ἁλικρηπὶς ἠϊόνα, apud Nonnum exp. maritima ora, quasi habens fundamentum ad mare.

Βαθυκρηπὶς, ῖδος ὁ, ἡ, habens basin & fundamentum profundum, apud Musæum.

Μονοκρηπὶς, voa crepida indutus. Mercurij epitheton, qui calceũ alterum Perseo ad Gorgonas deuolanti dedit.

Ὀπισθοκρηπίδες, genus calceamentorum muliebrium, de quo Poll. lib. 7.

ΧΡΗΣΕΡΑ, ας, ἡ, cribrum, seu excussorium pollinarium è filo laneo, Galen. vide Poll. Exponitur & pannus rarus per quẽ aliqua veluti per colum transfusa pur. gantur, apud Etot. Etymologus propriè significat ἀσπίδολαβόν τι τῆς κεφαλῆς secundum alios περιτραχήλιον: item operculum calathi, apud Aristoph.

Κείβαιος, vide in Κλίβανος.

ΚΡΙΖΩ, F. ξω, stridor, stridorem edo, (vocabulum ἐκμιμητικὸν, teste Eust.) Menander, Ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπτου κρίζῃ τις. Hinc participio, med. κεκραγῶς, apud Hom. & aor. 1. ἔκρικον pro ἔκραγον. Il. π. Τὼ δὲ διαστάντε, κρίκε δὲ ζυγὸν. & Aristoph. in auib. Πρωΐθεν ὀρθρίου Γλαυκοὶ κεκρίγοτες.

Κρυγμὸς, ὁ. & κρυγὴ, ἡ, stridor, apud Suidam. Scribitur & κρισμός.

ΚΡΙΘΗ, ῆς, ἡ hordeum. Dicitur & de planta & de grano eius. De planta cum granotur quum Athen. lib. 14. scribit ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῆς κριθῆς αὐτὰ καθ' αὑτά. De grano solo: vt quum idem refert l. 1. τὰς δὲ πυρίνας ἀποῤῥῶγας εἶναι, τὴν ἐκ τῆς κριθῆς ἀφαιρουμένην φύσιν, & lib. 10. Pronas πυρὸς βρύειν ἀντὶ τῆς κριθῆς, & Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλαβεῖν seu εἰς ποτὸν καταλαμβάνειν. Homerus τὴν κριθὴν vocat κρῖ neutro genere: vt Od. δ. Πυρί τε ζέσαι τ' ἐν ἀλφιτοῦσι κρῖ λευκόν. Et Il. θ. (de equis) κρῖ λευκὸν κρεπτοῖσιν ἐν ἀλφίτοισι. Quidã tamen hoc κρῖ per apocopen dictum esse volunt pro κρίμνον, quod vide. ¶ Item κριθὴ, hordeum, vel hordeolum, i. tuberculum paruum oblongum, palpebræ cilio qua pili sunt, adnascẽs: sic dicitur ab hordei similitudine. Gal. ¶ Item pudendum virile, apud Aristoph. in pace.

Κριθοειδὴς, ὲς ὁ, ἡ, hordeaceus: vt κριθοῖδες ἄρτοι, apud Nonn.

Κριθίνος, η, ον, idem. Athen. lib. 1. & 10. κριθίνοις πεπεμμένοις τέτον. Et Luc. in Macrob. κριθίνοις ἄρτοις χρωμένους. Et apud Plut. κρίθινον ἀλεῦρον. Sic apud Theophr. κρίθινον ἄχυρον, acus hordeaceum.

Κριθινέας πυρὸς, triticum hordeacei generis; seu hordeago, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 2.

Κριθίδιον, ου, τὸ, hordeolum, seu hordei granulum. Athen. l. 5.

Κριθιᾶν, seu κριθιάσαι. laborare dicitur equus quum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum deuorarit, indèque eruditate vexari cœperitin Hippiatr. lib. 1. Meminit eius Arist. hist. anim. l. 3. c. 24. Κριθιᾶν dicitur etiam è nimio hordei pastu lasciuire. Sic apud Æschyl. εἰροφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον. Poll. l. 7. c. 10.

Κριθίασις, morbus ille equorum, de quo in κριθιᾶν: hordeatio Gazæ.

Composita.

Ἐντιέριθον, (q. d. genuinum hordeum) quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incuruum nascitur.

Εὐκριθῶν, vt εὐκριθὲς χώρα, hordeo abundans.

Ὁμοιόκριθος, hordeo similis.

Πολύκριθος, diues hordei. Suid.

Κρικὸς, &c. vide in κίρκος. Κρίμα in Κρίνω.

ΚΡΙΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior, quæ per cribri laxiora habens foramina transmissa est. Galen. comment. 1. in progn. Hippocr. ὅτ' τοῖς ἀλφίτοις τὸ μὲν καθαρὸν ἀποκρίνουσιν εἰς ἄκρους λεπτὰ μίξεα γίνεται κρίμνον. Hippocr. de morb. lib. 1. ὅτ' οὖν κριμνα κριθίνου βρύχον δίδου. Sic & alibi apud eundem. Gal. & Diosc. Item hordeum. teste Suida, qui illud κρῖ, apud Homerũ ex hoc per apocopen factum esse scribit. Sic in epigram. Αὐτάμαρτος ὁ κριθοῦς ἔχων ἄλα καὶ δύο κρίμνα.

Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassius molita, seu è crassioribus farinæ fiustulis quæ à mola bene contusa & contrita non sunt. Athen. l. 14.

Κριμνῶδες ὕδωρ, apud medicos, vrina cui innatant crassa quædam

fiustula similia fiustulis illis farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac. prognost. & in aphor.

ΚΡΙΝΟΝ, ου, τὸ, lilium: quod & λείριον à nonnullis vocatur: dicit Dioscor. lib. 3. c. 116. Theocr. id. 24. Λείριον τὸ κρίνον ἐξαίνει τὴν ἀνθηρὰν πίτυν. Sic etiam à nonnullis appellatur cucurbita, item cucurbitæ flos lilij floris referens, teste Sud. Declinatur & κρίνου, ου, τὸ, vnde apud Herodot. φαίνεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνα πολλὰ. Et dat. κρίνεσι, apud Aristoph. ¶ Dicuntur κρίνα etiam pauperes, apud Sud. & Poll. l. 6. c. 47. ¶ Κρίνον est etiam species saltationis Hesych. & Athen. l. 3.

Κρινόν, οῦ, τὸ, lilietum, i. locus consitus liliis.

Κρινεὰ, ᾶς, ἡ, lilij planta. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 12.

ΚΡΙΝΩ, F. νῶ, secerno, discerno, dirimo: Il. ε. ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνῃ ἐπιβρίθοντα ἀνέμων καρπῶν τε καὶ ἄχνας, quum flauus Ceres secernit fructum & paleas, vel separat. Sic & Il. θ. κρῖν' ἀνδρὰς καὶ φυλακὰς φράσας ἀγόμενον. ¶ Item decerno, diuico: (in qua tamen signif. vsitatior est vox pass.) vt δῆριν μάχης κρίνεν ἢ πόλεμον, apud Diodorum in historia Alexandri. ¶ Item excerno: vt κρίνῃ τῷ πεῖραν. Aristot. in Probl. ¶ Item seligo, deligo: (quæ significatio primæ finitima est: nã secernimus ad deligendum.) Il. β. κρίνας ἐκ λαοῦ ἱππῆας φύλας ἀρίστους. Εἶσε λέχεσι. Sic Il. β. Ἐς δ' ἔριδας ἔμμεν ἄριστοι. ¶ Item disceptando: Il. π. Οἱ δὲ κατ' ἀγορὴν σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας. Sic apud Hesiodum in Erg. σκολιὰς δὲ δίκας κρίνουσι θέμιστας, disceptant iura. Od. μ. κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων ἀλέων, disceptans controuersias, vel dirimens. Plut. in Apophth. Μαχαίρᾳ δέ τινι κρίνων δίκαιον καὶ ἔπονον ἀνάζων οὐ πάνυ φροντίζει δικαίου, ἀλλὰ κλέπτει. Plato de repub. τὸν κρίσιν αὐτῶν τῷ θείῳ κρίναι ἀρθῶς, iudicium rectum de ipsorum vita ferre. ¶ Item iudico, censeo, existimo: vt κρίνειν πολεμίους, censere hostes, habere pro hostib. Sic κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρατα, habent hæc pro monstris, apud Aristot. Aliquando exp. diiudico: vt apud Aristot. ἅς μὴ δίκαιος ἐστὶν οὐδὲ μάλιστα κρινεῖ τὴν χρήματων. Interdum adiudico: vt Sophoc. in Aiace. κρίνῃν ἐμὲ λῆξαι κράτει ἀριστεῖαν ἔχειν. ¶ Item statuo, constituo. Polyb. κρίνας δὲ ἐκεῖ πεῖσαι τοὺς ἀξιωμασίας. ¶ Item accuso, diem dico, reum ago, defero. Antiphon. καὶ κρίνω φόνου αὐτὸν καὶ τὴν νεῶν, &c. Plut. in Cæsare. Δολοβέλλαν ἐμοὶ κακώσαντα ἐπαρχίας. Polyb. καὶ θανάτῳ κρίνῃ μόνῳ ὁ δῆμος. ¶ Item pro καταπαίειν, damno. ¶ Item pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω & βασανίζω, atque adeò pro ἀπαιτεῖν.

Κρίνομαι, (med. idem quod κρίνω, seligo, deligo: vt Od. δ. ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἄριστε. ¶ Item decernor: vt Il. β. Οὐ γὰρ πάνυ μείρομαι φυγόμαχος κρινόμενος ἄρι: vt decernamur bello. Et apud Polyb. κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, de summa rerum prælio decernere. ¶ Item passiuè, decernor: sic dicitur πόλεμος κρίνεσθαι, apud Paus. in Achaicis. Sic & apud Galen. ad Glauc. l. 1. item iudicor, censeor: apud Thucyd. l. 1. item statuor, constituor: vnde apud Polyb. φράζεις τὸ κρίθεν. item accusor, dies mihi dicitur, &c. vt κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, maleficij accusari: apud Plut. in apoph. Sic κρίνομαι φόνου, apud Arist. & κρίνεσθαι δίκην, apud Thucyd. Hinc & τὸ κρινόμενον, id de quo disceptatur. Item damnor, sæpe in nouo Testam. item examinor, exploror, quæstio de me habetur, apud Thuc. l. 6. Et in voce media, κρίνεσθαι ὀνείρους, coniecturam de somniis facere, seu explorare & examinare somnia: apud Homer. Il. α. Hinc & τὸ κεκριμένον exactum, sincerum, germanum, apud Plut. de musica. item comparator, confessor, apud Plut.

Κεκριμένῳ, (adoerb.) exactè, adhibito iudicio, seu censura, apud Plut.

Κρίμα, τὸ, iudicium, Matth. 7. & alibi in nouo Testam. item damnatio. Luc. 24.

Κρίσις, εως, ἡ, iudicatio, i. ipsa iudicandi actio. item iudicium: seu sententia quæ fertur de re aliqua. Arist. pol. 4. κρίσις ὑπὲρ ὧν ἀμφισβητοῦντες ἀλλήλοις. Exponitur etiam iudicium, i. censura seu æstimatio alicuius rei. Herod. l. 2. εἰ τις ὀρθῇ κρίσει τὸ πρόκειμενον λογίζοιο. ¶ Item causæ dictio. Thuc. l. 1. Κατίστασιν ἐκείνοις ἐς κρίσιν. offert se ad causam dicendam. ¶ Item accusatio: vt apud Dem. ἐξελθεῖν εἰς τὴν κρίσιν χρόνον, accusationis tempus exiit. item lis, controuersia. Lucil. l. 2. in anth. epigr. Ἀλλὰ φρεῖ εὐτυχεῖ ἐν χρόνῳ κρίσιν. Item pro ἐγκλήματα apud Arist. pol. 4. Item decretorium belli prælium. Plut. Καρτερὰ μάχη κρίσεις πολεμικῆς, pugna quæ decerni non potuit. ¶ Apud medicos κρίσις affert superiori significatione dicitur aut ipsa solutio morbi, aut repentina eius in melius vel deterius mutatio, aut denique eiusdem accessio. Gal. & Hippocr.

Κρισιμῶδες, ὁ, ἡ, q. d. indicatorius: ad iudicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus iudicandi hoc vel illo modo: vnde Κρισιμῶδες ἡμέρα apud medicos, dies in quo Κρίσις contingit.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, iudex. Item arbiter & arbitrator, æstimator, apud Demosth. & Thucyd. in fœmin. Κριτὴς, iudex. Aphrod. in lib. 2. περὶ ψυχῆς.

Κριτικὸς aptus seu solers ad fungendum officio iudicis, solers ad iudicandum, iudicandi peritus. Synes. ep. 74. ὁ κριτικὸς τῶν ἐξ ἐκείνου. Item qui velut artem facitat iudicandi de aliorum scriptis, præsertim verò de poematis: censor poematum, i. qui poemata ad grammatica præcepta reuocat, apud Strab. Interdũ additur genit. ποιημάτων: vt apud Luc. de salt. Et δ ἐνόμιμος κριτικὴ, iudicandi peritia seu solertia. Luc. in Hermog. Item decretorius, vt κριτικὴ ἡμέρα, apud Greg. & κριτικαὶ ἡμέραι, apud medicos.

Κριτήριον, ου, τὸ, organũ iudicãdi seu instrumẽtũ: vt dialectica dicitur esse κριτήριον ὧν ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laert. in Zeno. Expon. etiam, sensus & pars animi rerũ æstimatrix & arbitra. Item id ex quo iudicandi materiam petimus, id ad quod respicientes iudicamus: apud Phil. & Synes. Item locus vbi iudicatur, iudicis tribunal. apud eundem Synes.

Κρίδιος, ᾶ, ὁ, selectus. Il. ν. Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ σφῶϊν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν.

Composita ac primùm cum præpos.

Ἀνακρίνω. (& poetice ἀγκρίνω, interrogo, percontor, ſciſcitor, Plut. in Rom. ἀνέκρινεν ἕκαστον τίς εἶη. Dem. πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι ὧν ἀπὸ μιᾶς δικαστῶν, ὅστις τίς ἐστι, ſi quis roget quis iſte ſit. Sic apud eundem contra Olympiodorum, ἀνακρίνας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιόντας, quæſtione habita. Itẽ exploro, perpendo, æſtimo, examino. Thuc. μετεπέμποντο Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν ἕνεκα ἐπιβεβούλευτο, examinaturi Deos. Τὰ σπονδάσιμα τῶν πραγμάτων τοῖς ἡδονταῖς ἀνακρίνειν, voluptatibus æſtimare ſeu metiri res ſerias.

Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quæſtio de me habetur. Plut. γράψας νόμον πρὸς ὃ εἰ ἀνακρίνοιτο τὰς εὐθύνας ἠγωνίζετο. Sic & apud Dem. contra Mid. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio inſtituitur: ſeu quod perpenditur & examinatur, apud eundem Demoſth.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio.

Ἀνακριλικὸς, ῆ, ὁ, interrogatorius, interrogativus.

Decomp. Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionyſ. ad Dem. προσανακρίνω, antè interrogo, ſeu percontor: aut primo loco interrogo & examino.

Ἀνταποκρίνομαι, reſpondeo. Iob. 11.

Ἀντάκρισις, reſponſio apud Anaxilam Com. teſte Suid.

Ἀποκρίνω, ſecerno, eximo, ſeparo. Plato in Polit. γλῶττα καὶ λέβης καὶ πολλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνουσιν ἐκείνοις πρῶτοι οἱ δημιουργοί. Item hb. 11. de leg. καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμισυφεῖς αὐτῶν, πλείστους τῶν ἡμετέρων ἀποκρίνοντες, eos ſecernentes vt præcipuos qui plura puncta tulerunt. ¶ Item deligo, eligo. Sophoc. ἐν δ' οὖν ἀποκρίνας κακοῖν. ¶ Item excerno, interro. o al. ἀποκρίνειν αὐτὸ χρῆμα τῶν τῆ πάτρᾳ. ¶ Item reſicio, improbo. Plat. de rep. l. 3. τὸ μὲν μανθάνειν καὶ δυσκατάπληκτον ἐγκρίνειν τῆ δὲ μὴ ἀποκρίνειν. Item abdico, apud Ariſtot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, ſeparor, ſegregor. Il. ν. Τὼ εἰ ἀποκριθείης, ἑοῦ τε καὶ ἐν ἀρμενίοιν. Item ſecernor, eximor. Theophr. de caus. pl. 6. ὁ οἶνος ἐὰν μὴ λαμβάνῃ τὸν ἀποκριθῆ τι οὐδὲν ἀπὸ αὐτοῦ. Et excernor: vnde τὰ ἀποκρινόμενα, excrementa alui, apud Gal. ¶ Item decumbo. Thucyd. l. 2. εἰ δὲ τίς καὶ προσκαμοῦν τι, εἰς τὸ πάθος ἀπεκρίθη. ¶ Item neutraliter, reſpondeo. Plato in apol. ἀποκρίνασθαι ὀλίγα δεῖ. Luc. τὸ μὲν ἀποκρίνασθαι. Et cum accuſ. ſolo, apud Plat. ἡμεῖς γὰρ ἀπηγόρευε ὅπως μὴ τὸ ἀποκρινοῦμεν. Interdum cum præp. πρός, vt πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνασθαι, apud Dem. pro cor. Frequenter etiam in hac ſignificatione in Biblicis ſcripturis vſurpatur.

Ἀπόκριμα τὸ, reſponſum, reſponſio, apud Suid. ¶ Item quod reſolutum eſt à concretione.

Ἀπόκρισις idem quod ἀπόκριμα, apud Iſocr. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipſa actio excernendi. in aut. Epigr.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ, ἡ, ſelectus ἀποκριλικὸς, excretiuus: vt ἀποκριλικὴ δύναμις, facultas excrementa repellendi, apud Gal.

Ἀποκρὶν, ἐν, ſelectum, ſeparatim, ex Apol. Arg. 2.

Ἀποκρίνω, idem quod ἀποκρίνω, ſecerno, vel excerno. Gal. ad Glauc. l. 1.

Dec. Ἀνυπόκριτος, cui non reſpondetur, ſeu reſponſum eſt.

Ἀντιποκρίνομαι, vicißim reſpondeo, reſpondenti reſpondeo. Rom. 9.

Ἀντάποκρισις, reſponſio mutua. Itẽ figuræ genus, apud Her.

Δυσαπόκριτος, cui difficulter reſponderi poteſt. Luc. in Hermot. Δυσαπόκριτος, ita vt ægrè reſponderi queat.

Εὐαποκρίτους ἔχω τὰς ad quæ reſpondere facilè eſt.

Προσαποκρίνομαι, vltra reſpondeo, ſeu plura quam ſim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναποκρίνομαι, ſimul reſpondeo.

Διακρίνω, diſcerno, dirimo, ſecerno, diſcrimino. Il. ζ. ὅς τε πόλιν καὶ πλατὺ αἶαν ἀμύνει ἀνδρὸς ἐπ' ἀνδρί διακρίνοντες. Et apud Plut. κύριλλον δ' διακρίνειν, comã diſcriminare. Il. ν. εἴσεαι δ' ἁμμιν Ἀμφιλοχῶ δ' διακρίνεον, dum nos dæmon aliquis dirimat. Sic & Il. ζ. ¶ Item diſſipo, diſcutio. Plut. in Cæſ. ἀπορία δ' ἐνέφαινε τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἀλίας ἐνθυμεῖσθαι. ¶ Item diiudico, diſcerno, vt τὰ δίκαια διακρίνειν, apud Dem. & τὰ δίκαιος διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plat. ¶ Item perficio, abſoluo.

Διακρίνομαι, diſcernor, dirimor, diuidor: vt Il. ζ. διακριθέντες δ' ἐν ἀρχαίοις ἐν Τρῶας. Plut. in Cam. διακριθῶσι καὶ λάχωσι. Sic apud Thuc. l. 1. διακριθῆναι ἀπ' ἀλλήλων, diremptì ſunt alij ab aliis. Et actiuè, diſcerno, apud Herod. l. 1. Item pugna decerno, dimico: vt ἀγῶνι διακρίνεσθαι, apud Pauſan. in Bœot. ¶ Itẽ certo, diſcepto, apud Paul. Dem. Plat. ¶ Itẽ hæſito, dubito: vt Act. c. 10. μηδὲν διακρινόμενος. Sic & alibi in nouo Teſt. ¶ Item perficio, abſoluor. Ariſt. l. 4. de generat. ἐν μὲν τῷ μετρίῳ τὸ τελειοῦν χρόνῳ διακρίνει τὸ βάλν τὸ ἔρρον.

Διακεκριμένως, diſcrete, diſtinctè.

Διάκρισις, ſecretio, diſcretio, diſcriminatio. Itẽ diſſolutio. Ariſt. l. 1. meteor. ἡ δὲ ἀτμὶς οὐδ' ἀτμὸς διακρισίς ἐστιν, aquæ diſſolutio. Item perfectio, apud eundem l. 4. de generat. ¶ Item iudicium. Plato de leg. l. 6.

Διακριτικὸς, ῆ, ὁ, diſcernendi vim habens, ſeu ſecernendi. Itẽ ſegregatiuus & præditus facultate diſcutiendi, apud Gal. & Alex. in Topic.

Διακριτὸν, diſcretè, diſtinctè, adhibendo diſcrimen, ſeu q. d. diſcriminatim. Luc. in amor.

Decomp. Ἀδιάκριτος, qui diſcerni non poteſt ſeu diſtingui: vel non diſtinctus, non diſcretus. Exp. etiam non iudicatus ſeu diiudicatus, apud Luc. Ἀδιακρίτως, ne diſtinctè, promiſcuè.

Δυσδιάκριτος, qui diſcerni ſeu diiudicari difficulter poteſt.

Ἐπιδιακρίνω, inſuper diſcerno, vel poſtea diſcerno ſeu ſecerno.

Ἐγκρίνω, iudicio meo comprobatum admitto, adopto, ſeu allego. Ariſtid. τοὺς ἐπαίνους ἃς θεοὺς μὴ τῶν ἄλλων ἐνέκριναν.

Ἐγκρίνομαι, admittor, adoptor, &c. Plut. ἐγκρίνεσθαι εἰς τὰς τῶν κοσμικῶν. Dem. ἐπὶ δὲ τὸν εἰς τὸν καλλιμαχίου γραμματεῖον ἐγκρίθῆ δ' ἕκαστος ὑφ' ἡμῶν πολλοῦ.

Ἔγκρισις, admiſſio, &c. Item adaptatio, decuriatio.

Ἔγκριτος, admiſſus, approbatus, vel qui eſt ex approbatorũ numero. Exp. etiam probus, apud Greg. in epithain patrem.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκρίνομαι, ingredior, inſinuo me. Philo de mundo, (de animabus in aere agentibus) ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγῳ τῷ σώματι τοῖς θνητοῖς. Εἰσκρισις inſinuatio.

Decomp. Ἐνδιακρίνομαι, idẽ quod εἰσκρίνομαι. Greg. de Hom.

Συνεκκρίνω, idem quod εἰσκρίνω. Plut.

Ἐκκρίνω, ſecerno, excerno, ſegrego, expello. Ariſt. ἐκκρίνουσι τὸ ἐκ τῶν καμήλων ἐκκαθαίρουσιν τὸ ἰκχωρεῖν, ſegregant ſeu ſecernunt à camelis: ſeu vt alij exp. abſtrahunt, abiectant. Item egero, exhaurio, eximo. Theophr. ἔνιοι δὲ θερμῶν νάματα γινομένα τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ ἐκτέμνει. ¶ Item ordine moueo, de curia eiicio, numero expungo. Xen. Pæd. 3. εἰ δὲ γεραίτεροι ἀκούοντες ἐκκρίνοιεν. Item reprobo, reiicio.

Ἐκκρίνομαι excernor. Ariſt. l. 3. de cœlo, & apud Gal.

Ἔκκρισις excretio, exuctio, exhauſtio. Theop. τῆς ἐκκρίσεως ἀεὶ καθαρωτέρας γιγνομένης. Sic apud Gal. ἔκκρισις κίμματος ἐκ τῆς γενῶν.

Ἔκκριτος, delectus ſelectus, qui exemptus eſt è numero ob præſtantiam, eximius, egregius, vt ἔκκριτοι δικασταὶ apud Plat. de leg. l. 9. & ἔκκριτον δίφρον apud Sophoc. Exponitur etiam præcipuus, primarius, apud Greg.

Ἐκκριτικὸς excretorius, excernendi vim habens. (Athen.

Dec. Εὐέκκριτος, excretu facilis, qui facilè exernitur, apud

Συνεκκρίνομαι, ſimul excerno, ſeu exhaurior. Theop. in 6. de caus. ὅταν τὸ συνεκκρίνεσθαι καὶ συνεκκρίνεσθαι τὸ πικρὸν ὕδωρ τῆς ἁλμυρίδος.

Ἐπικρίνω, iudicio meo approbo vel ſimpl. approbo, comprobo: vt apud Plut. in Lyc. γνώμαις ἐπικρίνει. Sic & apud Herod.

Ἐπίκρισις approbatio, æſtimatio, iudicium. apud Alex. in

Ἐπικριτὴς, approbator. Item arbiter. apud Suid. (Top.

Ἐπίκριτος, approbatus, item delectus.

Dec. Ἀνεπίκριτος, de quo ſtatui aut decerni non poteſt.

Δυσεπίκριτος, de quo vix poteſt iudicari.

Κατακρίνω, iudico aduerſus aliquẽ dãno, condemnoque. apud Iſoc. contra Lochit. ἀκούειν θάνατον καταγνῶναι. Idẽ, τὸν μὲν γὰρ τὸν λεγόντων τούτων ὁ πεφευγὼς κατέκρινεν. Sic & ſæpe in N. T.

Κατακρίνομαι, damnor, condemnor: cum accuſ. vt apud Gregor. in ſecundo de filio. εἰ γὰρ νεκρὸς ὤν, εἰ ζῶντα τὸν θάνατον καταγνοῖς ὁ υἱός, morte damnatus, apud eundem. ἵνα μὴ πείσῃ θάνατον καταδικασθῆναι, ne inopiæ diuinitatis damnemur. Frequens eius vſus eſt in Biblicis ſcriptis.

Κατάκριμα damnatio. 2. Cor. 7. κατάκριμα, loc. Rom. 5. & 8.

Κατάκριτος, damnatus.

Dec. Ἀκατάκριτος, non dãnatus: Act. 16. & 22. ἀκατάκριτος, aliquis pati dicitur pro indicta cauſa. ἀκατακρίτως, ſine condemnatione ſeu indicta cauſa. (naturin ep. ad Tit. c. 3.

Αὐτοκατάκριτος, à ſeipſo damnatus, ſuopte iudicio condem-

Προκατακρίνω, prius condemno, iudicio meo ante damno.

Παρακρίνω, comparo, iudicium fero de aliqua re eam cum alia comparans. Item iuxtà loco, & ita propè vt comparatio fieri poſſit, apud Plut. in Ant. ¶ Item perperam iudico.

Προκρίνω, q. d. iudico pro hoc, notefero antepono. Plut. in Them. τὴν ἡδονὴν τῆς πολιτείας προκρίνω, Plato in Apol. ὡς αὐτοῦ ἐπο-

ἢ ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκείνται. Et cum infinitiuo: vt apud Isocr. προκείται τοῖς καλλίστοις εἶναι ἢ λέγειν. Et apud Xen. in Apolog. ἀφίστασθαι μὲν πολλὰ προκείμενα ὑπηρετεῖν.

Προκρίνομαι, prius iudicor, antefero, anteponor: vnde apud Xenoph. οἱ δ' ἄνδρες ἐπιλοιπόμενοι προκεκρίμεθα τῷ πολέμῳ. Et προκριθέντες, quorum nomina ad ipsum fortium recipiuntur.

Πρόκριμα, τό, d. prælatio delectus, in epist. 1. ad Tim. cap. 5. ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, absque eo vt vnum alteri præferas.

Πρόκρισις, ἡ, d. prælatio. Exponitur & præiudicatio.

Πρόκριτος, prælatus, qui præferitur & anteponitur. item πρόκριτοι, qui & προκριθέντες.

Προκρίνω, iudico: apud Diog. Laert. cum dat. & accus.

Προκρίνομαι, accrescere, agglutinari, coagmentari, vt idem corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus, apud Themist. l. 2 de anima.

Πρόκρισις, accretio sive accrementum, apud eundem.

Συγκρίνω, coagmento. ¶ Item comparo & contendo inter se. Lucill. lib. 2 Epigr. συγκρίνω ἢ τέχνῃ τέχνῃ, comparo artem cum arte in epigr. Μή με θεωνύσκεον τ' Ἑκάβη, ne me tumulo mentiaris, et συγκρίνειν ὀνείρατα, interpretari somnia. Genes. 40. & Dan. 6.

Συγκρίνομαι, coagmentor, concresco, Aristot. l. 1. metaphys. & apud Herodot. συγκρίθησαν φιλίῃ μεγάλῃ Θρᾴοισι τε καὶ Μυσοῖσι, ingens amicitia contracta est, seu coaluit. ¶ Συγκρίνεσθαι πρός τινα, iudicio contendere cum aliquo, apud Polyb.

Σύγκριμα, ατος, τό, coagmentum & quod concretum Greg. & Laert. ¶ Item contentio, comparatio. ¶ Σύγκριμα ὀνείρων, interpretatio somnij. ¶ Item συγκρίματα, edictum, Mac.

Συγκριμαλτικός, ἡ, ὁ, temperatus vel concretus. (cab l. 1. c. 1.

Σύγκρισις, εως, ἡ, cœtetio. Plut. de primo frig. & de def. orac. nè comparatio, contentio duorũ inter se. Polyb. & Philo de vita M. l. 3. συγκρίσεις ὀνείρων, exp. interpretatio somnij. Dan. c. 3.

Συγκριτικός, coagmentandi vim habens, apud Alex. Top. 2. item comparationis. Plut. symp. 5. probl. 5.

Συγκριτικῶς, comparatiuè, per comparationem.

Decomp. Ἀραιοσυγκρίτοι, quibus libera corporis transpiratio est: i. e. dicti a corporis raritate quæ plurimum valet ad transpiratum.

Ἀσύγκριτος, ὁ, ἡ, qui concretus non est, aut qui concrescere, sive coalescere nequit. Exponitur etiam, qui cum alio non habet commercium. item qui contendi & comparari cum alio non potest, dissimilis. Ἀσυγκρίτως, citra concretionem seu more eorum quæ concreta non sunt.

Ἰδιοσυγκρασία, ας, ἡ, propria & peculiaris concretio, sive constitutio & temperamentum: vt ἰδιοσυγκρασίαι σωμάτων, apud Dioscor. l. 6. propriæ & peculiares corporum constitutiones.

Μεταγκρίνω, recorporo, miscellæ corporis statũ, præter naturã se habentẽ instauro atq; transmuto. Paul. Ægin. l. 3. c. 63. ἐν ᾗ ἰσῶς ὑπολείμματα μεταγκρίνει τὴν ἀμφίρρυτον ὑδροφορίας. Μεταγκρίσεις, ἡ, raigonum incaumum in naturalem statum mutatio, Gal. Μεταγκριτικά, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pestimam symmetriã. Et μεταγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μεταγκρίνειν præstat, Dioscor. l. 4.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo. Demosth. pro cor. μηδ' ὑπὸ τοῦ δεινοῦ δι' ἀκρόασιν ὑποκρινεσθαί τινα τῶν ἐκείνου τύχῃ ἀλλὰ τῷ δικαίῳ συνεπόμενον. Luc. de salt. οὐχ ὑποκρίνεσθαι μαίνεσθαι ἀλλὰ μαίνεσθαι, non simulare insaniam, sed insanire. Et cum infinitiuo: apud Hermog. γράφαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνεσθαι σχεδὸν ἀδύνατον. Dicitur & de histrionibus personam alicuius induentibus. Herodian. l. 1. ἐκεῖνός τε ἄλλα θαυμαστῶς ὑποκρίνεσθαι. Sic apud Dem. ὑποκρίνεσθαι. Ἀντιγόνου θεωρεῖν πολλάκις. Ἀρχὴ δὲ μὴ ὑποκρίνεσθαι, personam egit. ¶ Item respondeo, vt Od. 8. μεμιγμένοι Μιτυλῆνε· ὁ πάντως εἰ καὶ μόγις ὑποκρίνοιτο. ¶ Exponitur etiam æstimo, iudico, censeo: vt apud Plut. εὖ γὰρ τὸ βέλτιον ὑποκρίνασθαι σαυτῷ, tu melius hoc tecum æstimares. Sic apud Hippocr. ἀναγκαῖον ὑποκρινάμενον ἑκάστου ἔπος, insomnium mecum æstimabam. item interpretor, explico, seu iudicium fero. Philostr. οὐδ' ἂν ὑποκρίναιντο ὅλον νόημα, ne vnam visionem quidem interpretari possent.

Ὑπόκρισις, simulatio, peculiariter, qua quis probitatem præ se fert revera nequitiæ & improbitatis plenus: sæpe in nouo Test. Item histrionis gestus personam alienam repræsentantis. Exponitur & pronunciatio: apud Plut. Est etiam figura rhetorica quæ Lat. pronunciatio.

Ὑποκριτής, simulator, qui eo vitio laborat, quod hypocrisis in sacris literis dicitur. item histrio, apud Plut. item ὑποκριτὴς ὀνείρων, conjector somniorum, apud Luc.

Ὑποκριτικός, ἡ, ὄν, simulat' cui inest simulatio more eorũ qui hypocritæ vocãtur. Itẽ ad histriones seu ad histrionũ artẽ pertinens: vt apud Dem. Phal. ἔστι γὰρ, ἀλλὰ θεωρεῖν μὲν ὑποκριτικά.

Ὑποκριτικῶς, simulatè, item histrionicè. Athen. l. 10.

Decomp. Ἀληθοκρίνομαι, vicissim simulo, εἰς ἀμοιβὴ μὲν ἐρῶ.

Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ, non simulatus, esuers simulationis, non fictus, syncerus, vel ἄφατος ἀνυπόκριτος, Rom. 15. & alibi in epist. Pauli. item alienus ab histrionica seu histrionia, apud Demetr. Phalereum.

Καθυποκρίνομαι, histrionica actione capio & demulceo.

Συνυποκρίνομαι, simul simulo.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in Κρινῶ & κρινῶ.

Δυσκρινής, ἐς, ὁ, ἡ, idem quod δύσκριτος. Plut.

Εἰλικρινής, distinctus nõ permixtus. Xen. pædiã. ὅθεν τὸ εἰλικρινὲς εἶναι ἱκανὸν εἶναι τὸ φῶς. Itẽ purus, syncerus, verus, non fucatus: itẽ apertus, manifestus, perspicuus, & q. d. τὴν εἶλην κρινόμενος, quoniam ad splendorem Solis, qui εἶλη dicitur, τὸ μικτὸν μὴ ἐν ἀμιγῆ facilè διακρίνει, in Axiocho, & apud Xen.

Εἰλικρινῶς, syncerè, purè, verè, apertè.

Εἰλικρινεία, ἡ, syncaritas, puritas. Suid.

Εἰλικρινίω, ῶ, syncerum reddo. Aristot. de mundo.

Εὐκρινής, discretu diiudicatúque facilis: vel bene discretus ac distinctus, purus, clarus, liquidus. Hesiod. in Erg. & apud Isæum in oratione πρὸς Δίωνα τὸν. Exponitur &, qui ex morbo vires resumit, reualescens apud Herodot.

Εὐκρινῶς sive εὐκρινῶς, discretè, distinctè. Xen.

Εὐκρινεία, distinctio, puritas. Hermog.

Εὐκρινέω, bene lecerno & seligo. Od. ξ. ἐν ἀμφιστάσιν εὐκρινέοντες ἑκάστου.

Dec. Διευκρινέω, ῶ, idem quod διακρίνω, discerno, distinguo. Luc. in Hermot. & Laert. in Zenone. item diiudico, disceptos disputo, discutio, accuratè examino. Polyb. lib. 3. & apud Xen. Vtit & Cic. ad Att. Διεύκρινσις, discretio, discussio, explicatio.

Προδιεύκρινω, prius discernor, vel ante discutio.

Προξιεύκρινω, idem. Hippocr. lib. 1. Aphor.

Φυλοκρινέω, ῶ, iudicis officio fungor in tribu, sum iudex tribus; iudico per tribus. Poll.

Φυλοκρίνομαι, in tribu iudicor. Hesych.

Comp. formata ex secunda persona sing. prat. perf. pass. iidem sine præpositione.

Ἀκρίτωτος, (q. d. indiscretio) non adhibitus delectus, non adhibitum iudicium. Luc. item res controuersa, & de qua nondum iudicatum est. Polyb. item iudicij inopia, vel temeritas in iudicando, & malum iudicium: in anth. epigr. item confusio. q. d. indiscretio, turbulentus rerum status, vel rerum turbulentarum status. Xen. Hell. vii.

Δικαιοκρισία, æquum iudicium. Rom. 2. & Basil.

Κακοκρισία, prauum & iniquum iudicium. in Epigr.

Composita formata ex tertia pras. prat. pass. iidem sine prapos.

Ἄκριτος, ὁ, ἡ, iniudicatus, indemnatus, qui causam non dixit. Demosth. Τὸ ἄκριτον vt dicitur, quod in controuersiam non cadit. Isocr. item quod componi vel decerni non potest, anceps. Hes. & apud Hesiod. nec non apud Demosth. Plut. Polyb. item indiscretum, confusum, indistinctũ: vt ἄκριτοι μῦθοι. Il. θ. & ἄκριτος τύμβος. Il. ι. Sic & alibi apud Hom. & Opp. item sine iudicio ac ratione factum. Herodian.

Ἀκρίτως, iniudicatè, vel iniudicatũ, indicta causa. Isocr. in Panath. item nullo cum iudicio, sine delectu. item indiscretè, confusè, nullo discrimine. Ἀκριτὶ, idem. Suid.

Δικαιοκρίτης, iustus, iudex.

Δυσκριτος, iudicatu difficilis aut diiudicatu, cuius difficilis est disceptatio. Plut. de def. ctu orac.

Δυσκρίτως, ita vt non facilè sit iudicare seu diiudicare: ita vt non facilis sit disceptatio. δυσκρίτως ἔχω, anceps sum iudicij. Aristoph.

Εὔκριτος, de quo iudicare facile est, cui oppon. δύσκριτος. vt δύσκριτος καὶ εὔκριτος νοσήματα, Hippocr. aphor. lib. 3.

Θεόκριτος, diuino iudicio electus, Dionys. item deorum iudex, apud Theocr. in ara.

Ὀνειροκρίτης, ὁ, qui somnia interpretatur, qui somnia diiudicat. Theocr. idyll. 12.

Ὀνειροκριτικός, ad somniorum interpretem & coniectorem pertinens: vnde ὀνειροκριτικοὶ, libri Artemidori, item qui somnia nouit interpretari, peritos somniorum interpres.

ΚΡΙΟΣ, ὁ, aries, ouium gregis dux. Plut. Ἀθλοῦσι τοῦ ζῴου τὸ κριὸν ἐπὶ εἰρήνῃ δίκαιον ἐπιθύοντες. ¶ Est etiam signum cœleste: Aratus, Τῶν δ' ἄρα κριὸς πρὸς νοτιώτερος ἀστέρες εἰσί. Cic. interp. inferior paulo est aries, & flamẽ ad austri inclinatior. in Epigr. ὅστις ὁ κριὸς γεγένηται; Ἢ δ' ἐν ὄμοις, an in ariete, an verò in geminis. ¶ Naues etiam quædam κριοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent insignia. Hyf. ¶ Κριὸς est etiam machina bellica, quam Ioseph. lib. 3. de capt. Iud. describit Xen. Pæd. 7. Μαχαιρίδες ἐπιπεπήγεσαν κριοῖς ὡς τῷ μὲν πολεμίῳ πρὸς τὸν τοῖχον. ¶ Κριὸς ὀρθοκρεμής, cæter arietinum capitis arietini similitudine. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 5. ¶ Est etiam vocabulum architecturæ, quo significatur ornamentum quoddam instar tortilis pampini & clauicularũ, sive capreolorum, in capitulis columnarum Ionicæ volutam & helicem vocat Vitruuius.

Κρίβανος, ὁ, ratione arietis. Hebrech.

Κρίσις, &c. vide in Κρίνω. Κρίστος, ὁ, κρίτος, κρίτης, &c. in Κρίνω.

ΚΡΟΚΗ.ης,ἡ, trama, subtegmen: id quod stamini inseritur seu intexitur. Plato in Crat. ἡ τοῦ κρόκου καὶ τῆς στήμονος διακοσμήσις. Apud Luc. Κρόκου καταγωγή, stamina nens. ¶ Κρόκαι dicuntur etiam arena littorea: vel calculi seu lapilli littorei aut marini. Aristot. in mechan. quæst. ¶ Item Κρόκη, littus. Etymol. & schol. Lycophr.

Quum significat stamen, format & irregularem accusat. Κρόκη, quasi à nom. Κρόκη. Hesiod. in Erg. Στήμασι δ' ἐν πυκίῃ πολλοὶ κρόκα μαρμαίρουσι. Apud Herodot. Vide & in Κρόκη.

Κροκίζω, texo, neo, tramo, apud Herodot. Vide & in Κρόκη.

Κροκὶς ίδος, ἡ, exp. subtegmen, in Epigr. ¶ Item floccus seu filum in veste extans siue prominens. Plut. in Sylla, καὶ κροκίδα τῶν ἱματίων ἀπαλάβοι, filium ex veste euellens. Apud Aetium lib. 3. dicitur medicamenti genus φρόντιστον, quod tormento exceptum ano inditur vice glandis. Plerisque in locis scribitur Κροκύς, ύδος vt apud Hippocr. in prognost. Herodot. in Thalia Dioscor. lib. 2. Galen. l. 3. de loc. aff.

Κροκιδίζω, siue Κροκυδίζω, floccos lego: verbum est ab omnibus medicis de phrenetieis dici solitum. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilósque ex veste legentibus.

Κροκιδωτὸς, ὴ, ὸν, floccorum seu filiorum lectio. Galen.

Κρόκαλον, ἡ, calculus littoralis, seu arena littoralis. Epigr. lib. 1.

Πορφυρόκροκα θαλάσσης, apud Iuvenal.

Composita.

Ἀνθοκρόκου πέπλου, exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexta. Eurip. in Hecuba.

Εὐκρόκαλος, ὁ, ἡ, ὸν, pulchram in littore arenam habens, in cuius littore pulchri calculi sunt: vt εὐκρόκαλος αἰών. Et εὐκρόκαλος θάλασσα. apud Nonn.

Λινόκροκος, ex lino textus, vt λινόκροκον φάρος, apud Eurip. in Hecuba.

ΚΡΟΚΟΣ, ου, ὁ, siue Κρόκον, ου, τὸ, crocus, crocum; herba de qua Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6. -Il. ξ. Λωτόν θ' ἑρπετά τε καὶ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον, Callim. hym. in Apoll. Χείματι δ' κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Sic & apud Athen. l. 11. & 11.* Schol. Callim. deducit παρὰ τὸ ἐν κρόνῳ θάλλειν, sicut & Plin. scribit crocum virere bruma & colligi. ¶ Κρόκον dicitur etiam oui luteum siue vitellus. Alex. Trall. λεπόνας ἐνὶ κρόκου ὠοῦ. ¶ Item auena, genus frumentaceum, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Κροκώδης, ης, ὁ, ἡ, croceus, crocum referens. Dioscor. l. 1. Galen. lib. 4. de loc. affect.

Κρόκεος, idem quod Κροκώδης. Eurip. in Hec.

Κροκόεις, idem; seu croceo colore, croceo colore imbutus. Eurip. in Phœniss. & Phalæcus apud Athen. lib. 10. Theophr. histor. pl. lib. 8.

Κρόκινος, ὁ, crocinus, croceus: Κρόκινον ἄνθος. Theophr. hist. pl. l. 1. Et Κρόκινον μίσυ, apud Dioscor. l. 1.

Κροκίας λίθος, crocias lapis: quod sit colore croci.

Κροκόω ῶ, croco imbuo, croco tingo seu inficio. Athen. lib. 2.

Κρόκωτος ῶ, ὁ, croco tinctus, croceo colore imbutus. Item absolutè pro, vestis croceo colore imbuta. vt apud Aristoph. in Rhan. Luc. de hist. scrib. Athen. lib. 12.

Κροκίζω, croco similis sum, crocum refero. Dioscor. l. 4. c. 65.

Παρακροκίζω [comp.] aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior. Dioscor. l. 5. c. 137.

Κροκοδείλος & Κροκοδείλιον, vide in Δεῖλος.

ΚΡΟΝΟΣ, ου, ὁ Saturnus * dictus παρὰ τὸ χρόνος, quòd cum ipso tempore extiterit, vel potius ante ipsum tempus, autor ipse temporis: quò & Aristot. respexit in libro de mundo, scribens τὸν δία εἶναι υἱὸν αἰῶνος ἀτίμητον εἰς ἕτερον αἰῶνα. Prouerbiali loco pro moroso sene ponitur & pro maleficio, quia fingitur à poetis πανεσφαγής. ¶ Item pro hardo seu fatuo & deliro sene, quia antiquissimus omnium deorum habitus fuit, & prisci mortales qui sub eius regno vixerunt simplices fuisse prædicantur. Aristoph. in Nub. ἀχρὶ δὶς ἀξεις τὸν γεραιὸν ὢν, quum senex sis & delirus.

Κρονικὸς ῶ, ὁ, Saturnius. Item vetustate desipiens, præ senio delirus & fatuus, seu priscam fatuitatem redolens, quæ sub Saturno fuit. Aristoph. in Pluto, Ὦ κρονικοῖς γνώμαις λαμπόν τι βλέπεις φρένας ἄμφω.

Κρονιῶν, idem quod κρονικὸς: vnde Κρονιὸν ἔθος apud Aristoph. in Nub. priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere. Κρονιὸν ἄστρον, Saturnia stella, vna ex septem errantibus. Et Κρονιὸν μῆνα, Saturnius mensis, qui postea dictus est ἑκατομβαιών: vnde Κρόνια, Saturnalia, sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur.

Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

Κρονίδης & Κρονίων, Saturni filius, Saturnus. Plerunque Iouis epitheton passim apud Poetas.

ΚΡΟΣΣΟΣ, ου, ὁ, fimbria, limbus: extrema vestis ora quæ eam circumquaque ambit. Pollux Κροσσῶν nomine villos intelligit, qui vestimenti allui solebant. Itidem Suidæ Κροσσὸς est ὁ μαλλὸς, villus qui extremæ vesti assuitur.

Κροσσόω, ῶ, eiusmodi fimbria villóve prætexo seu circumuido.

Κροσσωτὸς χιτὼν, seu Κροσσωτὸς simpl. (sub χιτὼν) tunica fimbriata seu villis prætexta.

Κρόσσαι, scholiastes Homeri pro scalis accipit: vt Il. μ. Κροσσαῖσιν ἐπιβάντες ἀκαχμένα δ' ἀμφ' ἔχοντες. Alibi itidem scribit Κρόσσας vocari scalas ad propugnationem murorum accommodatas. Quibusdam (inquit Hesych.) sunt scalæ scalis superpositæ: alis verò sunt pinnæ murorum aut turrium (metaphora à vestibus quarum summitates nominantur Κρόσσαι.) vt Il. μ. κρόσσας μὲν πύργων ἕρκος ὑπαλξεις. Apud Herodot. l. 2. scribitur Κρόσσαι.

Composita.

Δίκροσσος, geminam seu duplicem habens fimbriam, duas habens fimbrias: vt δίκροσσον σῆλα βόλοιο apud Poll. l. 7. Quidam interpr. vtrinque fimbriatus.

Πρόκροσσαι νῆες, dicuntur aliæ post alias seu super alias: vt cum continua serie in procinctu stant. Homer. Iliad. ξ. Et Herodot. ἄλλαι νῆες πρόκροσσαι.

Κρόσσος, vide in Τρόσσος, κροτάλον, &c. in Κροτέω.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus: pars capitis quæ est inter oculos, aures & vertiicem, vt Aristot. definit. Od. κ. κεῖνον παλάμῃσι θοῇσι κροτάφους ἀμαρύσσω. Theocr. idyll. 11. Ἄρτι γὰρ ἐκ κόνιος τὸ σῆμα τοῖς κροτάφοις τε. Idem idyll. 15. φόβον ἔνιον δὲ κροτάφοις καταβάλλων Ὀρφιλάτου Ἀΐδωνις.* Quidam dici volunt παρὰ τὸ κροτεῖν βλεφάρῳ τῷ ἀφίω, quòd pulsus venarum ibi euidens sit: alij παρὰ τὸ κυρτοῦσθαι κροτάφους vnde etiam Theocr. dixit idyll. 14. δοῦν κροτάφοιν φιλέοντα Πάντες γεραλέοι.

Κροτάφιτες, ου, ὁ, q. d. temporalis: vt Κροτάφιται μυῶν, musculi temporales. Gal.

Κροτάφιδες, αἱ, numerantur à Poll. lib. 10. c. 31. inter vasa fabrilia.

Πολυκρόταφος, ου, ὁ, ἡ, [comp.] scana habens tempora, senex: epitheton hominum, apud Hom. vt Il. θ. Παῖδας ἀφαυροὺς πολυκρόταφοί τε γέροντες.

ΚΡΟΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus: vt pulsus ἀπὸ, remotum, manuum & pedum. Frequenter de manuum plausu dicitur, quo quoniam approbari aliquid in theatris solebat, ideo pro laude interdum vsurpatur. Aristoph. in Ran. Θαύσας δὲ δίμοιρας ἄνδρ' ἐν γυναικῶν, καὶ κρότου χειρῶν πολύ. Demosth. contra Mid. Θορυβῶν καὶ κρότον τεθνεῶτος ὡς ἂν ἐπαινοῦντός τε καὶ συμφορῶν ἐπιλαμβάνοντος. Dicitur & de plausu quem ciconia crepitante rostro edit: Philostr. epist. 4. * A præterp. pass. tertia persona κέκροται factum est Κρότῳ exempto v. tradit Etymol.

Κροτέω, ῶ, pulso, verbero: Plut. de educ. puer. Τὸν (ἵππον) ἀπελαύνειν κροτοῦντα. Sic dicitur Κροτεῖν κιθάραν, pultare citharam, seu ludere cithara, apud Theocr. idyll. 18. ¶ Equi currentes dicuntur etiam Κροτεῖν currum, quum eum tam rapido cursu trahunt, vt cum crepitu quodam succutiatur: vt Il. ὑψοῦ δὲ ἵπποι κόνιν ἔχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, cum plausu collido. Xen. pæd. 8. πότερον κροτεῖν δεῖ τὴν χεῖρα ἢ γελᾶν; ἐπὶ ποτέον. Synes. epist. 111. καὶ τὴν χεῖρα ἐκρότησε. ¶ Item compreto plausu seu plausu excipio: Xen. in Sympos. εἰ δὲ συμπόται ἀρώνιοι ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐθόων αὐτόν. Sic & apud Plutarch. in Alcibiad. Interdum cum accusat personæ: vt apud Laërt. in Cleanthe, εἰ ἀκροῶνται τὸν μὲν ἐκροτοῦν, τὸν δὲ ἐξιβάλλον, cum plausu exceperunt. ¶ Item crepo: (ea significata Hesych. dicit, quid Stertinium Gers crepat.) vt in Axiocho, κἂν πλουτοῦντες τοῦτον λόγους ἄρτι κροτοῦσι, si crepes. ¶ Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia quæ sibi plaudit crepitante rostro: apud Philostrat. epistola 4.

Κροτέομαι, οῦμαι, pulsor, verberor. Item plaudor, plausu excipior. Aristot. de arte poet. δεῖ δὲ ἄμφω αὐτὸ κροτεῖσθαι. Chrysost. Κροτεῖσθαι ἄξιος, plausu dignus. Metaphoricè Κεκροτημένοι ἀνδρες dicuntur astu & fraude exercitati homines. Theocritus idyl. 15.

Κρότημα, τὸ, plausus, idipsum quod ex plaudendi actione oritur, idem quod Κρότος. Dicitur etiam de vasis & versibus. Hesych.

Κρότησις, plausus ipsa plaudendi actio: in Axiocho.

Κρότητος, ου, ὁ, pulsatus: vnde Κρότητοι loca sunt quæ pedum plausu pauta sunt. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 6. Et κρότητα μέλη quæ digito pulsatis organis aut etiam quæ tibis canuntur. Athen. l. 4.

Κροτήσιμος, idem quod Κρότος. Æschyll.

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum instrumentum quod pulsatum manu crepitabat: schol. Aristoph. & Dioscor. l. 2. Epigram. πλὴν γὰρ κρόταλον Γρηοῦς κροτάλον εἰς λόγος ἐξιόπλαν. ¶ Κρόταλον seu κρόταλος appellabatur etiam homo garrulus & loquax: Aristophan. in Nub. σφίμμια, κρόταλον, σκυτάλη. Dicitur & de homine versuto seu vafro, schol. Aristoph. apud Euripid. in Cyclop.

Κροταλίζω, crepitare facio, idem quod κροτεῖν. Il. λ. Ἵππους κοῖλ' ἔχεα

ἔχει κρότῃ λέξεν ἀνὰ πτόλεμον γεφύρας, item plaudo, plausu cõprobo & excipiotve apud Athen. l. 9. οἱ δὲ λεποὶ κροτοῦσι μὴ χαρᾶς. Sic in pass. apud eundem l. 4. & 11.

Κρόταλα, τὰ, crotalia. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Composita cum præmium sine præpositione.

Ἄκροτος, ὁ, ἡ, plausu carens, cui non applauditur.

Ἀκρότατος, non pulsatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρότατα σύμβαλα, non congruentia ad numeros.

Τενόκροτα, ab antiquis dicti sunt οἱ θλαῖοι, & apud Anacreontem οἱ δειλοί, teste Eust. Aristoteli in physiogn. γενόκροτοι sunt impuri quibus genua crepitant.

Δίκροτος, ὁ, ἡ, bis pulsans: vt δίκροτος σφυγμός, apud Gal. in Hagoge pulsuum, item qui vtrinque impellitur: vt δίκροτοι κώπαι, apud Eurip. Et τὰ δίκροτα πλοῖα, naues biremes, apud Polyb. lib. 6.

Ἱππόκροτος, equis resonans, equis perstrepens. Eurip. in Hippol.

Ἱππόκροτος, equis perstrepo. Syn. ep. 130.

Μονόκροτος, qui vno duntaxat pulsu mouetur. Μονόκροτος ναῦς, nauis quæ vno duntaxat remorum ordine impellitur: eadem quæ μονήρης. Strab. l. 7. & Xen. Hell. 2.

Ποδόκροτος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens. in Epig.

Πολύκροτος, multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente propter diuersas aut chordas aut fistulas quæ pulsu tangunur. Athen. lib. 12. πολύκροτοι, dicuntur etiam homines versuti & vafri. schol. Aristoph.

Τρίκροτος, tricrepus.

Φιλόκροτος, auratus strepitum. Hom.

Χαλκόκροτος, Rheæ epith. cuius sacerdotes cauæ æra pulsu exercebant. Hesych. item ære cusos, seu factus. Eurip. in Phœniss. Apud Aristoph. χαλκοκρότοι ἵπποι, quoniam æreis seu ferreis soleis terram pulsant.

Composita cum præpositione.

Ἀνακροτέω, ῶ, plausum do, seu plausum tollo, applaudo. Aristoph. in Vesp.

Ἀνακροτάλιζω, idem, apud Athen. l. 4.

Ἐπικροτος, ὁ, ἡ, durus, asper. Xen. de re eq. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 3. Νῦν κρότον ἐνεχεῖν ἐπιχωρεῖν ἀνὰ ῥοῦς. Exponitur etiam, paucus. (pud Strab.

Ἀνακροτέω, crepito, plausito: ἀνακροτῶν τοῖς δακτύλοις, a

Ἀνακρότημα, digitorum concrepatio. Athen. l. 12.

Ἐγκροτέω, infligo, impango, illido. Eurip.

Ἐπικρότος, pulsatus, paucus: idem quod κροτητός. Aristot. hist. an. l. 8. & Gal. l. 2. γλεγκῶν.

Ἐπικροτέω, applaudo, plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4. item crepitoris ciebo. in asp. τὰ δ' ἐπικροτοῦντα πετοντο Ἄρμασι καὶ λόφοις. Luc. ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, dentibus crepans.

Συνεπικροτέω, (decomp.) simul applaudo.

Καταικροτέω, lætis plausibus comprobo, lætis plausibus excipio. Hesych.

Καταικροτάλιζω, strepito. Callim.

Παρακροτέω, applaudo. item adhortor, incito, vel plausu manuum adhortor & incito ad aliquid, apud Luc.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus. Eurip.

Συγκροτέω, complodo, collido. Xen. Pard. 2. συγκροτοῦσι τὸ χαλκίον τὸ χάλκειον ἐν φρέατι. item conflo; (more fabrorum ferrariorum qui ferra candenta aut alia metalla conflant.) Plato in Cratylo. item compono, seu instituo & ad efficiendũ concentum compono. vt συγκροτεῖν χορόν. apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam generaliter, apparo, instruo: vnde in passiuo, apud Arist. συγκροτεῖτο πόλεμος, apparatur bellum. Et Luc. ὁ πόλεμος συγκροτεῖτο, instruebatur. ¶ Item congrego, colligo, vt συγκροτεῖν δυνάμεις & συγκροτεῖν στρατόπεδα, apud Herodian. l. 2. Sic apud eundem l. 1. συγκροῦσι δ' ἀνθρωποι copias colligere. Sic & pass. apud Luc. στρατιὰ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συγκεκροτημένη. ¶ Item condico, edico, indico. Herodian. l. 8. πλοῖα εἰς πλοῖα Ῥωμαίων ἐπάνοδον συγκροτεῖ. Sic & apud eundem l. 4. ¶ Item incito & veluti complosis manibus concito. Philo de vita M. l. 1. συγκροτῶν ἀλλήλους μὲν ὀπαδοὺς δὲ ἀνθρώπους. Sic & l. 3.

Συγκρότημα, id ipsum quod conflatum est coagmentũ. Greg. Dicitur etiam de agmine composito & instructa manu: schol. Aristoph. item conspiratio multorum idem facinus suscipientium, schol. Demosth.

Συγκρότησις, conspiratio, coniuratio: apud Ioseph.

Ἀσυγκρότητος, seu ἀξυγκρότητος (decomp.) qui conflatus seu coactus cõ est, seu qui conflari & cogi non potest. Thuc. lib. 7.

ΚΡΟΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus, alio nomine dictus Κικυόβολος, à canum infestatione, de quo Plin. lib. 11. c. 34. ¶ Sic dictum fuit à nonnullis & Κίκυ Αἰγύπτιον, quoniam fert semen Κρότωνι animali simile. Dioscor. l. 4. c. 64. Galenus ab Hippocr. Κρότωνας nominari scribit cartilaginea pulmonis bronchia. lib. 2. de morb.

ΚΡΟΤΩΝΗ, ἡ, vitium est quod innascitur in arboribus, præcipuè in olea. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 23.

Κρῦμα, vide in Κρύω.

ΚΡΟΥΝΟΣ, ὁ, scatebra saliens, i. fons aquæ saliens. (* inde dictus quod ex montibus μετὰ κρότου. (cum strepitu) defluat; vel διὰ τὸ κάειν κρότῳ ἤγουν κρεμμῷ καὶ ὀδόντι, vt docet Eust. 11. γ. Κρουνοὶ δ' ἑκάτερον καλέεσκον, ἔνθα τε πηγαὶ Δεινὰ ἀναιόμενοι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ibidem. Ἀλλ' ὅτε δὴ τό γε πάντες ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο. Sic Iliad. δ. Κρουνὼ ἐν μεγάλῳ πολλὰς ἐπιστόμεν χαράδρας. Et Athen. lib. 4. ἀνεβλύζον τε ἐξ αὐτῶν καὶ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου.

Κρουνώδης, ου, vt κρουνῶδες ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, aqua ex fonte saliens: Aristot. meteo. 2.

Κρουνηδὸν, instar scatebræ seu fontis salientis. Philo de vita M. l. 1.

Κρουνίζω, in salientis modum effundo. Athen. lib. 4. ἐξ ὧν κρουνίζοντο λεπτὸς κατωθὲν ἐκπίνεσι.

Κρουνίσμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effunditur, idem quod κρουνός in Epigr.

Composita.

Δικρουνος, duos habens κρουνούς. apud Athen. lib. 11.

Δωδεκακρουνος, duodecim scaturigines habens, qui ex duodecim scatebris aquam fundit. apud eundem.

Ἐννεάκρουνος, habens nouem fistulas, ex quibus aqua prosilit. Idem.

Κατακρουνίζω, instar salientis deorsum fundo. Gal. l. 13 meth.

ΚΡΟΥΩ, F. σω, pulso. Arist. κρούει τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pultare. Et κρεμβάλοις κρούει, apud Athen. idem quod κρεμβαλίζειν, crembala pultare. Item διάτορον κρούειν, diutius pultare apud Iulianum imp. ad Iambl. Sic in Epigram. lib. 4. Κρουόν δ' ἀμφοτέρας χεῖρας ὀδόντι καὶ κεφαλῇ. Item. συγκρούω, vt κρούω χεῖρας, collidere manus, seu collisis inter se manibus strepitum dare. apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρούειν, puppim pellere, i. paulatim retrocedere, puppim pellendo siue remis premendo, non autẽ proram ipsam auertendo. Polyb. l. 16. καὶ δὴ τοῦτο γοῦν θλῶσαι καὶ περὶ πολλάκις ὑπεκλερῶν πρύμναν κρούειν. Metaphoricè apud Greg. πρύμναν τε ἐκρουσμένου pro in contrariam partem transiit, seu fuorem meum in contrarium verti. *Κρούω. Eust. dicit κρουμα ὀνομασθῆναι, ab alijs traditur ἀκέρας derriuari, facto ex eo κέρω & per ἰωτ. open κρέω. vt propriè sit cornibus ferio.

Κρουμός, pulsor. Item collidor. Thuc. l. 3. Item actiuè, idem quod κρούω, vt θρύμνον κρουσθέν, apud Thuc. l. 1.

Κρῦμα, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt, pulsus. Plato in Minoe. Plut. de mus. Luc. in Nigr.

Κρουματικός, ὄν, vt κρουματικὴ σοφία, peritia pulsandi organa musica. in Epigr.

Κρῦσις, εως, ἡ, pulsus seu pulsatio, ipsa actio pulsandi. Plurar. de musica. Exponitur etiam ἡ δοκιμασία, quoniam vasa figulina digito pulsata explorari solent ex ipso sonitu an integra sint nẽne. Sund. Κρῦσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur. Athen. l. 14. Arist. in probl. sect. 19. & Plut. in polit. præc.

Κρυστικός, ὄν, pulsandi vim habens. & specialiter, aures pulsans seu ferens.

Κρυαίνω, (pro κρυμαίνω, exempto υ) vnde κρυαίνων apud Hom. exp. pedibus pulsans. il. ζ.

Κρυτῶ, κρυτῶν, κρυτῶν quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primum cum præpositione.

Ἀνακρούω, vel ἀνακρούομαι, retro ago, retro pello. Plutarc. in Pomp. Πομπήϊος πεφυγὼν ἀνεκρούσθη εἰς πέλαγος τῶν νεῶν, retrò agere nauem procul à litore: retrò agere in altum. Et φρύμναν ἀνακρούσθαι, retrò inhibere. apud Aristoph. in Vesp. Item metaph. recedere à proposito. Item inhibeo, reprimo. Xen. ἀνακρούει μὲν τὸ σῆμα τῷ ἵππῳ. Basil. ἐὰν χαλινῷ τινι ἀνακρούσῃς τὸν θυμὸν τὸ ἄφατον, velut fræno succusso reprimens. ¶ Item pulso. vt ἀνακρούσθαι τὸ τύμπανον. Greg. ¶ Ἀνακρούσθαι τὸ μέλος dicuntur citharœdi proludentes, hinc per metaph. significat exordiri, vt apud Plat. in Philebo. πάλιν οὖν τὸν αὐτὸν λόγον ἀνακρουσόμεθα. id est, orationem ordiamur.

Ἀνάκρουσις, retrò actio, inhibitio quæ fit retrorsum. Item peculiariter, remorum vel nauis inhibitio, siue retrocessio quæ fit nauem inhibendo. Thuc. Item pulsatio. ἀδελφὰ ὄργανα ἀνακρούσεως. Item præludium cantus & generaliter sermonis exordium. Inuenitur etiam pro correctione & castigatione, apud Plut.

Decomp. Ἐπανακρούω, repello, seu retrò pello. specialiter nauim retrò inhibeo aut currum. vnde ἀνακρούσθαι dicitur qui veluti nauis aut cursus retrò inhibitus retrogrado pede remeat. Vsurpatur vox media & in significatione actiua pro retrocedere seu remeare cogo. vt apud Aristoph. in nubibus. Ἀτὰρ τὸ δὲ ἐν ἐπανακρούσασθαι. Ἐπανακρουστὸς, repellus quo aliquid retroagimus & propriè quo nauim retrò inhibemus. schol. Aristoph.

Ἐξανακρούω, retraho.

Προανακρουόμαι, prior retropellor seu inhibeor, prior retrocedo inhibito curru. Item prior exordior. (de citharista ali-

quo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat) Plut. in symp. sept. sap.

Ἀντικρύω, refudo, repello. Exponitur etiam, incurro, item offendo. Plut. δεῖ τὸ ἀντικρουόμενον πρὸς τοῦ αὐτοῦ δόξαν φθίνειν. Demosth. pro corona ἀντίκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἷον καὶ ἐδόκει aliquid malè seu aduersè cecidit? Apud Thuc. ἀντικρύσας αὐτοῖς, exp. præter mentem euenit.

Ἀντίκρουσις, expulsio, repulsus, impulsus contrarius seu in contrarium partem obstaculum. Aristot. rhet. 3.

Ἀπωθέω vel ἀποκρούομαι, repello, depello, propulso, reprimo. Plu. symp. 7. τὰς τῶν κολάκων (φίλων) ἐκκρούειν καὶ ἀποκρούειν ἀπάτας. Aristoph. τῶν Μεγάλων τὸ ἀποκρούω. Est etiam executio: vt equus sessorem dicitur excutere.

Ἀποκρούομαι, (medium) idem quod ἀποκρούω. Xen. Hell. 6. Galen. therap. l. 14. Item refello, refuto. Greg. Ἀποκρούομαι [pass.] repellor, depellor, excutior. vt ἀποκρουόντες τῆς πόλεως, vrbe depulsus, vel repulsus. Et ἀποκρούεσθαι τῶν ἵππων, Xen. in Hippar. Item relidor, repercutior. Greg.

Ἀπόκρουσις, repulsio, depulsio, propulsatio ἀπόκρουσις τῆς σελήνης, quum decrescit seu senescit. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπόκρουστος, καὶ ἡ, ὁ, qui repellitur seu reiicitur. Nic. in Ther.

Ἀποκρουστικός, ή, ὁ, repulsiuus, depulsiuus, vim habens repellendi vel depellendi aut propulsandi. Gal. Diosc.

Διακρύω, seu διακρούομαι, pulsando penetrare facio: vnde διακρουόντων ἀφῶνας, cuneis pulsando adactis. Item depello, procelo, propello. Plut. in Numa. διεκρούετο τοῦ δικαίου, iudicium à se depulit. Sic & apud Dem. contra Mid. & alibi apud eundē. Exponitur etiam reiicio: vt apud eundem. Dem. de malè gesta legat. διακρουσμῶν πάντα τὰ τῆς χρόνον εἰσελθεῖν, reiiciens, protogatis, differēs in iudicium ingredi. ¶ Πρύμναν διακρούεσθαι nauem inhibere retrò, in ipsam puppim pellendo: Greg. ad Eudox. Item διακρύω, impello, interpello. Plut. in libro πῶς ἂν τις αἰσθοίατο ἑαυτοῦ διάκρουσιν ἐν τοῖς φίλοις.

Διάκρουσις, depulsio & protogatio. Dem. Item depulsio periculi & euitatio. apud Plut. in Coriol.

Διακρουστικός, ή, ὁ, impostorius.

Ἐγκρύω, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo: vt apud Aristoph. σφαντάλους ἐνέκρουον. Item ad numeros incedo: apud eundem in ran.

Ἐκκρύω, expello. Plut. de virt. morali. τὰ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τῶν λογισμῶν. Exponitur etiam executio: apud Xen. in Cyn. μὴ ἐκκρουσθῶ ἐκ τῆς χθονὸς τῆς πατρῴας ὑπὸ ἐκείνου. Item repello, depello. Thuc. l. 4. πέμψας ἀπ' αὐτῆς ἐκκρούσαι τοὺς ἐν ᾗ ὑπόνοιαι βαρβάρους. Sic & apud Plut. de deo Soct. item diuouco, aut etiam detorreo, detrudo. Plut. in Sol. ἐκκρούει τὴν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως. Dem. pro cor. ἵνα μὴ λόγων ἐκ λόγων τὴν παρ' ὑμῶν ἐκκρούσω. Item reiicio à me, procrastino. Dem. εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκκρούειν. ¶ Ἐκκρούειν τὸν καιρόν exp. terere tempus: apud Plut. in Polit. præc.

Ἔκκρουσις, excussio, exturbatio. Xen.

Ἐκκρουστός, excussus, exturbatus, stupefactus Aeschil.

Ἐπικρύω, impello: vnde ἐπικρούεσθαι, apud Polyb. incitare, impellere.

Ἐπίκρουμα, ictus, pulsus, ἰσόν τῷ πλήγματι & ἐπιχάραγμα. Hel.

Ἐπικρουσις, certa quædam erat percussio cum scutis ferulis aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ & καθάρσεις. Gal. 14. therap.

Κατακρύω, deorsum, pello, deligo, adigo. Item repello, reprimo. Apud Plut. l. 2. de leg. traditur accipi pro, fallo.

Κατάκρουσις, repellio.

Κατακρουστικός, vim habens reprimendi. Arist. in Probl.

Παρακρύω, seu παρακρούομαι, repello, reiicio, repudio, refuto: vt apud Basil. in Apot. ad Neocæs. ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν ἀρχόντων παρακρούεσθαι τοῦ ἀλύτου. Sic & apud Greg. de homine. Item deprecor & à me summouco. Plut. in apophth. Item circumuenio fraudulenter, decipio: sumpta metaph. vel abiis qui callido luctę artificio aduersarium supplantant, vel ab iis qui in rebus apprehendēdis fraudulenter lancē digito impellunt vt in alteram partem vergat. Plato in Critone καὶ οὐκ ἂν παρακρούσαιμί σε ἀπαρῶν ἐνταῦθα. Luc. μὴ παρακρούσωμαί σε, num ego te circumuenio & fefellit? Sic apud Arist. & Dem. ¶ Item passiuē decipior. Dem. μὴ παρακρουσθῆτε. videte ne decipiamini. Sic & apud Theodoric. hist. Eccl. l. 4.

Παράκρουσις, repulsio. Aristot. probl. segm. 3. quæst. 13. Item fraus, impostura apud Suid. Item error. Arist. pol. l. cap. 3. Item mentis concussus atque emotio, deliriumapud Gal.

Παρακρουστικός, mentem concutiendi & emouendi vim habens in demotionem impellens. Gal. ad Glauc.

Παράκρουστος, stultus, mente captus.

Περικρύω, circumpello, pulso, pello, percutio. Item decipio. apud Plat. l. 10. de rep. περικρουσθεῖσα, exp. etiam excutior.

Προσκρύω, pulsando affigo. Hesyc. Item impingo, allido. Item offendo, incurro. Dem. pro cor. τὸ μὴ προσκρούσαι μὴ πολλοῖς ὡς ἐμοὶ βουλεύσασθαι ἡμῖν συμφέρειν, in inceptis offendere. Sic Demetr. de Thuc. χρὴ μὴ λίαν τι προσκρούοντα ἐκείνοις, ὅπερ τοῖς πρὸ αὐτοῦ πεπόνθασι. Item offendo, i. in offensionem seu odium alicuius incurro, infensum mihi reddo. Plut. in Themist. προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Idem in Theseo. προσκρούω τοῖς πολίταις. Demosth. pro cor. εἴ τις ἐλυπήσειέ τῶν ἢ προσέκρουσέ τινι. Dicitur & de iis qui studio aliquem lacessunt, & ad iram prouocant: apud eundem Plutar. Item passiuē offendor, irascor, stomachus mihi moueatur. Arist. polit. 2. τῷ διαπαίζειν τοῖς μάλιστα προσκρουόμεθα μάλιστα προσχρώμεθα φρῖκ τοῖς διακόνοις τοῖς ἐγκυκλίοις. Item infensus sum, odi. Plutar. ὃν τούτῳ προσέκρουσεν ἀκμὴ ὁ Καισάρων. i. item incurro, i. cum impetu inuado.

Πρόσκρουμα, siue προσκρουμα, id ipsum quo aliquis offenditur, offendiculum. Item offensio.

Προσκρουσις, impactio, offensio. Plut. in polit. præc. & in Per.

Συγκρουω collido. Item collidor vt apud Polyb. l. 1. καὶ τὰς ταρσὸς ἐθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρουόμεναι, mutuo sibi illisæ. item collido & complodo manus. Aristoph. Item collido i. commiscro. Dem. pro cor. πάντας συνέκρουε καὶ φορὰ ἑκατέρας ἐταράττετο. Herod. συνέκρουον τὴν αὐτῶν ἑκατέρωθεν εἰς κόλπους. Sic & apud Aristot. & Isocr. Item congrego. Hesyc. & Suid.

Σύγκρουμα, exp. debitum, furnus. Hesych.

Σύγκρουσις, collisio. Demetr. de eloquut. Συγκρούσεις dicuntur etiam mutuæ offensiones seu odia & inimicitiæ. apud Plut. in Numa. Item συγκρουσις, fraus, impostura. Suid.

Συγκρουστικός, ή, ὁ, q. d. concussorius. vt συγκρουστικὸν γέλως.

Τυπτέω, obtundo, interpello. Porphyr. in Hom. μὴ βαρυβόητε ὦ ἄνθρωπε ὑπερφιάλοντες δέξῃ τι σκωπτὸν ἀλλὰ μόλις. Item eiicio. apud Aristoph. τὸ δ' ἐκ τυπτόμενον ἐν. Item significo. apud Aristop. in Plut. Item cithara responso. in Epigr.

Composita sine præpositione.

Κεφαλεγκύστος, ή, ὁ, caput pulsans. ita dicitur phalangium quoddam quod si in aliquem irruat, caput eius petit.

Ποδοκρουσία, plausus pedum, seu complosus. Suidio.

Κρύδδιον, vide in Κρύστη.

ΚΡΥΟΣ. ου, τὸ, frigus, algor, rigor. Hesiod. in Erg. ἐνὶ κρυόεντι ἄνεμος ἔβαλε Θρῄκιος. Luc. in Lexiph. εἶδα δ' ὡς ἐν κρυεροῖς ῥοῦ γίνεται τὰ καυματία. Quidam etiam pro gelu poni putant vnde dicatur Κρυσταλλος. * Etym. deriuat. παρὰ τὸ κρύος τὸ ὑπὸ ὄντων τοῦ γινομένου ἐν τῷ κρύει vel à Κρατέω.

Κρυερός, ή, ὁν, frigidus, algidus. Herodian. l. 1. Item horrendus, horribilis, horrorem incutiens, dirus, item tristificus. vt Od. ε. εἰ δὲ ἐρῶς ὁ κύκλος κρυεροῦ γόοιο. Sic apud Hesiod. κρυερὸν αἶδα, horribilis seu tristifici inferni.

Κρυώδης, gelidus, horridus.

Κρυόεις, ὀντος, ὁ, poetis idem quod Κρυερός. Od. Dicitur & ἀκρυόεις pro Κρυόεις. vt Il. Ξ. Κύκνοι ἀκρυόεντα.

Κρυοδδής, idem quod Κρυόεις. Hesych.

Κρυμός, οῦ, ὁ, idem quod Κρυος. frigus, algor. apud Philostr. & Alc.

Κρυμώδης, ης, ες, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algidus, gelidus. Diony. de situ orb. Κρυμώδης, πυρετός, species febris continuæ & ardentis, de qua Act. l. 2. c. 8.

Κρυμαλία, idem apud Eust. de Zonis.

Κρυσαίνω, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, in glaciem coit. apud Nic. Alexip. Ἡ μὲν πολυκάμπτοις γύροις κρυσαίνοιο εἴαρ.

Κρύσταλλος & Κρύος, quomodo hoc pertineant, vide suis locis.

ΚΡΥΠΤΩ. Ρ. ψω. Ρ. υψα, abscōdo, abdo, occulo. Item tego. Hesiod. in Erg. ἐκ μὲν γὰρ ἔπεφνε Ζεὺς Κρονίδης κεκρυμμένε. Idē in Theog. Εἴτε δέ μοι κεκρυμμένα λέγω. Thucyd. l. 2. ἐπεὶ δὲ κεκρυμμένοι ἦσαν. Plut. in Cam. τίνες δύο καὶ κεκρυμμένα. apud Aristot. Κρυπτὰν συλλογιζόμενος, is qui ita argumētatur vt fallit & lateat eum qui cum differit, quo tandem sit euasurus. Item celo, vt apud Ly. ὁ Διογείτων τοῦ μὲν συγκατέρα κεκρυμμένα τῶν δικαίων ἐν ἀδικίᾳ. Sic Herodia. l. 2. Κρυμμένα τὸ χρυσίον ἐν ἀκλήρῳ. Sic Syn. ep. 55. ἐν μέσῃ γὰρ κεκρυμμένον ὁπὸ τῆς αὐτῆς θρόνου. Sic.

Κρύπτομαι, abscōdor, occultor, tegor, vnde κεκρυμμένα, apud Hesiod. in Erg. Item celor, vt apud Dem. εἰ δὲ κρυπτόμενα τὰ πράγματα. Exponitur etiam taceor, à schol. Thuc.

Κεκρυμμένως, occultē, latenter, clam.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, abscōsio. In arte disserendi Κρύψις vocatur μέθοδος δι' ἣς εἴτε τι λανθάνειν ἐν συλλογισμῷ τὸ πρακτέον, Alex. Aphr. in Top. l. 8.

Κρυπτός, ή, ὁν, abditus, occultus, clandestinus. Herodia. l. 5. & 7.

Τὸ κρυπτόν, apud Dialecticos dicitur omne quod auocat respondentem ab animaduersione & cautione in respondendo. Alex. Aphr. Κρυπτὰ q. d. testudo subterranea, & q. d. abdita. Exponitur etiam locus abditus & concameratus.

Κρυπτόδης, apud poetas idem quod Κρυπτός, abditus, occultus, clandestinus. Il. α. & ζ.

Κρυπτικός, ή, ὁν, (q. d. occultatiuus, seu occultatorius) occultandi seu celandi aut fallendi peritus. Et οἱ γνωστικοὶ qui arte illa seu prudentia in disputando vti scituri quæ Κρυπτική dicitur, id est, qui eum cum quo disputant capiant. notat & ἐπαγωγὴ interpretē. Sic τὸ κρυπτικόν, cui quædam vis fallendi inest & specialiter quo,

quo disputator occultè argumentans concessionem cuiusuis rei adversario suo extorquere potest. Alex. Aphr.

Κρυπτικῶς, q.d. occultatinè, seu occultatoriè, i. cum quodam ad occultandum & fallendum artificio, captiosè. Aristot.

Κρυπτίνω, occulto, tego. Eurip. in Bacch. κρυπτίνουσι δ' πτερωτὰς δερόν χρόνῳ πόδα.

Κρυπτόω & κρυπτόομαι occultè, clàm. Od. λ. & Il. σ.

Κρυφᾷ, occultè, clàm, clanculum. Plut. ad Colot. & in quæst. Rom. Pro eodem dicitur & κρυφῇ, in ep. ad Ephes. c. 5. Et κρυφηδὸν, Od. ξ. item κρυφαδὸν, apud Hesych.

Κρυφαῖος & Κρυφῖος, occultus, abditus, clandestinus, latens: Soph. in Aiace. Musæus in Ero & Leand. Herodian. l. 8.

Κεκρυφαλος, ὁ, reticulum quo mulieres crines suos compescunt. Il. χ. Λ'μπυκα κεκρυφαλόν τε, &c. Et in Epigr. Κεκρυφαλοι σφίγγουσι τελεῦ τρίχας. ibidem Πορφυρεον χρυσεῳ ῥυθμῷ κεκρυφαλον. Sic dicitur etiam plagæ seu retis cauitas. Xen. in Cynegetic. ἐσαίρων εἰς μέσον τὸ κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, seu (secundùm alios) sinus ventri propè stomachi commissuram annexus. Aristot. hist. an. l. 2. c. vlt. & de partib. an. lib. 3. c. 13.

Κεκρυφαλος, τὸ, reticulum. Poll. l. 7.

Composita.

Ἀποκρύπτω, abscondo, occulto. Od. ρ. Γαστέρα δ' οὔπως δύνον δόμον κρύψαι μεμαυῖαν ἀλεμβρότου. Sic νῆσον ἀποκρυπτειν, apud Hocr. ad Demosth. item cōtego, operio. Aristid. de Xerxe. ἐπὶ γὰρ ἵππου τε καὶ τριήρους πολὺ Ἀτλαντικὸν ἀποκρύψειν. Et ἀποκρύπτειν τὸν γαῖαν, dicuntur nauigantes quum ita in altum auferuntur vt terram videre desinant, Synes. in epist. ad Euopt. Et ἀποκρύπτειν ἀνθρώπους, dicimur à quibus longius profecti eos videre amplius non possumus. Luc. item celo: Hocr. in Panath. οὐδὲ ἀποκρύψαιμι τὰ θείς, item obtego. Plato in apol. Socr. αὐτοῦ δὲ τοῦτο ἡ πλημμέλεια ἐκείνου τοῦ σοφοῦ ἀπέκρυπτεν. Et splendore seu lumine antecello. Greg. de Theol. φλέων τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι. ἢ τινος ἐκείνου ἑτέρας. item generaliter, dignitate & præstantia supero, qua fit vt aliud deleatur. Basil. hom. 9. εἰ δὲ προγονικὴ τὰ ἀλόγων ζώων τῶν ἀεὶ τὰ αἷμα μεταβολὴν ποιεῖν οὐχὶ σιωπῶν λογισμὸν ἀποκρύπτουσιν; Exponit & simpliciter, vinco. apud Aristid. ἀπόκρυψε τοῖς ἔρεσι τὰς ἀπέλας.

Ἀποκρύπτομαι, idem quod ἀποκρύπτω, abscondo: vt Isæus. εἰ πόλεμος εἴη, χρήματων μηδὲν δεῖ ἀποκρύπτεσθαι τῆς οὐσίας. Sic Dem. καὶ ἀποκρυπτόμενος τὴν οὐσίαν. item celo: plerunque cum genitivo accusat. vt οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε. Plut. in Rom. Sic & apud Plat. in apol. interdum cum præpos. πρὸς: vt Isocr. in Bust. πρὸς τοὺς ἄλλους οὐκ οἶδα τί μέλλεις ἀποκρύψασθαι; Sic quoque apud Plut. in Numa. Et cum εἰς, apud Ly.

Ἀπόκρυψις, ἡ, abscondo, occultatio.

Ἀπόκρυφος, latebra, latibulum. Dion. Areop. (Suid.

Ἀπόκρυφος, occultus, abscōditus: vt ἀπόκρυφα βιβλία, apud Euseb.

Ἐγκρύπτω, q.d. intus occulto, seu abscondo in: idem quod ἀποκρύπτω. item intego, seu tego. vt Od. ε. Ὡς δ' ὅτε τις δ' ἀλέα κατὰ δῆθ' ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Sic & Matth. 13.

Ἐγκρυμμα, τὸ, idem quod λόχος seu ἐνέδρα, i. milites qui aliquo in loco occultantur ad circumueniendos hostes incautos. Eustath.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, (q. d. occultatiuus panis) panis subcineritius. Luc. & Athen. l. 3. Exponitur etiam tortula. Num. c. 11.

Ἐγκρυφίζω, idem quod ἐγκρύπτω. Aristoph. in Equit.

Ἐπικρύπτω idem quod κρύπτω, abscondo, &c. Herodian. lib. 1. τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες τὸ ἰδιωτικὸν σχῆμα. item celo, dissimulo, obscurè fero: vnde Plut. εἰδὼς τὰς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα. Spartiatas celare contendentes suas clades. Sic & apud eundem in Pericle. & Paus. in Bœot.

Ἐπίκρυψις, ἡ occultatio, item ænigmaticus sermo: apud Greg. & Synes.

Ἐπικρυπτικὸς, q.d. occultatiuus: vnde ἐπικρυπτικὰ ὀνόματα, occultationis significationem habentia, apud gramm.

Ἐπίκρυφος, occultus.

Συνεπικρύπτω, (*decomp.*) simul occulto.

Εὔκρυφος facilis occultatu: seu bene latens.

Καταικρύπτω, occulto, dissimulo, &c. Od. δ. Ἄλλῳ δὲ κατὰ φωτὶ καταικρύψαντο νόστον. Xen. Pæd. 3. εἰς τε τὴν γῆν ἀφανῆ τὰ σώματα ὅθεν ἔκαστος τὴν ἀρετὴν καταικρύπτειν. Et cum præpos. ἐπὶ apud Aristot. de mundo. Pro eo per syncopen dicitur κακκρύπτω, apud Hesiod. in Erg.

Κατάκρυψις occultatio, dissimulatio.

Πανκρυφος, omnino occultus.

Συγκρύπτω, itidem occulto, celo. σύγκρυψις, occultatio.

Ὑποκρύπτω, vel ὑποκρύπτομαι, q.d. subocculto. Exponitur etiam occultè condo, clanculum repono. item dissimulo, celo. Xen. mob. l. 10. Exponitur etiam taceo, reticeo, seu subticeo, apud Æschin. contra Timach.

Ὑπόκρυψις, q.d. subocultatio.

Ὑπόκρυφα, latenter, clam. Pind.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, glacies, gelu (* dictus vt quidam tradunt, ἀπὸ τοῦ κρύος & συλλέγομαι, pro συγκλέγομαι, vt sit ὁ ὑπὸ τῆς κρύους συγκαλλόμενος ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciem concrescit.) Od. ξ. -αὐτὰρ ὑπερθε χιὼν ἐφέετο, τῆς δ' ἐπὶ πάχος, Καὶ κρύος, ἐπὶ δὲ τε κρυστάλλῳ. Iliad. χ. Ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. Thuc. l. 3 Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπέπαγη. Sic & apud Plin. & Luc. Item crystallus lapis. Dion. de situ orb. τεμνόμενος κρυστάλλῳ καθαρὸν λίθον. Ibid. Φύεται δὲ κρυστάλλου ἐν ἠπείροις τῆσδε. Inuenitur & fœm. gen. in Epigr. & vnico λ scriptum.

Κρυσταλλώδης, ες, ὁ, ἡ, crystalli specie præ se ferens. Item glacialis.

Κρυσταλλίζω, in crystallum verto seu glaciem complacio, gelu concretum reddo: vnde κρυσταλλωθεῖσα, gelu concreta, apud Phil. (c. 11.

Κρυσταλλινος, η, ὁ, crystallinus, crystalli puritatem & pellucidetatem habens.

Κρυσταλλίζω, crystalli pellucidratè seu splendorem imitor. Apoc.

Ἀκρυσταλλος, η, ὁ, ἡ, (*comp.*) glacie carens, non glaciatus.

Κρύφα. Κρύψις. vide in Κρυπτω

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, η, ὁ, Hesychio & Suidæ villus puerorum, circiuni puerorum intortique crines. Hesychio est etiā nodus capillorum à fronte in vertice reductorum. Thucyd. l. 1. χρυσοῖς τεττίγων τὸ ἱερὸν κρωβύλον ἀναδούμενοι τῇ τῶν κεφαλῶν τριχῶν. Et Xen. εἶχον οἱ κρανεῖται κρωβύλον ἐν τῇ κεφαλῇ τῷ μέσῳ ἐγγὺς τοῦ τραχήλου. Scribitur & paroxytonos κρωβύλος, apud Suid. schol. Aristoph. & Eust.

Κρωβυλώδης, similis τῷ κρωβύλῳ. Luc. in Lexiph. πλοκὴ τῶν ἐξ ὀπίσω κρωβυλώδη τοῦ φαλακροῦ.

ΚΡΩΣΩ, crocito (* ἀπὸ κρόκου, vt κλώθω, ἀπὸ κλάθου) propriè dicitur de coruis, teste Poll. Tribuitur etiam corniculis: vt apud Hes. in Erg. Μὴ σὺ ἐφεζόμενος κρώζῃς λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiam impropriè de auibus malè canentibus & ferè crocitantibus: vt apud Luc. κρώζουσιν οἱ κίρκοι πάνυ δεινὸν ἀδόντες. item metaph. sicut & Lat. cornicor & garrio. Aristoph. in Pluto. Σὺ μὲν οὖν ὁ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τε κεκλοφότος. Sic apud Suid. Τῷ μὴν δὲ χαίρε σαυτῇ κρώζεις.

Κρωγμὸς, ὁ, crocitatio: vox corui crocitantis, vel cornicis coruicantis: apud schol. Theocr.

ΚΡΩΜΑΞ, aceruus lapidum. Hesych. Scribitur & κλωμαξ, per λ. apud Eust.

Κρωμακόεις, vel κλωμακόεις, præceps, abruptus, præruptus. Ilia. β. Γ'δωμίῳ κλωμακόεσσαν.

Κρωμακώδεις τόποι, appellata fuerunt loca petrosa & scansu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust.

ΚΡΩΠΙΟΝ, ου, τὸ, falx: apud Pherecydem comicum, testem Poll. Scribitur & κρώβιον, apud Hesych.

ΚΡΩΣΣΟΣ, ου, ὁ, hydria, vrceus, vas aquarium seu balneatorium, Theocr. id. 13 Ἢ τοι ὁ κώρος ἐπεύχετο πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπὶ ὑδρῳ. Inter vasa balneatoria legitur apud Plut. in Alex. *Eust. annotat denominatum ἀπὸ τοῦ κρῶ quod per syncopen ex κεκρᾶ factum significat τὸ ψυχρόν καὶ ὑδατῶδες.

ΚΤΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, acquiro, cōparo. Dem. Olynth. 2. πολὺ δὲ μᾶλλον ἐχθροὺς φυλάττεσθαι, ἢ κτᾶσθαι πάντας πίφυκεν. Sic κτᾶσθαι ἵππους, apud Xē. Et τιμῶν ἀντὶ τῆς ἀγορᾶς δεῖσθαι κτώμενος, apud Plat. & Νίκειαν τιθέσθαι, beneuolentiā cōparare: apud Hocr. ad Philip. & κτᾶσθαι ἐχθρὸν, apud Thu. suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφορὰν, apud Plat. accersere sibi calamitatem.

Præterit. κέκτημαι, acquisiui comparaui, vel habeo seu possideo: Xen. Pæd. 8. λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτηνται καὶ χρῶνται οἱ παῖδες. Hinc κεκτημένος, possessor, dominus: κεκτημένη, domina. Interdum simpliciter habeo: vt apud Lysiam, τίνων δὲ κέκτημαι χρήματα δ' ἰωκεῦμαι ὠφελεῖν. Pro κέκτημαι dicitur etiam ἕκτημαι apud Hom. & Herodot.

Aor. 1. ἐκτήθην passiuè aliquando vsurpatur: vt ἃ ἐκτήθη, apud Thuc. quæ comparata sunt, quæ parta sunt.

Κτῆμα, ατος, τὸ, quod aliquis acquisiuit, quod aliquis acquisitum possidet, possessio: sic dicitur virtus esse κτῆμα ἀνάφαιρετον.

Κτήματα, τὰ, bona, facultates, opes, quæcunque quis possidet: vt Il. χ. & Od. ξ. & alibi passim. ¶ Itē κτῆμα, prædium. Herodian. εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκειν.

Κτηματικὸς, ὁ, qui multa possidet, diues, opulentus. Plut. in Solone. Κτηματίας, idem. apud Lyc. teste Suid.

Κτημάτιον, [diminut.] q.d. possessiuncula: apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipse possidēdi actus: aut etiam acquisitio. Thuc. τοῦ κτᾶσθαι χρημάτων πονοῦμεν. Itē res quæ possidētur, seu facultates: vt Od. ξ. ἢ κτῆσιν ὄπασσον. Sic apud Arist. Polit. 2. ἰσάζειν & ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν.

Κτήσιος, quæstor, fortunator: vt Ἑρμῆς κτήσιος ἀνὴρ apud Isæū. Et κτήσιος Mercurius, quæstorius, quòd lucrifactis propitius putaretur.

Κτησίδιον, q.d. possessiuncula. κτηδίδιον. idem. Epict. Enchir. c. 24.

Κτητὸς, ὄν, ὁ, q.d. acquisibilis, i. qui acquiri potest, qui comparari potest. Hocr. ὁ ἐξ ἡμῶν χρήματα κτητά. Itē acquisitus, vel quæsitus

situs, Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus & emptitius: vt Hesiod. in Erg. γαιοῦχα κλυτὰ appellat, quã alij ἀργυρόκτητα.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus. Luc. & Act. 4.

Κτητικός, acquirendi peritus, seu comparandi. Isocr. in Panath. Et Κτητικὴ τέχνη, vel Κτητική, sub. τέχνη, acquirendi ars, seu disciplina, ars quæstuaria. Aristot.

Κτητικά, nomina possessiua.

Κτίανον, ου, τὸ apud poëtas, idem quod Κτῆμα.

Κτίαρ, idem, vnde Dat. Κτεάτιαρι pro Κτίαρι, apud Hom. vt Od. ξ. Τὶς γὰρ σε φρίατο κλεάτιαρι εἰδότι. Sic Il. ι. & Od. ο.

Κτεατίζω, acquiro, aut possideo: Od. α. πολλὰ κλεαΐσας, cui amplæ facultates fuerint, qui multa bona possederit.

Κτεαλίζομαι, idem: vt apud Theocr. idyll. 17. Τὸ δ' κτεαλίζεται αὐτὸς, alia acquirit ipse.

Κτέρεα, Κτεῶν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακτάομαι, recupero, recipio, reparo: vt ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν Arist. ¶ Item refocillo, recreo. Galen. therap. 10. τὴν τε δι' ὀσφρήσεων τῷ σώματι ἀνακτώμενος: καὶ τὴν αὐγὴν ὀπτανόμενον. Sic & apud eundem ad Glauc. ¶ Item demereor, mihi concilio, amicum mihi facio. Xen. Pæd. 3. ὅστις πολλοὺς ἀνεκτήσατο τῷ Ἀγησιλάῳ. Sic & apud eundem l. 2. & 7.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, recuperatio. Item refocillatio, recreatio. Item conciliatio gratiæ.

Ἀνακτητικός, ή, ὸν, recuperatorius, vim habens recuperandi seu reparandi. Item recreatorius, refocillatorius Diosc.

Decomp. Ἐπανακτᾶσθαι, recuperare, reparare.

Ἀπακτάομαι, q. d. possessionem animo rei alicuius: alieno, à domino meo amitto emancipo. Democr. πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς ἀρετῇ, κτηθεὶς δὲ βαλανίζει τοὺς φρονίμους, δοκιμασθεὶς δὲ τοὺς λύπους. Chrys. κατὰ δοκιμασθὲν τὸ πλουσίου πῶς γὰρ ὁ τοῦ αὐτοῦ δοκιμαζόμενος καὶ δεδοκιμασμένος.

Ἐγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo.

Ἔγκτημα & ἔγκτησις, exp. possessio acquisitio.

Ἔγκτητος acquisitus, comparatus, possessus. Leuit. cap. 22.

Ἐπικτάομαι, insuper acquiro, vltrà acquiro seu comparo. Plato.

Ἐπίκτησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones.

Ἐπίκτητος, insuper acquisitus. Plato de leg. Item alcititius, aduentitius Philostr. in ep. & Alex. τὰ ἐπίκτητα, res externæ bona non πατρῴα, apud Plat. de leg. 11.

Προσεπικτᾶσθαι (*decomp.*) insuper acquirere. Aristot. rhet. 1.

Κατακτάομαι, idem quod Κτάομαι, acquiro: vt Κράτος καταχθὲν κτήσαιτο. Soph. Et apud eundem οἱ μὴ νῦν κατακτήσῃ τινά.

Κατάκτησις, acquisitio Polyb.

Παρακτάομαι, insuper acquiro & ascisco. Item propè possideo. Theophyl. instit. l. 2.

Προσκτάομαι, idem quod ἐπικτάομαι. Isocr. in Euag. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Sic & apud Herodian. l. 3.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro, socius sum in acquirendo. Aristot. polit. 5.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præterito formata.

Ἄκτημων, ονος, ὁ & ἡ, qui nihil possidet, pauper, inops. Plut. in Sol.

Ἀκτημοσύνη, ἡ, inopia.

Ἀκτησία, ἡ, possessionis seu possessionum penuria, inopia, idem cum ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, qui acquiri non potest, vel qui acquisitus non est, seu non possessus.

Ἀξύκτητος, dignus qui quæratur & possideatur, digno pretio quæsitus vel quærendus iusto pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccles. hist.

Δορύκτητος, hasta partus, quem hasta acquisitum quis possidet. apud Plut. de fort. Alex. 1. & Apoll. Pro quo δυσκέλευστος, apud Eurip. in Hecuba, & δυσκέλευτος.

Δύσκλυτος, ægrè parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτήμων, bene instructus possessionibus, diues.

Τἀλκτόλυρος, dicitur quod priuato iure princeps possidet.

Δυσκέλευτος, q. d. lyra acquisitus. in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa possidens, locuples, diues.

Πολυκτήμων, idem. Πολυκτημοσύνη, multorũ possessio, diuitiæ.

Φιλοκτήμων, possessionum cupidus, auidus multa possidendi, auarus. Eust.

Φιλοκτησία, possessionum cupiditas auaritia.

composita ex Κτίαρ.

Ἀκτίαρος, pauper, inops, nulla habens Κτίαρα. Hesych.

Βαθυκτίαρος, profundas possidens opes, i. magnas, ideóque prædiues in Epigr.

Εὐκτίαρος, dives, in Epigr.

Ἐγκτίαρος, idem apud Rhian.

Φιλοκτίαρος, idem quod φιλοκτήμων. Il. α.

ΚΤΕΙΝΩ (F. Κτείνω. F. ἔκτεκα. Aor. ἔκτανον, & per apocopen apud poëtas ἔκτα, idem in prima persona sing. tum in tertia plur. vnde ἔκτα pro ἔκτανε) interficio, occido. Il. ν. Ἀνδράς μοὶ κτείνεν, φίλε γ' ἔτι πύρ ἀμενηνόν. Plut. de capienda vtil. ex inimicis ὥσπερ γὰρ ὁ τῶν θηρίων Προμηθὴς κτείνει δρεπανηφόρος.

Κτείνεται, interficiotur: vt Il. ε. κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς.

Κτῆμι (quod non est in vsu) format. fut. Κτήσω, ἔκτηκα, pass. κέκτημαι, ἐκτήθην, vnde part. Κεκτήμενος, vt Il. ε. τὸν μὲν ἀλεύαμεν, τὸν δ' ἔχομεν κεκτήμενον παρ' ὀχεσφιν.

Κεκτητής, ὁ, & Doricè Κεκτᾶς, interfector, occisor. Theoc. in ara.

Κτέρεα, κλεῶν quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκτείνω idem quod Κτείνω, interficio, occido. Il. κ. Αἶψ' ἀποκτείνουσι Ἀχαιοὶ κυδάλιμοι. Dicitur etiam ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, veneno interficere, vel de medio tollere, Athen. l. 13. Dicuntur etiam iudices ἀποκτείνειν, i. morte mulctare, vel capite damnare, vt apud Plat. in Apologia. οὐδὲ τοῦτο γε οὐκ ἐκεῖ ἀποκτιννῦσι. Cic. interp. nec ob eã rem capite damnare. P. ut perf. ἀπέκτακα, vnde particip. ἀπεκτακώς, apud Aristot. l. τὸ ἀπέκτακα, (inserto γ.) vnde ἀπεκτάγκαμεν. Regum l. 2. c. 4. Præt. medium ἀπέκτονα, occidi, apud Plut. in Agesilao.

Ἀποκτείνομαι, interficior, interimor. vnde ἀπεκτάνθην & ἀπεκτόνθην, in aor. 2. & particip. præt. ἀπεκτόμενος (per duplex μ) interfectus, ex Basil.

Ἀποκτίννω, interficio vt ἀποκτίννω κτείνω: apud Græcos biblicorum interpretes. ἀποκτίνυμι [cum ιν] pro eodem, apud Basilium.

Ἀποκτιννύω etiam reperitur, vnde apud Xeno. Hellen. 4. ἐν ἀποκτιννύειν ἐν ὀρτῇ. Helleno. 5. ἐλυμαίνετο τε καὶ ἀνδράς ἀποκτιννύειν. Dicitur etiam ἀποκτίννυμι, vnde ἀποκτιννύω, apud Plat. de rep. l. b. 2.

Ἀπεκτόνω, ῶ. F. ὤσω. idẽ. Plato in Apolog. ὡς Σωκράτης ἀπεκτόνκα τὸν ἀνδρα σοφόν. Et part. ἀπεκτονώς, apud Plut. in Tim.

Decomp. Ἀντιαποκτείνω, vicissim occido, contrà interficio. Eurip. in Oreste.

Καταπτείνω, idem quod Κτείνω: vnde κατέκτανε, interfecit: apud Xen. Iliad. δ. Ὡς μοῦνος ὡς ὅτε δ' ἦον Ἐρυθαλίωνα κατέκτα. Il. β. Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα. Dicunt etiam Κάκτανε pro Κατέκτανε. vt apud Hesiod. in alp. Κακτάμεν μεμαώς pro Καταπτεῖναι, occidere.

Συγκαταπτείνω, (*decomp.*) vnà cum alio interficio: vnde aor. 2. συγκατέκτανον apud Eurip. in Oreste. Et συγκατακτείνω, apud Soph. in Aiace, à συγκαθαιρῶ.

Περικτείνω, circum occido. Il. δ. πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum.

Composita sine præpositione: ac primùm ex secunda persona præteriti passiui.

Ἀνδροκτασία, ἡ, idem quod ἀνδροφονία. Hom. Il. ι. κ. λ.

Βοοκτασία, boum cædes, seu mactatio.

Συοκτασία, suis mactatio, seu suis cædes, in Epigr.

Composita ex præt. med. vocis.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ & ἡ, fratricida. Herodot. l. 1.

Ἀδελφοκτονία, ἡ, fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, fratrem occido.

Ἀλληλοκτονεῖν, mutuò se interficere, mutuis vulneribus perire. Hippocr. in epist. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόνος, homicida. Plut. ἀνδροκτονία, homicidium.

Ἀνθρωποκτόνος, homicida. Eurip. ἀνθρωποκτονέω, ῶ, hominem vel homines interficio, homines iugulo. Greg. Naz.

Αὐτοκτόνος, qui seipsum interficit, qui sibi manus affert. Eurip.

Βρεφοκτονία, infanticidium.

Βροτοκτόνος, mortalium interfector.

Ἐλαφοκτόνος, cervos occidens. Dianæ epith. apud Eurip. in Iphig. Taur.

Θηλυκτόνος, à muliere interfectus. Æschyl.

Ἱππολοιμοκτόνος, qui vermiculos vitiũ oculos infestãtes occidit. Eust.

Κυριοκτόνος, domini interfector: apud Theodorit. in hist. Eccl.

Κυριοκτονία, domini cædes, ibidem.

Κυνοκτόνος, q. d. canum necatorium: ita dictum aconitum, quòd canes ipsum edentes necet. Nic. in Alexiph.

Λῃστοκτόνος, prædonum interfector. Epig. l. 2.

Λιμοκτόνος, fame enecans, famem mortiferam afferens.

Λιμοκτονία, ἡ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud Plat. pro summa inedia & exitiali à medico imperata. Apud Aphr. prob. lib. 1. exp. summa fames seu esuritio.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, fame conficio. Gal.

Decomp. Προλιμοκτονέω, ῶ, primus fame neco. Aristot. libr. 2. histor. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector, sed peculiariter est Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi, vnde λυκοκτόνος ἄναξ, id est Apolline. Soph. Λυκοκτόνον dictum etiam fuit aconitum, quòd lupos qui ipsum fortè deuorãsset, interficiat.

Λυκοκτονία, ῶ. lupum seu lupos interficio: de qua re lata lex erat, vt docet schol. Aristoph. in aues. inde ãque Eust.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreste.

Μητροκτονία, ῶ, matrem occido. Aristot. Eth. 3. c. 1.

Μητροκτονία, matris cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aconitũ, quoniam procul & è longinquo odore mures necat. Nic. in Ther. & in Alexiph.

Νηπιοκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sapient. 12.

Ξενοκτόνος, hospitum occisor seu interfector. Æsch. in Cresiph.
Ξενοκτονία, hospitum occisio. Plut.
Ξενοκτονέω, ῶ, hospites occido. Eurip. in Hecuba.
Ξιφοκτόνος, qui ense interficit. Soph. in Aiace. Ξιφόκτονος, (pro-paroxyt.) qui gladio peremptus est, gladio necatus.
Ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, ense neco. Suid.
Παιδοκτόνος, q. d. puericida, puerorũ interfector seu interfectrix: vel liberorum interfector, qualis dicitur fuisse Medea.
Παιδοκτονία, q. d. puericidium, puerorũ seu liberorum cædes.
Παρθενοκτόνος, virginis aut virginum occisor.
Παρθενοκτονία, virginis aut virginũ occisio. item immolatio.
Πατροκτόνος, patricida, patris interfector, vel interfectrix. Plut. in apophth.
Πατροκτόνος, (passiuè) à patre interfectus.
Πατροκτονία, parricidium.
Πολυκτόνος, qui multos interficit. Eurip. in Heraclid.
Συοκτονία, suis cædes. Diony. de situ orb.
Ταυροκτόνος, à tauro occisus. Ταυροκτόνος, tauri interfector.
Ταυροκτονέω, tauros occido. Aeschil.
Τεκνοκτόνος, liberorum infector, seu interfectrix: vt Medea.
Τεκνοκτονία, liberorum cædes seu occisio, parricidium.
Τιτανοκτόνος. Titanum interfector. Hom. in batrachom.
Τυραννοκτόνος, tyrannicida, tyranni occisor seu interfector. Phalar. in epist.
Τυραννοκτονέω, ῶ, tyrannũ occido seu interficio. apud Hom.
Τυραννοκτονία, tyrannorum seu tyranni occisio aut cædes, tyrannicidium. Plut.
Φονοκτόνος, qui cæde interficit, seu per cædem. Φονοκτονία, cædes.
Φονοκτονέω, ῶ, cedem perpetro, interficio. Num. 25.

ΚΤΕΙΣ. κτενός, ὁ pecten; (quasi ἐκτενές, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς ἐκτενεῖς ἁρμονίας τρίχας.) In Epigr. κ̃ κτένα κοσμοπόλιον. Et Call. ἀνὴρ εἶσον ὀδὰ κτενὸς ἔπιον ἔθρον. ¶ Item κτενες dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine τομέες, δίκωφορες & γλαφυροὶ dicti. ¶ Κτενες dicuntur etiam pubes; quod & pecte Iuuenalis. ¶ Sũt & κτενες θαλασσιοι, pectines marini, de quib. Aristot. hist. an. l. & c. 4. & Athen. l. 3. Plin. pecunculos vocat.
Κτενοειδής, ές, ὁ ἡ, pectini similis: apud Athen. l. 2.
Κτένιον, ου, τὸ pecunculus, parvus pecten: apud Suid. & Poll.
Κτενίζω, F. ίσω, pecto. Herodot. κτενίζομαι, pector, seu pecto me. Aristoph. Λύσωσι δ' ἡμᾶς κτενίσασθαι φόβος τ' ἄλσει: vnde ἐκτενισμένος, apud Archilochum.
Κτενισμός, pexus vel pectine percussus: apud Hesych.
Κτηδόνιον, ου, ἡ, Theophrastus κτηδόνας, in arboribus vocat venarum cursus, seu furcas quas venarum cursus faciunt quæ intus in arbore id sunt quod foris εἴλεα. Plin. lib. 16. c. 38. κτηδόνας vocat pectines. Sunt κτηδόνες etiam membranis & tunicis in corpore humano: fibræ & filamenta vocantur. Hippocr. de corde κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν φρενικὴν καρδίαν. Apud Eust. scribitur etiam εἰλεόνες per ι.

Composita.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ ἡ, impexus: apud Poll. ex Sophocle.
Διακτενισμός, pexus, apud Poll.
Ἐφεκτίνιον, locus infra pubem. Galen. in Lex. Hippocr.

-ΚΤΕΡΕΑ, τὰ, exequiæ, inferiæ, iusta. Od. β. Σῆμά τε καὶ χοῦτον ἐπὶ δὴ κτέρεα κτερείω. *Eust. loco citato κλέρια exp. κτεριζόντα, ἤτοι κτήματα ἐκκομιστικὰ vel τὰ κτενομένοις προσφερόμενα, deriuans à κτείνω, vel à κλέος.
Κτερείζω, exequias celebro, inferias fero, iusta facio, funero, parento. Apollon. κτερίζων ἱμάλιον, vide aliud exe impluni in κτέρεα.
Κτερεΐζω, idem quod κτερείζω, humo. Hesych. κτερεϊστὴς, inhumator: libitinarius. Vlpian. in pand. de institoria actione.

Composita.

Ἀκτερίστος, insepultus, cui parentatum non est, cui latæ non fuerunt inferiæ, item insepultus: in Epigr.
Ἀκτέριστος, idem. ἄτας. Hesych.
Ἀντικτερίζω, vicissim funero seu sepelio, seu contrà funero.
Συγκτερίζω, vnà parento vel iusta facio. Apoll. Arg. 1.

Κτηδόνι, vide in κτείς. Κτῆμα, &c. vide in Κέκτημαι.

-ΚΤΗΝΟΣ. ους, τὸ, iumentum, pecus. (*dictum ἀπὸ τῆς κλέους, quòd veterum præcipuè diuitiæ in pecorum possessione fuerint: vel à κλείνω, interficio, vt κλεῖνος dicatur proprie de illo quadrupedum genere quæ mactari & immolari solent.) Xen. pad. 8. ἔνεστι δ' ἐν τῇ ἠπείρῳ πάνυ πολλὰ κτήνη τοῖς κλεινοῖς. Herodot. l. 8. ὁ δὲ ἐκ τῆς κυλικοφόρου πάντα κτήνεα καὶ ἐκ μέρεος τῆς ἐξοικίας.
Κτηνώδης, ες, ὁ ἡ, q. d. iumentarius aut pecuarius, seu pecualis, i. ad iumentum pertinens aut pecudem, seu iumento similis vel pecudi, item belluinus, brutus, stolidus. apud Greg.
Κτηνωδία, ἡ, stoliditas pecuaria & bestialis.
Κτηνωδῶς, iumentorum more, pecudum more.
Κτηνόμαι, ῶμαι, vnde compos. Δυσκτηνῶμαι, in iumẽtorum seu pecudum naturam degenero, in pecuinam naturam degenero: apud Greg. in lib. de homine.

Κτῆσις, κτητὸς, &c. vide in Κέκτημαι.

ΚΤΙΖΩ. F. ίσω, condo, creo, fabricor sæpe in nouo Test. ¶ Item pro οἰκίζω, vt apud Herodot. κτίζω χώρον & κτίζω πόλιν, vrbibus conditis habitatam reddere, sed oppida & vrbes pagosque condere. In epist. Phalarid. κτίζω τὴν πόλιν autem instituere.
Κτίζομαι, condor, creor, ædificor, struor. Thuc. l. 1. τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, locus qui ædificabatur, vicus. Particip. præt. pass. ἐκτισμένος, pro quo dicunt poetæ κτίσσας, conditus, item habitatus, vnde apud Hom. ἀν' κτίσσαν πόλιν θρόον, quod & coniunctum scribitur ἀνάκτισσον.
Κτίσμα, τὸ, opus conditum seu creatum, seu opus structura, ædificium, Iacobi c. 1.
Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio. vt κτίσις & κόσμου. Rom. cap. 1. Accipitur & pro κτίσμα res condita, res creata seu creatura. ibidem, & Gal. 6. vlt.
Κτιστής, οῦ, ὁ, creator, conditor. κτίστωρ, ορος, ὁ. idem. apud Athen. l. 9. κτιστός, ῆ, ὁ, conditus, creatus. κτιστὸς, οῦ, ὁ. idem quod κτίσις, apud Eust. ex Herodoto.
Κτίτας, ου, ὁ, idem quod κτιστὸς, & ex eo factum exempto σ, & retracto accentu. Apud Eurip. in Oreste, ἐστοιβὸν Ἄργους κτίτας exp. habitatores, incolæ.

Composita: ac primùm ex κτίζω, cum præpos.

Ἀνακτίζω, reædifico, instauro, vel denuò creo, reformo. Greg.
Ἐγκτίζω, condo in seu intus, vt cùm aliquis regioni alicui dicitur, ἐγκτίσον πόλιν.
Ἐπικτίζω, superædifico, superstruo, vel insuper ædifico.
Μετακτίζω, aliter condo, seu formo.

Composita ex κτίς, sine præpositione.

Ἄκτιστος, ου, ὁ ἡ, creatus, non conditus. Dicitur & ἄκτιτος (pro) inædificatus, apud Hom.
Αὐτόκτιστος, per se conditus, sua sponte structus. Soph. Pro eodem dicitur & αὐτόκτιστος, apud Aeschyl.
Εὔκτιστος, bene structus, eleganter conditus. Il. β.
Θεόκτιστος, à Deo conditus, à Deo creatus.
Νεόκτιστος, recens conditus. Thuc. l. 3.
Φιλοκτίστης, ου, ὁ, qui libenter ædificat. Φιλόκτιστος, idem. Nonn.

Composita ex κτίζω, i. οἰκίζω.

Ἀγακτίμβρος, valde habitatus. Pind.
Ἀμφικτίονες, idem qui Homero ἀμφιβόλοι, i. οἱ ἀμφικαίοντες, qui circumeirẽ habitant, schol. Thuc.
Ὀρεκτίτης, in montibus habitans, monticola. vnde Pind. ἀνὴρ ὀρεκτίτας, quod exp. ὀρεσοίκας.
Περικτίονες, dicuntur idem qui ἀμφικτίονες, hoc est, οἱ ἀμφοικοῦντες, circumuicini. Hom.

-ΚΤΙΛΟΣ. ου, ὁ, aries, dux gregis. [*quasi κῖλος, à verbo κίω, quod est πορεύομαι, seu vt Homeri scholiastes vult, quasi κτίλος ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, quòd præeat & ducat cæteras pecudes.] Il. γ. Αὐτὰρ ὁ κῖλος ὡς ἀπὸ πολλοῦ τε καὶ ἀγροῦ. Il. γ. Ἀεὶ ἀφαυρὸ ἀόστε μὴ κτίλον ἐστὶν ἐμοὶ κῆρ. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure & mansueto animali. ¶ Ab Hesychio adiectiuè quoque exponitur ἡγεμὼν, ductor ὁρεσοῖκος, mansuetus, cicur. vt apud Pindarum in Pyth. ἱερὰ κῖλον Ἀφροδίτας pro σεμνὸν ἱερεῖον καὶ σεμνόθεον. Et apud Hesiodum, χρυσὸν δ' ἐν πόρτῃ κῖλον ἐμοῖσιν. Quinetiam Nicand. in Ther. ὡς κτίλα dixisse pro ἥμερα καὶ ἡδύθυμα, vel λαμπρὰ, vult scholiast.
Κτιλόω, ῶ, cicuro, mansuefacio, delinio, demulceo. Herodot. l. 4. χρὴ καὶ οἱ ἐπιτιθέναι τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. Inde partic. ἀπεκτιλωμένος, apud Pausaniam, qui cuipiam familiaris factus est.

Κτίννυμι, vide in κτείνω. Κτὶς, in Γῆλις. Κτυπέω, in Τυπέω.

ΚΥΑΘΟΣ. ου, ὁ, cyathus: genus vasis potorij. (*dictus à verbo χύειν, quod significat fundere, mutatione aspiratæ in tenuem.) Athen. lib. 4. μετά τε δ' ἔπιον ἀπὸ πλείονος ἀλλ' ἕξ δὲ κύαθοι. ¶ Item cyathus: liquoris & rei aridæ communis mensura apud Romanos ligulas siue cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem mensura capiens conchas duas, siue μύστρα quatuor, siue χόας quinque, siue sescuncium. Gal. lib. 2. τῶν χόας, c. 5.
Κυαθώδης, ες, ὁ ἡ, similis cyatho: apud Athen. l. 11.
Κυάθιον, ου, τὸ, parvus cyathus: apud Poll.
Κυάθειον etiam reperitur pro Κυάθῳ: apud Nic. in Ther.
Κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur chirurgici specilli pars altera concaua, parui cyathi in modũ, qua aliquid vel extrahi, vel infundi potest. Cel. & Scribon. Larg. vocant specillum aurisum.
Κυαθίς, ίδος, ἡ, Athen. lib. 11. dicit esse vas simile κυάθῳ apud Sophron.
Κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto. apud Athen. lib. 11. & apud Polyb. l. 8. Vide & Plut. in Marcello.

ΚΥΑΜΟΣ, ου, ὁ faba seu fabulum. Il. ν. Κύαμοι μελανόχροες ἠ ἐρέβινθοι. Plat. polit. 2. καὶ τεταγμένα τινὰ τῶν ἀναβιβαζομένων κυάμων τε καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων. Apud Eust. Κύαμος ἄγριος, faba sylvatica. Apud medicos sæpe pro mensura rei alicuius mensurabilis capaci, quæ & κυάθιον & κυάθιστον vocata fuit, qua liquores metiuntur, vt apud Aetium. ἓν δ' ὄστρακον κοχλιάριον οἴνου μελιπρατοῦ κυάμους δύο καὶ ὑπερβαλόντα τοῦ ἄνω θερμοῦ κυάθους β. Sic apud Galenum lib. ad Pamphil. ¶ Quoniam verò antiqui fabis sortiebantur, hinc fit vt sæpe pro ipso calculo accipiatur: vt apud Herodot. in Erato. ἐνθαῦτα ἐνθεῦτεν ἀπαριθμέοντες ὅσοι κυάμου λαχόν. Et βουλὴ ἐκ δόξης κυάμου, siue οἱ δόξαν τοῦ κυαμεύειν βουλεύοντες senatus qui fabis legebatur siue senatores qui faba in cadum missa sortitò creabantur. Thuc. lib. 8. Item pro sorte, i. eo ipso quod sorte obuenit: vt apud Soph. in Meleagro, quum dicit κυάμου πατρίου. ¶ Apud Hippocratem verò lib. 1. περὶ γονῆς κριθὴν καὶ κυάμου κατεπόν. Dioscorides intelligit vorkuámi. nonnulli verò τὴν Αἰγυπτίαν. ¶ Κύαμοι dicuntur etiam testiculi, quod sint εἰς τὸ κυεῖν δ' εἰσὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κυεῖν. Vide Gel. l. 4. c. 11. ¶ Κύαμος in papilla dicitur, quum in pube scentibus aliquantum crescit & tumidior fit: Eust. & Poll. ¶ Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) asselli, animalcula, sub hydriis nascentia à fabæ similitudine. * Eustath. dictum vult παρὰ τὸ κύειν αἷμα.

Κυάμινος, η, ὁ fabaginus: vt κυάμινον ἄλευρον, fabagina farina. Et ἔτι κυάμινον apud Eust. & Athen. lib. 9.

Κυάμινος λίθος cyanea gemma. Plin.

Κυαμιαῖος, η, ὁ, fabalis, seu qui fabali magnitudine est. Lucian. in Hermot.

Κυαμώνιος, ου, ὁ, locus fabis consitus, faberum, apud Theoph. hist. pl. l. 4. c. 10.

Κυαμίζω, fabis eligo vel faba suffragium fero. Suidæ.

Κυαμίζομαι, sortior, vel fabis sortior. Κληροῦμαι, vt Demost. schol. exponit in oratione contra Timocratem.

Κυαμιστὸς, ὴ, ὁ, faba electus, sorte electus. vt Κυαμιστὸς κυβερνήτης, Xen. apomn. l. 1. Apud Plut. de puer. educ. κυαμιστὰ ψηφίσματα, suffragia quæ faba ferebantur.

Κυαμιστικὸς, ὴ, ὁ, qui fabis eligit. Exponitur & sortilegus.

Κυαμίζω, canillo. dicitur de puella quæ ætate iam maturior, virum appetere incipit. Aristoph.

Κυάμιον, η, τὸ, fabula.

Κύαμος, η, ὁ, idem quod κύαμος, faba. Poll. & Eust.

Πυετον, η, τὸ, idem. Quidam tamen exp. legumen.

Πυάνος, η, ὁ, fabaginus, vel qui ex leguminibus est: apud Athen. lib. 14.

Ὑοσκύαμος, η, ὁ [comp.] faba potcina, faba fatua: herba quædam ex eo nominata quod eius pastu resoluantur & conuellantur apri, vt prodit Aelianus. vide Dios. l. 4. c. 69. & l. 6. c. 15.

Ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus: vt ὑοσκυάμινον ἔλαιον, apud Dios. l. 1. c. 45.

Ὑοσκυαμόω, siue ὑοσκυαμίω, insano more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Suid. ex Phereer. ὑοσκυαμῶν ἄνθρωπον, delirus senex.

ΚΥΑΝΟΣ, ου, ὁ, siue Κυανέος, color cæruleus. Od. η. ἀμφὶ δὲ κυανέας κυάνεοι, cæruleis coloris lorica, vel nigri coloris, vt Eustathio placet. ¶ Est etiam lapis siue loccus in metallis concretus, cæruleo colore: de quo Dios. l. 5. c. 106. ¶ Item floris nomen: Plin. l. 21. cap. 11. ¶ Item aqua marina, quæ & cæruleo coloris est. Hesych. ¶ Item auis quædam. Hesych. ¶ Exponitur etiam adiectiuè, vnde Κυανοῦς ἵππος apud Suid. pro μελανοῦς ἵππος.

Κυανῶ & κυανόω, (excepto ι, vt tradit Eust.) cyanum referes, cæruleus, cyaneus. Ilias. λ. Κυανέω δ' ἐράων. Et κυανόω ἐπιφλοιῷ, apud eundem poetam, cærulea nubes. Et θαλάσσα κυανόα, apud Arist. probl. 37. segm. 26. Et κυανὸν χρῶμα, apud Platon. in Timæo, color cæruleus, mixtus, ex spiceudido & albo, plurima nigredine addita. Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante, i. mixto ex cæruleo & atro: vnde exponitur etiam niger, acer, item fuscus. vt Od. ω. κυάνεαι ὀφρύες. Et apud Hesiod. in Eug. Κυάνεαι ὀφρύες, fusci seu nigri. item cyaneus, i. qui ex cyano lapide est. Il. σ. Item Κυάνεαι συμπληγάδες siue συμπλοκάδες, insulæ quædam Ponti. Strab. l. 7. Eurip. in Med.

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyano seu cæruleo colore fum. Arch. & Dios.

Κυανίτης, ου, ὁ, in cyanum vergens. Hipp. in lib. περὶ ἑβδομάδων.

Κυάνωσις, ἡ, inductio cæruleo coloris. Plut.

ΚΥΑΡ. Hesychio est foramen acus. & foramen manubrij in mola trusatili. Hipp. de victu in morbis acutis. ἐνοῦσις τὸ ῥοφημα τῶν ἀλφίτων τὸ κύαρ ἰσχάτῳ, καὶ τὸ ὀξὺ τοῦ ἄνω ἔστω ἢ βλεφαρίδος τὸ κάτω διεκκαίτω. Idem lib. de morb. ἢν δὲ ἐν λαβὼν καταστήσας λυστέω ἐν τῷ ἑτέρῳ κύαρ ἰσχάτῳ. Poll. κύαρ vocari scribit interius aures foramen.

Κυβά, vide in Κύβη.

ΚΥΒΕΡΝΑΩ, ῶ, F. ήσω, guberno, propriè nauem rego, seu nauis cursum dirigo. (* ἀφ' τὸ τῷ κύματι ἡμῶν, φησὶν κύκλῳ ἰθυμίν τῶν νεῶν τροσῶν μ εἰς ἅ.) Od. γ. Νῆα κυβερνήσας. Aristot. rhet. 2. εἴ τις ἀφ' πλωτῆρας ὁ τῶν ἐν κυβερνᾷ κλυσφήμος δ' ἐκ τ' λαχόντα ἀλλὰ μὴ τ' ἔστε μὴ. Item Metaph. guberno, rego. Herodian. l. 7. ἱππεῖς ἄρις τὰ ἐς χαλινὸν ἀνηρμόδω τῷ δρόμον τῷ ἵππων κυβερνᾷν, vt equorum cursum virga tantùm moderentur.

Κυβερνόομαι, gubernor. Item actiuè pro κυβερνάω. apud Aristot. probl. segm. 24.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Plat. pol. 6. Plut. symp. sept. sap.

Κυβερνήσια, τὰ, dies festi, de quibus Plut. in Theseo.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. Hom. Plat. Plut. Xen.

Κυβερνητικὸς, ὴ, ὁ, ad gubernatorem pertinens, qui gubernatoris est. κυβερνητικὴ, sub τέχνη, ars gubernandi, seu peritia nauem gubernandi & eius cursum dirigendi. Plat. in Gorgia. Dicitur κυβερνητικὸς, qui gubernandæ nauis peritus est qui nauis cursum probè diriget: nouit. Plat. polit. 6. Et κυβερνητικὸν ἔργον, apud Plut. in Solone, munus gubernandi.

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, (poet.) idem quod κυβερνήτης. Od. θ. Et fœm. gen. κυβερνήτειρα, gubernatrix. in Epigram.

Κυβερνητήριος, ου, ὁ ἡ, ad gubernandum aptus. vel idem quod κυβερνητικός.

Κύβερος, η, idem quod κυβερνήτης. Greg. Naz.

Composita.

Ἀκυβέρνητος, η, ὁ ἡ, gubernatore carens, rectoris egens apud Plu.

Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego.

Ἐγκυβερνάω, idem quod κυβερνάω. Laert.

Προκυβερνᾶν τὴν ναῦν. Poll. dicitur de proreta, vt qui anteriorem nauis partem regat, sicut contrà ὑποκυβερνᾶν τὴν ναῦν, qui in puppi sedens eam gubernat.

ΚΥΒΗ, ης, ἡ. Etymologo est κεφαλὴ caput deriuatur à κύπτω.

Κυβίζω, ῶ, in caput me deiicio, in caput salto. Xen. in symp. μετὰ δὲ ταῦτα κυβίζει εἰς τὰς μαγάδας. Sic Athen. l. 4. γυμνὸς κυβίζει ἐκ τῆς κυβιστήρας. Vt ut & Hom. & Il. π. & φ.

Κυβίσημα, τὸ, & κυβίσησις, εως, ἡ, salto in caput, seu saltus in caput, vt quum aliquis se præcipitem in caput deuolut. apud Luc. & Plutarc.

Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator eiusmodi qui se in caput deiicit. Il. π. Item adiectiuè pro præcipiti. apud Nonn.

Κύβδα, inclinato capite. Vtimur hoc vocabulo. Aristoph. in equ.

Κυβδάζω, in caput deiici. Item euertere.

Κυβήβη, exp. ἡ καθεύδουσα. apud Eurip. & Eust. κυβήβη, dicta est mater deorum Cybele, vtpote quæ suis μύσταις causa fit εὐδαιμονεῖν. Eurip.

Ἐγκυβίζω, (comp.) præceps in caput desilio. Xen. in symp.

ΚΥΒΗΛΑΙ, σι, securis, bipennis. apud Athen. l. 4.

Κυβηλίζω, securi percutere. Hesych. & Suid.

ΚΥΒΟΣ, η, ὁ, tessera quidam vndique quadratum quo in aleo lo ludunt. Eust. exp. ἀλεῖ ἐξάπλευρον. Plut. in Artox. τὸν κύβον πεσόντων ἐκφέρ. Frequens est κυβεύειν τὸν κύβον, tesseram iacere seu mittere, aleam iacere, quod metaphoricè plerumque accipitur pro periclitari. apud Plut. & alios. ¶ Aliquando dicitur de ipso lusu tesserarum. Plut. in probl. Rom. ἐν πεντήκοντα κύβοις τὰ πολλὰ διαμερίζεν. Athen. l. 6. τὰς Νεμεαλλαγὰς ὡστε εἰς μέθας καὶ κύβους. ¶ Item vnio tesserae insculpta, vel pictum in tessera. apud Eust. ex Eurip. & Plat. de leg. Item carum illud ἑκατόν, quod vtrinque visitur. Athen. l. 9. ¶ Κύβοι dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen. l. 3.

Κύβος, est etiam vocabulum geometricum, Lat. cubus. Aristot. de mundo. ὥσπερ ἂν εἰ τις ἐμὲ μὲ ἐξ ἑξάγωνον καὶ κύβον καὶ κύκλον ἔφη. Sic & Plut. in Eroto. ¶ In numeris etiam κύβος dicitur, quum omne latus eiusdem numeri æqualiter in sese soluitur, sicut fit quum ter terna ducuntur, atque idem in se numerus triplicatur. vide Gell. l. 1. c. 20. sicut vtitur Plut. in probl. Rom. ¶ Κύβοι à quibusdam vocentur etiam spinæ ventris, præsertim colli. Poll. l. 2. * Sunt autem qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ κυκλοῦν ἀκάνθιον ἔχειν. Apollodorus verò apud Suid. ἀπὸ τῆς κυφότητος. Eustat. à κυπτω, vt κύβος sit quasi κύπτω κεφ. τῆς ὀπισθοκυφοῦσας, γινομένου δὲ τοῦ κυβικοῦ κύβου, ἀναφέρεται τὸ κύβος κυπτό, quod etymon verisimilius & simplicius videtur.

Κυβικὸς, ὴ, ὁ, cubicus, vt κυβικὸν σχῆμα. Plat. in Tim. & κυβικὸς ἀριθμός. Arist. in probl.

Κυβικῶς, cubice, hoc est, in modum cubi, more cubi. Plut. de orac. Pyth.

Κυβίζω, cubum facio, in cubum formo. Plut. de soler. anim.

Κυβεύω, alea ludo seu lusito, tesseris lusito. Plata. de aud. poem. & in Artox. Item subeo aleam, periclitor seu periculum ad. Polyb. apud Suid.

Κυβευτὴς, ῆ, ὁ, aleator, qui alea ludit seu tesseris. Arist. eth. 4. c. 1. & Xen. Hell. 6.

Κυβευτικὸς, ὴ, ὁ, aleatorius, ad aleatorem pertinens. Item tesserarum lusus peritus, peritus aleator, qui prosperè aleam iacere

iacere nouit. Plat. lib. 2. de rep. Κύβος, Hesychio idem quod κυβευτής.

Κυβευτήριον, ου, τὸ, consessus aleatorius, locus vbi alea luditur, locus tesserarum lusui dicatus. Plut.

Κυβεία ἡ, lusus aleæ, lusus tesserarum, ipsa actio ludendi alea seu tesseris. Aristot. rhet. lib. 1. item alea. Xen. Athen. In epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum, i. incertis illis casibus quibus iactantur homines.

Κυβεῖον, ου, τὸ, locus vbi alea seu tessera luditur. Aeschin. contra Timar.

Κυβίον, ου, τὸ, pelanis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athen. lib. 3. Suidas κυβίον; exp. tamis digitalibus, i. digiti crassitudinem æquantibus.

Composita.

Διακυβεύω, alea ludo, idem quod κυβεύω. Plut. in Antox. Item metaph. aleam redeo. Plut. in præc. lanit.

Δυσκυβεῖν, infelicem esse in ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris. Poll. l. 9.

Ἐγκυβεύω, iacio aleam: seu iacta alea periclitor: seu aleæ me committo. Polyb.

Εὐκυβεῖν, felicitet & prospero successu ludere tesseris. Polyb. l. 9.

Καταγκυβεύω, in alea consumo & dissipo. Lyc. contra Alcib.

Καταγκυβεύεσθαι, in alea consumi & dissipari, item in ludo aleæ superari & euerti. Eust.

Συγκυβεύω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plut. in Antox.

Φιλοκυβεῖν, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat.

ΚΥΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, idem quod τὸ ὠλεκρανον, os cubiti, apud Hippoc. quod & ἀγκὼν dicitur: nodus brachij apud Dioscor. vt scribit Gal. Frequentius dicitur de nodo siue tubere quod in iunctura brachij extat, quo aliquem pellimus & cui innitimur. Rufus Ephes. de appellation. corp. hum. Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ κυφοῦ.

Κυβιτίζω, cubito pello. Rufus Ephes. ex Epicharmo.

Κυβώλη, idem quod κυβίον. Poll.

ΚΥΓΧΝΙΣ, ιδος, ἡ, crater magnus, apud Hippocr. vt annot. Galenus in lex.

ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, cyncramus: dux coturnicum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 12.

Κυδάζω, κυδαίνω, &c. vide in κυδ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ου, ὁ turba, tumultus. Il. σ. Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ὁμαδος, ἐν δ' ἀμμορος ὀμμασιν ἔμμεν. Il. λ. Ἐξ ἀνδρὸς κτείνας, ἐν δ' ἀμμορος, ἐν τε κυδοιμῷ. Athen. lib. 5. Ὅστις τοῦ κυδοιμοῦ ἐν φόβῳ καταβαλόντες τοὺς Ἀθηναίους. Voluit deriuari ἀπὸ τοῦ κύδους δ' ὁμαλοῦ seu εἰδ μαλ.

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excito, tumultuor. Homer. Il. λ. Τοὶ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοιμέον.

Κυδοιάσσω, exp. turbare, miscere, tumultuari. apud Aristoph. in Nub. Ἀλλ' οὐκ ἔχεις τὰς ἡμέρας. Οὐδ' ἐν ἑρδοῖς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κατω κυδοιάσσεις. vide Ichol.

Ἐγκυδοίμιος dicitur Minerua bellicum tumultum excitans: apud Hom. & Hesiodum.

ΚΥΔΟΣ, ου, τὸ. gloria, decus. Il. φ. ἐκ δὲ τοῦ δεῖς τιμὴν καὶ κῦδος ὁμοῦ. Il. α. Ἢ Νέστορ, Νεληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Eust. deriuat à κύων significante φιλῶ. Etymologus autem à κύειν δόξαν. ¶ Κύδος, ου, ὁ conuitium probrum. Hesych. Suid. Eust.

Dermata à κυδος gloria.

Κυδάνειρα, ας, ἡ, gloriosa. in Epigr.

Κυδιάνειρα, ας, ἡ idem. Hesiod. in Theog. κυδάλιμος, ου, ὁ, idem. Iliad. ζ. Odyss. ξ. & φ.

Κυδίων, gloriosior, honorificentior. Et κυδίστος, ου, ὁ, gloriosissimus, gloria & decore eminentissimus. Il. α. & ω.

Κυδαίνω, gloriosum reddo, decoro, illustro. Odyss. π. Ῥεῖα δ' θεοὶ τοῖ ὑφαίνον ἀλεωὶ ἔργα, Ἡ μὲν κυδαίνει θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κελεύει. Plut. in Coriol. Ῥώμη μέλιστα τῶν ἀρετῶν τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκκυδαίνει πράξεις. item gloriosè nomino, glorioso nomine ornio, laudo, celebro, extollo. Il. φ. κυδαίνει δ' ἄρα τοῦ γε θεὸς νίκην. Πολέμοιο. Sic & Il. α.

Κυδαίνομαι, glorior, gloriosè me effero & iactito. Il. φ. Οἱ δὲ γεφυρωσαντες ἐν μέσῳ κυδαίνοντες. Sic & Iliad. β. & ζ. Et cum dat. apud Hesiod. in ἀσπ.

Κυδρός, ῶ, ὁ, gloriosus, gloria & decore præstans, decorus, egregius: idem quod κυδάνειρα. Od. λ. Xen. de re eq.

Κυδρόω, ῶ, gloriosum reddo, clarum reddo, gloria & decore illustro. Κυδρόομαι, glorior, gloriosè me effero.

Κυδός, ὁ, gloriosus, inclytus, celebris. Hesiod. in Theog. Δὸς κυδὸ καὶ εὐδοξίαν.

Composita.

Ἐγκυδοντι, magna gloria præditum, clarum. Hesych.

Ἐπικυδής, ἐς, ὁ, ἡ, gloriosus. Isocr. in Paneg. Polyb. l. 1. Ἐπικυδέστερος, honoratior, existimatior: apud Suid. item vberior, maiore fiducia præditus. Polyb. l. 3. c. 5. & 16.

Ἐπικυδέστερος, gloriosius, honoratius, meliore fortuna & successu. Polyb.

Ἐρικυδής, admodum gloriosus & celebris, præclarus. Iliad. γ. Οὐδ' ἐοικυῖα θεῷ θνητὸν βροτὸν ἠδὲ θεοῖσιν. Sic & alibi sæpe apud Hom. & ceteros poëtas.

Προκυδής, gloriosus, venerandus.

Ὑπερκυδής, ὑπερκυδές, ὁ, gloria supereminens, summa gloria insignis. Hesiod. in Theog. Τίκτει δ' ὑπερκυδὴς τε καὶ Μήδεσσιν ἀρηρώς.

Φιλοκυδής, amans gloriæ, gloriæ studiosus. Hom. hym. in Mercur.

Ὠμοκυδέω, ῶ, latis humeris glorior, effero me ob humerorum latitudinem & robur. Hesych.

Derivata à κυδος, i. conuitium.

Κυδάζω, conuitior, maledicta & probra ingero. Epicharm. apud Ichol. Soph. Ἀλλ' μοι μὴ κυδάζῃ μοι ἢ φροντίζειν ἀδολφόν.

Κυδάζομαι, conuitiis incessor, maledicta mihi ingeruntur. Soph. in Aiace, κυδάζεσθ' τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ἐμοῦ. item actiuè pro κυδάζω. Apol. Arg. 1. Ἢ μάλα δὴ με κακῇ ὀνυδάσασθαι μνῆσε.

Κυδάσσω, idem quod κυδάζω. Hesych.

Κυδάγχη, conuitium, probrum. Hesych.

Κυδάγχω, conuitiis & probris incesso. Hesych.

ΚΥΔΩΝΙΟΣ, μηλέα, vel κυδωνία μηλέα, cotonea malus. κυδώνιον μῆλον, cotoneum malum. Gal. Dioscor.

Κυδών, idem quod κυδωνία. Nic. in Alexiph.

Κυδωνιόω, ῶ, malti cydonij modo me habeo, imitor & repræsento pomum cydonium. ex Epigr.

Κυδωνάτη σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas, tradit Pamphil. apud Athen. lib. 3.

Κυδωνίτης, οῖνος, vinum ex malis cotoneis.

Κυέω, κύημα, κυΐσκω, &c. vide in κύω.

ΚΥΙΣ, cyis: herba de genere bulborum, apud Theophr. histor. pl. l. 1. c. 8. & Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥΚΑΣ, vocant Æthiopicum palmarum genus: de quo Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 8. & Plin. 13. c. 4.

ΚΥΚΑΩ, ῶ F. κύω, misceo, miscellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Iliad. λ. Ἐν τῷ ῥα σφι κύκεον γλυκὺ οἶνον ἐόντα. Οἴνῳ φαρμάσσοντες. Aristoph. in Vesp. ἀλμῶν κύκα τοῦτον, moriam misce illis. Et κυκᾶν τὸ βίβλιον, apud eundem. item generalius misceo, confundo, perturbo: vt πολὺ βοῦλευ κυκᾶν apud Aristophan. in equit. exp. συγχέω.

Κυκεία, ας, ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, miscella, permixtio. item, confusio, perturbatio.

Κυκητής, οῦ, ὁ, perturbator.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod κυκεία.

Κύκηθρον, ου, τὸ, à miscendo dictum est rutrum, seu rudis, aut rudicula. apud Aristoph.

Κυκεών, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Apud Homer. legitur & κυκεῶ accus. per apocopē pro κυκεῶνα. item κυκεὼν interiecto etiā ι. Il. λ. item κυκεῶν pro potione à medico data: Plato de rep. l. 3. ¶ Κυκεών metaph. ciceus, miscella quarumuis rerum commixtio rerum diuersarum: apud Lucian. Sic Synesius, ἀλλ' ὅλως ἐκ πάντα κυκεών, omnia confusa & perturbata erant.

Κυκανεών, ῶνος, idem quod κυκεών, apud Hesych. & Suid.

Κυμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακυκάω, ῶ, misceo, permisceo: idem quod κυκάω. Aristoph. in Pluto. dicit Circen. ἀνακυκῶσα τὰ φάρμακα.

Διακυκάω, ῶ, idem. Exponitur confundo, perturbo.

Ἐγκυκάω, ῶ, q. d. misceo intrà, seu confundo intrà.

Συγκυκάω, ῶ, cōmisceo, permisceo. Aristop. in Pluto, Χαὶς φιλεῖ Ἡ Ἕκατη ὑμᾶς συγκυκᾶσ' τρόπον τινὰ Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΥΚΛΟΣ, ου, ὁ, orbis, circus, circeius. Plato epist. 7. Κύκλῳ, ὅθεν τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ὅπῃ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχειν πάντῃ, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat. Arat. πολιοῖο γαλάκτος κύκλον, lacteus orbis. Κυκλοφορεῖσθαι, in orbem circúmque ferri. Plut. de orat. Pyth. Et Κύκλῳ ἀεὶ δεῖν ἑαυτῷ, in orbē se circūagere. Æsch. cōtra Ctesiph. Et ἀφ' ἑστῶτος κύκλῳ, hoc est κύκλῳ. Aristoph. in Pluto. Oratio quoque & periodi suos habēt κύκλους. Demet. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνα κύκλος ἐστὶ ὁ κύκλος ἐστὶν. Apud dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio, & quæ in seipsam redit, idem proponens & concludens, licet aliis verbis: vide Aristot. prior. anal. l. 2. cap. 4. Item apud Herēnogenem figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum idem verbum desinit, à quo incipit: vt apud Homerum, Ὅσσον δ' ἠὼ μυρίκαν δ' ἐλαφοῖο δ' ὀστέον ἀμμοι δ' ἔδεκε. ¶ Item circuitus vel circus. Thuc. l. 3. ἐμπεπορεύοντο τὰς εἰκόνας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et Il. φ. ἐν τῷ κύκλῳ in circuitu iudicij siue fori. Et in nouis comœdia proloco vbi vendebantur mancipia: sic dicto, quòd in orbem & coronam circūsteterint vendentes. Schol. Aristoph. dicit fuisse circum quendam Athenis, vbi carnes vendebantur, & in primis pisces. ¶ Item corona hominum, seu hominum multitudo in orbē collecta: Eurip. in Andron. εἰ δὲ ἐνεστῶτες κύκλῳ τ' ἐγκύ-

ρεν λαοὶς

ρ᾽λαὸς κύκλῳ θεῖν. Item Κύκλον ποιεῖν aut τίθεσθαι, aut ἐκ-τείνειν, orbem facere, in orbem colligere. Thuc. lib. 2. Xen. Pæd. 7. ¶ Est etiã circuitus & ambitus quo ciuitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thuc. l. 2. Ἔτι γὰρ φαλήρικον τεῖχος ἐκάτερον ὅλον πάντα καὶ τρισκίλιον τὸ πρὸς τῇ κύκλῳ τῇ ἐξωθεν. Xen. Hell. 2. μεγάλας κύκλῳ ὤν, πολλῆς φυλακῆς ἐδέετο διὰ τέλους. ¶ Item Κύκλοι πρεσβύτατοι apud Hippocr. malæ nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. in Oedipo, Κύκλους vocat ipsos oculos: ἔταμεν ἄρθρα τῶν αὐτῶν κύκλων, suorũ orbium. ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Od. φ. Ὡς εἴ τε πλήμνη γε δύωσι) ἄξονι ἐνὶ ξυνὰ κύκλω πεπάγοιτο. ¶ Item Κύκλοι, orbes, circuli. vt iij qui in annulis similes sunt siue lignei, siue ferrei. Poll. l. 1. ¶ Item Κύκλοι, orbes de solidis corporibus, planis tamen, & orbicularibus: vt Κύκλῳ κερῶ κύκλῳ τυρῶ. Itẽ orbes super quibus carnes in mensa concidunturt. Poll. lib. 7. ¶ Κύκλῳ dicitur etiam orbis siue tabula orbicularis & rotunda, quæ tripodi imponitur. Poll. lib. 10. Per metaplasmum autem plur. num. dicitur κύκλα pro Κύκλοι, vt σταθμὰ & ζυγὰ, σταθμὸς & ζυγός. * A κυλίω deriuari testatur Eustath. & Etymol. nam quæ orbicularis rotunditate sunt, ea vt plurimum volubilia esse solent.

Composita: ac primùm ex Κύκλῳ & Κυκλέω.

Ἀκύκλῳ, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hesych.

Ἐγκύκλῳ, ὁ, ἡ, in orbem factus, in orbem rediens, circularis. Τὸ ἐγκύκλον numeratur inter vestes muliebres à Poll. Sic Suid. & Aristoph. περὶ ἐγκύκλου τοῦ λάμβδα· ἀπὸ τῆς κλινίδος. Sic & apud Pausan.

Ἐγκύκλῳ, circularis, rotundus, idem quod Κύκλῳ. Et ἐγκύκλῳ παιδεία, idem quod ἐγκυκλοπαιδεία. Athen. lib. 5. & 11. Item trivialis, vulgaris, vilis. Isocr. ad Nic. Plut. de audiendo. Aristot. polit. 1. & alibi. Item in orbem redieus, anniuersarius, annuus. Suid.

Ἐμπεδόκυκλῳ χρόνῳ, tempus quod firmis ingibúsque orbibus voluitur. Nonn. (lib. 14.

Ἑπτάκυκλῳ, (sub.) πλακοῦς, quoddã placẽtæ genus apud Athen.

Εὐκύκλῳ, pulchrè orbicularis, bene rotundus. Il. ν. & ξ. Item bonos seu pulchros orbes habens. Od. ζ.

Ἡμίκυκλος, ὁ, ἡ, semicirculus hemicyclus. Ἡμικύκλιον, τὸ, idem. Proel. de sphæra. Ἡμικύκλια, vocantur etiam loca semicirculi figura ædificata Plut. in Alcib.

Ἡμικυκλικὸς, semicircularis. Laert.

Τετράκυκλος, quatuor circulis seu orbibus constans: Item qui est quatuor rotarum Herodot. & Athen.

Ὑπόκυκλος, orbiculos seu orbes subtus habens: vel subtus rotundus, aut aliquantum rotundus & orbiculatus. Odyss. θ.

Ὑποκύκλιον, ὁ, τὸ, orbis qui tripodij aut alij eiusmodi vasi supponitur. Poll. ex Hom.

Χρυσόκυκλος, aureum habens circulum. Χρυσόκυκλος φίγγος, Euripid. in Phœn.

Composita ex Κυκλόω & Κυκλίω.

Ἀνακυλόω, ῶ, circumcingo: vel simpl. cingo, circumdo. Item reuoluo, Damasc. διὸ καὶ μεγὰς ἐστὶ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις ἀνακυλούμενος).

Ἀνακύλωσις, circumdatio Herodian.

Ἀνακυλίω, ῶ, reuoluo, circumuoluo. Metaphoricè, animo reuoluo. Luc. ἡ μεριὰ νὺξ ἀναβαφέντος σφάγμα ἀνακυλῶν. Item itero, repeto, quasi in orbem circumagendo.

Ἀνακυλίομαι, ῶμαι, reuoluor, circumuoluor. Plutar. in Aut. Aristotel. eth. 1.

Ἀνακύλισις, reuolutio, circũuolutio. Itẽ resolutio, iteratio.

Decomp. Ἐπανακυλίω, ῶ, repeto, itero. Dionys. Areop. de eccles. hier. (lutio. Plat. in Tim.

Ἐπανακυλόω, ῶ, reuoluo vel repeto. Ἐπανάκυλωσις, reuo-

Συνανακυλόω, simul reuoluo: vnde pass. apud Plat. in polit. συνανακυλιόμενος εἰς ἐναντίαν τῆς ἡγήσεως, in contrarium generatione reuoluta.

Διακυλόω, ῶ, voluto.

Ἐγκυλίω, circo includo. Item circumago.

Ἐγκυλίω, ῶ, circumuoluo. Polluci ἐγκυλεῖν est circumuoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα (spectatoribus ostendere quæ intus acta sunt. Ἐγκύκλημα & ἐγκύκλημον, τὸ, pegma quoddam scenicum subiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eust. & Poll.

Decomp. Περιεγκύκλημα, q. d. circulatio, figura dicendi, apud Schol. Aristoph.

Εἰσκυλίω, ῶ, aduoluo, volendo & rotando introduco, introueho, infero. Aristoph. in Vesp. Νὴ μὰ Δία οὐδ' ἀπαρνήσομαι· ἐμοὶ φυγόμαχός τις εἰσκυλισθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipsum super quò ἐγκύκλημα introducebatur. Poll.

Decomp. Ἐπεισκυλῶ, aduoluo. Item attero, annecto.

Ἐπεισκύλωσις, idem quod ἐπεισκύλισις. Suid. Bas. in epist. ad Diod. & Greg. in θλιπτικ.

Προσεπεισκυλίω, attero, adnecto. Eust.

Ἐκκυκλίω, euoluo. Hesych.

Ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Poll.

Καταγκυλίω, circumcludo.

Περικυλόω, circundo, cingo, in circulum concludo.

Περικυλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod Κύκλωσις. Thuc. l. 3.

Συγκυλόω circundo.

ΚΥΚΝΟΣ. ου, ὁ, cygnus, olor: auis de qua vide Aristot. Ælian. Oppian. in Ixeuticis. Hesiod. in asp. Κύκνοι τροχοειδεῖς μεγαλήτορες. Theocr. idyll. 5. Οὐ θέμετον λάκον ἀστ' ἀπὸ σοῦ κίκονες ἐμεύδεν Οὔτ' ἐπεσπαν κύκνοι. ¶ Item genus nauigij sic dictum quòd in prora cygni effigiem gerat. apud Athen. lib. 11.

Κύκνεος, cygneus, olorinus: vt Κύκνεον μέλος. Athen. l. 14.

ΚΥΑΛΑ. τὰ, Hesychio, τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κελύφια τῶν, cauitates oculorũ quæ palpebris subsunt, quæ & Κυλαδὶς dicuntur. Κεκύλλεν, idem esse dicit ἐκβλέπειν. Alij esse volunt τὸ ἐκγρύφειν καὶ διατρίβειν ἐκβλεπόμενον. nonnulli φθονεῖν.

ΚΥΑΙΩ. F. ίσω, voluo, voluto: propriè λέγεται τὸ κάτω ὅπη τὰ κατωτέρω. vt annotat Eust. Theocr. idyll. 25. (de serpentibus Heroili infanti à Iunone immissis.) Τὼ δ' ἐξελυσθέντε δόμοις χθονὶ γαστέρας ἄμφω Λιμνόβιος ἐκύλισε. Metaphoricè infortunium in caput alicuius velut ex præcipiti loco deuolui dicitur. vt l. 4. Τὰ μέγα πῆμα κυλίσθω.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis qui aromate inuncti, in puluere se volutant, vt tactus lubricus non fit. Plut. symp. 2. probl. 2.

Κυλίστρα, ἡ, volutabrũ, locus in quo iumenta se volutant. Pol.

Κυλιστὸς, ῶ, ὁ, versatus, volutatus, volueudo circumactus aut contortus, conuolutus, aut volubilis: vt Κυλιστὸς σφαῖρος, apud Eust. ex Eubulo.

Κυλίομαι, voluor, deuoluor. Ælian. (de echinis) ἐν ἡφαίστοις κυλίονται. Item versor, assiduus sum. Aristot. Polit. 6. c. 4. ἀεὶ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι. (Pers. 2.

Κύλισμα, τὸ, volutabrum, id ipsum in quo quis volutatur. 2.

Κυλινδέω & κυλινδίω, voluo: idem quod κυλίω. Odyss. ε. Καὶ βορίης αἰθριγενὴς μέγα κῦμα κυλινδεῖ. Xen. ἐκυλίνδει τε καὶ βάρβαρον ὁλοφυρόμενος ἀμαξιαῖος.

Κυλινδέομαι, siue Κυλινδοῦμαι, voluor, volutor. Od. λ. Αὖτις ἔπειτα πάλιν ἐς κυλινδόμενος λάας ἀνερείω. Sic & Il. ξ. & ν. Metaphoricè infortunium in caput alicuius volui dicitur. Odyss. β. Τοῦσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδήσεται. Sic & Od. δ. Κυλινδεῖσθαι dicitur etiam qui in aliqua re versatur & assiduus est. Plut.

Κυλινδήσις, volutatio. Plut.

Κυλινδήθρα, ἡ idem quod Κυλίστρα.

Κυλινδρος, ὁ, ἡ, cylindrus: lapis teres in modum columnæ quo area adæquatur huc & illuc sæpius volutato. Apoll. Arg. 2. Ἡ δ' ἄφαρ οἱ κυλίνδρῳ ἐπωτρύνουσα κύμασι λάβρῳ. vertur & Plutarch. symp. 5.

Κυλινδροειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, cylindro similis, cylindrum imitans. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5.

Κυλινδρικὸς, ῶ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est.

Κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri. Plut. symp. 5.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5.

Καλινδέω, ῶ idem quod Κυλινδέω, voluo, voluto.

Καλινδέομαι, voluor, volutor, versor. Item assiduus sum & occupatus in re aliqua. Isocr. ἀεὶ ἀστιδέστερος τῶν ἀεὶ τὰ διακονήματα καλινδουμένων. Sic apud Synes. & Greg.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix: (* ἀπὸ τὸ κυλίνδειν τὸ τροχοῦν, οἵτινες τὸ κυρτὸν εἶτα τὸ χαλκεῖον, vt Eust. tradit, & Athen.) Theocr. idyll. 7. Αὐτάρεον κυλίκεσσι καὶ εἰς τρία γεῦμα γελῶν ἐρέδων. Plut. μεγάλας κυλίκας ἐκπίνων. Athen. l. 11. ἐγχυτὰ δὲ ὀστρακίνοις κύλιξι καὶ τὰ Ἀργεῖαι καὶ Ἀτθίδες.

Κυλικῶν, ὁ, ἡ, inter pocula dictus vel factus: vt Κυλικῶν ζητήματα apud Poll. Ἐπικυλικῶν, (comp.) idem. Athen. lib. 1. Diog. Laërt. in Arcesil.

Κυλικεῖον, ὁ, τὸ, calicum repositorium: locus reponendis calicibus destinatus. Athen. lib. 11. & 13. Sic dicitur etiam ipsum συμποσιον, apud eundem l. 11.

Κυλίκιον, ὁ, τὸ, parvus calix, calicilus. Athen. l. 10. & 11.

Κυλίσκιον, idem. Aristoph. in Acharn.

Κυλικίς, ίδος, ἡ, pyxis medicamentaria. Athen. l. 11.

Κύλιχνος, ὁ & Κυλίχνη, ἡ, idem quod Κυλικίς. Poll. Item pro calice, siue φιάλῃ, apud Athen. lib. 10. Et pro olla. Poll. ex Aristoph.

Κυλιχνίς, ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 11.

Κυλίχνιον, ὁ, τὸ, pyxis medicamentaria, & calicilus. Aristoph. in equit. Pro Κύλιχνος, & κυλιχνὶς, dicuntur etiam Κύλικνος, & κυλικνὶς. Etymol.

Κύκλῳ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Κυλίω.

Ἀκύλιστος, ὁ, ἡ, qui non voluitur, immotus, rigidus. Athen. l. 4.

Ἀμφικυλινδήσαι, q. d. currus deuolutores: sic quidam Megaris appellati sunt, vt colligitur ex historia quam Plutarch. in hoc verb. Ἐκλύω refert.

Ἀμφικυλίω, circumuoluo. Pind.
Ἀνακυλίω, reuoluo. item sursum voluo. Luc. de luctu.
Ἀποκυλίω, deuoluo, reuoluo: vel voluendo amolior. Matth. 28. ἀποκυλίσας τὸν λίθον. Sic & Marci 16.
Ἀποκυλίομαι, deuoluor. Lucæ 24. & Marci 16.
Αὐτοκυλιστός, per se voluens, seu suapte natura volubilis. Nonn.
Ἐγκυλίω, inuoluo, deuoluo in, implico. Metaphoricè plerunque vsurpatur, vt apud Xen. apomn. lib. 1. εἰς ἡδονὰς ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati seu capti.
Εἰσκυλίω, inuoluo, aduoluo. Callim.
Ἐκκυλίω, euoluo, deuoluo. Il. ψ. ὃν δὲ φόβος αἰνὸς ἐκ πρόσθεν ἐξεκύλισθε. Sic & apud Apoll. l. 2. Epigr. & Plut. ἐξεκυλίσθη ἀδολεσχίας.
Ἐκκυλίστοι στέφανοι, qui & κυλιστοί, tortiles corollæ in orbem. Eust. ex Nicandro.
Ἐπικυλίδες, superiores palpebræ, sicut Κυλίδες.
Καταστρεφέω, deuoluo, deorsum voluo Καταστρέφομαι, deuoluor, deuolutus decido. Xen. Pæd. 5. καταστρεφόμενοι ἀπὸ τῶν ἵππων, quum ab equis deuoluti decidissent.
Περικυλίω, circumuoluo, seu circumuoluto, volutim circumago, Aristoph. in pace.
Προκυλίω, prouoluo, voluo ante. Προκυλίομαι, voluor ante.
Προκύλισις, supplicatio, qua scilicet supplices alicuius genibus aduoluuntur.
Προσκυλίω, prouoluo. Matth. 27. Marci 15. & Aristoph. in vesp.
Συγκυλίω, vnà voluto. Συγκυλίομαι, vnà volutor. item consuetudinem habeo cum aliquo. Athen. lib. 11.

Composita ex Κυλινδέω, seu Κυλινδίω.

Ἀποκυλινδέω, deuoluo, seu volucendo amouco, voluendo amolior, idem quod ἀποκυλίω.
Διακυλινδέω, peruoluo, vel in diuersas partes voluo.
Ἐγκυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω.
Ἐγκυλινδήσεις, volutatio. Plut. in Oth.
Ἐπικυλινδέω, seu ἐπικυλινδέω, voluo super, deuoluo. in Xen. Hell. 3. ἔτι τοίνυν τοῦ λοιποῦ ἐπικυλινδοῦντος πόνους εἰς τὸν κάθοντος. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλινδεῖσθαι alicui, quum in eũ velut è præcipiti loco deuolutũ immittitur, aut quæ eo obruitur. Plut. de o. ac. Pyth. Δηλῶν γὰρ μόχθοι σε καταστρέψουσι ἀέλπτοι, Φοιβοῦ τοῦ τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδόμενον πρὸ λιμένος.
Καταστρεφέω, deuoluo, deorsum voluo.
Καταστρέφω, deuoluo, deorsum voluo.
Μεταστρεφέω, de loco in locum voluo, voluendo transfero. Aristoph. in ran.
Περικυλινδέω, circũuoluo, voluo seu volutando circumago. Plat.
Πολυκυλινδούμενος, multum volutatus. Hesych.
Προκυλινδέομαι, prouoluor ad pedes alicuius, more supplicis accido ad genua alicui vel alicuius. Dem. εἰδὼς ὃ δεῖνα μὲ προκυλινδήσεται. Sic & apud Isocr. in paneg. Reperitur & προσπροκυλινδέομαι, apud Hom. maioris emphaseos gratia: vt Il. χ. & Odyss. ρ. (somn.
Προκυλινδήματα, antegressæ volutationes, apud Synes. de in-
Συγκυλινδέω, vnà voluo. Συγκυλινδέομαι, vnà volutor. Xenop. in symp.
Τετυλινδούμενος, ter volutatus vel sæpius volutatus.

Composita ex Κυλινδρός.

Ἐπικυλινδρόω, ῶ, cylindris in superficie æquo & complano. Theophr. de caus. pl. lib. 5.
Ἡμικυλινδρίον, ου, τὸ, semicylindrus, apud Porphyr. quo pro cerui cali vlos fuisse Ægyptios tradunt.

Composita ex Καλινδέω.

Ἀνακαλινδοῦμαι, idem quod Καλινδοῦμαι: vt ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, versari in alto otio, seu alto otio frui.
Ἐγκαλινδέω, voluo seu voluto in. Ἐγκαλινδέομαι, volutor in, versor in, h. e. assiduus & occupatus sum in. Chrysost. Apud Hippocr. epist. ad Demag. ἐγκαλινδούμενος πολλοῖς ξυμφορῆς, multis inuoluuntur calamitatibus.
Περικαλινδήσεις, circumuolutio. Plut.
Προκαλινδέω, prouoluo, voluo ante. Προκαλινδέομαι, voluor ante, prouoluor, videlicet pedibus seu ad pedes. Greg.
Συγκαλινδεῖσθαι, simul volutari.
Τετυλινδούμενος, ter volutatus vel sæpius volutatus.

ΚΥΛΛΟΣ, ὁ, claudus, curtus. Hippocr. de artic. ἀνάγκαζον δὲ τὸν κυνόδεσμον, ἢν μὲν τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκὸς, κυλλὸν ἢ σπαλὸν εἶναι. Et aliquãto post, εἰ δὲ οἱ χεῖρες τὸ κυνόδεσμον τὸ κυκλῶ ὥσπερ ἢ τὸν κυλλόν. Et aliquanto ante, Κυλλὸν ὅστι τὸ ἄκρον μέσον τοῦ ἑτέρου.
Κυλλόω, ῶ, reddo Κυλλὸν: vnde Κεκυλλωμένος apud Hippocr. de κυλλώσεις ipsa actio reddendi κυλλὸν. ibidem. (ait.

ΚΥΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, vnda. Il. β. ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγαίῳ μεγάλῳ βρίσεν. Sic & alibi passim. Lucian. de histor. scrib. κατευδησιόντων ἀμφὶ τὴν ἄκραν τῶν κυμάτων τοῦ ναοῦ. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα apud eũdem, numerare fluctus. Sic ἐπ' ἄκρου κύματος μετρεῖν, apud Theocr. idyll. 16. ¶ Item metaphoricè pro magna lue. Plato de leg. lib. 5. ἐάν ποτ' ἐπιλάβῃ κῦμα καταλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμων φθορά, si pestes & lues incidat in ciuitatẽ. Apud eũdem de rep. lib. 5. Ponitur & pro risu quo quis loquens, quum quid ridiculũ ei cide-

rit obruitur. * Dici autẽ Κῦμα quasi Κύκημα à Κυκάω tradiderunt, cùm alij tum Eust. ¶ Κῦμα pro Κύημα, vide in Κύω seu Κυέω. ¶ Κῦμα, pro cauliculo brassicæ, vide in Κυμάτιον.
Κυμαλίας, ου, ὁ, vndosus, vndabundus: vt Κυμαλίης ὁ ποταμὸς ἐκβάλλει apud Herodotum, (Ionicè versa α in η) vndis agitari cœpit
Κυμαλίη, tempestas, apud eundem. (fluuius.
Κυμαλίζω, vndabundum reddo, vndis agito, fluctus mouco, aut fluctuare facio: vt Κυματίζειν τὴν θάλασσαν.
Κυματίζομαι, vndabundus reddor, vndis agitor, &c.
Κυματόω, ῶ, idem quod Κυματίζω.
Κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo. Lucian. ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα.
Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio. Strab. Exponitur & fluctus.
Κυμάτιον, ου, τὸ, parua vnda, parvus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem cymam Celsus, Plinius & Columella vocant. item in columnis suprema pars epistylij, i. capitelli siue capituli κυμάτιον à Vitruuio nuncupatur, apud Ioseph. de antiq.
Κυματώδης, ες, ὁ, ἡ, fluctuosus. Aristot. in probl.
Κυμαίνω, fluctuo, æstuo: vt πόντῳ κυμαίνων apud Homer. Od. δ. mare fluctuans, mare vndabundũ. Κυμαίνειν τὴν θάλασσαν actiuè. Luc. dixit pro cõcitare mare, turbare mare. item metaph. apud Herodian. l. 1. Κυμαίνεσθαι ὑπὸ ἰσχνῶν θεραιτῶν φροντίσι τὴν ψυχήν. Dicit & acies Κυμαίνειν, i. fluctuare: vt apud Plut. τῆς δ' ὑφ' αὐτῷ φαλάγγος ἰδὼν τὸ πλεῖστον οὐκ ἀπεκρύβη, ἀλλὰ κυμαίνουσαν ἀπορίᾳ καὶ θορυβούμενον. Sic & apud Arrian. in exped. Alex. Κυμαίνομαι, idem quod Κυμαίνω, fluctuo. Plut. in Plat. quæst.
Κυμανσις, fluctuatio.

Composita.

Ἀκροκυματόω, ῶ, summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph.
Ἄκυμων, ονος, ὁ, ἡ, non vndosus, fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. Luc. in dial. Zeph. & Noti. Vide & comp. à Κοίω vel Κύω.
Ἀκύμαντος, cui motti non sunt fluctus, sedatus, tranquillus. Luc. in dial. Panopes & Galenes. Metaphoricè sicut & ἄκυμων pro tranquillo seu imperturbato. apud Syn. Fragm. Sph. 13. 2.
Ἀντικυμαίνομαι, vndabundus iactor contra aliquid.
Ἀποκυματίζω, vndis agito. Plut.
Βαθυκυμων, profundas habens vndas. item profundus apud Dionyl. de situ orb. & Nonn.
Δεκακυμία, ἡ, decumanus fluctus, i. magnus. (Luc.
Διακυμαίνω, fluctuare facio, concito: vt διακυμαίνω τὴν Ἀδρίαν.
Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, exundo. Apud Xen. metaphoricè acies, dicitur ἐκκυμαίνειν, i. fluctuare, anab. l. 1.
Ἐκκύμανσις, exundatio. Eust.
Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.
Ἐπικυματίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philostr. in heroic. ἐπικυματίζων ἀφῆ, exp. superficiẽ vndarum attingens attollitur.
Κολίκυμα, τὸ, (q. d. Κόλον seu Κολοβὸν κῦμα) surdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur & strepitum vel qui nullum agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in Equit.
Λεκυμων θάλασσα, pacatum seu stratum mare; quum veluti fluctibus est complanatum. Λεκυμονοῦσαι αἱ νῆες, quum vtuntur æquore pacato & tranquillo silentibus ventis. Suid.
Λευκίκυμα, albicans fluctus. Eurip. in Orestes.
Μεγαλόκυμων, ingentes fluctus excitans.
Μεταικυμων, ων, ὁ, ἡ, post fluctus aduenens seu fluctibus succedens, tranquillus: seu qui post fluctus tranquillitatem præstat. vnde apud Eurip. in Alcest. Apollo inuocatur vt sit μεταικύμων ἄτας, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μεταικύμον exponitur etiam intervallum quod est inter fluctus, apud schol. Eurip.
Πανδεκυμία, immanis vnda seu fluctus, fluctus decumanus: ad verbum, quinque fluctus vno impetu aduentantes.
Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. Eurip. in Troad.
Πολυκύμων, vndosus, vndis abundans fluctuosus. Maris epith. in Solonis elegiis.
Προκυμαία, ἡ, moles opposita fluctibus.
Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando vndis alluo; apud Philostr. in Heroic.
Τεικυμία, q. d. triundium, à tribus vndis: propriè enim est trium vndarum in vnam collectio. Synes. in epist. ad Euopt. Metaphoricè ad risum transfertur apud Plut. lib. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur. Et in alia metaph. σεσαυμία λόγου apud eundem in Euthyd.

ΚΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, cauus recessus. Item ollæ fundum. Hesych.
Κύμβον τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula seu scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes: Nicand. in Ther. Κολοῖσι Σπέρμαθ' ἕξει κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλίσσων. * Deriuatur autem Κύμβος seu Κυμβίον, παρὰ τὸ κυφὸν, διὰ τὸ κοῖλον εἶναι.
Κυμβίον, ου, τὸ, idem quod Κύμβον. schol. Nicand. item poculi quoddam genus quod Didymus apud Athen. lib. 11. dicit esse longum & angustum figura naurgio simile, quod Κύμβη appella-

tur. Sic apud Anaxandrid. Κυμβίοις ἐκάρισεν ὑμᾶς. Sic & apud Chœremon. & Dem. contra Mid. Pro eodem dicitur & κυμβάτιον, apud Pausan. in lexico suo. Et κυμβεῖον, apud Etymol.

Κύμβη ἡ, cymba navigij actuarij genus: Soph. in Andromeda, ἀφεστῶτες ἐκ κύμβας ναυσιπόρου χθόνα. item idem quod κύμβιον, seu κύμβιον, acetabulum. Nicand. in Alexiph. βαλὼν ἁλὸς ἐμπλέα κύμβιον. item poculi quoddam genus apud Athen. l. 11. item caput, teste Suida. Etym. & Eust. quod suprà κυβὴ sine μ fuit appellatum. à qua significatione sunt sequentia deriuata.

Κυμβήλιον, propriè signif. tu caput deiicere: quod & κυβιστᾶν, à synonymo κυβὴ Etymol.

Κύμβαχος, idem quod ὀπισθοβαρὴς dicitur enim κύμβαχος πίπτειν, is qui in caput cadit. Il. ε. Ἀμφὶ δ' ἔκτισε δίφρῳ Κύμβαχος ἐν πεσέων. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui imponitur crista: teste Etym. & Eust. Sic Il. ο. Κύμβαχον ἀμφοτέρῳ τῷ ἔγχει ἐξυέοντα.

Κυμβαλον, τὸ cymbalum, item genus instrumenti musici. Xen. de re equ. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον χορεῖ ἡ κοιλία ἐκεῖνο. Sic & apud Athen. lib. 9.

Κυμβαλίζω. Fut. ίσω, cymbalum pulso. Luc. de salt. ἐκυμβαλίσθη τε καὶ φωνασκήσας.

Κυμβαλιστὴς, cymbalista, qui cymbalum pulsat.

Comp. Ἀνακυμβαλίζω, cum sonitu euertor. Iliad. π. Δίφροι δ' ἀνακυμβαλίζον.

ΚΥΜΙΝΔΙΣ, ιδος, vel ἰδος, ἡ, auis est quam nonnulli interpr. noctuam, apud Hom. Iliad. ξ. χαλκίδα καὶ κηληκαστὸν ἐπεί, ἄστυ δὲ μοι ἦν κύμινδις. Plin. l. 10. c. 8. esse dicit noctuinum accipitrem.

ΚΥΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, cyminum, sive cuminum: herba & semen. Theocr. idyll. 10. Μὴ δὴ τᾶμος ἐν χώρᾳ καταπρίαιν τὸ κυμινον. vide Diosc. l. 3. c. 68. & Plin. l. 19. c. 8.

Κυμινόφυτα, ὰ, ὸν, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens, apud Theophrast. hist. pl. l. 8.

Κυνοῦν, κυνοῖς, &c. vide in κύων.

Κυνοῦν, osculor.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ, cupressus. Odyss. ε. ὑψόθ' με κυπάρισσος. Atticè dicitur κυπαρισσῶν ἕνεκ' ἀστῶν: vt apud Athen. l. 1. Ἡ δὲ καλὰ κρῆτα κυπαρισσῶν ἕνεκ' ἀστῶν. Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρὰ τὸ κυρίως τὰς κυήσεις.

Κυπαρισσῖνος, cupressinus, è cupresso factus. Odyss. ε. κλισμὸν κυπαρισσῖνον.

Κυπαρισσίαι dicuntur cistivmallos quidam, quoniam ἔστι κυπαρίσσινα sive τὰ τοῦ καρποῦ, teste Diosc. l. 4. c. 165.

Κυπαρισσιακὸς, cupressus pusilla: herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΑΡΟΥΣ, (inquit Hesych.) vocabant τὰ κοιλοειδῆ καὶ χωρητικά, vasa concava & capacia. Eam ob rem & τὰς τοῦ σφηκὸς κατοικίας, & τὰς τῶν ἀμβίων βολβίνας, per metaphoram κυπάρους appellant. Theophr. autem φρόνδισιν τινὰ τῆς πόλεως καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον.

ΚΥΠΑΣ, ὁ, ἡ, exp. palliũ, & lecti stragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ Hesychio est species tunicæ: & cinctus, supparũ. Apud Suid. & Poll. propároxytonos, κύπασις & masc. & fœm. gen. dicuntúrque ab illo esse genus ornamenti muliebris, ab hoc verò, brevis tunica vsque ad medium crus, è lino fieri solitæ dicenti Ione, Βραχὺς λίνου κύπασις ἐς μεσόμηρον Ἑστάλμενος. Et in Epigram. Ὠνίου τι ἐμοὶ καὶ τόνδε κύπασιν Ἀτθίς πορθμεύων θῆκε θυγὴρ θυρῶν. Sic apud Harpoc. ex Hecatæo Ἑλλάνικος Εὐρώπης (de Cissis) ἐνδεδυκὼς φορεῖν κυπάσεις ποικίλας: hoc vocabulo Lysiam quoque & Aristoph. ἐν Βαβυλωνίοις vti, testis idem Harpoc.

ΚΥΠΕΙΡΟΣ, ὁ, cyperus: herba ex iuncorum genere. Hermolao iuncus quadratus, Marcello iuncus angulosus. Diosc. alio nomine εὐστάθιον πάχος vocari tradit, describens lib. 1. cap. 4. Eadem dicitur & κύπειρον, neutro genere, apud Hom. Il. φ. καὶ δ' ἐν λωτὸν τε, καὶ ἁβρὸν κύπειρον. Pro quo Doricè κύπαρον apud Alcman. teste Eust. Reperitur & masculino genere apud Theocr. idyll. 13. βαθὺ δ' ἐξαμετῶ κυπαρον.

Κυπειρὶς, cyperis. Nicand. in Alexipharm. Ἡ δὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου.

Κυπειρίζων, cyperum refero. Diosc. l. 1. c. 6.

Ψευδοκύπειρον. [comp.] pseudocyperus, frutex ex eo dictus, quòd veri cyperi speciem mentitur. Diosc. & Plin.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus quoddam: quibusdam cyathus. Odyss. α. ἀμφὶς δ' ἡ τοι τίθει χρύσεον κυπελλον. Iliad. α. μεσσηγὺς δ' ἄρα τοῦ γε θεὰ ἑκάεργος χεῖε κυπελλον. * Sic dictum esse ἀπὸ τῶν κυρτοτέρων Athenæus refert: Eustathius verò ab aoristo secundo verbi κύπτω deducit. Alii κύπελλον quasi χύπελλον dictum esse putarunt, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι εἰς αὐτὸ πόσιν, i. vinum.

Composita.

Ἀμφικύπελλον δ' ἄνευθε, repandum vel incurvum poculum, vel vndique introsum propendens, seu reflexum. Od. α. & alibi apud Homer. & apud Aristot. hist. an. l. 10. c. 40.

Δικρωτὸ κύπελλον, poculum collo oblongo. Luc. in Lexiph.

ΚΥΠΡΟΣ, ὁ, arbor quædam oleæ foliis circum ramos similibus. Diosc. lib. 1. cap. 125. ¶ Item Cyprus, insula, cuius incola dicitur Cypriis: vnde & Κύπρις, Venus. ¶ Est etiam mensuræ nomen. Poll. vnde compos. ἡμίκυπρον, apud Hipponact. lib. 1. iambornm.

Κύπριον oleum, oleum cyprinum, vel vnguentum cyprium, quod fit ex flore illius arboris. Dioscor. lib. 4. cap. 66. Theophrastus ipsum etiam vnguentum appellat Κύπριον in libro de odor.

Κύπρις vocatur Venus ab insula Cypro, in qua nata est. Vsurpatur & pro actione venerea, seu pro rebus veneris. Plut. Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες ἀν θρώπων ἄγαν, νοσοῦσιν. Achæus. ἐν κεῖνῃ γὰρ ἔαρι τῷ καλῶν ἔρως καὶ ἔστι πίνειν γὰρ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides. Ἐν πλεόνοιν τῷ κύπριδι, τὸ πεινᾶν δ' τὸ. Idem in Bacchis. Οἶνος ὁ μάκαρ ἐστὶ καὶ ἔστι κύπρις: vt & apud Latinum comicum. *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Hinc comp. Ἀκύπριος Venetis expers.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluvialis apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 11. & l. 6. c. 14. & l. 8. c. 20.

Συλλακύπρεια, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit vnguentum. Vide Herodot. in Euterpe.

ΚΥΠΤΩ, Fut. ψω, prono sum, inclino me vel caput, sum capite obliquo, demisso oculos: Od. λ. Ὀκνεῖ γὰρ κύψας γίγνεσθ' πεδὸς μήτιν' ἐμοῖο. Aristoph. in Equit. ἐκεῖ τί κύπτεις; Demosth. pro cor. τῆς πόλεως ἀγωνιῶν πεφροντικὼς ἀεὶ κύπτων καὶ κύπτων καὶ κύψας εἰς τὸν γοῦν. item actiuè, pronũ facio, propendere facio: apud Phil.

Κυφός, ὴ, ὸν, incurvus, supplex. Æschyl.

Κυπάριον, ου, τὸ, curua & inflexa placentula, apud Nicol. Alex.

Κυπτάζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato de rep. lib. 5. ἐὰν δὲ τὸν τοιοῦτον κυπτάζωσιν. Plut. in apophth. ὅπως μὴ κυπτάζοντες δεῖ τὰ σκύλα μάχης ἀμελῶσι. Aristoph. in Nub. τί κυπτάζεις ἔχων δεῖ τῶν θυρῶν;

Κυφός, ὴ, ὸν, incurvus, gibbosus. Odyss. β. Ὀξὺ δὲ γήρᾳ κυφὸς ἔσω ἐξ μορφὴν ἐοῦσα.

Κυφότης, ητος, ἡ, curvitas, incurvitas.

Κυφόω, ῶ, incurvo.

Κυφωμα, τος, gibbus.

Κυφωσις, ὁ, incurvatio, gibbositas: vitium spinæ, quod & ὀπισθοκυφωσις.

Κυφαλὸς, ὁ, pro κυφός. Suid. ex Epigr.

Κύφαι, species quædam τῶν καρίδων apud Aristot. hist. an. lib. 4. c. 11.

Cæca gibbus interpr. Suidas ex Epigr. ἐξ κυφὰς κατέλαβε.

Κύφος, ου, τὸ, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam concauum, dictum & σωφρόνιστον. Etymol.

Κύφων, ωνος, ὁ, exp. κύφωνα, ab Etymol. Ponitur & pro catasta seu numella aut collari aliòve instrumento quo vinciebantur nocentes aut etiam torquebantur. Aristot. Poll. 5. ἡ γὰρ ὀλίγη ἐν ἀξιῷ ἐν τῷ κύφωνι. Aristoph. in Plut. Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες καὶ ἀρύβαντες; Hinc de scelerato etiam dicitur & maleficio, teste Schol. Aristoph. Exponitur etiam σωφρόνιστον. Item virga incurua. Item genus quoddam vestis. Hesych.

Κυφωνισμὸς, supplicij genus.

Γῦφος, (abiecto κ) idem quod κυφός.

Γῦβος, itidem pro κυφός, abiecto κ & mutato φ in β. Theocr. idyll. 5. Μὴ βάδιον κοῖνος πυγίσματος ὦ ἐ βοῦβος. ¶ At βοῦβος substantiuè, dicitur de tubere in cameli dorso. apud Aristot.

Γύωμα, τος, curvamen: vox generalis significans omnem vertebratum euersionem præter naturam. apud Hippocr. & Gal.

Γύωσις, affectus spinæ dorsi incurvatæ & fornicatæ quo gibberes sive gibbosi fiunt.

Γυάζω, quoque de incurvatione dicitur. Suid. verò exp. ἐμῶ, i. vomo, quoniam qui vomũt δοκοῦσι τὴν ὀσφὺν κυρτοῦν ἐν τῷ κεῖσθαι.

Κύπελλον, κυβὴ, κυμβὴ, κυβὴ κυρτὸς, κυβιστᾶν, quomodo huc pertinent, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακύπτω, oculos & caput erigo, vt aues bibentes solent. Aristot. de anim. 9. ἀνακύπτει πίνων. Item sursum aspicio, suspicio, cœlum aspicio. Luc. 12. ¶ Item existo, emergo. Item enascor. Chrysost. de sacerdotio. ὡς δ' ἐστὶ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνακύψας τῆς βιωτικῆς κλύδωνος, vbi emersi ex vndis vitæ secularis. Idem ad Rom. 4. οὕτω δὴ τοῦτον ἀνατείλαντα ἐπάρας ἀνακύψαν λόγον, orientem sive enascentem. ¶ Item spe erigor, animóque recreor. Xen. in Oecon. οὕτω δὲ καὶ ἀνακύψας ἀνέκραγε.

Ἀνακυπτόω, ῶ, subuertto, in dorsum reclino & resupino. In hac significatione apud Nican. in Ther. sine τ legitur, Τῶν δ' ἀνακυπτόωσι κεφαλὰς ἀπὸ θυμὸν ἀρέξαι, &c.

Γραμματοκύφων, appellatur per conuitium Æschines à Dem. quòd puros literas docuisset in paterno ministerio. A Suida exp. ξυλίνοις γραμμασιδίοις, à ligno illo quod κύφων appellant.

Διακύπτω, capus exero per clathros seu rimam, aut per tale quid ad aspiciendũ: vel asperio capite exerto. Xen. δ' ἀκούσαντα πρὸς τοῦς εἰσιόντας. Chrysost. ἐξῆν δὲ καὶ διακύψαντα εἰς τοὺς δημοτελεῖς ἑορτοῖς

ἐφῶς. Gregor. de theolog. δίχα τοῦ ἡμιτόνου παροξύνεται ὀλίγου καὶ μικρὸν δίχα τόνου.

Ἐγκύπτω pronus incumbo, propendens incumbo, intueor capite inclinato: vnde apud Thuc. ἐγκεκυφότες, proni, incuruti.

Ἐξκύπτω, exerto capite introspicio: vel introspicio quasi exerto capite.

Ἐξκύπτω, prospicio: item promineo, foris appareo.

Ἐπικύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: vnde Ἐπικυφής, incumbens, inclinatus: apud Luc. in Hermot.

Ἐπικυφής, incuruus.

Decomp. Ἐνκεκύπτω, inclinato capite incumbo, vel intueor. Συνεκκύπτω, simul incumbo.

Κατακύπτω, decumbo. Item deorsum aspicio. Luc. ἐπεὶ κατέκυψεν εἰς τὸν χάσματος.

Ὀκκυπτοῦν, arrectum consistere in digitos. Hesych.

Παρακύπτω, inclinato capite vel proclinato in obliquum aspicio: seu transuersum aspicio quatique limis oculis & quasi per transennam. Gregor. ὑμῶν δὲ ἡ θεωρία παρακύψαι εἰς τὰ ἡμέτερα. Basil. de auaritia, μὴ πω καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, ne foras caput exeat & ad exteros respiciat. Demosth. n. Phil. 1. παρακύψαντα ὅτι τὴν τῆς πόλεως πόλεμον. Item (notata signif. præpos. παρά) inclinans me introspicio, prono capite & propenso collo accuratè introspicio. Iacobi cap. 1. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, qui introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Sic & Ioan. 11. παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per syncopen pro παρακύπτω dicitur παρακύψω, apud Theocr. idyll. 4.

Παρακυψὶς, introspectio: aut actio illa aspiciendi transuersimque in propinquo ἐξ ὀνὸς παρακυψίς.

Διαπαρακύπτω (*decomp.*) obliquè aspicio per.

Προκύπτω, inclinans me prodeo seu incuruans. Et simpliciter, propendeo, seu me inclino. Aristoph. in Vesp. καὶ προκύψας φιλῶν. Exponitur etiam, procido & erumpo. apud Plut. Item promineo. apud Alex. Aphr. ¶ Item prospicio, foras prospecto. Basil. ad Liban. καὶ μὴ δυνάμενος ἔξω τοῦ δώματος προκύψαι.

Προσκύπτειν, inclino me admonendo alij, q. d. inclino me iuxta aliquem. Plato de rep. lib. 5. προσκύψας ἑαυτὸν ἐλέγξῃ ἀτὰρ προσκύψας, ad aurem eius se admouens. Sic Luc. κρύφα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς.

Συγκύπτω, simul inclinor, pariter incumbo. Synes. δεῖ δὲ πολλὰ συγκεκυφόμῃ, vnà studiosus & commentati sumus nos simul inclinando & incuruando. Item deorsum aspicio. Gregor. εἰς τὰ γόνατα, δίχα τοῦ συγκύπτειν χαμαὶ ψυχῶν ἀπεκύπτου. Item pro κατακύπτω, apud eundem (de medico in ulcera despicienteo) ὁ δὲ συγκύπτει εἰς τὰ σπλάγχνα. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam quod antea hians & distractum in vnum coit & contrahitur apud Xen. anab. 2. Item συγκύπτω, 1. conferto. Aristoph. in equit. εἰς ἓν συγκεκυφός.

Συγκυπταί, dicuntur in architectura capreoli, id est, tigilla fastigiata & in columellam sui capitibus nitentia, eámque hinc inde firmantia ne nutet aut vacillet.

Ὑπερκύπτω, caput profero ad prospiciendum: aut simpliciter, caput profero. Luc. de luctu, ἢ γοῦν ὑπερκύψαι, prospicere super id quod directè aspectum prohibet. Plato in Euthyd. ὑπερκύψας μόλις τὸν κατεῖδον, super alios prospectans conspexi. Exponitur etiam in pedes erigor, & emineo super alios. Metaphoricè apud Basil. de inuidia, ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα si mente & cogitatione te sustuleris supra humana.

Ὑποκύπτω, caput summitto, caput inclino: vt fit ab iis qui aliis libentes obediunt. vnde etiam exp. summitto & dicto audiens sum. Herodot. lib. 1. Μὴ σὺ ὑποκύψῃς Πέρσῃσι δίχα τοῦ τούτου πειρήσας. Basil. εἰς τὸν Ἰωσὴφ ἴδοι ἂν τὸν τῶν αὐτοῦ κακοπαθειῶν μὴ ὑποκυπτόντα. Actiuè apud Aristoph. in Achar. ὑπόκυψον τὼ τυλω, summitte callum homerorum. Exponitur etiam veneror. apud Luc. πόῤῥωθεν ὑποκύψας.

Ὑποκυψὼ aliquantum incuruus.

ΚΥΡΒΑΣΙΑ, ἡ. Hesychio est, crista gallinacea: item tiara erecta, qua Persarum Reges soli vtebantur. Ad ambas has significationes respicit Aristoph. in Auibus dicens: Αὐτίκα δὲ ὑμῖν ἀρθὴν ὑπὸ κεῖσε τὸ κλεινοτάτον ὡς ἐπὶ κορυφῆς Ἥρχετο Περσῶν ἀρχῶν πάντων. Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ τοῦ ὀρνιθίου κεφαλὴν ὁ μέγας δεξιόδεξος Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κυβασίου, τὸν ἐρυθρὸν μόνον φορεῖν. Galen. quoque in Lexic. Hippocr. Κυβασίαν esse scribit, pileum acutum, quem & τιάραν dici. Sunt qui velint esse etiam galeam seu cassidem cristatam à similitudine cristæ gallinaceæ. Apud Poll. lib. 7. cap. 13. scribitur etiam κυβαρσία, transposito ρ. Et apud Suidam κυρβασία.

ΚΥΡΒΕΙΣ, εωνός, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma cui Leges inscribebantur. Arist. in rep. Athen. ἀνεγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κυβεῖς ἔθεσαν ἐν τῇ στοᾷ τοῦ βασιλέως. Sic & Plut. in Solone, (de tabulis loquens in quibus Solonis Leges scriptæ erant, quarũ nonnullæ suo etiam tẽpore adhuc in Prytaneo extarent) inquit, καὶ παρεστήσαν (οἱ Ἀθηναῖοι) κύβεις. * Apollodorus κύβεις dictos esse scribit διὰ τὸ κεκυρῶσθαι, διὸ τοῦς εἰς ὀλίγον ἀκριβεστάτους. Suidas fœmininо genere κύβεις scribit ex Phrynichi. fuisse tabulas continentes deorum festa, sic dictas quasi κυβείας τινὰς, vtpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oportet esse διακεκυρωμένα: Asclepiadem verò denominatas velle διὸ Κυβεῖς τὰς ἱερὰς ἐπιγραφὰς & phani Eresiun διὸ τὰ τοιαῦτα κυβεῖα τοῖς γράμμασι. Scholiastes autem Aristoph. τοὺς κύβεις nomen habere scribit διὸ τὰ κυβεύοντα sive κεκυβευκότα, quorum inuentum esse Theopompus testatur ἐν τῷ περὶ δίκης. ¶ Apud Aristoph. in nub. sic appellatur legulejus, qui leges deliberare nouit.

Κυρεῖν, vide in κύρω.

ΚΥΡΗΒΑΩ, F. ήσω, cornibus pugno & occurso. Aristoph. in Equit. πρὸς πολλὰ κυρηβήσει, occurrabit & pugnabit, sicut aries aneti cornibus occurrit.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗΒΙΑ, ἡ, acera & glumæ hordei quę decidunt, dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut Sole. Hesych. & Suid. Exponitur etiam, fabarum cortices, & farina è milio. Galen. apud Hippoc. 2. γινωσκ. τὴν κυρβίαν τὴν λεπτὴν διὸ ἀνάγκης δὲ τὸν ἡμίφακα, ἐφ' ἑκατέρῳ ἡμικοτύλιον. Sic & Alexand. Aphr. in Probl. Repertur Scriptum & κυρβία, & κυρβία.

Κυρεάζω κυρεακὸς, &c. vide in κύρω. Κυρεύω, in Κύρος.

ΚΥΡΟΣ, ου, τὸ, autoritas: autoritas plena. Exponitur etiam, firmamentum, rata fides & probatio. Plato in Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτοῖς δίχα λόγων δοῦναι. Philo μηδὲ τὸ κῦρος ἐπιστῶσι τοῖς ἀκύροις. autoritatem malè ratis, vel firmamentum infirmis. Apud Soph. in Electra, ἢ γὰρ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶς, exp. rata spes: item certum omen & pignus. Apud Gal. τὸ κῦρος τῆς διὰ κεφαλαίας, exp. caput & cardo. Et τὸ κῦρος τῆς θεραπείας, præcipua functio & rata medicatio. Exponitur etiam edictum, apud Dion.

Κυρόω, autoritatem do, autoritate mea comprobo: vel ratum habeo, ratum facio. Thuc. lib. 8. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία οὐδὲν εἰς ἀντεπόνησε, ἀλλὰ κυρώσαι ταῦτα διεῤῥήθη. Herodot. Κυρώσω, ἐπιδείξομαι ταῦτα ὑμῖν ἐκ τοῦδε τοῦ μέλλοντος, vt autoritate vestra comprobetis. Sic in Epist. ad Corinth. 2. cap. 2. παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, vt ratam faciatis in illum caritatem.

Κυρίομαι, firmo, constituo, decerno. Plat. in Corg. Εἰ δ' αὖ ἔρροιτο, τῷ ἂν λογισμῷ τίνα καλεῖς νίκην. ἐγὼ μὲν οὖν ἔφη αὐτὸ δεῖ δίχα λόγου τῶν κυριόμενον. Sic & alibi apud eundem.

Κυροῦται, etiam passiuè dicitur quod ratum habetur & autoritate alicuius comprobatur. Appian. κυροῦνται ἂν τῷ νόμῳ comprobata ab omnibus sententia. Demosth. περὶ εἰρήνης καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται apud quos & alia rata habentur.

Κύρωσις, comprobatio quæ fit autoritate alicuius, vel confirmatio & rata fides Plato in Gorg.

Κύριος, ου, ὁ, autoritatem habens seu obtiens in rem aliquam, à cuius autoritate pendet aliquid: dominus. Plerunque cum genit. vt πόλεων καὶ τόπων κύριος apud Dem. Olynth. 2. Cũ eodem interdum exp. penes quem est potestas seu ius alicuius rei, aut qui pro suo arbitrio aliquid facit: vt apud Plat. de leg. Κύριος ἐστὶ τῆς δικαιῶσαι, penes eum ius sit distributionis, seu pro suo arbitrio distribuat. Sic apud Dem. τούτου δὲ κύριοι οἱ βουλευταί, huius rei efficiendæ ius est penes Senatum, seu ad Senatum pertinet ista curare. Nonnunquam cum infinitiuo addito articulo τοῦ: vt apud Aristot. Eth. 3. cap. 5. κύριοι γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι, possunt non inebriari. Et sine articulo, κύριος ἦν ἀποστέλλειν, penes eum ius erat mittendi. Thuc. Interdum sine adiectione exp. herus, ità dominus. Soph. in Aiace, τοὺς κυρίους γὰρ πάντες χρὴ δουλοῦν λέγω. Sic fœm. gen. τῆς κυρίας καὶ δεσποίνης, apud Athen. Et in neut. gen. τὰ κύρια τῆς πόλεως, capita ciuitatis, apud Dem. ¶ Item κύριος, autoritatem habens, i. ratus: vt κύριος νόμος, lex vim suam & autoritatem obtinens, quæ non est abrogata, apud Æschin. Et τὸ κύριον, cuius iudicium est ratum & non fallitur. ¶ Item præcipuus antiquissimus: vt apud Galen. κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, principalia membra. ¶ Item propriùs: vt κύριον ὄνομα. Herodian. libro 7. quod apud grammat. à metaphorico discernitur. & τὰ κύρια τῆς λέξεως propria orationis. Aristid. in Panath. sic & κυρία ἀρετὴ, propria virtus. 1. quæ propriè sic dicitur. Aristotel. Ethicorum sexto. ¶ Κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, & ἐκύρουν τὰ ἀποστελλόμενα. Suid. Et κυρία (subaudito ἡμέρα.) conditus dies seu præstitutus, pro quo & κύριον ἦμαρ, apud Euripid. Oreste. Interdum absolutè κυρία, dies vadimonij, dies quasi rata & fixa: vnde τὴν κυρίαν ἐγγράφειν, diem vadimonij referre in acta, Demosthen. Item ἡ κυρία, dies fati & mortis apud Synes. in epist. ad Theophilum.

Κυρίως, cum autoritate & potestate. Item firmiter, stabiliter.

Hesych. item propriè, vt apud Aristot. ethic. lib. 8. cap. 5. φρόνησις ἀ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῆς ἀγαθῶν. & κυριότερον εἰπεῖν apud Philonem.

Κυριότητος, ἡ, dominium, in epistol. ad Ephes. cap. 1. & ad Coloss. cap. 1. item dies in qua peraguntur ea de quibus inter aliquos conuenerat. Hesych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus sum vel fio. Cum gen. Xen. πάντων κυριεύειν. Polyb. lib. 1. τετταρων μὲν πολέων ἐκυριεύθη τεσσερακοντα. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem, ἐκυριεύθη ἢ ἀ λιμένων εἴκοσι, potiti sunt, in potestatē suā redegerunt. item recupero, vt apud eundem. μετὰ ταῦτα ἡ αὐτὸς εἰς τὴν πολεμίας, κυριεύσας ἐλπίζοντες ἂν ἀπιέναι.

Κυριακός, ad dominum pertinens: & peculiariter ad Dominum, i. ad CHRISTVM. vnde κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ, (sub ἡμέρα) nouus dominicus, dies qui post octauum festi Paschalis illucet.

Κυριαίζω, cap. δοτικῶ. Hesych.

Composita.

Ἄκυρος, νιὸ ἀ ἡ, autoritate priuatus, ius & potestatem non habēs: vt ἄκυρος πάντων ἡμῶν nullius rei imperium & potestatem habebitis Dem. Et ἄκυρος ἐστὶ τῶν ἰδίων. suorum administrandorum potestate mulctatus sit. Plato. Dicitur & de re: vnde ἄκυροι ἡμέραι τῶν ἐνόμων πράξεων, non habentes ius & potestatem iurisdicarum actionum, apud Luc. in pseudolog. item irritus, vt ἄκυροι λόγοι. Hocr. & ἀγῶνας ἄκυρον ποιῆσαι, apud eundem. Sic apud Demosth. ταῦτα ἄκυρα ποιεῖ, hæc irrita facit. ¶ Τὸ ἄκυρον, improprium. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀκυρία, ἡ, impropriétas. Hermog.

Ἀκυρόω, ῶ. (q. d. autoritate priuo, autoritate spolio) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀκύρωσις, ἡ, abrogatio.

Ἀνακυρόω, grauitas & autoritas. apud Hippocr. in lib. περὶ δυσημοσυνῶν.

Ἀντικυρία, ἡ, potestas: apud Suid.

Ἀποκυρόω, exp. δοτικῶ, item ἀποφέρω & ἀποκιρτῶ. Hesyc.

Ἀποκυρία, abrogo, autoritate priuo, irritum facio.

Αὐτοκύρος, ὁ ἡ ὁ, q. d. per se dominus. Apud Naz. dicitur esse vnum ex nominibus Spiritus sancti.

Ἐπικυρόω, idem quod Κυρῶ, approbo, cōprobo: vt ἐπικυρεῦσαι τοῦ γνώμου, apud Polyb. & ἐπικυρῶν νόμον, ferre legē, rogare legē.

Ἐπικύρωσις, confirmatio.

Συνεπικυρῶ, simul comprobo, vnà comprobo. Polyb.

Καταβεβαιόω, confirmo. In actionibus Καταβεβαιῶ τοῦ ὠνοῦ est licitatori rem venalem addicere & adiudicare, apud Ioseph. de antiq. Hinc & aoristus primus pass. Καταβεβαιωθεὶς, damnatus. vt ἀπὸ θανάτου καταβεβαιωθεὶς, mortis calculo damnatus, apud Eurip. in Oreste.

Καταβεβαιόω, dominor in, vt Matth. 20. οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν καταβεβαιοῦσιν αὐτῶν, dominantur in eas.

Προσκυρόω, autoritate mea comprobo, ratum habeo. Hesych. item autoritate mea adiudico quippiam alicui. Et simpl. adiudico. in Pand.

Προσκύρωσις, confirmatio: aliis addictio.

Προσκύρωσις autoritas, apud Hippocr. in ἐπιδημίαις.

ΚΥΡΓΟΣ, ὁ, curuus, incurtus, gibbosus, gibbus. Il. θ. τὼ δ' οἱ ὤμω Κυρτώ, ἐπὶ στῆθος ἐσυωμένω. Et in Epigr. li. 2. Ὀρθώσας τὸν κυρτὸν ὑποστρόφου Δεύρου Σωκλῆς. item conuexus, cui oppon. cauus. Aristot. eth. 2. c. 13. Καθάπερ ἐν τῇ σφαιρικῇ τὸ κυρτὸν τῷ κοίλῳ. Sic & apud Plut. & Alex. Aphr. Fluctus quoque ab Homero. Il. ν. Κυρτός appellatur ob tumiditatē. * Etym. à Κύπτω detiuari vult, vt sit Κυρτὸς quasi κυψτὸς, π in ρ mutato. Eustathius autem vel à κύπτω fieri dicit vel à Κρυπτῶ. ¶ At Κύρτος, ὁ, vel Κύρτη, ἡ, nassa, aut aliquod piscatorum instrumentum. Theocr. idyll. 22. (enumerans supellectilem piscatorium) Ὀμμεσι, κύρτοι, ἁ ἐκ σχοίνων λαβυρινθοι, Plut. de prud. anim. ἀλιβίτικῶν κύρτων πλέκειν. A quibusdam exp. lagena gibbosa. Κύρτη, exp. etiam cauea, apud Herod. item qualos, fiscella apud Nicand. in Alexiph. Pro quo & Κυρτίς, apud eundem. Et Κυρτίδιον, q. d. quasillum, apud interpr. Diosc. Poni dicitur & pro cauea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curuitas plur.

Κυρτόω, ῶ, curuo, incuruo, incuruum aut conuexum reddo.

Κυρτῶμα, incuruor vel pādor Xen. εἰ δὲ φοίνικες φυτεύοιμεν, ἀεὶ κόρυς ἄνω κυρτῶν. Oppian. lib. 3. Ἢ ὅ τι κυρτῶ μεσάτλιον φόγγον, incuruatur, seu incuruatum eminet.

Κυρτώμα, τὸ, quod est incuruatum, gibbus. Luc. Apud Hippocr. sic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κυρτότης, curuitas, gibbositas seu gibberositas. Sic appellatur peculiari signif. distortio spinæ dorsi in posteriorem partem, cui oppositur λόρδωσις.

Composita.

Ἀμφίκυρτος, ὁ ἡ ὁ, vtrinq; incuruus, vtrinque gibbosus vel repandus, hinc & ἀμφικυρτος dicitur σελήνη, luna quasi vtrinq; inflexa, vel gibbosa quum in Solis triquetro semiambitur orbe, vel secundum Martianum, quum est dimidiata maior.

Ἀμφίκυρτον, substantiuè, lignum quoddam ad gerenda onera. (Suid.

Ἐγκυρτος, incuruus idem quod Κυρτός.

Ἐπικυρτόω, ῶ, incuruo. apud Hesiod. ὀπικυρτώσαντε κάρηνα. Et apud Greg. cœlum dicitur ὀπικυρτῶδες.

Ὑπόκυρτος, subincuruus, aliquantum incuruus.

ΚΥΡΩ, Aeol. σω, incido: vt σάματα κύρσαι apud Hesiod. in Erg. in calamitatem incidere. Et ἔκυρσε δόμῳ, incidit in domum, apud Eurip. Cum genitiuo, nanciscor. Eurip. in Medea. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. in Anthol. epigr. ἐκύρσα θέφυ. ¶ Κύρω pro προσκυρόω apud Homer. sicut & compos. συγκύρω. Il. ψ. ἅρματα κύρσας.

Κύρεμαι, idem quod Κύρω. Il. ω. Ἀλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἀλλοτε δ' ἐσθλῷ.

Κύρμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, id quod aliquis nanciscitur. item magis peculiari significatione apud Hom. præda in quam aliquis fortè incidit. Od. ι. ἀεὶδ' ὦ μοι θάρσυνε ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Sic & Odyss. γ. ε. & alibi.

Κυρίω, ῶ, idem quod Κύρω, incido. Item nanciscor, consequor. Eurip. Κυρήσας ἐσθλῶν, bona nanciscaris seu consequaris. idem in Phœniss. Ἀ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πτῶσιμα δρᾷν, si ius meum non consecutus fuero, vel obtinuero. Apud Herodot. Κυρήσας δίκης, qui pœnas dedit. ¶ Κυρῶ, contingo, euenio: vt εὐτυχία κρείσσων ἐκύρησε. Et εὖ κυρεῖ τῷ δ', apud Soph. feliciter hæc euenient. ¶ Κυρῶ, sum: vt ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eurip. Sic Soph. μὴ ὡς κυρεῖς ἴσχων, i. τυγχάνεις ἴσχων.

Κύρημα, τὸ, euentū fortuitū, in quod forte fortuna incidimus.

Composita.

Ἄκυρος, ἴος, ὁ ἡ ὁ, qui nihil acquirit: ideoque infortunatus. Hesych. & Etymol.

Ἄκυρμα, & ἄκυρμα, infortunium illud quo nihil acquiritur.

Ἀντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo.

Ἐγκύρω, & ἐγκυρέω, incido, incurro; idem quod ἐνίστανται. Hesiod. in Erg. Ἐγκύρσας ἄτῃσιν, quum in infortunia seu incommoda incurrerit. Herodot. ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις, inciderunt in illos, offenderunt illos. Apud eundem ἐκκύρσας ἀλογίῃ, contemptui habuit, neglexit. Vtitur & Arrianus l. 5.

Ἐπικύρω, incido, ἐντυγχάνω, sicut & Κύρω. Il. γ. Ἔνθ' ἐλέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. Εὗρεν ἢ ἔλαφον κραιπνὸν, ἢ ἄγριον αἶγα, vt exultat famelicus leo qui incidit in corpus ingens: vel nactus corpus ingens. ¶ Interdum est ἐπίτηδες κύρω & Καταστοχάζω. Il. ψ. Τυδείδης δ' ἄρ' ἐπέβη ὑπὲρ σακέος μεγάλοιο Αἴσιν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινῇ δ' ὀρέος κάππεσε. collimabat.

Ἐπικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω. Hesiod. ἱερήϊον ἐν ἀθεμίστοισι κυρήσας, quum fortè incidisset in.

Προσκύρω, appropinquo, accedo. Hesiod. in Theog. ἀστὴρ Κυθέρη ἔων ἔτι προσεκύρσε Συθήρας, quòd appropinquauit seu appulit Cytheris.

Συγκύρω, q. d. coincido. Apud Homer. ponitur pro προσκυρόω, vt exponit Eustath. Iliad. ψ. Μέκας συγκύρσας ὁ δ' ἐς μενοεικὲς ἵκανεν.

Συγκυρέω, ῶ, accedo, euenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud Synes. in epist. χαλεπῶς ἂν ἅπαντα ταύτῃ συγκυρεῖ, ταὐτὸ contingit vt omnia eidem conueniant. τὰ συγκυρέοντα τῇ πόλει, quæ ad ciuitates pertinent. ex Nuto. c. 25.

Συγκύρημα, τὸ, quod fortè euenit, casus. Il. ω.

Συγκυρία, ἡ, idem. Lucæ c. 10.

ΚΥΣΘΟΣ, & Κυσθος, ὁ, vel Κυσός, οῦ, ὁ, nates, podex. * sic dictus ἀπὸ τῆς ἐκεῖθεν κοιλίας φύσει χύσιν, inquit Eustath. Iliad. Etym. Κύσθον dictū vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὕησιν. ¶ Ita pro muliebri pudēdo, apud Aristoph. in Acharn. τοῦτο γὰρ κοῦφον φανεῖ, ἅτερ ἐκπεφυκὼς γε κύσθου ἴσως πάντ' ἐστί. vide schol.

Κύστερος, idem ac Κυσός, anus, podex. apud Hippocr. de nat. infant.

ΚΥΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica. Aristoph. in Nub. ἐνδοῦν αὐτῷ κύστιν φυσᾷ, vt vesicam inflat. Et Κύστις χειρία, vesica sutilis, apud Gal. ad Glauc. Apud Aphrod. & alios medicos dicitur κοινῶς κύστις & Κύστις χολοειδής. Absolutè plerumque de vesica vrinæ dicitur. vt Iliad. α. ἢ ὅ γε πρὸ Ἀντήνορος κῆς κύστιν ὑπ' ὀστέον ἔλυσ' ἀκωκή. Sic & apud Athen. l. 2. Suidæ est etiam imus venter. Exponitur etiam, locus & pellicula cui aliquid includimus.

Κύστιγξ, apud Hippocr. parua vesica.

Κύστιον, halicaccabum solanum: herbam vesicariam appellant. Diosc. l. 4. c. 72.

ΚΥΤΙΝΟΙ, cytini: flores mali Punici, apud Theophr. de caus. plant. l. 2. ὅταν οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γένωνται δίκην τοῦ ὑγροῦ. Plin. cytinos vocari scribit primum partum mali punici florere desinentis. Celsus appellat capitulum mali punici. Cæl. Aurel. chr. l. 4. c. 3 ampullagium siue ambulacium.

Κυτινώδης, ης, ὁ ἡ ὁ, capitulo punici mali similis. Theophr. hist. pl. lib. 4.

ΚΥΤΙΣΟΣ, ὁ, cytisus: herba alio nomine dicta ἀρνόβολον, Theocr.

Theocr.idyl.10. Α' αἶξ ἡ κυτίσον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει.

ΚΥΤΟΣ, εος, τὸ, cauitas, cauus sinus, seu sinuosa cauitas, ventricosa cauitas, seu venter cauus. Synes. de insomn. ὃν τῇ κύτει τῆς νεώς. Athen. καὶ μέσον τῆς νεώς, ὃ κοῖλος ὁν κοιλίᾳ, medium nauis ventrem, seu ventricosum alueum. Sic apud Aristot. & Plat. Κύτος τῆς κεφαλῆς κοιλόν, caua & inanis capitis concha, quæ & absolutè Κύτος dicitur, teste Poll. Apud Plat. ὃ τῆς ψυχῆς κύτος, Cicero exp. animus. Corporis etiam tũ cus Κύτος nominatur: vt quum Aristot. hist. anim. l. 1. c. 7. scribit, ὃ δὲ τοῦ αὐχένος μέχρι εἰδοῖον κύτος vocari θώρακα. idem tertiam insectorũ partem Κύτος appellat, ventrem seu truncum corporis cauum & penè rotundum. Ab Hesychio & Suida Κύτος exponitur corpus, moles: item capacitatis, profunditas.

Κυτώδης, ες, ὁ ἡ, cauus, cauo sinu tumens.

Κυτόω & ἀποκυτόω, exp. ὃ κύτος ἀποκαλύπτω, apud Hesych.

Κυτὶς, cista: Et Κυτίδιον, cistula. schol. Aristoph.

Κύτλαρος, ου, ὁ, idem ferè quod Κύτος: sic dicitur loculamentum apum & vesparum, apud Aristot. hist. anim. l. 5. item conchulæ illæ quibus glandes insidunt, cauæ & ipsæ, & vt plurimum rotundæ. Similiter picæ & pinus nucamenta Κύτλαροι nominantur, apud Theophr. hist. pl. l. 3. item folliculi fabæ Aegyptiæ: eodem l. c. 10. Denique Κύτλαρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur fornix seu camera cœli.

Κυτλάριον, ου, τὸ, cellula, alueolus. Aristot. de gener. an. l. 3.

Ἐγκυτλον, τὸ, interaneum, intestinum, τὸ ὂν τῇ κύτει τοῦ σώματος. Hesych.

Κύθελλα, vide in Κρύπτω.

ΚΥΦΙ, cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus Aegyptius sacerdotibus vsitatum: vnde ἱερατικὸν vocatur à Galeno τῶν κυφίων, l. 8. c. 5. & 7. De eo vide Diosc. l. 1. c. 24. Paul. l. 7. cap. 22. Aetium l. 7. cap. 116. & 117. nec non Plutar. in lib. de Iside & Osiride.

Κυφοειδὴς, ἀντίδοτος, antidotus cyphoides apud Gal. τῶν κυφίων τόπους libro 8. cap. 7. sic dicta quòd in formam τοῦ κυφίου componeretur.

Κυφός, &c. vide in Κύπτω.

ΚΥΨΕΛΗ, ης, ἡ, alueare apum è vimine aut stramine plexũ. Plut. de exilio, ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλισσαι μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. ¶ Item genus vasis aut mensuræ frumentariæ, annotat schol. Aristoph. sic nominatum διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτὰ πολὺ ἐλαίου: est enim obscurũ, inquit idem schol. ¶ Itẽ interius auris foramen. Hesyc. item sordes quæ in eo colliguntur: vt apud Alex. Aphrod. in prob. δέδοκται αἱ κυψέλαι φύσει πικραί.

Κυψέλιον, ου, τὸ, pro cista, ex Aristot. hist. an. lib. 9.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, alueus. Exp. & cistula, apud eundem Aristot. Dicitur etiam sordes aurium, teste scholiaste Aristoph. Suida, Hesychio. Sic vtitur Luc. initio Lexiphanis.

Κύψελος, ου, auis quædam similis hirundini. Aristot. histor. an lib. 9. cap. 30.

ΚΥΩ, Fut. ιῶ, vtero gesto seu fero, sum grauida, sum prægnans. Theophr. (de elephanto) Κυεῖν ἔτη δύο, gestare in vtero biennio. Aristot. in hist. an. Κυοῦσαι τὰ ἄρρενα, quæ mares in vtero gestant. Sic & Plut. in Erot. Exponitur etiam, concipio. Metaphoricè etiam capitur, vt Xenop. Præd. 5. ἡ ψυχή μου δοκεῖ τῷ τοιούτῳ ἄρα τοιαύτας διανοίας κυεῖν, q. d. grauidus erat animus meus hac cogitatione. ¶ Item osculor, seu suauior. Ody. π. Ὡς δ' ἄρα φωνήσας, υἱὸν κύσε. Aristoph. in Nub. Κύσον με, καὶ πολὺ χώρα δὶς πολὺ δὶς ξηρά. Aristot. de anim. l. 6. Κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραί, se osculantur mutuò columbæ.

Deriuata ex Κυω, in vtero gesto.

Κύομαι, in vtero gestor. Aristot. in probl. ὃ κύομαι παιδία ἀδιαιρέτως γίνεται. Et Κυόμενον quæ concepit vel grauida facta. Hesiod. in Theog. Οὐδ' τίκε κυανοπέπλῳ.

Κῦμα, τὸ, fœtus, germen. apud Eurip. in Cercyone, ἡ πολὺ βυγατέρα γίνεν ἔφη κύματος θεοστέρου, i. grauidam esse fœtu diuinitùs sato. ¶ Item fluctus: in qua signif. vide suo loco.

Κυμὰς, άδος, ἡ, grauida fœta. Hesych.

Κυός, idem quod Κῦμα vel Κύημα, fœtus. Aristoph.

Κυόω, idẽ quod Κύω. Κυόομαι, idem quod Κύομαι. Aristot. Theophr.

Κυοῦμαι, F. ώσω, idẽ quod Κύω, in vtero gesto, tũ grauida, sum prægnans. Il. ψ. βρέφος ἡμίονον κυούσαν. Exponitur etiam, concipio: sed Κυεῖν dicitur potiùs quæ iam concepit, quàm quę concipit. Il. τ. Ἦ δ' ἐκύον φίλον υἱόν. Aristoph. hist. an. lib. 7. ἐὰν ὃ θῆλυ κυοῦσα τῆς ἐπικύησε τέκνον. Sic & Plat. in symp.

Κυόμαι, ῶμαι, in vtero gestor, grauidor. apud Theoph. Apud Oppian. de ven. lib. 3. Κυοῦτο τεξείστερα Ἀρμόνι, i. pperit. Vsurpatur etiam metaphoricè.

Κύημα, τὸ, quod vtero gestatur, fœtus, fœtura. Aristot. de generat. anim. & Plut. in præc. connub. Dicitur & Κῦμα pro eodem per crasin.

Κύησις, εως, ἡ, grauiditas, prægnatio, gestatio vteri, conceptus. Phil. de vita Mos. l. 3.

Κυητικὸς, ἡ, ὁ, concipiendi vim habens.

Κυθεὴν, Hesychio est ἀποίημα: & pro eodem Κύθος apud Etym. vnde ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος sterilis.

Composita ex præmisso ex Κυω.

Ἀκύημον νεοῦς, fœtu carens vteru, sterilis vterus. Eurip.

Ἄκυτος, ου, ἡ, quæ non concipit, sterilis Hesych. Reperitur & ἄκυθος, pro eodem.

Ἀκυτήριον, medicamentum impediens conceptus, cui contrà est Κυτήριον. Hipp. in gyn.

Ἀλκυὼν, siue ἀλκυόων, halcione seu halcedo. auis ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κύειν, dicta, quòd in mari pariat, vt vult Etym. & Plut. testatur; ὡς ἀλκυόνων λοχείας ἀπὸ τῆς ἐξαμβλίου τοῦ θαλάττου ἐν χειμῶνι τοῖς ὄρνισι κατασκευάζουσι θαῦμα, vide & Plin. l. 10. c. 32. & Arist. hist. anim. l. 9. c. 14.

Ἀλκυόνειαι siue ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni cùm maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc auis, apud Aristot. hist. anim. lib. 5. c. 8. Ἀλκυόνειον, siue ἀλκυόνιον, dicitur etiam spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd eo mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones. vide Dioscl. l. 4. c. 136. & Plin. l. 32. c. 8.

Ἀλκυονὶς, idem quod ἀλκυών, vt tradit Etym.

Ἀνακυίσκω, abortum infero. Aristot. hist. an. l. 6. ἂν ὃ ὑδρωπιῶσαι μὴ τοῦ ἐχείου ἀνακυίσκει.

Ἀποκυίσκω, pario. Greg. ἡ ψυχὴ δὲ ταύτῃ τις ὑπάρχουσα πνεύματος ἄπειρον ἀποκυίσκει πλῆθος. Exponitur & gigno.

Ἀποκυίσκομαι, parior, gignor, apud eundem.

Ἀρκύμων, mulier quæ citò fit grauida seu prægnans. Hippocrat. Exponitur & quæ facilè concipit. Hesych. Quidam etiam exp. fœcunda.

Ἐγκύων, idem quod Κύων vnde ἐγκύεια, apud Aristot. quæ & ἔγκυος, grauida.

Ἐγκύμων, fœtum habens, grauida, prægnans. Phocyl. & Nonn. Item refertus, plenus, apud eundem Nonn.

Ἐγκυμονέω, ῶ, grauida sum, fero vterum. Exp. etiam vtero ingraueico. in Pand.

Ἔγκυστις, partus.

Ἐπικυίσκω, superfœto, super vterum concipio.

Ἐπικυίσκομαι, idem, apud eundem l. 4. de gener. an.

Πολυκύματος, videtur pro πολυκύημος, positum apud Athen. l. 7. Θύνος πολυκύματος ὤν, multo conceptu fœtus.

Ὑπεκύομαι, vnde aor. 1. med. ὑποκυσαμένη, grauida facta. Il. 3.

Composita ex Κυω.

Ἀκυτήριον, idem quod ἀκυτήριον, suprà.

Ἀποκυίω, ῶ, (q. d. desœto, i. fœtum depono) pario. Luc. πρὶν Ἀντωνίου τῆς Δίλιν δεῖ ἀποκυῆσαι. Exponitur etiam gigno: vt in ep. Iacobi, c. 1. ἡ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον.

Ἀποκυίομαι, in lucem edor, pario: vnde ἀποκυηθεὶς, apud Plut. in Lyc.

Ἀπόκυησις, partus, partio, puerperium. Plut.

Ἀῤῥενοκυέω, marem in vtero gesto. Strab.

Ἐπικυέω, ῶ, superfœto, super vterum concipio. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐπικύημα, q. d. superfœtamentum, id quod super vterum concipitur. apud eundem Aristot.

¶ *Pertinentia ad Κυω, osculor.*

Κυνέω, ῶ, idem quod Κυω, osculor, suauior. Od. ρ. Καὶ κυνέων αἰεὶ κεφαλὴν καὶ χεῖρε φιλοῦσα. Item pro σαίνω, vt apud schol. Aristoph. in Acharn. Τί με σὺ κυνοῦς; Aristoph. Item pro προσκυνῶ, adoro. Eustath.

Ἐπικυνοῦν, osculari.

Θεοσκυνέω, ῶ, deos onoro. Aeschyl.

Προσκυνέω, ῶ, adoro, veneror. Herodot. in Polymn. ἀνάγκαιον ἐστὶ προσφέρεσθαι προσκυνέοντα βασιλέα φοινικοστόλιστον. Aristoph. in Pluto. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸ ἄλφιτον. Iungitur & cum dat. in nouo Test. Item venerabundè saluto. in hist. ecclesiast. διὰ τοιούτου εἰρήνευσις γράμματα ἑαυτὸς προσκυνεῖν.

Προσκύνημα, τὸ, & προσκυνήσις, ἡ, adoratio. Plut. in Alex. & Arist. rhet. l. 1.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator. Προσκυνητὸς, ῆ, ὸν, q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus. Greg.

Decomp. Ἀντιπροσκυνέω, ῶ, vicissim adoro. Plut.

ΚΥΩΝ, κυνὸς vel ἡ, canis, de quo vide Aristotelem. Aelian. Oppian. & Plinium. Κυνὸς κακοῦ, canes infeti, i. furiæ, Erinnyes. Aristoph. Κύων dicitur etiam qui impudens est: vt apud Homerum Κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Sic Iliad. φ. Φοῖβος δὲ σὺ νεῦ μέμονας κύον ἀδδὲ εἰς ἀντὶ ἐμεῖο Στήσεσθαι. ¶ Κύων, canis siue canicula, sidẽ cœleste. procl. de sphæra. & Arist. 8. animal. Sic vocatur etiã stella quædã splendida in ore canis, quæ oriẽs æstus incrementa secum afferre putatur. Vnde ἐν τῷ & ἐπὶ τοῦ κυνὸς, sub canicula: & μετὰ κυνὸς post caniculam, seu post æstatem mediam. Theophr. ¶ Κύων dicebatur etiam quo manus abstergebat. anim. & Plut. in præc. connub. Dicitur & Κῦμα pro eodem per crasin.

stergebant, & canibus deinde proiiciebant deuorandum. Eustath. ex Pausania. ¶ Κύων dictus etiam in ludo aleatorio. Eustath. ¶ Κύων, scintilla ex ferro candente prosiliens, quum malleo pulsatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile. Hesych. Eustath. autem de muliebri pudendo dici scribit. ¶ Κύων ξυλίνη dicitur rubus canina: Eustath. ex Athen. * Eustath. deriuat Κύων à κυέω significante φιλῶ. nam animal est φιλοδέσποτον.

Κυνικός, ή, όν, caninus: Xen. Pæd. 5. κυνικὴν καὶ θηριώδη τὸν δοκεῖ κυνικοὺς εἶναι. Item κυνικὸς σπασμός, canina conuulsio.

Κυνικοί, dicebantur etiam Antisthenis & Diogenis sectatores Diog. Laert.

Κυνικός, ή, όν, caninus. Exponitur etiam terribilis, vehemens, difficilis: vt κυνικὸν θάνατον. Aristophanes.

Κυνῶν, ῶνος, caninus, vt κυνῶν. Dicitur etiam in malam partem pro impudens, proteruè audax: Ilia 4. & Hesiod. in Erg.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub δορᾶ.) pellis canis. Peculiariter autem canis fluuialis pelis, qua antiqui solebant caput tegere, vt scribit Eust. Dicitur & de galea ex quauis materia. Il. ε. ἀμφὶ δ' οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν Τυδείδαο. Pro κυνέη autem per contractionem dicitur κυνῆ, teste Poll. Item & pro galea. Κυνέη siue κυνῆ dicitur etiam pileus, galerus: Aristoph. in Vesp. & in Nubibus. At κυνέη νεφέλη. Il. ε. dicitur nubes densissima.

Κυνίδιον, τὸ catellus. Xen. Pæd. 8. Κυνίδιον, ου, τὸ, idem Aristot. rheth. l. 3 Plut. Athen.

Κυνίσκοι, ων, ἱ, idem. Σκυλάκια dicuntur etiam pisces quidam.

Κυνιστί, canum more, ritu canino. Luc. in Tim.

Κυνίζω, canem ago, vel Cynicen sector, Cynicam institutionem & disciplinam amplector. Diogenes Laert. in Zenone. Item Cynicum ago aut etiam canem ago.

Κυνισμός, ὁ, Cynica institutio: vel vita Cynica: seu ex Cynicorum præceptis institutio Diogen. Laert. in Menedem.

Κυνόω, ὦ, idem: seu Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus fum: Luc. in Demosth.

Κυνώτερος, α, ον, impudentior. Iliad. θ. ἐπεὶ ἦ σέο κυνώτερον ἄλλο. Et κυνῶδες, impudentissimus. admodum proteruus.

Κυνός, ὁ, ἡ, idem quod κυνῶν & Δεσμὸς ἡ πλάκα, mollior ex pane polpa, qua manus abstergebant, & postea canibus deuorandam proiiciebant. Poll. Item sentis canis, seu rubus caninus. Hesych.

Κυνὸς ἄκανθα & κυνόρα ἄκανθα, sentis canis, apud Athen. lib. 1.

Σκυζάω, (q. d. canio) catulio. Propriè de canibus seu catellis appetentibus catellos. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18. ὅταν δὲ τὰς κύνας τὰς θήλας πολὺς χρόνος σκυζᾷ. Dicitur & de aliis animantibus, vt apud Aristot. loco citato, (de equabus) κρῶσι δὲ πολλάκις ἀλλήλας σκυζῶσαι: equinat seu marem appetunt.

Σκυζασμός, ὁ, catulitio, libido & appetitus coitus. Hesych. ex Philetæ. κνώσω σε τοῖς σκυζασμοῖς.

Σκύζω. Hesych. propriè est placidè admurmuro, sicut canes: Sic & apud Plut. in amat. natu. Τοῖς κυσὶ σκυζομένοις, exp. admurmurante catella. ¶ Item ad iram concito, irrito.

Σκυζόμαι, iram prouocor, irritor: aut etiam irascor. Il. δ. & θ. ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, Σκυζομένῳ Διὶ φωτί. Sic Od. ψ. μή μοι Ὀδυσεῦ σκυζό.

Σκύμνος, ὁ, propriè putatur dici catulus leonis. Euripid. in Hecuba, Σκύμνον γὰρ μ' ὡς τ' ἐν ἀγρίοις Μόσχον δόλιαι δόλιον ἔκλεψαν Ἑλένας χεῖρες ἐνάρπασον Ἰλίου δόμων. Pleruncque tamen additur genitiuus λέοντος, vel λεαίνης. Aristoph. in Ran. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Dicitur & de aliorũ animantium catulis: vt de catulis vrsi, apud Theocr. idyll. 11. Et σκύμνος ἀλώπεκος, apud Plut. in Lyc. Et de catulis vituli marini apud Diosc. l. 2. c. 58.

Κυμαίνω, alo catulum meum, seu catulos meos: vt σκυμαίνω τὴν βρῦν, alo catulos qui mei sunt hinnuli seu pulli.

Σκυμνίον, ου, τὸ, parum catulus, item *simpliciter* catulus. Arist. hist. an. l. 9. Et de catulo leporis, apud Xen.

Composita ac primum ex Κύων.

Ἀττικύων, vulpes. Hesych.

Ἀπλοκύων cynicus simplici veste vtens: cognomen Antisthenis, apud Laert.

Ἀφάκυνον, τὸ, frutex quidam, qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus. Plin. lib. 27. c. 12. vide & Diosc. lib. 4. cap. c. 81.

Ἀστροκύων, canis sidereus, quem Aegyptij solechin vocant, vt tradit Cœl. Rhod.

Ἡμικύνον, morbus quidam seu vitium canum. Xen. in Cyn.

Ἡμικύων, semicanis. Strab.

Μοσχοκύων, ου, τὸ, suffrago & talus, pedis cum tibia compago, in Hippocr.

Προκύων, procyon, siue antecanis: sidus inde appellatum quod ante maiorem canem exoriatur, teste Hygino.

Προκύνοι, canes dicuntur, quum latrant antequam feram inuenerint, teste Poll.

Πρόκυνες, dicuntur reprehensores, qui prius in latratus & reprehensiones erumpunt quàm inuenerint in aliquo quod re-

prehensione dignum sit. in Epigr. Quidam exp. emissarij canes: item antecursores.

Composita ex Σκύζομαι.

Ἀποσκύζομαι, idem cum σκύζομαι. Hesych.

Ἀρεσκυδής, valde iracunda ἢ ἀγαν σκυζόμενη. Etym. ex Artemid.

Κῶας, vide in Κώς.

ΚΩΒΙΟΣ ἢ, ὁ gobius seu gobio, piscis genus apud Arist. & Plin.

Κωβίδιον & κωβιδάριον, parvulus gobio, gobiunculus. Athen. lib. 3. & 7.

Κωβίτις, dicta quædam aquæ species Athen. l. 7.

Κωβιώδης, gobioni similis Plut. de solert. anim.

Κωδάριον, vide in κώς.

ΚΩΔΕΙΑ, & κωδεία ἡ, cap. i papauetis apud Dioscor. lib. 4. c. 64. & 65. Hinc τὸ δὲ κωδεῖον, medicamentum apud medicos celebre. Theoph. κωδεῖαν tribuit etiam fabæ Aegyptiæ, hist. pl. l. 4. c. 10. Hom. Il. ξ. κωδεῖαν appellat caput Ilionei, quod Peneleus hasta confixum tenebat. ¶ Significat κωδεῖα & globulum, teste Etym.

ΚΩΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola. Thuc. l. 4. ¶ τὸ κωδῶνος παρεῖναι, βόντες. Plut. Lymp. 4. κωδῶνας τῶν πολλοὶ κατεχρήσαντο τοῖς ἵππαις ὑπεκτιθέντες ἐν τοῖς βαδίζειν. Metaphoricè pro garrulo capitur, apud Aristoph. in Pace. ¶ Significat etiam latius tubæ orificium, fyrecedochicè autem ipsam tubam. Soph. in Aiace χαλκοῦν κωδῶνα τυρσήνειον.

Κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso: vel tubæ sono exploro. Athen. lib. 14. φησὶ δ' Ἀρχῶν βούλομαι κωδωνίσας πίμψαι σ' ἀγωνιδίμβιον. Sic & apud Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀνακωδωνίστος, ὁ ἢ ἡ qui exploratus non est: sumpta metaph. ab equis qui tintinnabulorum sonitu explorabantur an belicos strepitus intrepidè ferre possent: vel è vasis aut nummis quorum integritas tinnitu probatur.

Διακωδωνίζω exploro. vt κωδωνίζω. Demost. de falsa leg. ἐκεῖνος διακωδώνισεν ἡμᾶς, ἑκάστου τινὰ τρόπον ὑφυπτόμενον ἐξ ἀρ.

ΚΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, cothon: genus poculi Laconici & militaris, vt Athen. tradit l. 11. & Plut. in Lyc. Meminit eius & Xen. Pæd. 1. & alij. ¶ Item compotatio ipsa: quòd maximus in compotationibus vsus esset horum poculorum. apud Athen. l. 11. & 14. Et Plutar. in Timoleonte. ἀεὶ κώθωνα διαφέρειν, potare seu compotare. Siculi κώθωνα vocant τὸν κυλικίον, vt refert Athen. libro 7.

Κωθωνίζω, poto, seu compoto. apud Athen. l. 1. Aristot. in prob. κωθωνίζομεν τοῖς μεγάλοις, amplis & fœcundis calicibus se proluentes.

Κωθωνισμός, ὁ, potatio compotatio. Athen.

Κωθωνία, larga potio, ex Aretæo.

Composita.

Ἀκρατοκώθων qui mero se ingurgitat, qui largius merum potat. Poll. Athen. l. 11 & l. 6.

Ἐπικωθωνίζω, perpotare. Exponitur etiam πυρετῶν πάντων φιλοκωθωνιστής: bibax, vinolentus, ebriosus. Athen. l. 10.

ΚΩΙΚΑΛΙΑ, τὰ, animalia sunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, seu eorum quæ carnem sub testa habent. Arist. hist. an. l. 4. c. 4.

ΚΩΚΥΩ, ύσω, fleo, ploro vel eiulo, lamentor. Iliad. τ. Ἀμφ' αὐτῷ γυναῖκες λίγ' ἐκώκυον. Iliad. χ. κώκυσεν δὲ μέλαν μέγα τοῦ δ' ἐστεν ἄκουε.

Κώκυμα, ατος, τὸ fletus, ploratus, eiulatus, lamentum. Soph. in Aiace. ἀφέστω τῶν ὀξέων κωκυμάτων ὑπαιγιάζω.

Κωκυτός, ὁ, pro eodem Hom. Il. χ. ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' ἐλεγεῖῃ τε κατὰ πόλιν. Et aliquanto post, κωκυτὸς δ' ἔστη κατὰ μέσσον ἀνθρώπους δὲ τὸ πόλεμον. ¶ Est etiam vnus ex flumis illis tubis, qui in Acherontem influunt. Od. κ. v. 512.

Composita.

Ἀνακωκύω, lamenta & fletus edo. Æschyl. Exponitur etiam, deploro, deploro.

Ἐπικωκύω, allamentor, allacrymor, apud Sopho. Vtitur & Greg. ἐπικωκύοντες τοῖς πάθεσι.

Στεγανόκωκυτοι τρίχες, crines qui dum euelluntur, lamentum ciere. Arist. apud Suid.

ΚΩΛΑΚΡΕΤΑΙ, αἱ, quæstores & custodes iudicialis pecuniæ & sumptuum in deos, apud Aristoph. in Vesp. vide schol.

ΚΩΛΟΝ, ου, τὸ, membrum. Specialiter autem per, vt Eustat. tradit. Pleruneque ea membra quæ ij artus κῶλα vocantur quæ crura & laceriti Latinis. habet & periodus sua κῶλα, i. membra. Habent etiam strophæ & antistrophæ & epodi sua κῶλα, i. versus. Retibus etiam tribuuntur sua κῶλα. Item κῶλον intestinum crassum, ordine à ventriculo quintum, medium inter

cæcum & rectum. Latinè etiam colon. Celsus interpr. intestinum laxius & plenius. Exponitur etiam alnus, in hac sign. scriptum reperitur etiam κῶλον, afferturque etymologia παρὰ τὸν κολεστόν.

Derivata à Κῶλον, i membrum.

Κωλάριον, ου, τὸ, paruum colon, seu imperfectus versiculus, vt volgò exp. (frago.

Κωλιός, ᾶ, ὁ, vel ἡ, idem quod κῶλον, teste Gal. Expo. & perna suf-

Κωλιά & per contract. κωλᾶ ἡ, idem quod κωλεός. At κωλῆ, perna seu petaso.

Κωλιώλιος, ὁ, perna, petaso.

Κῶλοψ, οπος, suffrago aut iura: vel ἀφ' ἧς τῆς ἰγνύας ἀγκύλη, vt Eust. à veteribus exponi tradit.

Κώλημα, τὸ idē quod κῶλον. At pro impedimento, vide in κωλύω.

Composita.

Ἄκωλος, ου, ὁ, ἡ, membris truncus. Et specialiter, pedib. carens.

Ἀκρωμόλια, ὰ trunculi, hoc est, extrema membrorum seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

Ἀκρωμόλιον, ὁ extremitas membrorum, hoc est, brachiorum vbi nimirum humeris inseruntur.

Ἀνωμοιος χιτωνίσκος, breuissima tunica. apud Plat. de virt. mul.

Βραχύκωλος, brevia membra habens, breuibus membris constans, apud Aristot. rhet. 3. κῶλα δὲ οἱ βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breuiora.

Βραχυκωλία, membrorum breuitas, cola breuia. Hermog.

Δίκωλος, bimembris, duo membra habens. Dioscl. l. 2. c. 106. apud Rhetores δίκωλος περίοδος, periodus duorum membrorum.

Ἐγκωλος, in quo parta membra sunt. Quint. l. 9. c. 3.

Ἰσοκωλία, membrorum æqualitas: quum membra omnia æqualia & paria sunt. Hermog.

Μακρόκωλος, membra longa habens, in Geopon. & apud Arist. Rhet. 3.

Μακροκωλία, longum membrum: quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

Μεγαλόκωλος, grandiora membra habens: in quo articulorum internodia magna sunt. Aut (si de periodo dicatur) quę magnis membris seu κῶλοις constat.

Μονόκωλος, vno artu porrectus, apud Theophr. Item μονόκωλος λόγος, quæ vnico membro absoluitur. Aristot. Rhet. 3. Sic μονόκωλος λόγος apud Plat. de puer. educ. vnius membri oratio. Et μόνοφον μονόκωλον apud Poetas, in quo cola vnius modi sunt.

Ὀνόκωλος, pedes asninos habens. Empusæ epith. apud schol. Aristoph. in Ran.

Ὀρθοκωλία, vitium articuli est, quando ob dorsum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam intentes non sequitur, sed perpetuo articulus tenditur, nec inflecti potest, vt annotat Gal. comment. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρ.

Σύγκωλος, exp. solidus.

Τετράκωλος, habens quatuor membra seu artus: vel habens quatuor pedes.

Τριακωλοστία, membra seu cola habens. Quint. l. 9. c. 3.

Ὑποκῶλια, τὰ, internodia.

Derivata ex Κῶλον, i intestinum, &c.

Κωλικός, ᾶ, ὄν, colicus, ad coli dolorem pertinens: vt κωλικὴ ὀδύνη vel κωλικὸν ἄλγημα, coli dolor. Et Κωλικὰ φαρμακα, medicamentum ad coli dolorem sedandum. Gal. lib. 6. de locis aff. Et κωλικὸς, καὶ κωλικὴ pro eodem. ¶ Item qui coli dolori obnoxius est, qui plenioris intestini morbo laborat, colicus. Dioscorid.

Κωλικάλγημα, coli vitio laboro, coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall.

Κωλιός & κωλιάδες, per ι scribitur etiam pro κωλ. per ω.

Μεσόκολον, ου, τὸ. Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè significare videtur partem eam mesenterij quæ crassis intestinis continua est, vt quæ pertinet ad tenuia intestina. Hippocr. l. 8. eadem.

ΚΩΛΥΩ, F. υσω, impedio, prohibeo, vetor, obsto, in apophth. ἔλεγε τοὺς δ' ἐμοὶ βίους κωλύειν τὸ κακῶς ποιοῦντας ἐκεῖνον μὴ κωλύσουσι καθαιρεθῆναι. Thuc. Κωλύειν ὡς μὴ ἐγγενέσθαι. obstio quo minus circumuniget. Dem. οὐδὲν αὐτοῖς ἐστι κωλύειν, κωλύσει, nihil obstabit seu nihil causæ erit quo minus periturí sint. ¶ Κωλύειν accipitur etiam pro κωλύεσθαι, apud Thucy. l. 1. vetestatur Dionys. Halic. Item κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. καὶ φείδεσθαι αὐτῶν κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας, immodestiam insolentiam. ¶ Item pro διακωλύω, arceo prohibeo. Cum gen. Chrysost. φιλόσοφοι κωλύουσι πονηρῶν πραγμάτων. Et cum ἀπὸ, Xen. pæd. l. ἀπὸ τοῦ πλουτεῖν κωλύει.

Κώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Luc. de cal. Interdum cum genit. vel infinitiuo posito genitiui loco. vt Thucyd. Κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι, quæ obstant & prohibent quo minus augescant. Herodian. l. 1. κώλυμα δ' ἀλεξητήριον, medicamentum quo venena prohibentur. Apud Thuc. l. 5. Κώλυμα θεόν, obstaculum à deis immissum.

Κωλύμη, ἡ, idem apud Thuc. l. 1. & 4. & apud Herodian. l. 8.

Κώλυσις, εως, ἡ, impeditio, i. ipsa impediendi actio. Item impedimentum, obstaculum. Item obex.

Κωλυτήρ, ῆρος, ὁ, qui impedit. Κωλυτήριος, ου, ὁ, impediendi vim habens. Κωλυτήριον, ου, τὸ, impedimentum, obstaculum. Item id, quod malum quodpiam arcet. Dioscor. Exponitur etiam, propugnaculum.

Κωλυτής, idem quod Κωλυτήρ.

Κωλυτικός, ῆ, ὸν, prohibitorius, impediendi vim habens, idem quod Κωλυτήριος. Alex. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν ἀτίας.

Κωλυτός, ῆ, ὸν, impeditus & qui prohiberi potest. Epict.

Composita.

Ἀκώλυτος, ου, ὁ, ἡ, qui impeditus & prohibitus non est, seu qui non impeditur & prohiberur. Luc. in Tim. ἐλεύθερον τὸ πρὸς τοῦ ἐθέλοντος κεχρῆσθαι καὶ ἀκώλυτον καὶ ἀβίαστον. liber est, & qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2. ῥᾳδίαν εἶναι καὶ αὐτῷ ἀκώλυτον, nec accessu prohibebatur. Ἀκώλυτος apud Christianos, qui non fungens muneris ecclesiasticis à consortio fungentium non prohibebatur.

Ἀκωλύτως, sine impedimento, sine obstaculo, nullo prohibente seu vetante. Plato in Crat.

Ἀνακωλύω, arceo.

Ἀπακωλύω, arceo, prohibeo. Cum genit. Greg. Ἀπεκωλύομεν κακῶν. Aliquando sine casu, vt Plat. polit. 2. Ἀπεκωλύομεν οὐδὲν, nihil vetat.

Διακωλύω, impedio, prohibeo, veto, idem quod Κωλύω. Plat. polit. 2. τὸν δὲ σκυθρωπὸν διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, prohibebamus vetebamusque ne simul & agricultura exercere aggrederetur. Idem in apol. διεκωλύομεν πολλὰ ἀδικεῖν γιγνόμενος.

Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, id ipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid. Plato.

Διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat. Plato.

Διακωλυτικός, ῆ, ὸν, prohibitorius.

Ἐπικωλύω, impedio, sum impedimento, vel, insuper impedio, insuper prohibeo.

Ἐπικώλυσις, impeditio. Xen.

Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo. Demost. μὴ κατακωλύσειν τὰς πρόσοδος. Χ. μὴ σε κατακωλύω ἀπιέναι ἐπὶ τὴν βουλὴν μόνον. Et apud Aristot. καὶ κωλύει δ' ἡσυχάζειν, πράττειν remorari.

ΚΩΛΙΩΤΗΣ, ου, ὁ, flexio: qui & ἀσκαλαβώτης & γαλεώτης. Hesych. & Suid. qui & flacchum sic dici tradit. At Κωλιωτὴ apud Aristot. esse auis dicitur.

ΚΩΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, sopor altus, veternus. Hesiod. in Theog. Κωμάτων δ' ὅπνος κεκαλύπτει. Apoll. Rh. Argon. ἀλλ' ἐχέφρων ἦν ὅπνῳ κεκλιμένος ἄκαμπτος. Quidā volunt per syncopē dictū pro κοίμημα, alij esse à verbo κῶ insusitato pro κοιμᾶσι, ex quo esse & κῶμα, quidam & ἀκαμάτῳ deduxerunt quod si κοιμᾶσθαι facile in κῶμα incidat. ¶ Apud medicos est, veternus marcor, inexpugnabilis propè dormiēdi necessitas: apud Hipp. vide Gal. initio comment. 1. εἰς τὸ προῤῥητικόν. ¶ Item illecebra, θέλγητρον, vt exponit schol. Pindari apud eum.

Κωμαστὴς, αυ, ὁ, ἡ, quem tenet seu opprimit marcor κῶμα dictus.

Κωμάω, dormito, dormiturio. Hesych.

Κῶμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κωμῴω, &c. vide in Κῶμος.

ΚΩΜΑΚΩΝ, aromaticum quiddam, inquit Hesych. Theoph. hist. pl. 9. ca. 7. fructum esse dicit vnguentis pretiosis permiscerē solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint.

ΚΩΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Thucy. l. 3. ὅπου τῆς κατ' κώμας ἀποτομῆς καὶ ταύτας ὀλίγας πολλῶν. Hesiod. in asp. μαλερῆς τε καταφλέξαι πόλεις κώμας. Expo. etiam villa, item castellū, in non. Test. ¶ Item vicus in vrbe. Suid. *Derivatur à κῶ insusitato (i. cubo) quòd constet ex domibus in quibus cubant animalia & homines quoque, quasi sint eorum κοιμητήρια.

Κωμητικός, ῆ, ὸν, paganus, vicanus, qui est in pago seu è pago, aut ad pagum pertinens: vt Κωμητικὴ ἐκκλησία, apud Syn.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus, pagum incolens. Item κωμῆται, eiusdem pagi incolæ. ¶ Κωμῆται, in vrbe, eiusdem vici incolæ, seu eiusdem vicinitatis: vicini apud Arist. poli. 1. c. 1. & c. 2.

Κωμήτιδος, ὁ, ἡ, pagana, vicina. Et Κωμήτιδες ἐκκλησίαι, eædem quæ & Κωμητικαὶ, item vicina.

Κωμηδὸν, pagatim, vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ, q. d. pagulus, viculus, i. parvus pagus. Plutar. in narr. amat. Κωμιῶν μικρῶν, exp. parua & vilis herba.

Composita.

Μητροκωμία, ἡ, vicus aliorum vicorum mater: seu ex quo coloniæ ducuntur.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens. Strabo. l. 12.

Ἐκατόκωμος

Ἐγκωμίον, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

-Κῶμος ου, ὁ, comessatio. Quidam exp. conuiuium luxuriosum. Alij conuiuium lasciuum. item festiuitas in conuiuio. Xen. Παιδ. 7 ὡς ἐν κώμῳ δ' οὐκ ἦν ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Aristoph. in Pluto, ἴσως δὴ ὅτι κῶμον βαδίζειν, videtur ad commessationem ire, i. ad conuiuium lasciuum & immoderatum. Comprehenditur hoc nomine omne amatoriæ lasciuiæ ac proteruiæ genus, aliquando verò generalius dicitur de illis qui amatoria quadam lasciuia proteruiáque ac nequitia vtuntur. Herodian. l. 3 τὶς γὰρ εἰς ὄρχησιν ἢ κῶμον ὑπολισθήσας ἤρχετο. Plu. de Socr. dæm. μεθυοντῶν δὲ πομμιμάδοι νόμῳ χρωμένους μὴ γυναικῶν idem in polit. præc. ἀπιέναι τὸ πότων καὶ τὸν κῶμον ἑαυτῶν. Sic & Rom c. 13. Interdum est comessantium agmen. Exponitur etiam cœtus & comitatus Bacchicus, apud Athen. & Demosth. ¶ Item lasciuia & proteruia qualis est comessabundorum & amatorum iuuenum. ¶ Item festum quod magna cum hilaritate peragitur tanquam á comessabundis. Dionys. de stru orb. κῶμον ἄγειν ἐορτὴν τῇ Διονύσῳ. ¶ Item saltatio quædã in comessationibus visitata. Interdum & generalius pro saltatione. ¶ Item pro petulante & lasciua cantilena Hesych. ¶ Item Κῶμος, Deus præses comessationum seu lasciuiæ proteruiæque comessabundorum hominum: apud Philostr. in imagine 3. *Eust. videtur ex κῶμα deducere, quum dicit κῶμον εἶναι δὴ ὃ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα.

Κωμάζω, comessor, sum petulans & lasciuus more comessantium. Arrian. κωμάζειν ἀνθρώπῳ τινί. Xen. παιδ. 7. ὀλίγον τοῦ νυκτὸς πίνουσι καὶ κωμάζουσι. Exponitur etiam, temulentia proterua conuitior & obuios pulso: apud Dem. ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἀνεῖλε τὸν φορεσωπεῖον κωμάζῃ. apud Hesiod. in asp. Ἔνθεν δὴ αὖθ' ἑτέρωθι νέοι κωμάζον ὑπ' αὐλῶν. scp. tripudiabant. Sic & apud Luc. in lib. de salt. * Item comessabundus venio, venio cum lasciuia & proteruia, qualis est comessantium: cum ἔνθα, vel ἀφίκου vel ἀνῆλθε apud Luc. Athen. Plut.

Κωμαστής, οῦ, ὁ comessator, comessabundus. Plat. Xen. Plut.

Κωμαστικός, ή, ὁ, ad comessationem pertinens seu ad comessatores: κωμαστικὴ ὄρχησις, apud Poll. & κωμαστικὴ ἑορτὴ apud Eustat.

Κωμαστικῶς, comessabundè, comessantium modo.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator. Eust.

Composita.

Ἀγλαόκωμος, ον, ὁ καὶ ἡ, pulchram habens choream. Pind.

Ἐγκρίσικωμος Bacchus, excitans comessationem. in Epigr.

Εἰσκωμάζω & ἐνεπικωμάζω, comessabundè & temulèter me infero, imprudenter & velut temulenter me infero. apud Athen.

Ἐκκωμάζω, procax excedo. Eurip.

Ἐπίκωμος qui ad comessationes ventitat, comessator. Plutar. & Alciphr.

Ἐπικωμάζω, vinolentus & comessabundus offendo & obuius fio, debacchor. Alciphr.

Ἡδύκωμος, q. d. iucunda comessatio. Item genus saltationis. Athen. Item quoddam canticum. Poll. & Hesych.

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius & grauatus vino comessatur & bacchatur. Aristoph. in Ran.

Πολύκωμος, comessationibus abundans, vel potius multarum comessationum autor. de Baccho dicitur in Epigr.

Σύγκωμος, socius comessationis. Eurip. in Bacch.

Συγκωμάζω, simul comessor. Luc. in somn.

Τετράκωμος, saltatio quædam Herculi dicata & bellica. Poll.

Φιλόκωμος, qui amat comessationes, qui amat κῶμον. in Epigr.

ΚΩΜΥΣ υος, ὁ. Hesych. laurus quæ ante fores statuitur, item fasciculus fœni. vt apud Suid. οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὰς καλάμας καλοῦσί τινες τὰς ὑπαὶ κωμύδας πολλὰς ἀπεργαζόμενοι. apud Theocr. idyl. 2. καὶ μαλακὰν χόρτοιο καλὰν κωμύδα δεδέκτο, schol. exponit fasciculum. Theoph. l. 4. hist. plant. ca. 11. dicit τὸ χαρακίνον κάλαμον φύεσθαι ὑπὸ τοῖς κώμυσι. subiungens, κωμύδας vocari οὐ μόνον τὸν σωροειδῆ καλαμῶνα καὶ συμπεπλεγμένον ταῖς ῥίζαις hoc autem fieri καθ' ὃν ἂν τόπον τῆς λίμνης ἄθροον τὸ χωρίον. Plin. l. 16. c. 36. characiam arundinem nasci scribit in ripis expantiantis lacus.

ΚΩΝΟΣ υ, ὁ, conus, turbo, meta: figura apud mathematicos ex lato in acutum desinens. Aristot. in probl. τὸ κώνου βάσεις κύκλος ἐστί. Ibidem κῶνον esse dicit τὸν ἐκπτωσιν τοῦ ὀξυνοῦ, quòd aspectum procidentia turbine seu cono agatur: vnde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura: vt metæ segetum in agris. Galenus in lex. Hipp. Itidem κῶνος, (vt & στρόβιλοι & στρόβιλοι) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βόμβυκες dicti. Item inuolucrum fructus quarundam arborum quod ab eis separari potest: sic Theoph. hist. plant. lib. 3. c. 10. in discrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης scribit τὸν πίτυον τὸ κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ πυκνοτέρους τοὺς κόκκους. Dioscor. tradit πιτυίδας vocari τὸ καρπὸν τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης, τὸ δὲ ἐστεμμένον ὀνομάζειν τοῖς κώνοις. & Mnesitheus apud Athen. l. 9. ὀστρακίδας nominari τῆς κόνου τὰς πυρηνίας, nec non ipsos τοὺς κώνους, Latini & conum vocant & nucem pineam: Græci medici, recentiores præsertim, diminutiuè κωνάριον. Dicitur & de galea κῶνος, vt & Latinis. Hesych. κῶνοι sunt etiam thyrsi: qui suprà κωνοτοῖς eidem.

Κωνάριον, ου, τὸ, diminut. vide in præcedente κῶνος.

Κωνεύω, circumago, περιδινῶ. Hesych. στρέφω. Etym. ex Aristoph. in Tageneistis. Idem Etym. dicit κωνεῖν propriè esse τὸ κεραμεῖ πιττοῦν.

Κωνίας οῦς, vinum picatum. Gal in lex. Hipp.

Κώνειον ου, τὸ, cicuta: planta venenata de qua vide Diosc. l. 4. c. 79. & Plin. l. 25. c. 13. Nic. in Alex. κωνεῖον πλαθὲν πῶμα, cicutæ noxius potus. *Etym ita nominatum tradit διὰ τὸ τὴν ἐπιβρόμον εἰλεμὸν καὶ ἑκάστου τοῖς πίνουσι. οὗ τὸ στρέφειν antiquos dixisse κωνεῖν. Κωνεκδόμαι, lethale venenum bibo. apud Suid.

Composita.

Ἄκων ονος πῖλος, pileus conum & fastigium non habens, non fastigiatus in metam. apud Ioseph.

Περικωνόω, circumcirca illino. Propriè significat pice oblinere sed picare vasa fictilia, inquit schol. Aristot. in Vesp.

Πισσοκωνόω, ῶ pice circumlino. Vnde πισσοκωνοῦντος, pice circumlitus, Aeschil. & Cratin.

Πρόκωνα siue προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto. Poll. & Gal. in lex. Hipp.

ΚΩΝΩΨ ωπος, ὁ, culex, seu culex vinarius, vt exp. apud Arist. hist. anim. l. 5. Sic & apud Plut. symp. l. 4. dicit quidam τὸν ὑπὸ βοτρύων ἀπαλῶν μύρει τυτθὸν καὶ ἡμερὸν λιμὸν χρώτιρον πτερόμενον θ' ὑπὸ κωνώπων χορὸν ἐξεδέδρομον. in Epigr. tamen & Ὀξυβάφας κωνῶπας ἀναδεῖς ἀπὸ μάτης ἀπὸ μῶν Σίφνιος. Aristot. in Pluto (fœminino genere dixit τοὺς κωνῶπας, teste Suid.

Κωνωπεῖον ου, τὸ concopeum: velum ad arcendos culices.

Κωνωπιών, ex Epigram. pro genere instrumenti ad arcendos culices.

-ΚΩΠΗ ης, ἡ, remus, vt Od. ε. & κ. Ἐμβαλέειν κώπας, incumbere remis, Thuc. l. 3 καὶ ἐς τὰς κώπας ἀναβιβάσαντες ἐν τῷ κλυδωνίῳ ἀναφέρειν. Plut. ὁ κώπη κόλαξαι * ἀφὸ τὸ κοπεῖν, i. à tundenda aqua, quasi κόπη. vt vult Etym. ¶ Item manubrium, capulus, λαβή. Od. λ. Ξίφεϊ δ' ἐπεμάσσετο κώπεϊ. Il. α. Ἡ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν.

¶ *Derivata ex* Κώπη, *i. remus.*

Κωπητήρ, ῆρος, ὁ, scalmus, i. id cui alligantur remi, vel secundum quosdam, id quo remus scalmo alligatur, quod ὀλκωπτὴρ etiam vocatur.

Κωπητήριον, vel κωπωτήριον, (q. d. remorum repositorium) locus ad asseruandos remos. Poll.

Κωπηλάτης ου, ὁ, remex, Synes. Κώπους. Hesych. ligna apta ad conficiendos remos.

Κωπίον ου, τὸ, q. d. remulus, paruus remus. Aristoph.

Κωπία, dicta fuerunt etiam ossa angustiora costarum: sicut πλάταί, quæ sunt latiora.

Κώπα & κώπεα, apud Suid. ornamentũ quod collo circũponitur.

Κώπαιον, superior pars remi. Hesych.

Composita.

Ἄκωπος ον, ὁ καὶ ἡ, remo, carens, in anth. epigr.

Δίκωπος, qui duobus tantum remis agitur: vt δίκωπα σκαφίδια, Strab. lib. 1.

Ἐγκωπον ου, τὸ, ea pars panis in qua remi sũt collocati, apud Athẽ.

Ἐγκωπον ου, τὸ, viginti remos habens, vt εἰκοσάκωπος ναῦς, navis quæ viginti remis impellitur.

Ἑλίκωπις. Græci dicebantur, διὰ τὸ ἑλίσσειν τὰς κώπας, i. à remis circumferendis. Vide & in comp. ab ὤψ in Ὀπτομαι.

Ἐπίκωπος, remo admotam habens manum, remigationi accinctus, qui est in procinctum nauigationis. idem quod ἐπήρετμος vel ὁ κωπηλάτης, i. remex. Item remigio instructus: vt ἐπίκωπος κέρκυρος. Athen. 65.

Ὀρθικώπτοι, qui se erigunt in ducendis remis vt fortius eos impellant Hesych.

Πολύκωπος, multos remos habens. Eurip. in Iphig. Taur.

Πρόκωπος, (q. d. qui est ad remum, seu iuxta remum) remus, qui manum remo admouet, qui remum manu tract. Thuc. lib. 1. Luc. in Chr.

¶ *Pertinentia ad* Κώπη, *i. manubrium.*

Κωπήεις εντος, ὁ, manubrium habens seu capulum, vt φάσγανον κωπῆν, apud Hom. Il. ε & ξίφος κωπῆν. Il. ψ.

Ἀκώπητος ον, ὁ καὶ ἡ, imparatus, διὰ τὸ νῦν μὴ ἔχειν κώπας, inquit Hesic. vel à κώπη, i. λαβὴ τοῦ ξίφους.

Ἐλεφαντόκωπος ον, ὁ καὶ ἡ, vt ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens. Lucian. in somn.

Πρόκωπος, vt προκώπιος, ὁ καὶ ἡ, dextra capulo admota. Et προκώπια ξίφη, ensis quorum capulis manus est admota. A Suida exp. nudi, i. districti.

ΚΩΡΥΚΟΣ ου, ὁ, pera, saccus coriaceus, vt in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam apud Athen. l. 6. dicunt se ἀντὶ κωρύκων παρέχειν τοῖς ἀθλητοῖς. Hom. Od. ε. appellat κώρυκον quẽ alibi

alibi δέρματα πυκνὰ, & δορὰς ἐυδράφους. Exponitur etiam folliculus, sicut θυλάκιον. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. de vlmo, ὃ τοῖς κυρτοῖς τῶ κάμμε καὶ θηρεῖ ἄτλα κατατρῶδ ἢ φέρει. ¶ Κωρυκὸς à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Athenienſibus dictas κρόκας, tradit Atheu. l. 3. ex Hegelandri commentariis. ¶ Κωρυκὸς eſt etiam montis nomen, à quo κωρυκίον ἄντρον & κωρυκὶς κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium eſſe dicant, cum incolas vocari κωρυκαίους: proverbio autem dicit κωρυκὸς ἀκροάζεται, explorator ſive delator auſcultant.

Κώρυκι dicitur pro Κώρυκος, teſte Euſt. ex Ariſtoph.

Μεσσαίου κωρυκίου vnico reuno vrcsivt μεσσαίου ἀνὸς. Eur. in Hel.

Κωρυκίδιον, ου, ὁ, ἡ, pera ſeu folliculus ſimilis. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 13.

Κωρύκιον, ου, τὸ, ſacculus, folliculus. Suid.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, idem.

-ΚΩΣ. pellis ouina villoſa, ouinum vellus. *Heſyoi. deducit ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῶ κοιμᾶσθαι, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemnia ἐπὶ κόμῳ δὲ κῶς κόις.

Κῶας, idem. Etymologus ſcribit heri κῶας per pleonaſmum, ſicut ὦας ex ὦς. Apollo. Argon. l. 1. Χρυσέοιο μὲν κῶας, quod alibi χρύσεον δέρος appellat. Sic Hom. Od. τ. φῶς δ' ἐ δέρος καὶ κῶας ἐπ' αὐτῶ. Et paulò ante, οὐ δὲ μέγα βάλλεῦ κῶας. Heſych. κῶας ἐστὶ ὀφθαλμὸς, oculo ſtanquam à nominativo κώς.

Κείδιον, & per contractionem κῶδιον. ouium vellus. idem quod κῶς. Ariſtoph. ἁ ἢ πλαῦκες κείδια, lauat velleta.

Κωδάριον, ου, τὸ, idem apud Ariſtoph. in Ran.

Κῶν, ου, τὸ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κῶα & κοῖσι apud Hom. vt Od. ρ. Κῶα καταρρήξαι χρόνοις ὀνὶ δ' ἀμφὶ κάλυψεν. Et Il. υ. ἐν δ' ἄλσεα καὶ βοῖσι καὶ κοῖσιν εἴσω ἐδύσεν. ¶ At κῶν, ου, ὁ. Heſy. eſt iactus taxilli, valens ſex κῶν χῖον ſiue κῶν πρὸς χῖον, ſignificans comparationem imparium.

ΣΩΤΙΑΑΩ. loquor, fabulor, garrio. Heſiod. in Erg. Μηδ' ἐγὼ μὲν εἶναι πυκνόφρων ἐξαπαλάτω Αἰμύλα κωτίλλων. Apud Athen. l. 10. Η' δ' ἐν κωτίλλοντα καθαρὸν εἰνοπαλίζον. Et Theocr. id. 27. πανάλθε δ' ἐν δόξαισι κάλαμε κωτίλλοιμι. Exponitur etiam blandis & fallacibus verbis deciperi: vt apud Theogn. Εὖ κωτίλλε τὸν ἐν θρόνῳ. p. 362.

Κωτίλος, loquax, garrulus. Theog. κωτίλῳ ἀν θρόνῳ στεῖρ' καλεῦσι κωτίλον ἀνθρῶ. Expon. etiam canorus: in ooo Simmiæ Rhodij. Item blandus, fallax. Theocr. id. 11. κωτίλα ῥήματα φράσ' ἐλεῦ; quam blanda verba loquerisⁿ Sic & Epigr. 3.

Κωτιλίδες, hirundines, vnoote quæ garrulæ ſunt & loquaces.

ΚΩΦΟΣ, ῆ, ὁ. ſurdus, cui auditus eſt vitiatus. Alexand. Aphrod. in probl. δέξῃ τι εἰ ἐν θρόνῳ κωφοὶ ἢ ἄλαλοι; vt & apud Gregorium κωφὸς ἢ ἄλαλος. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, ſtolidus, hebes, ſeu abſurdus, ex conſequente: quòd tales ſint εἰ κωφοὶ. Soph. in Aiace. Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς. ¶ Accipitur etiam pro, mutus: quoniam & τὸ ἄλαλον conſequens τῷ κωφῷ, vt & κωφὸν πρόσωπον in ſcenis dicitur muta perſona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρίκῃ. Nicandro rubeta muta: quam & ἀφθέγκτῳ appellat. κωφὸν κῦμα fluctus nullum edens ſtrepitum, apud Homerum. Item pro hebes, inualidus, inefficax. Il. λ. Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀναλκέος οὐτιδανοῖο.

Κωφότης, ητος, ἡ. ſurditas: cui Demoſthenes opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν.

Κωφίας, ου, ὁ, ſurdaſter. Heſych. eſſe dicit ſerpentis ſpeciem qui & τυφλὴς nominatur. Latinis cæcilia, à cæcitate.

Κωφόω, ῶ, exurdo, ſurdum reddo.

Κωφώσις, εως, ἡ, exurdatio, ſurditas. Hippocr. Aphor. l. 4.

Κωφάω exurdo, obſurdeſcere facio. Oppian. Cyneget. 3.

Κωφάσμαι, ῶμαι, obſurdeſco, vel obmuteſco.

Κωφίω & κωφλίω, ſurdeo, ſurdus ſum. Item ſileo, quieſco.

Compoſita.

Ἀνακωφόω, ῶ, ſurdum reddo, exurdo. Suid. ex Ariſtoph.

Ἀπακωφόω, ῶ, exurdo, i. ſurdũ reddo. Expon. etiam, mutum reddo.

Δύσκωφος, ſurdaſter, auritum grauitate laborans. Ariſtotel. de inſomn.

Ἑκὼν κωφὸς, qui ſponte ſurdus eſt, qui conſultò non audit, qui audire non vult: vt qui ſimulat ſe non audire, quum tamen audiat. Heſych. & Suid.

Ἐκκωφόω, ῶ, idem quod κωφόω. Ariſtoph. in equit. Ὅστις κἀμοὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐκκεκωφωκὼς ἦσθα, clamoribus tuis exurdaſti & obtuſiſti.

Ἐκκωφόω, idem. Luc. in Tim. ἢ τὰ ὦτα ἐκκεκωφωκὼς, καθάπερ οἱ παρεβαλόντες, aures tuæ exurdatæ ſunt, ſeu exurdeuerunt.

Λυκκωφὸς, q. d. ſurdus ex nimia aurium hiſpiditate, ὁ λάσιον ὦτα ἔχων καὶ συγκεκωφωμένος ἢ ἀνεπαίσθητος.

Παρακωφὸς, aliquantum ſurdus, ſurdaſter. Apud Athen. l. 10. Οὐ μὴν τοι κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι, quod ægrè & penè ſurda aure audiatur.

Ὑπόκωφος, aliquantum ſurdus, ſurdaſter. Ariſtot. rhet. l. 3. Item ὁ ἀκμὴν ἢ μὰ πρόσεστι κωφὸς, teſte Suida. Ψυχὴ κωφὴ, exton animus inert, ingenium obrutum.

Λ

, Nota eſt vndecimæ apud Græcos literæ; quam Λάμβδα ſeu λαῦδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: vt quum φίντατος dicunt pro φίλτατος. Attici contrà hanc in illam conuertunt λίστον dicentes pro νῖστον. ¶ Eſt etiam nota numeralis, de qua vide in Apendice.

Λαμβδακισμὸς ſiue λαῦδακισμὸς, literæ λ crebra & odioſa repetitio. Fab. lib. 1. c. 9.

Λ Α, particula per ſe nihil ſignificans, in compoſitione vehementiorem ſignificationem reddit: vt in λάζυος, λαμπρὸς, &c.

ΛΑΑΣ. λάας, lapis, ſaxum. Ilia δ'. Ἀμφοτέρω χ' τίνοντι κ' ὀστέα λάας ἀναιδὲς Ἀχαιοὶ ἀπολείψετε. Il. β. λάας γὰρ μὲν ἴδοιτε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Sic & Od. λ. & Il. γ.

Λᾶς, (per contrectationem factũ ex Λάας) genit. λᾶος, idẽ quod Λάας. Nic. in Ther. Σεσρυφὸς ἀκροιδὲς ἐλίγῳ ὀστῶ λᾶι λογήσας. Hinc & dat. Λᾶϊ. Il. γ. Τῶν τε τετυκτόμενοι λᾶϊ τ' ἐβάλλον. Ariſt. de gen. an. l. 1. τοὺς λᾶας προσαπτοῦσι τοῖς ὑφαίνουσι τοῖς ἱστοῖς.

Λαΐνος, ου, ὁ, lapideus, vt Od. υ. ἀμφὶ λαΐνον οἶδον. Sic Il. γ. ἢ τε καὶ οὐδὲ λαΐνον ἔστο χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ὀστεοφόρμας.

Λαΐνος, idem vnde apud Theocr. id. 14. Λαΐνεας κροτίδας & apud Nonn. Ἀγλίεος λαΐνοιο, & Λαΐνῳ κεντίῳ.

Λαίγξ, ιγγος, ἡ. lapillus, calculus. Od. ξ. & ι.

Λάω, Fut. λάσω. lapido, lapidibus obruo, iactu lapidum incesſo: idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφαττομένους ἢ λιθαζομένους ἢ ἐμπιπραμένους.

Λάσμος, ῶ, ὁ, lapidatio: & malorum cumulus, ſcho. Aeſchilli.

Λάσιμος, ου, ὁ, ἡ lapidatorius: vel ladidatus, Eur. in Oreſte.

Λαστὴρ, ῆρος, ὁ, lapidator. Etymol. ex Lycoph. Exponitur etiam, dignus qui lapideturⁿ apud Aelian. & Suid.

Λαστὸς, lapidatus. Heſyc. Item pro ὀρατὸς, apud eundem H. à λάω.

Λαὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀπολάω, in lapidem verto ſeu commuto. Exponitur & lapido.

Εὐλαίγξ, è bonis pulchriſque ſtructus lapidibus.

Καταλάω, lapidibus obruo, lapidibus cooperio. Plato in epiſt. κατελάσαν βάλλοντες, iactis lapidibus obruerunt. Vtitur & Thuc. Demoſt. & alij. Hinc & paſſ. καταλαστεῖς, lapidibus obrutus, apud Herod.

Καταλάσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. et Dinarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολάω, lapido, idem quod ſimplex λάω.

Λιθολάστης, ου, ὁ, lapidator. Heſych.

Λιθολάστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολάστος, idem quod λιθολάω.

Σπιλάω, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Λαβὼ, &c. vide in Λαμβάνω.

-ΛΑΒΡΟΣ, ῆ, ὁ, vorax, nimium vorax, *quaſi λίαν βορὸς ſeu λίαν βαρὺς. Buſt. Accipitur plerumque pro, auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epigr. lib. 2. λάβρος δ' εἰς βάκχον ὀλιγῶν Ἀχαιὸς ὅστε σφαλερῷ ζωρεστῇ γαστρίζος. Et τὸ λάβρον eiuſmodi auditus hianti ore omnia deuorandi. Plutar. φεῦ ἀδόλεσχ. τὸ λάβρον ἢ ὦ ἢ πρὸς τοὺς λόγους ὀξύτης. Oppian. l. 2. περὶ λάβρου. Et τοταμὸς λάβρος. Ilia φ. Item ὕδρος λάβρος. Od. ε. & ζωρὸς λάβρος. Il. γ. Sic dicitur λάβρον στόμα, apud Plut. Symp. l. 4. apud Soph. λάβρον στόμα. exp. procax.

Λάβρως, voraciter, inconſiderater, confertim, impetuosè, rapidè.

Λαβροσύνη, ἡ. voracitas, incontinentia, procacitas. Suid.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Athen. l. 7.

Λαβρύνομαι, incontinens vel præceps ſum in loquendo. Il. ψ.

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρύνεαι. (loquendo.

Λαβρεία, ἡ, præcipitantia ſeu incontinentia & procacitas in

Λαβραίνω, idem quod λαβρύνομαι. Nic. in Alex. εἰκὼ γὰρ μάλιστα δίμνα λαβραίνοντι.

Λαβρυνόω, idem quod λαβρύνομαι & λαβραίνω. Heſych.

Λαβραξ, ακος, ὁ, labrax: piſcis qui ab Ariſtotele numeratur inter eos qui præda laniatúque viuunt. Dictum eſſe παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etym. ex Oppia. Athen. quoque l. 7. eum παρὰ τὸ λαβρότατα dictum tradit Buſt. ἀπὸ τοῦ λίαν βορὸν. vide & Plut. de ſolert. anim.

Λαβράκιον, ου, τὸ, parvus labrax, apud Athen. l. 14.

Λαβρακία, ἡ, poculum quodam Perſicũ: λέγω τῆς δὲ τοῦ πίνειν λαβρότητος, vt Athen. ſcribit l. 11. Idem ibidem maſc. gen. dicitur λαβρακίας, ſubſtantiue, & λαβρόκιον apud Heſyc. Eſt & λαβρακίνος, adiect. vt λαβρακίνος ἰχθὺς, apud eundem Athen.

-ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ. labyrinthus: locus multis viarũ ambagibus inflexus. Suidæ & Heſych. Κοχλιωτὸς τόπος. Vide Pli lib. 36.